

Danskernes Historie Online

Danske Slægtsforskeres Bibliotek

Dette værk er downloadet fra Danskernes Historie Online

Danskernes Historie Online er Danmarks største digitaliseringsprojekt af litteratur inden for emner som personalhistorie, lokalhistorie og slægtsforskning. Biblioteket hører under den almennyttige forening Danske Slægtsforskere. Vi bevarer vores fælles kulturarv, digitaliserer den og stiller den til rådighed for alle interesserede.

Støt Danskernes Historie Online - Bliv sponsor

Som sponsor i biblioteket opnår du en række fordele. Læs mere om fordele og sponsorat her: <https://slaegtsbibliotek.dk/sponsorat>

Ophavsret

Biblioteket indeholder værker både med og uden ophavsret. For værker, som er omfattet af ophavsret, må PDF-filen kun benyttes til personligt brug.

Links

Slægtsforskeres Bibliotek: <https://slaegtsbibliotek.dk>

Danske Slægtsforskere: <https://slaegt.dk>

Høiesteretstidende,

udgiven

af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Høiesteretsaaret 1884—85.

~~~~~  
**Ny Række. 8. Aargang.**  
~~~~~

Kjøbenhavn.

Førlagt af Universitetsboghandler G. E. C. Gad.

1884.

NAVNE-REGISTER.

Private Sager.

Pag.	Pag.
Abel, Emil A., Entreprenør .. 481.	Ebsdorff, S., Grosserer .... 31, 32.
Albeck, Jensine L., f. Hansen 572.	Eggers, O., Baron, Hestehandler 260.
Albeck, M. P. .... 572.	
Andersen, Joh. Arild, Gaardmand ..... 115.	Finansministeren ..... 145, 415.
Andersen, P., Tømmersvend .. 267.	Flagstad, Kammerraad ..... 196.
Andersen, V. O., Bødkermester 280.	Frederik den Syvendes Stiftelse 145.
Asmussen, F., Højesteretssagfører ..... 625.	Frederiksen, Fr. Ferd., Vognfabrikant ..... 428.
	Freytag, E. V., Pianofortefabrikant ..... 314.
Begtrup, Christiane Kirstine, hendes Dødsbo ..... 245.	Fritsche & Co., Handelsfirma . 697.
Begtrup, G., Cand. jur. .... 245.	Fyens Stiftsevrigthed ..... 184.
Begtrup, Noline Frederikke . 245.	
Bronée, Tømmersvend ..... 267.	Gad, V., Grosserer ..... 484.
Bremse, A., Tømmersvend .. 267.	Gade, Vilh. Emil, Forretningsfører ..... 533.
Busck, Andreas, Grosserer .... 706.	Geisler, Anton, Instrumentmager 572.
Bähncke, W. & Co. .... 264.	Generaldirektoratet for Skattevæsenet 332, 346, 507, 568, 610.
Bøving, V., Tømmersvend ... 267.	Giessing, Grosserer ..... 206.
	Gravesen, N., Tømmersvend .. 267.
Cantor, A., Overretssagfører .. 180.	Grundtmann, Uldspinder ..... 50.
Christensen, C. K., Kaptajn .. 481.	
Christensen, Jens, Gaardejer .. 285.	Hagemann, Henrik, Arkitekt . 280.
Christiansen, M. P., Gaardejer 514.	Hald, A. C., Kjøbmand ..... 282.
Clausen, J. V., Farver ..... 50.	Hansen, Christen, hans Dødsbo 175.
Colding, V., Tømmersvend ... 267.	Hansen, Christian, Vognmand 281.
Crone, Politidirektor ..... 691.	Hansen, H. N., Etatsraad, Borgmester ..... 625.
	Hansen, J., Tømmersvend .... 267.
Dauidsen, Salomon, Handelsfirma ..... 523.	

Pag.	Pag.		
Hansen, Jens, Gaardejer	15.	Jørgensen, Gertine, f. Henriksen	115.
Hansen, Jensine L., Albecks Hustru	572.	Jørgensen, M., Kjøbmand	484.
Hansen, M., Høker	697.	Kirkeinspektionen for Holmens Kirke	233.
Hansen, N. Chr., Murmester, hans Dødsbo	184.	Kirke- og Undervisningsmini- steriet	593.
Hansen, Niels, flv. Gaardejer	175.	Kjeldsen, Herredsfoged	175.
Hansen, Wilhelm, Godsejer	260.	Kjøbenhavns Brandforsikkring	206.
Harmens, H. H., Grosserer	31. 32.	Kjøbenhavns Magistrat	233, 628.
Heggum, G., Kjøbmand	610.	Kreaturforsikringsselsk. Union	281.
Hellebæk Fabrikkers Bestyrelse	533.	Lachmann, J. J., Handelsfirma	499.
Henriksen (Hendriksen), Ger- tine, Jørgensens Enke	115.	Lamb, James, Fuldmægtig	436.
Hewitt, J.	129.	Lamb, Wm. Charles	436.
Hindenburg, Højesteretsadvokat	625.	Larsen, O., Postholder	613.
Hindenburg, Overretsassessor	691.	Lauritzen, N. C., Karethmager	674.
Holm, Carl, Fabrikant	264.	Laustdatter, Maren, Aftægtsenke	175.
Hummelgaard, P. P., Grosserer	670.	Lehmann Karl	523.
Isaacsen, Overretsprokurator	297.	Leimann, A., Arkitekt og Tøm- mermester	696.
Jacobsen, Alfrida	332.	Levysohn, Adolph C., Grosserer	706.
Jacobsen, Carl, Brygger	105.	Linnemann, Joh. Kaptajn	280.
Jacobsen, I. C., Brygger, Kap- tajn, Dr. phil.	105.	Lumholtz, C., Tømmersvend	267.
Jacobsen, Marvine	332.	Lund, Julius, Kreaturhandler	282.
Jamieson, David, som Fuldmæg- tig for St. Thomæ Bank	129.	Lund, V., Tømmersvend	267.
Jensdatter, Ane, Gaardejer J. J. Musses Enke	703.	Lysgaard Sogneraad	593.
Jensdatter, Maren	196.	Madsen, Peder, Tømmersvend	267.
Jensen, J., Grosserer	297.	Madsen, Søren, Gaardejer	285.
Jensen, Maren S., P. Pedersens frasep. Hustru	435.	Mathiesen, F. C. C., Grosserer	346.
Jensen, P. W., Vejassistent	297.	Moore, Wm., afg. Kjøbm. og Planter	129.
Jensen, Peder, Gaardejer	668.	Musse, Ane, Enke	703.
Jensen, Poul, Husmand	15.	Musse, C. J., Particulier	703.
Jespersen, F. V. L., Underrets- sagfører	691.	Muus, Elias B., Handelsfirma	184.
Johansen, H., flv. Dampmøller 428, 600.		Møller, A., Kancelliraad, Over- retsprok.	507.
Juel, C., flv. Appellationsrets- raad, Overretsprok.	568.	Mønsted Kalkværker	297.
Jørgensen, Enke efter Gjæst- giver J.	461.	Nationalbankens Filial i Aarhus	196.
		Nielsen, Christen, Kurvemager	514.
		Nielsen, Fr. Chr. Carl, Hus- mægler	314.
		Nissen, F. W., Fabrikant	264.

Pag.	Pag.
„Norden“, Dampskibsselskab . 670.	Smith, O. W., Byfoged . . . . . 372.
Oldenburg, F. von, Godsejer . 180.	Soldath, M. C. Skomagermester 616.
Pedersen, Peder, Gaardmand . 435.	Strandgaard, Ch., Bestyrer af St. Thomæ Bank . . . . . 436.
Pedersen, Peder, Gaardejer . . 684.	Sumarlidason, Guldsmed . . . . . 269.
Petersen, A., Tømmersvend . . 267.	Svane, J. E., Krigsassessor . . . 72.
Petersen, John (Johan) Løg- strup, Kjøbm. . . . . 372.	Thiesen, P. O., Detaljhandler. 499.
Poulsen, Sagfører . . . . . 15.	Thorsteinsson, Th., Bagermester 209.
Poulsen, H., Tømmersvend . . . 267.	Thorup, Ole, Kancelliraad, hans Dødsbo . . . . . 625.
Poulsen, N. C., Husmand . . . . 90.	Tranberg, C. G. F., afsk. Pr- Lieutenant . . . . . 415.
Provensen, E. A. . . . . 184.	Truelsen (Trulssen), P. . . . . 280.
Rasmussen, P., Tømmersvend 267.	Ulf (Ulv), Peder Hansen, Mølle- ejer . . . . . 684.
Ritzau, H. C., Underretsprok. 616.	Valentin, F., Grosserer . . . . . 696.
Schmitto, F., Prokurator. 281, 613.	Vandborg — Ferring Sogneraad 90.
Schneider, C., Tømmersvend . 267.	Weber, Murmester . . . . . 72.
Schultz, J. C. F., Værtshus- holder . . . . . 674.	Welcher (Welsker), F., Tøm- mersvend . . . . . 267.
Schweitz, Restauratør . . . . . 461.	Woods, G. B. . . . . 129.
Sidenius, L., Prokurator . . . . 600.	Øbo, Hans Petersen, Gaardejer 665.
Sivertsen, A., Tømmermester . 267.	
Skiftekommission, Hof-og Stads- rettens . . . . . 245.	
Skodborg, P., Aftægtsmand . . 90.	

Offentlige Sager.

Pag.	Pag.
Adolfson, Ole . . . . . 362.	Andersen, Lauritz P. . . . . 297.
Algreen, J. A. . . . . 183.	Andersen, Mariane . . . . . 217.
Alstrup, Niels Chr. . . . . 473.	Andersen, Mikkel . . . . . 98.
Andersen, Andreas . . . . . 228.	Andersen, Niels . . . . . 498.
Andersen, Ane J. . . . . 1.	Andersen, Niels Chr. . . . . 222.
Andersen, Christine . . . . . 316.	
Andersen, Ellen Marie, Søren- sens Hustru . . . . . 692.	Bech, J. P. . . . . 553.
Andersen, Jens . . . . . 237.	Bendtsdatter, Sara . . . . . 20.
Andersen, Jens Chr. . . . . 322.	Bendtsen, Rasmus Chr. . . . . 565.
	Benjamin, Rosetta E. . . . . 431.

	Pag.		Pag.
Bentsen, Ole	220.	Gedahl, N.	457.
Berg, J. O. P. J.	444.	Gotfredsen, Christiane ..	410.
Bloch (Block), Johanne M., Lyngbøks Enke	163.	Gothjølpsen, P. C.	318.
Boldt, C. Th.	345.	Gudmundsson, E.	367.
Bostrom, L. J.	538.	Hamann, Th. P.	137.
Calum, Christine	316.	Hammer, C. J.	230.
Carter, J. Fr.	67.	Hansdatter, Stine, Olsens Enke	399.
Casse, Overretsprokurator	273.	Hansdotter, Elna.	256.
Christensdatter, C. M., J. Chri- stensens Hustru	58.	Hansen, Anton	21.
Christensen, Christen	85.	Hansen, H. F. O.	600.
Christensen, Christian	630.	Hansen, Hans M.	381.
Christensen, Jens	190.	Hansen, Jens M.	82.
Christensen, Lars	109.	Hansen, Jørgen Peder	519.
Christensen, Niels.	473.	Hansen, Karen J. K.	410.
Christenson, Peder	397.	Hansen, Niels	485.
Christiansen, Ane Kirst.	410.	Hansen, Peter Chr.	235.
Christiansen, Jens.	360.	Hansen, Rasmus	125.
Christiansen, Jørgen	465.	Hansen, Rasmus	648.
Christinnsen, N. P.	422.	Hansen, Stine, Olsens Enke ..	399.
Christiansen, Niels	587.	Hansen, Søren	172.
Christiansen, Rasmus	565.	Hansen, V., Forretningsfører .	273.
Cohen, E. Ph.	159.	Hansson, Elna	256.
Dahlstrøm, C. Th. Boldt.	345.	Hauerberg, C. Th. C.	230.
Danielsson, A.	603.	Hendriksen, P. Chr.	292.
Davidson, Anine K. N., Daniels- sons Hustru	603.	Hermann, N. J.	277.
Døhnert, Adriana	294.	Hermansen, Bertel	400.
Eckell, J. V.	426.	Herbst, M. P.	570.
Eckhardtzen, Lars	490.	Herbst, M. P. Pedersen.	570.
Egeberg, C. P.	39.	Holm, Frederikke M. L.	330.
Eggertsen, Lars.	490.	Holm, Th. E. E.	438.
Enevoldsen, J. Chr.	205.	Hope, Andrine	351.
Espersen, P. C.	3.	Høyer, J. J.	93.
Farrell, Ernest.	690.	Hunt, J.	597.
Fèveile, L. H.	600.	Iversen, H. A.	21.
Fischer, M. L.	383.	Iversen, Hans	647.
Freiesleben, A. G.	249.	Jacobsen, Simon	650.
Freiesleben, S. Ch.	630.	Jensdatter, Ellen.	331.
Færø, Nielsine B., Barthels Enke	559.	Jensen, Anders	201.
		Jensen, Anders	454.
		Jensen, Anders	681.
		Jensen, Andreas	25.
		Jensen, Anton	476.

Pag.	Pag.		
Jensen, Bertel	152.	Larke, W.	294.
Jensen, Esper	570.	Larsen, Ane	409.
Jensen, Grogers	63.	Larsen, Fr.	192.
Jensen, J. P.	122.	Larsen, J. P.	107.
Jensen, Jens	109.	Larsen, Lars	617.
Jensen, Jens	471.	Larsen, Laurine, N. P. Peder-	
Jensen, Jens	493.	sens sep. Hustru	324.
Jensen, Jens Chr.	406.	Larsen, Martine N. A.	127.
Jensen, Jens Chr.	621.	Larsen, Rasmus	659.
Jeusen, Jens Peder	419.	Larsen, Svend	650.
Jensen, Lars	192.	Larsson, Svenn	606.
Jensen, Niels	378.	Larsen, V. H. C.	522.
Jensen, Niels	450.	Lind, C. E.	383.
Jensen, Niels	660.	Linderberg, P. Th. F.	282.
Jensen, Niels Chr.	487.	Lohmann, Sophie, C. D., Støk-	
Jensen, Niels Chr.	584.	marks Hustru	241.
Jensen, Niels Peter	213.	Lorenzen, A.	301.
Jensen, Ole	632.	Lundqvist, Ingrid Christina . .	551.
Jensen, Peder	152.		
Jensen, Soren	600.	Madsen, Jens	422.
Jensen, Soren Peter	12.	Madsen, Niels Chr.	457.
Jensen, Vald. S.	555.	Madsen, Peder	529.
Jespersen, Fr. V. L.	636.	Marker, H. M. Hansen	381.
Johansen, C. F.	88.	Martin, Charles	349.
Johansen, Hans	120.	Mathiasen, P. M.	94.
Johansen, Hans	258.	Mazanti, F. A.	650.
Johansen, Niels Peder	503.	Mikkelsen, J. Chr.	213.
Johnsen, C. J.	375.	Mogensen, Johanne S., Han-	
Jonassen, E. G.	230.	sens fraskilte Hustru	174.
Jørgensen, Dórthea, Larsens		Mortensen, O. P.	76.
Hustru	192.	Mulvad, Emilie C., Jacobsens	
Jørgensen, Emma, R. Hansens		Hustru	212.
Hustru	125.	Munk, N. Jensen	213.
Jørgensen, Jens P.	587.	Munk, N. P. Jensen	213.
Jørgensen, Johanne	495.	Møller, Ane J. M., B. Nielsens	
Jørgensen, Peder	152.	Hustru	166.
Jørgensen, Soren	505.	Møller, F. S.	305.
		Møller, S. F. C.	101.
Æjerside, J. A.	142.		
Kjøbenhavns Renovationskom-		Nielsen, Anders	28.
pagni	273.	Nielsen, Christiane	6.
Knudsen, Christen	335.	Nielsen, J. J.	452.
Knudsen, Lars	557.	Nielsen, Jens Chr.	205.
Kornerup, H. N. S. L.	252.	Nielsen, Mette C.	402.
Kronborg, N. Chr.	440.	Nielsen, Niels Gade	275.

Pag.	Pag.		
Nielsen, Peder.....	617.	Rohdes, Charles.....	349.
Nielsen, Peter.....	564.		
Nielsen, Rasmus.....	166.	Saabye, N. Chr. Larsen.....	357.
Nordstrom, A. C.....	189.	Schmidt, P. N.....	478.
Nødstrup, J. P. Jensen.....	122.	Schou, F. J. E.....	290.
		Schröder, Ane J. S.....	141.
Olsen Ane J. K.....	43.	Seiler, Augusta C.....	492.
Olsen, Emil Joh.....	600.	Sibertsen, H. A.....	608.
Olsen, Niels.....	446.	Siemsen, W. V. E. H. M.....	600.
Olsen, Peder.....	397.	Sig, G. N. H.....	457.
Olsen, Sven M.....	249.	Sigurdsson, H.....	390.
		Skipper, Chr. H.....	562.
Pedersdatter, Ane C., Jensens		Skoustrup, Mathea Petr.....	392.
fraskilte Hustru.....	301.	Smith, Anna.....	294.
Pedersen, Ane Cathrine.....	380.	Stahlschmidt, C. E.....	61.
Pedersen, Birthe M., Møllers		Steffensen, Søren.....	650.
Hustru.....	340.	Stokmark, G. Ch.....	241.
Pedersen, Caroline B. M. S.....	324.	Søbotker, Sarah ..	351.
Pedersen, Hans.....	446.	Sørensen, Anders.....	150.
Pedersen, Jens.....	70.	Sørensen, Ane, H. Pedersens	
Pedersen, Jørgen.....	100.	Hustru.....	519.
Pederson, Lars Peder.....	226.	Sørensen, Christen.....	692.
Pedersen, Laura Fr.....	324.	Sørensen, Iver.....	355.
Pedersen, Martin.....	165.	Sørensen, Jensine.....	183.
Pedersen, Mathilde A.....	243.	Sørensen, Niels Peter.....	12.
Pedersen, Niels.....	152.	Sørensen, Susanne, H. M. An-	
Pedersen, Niels Peder.....	324.	dersens Hustru.....	358.
Pederson, Peder.....	320.		
Pedersen, Rasmus.....	96.	Thomsen, F. A. C.....	383.
Petersen, Jens.....	661.	Thornberg, (Thorenberg, Torn-	
Petersen, Mads J. P.....	442.	berg) C. N.....	75.
Paulsen, Chr.....	218.	Thorup, August.....	407.
Poulsen, Jens Chr.....	676.	Toft, L. C.....	109.
Poulsen, N. C.....	317.		
		Vello, H. P.....	446.
Rabe, N. P. Johansen.....	503.	Villadsen, O. L.....	576.
Rasmussen, Carl.....	679.		
Rasmussen, Chr.....	475.	Wienberg, Marie.....	633.
Rasmussen, H. H. O.....	527.	Williams, J. eller William J.....	597.
Rasmussen, Jakob.....	663.		
Rasmussen, Sophus A. J.....	679.	Zeltz, Johanne A. E. A.....	424.
Roggers, A.....	203.		

Procesomkostninger.	Thinglæsning.
Ran.	Tilregnelighed.
Rettens Pleje.	Tjeneste- og Tyendeforhold.
Røveri (Trudsler).	Toldvæsen.
Selvtægt.	Tyveri.
Skatter og Afgifter.	Udeblivelsesdomme.
Skolevæsen.	Undsigelse.
Stats- og Majestætsforbrydelse.	Vandrebog.
Straf.	Varemærke.
Strandingsgods (ulovlig Omgang mod).	Veje.
Sundhedsvedtægt (Overtrædelse af).	Vestindien.
Syn og Skjen.	Vold mod Private.
Sædeligheden (Forbrydelse mod).	Værnepligt.
Testament.	Ærefornærmelse.

Fortegnelse over de i Sagregistret benyttede Rubrikker.

Aager.	Hjemvisning.
Afriisning.	Hæleri.
Aktieselskab.	Indicier.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.
Appel.	Interessentskab.
Arrest.	Invalideforsørgelse.
Arv.	Island.
Assurance.	Kompetence.
Assurancesvig.	Konfirmation.
Auktion.	Konkurs.
Bedrageri.	Kontrakt.
Betleri.	Kumulation.
Brandpolitilovgivning (Overtrædelse af).	Kvaksalveri.
Brandstiftelse.	Landboforhold.
Drab.	Legat.
Eiendomsret.	Løje.
Embedsforhold (Forbrydelse i).	Løsgjænger.
Erstatning.	Meddelagtighed.
Fallit.	Medikamenthandel (ulovlig).
Falsk.	Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.
Falskmøntneri.	Myndighed.
Falsk Udlæggelse af Barnefader.	Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).
Fattigvæsen.	Næringsbrug (ulovligt).
Fiskeri.	Næringsvæsen.
Gjentagelse af Forbrydelse.	Nødværge.
Gjæld.	Pant.
Handel.	Privilegium.
Hittegods.	

SAGREGISTER.

	Pag.
Aager.	
En for Aager tiltalt Underretssagfører efter Omstændighederne frifunden	636.
Afvisning.	
Statueret, at en tidligere Instants havde manglet Foje til at afvise en Sag, der af en Del Tømmersvende var anlagt mod en Tømmermester til Betaling af Resttilgodehavende for et Arbejde, da dette ifølge den trufne Ovørenskomst skulde udføres som et Fællesforetagende af Svendene, og Sagen derfor hjemvist til ny Behandling	267.
En ved Københavns Gjældskommission anlagt Sag, hvorunder en Husmægler ifølge Transport indtalte en Pianofortearbejders Fordring paa formentlig tilgodehavende Løn hos en Pianofortefabrikant, afvist, da Sagen tiltrods for den givne Transport i Medfør af Næringsloven af 29 December 1857 § 84 Nr. 3 maatte blive at behandle politiretsvis	314.
En Sag, hvorunder en Person bl. A. var tiltalt for ulovlig Handel, forsaavidt afvist paa Grund af manglende summa appellabilis	457.
En Sag, hvorunder en Person bl. A. var tiltalt for Hazardspil, forsaavidt afvist paa Grund af manglende summa appellabilis	473.
En Højesteretsstævning i Medfør af 1—6—20 og Reskript 7 April 1784 afvist, da Appellanten, der, efter at hans beskikkede Sagfører havde indanket Sagen, personlig havde erholdt en kort Anstand, hvorimod en af ham derefter begjært ny Anstand var bleven ham nægtet, havde undladt paa Opfordring at tilbagelevere de ham udlaante Dokumenter, deriblandt Stævningen og Domsakten. Appellanten derhos i Henhold til Frd. 11 August 1819, jfr. Frd. 23 Januar 1807 idømt Mulkt til Justitskassen for unødigt Trætte.	600.

	Pag.
En Højesteretsstævning afvist, idet den var udtagen efter Ud- løbet af den ifølge Lov 30 November 1874 § 88, jfr. Pl. 2 Juni 1819 § 1, for Skiftesager gjældende Paaankefrist, uden at Oprejsningsbevilling var erhvervet.....	616.
En af So- og Handelsretten afvist Sag hjemvist til Pankjen- delse i Realiteten. da den Omstændighed. at Gjenparterne og Oversættelserne af nogle fremlagte Dokumenter ikkun vare bekræftede af Citanternes Sagfører, ikke i Henhold til § 24 i Lov 19 Februar 1861 fandtes at afgive Hjemmel for en Afvisning ex officio, i alt Fald ikke, naar Sagsogte, som Tilfældet var, lod møde ved Sagens Foretagelse i Retten uden at støtte nogen Indsigelse eller Afvisningspaastand paa den forment- lige Mangel ved Bekræftelserne	670.
Se iøvrigt under Hjemvisning.	
Aktieselskab.	
Ansaret for Overtrædelsen af en Sundhedsvedtægt paalagt et Aktieselskabs Bestyrelsesformand og Forretningsfører in soli- dum, uanset, at Overretsstævningen havde været rettet mod Aktieselskabet, som Overretten havde frifundet under Paa- beraabelse af, at Ansvar til Straf ikke kan paalægges et Aktieselskab.....	273.
Angivelse og Klagemaal (falsk).	
En Person, der var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 226 med Hensyn til, at han i et Andragende til Kongen havde fremsat forskellige Beskyldninger mod flere Embeds- mænd, frifunden efter § 38 paa Grund af Beskaffenheden af hans mentale Tilstand.....	120.
Et tiltalt Fruentimmer, der dømtes efter § 192 in fine, tillige anset efter § 225, og hendes Moder, der havde opfordret Datteren til den falske Angivelse af en Uskyldig, ligeledes anset efter § 225, jfr. 52, men da hun tillige dømtes efter § 190 til Livsstraf, absorberedes herved Straffen efter for- nævnte §§.....	410.
En Tiltalt, der havde angivet sin Tjenestekarl for at have fra- stjaalet ham et Par Støvler, som det oplystes, at han selv tidligere havde solgt denne, anset efter § 225, idet Straffen dog nedsattes under Hensyn til, at Karlen — der var bort- gaaet fra Tjenesten med Støvlerne — erkjendte, at han ikke betragtede sig som endelig Ejer af disse, forinden det der- for skyldige Pengebeløb var erlagt, hvilket ikke for nogen Del endnu var sket.....	529.
§ 225 anvendt i et Tilfælde, hvor en Inkvisit i et Forhør til Oplysning ved en ham paasigtet Drabsforbrydelse mod bedre Vidende havde sigtet en Anden for Meddelagtighed i Drabet. Overretten havde frifundet Tiltalte.....	538.

Appel.

Under en Sag, hvor Indstævnte udeblev, intet Hensyn taget til de af Citanten fremlagte nye Oplysninger, idet der ikke med Hensyn til deres Forkyndelse for Indstævnte var forholdt overensstemmende med Pl. 12 Maj 1784 § 2. . . . . 572.

Arrest.

En Arrestforretning ophævet, da Rekvisitus maatte antages forinden sammes Foretagelse at have gjort lovligt Tilbud om Betalingen af det af ham efter Gjældsbevis skyldige Beløb, skjøndt Tilbudet havde været betinget af et for Gjælden udstedt Skadesløsbrevs Kvittering og Extradering til ham, og da Rekvirenten derfor maatte antages at have savnet Berettigelse til at lade Arresten foretage; Rekvirenten derhos tilpligtet at yde Rekvisitus Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn for det ham ved Arrestforretningen tilføjede Kreditspilde, idet det maatte anses som en Følge af de i Lovens 1—21—4 og 21 omhandlede Fogedforretninger, at der ved dem paaføres Rekvisitus Tort og Kreditspilde, uden at det kan paahvile denne at føre særligt Bevis herfor . . . . . 31.

Arv (se Skatter og Afgifter).

Assurance.

Kjøbenhavns Brandforsikkring kjendt berettiget til at forlange Tillægspræmie af en Ejendom i Henhold til kgl. Resolution af 7 December 1874, da et i Kjælderens indrettet Snedkerværksted maatte henregnes til de i den nævnte Resolution under 2den Klasse opførte „store Værksteder“. En fremsat Indsigelse mod Domstolens Competence til at afgjøre Sagen forkastet 206.

Et Kreaturforsikkringselskab („Union“ i Berlin) tilpligtet at yde en Forsikkringshavende Erstatning for en paa Grund af Sygdom til Nedslagning solgt Hest, idet det overfor Selskabets Indsigelse, hentet fra, at den Vedkommende havde overtraadt Selskabets almindelige Forsikkringsbetingelser ved ikke at holde alle sine Heste forsikkrede hos Selskabet, bl. A. statuereades, at han havde været berettiget til at gaa ud fra, at Selskabet ved sin Svar paa hans Forsikkringsandragende, i hvilket han udtrykkelig havde fremhævet, at han ejede Heste, som ikke vare forsikkrede hos Selskabet, uden nogen Bemærkning at tilstille ham en paa det af ham anmeldte Antal Heste lydende Police havde indvilliget i at fravige sine almindelige Forsikkringsbetingelser i den anførte Henseende for at overtage den af ham paa dette Vilkaar attraaede Forsikkring . . 613.

Assurancesvig.

En for Brandstiftelse anset Person frifunden for Sigtelsen for Forsøg paa Assurancevig. . . . . 320.

Auktion.

En Auktionskjendelse, ved hvilken den af en Kjøbmand i Skive fremsatte Begjæring om at erholde en Auktion over Manufakturvarer berammet til Afholdelse i Lemvig var bleven nægtet, stadfæstet, idet efter Lov 23 Maj 1873 § 6 Rekvirentens Berettigelse til at lade en saadan Auktion afholde bl. A. maatte være betinget af, at han, der i Lemvig kun havde Borgerskab paa Detajlhandel, paa det paagjældende Tidspunkt drev denne Næring i bemeldte By, med Udsalg fra aaben Butik, jfr. Næringslovens § 34, en Betingelse, som ikke kunde anses fyldstgjort ved den af ham nylig begyndte Forretning i en af ham for ganske korte Tidsrum lejet, i en Gjæstgivergaards 2den Etage beliggende Sal, som havde en ganske anden Bestemmelse end at tjene til Butik og heller ikke ved sin Udstyrelse fremtraadte som aaben Butik.....

372.

Bedrageri.

En Tiltalt, der var sigtet for bedragerisk Forhold ved, tvertimod sin Kontrakt med en Kollektor at have beholdt nogle ham tilstillede Lodsedler uden at sende Kollektøren Betaling for samme, frifunden, idet de paagjældende Lodsedler ikke kunde betragtes som betroede ham til Inkassation af deres Paalydende, men kun som overladt ham til Forhandling pr. Kommission, og hans Undladelse af at berigtige Betalingen alene havde været begrundet i, at han ikke havde kunnet betale .....

419.

En for Bedrageri Tiltalt frifunden .....

576.

En Underretssagfører, der sigtedes for, ved under Forhandlingerne om forskellige Mageskifter at være optraadt paa en Gang som den ene Parts Konsulent og tillige — denne uafvidende — som Deltager i Forretningen, at have tilvendt sig ulovlig Fordel, efter Omstændighederne ikke funden strafskyldig .....

636.

En Underretssagfører, der var bemyndiget til at optage et Prioritetslaan, som skulde modtages til en vis Kurs, heri beregnet Provision, Kurstab samt Salær, ikke anset strafskyldig, uagtet han havde erkjendt, at det havde været hans Agt ikke gjøre den Laansogende bekjendt med, at han havde faaet Laanet til en højere Kurs, men selv at beholde Differencen, idet hans Forklaring om, at han ansaa en saadan Fremgangsmaade for lovlig, efter Indholdet af den ham meddelte Bemyndigelse ikke fandtes at kunne forkastes .....

636.

Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 251 for, efter uden Tilladelse at have forladt sin Tjeneste, under urigtigt Foregivende af, at være sendt af sin Husmoder, hos en af dennes

Familie at have faaet et Pengebeløb udlaant, som hun der- efter selv forbrugte	6.
En Tiltalt anset efter § 251 for under urigtige Foregivender og Lofte om Ægteskab at have fravendt 2 Fruentimmer Pengebeløb	324.
§ 252 anvendt paa en Tiltalt, der dels af et ham til Indkjøb for et mindre Beløb overgivet Tokronestykke havde tilegnet sig Restbeløbet, dels efter at have modtaget en Hundrede- kroneseddel for deraf at tage Betaling for nogle Drikke- varer, havde nægtet at have modtaget andet og mere end en Tikroneseddel	557.
En Tiltalt, der havde tilvendt sig og pantsat en til Sengen i et af hende lejet Værelse hørende Pude, anset efter § 253 .	1.
En Tiltalt, hos hvem der til Sikkerhed for en Vexelfordring var gjort Arrest i hans Ejendom med dertil hørende 3 Køer m. v., anset efter § 253 for desuagtet at have solgt den ene af Køerne til en Kreditor, i det Væsentlige til Dækning af dennes Tilgodehavende hos ham	152.
En Tiltalt, der havde aflændet sin Gaards i Forbindelse med denne pantsatte Besætning, anset efter § 253; en Medtiltalt, der havde været ham behjælpelig ved Afhændelsen, frifunden, da hans Forklaring om, at han troede, at den Paagjældende delvis vilde skifte Besætning og sætte nye Kreaturer i Stedet for de solgte, ikke fandtes at kunne forkastes	237.
En Tiltalt anset efter § 253 for gennem Transport paa en Fordring, som tilkom et Fruentimmer, at have skaffet sig Bemyndigelse til at inkassere Fordringens Beløb og derpaa at have forbrugt af det indkomne Beløb 500 Kr., skjøndt Aftalen var, at hun selv skulde have de første 900 Kr., som indkom paa Fordringen	324.
En Tiltalt, der af en Person havde modtaget 18 Par Strømper for at besørge dem solgte for denne og derpaa vel havde solgt de 12 Par, men til egen Fordel forbrugt de indkomne Penge, samt selv benyttet og opslidt deovrigte 6 Par, her- for anset efter § 253	424.
En ved et Brevsamlingssted af og til beskjæftiget Tiltalt anset efter § 253 for at have forbrugt et kontant Pengebeløb, som af en Person var leveret ham for at besorges afsendt med Posten	465.
En Tiltalt, der fik leveret Øl paa Ankere, hvilke laantes ham, indtil Øllet var forbrugt, anset efter § 253 for at have gjennemsavet et af disse og anvendt Stykkerne til Ballier	493.
En Tiltalt, der havde dels forbrugt dels solgt Landvæsenspro- dukter, i hvilke der var gjort Udlæg, anset efter § 253	505.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 253 for ved Salg eller Pantsætning at have disponeret over en Del Effekter, hun	

	Pag.
havde lejet tildels paa Vilkaar, at hun ved at betale visse i de paagjældende Kontrakter satte Værdier skulde blive Ejer af Gjenstandene, hvilket ikke var sket	559.
En Tiltalt, der havde afhændet en Kakkellovn, som han havde lejet paa Vilkaar, at den skulde være hans, naar han foruden det strax ved Modtagelsen betalte Beløb ved maanedlige Afdrag havde erlagt en vis Sum, hvad han dog ikke havde gjort, anset efter § 253	587.
En tiltalt Bestyrer af en Fattiggaard, der havde besveget Kommunen ved at sælge af Gaardens Produkter og beholde det derfor oppebaarne Vederlag, ved tileget Brug at anvende Penge, som han oppebar for Fattiggaarden, samt ved at benytte dennes Arbejdskraft til egen Fordel, anset efter §§ 253, 256 og 257; hans medtiltalte Hustru, der havde deltaget i de nævnte Salg, anset efter § 253	692.
§ 253 endvidere anvendt	205, 217, 228, 490 og
§ 255 anvendt	473.
En Tiltalt, der, efter at der var blevet afholdt Exekutionsforretning i hendes og hendes Mands Indbo, havde forstukket dels endel ved Forretningen ikke registrerede Gjenstande for at forhindre, at de skulde blive udlagte ved en ny Exekutionsforretning, dels nogle af selve de registrerede Gjenstande i den Hensigt at beholde dem og anbringe lignende Gjenstande af simplere Art istedetfor, ikke funden strafskyldig for det førstnævnte Forhold efter Konkurslovens § 168, da der paa den Tid ikke var nogen bestemt Udlægsforretning forestaaende, hvorimod hun for det sidstnævnte Forhold blev anset efter § 256, jfr. § 253	166.
§ 256, jfr. § 253 anvendt paa en Tiltalt, der efter at en Kreditor havde ladet gjøre Udlæg i hans Ejendom med Besætning, Inventar, Avl og Afgrøde, dels havde solgt et større Parti Spergelfrø af den udlagte Avl, dels som Afdrag paa Gjæld til en anden Mand havde taget 2 denne tilhørende Kreaturer paa Foder paa Ejendommen og fodret dem af den udlagte Avl. — Overretten havde paa sidstnævnte Forhold anvendt § 257, men dette Citat udgik	440.
En Tiltalt, der havde pantsat en Symaskine, som han havde lejet paa Vilkaar, at den skulde blive hans Ejendom, naar han i Leje havde betalt Maskinens Værdi, hvilket endnu ikke var sket, anset efter § 256 jfr. § 253. Overretten havde anvendt § 257	487.
En under Fattigvæsenets Forsorg værende Person, der paa Gaden under Opgivelse af urigtigt Navn og Bopæl af en Uldvarehandler havde kjøbt et Par Underbenklæder, for hvilke han lovede at bringe Sælgeren Pengene om Aftenen i dennes Logis, hvad han imidlertid undlod, ligesom han ogsaa senere	

- unddrog sig Betalingen, anset efter § 257, idet § 251 ikke — som af Underretten antaget — fandtes anvendelig, da det ikke kunde anses bevist, at Tiltalte, da han købte Benklæderne, ikke havde til Hensigt at betale dem . . . . . 96.
- En tiltalt falleret Kjøbmand anset efter § 257 for i et Cirkulære til forskjellige af sine Kreditorer at have givet urigtige Meddelelser om sin økonomiske Status for at opnaa Henstand med Betaling . . . . . 101.
- En tiltalt Grosserer anset efter § 257 for paa forskjellige, svigagtige Maader at have inddraget sig for at betale Passagerfragt for Befordring paa Klampenborgbanen . . . . . 159.
- En Tiltalt, som for foreløbig at sikkre sig imod Forfølgning af sine Kreditorer, havde udstedt en Panteobligation til en Person, til hvem han ikke stod i noget Gjældsforhold, og derefter under en Udlægsforretning, idet han paa Fogdens Opfordring foreviste Obligationen, havde undladt at oplyse, at den paa den Tid kun tjente til Sikkerhed for et langt mindre Beløb end dens Paalydende, anset efter § 257. Derimod ikke, som ved Overretten sket, anset efter § 252 in fine, da Obligationen maatte antages at være udstedt for at tjene vedkommende Kreditor som Skadesløsbrev og der ej var Grund til at antage, at han derved tilsigtede at betage sine Kreditorer Midlerne til at erholde, hvad der tilkom dem . . 166.
- En tiltalt Uldvarehandler, der uden Bemyndigelse af den Producent, hvis Varer han forhandlede, havde forskaffet sig Varer udleverede hos en Kjøbmand, der ligeledes havde Producentens Varer til Forhandling, anset efter § 257 . . . . . 487.
- En tiltalt Daglejer, der havde forladt et ham af hans Husbond paa Akkord overdraget Torvcarbejde, uden at have udført nogen Del deraf, og beholdt det ham paa Betalingen for Arbejdet ydede Forskud, anset efter § 257 . . . . . 490.
- En tiltalt Underretssagfører anset efter § 257 for at have bevæget Ejeren af en fast Ejendom til at udstede en uigjenkaldelig Generalfuldmagt, hvorefter Tiltalte mod et aarligt Vederlag skulde bestyre Ejendommen, under det falske Foregivende, at en saadan Fuldmagts Udstedelse var stillet som Betingelse for Ydelsen af et Prioritetslaan . . . . . 636.
- En tiltalt Underretssagfører anset efter § 257 for paa en Regning til en Klient foruden Salær og Rejsseudgifter til sig selv at have opført et større Vederlag m. m. til en Sagfører, hvis Bistand han havde benyttet under Sagen, end denne virkelig havde beregnet sig og fanet udbetalt. Overretten havde herfor frifundet Tiltalte . . . . . 636.
- En tiltalt Underretssagfører, der ved for en Prioritetshaver at fortie, at han var sat i Stand' til at indfri hans Obligation med dens fulde Beløb, havde fanet denne til at give Afkald

	Pag.
paa 1000 Kr. af Obligationens Paalydende og derefter svigagtig tilegnet sig dette Beløb, anset efter § 257, idet et paastaet Samtykke af den Person, paa hvis Vegne han havde modtaget Prioritetsbeløbet, saa meget mindre kunde komme i Betragtning, som denne var holdt i Uvidenhed om og ikke kunde forudsætte, at der var Spørgsmaal om et saa betydeligt Afslag. Overretten havde herfor frifundet Tiltalte . . .	636.
En Tiltalt, der, efter at hans Pantekreditor havde forkyndt ham, at der i den nærmeste Fremtid vilde blive foretaget Udlæg i hans pantsatte Ejendom med Besætning m. v., havde solgt sin eneste Ko, anset efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, hvorimod Overrettens Citat af § 259 udgik. Forsaavidt han derhos under Udlægsforretningen havde fortiet, at han ejede Halvparten af et Lam, statueret, at han ikke herved havde gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold, da en saadan Anpart ikke kunde henregnes under den til Ejendommen hørende Besætning og saaledes ikke kunde antages at være indbefattet under det Pantsatte, hvori Udlæget ifølge Lov 29 Marts 1873 § 15 alene kunde finde Sted	142.
Betleri.	
Straf for Betleri idømt 165, 212, 316, 345, 407, 438, 495, 498, 557, 632,	647.
Brandpolitilovgivningen (Overtrædelse af).	
En Gaardejer, der var tiltalt for Overtrædelse af Brandpolitiloven 2 Marts 1861 § 3 ved i en Afstand af 8 Alen 17 Tommer fra hans Vindmølle at have opført en til Bageri og Beboelse indrettet Bygning, frifunden, da Bygningen i sin Helhed, under særligt Hensyn til den nøje Forbindelse, som maatte anses at være mellem Møllehuset og det i Bygningen for Mølleforpagteren indrettede mindre Bageri, maatte betragtes som et til Møllen hørende Møllehus	475.
Brandstiftelse.	
Et 14-aarigt Pigebarn anset efter § 281, jfr. § 36 (frifunden ved Underretten paa Grund af tilbagekaldt Tilstaaelse) . . .	43.
En Tiltalt anset efter § 281 for at have sat Ild paa sit paa Lejogjord opførte ubehæftede og brandforsikkrede Hus . . .	320.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 281, smh. med § 39 og tildels med § 46	340.
Drab.	
§ 190 anvendt for Drab af et Plejebarn	252.
En Tiltalt, der ifølge et Dagen forud fattet Forsæt havde for-	

- søgtat dræbo sin Hustru ved at kommo Arsenikvand i det Vand, han vidste, hun vilde bruge ved Tilberedning af sin Kaffe, anset efter § 190 jfr. § 191 og § 46; derimod frifunden for Sigtelsen for derved tillige at have sat andre Mennekers Liv i Fare, idet hans Forklaring om, at han ikke havde tænkt sig Sandsynligheden af, at hans Datter, der vel laa hjemme hos Forældrene om Natten, men fik sin Kost i sin Tjeneste, eller overhovedet Andre end hans Hustru kunde faa noget af Giften, ikke fandtes at kunne forkastes . . . . . 362.
- En gift Kone anset efter § 190 for at have i 1879 med Overlæg ombragt sit Aaret forud udenfor Ægteskab fødte Barn, og efter § 186 for forsætlig, men uden Overlæg at have dræbt sin Mands Sosters uægte 2-aarige Barn, der mod hendes Ønske af Manden var taget i Pleje hos dem . . . . . 392.
- Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 192 in fine for strax efter Fødslen, men efter en forinden fattet Beslutning, at have dræbt sit uægte Barn. Hendes Moder, der havde overtalt Datteren til at dræbe Barnet, og ogsaa havde overværet saavel Fødslen som selve Drabshandlingen samt derpaa havde henlagt Barneliget paa Kirkegaarden, anset efter § 190 . . 410.
- En Tiltalt anset efter § 188, da han ved de af ham afgivne, om end i mange Punkter uoverensstemmende og senere helt tilbagekaldte Tilstaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste fandtes tilstrækkelig overbevist om ved en forsætlig Voldsgjerning at være bleven Aarsag i en Andens Dod, som han havde maattet forudse som en rimelig Følge af sin Gjerning. Overretten havde frifundet Tiltalte . . . . . 538.
- Et tiltalt Fruentimmer anset § 190 for at have ombragt sit 4 Maaneder gamle Barn . . . . . 551.
- En tiltalt Daglejer anset efter § 190 for Drab af sit 5 Maaneder gamle Barn . . . . . 650.

Ejendomsret.

- En Jordstrimmel, der i sin Tid ved Udskiftningen af nogle Fælleslodder som tiloversbleven ved en mellem Lodsejerne afholdt privat Auktion var bleven tilslaaet Citanten som Højestbydende og derefter henregnet til og indbefattet under Skyldsætningen af de ham tillagte Lodder, desuagtet antaget at tilhøre Indstævnte, hvem Citanten i sin Tid havde afstaaet sin Ret efter Auktionsbudet, en Overdragelse, der maatte anses som Grundlag for Indstævntes mangeaarige Brug og Besiddelse af Jordstrimlen, der overhovedet ikke efter Udskiftningen saas at have været i Citantens Besiddelse . . . . 15.

Embedsforhold (Forbrydelser i).

- En Stationsforvalter og en Portør ved Statsbanerne for ved manglende Tilsyn med Sporskifterne paa vedkommende Jernbanestation at have foranlediget et Sammenstød mellem et ankommende Tog og nogle hestaaende Godsvogne anset efter Straffelovens § 144, jfr. § 143 i Forb. med § 289, idet Straffene for dem fastsattes under særligt Hensyn til den dem alt overgaaede administrative Afskedigelse. En medtiltalt Lokomotivfører derimod frifunden; idet hans Ansvar maatte anses afgjort ved den ham allerede inden Aktionsordrens Udstedelse af Statsbanernes Direktorat paalagte Bøde. 383.
- En tiltalt Underretssagfører anset for at have overtraadt de ham som Sagfører i Medfør af L. 1—9—10, jfr. Lov 26 Maj 1868 § 6 sidste Punktum og § 14, paahvilende Pligter, idet han paa forskjellig Maade havde misbrugt sin Stilling som Sagfører til egen Fordel og navnlig havde gjort sig skyldig i Udsugelse med ubillig Løn; herfor dømt efter Straffelovens § 144, jfr. § 141. . . . . 636.
- Inspektøren ved en Straffeanstalt anset efter Strfl.s § 143 for ikke at være bleven opmærksom paa og have forebygget Brug af Anstaltens Materialier til hans egen Fordel samt for at have undladt at indbetale et oppebaaret Beløb for solgte Materialier til Anstaltens Kasserer. Endelig anset efter Straffelovens § 141 for til Reparation af en ham tilhørende Bygning at have taget Materialier paa Anstaltens Regning, idet han frygtede for ikke at kunne faa Kredit i sit eget Navn . . . . . 650.

Erstatning.

- Erstatning efter uvillige Mænds Skjøn tillagt en Person for det ham ved en ulovlig Arrestforretning tilføjede Kreditspilde . . 31.
- En tiltalt Grosserer, der svingagtig havde unddraget sig for at betale Passagerfragt for Befordring paa Klampenborgbanen, i Forbindelse med Straf efter § 257 paalagt Erstatning til Statskassen . . . . . 159.
- En for Bedrageri dømt Person tilpligtet at udrede Erstatning til 2de af ham bedragne Fruentimmere . . . . . 324.
- Et Kreaturforsikringselskab tilpligtet at yde en Forsikringshavende Erstatning for en paa Grund af Sygdom til Nedslagning solgt Hest, idet det overfor Selskabets Indsigelse, hentet fra, at den Vedkommende havde overtraadt Selskabets almindelige Forsikringsbetingelser ved ikke at holde alle sine Heste assurerede hos Selskabet, bl. A. statueredes, at han havde været berettiget til at gaa ud fra, at Selskabet, ved som Svar paa hans Forsikringsandragende, hvori han udtrykkelig havde fremhævet, at han ejede Heste, som ikke

vare forsikkrede i Selskabet, uden nogen Bemærkning at til- stille ham en paa dot af ham anmeldte Antal Heste lydende Police havde indvilliget i at fravige sine almindelige For- sikringsbetingelser i den anførte Henseende for at overtage den af ham paa dette Vilkaar attraaede Forsikkring	613.
Erstatning for Helbredelsesudgifter, Næringstab osv. idømt i Forbindelse med Straf efter § 203 . . . 12, 25, 63, 82, 88, 584,	603.
Erstatning til Brandforsikringen idømt i Forbindelse med Straf for Brandstiftelse	43, 320.

Fallit.

En Tiltalt, som under en Exekutionsforretning havde undladt at opgive endel ham tilhørende Gjenstande, ikke anset efter Konkurslovens § 168, da de udlagte Gjenstandes Vurderings- sum efter Fradrag af Pantegjælden ikke lidet oversteg Be- løbet af Rekvirentens Fordring, og Tiltalte heller ikke paa behørig Maade var bleven opfordret til at paavise flere Ef- fekter end de registrerede. Hans medtiltalte Hustru, der havde bragt endel ved Forretningen ikke registrerede Gjenstande til Side for at forhindre, at de skulde blive ud- lagte ved en ny Exekutionsforretning, ikke herfor funden strafskyldig efter Konkurslovens § 168, da der paa den Tid ikke var nogen bestemt Udlægsforretning forestaaende; der- imod anset efter § 256, jfr. § 253 for at have forstueket nogle af de registrerede Gjenstande	166.
En Tiltalt anset i Hensigt til Konkurslovens § 168 efter Straffe- lovens § 260 for under en Exekutionsforretning efter et ind- gaaet Forlig at have forfulgt nogle ham tilkommende, ude- staaende Fordringer i den Hensigt at tilegne sig deres Be- løb, idet det ikke fandtes at kunne komme i videre Betragt- ning, at der ikke ved Forretningen syntes at være givet ham Anledning til i Medfør af Lov 25 Marts 1872 § 160 at fordre Gjenstande af Værdi 20 Kr. undtagne fra Udlæget. Derimod ikke fundet strafbart, at han havde bortbyttet en i Forliget under Pantsætningen indbefattet Ambolt og Skruestikke med andre Gjenstande af samme Art, allerede af den Grund, at der ikke var sket Thinglæsning om Pantsætningen og denne følgeligen ikke var kommen til Existens	419.
Se endvidere under: Vestindien.	

Falsk.

Et for Falsk tiltalt Fruentimmer efter Omstændighederne fri- fundet	402.
En ved et Brevsamlingssted af og til beskæftiget Person an- set efter § 268 for, uden vedkommende Adressats Videndo og Samtykke at have skrevet dennos Navn under Kvitterin-	

	Pag.
gen paa den Anvisningsblanket, der medfulgte et til denne bestemt, med Posten ankommet Pengebeløb, som Tiltalte tyvagtigen havde tilvendt sig	465.
En Person, der uden Postmesterens Tilladelse som Medhjælper hos et Landpostbud besørgede Posten omdelt, anset efter § 268, sidste Stykke, smh. med §§ 37 og 21 for falskeligen at have udfyldt med Adressatens Navn Kvitteringsblanketten paa en Postanmeldelse, der medfulgte en i Posten værende Pakke, som han havde tilegnet sig.....	476.
En Tiltalt, der ved Forevisning af falske Erklæringer havde faaet eller søgt at faa Boutiksvarer udleverede, anset efter §§ 268 og 275.....	676.
En Tiltalt anset efter § 270, jfr. § 46, for at have udfærdiget falske Vidnesbyrd fra 3 af hendes tidligere Husbonde angaaende hendes Forhold i deres Tjeneste, hvilke Vidnesbyrd det var hendes Hensigt at benytte, naar hun søgte Tjeneste, uden at saadant dog endnu var sket	1.
En tiltalt Underretssagsfører, der med sin Kontorists stiltiende Indvilligelse havde anført denne som Kreditor i nogle i Anledning af et af ham selv ydet Laan oprettede Dokumenter, anset for Falsk efter § 270 for at have underskrevet Kontoristens Navn paa en Akcept af et Forligstilbud angaaende det nævnte Laans Indfrielse, da han ikke kunde antages at have nogen almindelig Bemyndigelse til at underskrive sin da fratraadte Kontorists Navn paa Dokumenter, udfærdigede i Anledning af Fordringens eventuelle Inkassation	686.
En 16aarig Pige, der paa en hendes Bestefader tilhørende Sparekassebog, som hun ulovlig havde tilvendt sig, havde hævet 10 Kr., anset efter § 274, 2det Stykke, jfr. § 268, smh. med §§ 37 og 21, for at have udraderet paa en meget let kjendelig Maade den Bogen af Sparekassens Funktionærer givne Paateguing om den skete Udbetaling	127.
En tiltalt Tjenestepige, der havde forandret sit Fødselsaar i sin Opholdsbog for at give det Udseende af at være yngre og forestit Bogen dels for Personer, hos hvem hun søgte Tjeneste, dels for Politiet, anset efter § 274, 2, jfr. § 270 ..	256.
En Tiltalt, der paa nogle af ham som Trassent underskrevne, tildels udfyldte Vexelblanketter, efter at han havde faaet sin Moder til at tegne Akcept paa dem og nogle Gaardejere til at endossere dem, uden disses Vidende og Villie senere havde forhøjet deres paalydende Vexelbeløb og derefter faaet dem diskonterede i en Bank for den saaledes forhøjede Sum, anset for Vexelfalsk efter § 274, jfr. § 269, 1ste Led	335.
En Tiltalt anset efter § 274, 2det Punktum, smh. med § 268, 1ste Stykke, for at have foretaget Forfalskning i en Leje-	

	Pag.
kontrakt om et Jordstykke med Hensyn til Angivelsen af Jordstykkets Bredde	378.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 275, jfr. § 268, for at have underskrevet forskellige Lejekontrakter om Løser-effekter med opdigtede Navne	559.
Falskmøntneri.	
En Tiltalt anset efter § 267	450.
Falsk Udlæggelse af Barnefader.	
En for Forsøg paa Drab af sin Hustru straffet Person i Forbindelse herved anset efter § 179, jfr. § 52, for at have foranlediget, at et af ham besvangret Fruentimmer falskeligen udlagde en Anden som Barnefader	362.
Fattigvæsen.	
Et Sogneraads Paastand om Godtgjørelse for ydet Fattigunderstøttelse af en Persons Dødsbo forkastet, idet Fattigvæsenets Ret til slig Refusion udenfor Kjøbenhavn ifølge Reglement for Fattigvæsenet paa Landet af 5 Juli 1803 §§ 23 og 24, smh. med Plan for Fattigvæsenet i Kjøbenhavn af 1 Juli 1799 § 185, maa anses betinget af, at den Paagjældende nød Fattighjælp ved sin Død, hvilket ikke var Tilfældet in casu, hvor den Vedkommende heller ikke kunde antages at være bleven begravet paa Fattigvæsenets Regning	90.
Fiskeri.	
En Person, der ved Aalestangning havde beskadiget en ved forskellige Foranstaltninger fra den tilstødende Bredejers Side fremhjulpen Rørvæxt i Vonaaen, frifunden for Bredejerens Søgmaal til Straf og Erstatning herfor, idet det statueredes, at der ikke tilkom denne nogen særlig Ret over det paagjældende Vandareal — hvilket maatte betragtes som en Del af Ringkjøbing Fjordareal og ikke kunde henføres under de i 5—10—42 omhandlede ferske Søer og Vande — som kunde være Førstnævnte til Hinder for at udøve den ham som dansk Statsborger tilkomende Fiskeret, ligesom der heller ikke hverken ved de trufne Foranstaltninger eller ved Benyttelsen af Rørskjæret kunde antages at være vundet en Besiddelse, der kunde betragtes som krænkert ved den omhandlede Beskadigelse	514.
Gjentagelse af Forbrydelse.	
Statueret i en Tyvssag, at skjøndt nogle af de af den Tiltalte vedgaaede Tyverier vare begaaede over 10 Aar, efter at hun havde udstaaet den hende i sin Tid idømte Straf for 1ste	

	Pag.
Gang begaaet Tyveri, maatte dog Bestemmelsen i Straffelovens § 61, 2det Stykke, blive uanvendelig, idet hun under Sagen tillige vilde være at dømme for Tyverier, med Hensyn til hvilke der, da de vare forøvede paa et tidligere Tidspunkt, maatte tillægges den første Tyvdom Gjentagelsesvirkning . .	58.
En for simpelt Tyveri Tiltalt, der tidligere havde været straffet efter § 229 og dernæst efter § 230, 1 Led, jfr. med § 47, nu paany anset efter § 230, 1 Led, eller i Medfør af § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, da hans tidligere Meddelagtighed fandtes kun at kunne karakteriseres som efterfølgende	220.

Gjæld.

Under en Sag, som af en gift Kone ved hendes Mand var anlagt mod Universalarvingen efter en afdød Overrettsagfører, der havde bestyret hendes Formue, medens hun endnu var ugift, statueret, at der ikke ved en i den Afdødes Hovedbog for hende sket Kreditering „an kontant“ af et større Beløb var tilvejebragt Bevis for, at han skyldte hende dette Beløb, som hun selv havde erkjendt ikke ved den pangjældende Tid at have indbetalt til ham, ligesom hun heller ikke iøvrigt havde tilvejebragt Bevis eller vis Formodning for, at hun tidligere havde gjort andre Indbetalinger, end de i hans Hovedbog anførte. Derimod Arvingen tilpligtet at udrede forskellige andre, af Boet skyldige Beløb, samt at udlevere et i samme forefundet, af Trediemand til hende udstedt Gjældsbrief eller betale hende dets Paalydende	481.
---	------

Handel.

Statueret, at en Detailhandler, der havde drevet Handelsforretning i en Kjøbstad under et Firma, om hvilket der dog ikke var sket nogen Anmeldelse til Firmaregistret, og som derefter uden at opsiges sit Borgerskab havde overdraget Forretningen til tvende andre Personer, der fortsatte den under samme Firma, maatte tilsvare Betalingen for Varer, som et københavnsk Handelshus, der ikke af den tidligere Firmahaver havde faaet Underretning om Overdragelsen, efter denne vedblev at levere Firmaet og som modtoges og beholdtes af dettes nye Indhavere	499.
Et københavnsk Handelsfirma, der af et Firma i Bergen havde købt et Parti Varer, som ved et i København optaget Skjøn vare godtgjorte, allerede ved Afekibningen at have været ukontraktmæssige, anset berettiget til at refusere Varerne, uanset, at de vare kjøbt at levere „i Bergen frit ombord“,	

og at de inden Afskibningen vare blevne besigtigede af den Mand, der paa Kjøberens Vegne havde afsluttet Handelen, idet Kjøberen ikke ved sin Undladelse af at tage Forbehold overfor dennes Udtalelse om, at han selv vilde besigtige Varerne forinden Afsendelsen, kunde anses at have bemyndiget ham til at afgive en bindende og endelig Erklæring om Varernes Antagelighed, ligesom en saadan Bemyndigelse heller ikke laa i hans Stilling som Mellemand mellem Parterne ved Handelens Afslutning.....	523.
Et Handelsfirma, der søgtes til Betaling af et samme leveret Parti Flæsk, frifundet, da Partiet bevisligt allerede ved Afleveringen havde været i ukontraktmæssig Stand og den Omstændighed, at Varerne vare blevne afhentede af Firmaets egne Folk, og efterat være besigtigede af en Kontorist paa dettes Vegne, modtagne uden Forbehold, ikke fandtes at kunne fritage Kjøberen for Ansvar for Partiets Ukontraktmæssighed, idet den nævnte Kontorist ikke havde nogen Bemyndigelse til med bindende Virkning at besørge Varernes Besigtigelse. Sælgeren derimod tilpligtet at erstatte Kjøberen hans i Anledning af Partiets Hjemkjørsel og Undersegelse havde Udgifter.....	697.
Et Handelsfirma i London kjendt berettiget til Erstatning hos en Grosserer i Kjøbenhavn for det Førstnævnte ved en kjøbt HavreladningsUkontraktmæssighed tilføjede Tab, da Mangleterne ved Havren, der solgt som værende under Indladning, men derpaa i længere Tid havde været oplagt i Skibet, medens dette laa indfrosset ved Ladestedet, maatte antages ikke at hidrøre fra Sørejsen, men allerede at have været tilstede forinden Afskibningen. En af Voldgiftsmandskomiteen paa Londons Kornbørs afsagt Kjendelse mellem det londonske Firma og et Firma i Edinburg, til hvilket Partiet var solgt videre, anset for bestemmende med Hensyn til Erstatningens Størrelse.....	706.

Hittegods.

En for ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til en i hans Besiddelse forefunden Billardkugle Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis.....	305
En Tiltalt, der havde tilegnet sig og til Svinetønde indrettet et i Haven til Stedet, hvor han boede, henliggende Ølanker, anset efter § 247 uden Hensyn til hans Anbringende om, at han antog, at Ankeret tilhørte hans Husvært, og at han, da denne fraflyttede Stedet uden at medtage det, gik ud fra, at han ikke vilde have Noget at erindre mod hans Disposition over samme.....	493.

Hjemvisning.

En af Generaldirektoratet for Skattervæsenet mod en Grosserer anlagt Stempelsag, der af Københavns Gjældskommission var bleven afvist, af Højesteret hjemvist til Paakjendelse af bemeldte Kommission i Realiteten under Fremhævelse af, at ligesom det i Sagen omhandlede Spørgsmaal om, hvorvidt det Grosserereren af Generaldirektoratet paalagte Stempelansvar maatte i Medfor af Konkurslovens § 120 være bortfaldet ved en af ham med sine Kreditorer opnaaet Tvangsakkord, efter Forholdets Natur og uden at nogen særlig positiv Hjemmel derfor behøves, maa kunne være Gjenstand for Domstolenes Afgjorelse, saaledes maatte en herom rejst Retssag i Henhold til Forskrifterne i Stempeloven af 19 Eebruar 1861 § 82 være undergivet den ved Fdg. 6 August 1824 foreskrevne Procesmaade, naar Gjenstanden, som in casu, ikke overstiger den dér bestemte Værdi . . . . . 346.

Hæleri.

Straf for Hæleri idømt . . . . . 241, 292, 630, 650.

Indicioer.

En Tiltalt dømt for simpelt Tyveri . . . . . 305.
 Et for et stort Antal Tyverier tiltalt Fruentimmer dømt som Tyv for 3 af disse, frifunden med Hensyn til de øvrige . . . . . 495.

Indirekte Tyvs- og Hælerbevis.

En Tiltalt dømt som Hæler . . . . . 61, 163, 292, 503.

Interessentskab.

Et ved Opgjørelsen af et hidtidigt Fællesskab mellem 2de Personer om et Uldspinderi opstaaet Spørgsmaal om, til hvilket Tidspunkt Fællesskabet maatte antages at være traadt i Virksomhed, afgjort derhen, at det efter Forholdets Natur og i Mangel af Bevis for anden udtrykkelig Vedtagelse i saa Henseende mellem Parterne maatte forudsættes, at Meningen — hvad ogsaa paa anden Maade bekræftedes — havde været, at det skulde tage sin Begyndelse, saasnart Uldspinderiet efter Foretagelsen af den fornødne Ombyggelse af Lokalerne paany sattes i Drift . . . . . 50.

Invalidforsørgelse.

I en Sag, hvorunder en afskediget Premierlieutenant af Krigsreserven, hvem der som Invalid af 3die Afdeling paa Grund af et ham i Krigen 1864 tilføjet Skudskaar i venstre Arm var tillagt vedvarende Invalidforsørgelse, havde paastaat Finantsministeriet tilpligtet at anerkjende ham berettiget til Forsør-

gelse af den almindelige Invalidefond som Invalid af 2den Afdelig, statueret, at Finantsministeriet maatte være at frifinde, da Citantens Arm ifølge Udfaldet af Sundhedskollegiets Undersøgelse ikke kunde anses for saalodes fordærvet, at den var aldeles ubrugbar, og det, selv om det kunde antages, at Lov 9 April 1851 § 12 og Lov 20 Novbr. 1876 § 4 udelukkende skulde have Brugbarhed som Erhvervsfaktor for Øie, dog ikke af Citanten var godtgjort, at hans Arm virkelig var aldeles ubrugelig i økonomisk Henseende eller at han som Følge af sit Saar aldeles eller næsten aldeles havde tabt Ernen til at erhverve det Fornødne til sit og Familiens Underhold 415.

Island.

En for Bedrageri Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis. . . . . 390.

En Person, der i den foregaaende Instants var dømt til, i Overensstemmelse med en indgaaet Kjøbekontrakt at meddele en Anden Skjøde paa en Ejendom, saafremt han ikke edelig benægtede at have underkrevet den nævnte Kontrakt, dømt ubetinget ved Højesteret, da han ikke kunde anses at have benægtet Underskriftens Ægthed, men kun at have gjort gjældende, at han paa Grund af Beruselse ikke mindedes at have underskrevet. Derimod fritagen for at svare Modparten Erstatning for Afsavnet af Ejendommen. . . . . 269.

Statueret, at en islandsk Bonde havde gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Fdg. 13 Juni 1787 Kap. I § 10 ved for egen Regning at have drevet Fiskeri paa islandsk Soterritorium ved Afbenyttelse af et udenlandsk Skib og herfor anset med en efter Lovgivningens Analogi fastsat Bodestraf til vedkommende Reps Fattigkasse . . . . . 367.

Kompetence.

Statueret, at det ikke ligger udenfor Domstolenes Kompetence at afgjøre, om et i en kjøbenhavnsk Ejendom indrettet Snedkerværksted skulde henregnes til de i Resol. 7 December 1874 under 2 Klasse opførte „større Værksteder“ . . . . . 206.

Konfirmation.

Udtalt, at den paa et Testament meddelte kgl. Konfirmation ikke kan være til Hinder for en Undersøgelse fra Domstolenes Side af, om Testatrix Sjelstilstand har været en saadan, at hun gyldig kunde oprotte Testamentet . . . . . 215.

Konkurs.

En Detaillist, hvis Bo var taget under Konkursbehandling, anset efter Straffelovens § 262, 2det Led, jfr. tildels Konkurslovens

	Pag.
§ 148, for Uorden i Førelsen af Handelsbøger og i de aarlige Statusopgjørelser	98.
En tiltalt Kjøbmand, hvis Bo var taget under Konkursbehandling, anset efter Straffelovens § 262, 1ste og 2det Stykke (Overretten havde alene citeret §'ens 2det Stykke) for Forvanskning af og Uorden i Førelsen af sine Handelsbøger . .	101.
En Tiltalt anset efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, og 3 Medtiltalte, der havde bistaaet ham i at undrage forskellige Ejendele fra Udlæg, ansete efter de samme §§. smh. med § 47, 1ste Led	152.
Kontrakt.	
En i et Dødsbo fremsat, paa L.s 5—1—7 støttet Indsigelse mod en Fordring ifølge Panteobligation forkastet, da Artiklen kun kan antages at handle om den, der i Almindelighed ikke er skrivekyndig, men ikke om den, der af andre Grunde er forhindret fra at skrive	184.
En indstævnt Hestehandler, som under Sagen paastodes tilpligtet, i Stedet for en tidligere leveret, men atter tilbagetagen Hest at levere en ny, af nærmere betegnet Beskaffenhed, frifunden, da den Udtalelse af Indstævnte, hvorpaa denne Forpligtelse skulde støttes, selv om den var bevist, fandtes for løs og almindelig til derpaa at begrunde en egentlig kontraktmæssig Forpligtelse	260.
En Sennepsfabrikant, der fandtes at have overtraadt en med de øvrige Sennepsfabrikanter i Kjøbenhavn indgaaet Overenskomst om Salgsprisen for Sennep, idømt en Bøde i Henhold til den nævnte Overenskomst, idet den Omstændighed, at Overtrædelsen var begaaet af hans Kusk, ikke fandtes at kunne diskulperer ham, da det havde været hans Sag ved øjeblikkelig Afskedigelse af Kusken at fri sig for Mulktansvar	264.
En fhv. Forpagter af nogle, et Interessentskab tilhørende Gaarde frifunden for at betale et af dette som Saldo af en almindelig Opgjørelse af deres Mellemværende krævet Beløb, da det maatte antages tilstrækkelig godtgjort, at han for Interessentskabet havde udlagt Assurancepræmie og Skatter, og derved faaet en Modfordring, der oversteg det nævnte Beløb	297.
En Person, der sagsogtes til Erstatning for Misligholdelse af en Mageskiftekontrakt, frifunden, da Citanten fandtes selv at have gjort sig skyldig i en saadan Misligholdelse, at han maatte være afskaaren fra at fordre Kontrakten opfyldt eller sig tilkjendt Erstatning	674.
Kumulation.	
Statneret, at den tidligere Instants havde manglet Føje til at afvise en Sag, der af endel Tømmersvende var anlagt mod	

	Pag.
en Tømmermester til Betaling af Resttilgodehavende for et Arbejde, da dette ifølge den trufne Overenskomst skulde udføres som et Fællesforetagende af Svendene, og Sagen derfor hjemvist til ny Behandling	267.

Kvaksalveri.

En Tiltalt anset efter Lov 3 Marts 1854, jfr. Frdg. 5 Septbr. 1794 § 5	426.
--	------

Landboforhold.

En Gaardmand, der af en Gaardmandsenke var sagsøgt til at yde hende Erstatning for Ødelæggelsen af nogle Læs Tørv, som hun havde ladet grave i et hende formentlig tilhørende Tørveskifte, frifunder, idet den paagjældende Moselod efter de foreliggende Oplysninger maatte antages at have været medindbefattet under den af ham i Slutningen af 1877 som Højstbydende ved en Tvangsauktion erhvervede Hovedparcel af den hendes Mand tidligere tilhørende, i 1870 udstykkede Gaard, og Besiddelsen af Moseskiftet maatte betragtes samtidig med den øvrige Besiddelsestagelse af Hovedparcellen at være gaaet over til ham, der allerede Aaret efter lod grave Tørv deri	115.
I en Sag mellem to Gaardejere den enes Paastand om at kjendes berettiget til at føre et Hegn tilbage til den tidligere Skjellinie mellem deres Ejendomme, tagen til Følge for én Stråknings Vedkommende, da den Paagjældende ikke kunde antages at have forpligtet sig til at lade den her foretagne Forandring blive bestaaende for Fremtiden, men forkastet med Hensyn til en anden, da den Formodning, der kunde være for, at den tidligere Hegnsvold dannede Grænsen mellem Ejendommene, maatte anses svækket ved andre under Sagen tilvejebragte Oplysninger	665.

Legat.

Statueret, at en Testator ikke derved, at han — samtidigt med, at han i sit Testament forbeholdt sig at angive de nærmere Øjemed, til hvis Fyldestgørelse Trediedelen af hans Formue skulde anvendes — havde bestemt, at saadant vilde fremgaa af en eller flere af ham underskrevne og med hans Exekutors Underskrift til Vitterlighed forsynede Erklæringer, medens han i Mangel af slige Erklæringer overlod Bestemmelsen til Exekutor, kunde antages at have villet binde sig til en aldeles bestemt Form for saadanne Erklæringer, saaat ikke nogen anden efterladt endelig Villiestilkjondeligelse angaaende Legatkapitalens Anvendelse skulde være gyldig uden Ingtagelse af Testamentsformerne	625.
--	------

Leje.

Statueret, at der savnes Hjemmel i Lovgivningen, særlig i Fdg. 4 December 1795, til at antage, at den til en Lejers Betyrgelse iværksatte Thinglæsning af en mellem denne og den daværende Ejer paa usædvanlig lang Tid indgaaet Lejekontrakt skulde berettigede en senere Ejer til at anse den mellem hine Personer vedtagne Nedsættelse af den ved Kontrakten betingede Leje for ikke forbindende for sig, naar ikke ogsaa Nedsættelsen ved Thinglæsning eller paa anden Maade var bragt til hans Kundskab, samt at den senere Ejer saa meget mindre in casu kunde paaberaabe sig denne Undladelse, som den i Forbindelse med Lejenedsættelsen vedtagne, bemeldte Ejer bekendte Ombytning af nogle af de udlejede Lokaler maatte anses for en saa væsentlig Forandring i Kontrakten, at der derved var givet ham tilstrækkelig Opfordring til at undersøge, om der ikke i den Anledning maatte være vedtaget en tilsvarende Nedsættelse i Lejen . . . . . 461.

I en til Betaling for resterende Leje for et Fortepiano samt til dettes Udlevering eller Erstatning af dets Værdi mod tvende Ægtefæller anlagt Sag statueret, at da det ikke mod Mandens Benægtelse var godtgjort, at det var med hans Vidende og Samtykke, at hans Hustru havde lejet Fortepianoet, eller at han nogensinde havde godkendt dette Lejemaal, vilde han ikke kunne tilpligtes at betale den resterende Leje, ligesom hans Hustru heller ikke vilde kunde dømmes hertil, da hun ikke havde havt Myndighed til paa egen Haand at paatage sig en saadan Forpligtelse, hvorimod de En for Begge og Begge for En tilpligtedes at udlevere Fortepianoet eller betale dets Værdi . . . . . 572.

Løsgjænger.

Straf herfor idemt 20, 75, 165, 174, 330, 331, 407, 438, 553, 632.

Meddelagtighed.

En for simpelt Tyveri Tiltalt, der tidligere havde været straffet efter § 229 og dernæst efter § 230—1, jfr. med § 47 nu paanyanset efter § 230—1 eller i Medfør af § 241 eller § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, idet hans tidligere Meddelagtighed kun fandtes at kunne karakteriseres som efterfølgende . . . . . 220.

Medikamenthandel (ulovlig).

Statueret, at den af 5 homeopatiske Læger i Kjøbenhavn i en længere Aarrække uøvede Dispensation til deres Patienter af homeopatisk Medicin, som enten helt eller delvis var bleven tilberedt af dem selv eller af deres Medhjælpere, maatte

betragtes som en Overtrædelse af Fdg. 4 December 1672 § 27, hvis Slutningsbestemmelse ikke fandtes anvendelig. De Tiltalte ikke ansete efter den nævnte Fdgs. § 30, men med en efter Lovgivningens Analogi fastsat Straf . . . . . 600.

Mened og dermed beslægtede Forbrydelser.

En Tiltalt, der var sigtet for under en kriminel Undersøgelse ang. ulovlig Tilegnelse af Sten fra Vejvæsenets Grusgrav at have afgivet usand Forklaring for Retten, frifunden i Henhold til § 147, 1ste Led, da han maatte antages under det paagjældende Forhør at have haft Anledning til at formene, at Sagen angik ham selv, og en Medtiltalt, der var sigtet for at have forledet ham til den usande Forklaring, ligeledes frifunden, da han efter det Passerede havde havt Feje til at betragte denne som impliceret i den af ham selv begaaede Ulovlighed med Hensyn til Stenene	109.
En for Mened Tiltalt frifunden	576.
En for Mened Tiltalt, der ved Overretten kun var dømt efter § 148, jfr. § 37, anset efter § 145, jfr. § 37, idet han havde erkjendt, at han overfor Vidnedommerens Spørgsmaal om, hvorvidt han havde hørt Husbonden udskjelde hans Medtjener i „Stalden“, havde fortiet de af ham virkelig hørte Skjældsord, fordi han var vred paa Medtjeneren og undte denne en „Snært“	85.
En Tiltalt anset efter § 146	410.
2 Droskekuske ansete efter § 146, for den enes Vedkommende jfr. med § 52. En 3die Tiltalt anset efter § 148	446.
Et tiltalt Ægtepar anset efter § 146, for Mandens Vedkommende jfr. med § 52	603.
En for falsk Forklaring for Retten Tiltalt anset efter § 146, medens en for Forledelse til denne Forbrydelse Medtiltalt efter Omstændighederne frifandtes	617.
En Tiltalt, der havde fremstillet sig til Afslæggelse af en ham under en Paternitetssag paalagt Benægtelsesed, men som under et ved hans Optræden ved denne Lejlighed foranlediget Forhør tilstod at have havt Omgang med den paagjældende Pige paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, anset efter § 150, jfr. § 46	648.
En Tiltalt, der til Brug ved Torvesalg af Kjødet af en Ko havde udstedt og underskrevet en af Politiet forlangt Attest om, at Koen var slagtet i frisk og sund Tilstand, skjendt han ikke havde set den inden Slagtingen, anset efter § 155	454.

Myndighed.

I en til Betaling af resterende Leje for et Fortepiano samt til dettes Udlevering eller Erstatning af dets Værdi mod tvende

Ægtefæller anlagt Sag statueret, at da det ikke mod Mandens Benægtelse var godtgjort, at det var med hans Vidende og Samtykke, at hans Hustru havde lejet Fortepianoet, eller at han nogensinde havde godkjendt dette Lejemaal, vilde han ikke kunne tilpligtes at betale den resterende Leje, ligesom hans Hustru heller ikke vilde kunne dømmes hertil, da hun ikke havde haft Myndighed til paa egen Haand at paatage sig en saadan Forpligtelse, hvorimod de En for Begge og Begge for En tilpligtedes at udlevere Fortepianoet eller betale dets Værdi . . . . . 572.

Myndighed og Orden (Forbrydelse mod den offentlige).

En Person, der var tiltalt for Vold mod Forvalteren ved en Tvangs-Arbejdsanstalt, hvor han var indlagt som Lom, anset efter § 100, idet Forvalteren efter den ham ifølge Anstaltens Voldtægt tillagte Stilling ikke fandtes at kunne henregnes til de i § 98 omtalte Embedsmænd. En anden Tiltalt anset efter §§ 100 og 101 for Vold og Fornærmelser mod Opsynskarlene ved samme Anstalt . . . . . 21.

Et Fattiglem anset efter §§ 100 og 101 for voldelig og fornærmelig Adfærd mod Opsynsmanden ved Fattiggaarden . . 555.

To Tiltalte ansete efter § 100 for Vold mod en Politibetjent . 679.

Næringsbrug (ulovligt).

En tiltalt Detaillist anset efter Næringslovens § 75 og § 78 for 3die Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevisudskjænkning . . . . . 70.

En tiltalt Høker og Detaillist med Ret til Brændevinhandel, der havde solgt Vin og Rom til Æggesnapse og tilladt Kjøberne at nyde Varerne udenfor Huset paa den til samme hørende Grund, anset for 4de Gang begaaet ulovligt Næringsbrug efter Næringslovens § 75 og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevisudskjænkning efter samme Lovs § 78, idet 3 af ham tidligere indgaaede Rots-Forlig kun kunde tillægges Virkning i Gjentagelsestilfælde som Domme for 1 Gang begaaet ulovlig Brændevisudskjænkning og 3 Gange begaaet uberettiget Næringsbrug . . . . . 122.

En Tiltalt, der havde omfort og forhandlet Uld- og Bomuldsvarer, anset med Bøde efter Fdg. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 samt til Forbrydelse af saamlige Varer . . . . . 275.

En tiltalt Detaillist og Brændevinhandler, der dels selv, dels ved sin Fader havde solgt bajersk Øl og Brændevin, som derpaa af Kjøberne fortæredes i hans Sovekammer eller Faderens Dagligstue, anset efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, for Udskjænkning af Øllet og iøvrigt efter samme Lovs § 78 444.

En tiltalt Husmand, der til Forskjellige havde udleveret bajersk Øl paa Flasker, som han forud af de Paagjældende var anmodet om at bestille hos en Fragtmænd, hvem han betalte samme Pris for Øllet, som han fik af Bestillerne, anset efter Næringslovens § 75, da Alle og Enhver havde kunnet bestille Øl hos Tiltalte, og denne ifølge Overenskomst med Fragtmændene havde havt forskjellige, ikke ubetydelige Fordele af Forretningen . . . . . 661.

Næringsvæsen.

En ved Københavns Gjældscommission anlagt Sag, hvorunder en Husmægler ifølge Transport indtalte en Pianofortearbejders Fordring paa formentlig tilgodehavende Løn hos en Pianofortefabrikant, afvist. da Sagen trods den givne Transport i Medfør af Næringsloven af 29 December 1857 § 84 Nr. 3 maatte blive at behandle politiretsvis . . . . . 314.

Nødværge.

En for Vold og Legemsbeskadigelse Tiltalt frifunden i Henhold til Straffelovens § 40, 1ste Stykke . . . . . 335.

Pant.

Statueret, at en Obligation, hvorved der gaves Pant i en Ejendom, „saaledes som denne forfindes eller i Tiden maatte blive forøget eller forbedret“, ikke berettigede Panthaveren til at fordrø en af Pantsætteren senere erhvervet tilgrænsende Lod inddraget under Pantet, da der Intet forelaa om, at den var erhvervet til Indlemmelse i Pantet eller at der var foretaget Noget, hvorved den var henlagt under samme, og den Omstændighed, at den ved en foretagen Matrikulering var bleven skyldsæt under Et med den pantsatte Ejendom, saa meget mindre kunde være afgjørende herimod, som det ikke kunde antages at være sket paa Foranledning af Ejeren . . . . . 184.

En i et Dødsbo fremsat, paa L.s 5—1—7 støttet Indsigelse mod en Fordring ifølge Panteobligation forkastet, da Artiklen kun kan antages at handle om den, der i Almindelighed ikke er skrivekyndig, men ikke om den, der af andre Grunde er forhindret fra at skrive . . . . . 184.

Det Nationalbanken ved Oktroi 4 Juli 1818 § 46 tilstaaede Privilegium med Hensyn til det, der af Bankens Debitorer overgives den som Haandpant, antaget ogsaa at maatte omfatte et Tilfælde, hvor den paagjældende Pantsætning ikke sluttede sig til en gyldig udgiven Forskrivning eller andet kontraktmæssigt Gjældsforhold, men skete mod falsk Obligation og Fuldmagt, eftersom Pantsætteren dog ved at modtage

	Pag.
og beholde Laanet maatte siges at være bleven „Bankens Debitor“ for samme	196.
Privilegium.	
Det Nationalbanken ved Oktroi 4 Juli 1818 § 46 tilstaaede Privilegium med Hensyn til det, der af Bankens Debitorer overgives den som Haandpant, antaget ogsaa at maatte omfatte et Tilfælde, hvor den paagjældende Pantsætning ikke sluttede sig til en gyldig udgiven Forskrivning eller andet kontraktmæssigt Gjældsforhold, men skete mod falsk Obligation og Fuldmagt, eftersom Pantsætteren dog ved at modtage og beholde Laanet maatte siges at være bleven „Bankens Debitor“ for samme	196.
Procesomkostninger.	
Under en Sag, som med Bevilling til fri Proces var anlagt mod Finantsministeren og i hvilken Omkostningerne for Højesteret ophævedes, paalagt det Offentlige at udrede et af Citantens befalede Sagfører paastaaet Beløb i Godtgjørelse for Udlæg til en under Sagens Drift efter hans Foranledning for Finantsministeren foretagen Notarialbeskikkelse	415.
Ran.	
En for Ran Tiltalt frifunden	576.
Rettens Pleje.	
2de Sager ifølge kgl. Bevilling under Et procederede og paa-kjendte af Højesteret	31.
Antaget, at trende Testaments-Executorer ere beføjede til uden særlig Fuldmagt fra de testamentariske Arvinger at optræde med Paastand om at faa vedkommende Bo udlagt til Behandling, naar det er givet, at disse ville have Testamentet opretholdt	175.
Statueret, at der under en Sag, der procederedes skriftlig for Højesteret, mod Indstævntes Protest intet Hensyn vilde kunne tages til de først med Citantens 2det Indlæg for Højesteret fremlagte Dokumenter	297.
En Part, der i sin Procedure havde brugt kjendelige Udflugter, sigtende til at skille Modparten ved hans Ret, anset med Mulkt for unødigt Trætte i Medfør af Fdg. 11 August 1819	572.
En af Hof- og Stadsretten idømt Mulkt for unødigt Trætte stadfæstet af Højesteret	572.
En af Citanten i en Sag, der i Henhold til Reskr. 7 April 1784 behandledes skriftlig for Højesteret, begjært yderligere Anstand nægtet af den samlede Ret	600.

	Pag.
En for Pengespresning Tiltalt frifunden	576.
En Tiltalt, der efter at have gjonnempryglet og mishandlet en Anden, havde afkrævet ham et formentligt Tilgodehavende af 50 Ø., hvilket Beløb den Overfaldne betalte for at undgaa yderligere Mishandling, anset efter §§ 203 og 245	587.
Tvende Tiltalte, som havde overfaldet og mishandlet en Person, og da denne bad for sig, forlangt og modtaget et Pengestykke af ham, og derpaa havde fortsat Mishandlingerne, ansete efter §§ 203 og 243	587.
Selvtægt.	
Straf for Selvtægt ikjendt under en civil Sag efter Straffelovens § 116	15.
Skatter og Afgifter.	
Statueret, at de ved Fundatsen for „Kong Frederik 7des Stiftelse for hjælpelese og forladte Pigeborn, især af Almuen, oprettet af Lehnsgrevinde Danner“, bortskjænkede faste Ejendomme og Løseregjenstande ikke ved Opretterindens Død kunde betragtes som henhørende til hendes Bo, og at der derfor ikke kunde blive at beregne Skifte- og Arveafgifter af Værdien af disse	145.
Statueret, at Holmens Kirke i Henhold til kgl. Resolution 23 December 1818 maatte være fri for som Ejer af nogle til Havnegade stødende Grunde at svare et af Kjøbenhavns Magistrat i Henhold til § 4 i Lov 14 December 1857 om Gader, Veje og Vandløb til den nævnte Gades første Istandsettelse og Brolægning affordret Bidrag, samt at Fritagelsen maatte omfatte ikke blot Kirken, men ogsaa Kirkegaarden. Ordene i Lov 14 December 1857 § 1 „af Private anlagt eller disse tilhørende Gade“ antagne at omfatte Havnegade, skjøndt den var anlagt af og tilhørte Staten	233.
Statueret, at Arveforskud, der ydes i Arveladerens levende Live, saavel efter Forholdets Natur som navnlig under Hensyn til den i Fdg. 21 Mai 1845 § 11 givne Regel, hvorefter de ikke kunne fordres indbetalte i Boet, maa betragtes som Gaver, der ere gaaede ud af Boet, for Arven faldt, og saaledes, om de end kunne blive bestemmede med Hensyn til den Andel af Boet, der tilkommer vedkommende Arving som Arvelod, ikke kunne betragtes som henhørende til Boet, og at Arveafgift, der ifølge Lov 19 Februar 1861, jfr. Fdg. 12 Septbr. 1792 § 3 og Fdg. 8 Febr. 1810 § 4, alene skal betales af „den beholdne Arv eller Arvens beholdne Beløb“, derfor ikke bliver at svare af saadanne forskudsvis udredede Beløb . . .	333.
Statueret, at en Bestemmelse i tvønde Ægtefællers gjensidige Testament, hvorved der disponeredes over et Beløb af 80,000	

Kr. til Legater, ifølge Indholdet af de testamentariske Dispositioner maatte forstaas saaledes, at Beløbet endelig var blevet tillagt de Paagjældende som Arv ved den Førstafdødes Død, og at den Længstlevende som Følge heraf hverken kunde være pligtig til at betale Arveafgift af sammes Kapitalværdi eller en tilsvarende Stempelafgift	507.
En i Kjøbenhavn oprettet Kjøbekontrakt om nogle i Sværrig beliggende Ejendomme i Henhold til Stempelovens § 89 anset stempelpligtig efter sammes § 31, uanset at der inden Forløbet af den i § 13 i. f. ommeldte Frist var i Sværrig blevet oprettet et med svensk Steinpapir forsynet Salgsbrev om de paagjældende Ejendomme	568.

Skolevæsen.

En Bestemmelse i en Skoleplan, hvorefter det aarlige Beløb af tvende Pensioner ved deres Ophor skulde tages til Indtægt for Skolevæsenets saakaldte Fond, antagne alene at kunne opfattes som midlertidig gjældende, og vedkommende Sogneraad derfor, da den Kapital, som det var tilsigtet at tilvejebringe, alt var opsamlet, anset berettiget til at ophøre med Paaligning af Bidrag til Fonden, uanset at den Skolevæsenet ved Reskript af 27 December 1816 tillagte Ret til at nyde Sognets halve Præstetiende m. m. fremdeles stod ved Magt, samt til at disponere over den opsamlede Kapitals Rente r i Skolevæsenets Interesse	593.
--	------

Stats- og Majestætsforbrydelse.

En Redaktør anset efter § 90 for i en Bladartikel at have krænket den Kongen skyldige Ærbødighed, idet dog Bladets ringe Udbredelse toges i Betragtning som formildende Omstændighed ved Straffens Fastsættelse	282.
---	------

Straf.

Tillægsstraf idømt efter § 64.	58.
Næringsret til Brændevinhandel forbrudt i Henhold til Næringslovens § 78.	70, 122, 444.
Konfiskation af samtlige Varer efter Fdg. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 idømt en Tiltalt, der havde omført og forhandlet Uld og Bomuldsvarer, af hvilke endel vare oplyste at kunne være forfærdigede ved Husflid . . .	225.
Den en Tiltalt for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri ved Underretten i Strid med Straffelovens § 11, 2det Stykke ikjendte Straf af Tugthusarbejde i 18 Maaneder forandret til Forbedringshusarbejde i samme Tid	381.
Straf efter §§ 202 og 225, jfr. § 52, absorberet ved den Tiltalte for Drab ikjendte Livsstraf	410.

	Pag.
Straf for Tyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 29 anset absorberet ved den Tiltalte (et vestindisk Fruentimmer) for Drabsforsøg ikjendte Livsstraf	431.
Forbrydelse af en for Overtrædelse af Straffelovens § 182 dømt Persons Adkomst til Berævningsnæring bortfalden, da det var godtgjort, at han ikke havde noget Borgerskab paa Berævningsnæring, men havde drevet Restauration i Henhold til et en anden Mand meddelt Borgerskab paa Conditori . .	442.
En tvende Gange tidligere for Tyveri straffet Person, der under en senere Tyverisag var overbevist om at have begaaet en stor Mængde, tildels med Indbrud forbundne Tyverier, dels for den første ham overgaaede Tyvsdom, dels i Mellemtiden mellem denne og den anden Tyvsdom, nu i Forbindelse med Straf for de senere begaaede Ejendomsforbrydelser i Medfør af § 64 anset med en efter § 228, § 229 Nr. 4. § 230, 1ste Led og § 230, 2det Led, jfr. tildels § 46 lempet Tillægsstraf	608.
Borgerskab som Værtshusholder forbrudt i Henhold til Lov 23 Maj 1873 § 9 i Forbindelse med Strafs Idømmelse for Hæleri	630.
Strandingsgods (ulovlig Omgang med).	
§ 249 anvendt paa 2 Tiltalte, for den Enes Vedkommende jfr. med § 47, for at have tilegnet sig et kort efter en Strandling oppe i Klitterne forefundet Stykke vaadt Sejldug. En Tredie, der tiltaltes for Meddelagtighed, frifunden	213.
Sundhedsvedtægt (Overtrædelse af).	
Statueret, at Aktieselskabet „Kjøbenhavns Renovationskompagni“ havde paadraget sig Ansvar efter Lov 12 Januar 1858 § 2 ved at have oversiddet den det i Medfør af Tillæg til Sundhedsvedtægter for Brøndshøj Sogn af 24 November 1881 givne Frist til Nedlæggelse af et Latrinoplag. Sidstnævnte Bestemmelse anset lovmedholdelig, uanset at den kun var given for en Del af Sognet og at den vilde medføre Ophør af en alt bestaaende Virksomhed, uden at der forinden var forhandlet med dennes Udøver om en Omordning af samme.	273.
Syn og Skjøn.	
Afhjemlingen af en Skjønforretning til Fastsættelse af en ved tidligere Højesteretsdom tilkjendt Erstatning for ulovmedholdelig Exekution i en Kreaturbesætning kjendt uefterrettelig og Sagen hjemvist til Forretningens Omgjørelse, saaledes at Erstatning kun skulde beregnes med Hensyn til den ene Ko, der virkelig havde været ude af Domhaverens Besiddelse, og ved dens Fastsættelse kun tages Hensyn til Koens Nettoværdi	684.

Sædeligheden (Forbrydelse mod)

En Fader og hans 2de Døttre ansete for Blodskam efter § 161, for den ene Datters Vedkommende, der var under 18 Aar, jevnført med §§ 21 og 37. Moderen til de nævnte Børn, der efter sket Separation atter havde fornyet Samlivet med Manden, anset efter § 161. jfr. §§ 48 og 56	324.
§ 163 anvendt	183.
En Tiltalt anset efter § 168—1, jfr. § 46	222.
En Tiltalt anset efter § 168, jfr. § 46	322.
En Tiltalt for uterlig Behandling af et 11-aarigt Pigebarn anset efter § 176. jfr. § 173	360.
En Tiltalt anset efter § 176, smh. med § 174, og efter § 174 for sit Forhold overfor en i hans Tjeneste værende Pige	471.
En Tiltalt, der havde drevet Uterlighed med og senere forført et ikke 16-aarigt Pigebarn, som opholdt sig i hans Hus, anset efter § 176, smh. med § 174, og efter § 174. Overretten havde forment. at Tiltalte ikke længere i Henhold til Bestemmelsen om Paatale i § 174 kunde drages til Ansvar for Forførelsen, da Tiltalte først var begjært efter Pigens 18de Aar, men Højesteret fandt det tilstrækkeligt, at Tiltaltes Forhold var forlangt paatalt af Pigens Fader inden 1 Aar, efter at han maan antages at være kommen til Kundskab derom	471.
En Tiltalt for sit Forhold overfor en 19-aarig Pige anset efter § 176, jfr. § 174. Overretten havde anvendt § 185	621.
§ 178 anvendt paa tvende Tiltalte, der trods et dem givet Tilhold havde tilbragt Natten i samme Værelse, omend efter deres Paastand hver i sin Seng og uden at have legemlig Omgang med hinanden	576.
En tiltalt Værtshusholder anset efter § 182, 2det Memb.	442.
En Lærer ved en privat Drengeskole anset efter § 185 for under Undervisningen at have øvet uterligt Forhold overfor flere af Disciplene	98.

Testament.

Et af Intestatarvingerne anfægtet Testament opretholdt, da der ikke fandtes at være oplyst Noget, som kunde svække Beviskraften af Testamentsvidnernes beedigede Paategning om, at Testator havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig, og forskjellige andre, paa formentlig Tilsidesættelse af Testamentsformerne stottede Indsigelser heller ikke antoges at kunne komme i Betragtning. Navnlig statueret, at Testamentets Forsyning med Testators Segl eller Bomærke ikke kan fordres efter Fdg. 21 Mai 1845 § 24	175.
Et af Intestatarvingerne anfægtet, kgl. konfirmeret Testament, der var oprettet af en af kronisk og uhelbredelig Sinds-	

	Pag.
sygdom lidende Patientinde paa St. Hans Hospital, kjendt ugyldigt, uanset, at de tvende Læger, der havde fungeret som Testamentsvidner, havde attesteret, at Testatrix var i Stand til at opfatte Betydningen af Testationsakten, da der ikke havde den Vished for, at hun i Oprettelsesøjeblikket havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig, som ifølge Fdg. 21 Mai 1845 § 24, jfr. § 21, er Betingelsen for et Testamentes Gyldighed. Udtalt, at den paa Testamentet meddelte kgl. Konfirmation ikke kan være til Hinder for en Undersøgelse fra Domstolenes Side af, om Testatrixs Sjæلتilstand har været en saadan, at hun gyldig kunde oprette Testamentet	245.
Statueret, at en Bestemmelse i tvende Ægtefællers gjensidige Testament, hvorved der disponeredes over et Beløb af 80.000 Kr. til Legator, ifølge Indholdet af de testamentariske Dispositioner maatte forstaaes saaledes, at Beløbet endelig var blevet tillagt de Paaagjældende som Arv ved den Førstafdødes Død, og at den Længstlevende som Følge heraf hverken kunde være pligtig til at betale Arveafgift af sammes Kapitalværdi eller en tilsvarende Stempelsafgift	507.
Statueret, at en Testator ikke derved, at han — samtidigt med, at han i sit Testament forbeholdt sig at angive de nærmere Øjemed, til hvis Fyldestgjørelse Trediedelen af hans Formue skulde anvendes — havde bestemt, at saadant vilde fremgaa af en eller flere af ham underskrevne og med hans Exekutors Underskrift til Vitterlighed forsynede Erklæringer, medens han i Mangel af slige Erklæringer overlod Bestemmelsen til Exekutor, kunde antages at have villet binde sig til en aldeles bestemt Form for saadanne Erklæringer, saaat ikke nogen anden efterladt, endelig Villiestilkjendegivelse ang. Legatkapitalens Anvendelse skulde være gyldig uden Iagttagelse af Testamentsformerne	625.
En paa et Skifte opstaaet Tvist, om Arven efter den Førstafdøde af 2 Ægtefæller, der havde efterladt et reciprokt Testament, modificeret ved en senere Disposition, skulde anses falden ved den Førstafdødes eller ved den Længstlevendes Død, afgjort til Fordel for den første Opfattelse	703.

Thinglæsning.

I en Retssag ang. Spørgsmaalet om, hvorvidt der skulde svares Skifte- og Arveafgifter af Værdion af forskellige i Fundatsen for „Kong Fredorik 7de Stiftelse for hjælpelese og forladte Pigebørn, især af Almuen“ omhandlede faste Ejendomme og Løsøregegenstande, udtalt, at den Omstændighed, at Fundatsen ikke i Opretterindens levende Live var bleven thinglæst, ikke kunde tale afgjørende mod at antage, at den ved Fundatsen

tilsigtede Donation af de faste Ejendomme var fyldestgjort inden hendes Død, da der ikke var Spørgsmaal om Fundatens Kollision med andre Adkomstdokumenter	145.
Statuere, at der savnes Hjemmel i Lovgivningen, særlig i Fdg. 4 December 1795, til at antage, at den til Lejersens Betyggelse iværksatte Thinglæsning af en mellem den og den daværende Ejer paa usædvanlig lang Tid indgaaet Lejekontrakt skulde berettigede en senere Ejer til at anse den mellem hine Personer vedtagne Nedsættelse af den ved Kontrakten oprindelig betingede Leje for ikke forbindende for sig, naar ikke ogsaa Nedsættelsen ved Thinglæsning eller paa anden Maade var bragt til hans Kundskab, samt at den senere Ejer saa meget mindre kunde paaberaabe sig denne Undladelse in casu, som den i Forbindelse med Lejenedsættelsen vedtagne, bemeldte Ejer bekendte Ombytning af nogle af de udlejede Lokaler maatte anses for en saa væsentlig Forandring i Kontrakten, at der herved var givet ham tilstrækkelig Opfordring til at undersøge, om der ikke maatte være vedtaget en tilsvarende Nedsættelse i Lejen . .	461.

Tilregnelighed.

En Person, der var tiltalt for Overtrædelse af Straffelovens § 226, frifunden efter § 38 paa Grund af Beskaffenheden af hans mentale Tilstand	120.
En for Injurier Tiltalt frifunden, da han maatte antages at lide af saakaldet Forfølgelsesvanvid, saa at han paa det under Sagen omhandlede Omraade maatte anses for utilregnelig	258.
Et tiltalt Fruentimmer, der dømtes efter § 281, tildels smh. med § 46, for Brandstiftelse, tillige henført under § 39, da hun efter foreliggende Lægeerklæring og de nærmere Omstændigheder ved Sagen ikke kunde antages i Gjærningens Øjeblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, som findes hos voxne og sjælsunde Personer	340.
En Person, der uden Berettigelse havde fremført fornærmelige Udladelser mod en Anden, ikke ifunden nogen Straf herfor eller for hans usømmelige Skrivomaade for Retten, da han, som efter Retslægens Erklæring er lidende af vanvittige Forfølgelsesforestillinger, maatte antages allerede den Gang, da Fornærmelserne fremførtes, at have været utilregnelig; derimod blev Udladelserne mortificerede og Sagens Omkostninger for Kriminal- og Politiretten paalagte ham	428.

Tjeneste- og Tyendeforhold.

En Husejer, der med en Uges Varsel havde opsagt en som Vicevært for nogle af hans Ejendomme fungerende Person, frifunden for Tiltale af denne, der havde forment, at Analo-

	Pag.
gien af Lovgivningens Bestemmelser om Tyende- og Husleje- forhold maatte hjemle ham Ret til kun at opsiges Stillingen med 1/2 Aars Varsel og at der derfor maatte tilkomme ham et halvt Aars Løn og Husleje, idet Husejerens Paastand om. at den Paagjældende kun af ham var antagen paa Prøve uden Aftale om nogen bestemt Prøvetid, ikke af denne var modbevist, ligesom der ej heller af denne var ført noget Bevis for, at han i sin Funktionstid havde oppebaaret eller beregnet sig noget Pengevederlag for sin Tjeneste	72.
Antaget, at en Person, der havde været ansat som Forretnings- fører ved et Aktieselskabs Fabrik og som i denne Stilling efter en underordnet Funktionærs Afskedigelse havde udført en Del af dennes Arbejde, var berettiget til et særligt Veder- lag herfor — uanset at han ifølge sin Kontrakt var pligtig til at bestyre Selskabets Virksomhed i enhver Retning og ikke maatte paatage sig noget andet Hverv ved Siden af sin Stilling — og at Vederlaget, da Aktieselskabets Bestyrelse havde besvaret et af ham gjort Tilbud om at udføre det paa- gjældende Arbejde for en vis Sum aarlig med et Modtilbud om et mindre Beløb, maatte bestemmes efter sidstnævnte Maalestok. Derimod fandtes der ikke at kunne tillægges den Paagjældende noget særligt Vederlag for formentligt Extraarbejde i de 4 Maanoder, der gik forud for den nævnte Funktionærs Afskedigelse	533.
En Mejeripige anset med Fængselsstraf efter Tyendeloven af 10. Maj 1854 § 26, sidste Punktum for at have overfaldet og slaet den paa Gaarden ansatte og i Ejerens Fraværelse med Husbonds-Myndighed udstyrede Avlsforvalter. Sagen, der i første Instans behandlede som privat Politisag, var i 2den og 3die Instans i Overensstemmelse med Pl. 23. Maj 1840 indanket som Justitssag	633.

Toldvæsen.

En Kjøbmand, der af Generaldirektoratet for Skattevæsenet var tillalt for Overtrædelse af Toldforordningen af 1. Februar 1797, idet en hans Lærling ved en af Dampfærgens Folk fejlagtig udleveret, toldpligtig Varepakke, efter at være hjembragt af Lærlingen, var bleven aabnet af Kjøbmandens Folk ved Overskjæring af Baandet, uden at det var blevet bemærket, at den var forsynet med Toldplombe, frifunden efter Omstændighederne, idet det særlig fremhævedes, at der, da Toldplomben efter det Oplyste ikke havde været an- betroet til Kjøbmandens Værge, ikke kunde være Spørgsmaal om en ligefrem Anvendelse af Forordningen § 103	610.
---	------

Tyveri.

- En for Tyveri Tiltalt frifunden af Mangel paa Bevis . . . . . 39, 587.
- En Tiltalts Forhold med Tilvendelsen af et Faar og en Vædder ikke (som af Overretten sket) henført under § 229, da Til-egnelsen ikke kunde anses at være foregaaet paa Marken, men under § 228 . . . . . 58.
- En Tiltalt anset for simpelt Tyveri af Butiksvarer, der vare udbængte som Skilt . . . . . 100.
- En Person, der var tiltalt for ulovlig at have tilvendt sig 8 Læs Sten, der henlaa i en af Vevæsenet benyttet Grusgrav, hvor han havde Arbejde, og som han derefter solgte for 6—8 Kr., anset efter § 228, medens Overretten havde henført Forholdet under § 235 . . . . . 109.
- En Tiltalt, der havde skaffet sig Adgang til et Kornloft ved med et Stykke Jern at skyde Gjækken i Dørlaasen, der var til at aabne med Nøgle, tilbage, hvorved Døren gik op, og derpaa af den derværende Kornbeholdning stjaalet c. 100 Pd. Byg, anset efter § 228, idet det efter de foreliggende Op-lysninger om Beskaffenheden af Loftslukket fandtes betænke- ligt, som Overretten havde gjort, at betragte Tyveriet som forøvet ved Indbrud. Hans medtiltalte Hustru, der stod Vagt udenfor Huset, medens han begik Tyveriet, og som solgte den stjaalne Sæd, anset efter samme §, jfr. § 47, 1ste Led, medens Overretten havde anvendt 2det Led af § 47 . . . . . 125.
- En 16-aarig Pige, der fra en uafaaaset Kommodeskuffe i Hjemmet hemmelig havde tilvendt sig en hendes Bedstefader tilhørende Sparekassebog og derefter af sammes Paalydende hævet 10 Kr., som hun forbrugte, anset efter § 228, jfr. §§ 37 og 21. . . . . 127.
- En Tiltalt, som efterat have set nogle ved et Jordarbejde be- skjæftigede Arbejdere forlade Arbejdspladsen, havde tilvendt sig nogle sammesteds beroende Redskaber og Klædnings- stykker, straffet som Tyv . . . . . 172.
- En for simpelt Tyveri Tiltalt, der tidligere havde været straffet efter § 229 og dernæst efter § 230—1, jfr. med § 47, nu paany anset efter § 230—1 eller i Medfør af § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, idet hans tidligere Meddelagtighed kun fandtes at kunne karakteriseres som efterfølgende . . . . . 220.
- En Tiltalt, der i Forening med en i foregaaende Instants Med- tiltalt under deres Tjeneste paa en Gaard havde, skjøndt det var dem forbudt under Ejerens Fraværelse at sælge Andet af Gaardens Produkter end Mælk og Smør, afhændet dels en Kalv dels noget Byg og nogle Kartoffler og forbrugt Pengene, anset efter § 228, jfr. § 37 . . . . . 236.
- En Tiltalt, der i et Karlekammer hemmelig havde tilvendt sig

	Pag.
den ene af 2 der henliggende næsten nye uldne Strømper til en Værdi af 50 Øre, anset efter § 228	355.
En Tiltalt, der i Forening med nogle Kammerater havde besluttet at forøve Tyveri fra en under en Beværtningspavillon i Charlottenlund værende Kjælder, for hvis Nedgang var anbragt en uafsaaset Lem, men som, da Tyveriet iværksattes af de Andre ved voldelig Sprængning af en for Kjældereren ved nærmere Eftersyn anbragt, med Hængelaas aflaaet Dør, var gaaet noget bort derfra og først senere af dem modtog og beholdt den ved denne Lejlighed stjaalne Metalhane, kun anset efter § 230, 1ste Led, jfr. § 54, idet hans Forklaring om, at han, dersom han havde vidst, at en Sprængning af Døren var nødvendig for at komme ind i Kjældereren, ikke vilde have været med dertil, men modsat sig, at det skete, ikke fandtes at kunne forkastes	375.
En Tiltalt, der havde stjaalet noget Knippel- og Pindebrænde, som henlaa uopstabet i en Skov, anset efter § 228	406.
En Tiltalt, der havde tilvendt sig en udvendig i en Dør siddende Nøgle, i den Hensigt senere med den at skaffe sig Adgang til Lejligheden for at stjæle, herfor anset efter § 228, medens det senere ved Hjælp af Nøglen foretagne Tyveri fra Lejligheden henførtes under § 229 Nr. 4	606.
Tre forhenværende Opsynsmænd ved en Straffeanstalt, der havde formaaet nogle af Fangerne til at stjæle til sig af Anstaltens Beholdninger, ansete efter § 228, jfr. § 52	650.
Straf for simpelt Tyveri endvidere idemt . . . 1, 6, 58, 94, 125, 174, 189, 230, 241, 301, 316, 317, 318, 330, 358, 375, 380, 381, 399, 409, 424, 479, 490, 492, 495, 557, 564, 570, 681.	
Indbrudstyveri.	
3 Tiltalte, der havde tilvendt sig Drikkevarer fra nogle Træbygninger paa Dyrehavsbakken, ansete efter § 229, tildels jfr. med § 46, samt efter § 228, jfr. § 46. Straffelovens § 21, der var bragt til Anvendelse ved Overretten, ikke anvendt af Højesteret, da vedkommende Tiltalte efter Overrettsdommens Afsigelse var fyldt sit 18de Aar	230.
En Tiltalt anset efter § 230, 2det Led, jfr. § 47, idet han, skjøndt han ikke havde deltaget i Beslutningen om Forøvelsen af Tyveriet og under selve Indbrudet havde fjernet sig fra Gjærningsstedet, dog forsaa vidt maatte anses som delagtig i Tyveriet, som han, efter at være vendt tilbage udenfor Bygningen, iuden hans Kammerater vare komne ud derfra, af en af dem gennem Vinduet, ad hvilket Indbrudet var sket, havde ladet sig række en af de stjaalne Gjenstande og derhos efter i Forening med de Andre atter at have sat det frabrudte Skodde for Vinduet medtaget endel af Kosterne som sin Andel af Tyveriet	375.

Straf for Indbrudstyveri endvidere anvendt . 6, 243, 277, 522, 608 (Maasetyveri).	
Posttyveri.	
En Tiltalt, der paa et Brevsamlingssted havde tilvendt sig 3 med Posten ankomne Breve samt et til Brevsamlingsstedet indgaaet, til en Adressat bestemt Pengebeløb, anset efter § 229 Nr. 3	465.
En for Bedrageri tiltalt Person, der uden vedkommende Postmesters Tilladelse af et Landpostbud var antagen som dettes Medhjælper og, da han en Dag i denne Egenskab for Postbudet skulde besørge Posten omdelt, havde tilegnet sig en blandt Postsagerne værende Kasse, anset efter § 229 Nr. 3, sammenholdt med §§ 37 og 21	476.
Tyveri efter § 234	201, 397, 400, 562.
Tyveri efter § 235.	
En Tiltalt anset efter § 235 for i Andenmands Hedelod at have taget Lyng til Ildebrændsel og Forfærdigelse af et Par Koste	454.
En tiltalt Røgter, der havde frastjaalet sin Husbond Smaakvantiteter af Æg, Gryn og Uld, herfor anset efter § 235. .	478.
En Tiltalt, der, idet han gik bort fra sin Husbonds Hus, havde iført sig en ham tilhørende til 50 Øre vurderet gammel Frakke uden at have til Hensigt at levere den tilbage, anset efter § 235	485.
En Tiltalt, der fra en i den Gaard, hvor han arbejdede, henstaaende Brændestabel havde tilvendt sig et til 25 Øre vurderet Stykke Bøge-Favnbrænde, anset efter § 235	519.
En Tiltalt, der fra en i en Kostald henstaaende Malkejunge havde tilvendt sig omtrent en Pot Mælk, vurderet til 10 Øre, anset efter § 235.	519.
Brugstyveri.	
En tiltalt Røgter, der uden Tilladelse til sit Hjem havde medtaget en hans Husbond tilhørende Ildersax, dog uden Hensigt til at beholde den, og derefter udlaant den til en Anden, men glemt senere at tilbagelevere den, herfor anset efter § 236	478.
Udeblivelsesdomme	280, 281, 282, 435, 484, 606.
Undsigelse.	
En til Sikkerhedsstillelse efter § 209 Tiltalt frifunden, da den truede Person havde erklæret, at han ikke gjorde Fordring paa slig Sikkerhedsstillelse	150.
Vandrebog.	
En tiltalt Skrædersvend anset for Overtrædelse af Forordningen af 10 December 1828 § 13 for Undladelse af at holde sig en	

	Pag.
i hans Vandrebog tilfort Viseringspaategning efterrettelig og for ikke at have ladet denne Bog visere, skjøndt han vedblivende rejste om for at søge Arbejde	305.

Varemærke.

Ejeren af Bryggeriet „Ny Carlsberg“ tilpligtet at ophøre med Brugen af en af ham ført Lagerøls-Etikette, idet han ved denne maatte antages at have gjort Brud paa en af ham med Ejeren af Bryggeriet „Gl. Carlsberg“ afsluttet Overenskomst, hvorefter der paahviler ham en ubetinget Forpligtelse til at lade sine Etiketter være i fremtrædende Grad forskellige fra Gl. Carlsbergs, uden Hensyn til, om der var opstaaet eller overhovedet vilde kunde opstaa Konkurrence mellem eller Forvexling af deres Produkter	105.
---	------

Veje.

Statueret, at en af en Gaardejer paastaet Færdselsret over en tilstødende Ejendoms Jorder — der ifølge sin Beskaffenhed ikke kunde være Gjenstand for 20 Aars Hævd — heller ikke kunde være erhvervet ved Aldertidshævd, da flere Vidner kunde erindre, at der i tidligere Tid var færdedes ad en anden Vej, ligesom den heller ikke — som af Overretten antaget — kunde støttes paa Anerkjendelse fra vedkommendes Ejers Side . .	285.
--	------

Vestindien.

En Tiltalt anset med Livsstraf efter Fdg. 4 Oktbr. 1833 § 10 1ste Led, jfr. §§ 6 og 23, for ved Mishandling at have forarsaget sin 7-aarige Stedsøns Død. Overretten havde derimod under Fremhævelse af, at Mishandlingen hverken var udøvet med Overlæg eller med bestemt Drabsforsæt, og idet den antog, at Barnet ikke kunde betragtes som sagesløs, anset ham efter 6—5—5 og Fdg. 4 Oktbr. 1833 §§ 2, 4 og 23 .	67.
---	-----

Statueret, at den ved Pl. 14 Juni 1758 indførte Forandring i Adgangen for ældre Domhavere til at gjøre Exekution i et Fallitbo efter de brugte Udtryk ikke kunde antages at gaa videre end til at fordrø, at Begjæring om Udlæg skal være fremsat inden Fallitten og derefter vedberlig forfulgt, og at derfor den Ret, for hvilken Fallitten siges ikke at skulle være til Hinder i nogen optænkelig Maade, maa være en Ret ikke alene til at beholde det, hvori der er opnaaet Udlæg, men ogsaa til at erholde Udlæg til Fyldestgjørelse af Fordringen i Henhold til den for Fallitten fremsatte Begjæring, samt at det vilde være uantageligt, at en saadan Domhavers Stilling skulde være ringere, naar han forinden Fallittens Udbrud havde erholdt et Udlæg, der senere viste sig utilstrækkeligt, end om han endnu ikke havde naaet til at erholde noget

	Pag.
Udlæg. I Henhold hertil St. Thomæ Bank kjendt berettiget til, i et Fallitbo at erholde yderligere fortrinligt Udlæg til Fyldestgjørelse af den Del af dens Fordring ifølge en ældre Dom, som ikke var bleven dækket ved den umiddelbart forinden Fallitten afholdte Exekutionsforretning	129.
En Tiltalt kun anset efter § 1 i Fdg. 11 April 1840 for et med Indstigning gennem et Vindu forbundet Tyveri, da han efter sin Forklaring ikke var stegen ind i den Hensigt at stjæle. Derimod anset efter samme Frdgs. § 12, jfr. § 80, for et den følgende Dag under lignende udvortes Omstændigheder forøvet Forsøg paa Tyveri	203.
En Tiltalt bl. A. anset for ulovlig Onigang med Hittegods, uanset at Aktionsordren alene lød paa Tyveri	294.
En Tiltalt anset efter Frdg. 15 April 1840 § 5; en anden ligeledes for falsk Forklaring for Retten Tiltalt frifunden	294.
En Tiltalt anset efter Fdg. 11 April 1840 § 1 og § 58	294.
En Tiltalt, der havde skaffet sig Adgang til et Hus ved Hjælp af Nøglen, som han, der som tidligere Beboer vidste, hvor den opbevaredes, yderligere havde set Beboerne ved deres Bortgang at gemme i en Vindueskarm bag Skodden, og derpaa fra en uafaaaset Bordskuffe havde tilvendt sig et Pengebeløb, anset for simpelt Tyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 16, idet der efter det Oplyste manglede tilstrækkelig Foje til at anse Nøglen som tillistet, medens der paa den anden Side intet Hensyn kunde tages til hans Forgivende om, at han tog Pengebeløbet for at gjøre sig betalt for en Del af sit Tilgodehavende hos Ejerens Hustru og at han senere vilde have fortalt hende, hvad han havde gjort	349.
Et tiltalt Fruentimmer anset for Tyveri efter Fdg. 11 April 1840 § 1, jfr. Andng. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, dog ikke — som Overretten havde gjort — som Tillægsstraf til en hende efter Tyveriets Forøvelse overgaaet Løsgjængerstraf. Et andet medtiltalt Fruentimmer anset for Hæleri efter Fdg. 11 April 1840 § 22 og for Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten efter Fdg. 15 April 1840 § 11, sidste Punktum, jfr. § 5	351.
Udtalt i en Justitssag, at skjøndt det ikke kunde billiges, at en af de Tiltalte, der ved Undersøgelsens Begyndelse den 12 Januar 1884 afsonede en Løsgjængerstraf. samme Dag var bleven indsat i Varetægtsarrest, uden at nogen]Kjendelse afsagdes i Henhold til Koloniallovens § 73, førend den 23 Februar, fandtes dog ej tilstrækkelig Anledning til at idømme Underdommeren noget Ansvar herfor	351.
Udtalt i en Justitssag, at det vel i Stævningmændenes Attest om Forkyndelsen af Indstævningen til Overretten hed. at den var forkyndt for Underdommeren paa hans Embedskontor, uden Tilføjeelse af, at han havde antaget Saadant for lovligt,	

	Pag.
man at dette maatte være uden Betydning, eftersom Akten var forsynet med Paategning af Dommeren om, at Stævningen var ham lovligt forkyndt, hvilken Paategning han under et senere optaget Forhør havde attesteret selv at have givet	351.
Et tiltalt 17-aarigt Fruentimmer for Forsøg paa Drab af sin Madmoder i Henhold til Fdg. 4 Oktober 1833 § 14, 2det Led, anset i Overensstemmelse med D. L.s 6—6—22 med Livsstraf, hvorved absorberedes den af hende i Medfør af Fdg. 11 April 1840 § 29 ligeledes forskyldte Straf for Tyveri af et Pengebeløb	431.
Statueret, at et Endossement in blanco paa en i Vestindien udstedt Forskrivning (promissory note) foruden at indeholde en Transport 'til Ihændehaveren tillige i Analogi af Fdg. 18 Maj 1825 §§ 12 og 13 maatte antages at forpligte Endossenten som Selvskyldnerkautionist og at denne som Følge heraf ogsaa havde overtaget den Del af Udstederens Forpligtelse, som gik ud paa, at denne skulde kunne sagsøges ved Gjæsteret	436.
En for Ødelæggelse og Beskadigelse af fremmed Ejendom, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods Tiltalt frifunden for Justitiens Tiltale, forsaavidt den første Sigtelse angaar, da denne efter de Omstændigheder, hvorunder den var begaaet, alene var undergivet privat Forfølgning; dømt for de tvende sidstnævnte Forseelser	597.
En Tiltalt, der inden han fyldte sit 18 Aar ved Extrarets Dom havde været anset efter Fdg. 11 April 1840 § 12, 1 Mbm. mod Forbedringshusarbejde, i Henhold til samme Fdgs. § 13, jfr. Andg. 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, anset som for 2den Gang begaaet Tyveri	691.

Vold mod Private.

En for Vold mod sin Moder Tiltalt frifunden af Mangel paa tilstrækkeligt Bevis, medens han ved de foregaaende Instantser var dømt efter § 201	76.
En for Vold overfor sin Læredreng tiltalt Bager frifunden, idet han hverken kunde anses at have gjort sig skyldig i en strafbar Overskridelse af Revselsesrettens Grændser overfor eller i nogen Mishandling af bemeldte Dreng og derhos ikke kunde bære Ansvar for den Behandling, som var blevet Drengen til Del fra en af Srendenes Side. Overretten havde anset Bageren efter § 202, 2 Membr.	137.
En Tiltalt anset efter § 202	190.
Et tiltalt Fruentimmer anset efter § 202 for Mishandling af sin Datter, men Straffen herfor absorberet ved den hende efter § 190 idømte Livsstraf	410.
En i Henhold til § 204 Tiltalt anset efter § 203	63.

	Pag.
En Tiltalt, der under Høstarbejdet havde efter et Skjændsmaal stukket en anden Arbejder med en Høtyv i Brystet, anset efter § 203	88.
Tvende for Delagtighed i Røveri Tiltalte alene ansete efter § 203 jfr. § 47, da det imod deres Benægtelse ikke ansaas godtgjort, at de havde havt Kundskab om, at Hovedmandens Hensigt med den udøvede Vold var at aftvinge Vedkommende Kvittering for et skyldigt Pengebeleb	249.
En Tiltalt, der mod sin Benægtelse ansaas overbevist om at have tilføjet en Anden forskellige Læsioner med en Sabel eller andet lignende Redskab, dømt efter § 203	565.
§ 203 endvidere anvendt. 12, 25, 28, 82, 107, 226, 357, 422, 562, 584, 603,	663.
§ 210, jfr. § 46, anvendt paa en tiltalt Arbejder, der ved Vold havde forsøgt at tvinge en Anden til at ophøre med Arbejdet paa en Fabrik, hvor en almindelig Arbejdsnedlæggelse kort i Forvejen havde fundet Sted	218.

Værnepligt.

Straf efter Værnepligtsloven af 6 Marts 1869 § 13, 2. Led anvendt	527.
---	------

Ærefornærmelse.

En af en Person mod en Anden fremsat Sigtelse for, i en Bladartikel angaaende nogle Udtalelser i en af Førstnævnte udgiven Pjece at have fremført „vitterlige Opspind og Fordrejelser“, mortificeret som ikke tilstrækkelig begrundet, da det ikke fandtes uantageligt, at Artiklens Forfatter kunde have misforstaaet de vedkommende Udtalelser, hvorimod der efter Omstændighederne, tillige under Hensyn til Straffelovens § 219, ikke fandtes Anledning til at idømme Straf	180.
En for Injurier Tiltalt frifunden, da han maatte antages at lide af saakaldet Forfølgelsesvanvid, saa at han paa det under Sagen omhandlede Omraade maatte anses for utilregnelig	258.
De af en Person overfor en Anden brugte fornærmelige Udtalelser, hvis Berettigelse han ikke havde godtgjort, mortificerede; derimod ikke paalagt nogen Straf herfor eller for hans usømmelige Skrivemaade for Retten. da han, der efter Lægeundersøgelse er lidende af vanvittige Forfølgelsesforstillinger, maatte antages allerede den Gang, da Beskyldningerne fremførtes, at have været utilregnelig. Sagens Omkostninger ved Kriminal- og Politiretten paalagdes ham dog.	428.

Rettelser.

Pag.

- 72 L. 4 f. n.: „bliver efte“ læs: „blive efter“.
- 116 L. 12 f. o.: „noget“ læs: „nogen“.
- 130 L. 4 f. o.: „fra“ læs „for“.
- 186 L. 8 f. n.: „Landsoverrettens“ læs: „Landsover- samt Hof- og Stadsrettens“.
- 192 L. 6 f. o.: 1884 skal være: 1844.
- 334 L. 21 f. n.: „De“ læs „Da“.
- „ L. 19 f. n.: „eller i“ læs „Mai“.
- 425 L. 14 f. o.: § 250 skal være § 230.
- 507 L. 4 f. o.: „Müller“ læs „Møller“.
- 634 L. 12 f. o.: „Høiesteretssagførerne“ læs: „Høiesteretssagfører“.
- 662 L. 20 f. o.: „Næringslovens“ læs „Næringsloven“.
- 692 L. 7 f. o.: „Høiesteretsdom“ læs: „Høiesterets Dom“.
- 703 L. 7 f. o.: „Jørgen“ læs „Johan“.
- „ L. 1 f. n.: Punktum udgaaer.
- 704 L. 8 f. n.: efter „Stand“ er udfaldet: „hvorimod det hele Bo, saafremt den Længstlevende døde i ugift Stand,“.
- 706 L. 14 f. o.: „Voldgiftsmandskomiters“ læs: „Voldgiftsmandskomités“.
-

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 1.

Iste ordinære Session.

Torsdagen den 6 Marts 1884.

Nr. 84.

Advokat Nellemann

contra

Ane Jensine Andersen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Forsøg paa Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Februar 1884: Arrestantinden Ane Jensine Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i atten Manneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Herforth, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Ane Jensine Andersen, der er født den 12 Oktober 1862 og senest anset ved denne Rets Dom af 6 Januar f. A. efter Straffelovens §§ 231, 1ste Led, 253, 225 og 180 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Forsøg paa Falsk, og er det i saa Henseende ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forhold: Medens Arrestantinden logerede hos Arbejdsmand Larsens Hustru Caroline Jensen, af hvem hun havde lejet et Værelse ugevis, har hun den 19 December f. A. tilegnet sig og samme Dag pantsat en til 2 Kr. vurderet Pude, som horte til Sengen i hendes Værelse. Natten mellem den 22 og 23 s. M. begav Arrestantinden sig i tyvagtig Hensigt gennem den aabne Gadedør ind i Ejendommen i Tjornegade Nr. 4, hvor hun var bekendt med Lokaliteterne fra tidligere Tid, og stjal fra et Torreloft, til hvilket Adgangen var uhindret, endel til Tørring ophængt Linned m. m., ialt af Værdi 11 Kr., tilhørende Anna Hansen, Hackenbergs Enke, og Marie Nielsen, Arbejdsmand Eriksens Hustru. Endelig har Arrestantinden i Begyndelsen af samme Maaned udfærdiget 3 falske, udaterede Attester, underskrevne med Navne henholdsvis paa 3 forskjellige Mænd, hos hvem hun tidligere har tjent, og indeholdende en — iøvrigt i det Væsentlige rigtig — Angivelse af den Tid, i hvilken hun har tjent enhver af dem, samt anbefalende Vidnesbyrd fra dem, hvilke Attester det var hendes Hensigt at benytte, naar hun søgte Tjeneste, men som hun ifølge sin Forklaring endnu ikke havde gjort Brug af, da hun anholdtes under nærværende Sag. Af de Mænd, hvis Navne hun saaledes falskelig har underskrevet, have de tvende erklæret, at de, hvis hun havde henvendt sig til dem, ikke vilde have været uvillige til at give hende Attester af lignende Indhold som de falske. Den foregivne Udsteder af den tredie Attest var allerede afgaet ved Døden, da Arrestantinden udfærdigede samme, hvorom hun dog var uvidende. Som Følge heraf og idet bemærkes, at Arrestantindens Tilegnelse af Pudene maa tilregnes hende som Bedrageri, vil hun være at anse efter Straffelovens §§ 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og 253 samt efter dens § 270 jfr. § 46 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 81.

Advokat Hindenburg

contra

Peder Christian Espersen (Def. Nellemann),

der tiltales for Vold og ulovlig Tilegnelse af anden Mands Ejendom.

Salling Herreds Extrarets Dom af 9 November 1883: Arrestanten Peder Chr. Espersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Til Gaardmand Christian A. Smed af Risum bør han betale i Erstatning 7 Kr. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostning, derunder Salær til Aktor, Prokurator Munksgaard, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Pasbjerg, 10 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1884: Arrestanten Peder Christian Espersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes at maatte stilles ved Siden af den i Straffelovens § 245 omhandlede Forbrydelse, vil han være at anse efter Analogien af denne Lovbestemmelse, efter Omstændighederne med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Erstatning og Aktionens Omkostninger efter Overretsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Peder Christian Espersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt

at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Peder Christian Espersen for Vold og ulovlig Tilegnelse af anden Mands Ejendom. Gaardmand Christen Andersen Smed af Risum har tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør edelig forklaret, at han Natten mellem den 7 og 8 Oktober f. A., da han, der havde sviret i Branden Kro sammen med Arrestanten, omtrent Kl. 2 havde forladt Kroen i temmelig beskjenket Tilstand og udenfor Kroen var skiltes fra Arrestanten, idet han alene gik syd paa, kort efter blev paa Vejen indhentet af Arrestanten, der uden at sige Noget greb ham i Kværken, kastede ham ned i Grøften og slog løs paa ham samt efterat han var kommen op og vilde flygte atter kastede ham omkuld og slog løs paa ham, indtil Arrestanten, der, som han godt mærkede, ragede ham i Lommerne samt slog sine Knæ voldsomt mod hans Laar, fik fat i hans Pengepung — enten ved selv at tage den op af hans Lomme eller ved at tvinge ham ved Trusler om flere Frygl til at udlevere den, hvorimod han, der var saa fortunlet af Brændevin og Frygl, at han ikke ret kan huske, hvorledes det gik til, er aldeles vis paa, at han ikke frivillig gav Arrestanten Penge, hvorefter Arrestanten tømte Pungen, hvori der var mellem 10 og 14 Kr. samt tvende gamle Mønter, og leverede den tilbage i tom Tilstand. Han fulgte derpaa med Arrestanten, der gik tilbage til Branden, da han vilde se, om han ikke der kunde faa sine Penge, og da de vare komne til Branden, gik de ind i Gaardejer Møjbæks Stald, hvor han i Overværelse af Gaardejer Møjbæk og Postkarl Jens Chr. Erichsen, der laa i en Seng i Staldkammeret, fordrede de ham fratagne Penge tilbage af Arrestanten, der imidlertid nægtede at have taget hans Penge og gik sin Vej. Anders Møjbæk og Postkarl Erichsen have afgivet edelige Forklaringer, der i det Væsentlige stemmer overens hermed, idet navnlig Møjbæk har forklaret, at Christen Andersen Smed fordrede 14 Kr. og nogle Øre af Arrestanten, idet han sagde, at denne havde frataget ham Pengene, eller at han havde udleveret Arrestanten dem for at blive fri for flere Hug, samt at Arrestanten besvarede denne Beskyldning og Fordring med, at han havde ingen af Christen Andersens Penge, og at de Penge, han havde, var nogle, han havde solgt Fisk for, hvorhos

Postkarl Erichsen har forklaret, at baade Christen Andersen og Arrestanten var noget svirende, og at den Sidste, saavidt han erindrer, benægtede at have slaaet Andersen, der efter Arrestantens Opgivende skulde være falden i en Grusdyng, samt at Arrestanten nægtede at have nogen af Christen Andersens Penge. Arrestanten har derimod under de første Forhør forklaret, at han fulgte efter Christen Andersen Smed, fordi han vilde prygle denne, der inde i Branden Kro havde udskjældt ham for en Tyveknægt — hvilken Udladelse Chr. Andersen iøvrigt efter sin Forklaring ikke tror at have brugt, ligesom ej heller nogen af de herom afhørte Vidner har hørt Chr. Andersen yttre Saadant —, hvorhos Arrestanten har vedgaaet, at han, da han havde indhentet Christen Andersen, slog denne 2 Gange omkuld og pryglede ham, idet han slog løs paa ham med knyttet Næve, hvor han kunde ramme, og at han paa Andersens Bøn om at blive fri for flere Prygl svarede, at han skulde have nok saa mange endnu. Medens Arrestanten derhos, hvad de ommeldte Penge angaar i det første Forhør har forklaret, at Andersen tilbød Arrestanten Pengene for at have kaldt ham Tyv, men i et Forhør den 16 Oktober afgav forskjellige Forklaringer om, at han tilbød Arrestanten Frihed for Prygl, naar denne vilde give ham sin Pung og sine Penge, har han senere forklaret, at Andersen frivillig tilbød ham Penge mod at blive fri for flere Prygl og selv tog sin Pung op og tilbød Arrestanten den tillige som Vederlag, fordi han havde udskjældt denne for en Tyveknægt, og at Andersen, da Arrestanten sagde, at han kunde give ham de Penge, han undte ham, gav Arrestanten 7 Kr. og 2 gamle Skillinger. Under det senere Forhør har Arrestanten i det Væsentlige fastholdt denne Forklaring, idet han har erkjendt, at det var de Andersen tildelte Prygl i Forbindelse med, at han havde kaldt Arrestanten en Tyveknægt, der bevægede Andersen til at udlevere Pengene, men iøvrigt vedholdende paastaaet, at om han end ved at prygle Andersen har bevæget denne til at give ham Pengene, var det dog Andersen, der tilbød ham disse, hvorhos han har benægtet at have raget Andersen i Lommerne eller slaaet sine Knæ voldsomt mod hans Laar. Iøvrigt har Arrestanten i det sidste Forhør — tildels i Strid med sin foranførte første Forklaring — anbragt, at det forekommer ham, at han og Christen Andersen fulgtes ad Arm i Arm fra Kroen, fordi de begge vare svirende, og at Grunden til, at han, der egentlig skulde Nord paa til Fuur, gik med Syd paa, var, at han vilde se til sin Søn i Selde, samt at Christen Andersen, efterat have taget sin Pung frem, selv lukkede den op og heldte Pengene ud i sin Haand, hvorpaa han gav Arrestanten — der paa Grund af Mørket ikke vil have kunnet se, hvilke Penge han fik — alle Pengene i Haanden, for at de skulde være enige, det vil sige, for at Arrestanten ikke skulde give ham flere Prygl og fordi

han havde kaldt Arrestanten en Tyvoknægt, samt at de gik tilbage til Branden for at drikke Forlig, men ikke kunde komme ind i Kroen, men hvorfor de gik ind i Møjbæks Stald, vil Arrestanten ikke kunne erindre, medens han, der erkjender, at han i Stalden nægtede at have nogle af Christen Andersens Penge, har anbragt, at dette var, fordi denne jo havde givet ham Pengene, saa at de vare Arrestantens Ejendom. De ovennævnte gamle Monter, af hvilke den ene var af Sølv og den anden af Kobber, ere bragte tilstede under Sagen og maa antages at være udleverede Chr. Andersen, hvorimod Arrestanten har forbrugt de 7 Kr., som han efter det Ovenanførte har erkjendt at være kommen i Besiddelse af ved den ommeldte Lejlighed. Efter det Anførte maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved sit ovenomhandlede voldelige Forhold mod Chr. Andersen har aftunget denne de under Sagen omhandlede Penge, og for dette Forhold vil han, der er født i Aaret 1832 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, være at ansø efter Straffelovens § 243 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Erstatningen samt Aktionens Omkostninger findes det at kunne have sit Forblivende ved Underretsdømmens Bestemmelser i saa Henseende, og bemeldte Dom vil saaledes forsnævret være at stadfæste.

Fredagen den 7 Marts.

Nr. 79.

Advokat Nellemann

contra

Christiane Nielsen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Nørvang-Tørrild Herreds Extrarets Dom af 3 December 1883: Arrestantinden Christiane Nielsen bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 2½ Aar og udrede nærværende Sags Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Justitsraad, Prokurator Borch, 30 Kr. og til Defensor, Prokurator Wadum, 20 Kr. Han bør derhos udrede i Erstatning til Indsidders Asmus Asmussen i Marslev 12 Kr. 55 Øre, til Enken Karen Nielsen i Bullerup 4 Kr. 60 Øre, til Husmand Rasmus Rasmussen paa Tving Mark 23 Kr. 28 Øre, til Jens Christiansen paa

Tolstrup Mark 53 Kr. 40 Øre, til Husmand Søren Pedersen, nu i Sofie Amaliegaards Skov under Rougso m. fl. Herreder. 4 Kr. og til Husmand Jacob Andersen i Dørup Skov 7 Kr. 45 Øre. De idømte Erstatninger at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1884: Arrestantinden Christiane Nielsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Arrestantinden og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 25 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Tiltalte efter den indankede Doms Afsigelse har tilstaaet ved det i Dommen ommeldte Indbrud i Erik Laursens Hus at have stjaalet 13 Øre, maa Forholdet tilregnes hende som fuldbyrdet Indbrudstyveri. For denne Forbrydelse og for det øvrige af hende udviste, i Dommen fremstillede Forhold, forsaavidt der efter den skete Indstævning er Spørgsmaal om at idømme hende Straf for samme, bliver Tiltalte at anse efter Straffelovens § 231 første og andet Led, og efter § 251, og hendes Straf at bestemme, som ved Overrettsdommen sket, til Tugthusarbejde i 3 Aar. Den Husmand Søren Pedersen tilkjendte Erstatning af 4 Kr. maa bortfalde, men iøvrigt tiltrædes Overrettsdommens Forskrifter om Erstatningen saavel som om Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Erstatningen til Søren Pedersen bortfalder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Christiane Nielsen for Tyveri og Bedrageri. Ved Arrestantinden egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun, der den 1 November 1882 var kommen til at tjene hos Enkefru Olsen eller dennes Son, der sammen med hende bebor en Gaard i Lille Værløse under Kjobenhavns Amts nordre Birks Jurisdiktion, men som den 13 August f. A. uden Tilladelse forlod sin Tjeneste, sidstnævnte Dag har indfundet sig hos Enkefru Andersen i Ballerup og under det urigtige Foregivende, at dennes Datter, der er gift med Enkefru Olsens Son, havde paalagt hende at anmode Enkefru Andersen om at laane Datteren nogle Penge, for at denne, der havde slaet noget hendes Svigermoder tilhørende Porecellæn itu, kunde kjøbe noget lignende Porcellæn i Stedet for, formaat Enkefru Andersen, der vidste, at Arrestantinden tjente hos Enkefru Olsen, til at udbetale sig 25 eller muligvis 26 Kr. Disse Penge har Arrestantinden senere selv brugt, men Enkefru Andersen har ikke gjort Paastand paa nogen Erstatning.

Paa samme Maade er det godtgjort, at Arrestantinden, medens hun fra den 13 August indtil den 9 Oktober, da hun anholdtes i Gjødning under Norvang-Torrild Herreders Jurisdiktion, strejfede omkring i Landet, har begaaet efternævnte Forbrydelser.

Den 1 September stjal hun, der under et Besøg hos Indsidder Asmus Asmussen af Marslev under Bjerger-Aasum Herreders Jurisdiktion, med hvis Hustru hun tidligere havde tjent sammen, var bleven alene i Stuen, af en Dragkisteskuffe, som hun aabnede med en Nøgle, der maa antages at have siddet enten i selve Skuffen eller i en anden af Skufferne i Dragkisten, 2 bemeldte Asmus Asmussen tilhørende Pengepunge, som Bestjaalne under Sagen har ansat til en Værdi af 45 Øre, og hvori der maa antages at have været 12 Kr. 55 Øre og 5 eller muligvis 15 Pfenninge.

Samme Dags Eftermiddag stjal hun, medens hun under et Besøg hos sin Morbroders Enke, Karen Nielsen af Bullerup i samme Jurisdiktion, var ene i Stuen, af en uafsaaset Skuffe under et Skab en Karen Nielsens Datter, Laurine Hansine Nielsen, tilhørende Pengepung, hvori der var 4 Kr. og nogle Øre, samt et bemeldte Laurine Hansine Nielsen tilhørende Silkebaand. Baandet og Pengepungen har Karen Nielsen ansat til en Værdi af henholdsvis 25 Øre og 35 Øre.

Den 12 September begik Arrestantinden et Indbrudstyveri hos Husmand Rasmus Rasmussen af Tving Mark, ligeledes under Bjerger-Aasum Herreders Jurisdiktion. Efter hendes Forklaring vilde hun den nævnte Dags Morgen gaa ind i Rasmus Rasmussens Hus for at faa noget at drikke, men da hun fandt Døren

til Huset, hvor der til den Tid ikke var nogen hjemme, aflaaet, gik hun ind i den bagved Huset liggende Have, hvorfra hun gjennem et Vindu, der var ca. 2 Alen fra Jorden, steg ind i Husets Spisekammer. Da Rasmus Rasmussen kom hjem den nævnte Dags Middag, fandt han Vinduet aftaget og hensat paa Jorden, idet Vindusrammen, der havde været befæstet til Vinduskarmen ved ombojede Som, efterat disse vare frabojede, var udtaget af Karmen, og Arrestantinden har ogsaa vedgaaet at have drejet Sommene, hvormed Vindusrammen havde været fastgjort til Karmen, om med Fingrene, men har iøvrigt paaastaet, at det forekommer hende, at Vinduet stod paa Klem og var bundet fast indvendig med et Stykke Seglgarn, som hun rev over. Fra Spisekammeret gik hun gjennem en Stue ind i Sovekammeret, hvor hun af et aflaaet Skub — som hun, efter forgjæves at have forsøgt at oplukke Skabsdøren med en Nøgle, som hun stak ind i Laasen, aabnede ved et Ryk, hvorved Træet, hvori Laasen sad, gik løs — udtog en Pengepung, der under Sagen er vurderet til 35 Øre og hvori der var 20 Kr. 70 Øre, hvorhos hun endvidere tilegnede sig forskellige Rasmus Rasmussen tilhørende Klædningsstykker n. m., der af Bestjaalne tilsammen ere vurderede til 28 Kr. 30 Øre, og hvoraf enkelte beroede i Spisekammeret, medens Resten opbevaredes i en aflaaet Dragkisteskuffe i Storstuen, hvilken Skuffe hun maa antages at have aabnet med Nøglen til samme, der fandtes i et Knippe Nøgler, som sad i en Klædekiste i samme Stue. Efterat Arrestantinden havde tilbragt Natten mellem den 17 og 18 September hos en Enke i Tolstrup, under Leire Herreds Jurisdiktion, fulgte Enken, der skulde til Lammestrup, hende den næste Morgen et Stykke paa Vej, men efterat Enken havde forladt hende, vendte Arrestantinden, hvem Enken havde fortalt, at Arbejdsmand Jens Christiansen, der boede i samme Hus som Enken, havde Penge og ikke var hjemme om Dagen, tilbage til Huset i den Hensigt at stjæle Penge fra Christiansen. Husets Yderdør stod aaben og Døren ind til Christiansens Stue aabnede hun ved at tage en for samme anbragt Hængelaas, der ikke var lukket, ud af Krampen. Hun væltede derpaa et i Stuen henstaaende Bord, hvis Plade var aflaaet, og udtog, efter at have slaaet Bunden i Bordet i Stykker med en Ildtang, som hun fandt ved Kakkellovnen, af Bordet en Pengepung, hvori der var 50 Kr. Iøvrigt har hun vedgaaet, at hun, dersom Døren ind til Christiansens Stue havde været aflaaet, vilde have brækket den op, og at hun, da hun gik ind i Huset, havde medtaget et Stykke Jern og Haandgrebet til en Spade, som hun havde fundet udenfor Huset, for eventuelt at kunne opbrække Døren dermed. Christiansen har ansat Værdien af den stjaalne Pengepung til 40 Øre og vurderet den hans Bord tilføjede Skade til 3 Kr.

Den 6 Oktober om Morgenen havde Arrestantinden, der havde

tilbragt den foregaaende Nat hos Husmand Jacob Andersen af Dørup Skov under Tyrsting-Vrads Herreders Jurisdiktion forladt Andersens Hus for atter at begive sig paa Vandring, men da hun undervejs kom i Tanker om, at hun under sit Ophold i Huset havde set Andersen lægge Penge paa en Hylde i sit Sovekammer, besluttede hun, der vidste, at Andersen og hans Familie vare beskjæftigede med at grave Kartofler op paa en Mark, hvorfra de ikke kunde se deres Hus, at vende tilbage til samme for at stjæle disse Penge. Da Nøglen var taget af Forstuedøren, gik hun om til Sovekammervinduet og steg gennem dette ind i Sovekammeret. Efter Andersens Formening maa hun ved denne Lejlighed have sønderslaaet 2 Ruder i Sovekammervinduet, der senere fandtes ituslaaede, medens tidligere kun den ene af dem havde været revnet, men Arrestantindens Forklaring gaar ud paa, at hun fandt den ene af Ruderne ituslaaet, og at hun aabnede Vinduet ved at række Haanden ind gennem denne Rude, hvis Hul var tilstoppet med en Klud. Efter fra den ovennævnte Hylde i Sovekammeret at have borttaget Andersens Pengepung, hvis Værdi han har ansat til 10 Øre og hvori der maa antages at have været 3 Kr. 60 Øre, tilegnede hun sig endvidere et Stykke Lærred af Værdi 3 Kr. 85 Øre, der efter hendes Forklaring laa ovenpaa en Dragkiste i Bestjuaens Dagligstue, men som efter Andersens og hans Hustrus Formening maa have ligget i en uafsluet Skuffe i samme Dragkiste, hvorefter hun gik bort gennem Husets Forstuedør, som hun aabnede ved at trække en Skyder tilbage, der udvendig fra med Nøglen kunde drives ud af den paa Dørens Inderside anbragte Krampe. Det stjaalne Lærred vil Arrestantinden have solgt til en hende ubekendt omrejsende Handelsmand for 3 Kr. Endelig gjorde hun den 9 Oktober om Middagen Forsøg paa at stjæle i Skræder Erik Laursens Hus i Gjødding under Nørvang-Tørrild Herreders Jurisdiktion, idet hun i den Hensigt at stjæle Penge, dersom hun kunde finde nogle, steg ind i Huset gennem et Vindu, som hun havde aabnet ved med Fingrene at afpille nogle Som, hvormed det var fastgjort udvendig, men her blev hun paagreben af Erik Laursen, der havde været borte fra sit Hus, men som, medens hun var inde i Huset, kom hjem og antraf hende i sit Kjøkken. Da hun steg ind ad Vinduet, kom hun til at vælte en Spand med Mælk samt en lille Lampe og nogle Flasker, der gik itu, men iøvrigt gik Laursens Anmeldelse til Sognefogden ud paa, at han Intet savnede, og vel har han senere under Forhørerne forklaret, at hun dog formodentlig af en uafsluet Dragkisteskuffe havde taget 15 a 16 Øre, der tilhørte hans Børn, men denne hans Forklaring ses ikke at være foreholdt Arrestantinden, og efter Omstændighederne findes der ikke tilstrækkelig Føje til at opholde Sagen efter Tilvejebringelsen af yderligere Oplysninger desangaaende.

Ved sin Anholdelse fandtes Arrestantinden i Besiddelse af 73 Øre, der ere udbetalte til Bestjaalne Rasmus Rasmussen, og ligeledes har Bestjaalne Asmus Asmussen af det ham frastjaalne Pengebeløb fnaet tilbagebetalt 5 Pfeninge, men de øvrige stjaalne Penge har Arrestantinden forbrugt, og af de øvrige stjaalne Gjenstande, hvoraf Arrestantinden havde afhændet enkelte, medens hun ogsaa havde bortkastet nogle, er kun Størstedelen af de Rasmus Rasmussen frastjaalne Koster bragte tilstede under Sagen og tilbageleveret Bestjaalne. Erik Laursen har ikke gjort Paastand paa nogen Erstatning, men derimod er der i Henhold til de af de andre Bestjaalne under Sagen nedlagte Paastande ved Underrettsdommen tilkjendt Asmus Asmussen 12 Kr. 55 Øre, Karen Nielsen 4 Kr. 60 Øre, Rasmus Rasmussen 23 Kr. 28 Øre, Jens Christiansen 53 Kr. 40 Øre samt Jacob Andersen 7 Kr. 45 Øre.

Forsnavidt Arrestantinden endvidere sigtes for Bedrageri imod Husmand Søren Pedersen af Sophie Amaliegaards Skov under Rougsø m. fl. Herreders Jurisdiktion, bemærkes, at hun vel har vedgaaet, at hun i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. har under det urigtige Foregivende, at hun havde givet sin Datter paa Fyn 50 Kr. i Forvaring, og at hun vilde skrive til Datteren om at sende sig Penge, fornaaet bemeldte Søren Pedersen, hvem hun lovede 1 Kr. om Dagen i Vederlag for Kost og Logis, til at tillade, at hun maatte forblive i hans Hus, indtil hun fik Svar fra sin Datter, men da hun, der forblev samstedes i 4 a 5 Dage, forinden sin Bortgang gav Søren Pedersen Betaling for sit Opbold ved at overlade ham et Skjort af Værdi 5 Kr., der horte til de Rasmus Rasmussen frastjaalne Gjenstande, kan hun ikke anses ligeoverfor Pedersen at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage hende særligt Strafansvar. Da hun imidlertid udtrykkelig har samtykket deri, vil det kunne have sit Forblivende ved, at der ved Underrettsdommen er tilkjendt Søren Pedersen, der har maattet tilbagelevere Rasmus Rasmussen det ovennævnte Skjort, i Erstatning for samme 4 Kr.

For sit øvrige omhandlede Forhold vil Arrestantinden — der er født i Aaret 1836 og som foruden, at hun i 1859 er straffet for Brugstyveri med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og i 1868 for urigtig Udlæggelse af Barnefader med simpelt Fængsel i 8 Dage, 2 Gange har været anset for Tyveri og Bedrageri, senest ved Odense Kjøbstads Extraretsdom af 16 August 1880 efter Straffelovens § 230 første Led samt efter § 253 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar — være at anse dels for 3die Gang begaaet Tyveri og Forsøg derpaa efter Straffelovens § 231 første Led samt efter bemeldte Paragrafs andet Led jfr. § 229 Nr. 4 og tildels § 46, dels efter § 251 med en Straf,

som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar. I Henseende til Erstatningen vil det kunne have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser.

Nr. 77.

Advokat Halkier

contra

Søren Peter Jensen og Niels Peter Sørensen
(Det. Buntzen),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 25 September 1883: De Tiltalte Søren Peter Jensen og Niels Peter Sørensen bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt derhos En for Begge og Begge for En udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Andersen, 10 Kr. Saa bør de Tiltalte og in solidum at betale i Erstatning til Tjenestekarl Jesper Christensen et Beløb af 9 Kr. 37 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 November 1883: De Tiltalte Niels Peter Sørensen og Søren Peter Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En i Erstatning til Tjenestekarl Jesper Christensen 19 Kr. 37 Øre samt Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden

findes for Søren Peter Jensens Vedkommende at burde forlænges til 2 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Søren Peter Jensen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarlene Søren Peter Jensen og Niels Peter Sørensen for at have gjort sig skyldige i voldeligt Forhold. Ifølge de af Tjenestekarlene Turenne Lindholm, Jens Martinus Hansen og Niels Peter Andersen aflagte edelige Forklaringer opstod der, da Vidnerne den 10 Juli d. A. om Eftermiddagen i Følge med de Tiltalte og Tjenestekarl Jesper Christensen vare undervejs fra Bælum, hvor de Alle havde mødt i et Politiforhør, til deres Hjem i Skibsted, Skjændori mellem de Tiltalte og Jesper Christensen, og da disse vare forblevne siddende i Vejgrøften i Nærheden af det saakaldte Amlus, medens de 3 Vidner vare gaaede noget iforvejen, vendte Vidnerne af Frygt for, at de Tiltalte skulde tilføje Christensen Overlast, tilbage til de 3 andre Karle. Efterat Christensen — hvad 2 af de ovennævnte Vidner have ingtaget — havde taget fat i Tiltalte Jensens Frakke og slaaet sit Hoved hen mod ham, der dog blev rolig siddende, tilsyneladende uden at bryde sig derom, greb Tiltalte Sørensen efter samtlige Vidners Forklaring fat paa Christensen, kastede ham bagover og slog ham med knyttet Næve 2 Gange i Ansigtet, hvorefter han sparkede Christensen i Ansigtet med sin Støvlehæl, og de Tiltalte fulgte nu med Vidnerne, der af Frygt for hine ikke turde komme Christensen, som laa blodig i Ansigtet, til Hjælp og tage ham med sig. Efterat de vare gaaede et Stykke henad Vejen, løb Tiltalte Jensen tilbage til det Sted, hvor Sidstnævnte laa, og slog, ifølge hvad Lindholm saa, løs paa Christensen med sin Stok, som han efter Lindholms Formening havde fat ved den nederste Ende, ligesom de 2 andre Vidner saa ham bevæge Stokken op og ned over Christensen, saa at der ikke kunde være Tvivl om, at han slog ham med

samme, hvorpaa han atter sluttede sig til det øvrige Følge, idet han paa den øvrige Vej søgte at yppe Klammeri med Flere af disse. Jesper Christensen har forklaret, at han, som ikke erindrer at have grebet fat i Tiltalte Jensen og stødt efter ham med Hovedet, og i al Fald ikke vil have ment noget Ondt dermed, blev af denne slaaet med en Stok i Hovedet, forinden han blev overfalden af Tiltalte Sørensen, og at han, efter at denne havde tilfojet ham den af Vidnerne omforklarede Overlast, tabte Bevidstheden og blev liggende i Groften, indtil han henimod Aften blev bragt hjem paa Sognefogdens Foranstaltning. Den følgende Dag blev han undersøgt af en Læge, og ifølge dennes Erklæring fandtes den højre Halvdel af Ansigtet stærkt ophovnet og rødt, med Blodudtrædninger under Huden, i Særdeleshed paa højre nedre Øjelaag, ligesom saadanne ogsaa, men i ringe Grad, fandtes paa venstre nedre Øjelaag, hvorhos Næseryggen og venstre Haands Bagside vare svulne, og fra Munden op mod højre Øre strakte sig en stribeformig Hudafskrabning, og i Forlængelsen heraf paa Øret et godt ærtestort Skrabesaar, ligesom der paa højre Laar forefandtes en hævet blaalig misfarvet Stribe og paa venstre Laar en mindre blaalig Plet. Den Christensen tilføjede Overlast har imidlertid ikke efterladt nogen blivende Mên for ham, men han har dog i 7 Dage maattet forsømme sit Arbejde, hvorfor der i hans Løn er afkortet ham 7 Kr., og dette Beløb i Forbindelse med 2 Kr. 37 Øre i Helbredelsesudgifter og 10 Kr. i Erstatning for Svie og Smerte, har han paastaet sig tilkjendt hos de Tiltalte.

Tiltalte Sørensen har vedgaaet, at han — efter sin Forklaring af Vrede over, at Christensen, medens de sad i Vejgrøften og vare komne i Uenighed om, hvorvidt Sidstnævnte havde foranlediget en anden Tjenestekarls Varetægtsarrest, slog omkring sig med en Stok og ramte ham, dog ikke haardt, samt gramse ham i Ansigtet og stødte efter Tiltalte Jensen med Hovedet, — har tildelt Christensen et Par Lussinger, men han, der var noget beskjenket, vil ikke kunne mindes at have sparket Christensen med sin Stovlehæl i Ansigtet, hvad han dog ikke har turdet bestemt benægte, ligesom han ej heller vil kunne erindre, om Lussingerne bleve tildelte Christensen med knyttet Næve. Tiltalte Jensen har forklaret overensstemmende med forrige Tiltalte angaaende Christensens Optræden, men vil ikke kunne mindes at have slaaet denne, idet han, der ligeledes var noget beruset, dog ikke tør benægte Muligheden af, at have slaaet ham med sin Stok, som han havde faaet brækket undervejs. Efter de afgivne Vidneforklaringer maa det imidlertid antages, at de Tiltalte ikke have været mere beskjenkede, end at de vel vidste, hvad de foretog sig, og det maa endvidere ved samme anæses tilstrækkelig godtgjort, at de have udøvet den ovenfor ommeldte Overlast mod Christensen, uden at de i Christen-

sens Adfærd have haft nogen Anledning til at optræde som sket. For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte, der ere fødte, Jensen i Aaret 1862 og Sørensen i Aaret 1855, og som — med Undtagelse af, at de i Politiretten samme Dag, Overfaldet skete, have vedtaget at erlægge Bøder for Overtrædelse af Lov af 7 April 1876 om den offentlige Fred paa Folkekirkens Helligdage, og at Tiltalte Sørensen i 1880 har erlagt en Bøde for Gadenorden — ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede, være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffene efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Sørensen i 2 Gange 5 Dage og for Tiltalte Jensen i 5 Dage. De Tiltalte ville derhos have in solidum at betale i Erstatning til Jesper Christensen efter dennes Paastand 19 Kr. 37 Øre og at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 1. Gaardejer **Jens Hansen** (Hansen)

contra

Sagfører **Poulsen** som Mandatarius for **Husmand Poul Jensen** samt **Husmand Poul Jensen** (Ingen),

betr. Ejendomsretten over et Jordstykke.

Hornum Herreds ordinære Rets Dom af 8 Januar 1881: Hovedcitanten, Sagfører Poulsen som Mandatarius for Husmand Poul Jensen af Sønderup, bør for Tiltale af Kontracitanten, Gaardmand Jens Hansen sammesteds, i denne Sag fri at være. Kontracitanten bør til Statskassen erlægge en Bøde af 20 Kroner, eller i Mangel af sammes fulde Betaling hen-sættes i simpelt Fængsel i 3 Dage, men iøvrigt for Hovedcitantens Tiltale fri at være. Hoved- og Kontrasagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juli 1882: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Procesomkostninger for Overretten betaler Citanten, Gaardejer Jens Hansen, til Indstævnte, Sagfører Poulsen, som Mandatarius for Husmand Poul Jensen 40 Kr. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Af en Højesteret forelagt Udskiftningsberegning af 19 Marts 1861 med tilhørende Kort i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger fremgaar det vel, at det under Sagen omtvistede Jordstykke ved Udskiftningen af Fælleslodderne Matr. Nr. 21 og 22 i Sønderup By er blevet henregnet til og indbefattet under Skyldsætningen af de Citanten tillagte Lodder Matr. Nr. 21e og 22d, og hermed maa det nærmest antages at forholde sig saaledes, at den paagjældende Strimmel Jord, der ifølge den første Overenskomst mellem Lodsejerne om Delingen skulde have henhørt til Præsteembedets Lod, ved den i den indankede Dom omtalte senere Omdeling blev tilovers og derfor i Fortsættelse af denne stillet til en mellem Lods-ejerne indbyrdes afholdt privat Auktion, og da Citanten paa denne blev Højtbydende, er Jordstrimmelen ved Udskiftningsdokumenternes Udfærdigelse bleven betragtet som en Bestanddel af de Citanten ifølge selve Omdelingen tilfaldne tilgrændsende Lodder. Men tillige maa det ved de afgivne Vidneforklaringer anses tilstrækkelig godtgjort, at Citanten i sin Tid har afstaaet sin Ret ifølge Auktionsbudet til Indstævnte, der har erlagt den af Citanten budne Købesum, og denne Overdragelse maa derhos anses som Grundlaget for Indstævn-tes mangeaarige Besiddelse og Brug af Jordstykket, idet denne efter de i Aaret 1880 afgivne Vidneforklaringer dengang mindst havde varet i 11 Aar, medens Intet er oplyst om, at Citanten efter Udskiftningen har havt Jordstykket i sin Besiddelse.

I Betragtning heraf og i Henhold til det i Overrettsdommen forevrigt Anførte vil denne være at stadfæste, saaledes at Fristen for den idømte Bødes Udredelse bestemmes til 4 Uger fra Højesteretsdommens Forkyndelse.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Udredelse bestemmes til 4 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 15 April 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 2.

Fredagen den 7 Marts 1884.

Nr. 1. Gaardejer Jens Hansen (Hansen)

contra

Sagfører Poulsen som Mandatarius for Husmand Poul Jensen
samt Husmand Poul Jensen (Ingen).

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende; Under nærværende Sag har Indstævnte, Sagfører Poulsen i Nibe som Mandatarius for Husmand Poul Jensen af Sønderup — under Anbringende af, at Citanten, Gaardejer Jens Hansen af Sønderup, i Slutningen af Juni Maaned 1879 har dels slaaet og bortført Græs fra et Indstævntes Mandant tilhørende Kjærskifte i Sønderup By, dels kastet nogle Torv, som denne dersteds havde gravet, ned igjen i Torvegraven — i 1ste Instants paastaet Citanten herfor anset med Straf og tilpligtet at betale i Erstatning for Græsset og Torvene 15 Kr., hvorimod Citanten har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale og derhos under et Kontragsøgemaal paastaet sig kjendt ejendomsberettiget fremfor Poul Jensen til det ommeldte Skifte, og Poul Jensen, som den, der uberettiget har brugt og benyttet dette Skifte, idemt Boder for Vold eller Solvtægt.

Ved Underrettsdommen er Citanten anset efter Straffelovens § 116 med en Bøde af 20 Kr. til Statskassen, subsidiært 3 Dages simpelt Fængsel, men Parterne iøvrigt frifundne for hinandens Tiltale, og Citanten har nu indanket Sagen for Overretten, hvor han har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte Paastande, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse.

Efter hvad der under Sagen er oplyst blev der ved Udskiftningen af Sønderup By udlagt et Stykke Kjærjord under Matr.-

Nr. 21 og 22 til fælles Afbenyttelse for samtlige Byens Lods-
ejere, som imidlertid i 1861 enedes om at dele det, og ved en
derefter stedfunden mindelig Overenskomst blev Fordelingen fore-
taget saaledes, at der blandt Andet blev henlagt tvende Lodder
under Citantens Ejendom Matr.-Nr. 9 a, 10 a og 11 i Sønderup,
og tvende andre Lodder, som med deres sydlige Grændselinie
stødte op til de Citanten tillagte Lodders nordlige Grændselinie,
henlagdes under Sønderup Præstegaards Jorder. Der blev ikke
ved denne Lejlighed forfattet noget Udskiftningskort, hvorimod
Skjellinierne bleve afsatte i Marken, men da en enkelt Lodsejer
gjorde Indsigelse imod Fordelingen, blev der foretaget en Om-
deling, ved hvilken Præstegaardsparcellernes sydlige Grændse-
linie blev rykket noget imod Nord, saa at der herved blev en
lang Strimmel Jord af nogle Favnes Bredde tilovers langs med
og Syd for hele den nye Grændselinie, hvilket Jordstykke efter
Indstævntes Anbringende blev afstaaet til samtlige Lodsejere, der
enedes om at sælge det ved en imellem dem indbyrdes afholdt
Auktion, ved hvilken Citanten blev Højtbydende med 20
Kr., men derefter overdrog sin Ret til Indstævntes Mandant, som
betalte de 20 Kr. til de andre Lodsejere, og siden da har ubin-
dret besiddet og brugt det ommeldte Jordstykke, indtil Citanten,
som ovenfor anført, traadte hindrende ivejen herfor; men efter
Citantens Anbringende blev Jordstykket, uanset Auktionen, hen-
lagt til hans Parceller, saa at hans Bud paa Auktionen derved
blev uden Betydning. Først efter den sidste Omdeling blev der
foretaget en Ommatrikulering af Matr.-Nr. 21 og 22, som ved
Indenrigsministeriets Resolution af 2 November 1861 blev fordelt
i Parcellerne Matr.-Nr. 21 a til p og 22 a til i, af hvilke Par-
celler Matr.-Nr. 21 e og 22 d ere angivne at henhøre under Ci-
tantens ovennævnte Ejendom, medens Parcellerne Matr.-Nr. 21 d
og 22 c ere henførte under Præsteembedets Jorder, og paa en
under Sagen fremlagt Kopi af et af Indenrigsministeriet i April
1876 udstedt Matrikuls kort er der ikke angivet nogen Parcel
mellem de nævnte Parceller, hvorimod disses respektive nordlige
og sydlige Grændselinier falde sammen. Efterat nærværende Sag
var begyndt, er der nu under 21 Juni 1880 i Overværelse af
Citanten og Indstævntes Mandant af en autoriseret Landinspek-
tør optaget et Situationskort, der er fremlagt under Sagen, og
paa dette ere Citantens Parceller Matr.-Nr. 21 e og 22 d efter
Citantens Angivelse af deres Skjellinier aftegnede saaledes, at det
nordlige Skjel falder sammen med Præsteembedets sydlige Skjel,
og efter Landinspektørens medfølgende Beskrivelse stemme de
saaledes paaviste Skjel paa det nærmeste med Matrikuls kortets
Udvisende, saaledes at der indenfor disse Skjel ikke findes anden
Jord, end hvad der er skyldsats under Matr.-Nr. 21 e og 22 d,
men af Indstævntes Mandant blev der som det nordlige Skjel
for Citantens Parceller paavist en mindre, tildels tilkastet Grøft,

der paa Situationskortet er betegnet ved en rød Linie, mærket A—B, hvorefter der mellem det af ham og det af Citanten angivne nordlige Skjel bliver et Jordstykke, der har en Bredde af 24 Alen ved den østre og 21 Alen ved den vestre Ende, hvilken Græft er bleven gravet i 1879 af Indstævntes Mandant for at angive, hvor Grændsen var mellem det Skifte, han paa den ovenfor angivne Maade vil have erhvervet, og Citantens Parceller. Efter hvad der under Proceduren er in confesso — hvad ogsaa stemmer med de under Sagen afgivne Vidneforklaringer — var Indstævntes Mandant ved nærværende Sags Anlæg i Besiddelse af dette Jordstykke, som han i en Aarrække havde brugt og benyttet, navnlig til Høslæt, og det maa saaledes ifølge D. L. 5—5—3 paahvile Citanten at bevise sin Ejendomsret til samme. I saa Henseende har nu Citanten paaberaabt sig, at Indstævnte har erkjendt, at Citanten er Ejer af Parcellerne Matr.-Nr. 21 e og 22 d, og at det ved at sammenholde Situationskortet med Matrikulskortet viser sig, at Jordstykket henhører under disse Parceller, men det følger af Forholdets Natur, at Matrikulskortet ikke kan komme i videre Betragtning ved Spørgsmaalet om, hvor den rette Nordgrændse er for Citantens Parceller, og det saameget mindre, som Indstævntes ovenanførte Anbringende om, at et Jordstykke mellem det af Citanten paaviste nordlige Skjel og den Linie, der ved den første i 1861 foretagne Fordeling maa antages at have betegnet den nordlige Grændse for Citantens Lodder, efter Omdelingen blev paa den ovenfor anførte Maade afhændet til Indstævntes Mandant, stemmer med de af tvende Vidner under Sagen afgivne edelige Forklaringer, ligesom ogsaa tre andre Vidner have forklaret, at Citantens Parceller have været udlejede til det ene af dem, der som Nordgrændse for det Udlejede har respekteret en Syd for Præsteembedets Parcellers sydlige Skjel — der efter Matrikulskortet falder sammen med Citantens Parcellers Nordgrændse — værende Skjellinie, saaledes at der mellem det Udlejede og Præstegaardsparcellerne var et Skifte, som blev benyttet af Indstævntes Mandant, hvorimod Citanten Intetsomhelst har anført til Støtte for sit Anbringende om, at Jordstykket uanset Auktionen blev tillagt ham

Da Citanten nu iøvrigt ikke har anført Noget til Bevis for, at det omtvistede Jordstykke tilhører ham — i hvilken Henseende endnu bemærkes, at den Omstændighed, at Indstævntes Mandant har tilbudt at ville betale Citanten Noget for det, ikke kan opfattes som en Erkjendelse af, at det tilhørte Citanten — maa det billiges, at Indstævnte ved Underretsdommen er bleven frifunden for Citantens Tiltale, og at denne for sit under Sagen omhandlede Forhold er bleven anset efter Straffelovens § 116 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 3 Dage Da der derhos, idet Un-

derrettsdommen ikke er kontrapaaanket fra Indstævntes Side, ikke bliver Spørgsmaal om Forandring af bemeldte Dom, forsaavidt Citanten derved er frifunden for at erstatte Indstævnte det borttagne Græs og de borttagne Tørv, vil Dommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ore ophævede, saaledes være at stadfæste.

I Procesomkostninger her for Retten vil Citanten have at betale Indstævnte 40 Kr.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 85.

Advokat Halkier

contra

Sara Bendtsdatter (Def. Hansen),

der tiltales for Løsgænger.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 Februar 1884: Arrestantinden Sara Bendtsdatter bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Sara Bendtsdatter, som er født den 16 Oktober 1823 og senest ved Højesteretsdom af 13 Januar 1882 er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have overtraadt et hende den 14 December f. A. til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold, hvorved det blandt Andet paalagdes hende at melde sig hvor Tirsdag til bemeldte Protokol, idet hun siden nysnævnte Dag og indtil hendes Anholdelse under nærværende Sag, den 24 forrige Maaned har undladt at foretage nogen Melding, vil hun paany være at anse efter fornævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Tvangsarbejde i 180 Dage.

Mandagen den 10 Marts.

Nr. 78. Højesteretssagfører Bagger

contra

Hans Andreas Iversen og Anton Hansen (Def. Levinsen),

der tiltales for Forbrydelse mod den offentlige Orden og Myn-
dighed.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 6 November 1883: De Tiltalte, Nr. 1, Arrestanten Hans Andreas Iversen, 2, Arrestanten Anton Hansen, 3, Arrestanten Søren Sørensen, samt de Tiltalte, Nr. 4, Carl Lassen, og Nr. 6, Martin Theodor Schuster, bør straffes med Forbedringshusarbejde, Nr. 1 i 18 Maaneder, Nr. 3 i et Aar, Nr. 2, Nr. 4 og Nr. 6 hver især i 8 Maaneder, de Tiltalte Nr. 5 og Nr. 7 bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Nr. 5 i 6 Gange 5 Dage og Nr. 7 i 4 Gange 5 Dage. Samtlige de Tiltalte bør derhos in solidum udrede alle af Sagen lovligen flydende Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor, Kammerassessor, Prokurator Poulsen, 60 Kr. og Defensor, Prokurator Bjerregaard, 40 Kr. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1884: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udrede de Tiltalte Hans Andreas Iversen og Anton Hansen

En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 25 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet Forvalteren ved den i den indankede Dom omhandlede Tvangsarbejdsanstalt efter den ham ifølge Vedtægten for sammes Bestyrelse og Drift tillagte Stilling ikke findes at kunne henregnes til de i Straffelovens § 98 omtalte Embedsmænd, vil Tiltalte Iversen for det af ham udviste, i Dommen fremstillede Forhold i det Hele være at dømme efter bemeldte Lovs § 100 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

For Tiltalte Hansens Vedkommende vil Overretsdommen i Henhold til de i samme anførte Grunde være at stadfæste, ligesom ogsaa dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Hans Andreas Iversen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag, der i første Instans tillige angik fem andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten, tiltales Skomagersvendene Hans Andreas Iversen og Anton Hansen for Forbrydelse imod den offentlige Myndighed og Orden. Ved de af Forvalter Eriksen paa Arbejdsanstalten ved Horsens samt Opsynskarlene sammesteds Jacob Laurson, Henrik Nielsen og Poul Rasmussen afgivne og for de tre Sidstnævntes Vedkommende beedigede Forklaringer samt tildels tillige ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at de Tiltalte, der vare indlagte som Lemmer paa bemeldte Arbejdsanstalt og henhørte til donnes Forsørgelsesafdeling, have den 24 Septbr. f. A. gjort sig skyldige i Fornærmelser,

Opsætsighed og Vold imod Opsynet paa Anstalten under følgende nærmere Omstændigheder: Bemeldte Dags Morgen havde de Tiltalte nægtet at tage fat paa det dem paa Anstalten foreskrevne Skomagearbejde, fordi de mente at kunne faa Arbejde hos en Skomager i Horsens og derfor at have Krav paa at blive løsladte af Anstalten, ligesom Tiltalte Iversen endvidere, da Forvalteren i den Anledning sendte Laurson ind paa Arbejdsstuen for at hente ham hen paa Kontoret, vægrede sig ved at følge med derhen, idet han brugte en Yttring om, at Forvalteren kunde komme til ham, hvis han vilde ham Noget, og da Politimesteren, der er Formand i Tvangsarbejdsanstaltens Bestyrelse og hvem Forvalteren strax havde meddelt det Passerede, i den Anledning havde resolveret, at de Tiltalte skulde hensættes i mørk Arrest, hver i 48 Timer, besluttede Forvalteren for at undgaa at lade de Tiltalte afhente fra Arbejdsstuerne, der ligge i Etagen ovenover Arrestlokalerne, at udsætte Udførelsen af denne Ordre, indtil Lemmerne ved Middagstid samme Dag kom ned i Kjøkkenet i Kjælderetagen for at hente deres Middagsmad, idet den Gang, der fra Trappen fører hen til Kjøkkenet, er tæt ved Arrestlokalerne, og han gav derhos de tre ovennævnte Opsynskarle Ordre til paa den Tid at være tilstede i Gangen foran Kjøkkenet for at bistaa ham ved de Tiltaltes Indsættelse i Arresten. Efterat Lemmerne om Middagen havde faaet deres Mad udleveret i Kjøkkenet og de fleste af dem igjen havde begivet sig op ad Trappen, saa at der foruden Forvalteren og Karlene ikke var Andre tilstede i Kjøkkengangen end de Tiltalte og den i late Instants medtiltalte Skrædersvend Martin Theodor Schuster, rettede Forvalteren en Bebrejdelse til Tiltalte Iversen, fordi denne havde nægtet at indfinde sig efter hans Ordre paa Kontoret, samt tog, da Iversen derpaa gav et uartigt Svar, fat i Iversens Trojekrave, idet han opfordrede ham til at følge med, men Tiltalte, der havde en Ølkrukke i den ene Haand og en Potte med Grød i den anden, rakte nu begge Hænderne truende frem og sagde, at han med Grødpotten vilde slaa Forvalteren i Hovedet, hvis denne ikke strax slap ham eller lod ham passere, hvilket foranledigede Forvalteren og Laurson til at gribe fat hver i en af Iversens Arme, hvorved denne tabte Grødpotten, og idet Forvalteren derpaa søgte at skyde Iversen fremad, snublede han i den paa Gulvet liggende Grød og faldt, hvorved ligeledes Iversen faldt om og kom til at ligge ovenpaa eller ved Siden af Forvalteren. Laurson tog da fat i Iversens Ben og trak ham bort fra Forvalteren og lidt op ad Gangen henimod Arresten, men imidlertid var Schuster gaaet op ad Trappen og havde kaldt paa de andre Lemmer, der, som meldt, allerede vare gaaede ovenpaa, og af hvilke nu en hel Del kom tilbage og stumlede sammen, nogle om Forvalteren, der igjen var kommen paa Benene, og andre omkring Laurson, hvem de trængte ind paa og sloge, saa-

ledes at han blev nødt til at give slip paa Iversen, og denne, der saaledes kom fri, gav nu først med knyttet Haand Laursen et Slag i Ansigtet og foer derpaa ind paa Forvalteren, der var ifærd med at tle de Lemmer, der havde omringet ham, tilrette, og gav ligeledes med knyttet Næve denne et Par Slag i Hovedet.

Da Forvalteren og Laursen, som ovenfor ommeldt, havde taget fat paa Iversen, tog Opsynskarl Henrik Nielsen, der havde det Hverv i Forening med Karlen Poul Rasmussen at tage Tiltalte Hansen og sætte ham ind i Arresten, fat i Hansens Trøjekrave, idet han opfordrede ham til at følge med, men i det samme slog Hansen med den Grødkrukke, han bar i Haanden, Nielsen i Hovedet, saaledes at Krukken gik itu og Grøden flød ned over Nielsen, der derefter med knyttet Næve gav Hansen et Slag i Ansigtet, hvorefter det kom til en Brydning imellem dem, der endte med, at Nielsen med Bistand af Poul Rasmussen, der ved denne Lejlighed fik et ubetydeligt Saar paa Overlæben, fik trængt Hansen ind i en Sidegang, hvor der ingen andre Lemmer var tilstede. Da Hansen imidlertid lovede at ville følge rolig med Karlene, slap disse ham, hvorefter de alle Tre fulgtes tilbage til Kjøkkengangen, hvor imidlertid de andre Lemmer, som meldt, vare komne tilstede og havde befriet Iversen, og da et af Lemmerne nu saa, at Hansens Kind blødte efter det ham af Nielsen givne Slag, og spurgte, hvem der havde slaaet ham saaledes, svarede Hansen, idet han pegede paa Nielsen: „Det er den Skurk, der staar.“ Flere af Lemmerne, deriblandt Iversen, trængte derpaa ind paa Henrik Nielsen, der trak sig tilbage til den ovenommeldte Sidegang, forfulgt af Lemmerne, af hvilke Iversen og mulig tillige en af de Andre slog Nielsen med knyttet Næve i Ansigtet, men da Laursen derpaa sprang ind imellem dem, idet han sagde, at de nu skulde holde op, vendte de Alle om og gik op ad Trappen til Arbejdsstuerne, hvorpaa Forvalteren aflaaede den Jerndør, der er anbragt ligeoverfor denne. Da Laursen derpaa, efterat have faaet Blodet vasket af efter de Slag, han havde faaet, indfandt sig paa den ene af Arbejdsstuerne eller paa Gangen udenfor disse, stimlede Lemmerne atter sammen om ham og forhindrede ham ved Trusler om Prygl fra at aflaae en i Korridoren imellem de 2 Arbejdsstuer anbragt Mellemdør, men det er ikke oplyst, at nogen af de Tiltalte have taget aktiv Del heri, og da Politimesteren noget efter indfandt sig paa Anstalten, forholdt Lemmerne sig rolige og adlod uden Vægring hans Ordre. Det er ikke oplyst, at der forud var trøffet nogen Afale mellem Lemmerne paa den paagjældende Afdeling om at overfalde Opsynet eller om med Magt at forhindre dette i at arrestere de Tiltalte, men derimod maa det antages, at disse om Formiddagen have paa Arbejdsstuen i Overværelse af endel af deres Kammerater brugt Udtalelser, der gik

ud paa, at de ikke med det Gode vilde lade sig indsætte i Arresten, men vilde værgе sig til det Yderste herimod. Ifølge Vedtægten for Bestyrelsen og Driften af Arbejdsanstalten paa-hviler det Forvalteren at fore Tilsyn med Lemmerne samt nøje at vaage over, at Orden og Disciplin opretholdes i Anstalten, hvorhos der er tillagt ham Ret til efter forudgaaet, af Politimesteren tagen Bestemmelse og indenfor visse Grændser at straffe de Lemmer, som forse sig mod den foreskrevne Orden og Reglementerne eller ikke udføre det foreskrevne Arbejde i den fastsatte Tid, ligesom de tre ovennævnte Karle ere antagne i Henshold til Vedtægten og med Bestyrelsens Samtykke til Medhjælp for Forvalteren ved Opsynet med Lemmerne og dennes øvrige Forretninger. Den Forvalter Eriksen samt Henrik Nielsen og Jacob Laursen ved den paagjældende Lejlighed tilføjede Overlast kan ikke antages at have haft nogen Følge for disses fremtidige Helbredstilstand. De Tiltalte — af hvilke Iversen er født i Aaret 1849, og foruden mange Gange at være straffet for Løsgængereri og Betleri, er ved Overrettens Dom af 5 Mart 1883 for Opsætsighed og Fornærmelse imod Bestyreren af Ribe Fattiggaard samt for Betleri anset efter Straffelovens §§ 100 og 101 samt Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Anton Hansen, der er født i Aaret 1852, gjentagne Gange har været straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Overtrædelse af Forordn. 10 December 1828, og 1 Gang tillige for uagtksom Brandstiftelse samt senest ifølge Han-Herreders Politiretsdom af 23 Mai 1883 for Løsgængereri med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage — ville for deres ovenomhandlede Forhold være at anse, Iversen efter Straffelovens §§ 98 og 100, sammenholdte med § 47, og Hansen efter § 100, jfr. § 47, samt efter § 101 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde for Tiltalte Iversen i 18 Maaneder og for Tiltalte Hansen i 8 Maaneder. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten for de Tiltaltes Vedkommende det vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Nr. 88.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Andreas Jønsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse.

Børglum Herreds Extrarets Dom af 26 November 1883: Tiltalte Tjenestekarl Andreas Jensen af Hvidstedgaard bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt betale i Erstatning til Tjenestekarl Christian Sørensen af Volsholt 30 Kr. Saa bør han og udrede samtlige af Undersøgelsen og Aktionens lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Henrik Schmidt og Prokurator Winther med 8 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1884: Tiltalte Andreas Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Andreas Jensen for Vold paa Person og Legemsbeskadigelse. Den af Tjenestekarl Christian Sørensen afgivne Forklaring gaar ud paa, at der den 28 Mai f. A. omtrent Kl. 3¹/₂ om Morgenen, da han var paa Hjemvejen fra et Dandsegilde i Voldsdam og gik bagefter Tiltalte og en anden Karl, der ogsaa havde været tilstede ved Gildet og som vare i Folge med en Pige, der havde Tjeneste hos Sørensens

Husbond, opstod Uenighed mellem ham, der vilde, at Pigen skulde følge med ham hjem til Gaarden, hvor hun skulde malke, og Tiltalte, der ikke vilde slippe Pigen, og at Tiltalte vel om-sider slap Pigen, men idetsamme tilføjede ham først et Slag med den blotte Næve og derpaa et med en ituslaaet Flaskehals, hvilken Tiltalte efter hans Formening havde forskaffet sig under Dandsen ved at slaa en Flaske i Stykker paa sin Træsko og putte Halsen i Lommen. Ved det sidste Slag blev der tilføjet ham et ca. $1\frac{1}{4}$ Tomme langt og ca. $\frac{3}{4}$ Tomme dybt Saar i den bageste Halvdel af højre Kind, og ifølge en den 28 Juni f. A. afgiven Erklæring fra den Læge, der om Eftermiddagen den 28 Mai havde tilset Sorensen, hang der ud af Saaret i dettes hele Længde et Stykke af den store Spytkjertel, der var bleven beskadiget, hvorhos en ikke ubetydelig stærkt blodende Pulsaare maatte underbindes, før Saaret kunde sys sammen og forbindes; efter Lægens Skjøn havde Sorensens Liv paa Grund af det store Blodtab ikke været udenfor Fare, og om end Saaret paa den Tid, Erklæringen blev afgivet, paa lidt nær var næsten helet, antog Lægen dog, at der selv i heldigste Tilfælde altid vilde blive et tydeligt og noget vazirende Ar tilbage paa Kinden; men ifølge en af Lægen den 27 Oktober f. A. afgiven Erklæring var Saaret da lægt, og der fandtes kun et ubetydeligt Ar samt nogen Fortykkelse af Kinden, hvilket dog antages ikke at ville give Meen for Fremtiden. Tiltalte har nu vel erkjendt, at have ved den ommeldte Lejlighed tilføjet Sorensen den ommeldte Beskadigelse, dog at han til Slaget vil have benyttet ikke noget Flaskeskaar — i hvilken Henseende han særlig har benægtet forud at have paa den af Sorensen angivne Muade forsynet sig med et saadant — men derinod et Vinglas, han den foregaaende Dag havde faaet i sit Hjem og havde i sin Lomme, idet han har bemærket, at han vel ikke veed, om Glasset iforvejen var gaaet istykker, eller om det først gik itu, da han tog det op af Lommen, men at det var itu, da han slog Sorensen i Ansigtet med det; men han har iøvrigt givet den Fremstilling af det Passerede, at Sorensen, der havde hontet en Karl til Bistand, da han begjærede, at den ommeldte Pige skulde følge med ham, tilligemed denne Karl samlede Smaasten op paa Vejen og, da han kom hen til Tiltalte, strax slog denne med sit mod Smaasten fyldte Lommestørklæde foran paa Brystet. Tiltalte, der har erkjendt, at han ikke kunde mærke det ham tilføjede Slag synderlig, vil nu paa Grund heraf, og idet han var bange for ellers at faa Prygl, dog ikke saa meget af Sorensen, der er mindre end Tiltalte, som af hans Ledsager, der imidlertid ikke tilføjede Tiltalte nogen Overlast, have tilføjet Sorensen Slaget med Glasset alene for at værges sig og navnlig uden Hensigt til at tilføje Sorensen en saadan Overlast, som sket, hvilken han dog har indrømmet, at han burde have indset som en ikke usandsynlig Følge af sin

Gjerning, men efter hvad der iøvrigt foreligger, er der ikke nogen Grund til at antage, at han ved den ommeldte Lejlighed har været udsat for nogen Fare, der kunde berettigge ham til at angribe Sørensen paa den Maade, som sket er. Sørensen har paaastaact sig tilkjendt et Beløb af 30 Kr. i Erstatning for Helbredelsesudgifter, Smerte og Svie. For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856 og ikke ses at have været tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen vil Underrettsdommen være at stadfæste.

Nr. 74.

Advokat Klubien

contra

Anders Nielsen (Def. Levinsen),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Hellum-Hindstød Herreders Extrarets Dom af 25 Oktober 1883: Tiltalte, Arbejdskarl Anders Nielsen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt derhos udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 December 1883: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Hjesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdskarl Anders Nielsen for voldeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte, der i afvigte Somner havde Arbejde ved Gandrupgaards Torvemose, den 19 Juli d. A. om Aftenen tilligemed Kudsk Lars Chr. Andersen af Gandrupgaard, Smedesvend Søren Jensen af Gandrup og Sadelmagersvend Møller, der den Dag arbejdede paa Gandrupgaard, i Besøg hos Tiltaltes Arbejdsammerat Jørgen Jensen, der boede i et ved Mosen beliggende Hus. De drak her en Del bajersk Øl, og da Jørgen Jensen, der ventede to Piger, som han havde lovet at følge hjem, nogle Gange gik udenfor for at se efter Pigerne, greb Tiltalte, der blev fortrydelig herover, udenfor Huset fat i Jørgen Jensen, hvorhos han, da Søren Jensen nu tog dem Begge om Livet og opfordrede dem til at komme ind igjen og drikke en Bajer til, satte Søren Jensen op imod Muren i Forstuen samt gav Andersen, der ligeledes søgte at lægge sig imellem, et Stod, saa at han faldt om. Tiltalte opfordrede derefter paa en truende Maade Søren Jensen til igjen at komme udenfor og rettede, da denne efterkom Opfordringen, flere Slag imod ham, der imidlertid afparerede disse og gav Tiltalte et Par Lussinger. Det lykkedes imidlertid Andersen at faa stiftet Forlig, hvorpaa der paany blev drukket noget Øl, og da de to ovennævnte Piger nu kom tilstede, gik Andersen, Søren Jensen og Møller bort med disse, for at følge dem paa Vej ad deres Hjem til, medens Tiltalte og Jørgen Jensen bleve tilbage. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der var bleven vred paa Søren Jensen, fordi denne havde slaet ham, og desuden befandt sig i en ved Nydelsen af en Del Spiritus fremkaldt, ophidsset Stemning, har, efter at de Andre, som meldt, havde forladt Huset, grebet en Jørgen Jensen tilhørende Brødkniv, hvis Blad var lidt over $5\frac{1}{2}$ " langt og paa det bredeste Sted $1\frac{1}{4}$ " bredt, og er løbet efter dem i den Hensigt at slaes, navnlig med Søren Jensen, og give denne en Tugtelse, hvorved det var hans Agt at bruge den ommeldte Kniv, uden at han imidlertid vil have tilsigtet at tilføje Søren Jensen

eller nogen af dennes Ledsagere nogen bestemt Skade, samt at han, da han omtrent 3 Bøsseskud fra Huset indhentede de Paa-gjældende og Andersen vendte sig om imod ham for at tale ham tilrette, har uden al Anledning fra Andersens Side slaaret denne 2 Gange med sin højre Haand i Hovedet, saaledes at Andersen hver Gang faldt om. Søren Jensen gik nu hen til Tiltalte for at stille tilfreds paa denne, hvilket ogsaa forsaavidt lykkedes, at Tiltalte derefter tilsyneladende fredeligt fulgte et kort Stykke med ham, Andersen og Møller, men derpaa kom det paany til et Sammenstød mellem Tiltalte og de to Førstnævnte, hvorom disse og Møller have afgivet i det Væsentlige ovorenstemmende Forklaringer, der navnlig gaa ud paa, at Andersen — efter Møllers Udsagn foranlediget ved, at Tiltalte begyndte at skjælde ud — brugte en Ytring om, at Tiltalte ikke var bedre værd, end at han skulde slaa ham med sin Træsko, idet han efter Søren Jensens Forklaring i det Samme gjorde Mine til at gøre dette, men dog opgav det igjen, og at Tiltalte da med Brødkniven — som han efter sin Forklaring tidligere havde gnaet med i sin venstre Haand, men nu havde taget i den højre Haand — slog en eller to Gange efter Andersens Hoved, hvorved dennes Hat blev gjennemskaaet, og der blev tilføjet ham et $\frac{1}{2}$ " langt, overfladisk, men temmelig stærkt blødende Hudsnaar i Isseregionen, hvorhos Andersen faldt til Jorden ved Slaget og efter sin Forklaring en kort Tid var bevidstløs. Imidlertid var Søren Jensen i det Øjeblik, da han saa, at Tiltalte vilde bruge Kniv, faret ind paa ham, og der opstod nu en Brydning imellem Søren Jensen og Tiltalte, hvorunder denne, idet han slog om sig med Kniven, bibragte Søren Jensen flere Saar, indtil det tilsidst lykkedes Jensen at faa Tiltalte, der maa antages ved denne Lejlighed at have tabt Kniven, kastet til Jorden, hvorefter han, som det maa antages med nogen Bistand af Andersen, der igjen var kommen paa Benene, gav Tiltalte nogle Prygl, indtil han forholdt sig rolig. Tiltalte — der iøvrigt ved den paa-gjældende Lejlighed ogsaa fik forskellige, som det dog maa antages mindre betydelige Læsioner, deriblandt flere Saar, der maa antages at være bibragte ham med en Kniv eller et andet skarpt Instrument, og som, da der Intet er fremkommet om, at Andersen og Søren Jensen under Sammenstødet med ham har benyttet andet Vaaben end deres Hænder, maa formodes paa en eller anden Maade at hidrøre fra den af ham selv afbenyttede Kniv — har udsagt, at han ikke kunde erindre at have slaaret eller stukket efter Andersen med Kniven eller gjøre Rede for, hvorledes Sammenstødet imellem ham og de to Andre begyndte, men han har ikke turdet benægte Rigtigheden af disses og Møllers Forklaringer, idet han navnlig har vedgaaet, at han under Slagsmaalet med Søren Jensen slog om sig med Kniven uden at gjøre sig nogen Tanke om den Fare, han derved udsatte Jensen for, samt at han ikke tvivler om, at han har

tilføjet Jensen de Knivstik, som denne fik ved den ommeldte Lejlighed. Ifølge en af en Læge, som den følgende Dag blev kaldet til Søren Jensen, afgiven Erklæring havde denne paa højre Overarm et 2 $\frac{1}{2}$ " langt Saar, der gik igjennem Huden og Fedtvævet ind til Muskelen, og bag ved dette henimod Skulderbladet et omtrent en Tomme langt Saar, der ikke gik saa dybt, som det førstommeldte Saar, men ligesom dette havde medført en betydelig Blødning, hvorhos der under Brystbenet fandtes et lille ganske overfladisk Saar; men disse Læsioner, der efter Jensens Forklaring i de første 14 Dage efter Overfaldet aldeles hindrede ham i at arbejde og paadrog ham en Udgift til Lægebehandling af 25 Kr., vare i Begyndelsen af September Maaned fuldstændig lægede og maa antages ikke at ville medføre skadelige Følger for Søren Jensens fremtidige Helbredstilstand, hvilket Sidste for Andersens Vedkommende ligeledes er Tilfældet med den ham ved den omhandlede Lejlighed tilføjede Læsion. Andersen og Søren Jensen have Begge frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. Idet der nu efter Alt, hvad der herom er fremkommet under Sagen, ingen Føje er til at antage, at Tiltalte ved den paagjældende Lejlighed skulde have været beruset i en Grad, der kunde have Indflydelse paa hans Tilregnelighed, maa det billiges, at han, der er født i Aaret 1858 og som, med Undtagelse af, at han i sin militære Tjeneste en Gang har været straffet arbitrært for en Disciplinærforsøelse, ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 Marts.

Nr. 3.   Grosserer **H. H. Harmens** (Alberti)
                  contra
              Grosserer **S. Ebsdorff** (Ingen),

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1881: Den indankede Arrestforretning ophæves. Imod Extradition i kvitteret Stand af det af Indstævnte, Grosserer S. Ebsdorff, til Citanten, Grosserer H. H. Harmens den 18

August 1879 udstedte Gjældsbevis saavel som af don i Sagen omhandlede til Citanten af en ustævnt Gaardejer udstedte Vexel stor 3000 Kr. med tilhørende Forligs- og Exekutionsakt samt det for Vexelgjælden udstedte Skadesløsbrev af 31 Januar 1879, thinglæst den 7 Marts s. A., bør Indstævnte til Citanten betale 1250 Kr., men iøvrigt bør han for Citantens Tiltale i Sagen fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at de af Indstævnte don 29 November f. A. fremlagte 2 Beviser af 20 Februar 1880 paa henholdsvis 10 og 40 Kr. ere skrevne paa ustemplet Papir, og der forelægges Prokurator Glud en Frist af 8 Dage fra denno Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 28 Marts d. A. fremlagte Indlæg.

Nr. 4. Grosserer **H. H. Harmens** (Alberti)

contra

Grosserer **S. Ebsdorff** (Ingen),

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Januar 1882: Indstævnte, Grosserer H. H. Harmens, bør til Citanten, Grosserer S. Ebsdorff, i Erstatning for den ham ved den ovenomhandlede Arrestforretning tilføjede Tort og Krespilde betale et saadant Beløb, som tvende uvillige inden Retten udmeldte Mænd maatte bestemme, dog ikke udover 2000 Kr., med Renter af den fastsatte Erstatningssum 5 pCt. p. a. fra den 6 September f. A. til Betaling sker. Saa bør Indstævnte og til Citanten betale denne Sags Omkostninger med 40 Kr. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 April 1884.

Universitetsboghandler **G. E. C. Gads** Forlag.

Trier- Bogtrykkeri (H. J. Schou) Кіевоуагн.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 8.

Tirsdagen den 11 Marts 1884.

Nr. 3 og 4. Grosserer H. H. Harmens (Alberti)
contra
Grosserer S. Ebsdorff (Ingen).

I de nævnte Sager afsagdes følgende

Høiesterets Dom.

Ifølge kongelig Ordre af 30 November 1883 maa de to indankede, af den kongelige Landsver- samt Hof- og Stadsret den 29 August 1881 og den 30 Januar 1882 paakjendte Sager for Høiesteret sammendrages og under Et procederes og tages under Paakjendelse.

Efter samtlige Forhold maatte det være Citanten indlysende, at Indstævnte gik ud fra den Forudsætning, at han for de Beløb, som han den 18 August 1879 dels betalte, dels forpligtede sig til at betale paa Gaardejer H. Pedersens Gjæld til Citanten, vilde opnaa en Sikkerhed ved, at han udløste Citanten og derved bevirkede, at den af H. Pedersen til ham selv udstedte Panteobligation kom til at indtage sin Plads; og denne Indstævntes Forudsætning findes ogsaa at have været berettiget. I saa Henseende bemærkes navnlig, at den i Dommen af 29 August 1881 omtalte Paategning paa Skadesløsbrevet lyder paa, at den Vexelgjæld p. p., for hvilken dette Skadesløsbrev er udstedt, angaar et Beløb af indtil 3000 Kr. Herefter maatte Indstævnte antage den Sikkerhed, Citanten den 18 August 1879 havde ifølge Skadesløsbrevet, for udtømt ved den Vexelfordring af Størrelse 3000 Kroner, for hvilken med Renter og Accessorier der var gjort Exekution hos H. Pedersen, og han maatte derhos være berettiget til at antage, at Citanten ved at opgjøre denne For-

drings Restbeløb pr. 18 Oktober 1879 til 1250 Kroner, havde medtaget Alt, hvad der stod tilbage paa denne Fordring. Ligesom Citanten derfor ikke kunde betinge Skadesløsbrevets Kvittering af Betalingen af andre Poster, der vare ældre end den 18 Oktober 1879, selv om de maatte kunne betragtes som Akcesorier til Vexelfordringen, saaledes maatte det samme gjælde med Hensyn til senere opstaaede Poster, da han ved at modtage Renter af det af Indstævnte til ham udstedte Gjældsbevises Paalydende til den 20 April 1880 uden Forbehold var indgaaet paa at udsætte dets Forfaldstid til sidstnævnte Dag.

Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til det i Dommen af 29 August 1881 Anførte maa det i denne antagne Resultat — hvorved alene bemærkes, at Skadesløsbrevets Thinglæsningsdag i Konklusionen fejlagtig er anført som den 7 Marts 1881 istedetfor den 7 Marts 1879 — bifaldes. Da Højesteret i Henhold til de i Dommen af 30 Januar 1882 anførte Grunde, og idet der efter den skete Indstævning ikke for Højesteret er Spørgsmaal om Erstatning for andet ved Arresten paaført Tab end Kreditspilde, ligeledes tiltræder det i sidstnævnte Dom antagne Resultat, ville begge de indankede Domme være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

De indankede Landsover- samt Hof- og Stadsretsdomme bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den første af de indankede Dømmes Præmisses ere saalydende: Omstændighederne i denne af Citanten, Grosserer H. H. Harmens, mod Indstævnte, Grosserer S. Ebsdorff, anlagte Sag ere følgende: Under 31 Januar 1879 blev der af Gaardejer Huns Pedersen i Selsmark, der stod i Vexelgjæld til Citanten, til denne udstedt et Skadesløsbrev, der blev thinglæst den 7 Marts næstefter, hvorved han „for løbende Vexelgjæld samt ethvert Beløb, han i Vexelrenter, mulige Omkostninger eller anden Gjæld“ maatte blive Citanten skyldig, gav denne Sikkerhed og Panteret i sin Gaard i Selsmark næstefter 15,000 Kr., hvilket Skadesløsbrev derhos blev forsynet med en Paategning om, at den Vexelgjæld, for hvilken det var udstedt, angik et Beløb af indtil 3000 Kr.

Da den ommeldte Gaardejer derefter af Indstævnte havde faaet Tilsagn om et større Laan, udstedte han til denne en Panteobligation for 5200 Kr. med Prioritet i den samme Ejendom ligeledes efter 15,000 Kr., hvilken Obligation blev thinglæst den 11 Juli 1879, men da Indstævnte ikke — som det maa antages at have været Mening — indfrie Citantens Fordring efter Vexel og Skadeslosbrevet, indgik Citanten den 19 Juli s. A. med Gaardejeren et Forlig ved Kjøbenhavns Amts Forligskommission angaaende Betalingen af hans Vexelfordring paa 3000 Kr. og den 29 s. M. lod han i Henhold hertil afholde en Exekutionsforretning, hvorunder han foreviste det ovennævnte Skadeslosbrev og med Bemærkning, at der ved dette var givet ham Pant i Gaardejerens Ejendom i Selsmark for den omhandlede Gjæld, begjærede Exekution foretaget i den pantsatte Ejendom til Fyldestgjørelse af Forligets Paalydende med Renter og Omkostninger, der opgjordes til 3198 Kr. 45 Øre, og, da dette Beløb ikke blev betalt, blev der herfor givet Udlæg i Ejendommen. Den 18 August s. A. betalte Indstævnte til Citanten paa den nævnte Fordring ifølge Exekutionsforretningen et Afdrag af 2000 Kr. og lovede at betale Resten den 18 Oktober næstefter, til hvilken Dag Restfordringen med paalobende Renter opgjordes at ville udgjøre ca. 1250 Kr., og udstedte Indstævnte til Bevis herfor samme Dag, den 18 August, et Gjældsbevis, saalydende: „Restbeløbet af den Sum, der ifølge Exekutionsforretning af 29 f. M. skyldes af Gaardejer H. Pedersen i Selsmark til Grosserer H. H. Harmens, paa hvilken Sum der idag er præsteret et Afdrag paa 2000 Kr., forpligter jeg mig til skadesløst at betale til fornævnte Grosserer Harmens 2 Maaneder fra Dato. Beløbet andrager ca. 1250 Kr. inkl. Renter.“ Dette Beløb blev imidlertid ikke betalt den 18 Oktober 1879, hvorimod Indstævnte svarede Citanten Renter af samme — saavidt det af Sagen kan ses — indtil den 20 April f. A., og, efterat den udlagte Ejendom, der af en bedre prioriteret Panthaver imidlertid var stillet til Auktion, endelig var bleven bortsolgt ved 5te Auktion den 12 April f. A. for en Kjøbesum af 16,050 Kr., tilbød Indstævnte Citanten at ville betale Beløbet efter Beviset af 18 August, naar Citanten vilde kvittere ikke blot dette Bevis, men ogsaa saavel Exekutionsforretningen af 29 Juli 1879 og den paa-gjældende Vexel, som Skadeslosbrevet af 31 Januar, og, da Citanten vægrede sig ved at kvittere og udlevere dette sidste, nægtede Indstævnte at betale, hvorpaa Citanten den 21 Mai f. A. lod foretage Arrest hos Indstævnte for Fordringen ifølge Beviset af 18 August, der med Omkostninger opgjordes til 1282 Kr. 48 Øre, for hvilket Beløb Arresten blev effektueret, og Citanten har derefter anlagt nærværende Sag, hvorunder han har paastaact bemeldte Arrestforretning stadfæstet som lovlig gjort og forfulgt samt Indstævnte tilpligtet at betale ham 1250 Kr.

med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 22 Mai f. A. til Betaling sker, og saavel Arrestforretningens som denne Sags Omkostninger skadesløst. Indstævnte, der har indrømmet at skyldte Citanten de paastævnte 1250 Kr., har imidlertid paastaaet, at hans Domfældelse bør gøres afhængig af, at Citanten i kvitteret Stand ekstraderer ham den paangjældende, af Gaardejeren udstedte Vexel paa 3000 Kr. samt det til Sikkerhed for samme udstedte Skadesløsbrev med tilhørende Forlig og Exekutionsakt, og, idet han har forment, at den paastævnte Arrestforretning er ulovlig gjort, har han paastaaet den ophævet og protesteret imod, at der tilkjendes Citanten enten Renter af den paastævnte Fordring eller Arrest- og Sagsomkostninger, hvorimod han har fordret sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten. Citanten har til Støtte for sin Vægning ved at udlevere og kvittere det omhandlede Skadesløsbrev anført, at dette ikke er fyldestgjort ved Betalingen af det Beløb af 1250 Kr., som omhandles i det af Indstævnte udstedte Bevis af 18 August 1879, idet Citanten vil have et betydeligt større Beløb tilgode hos Gaardejeren, der ogsaa dækkes af den Sikkerhedsret, som Skadesløsbrevet giver ham, i hvilken Henseende han navnlig har bemærket, at Gaardejeren skylder ham for Bekostning ved Udstedelsen og Thinglæsningen af Skadesløsbrevet 47 Kr., for Udmeldelse af Taxationsmænd og en berammet, men tilbagekaldt Auktion over den udlagte Ejendom 26 Kr. 71 Øre, for Rejser til Ejendommen i Anledning af Indsættelsen af en Bestyrer paa den 50 Kr., samt endvidere et Beløb for Moder ved de over Ejendommen afholdte Auktioner og derhos paaløbende Renter af Gjælden m. v., og Citanten har derfor forment, at han ikke kan være pligtig at udlevere Skadesløsbrevet forinden Alt, hvad han saaledes har tilgode hos Gaardejeren, er afgjort. Forsaavidt nu Indstævnte har anbragt, at det ved de Forhandlinger mellem Citanten og ham, der førte til Udstedelsen af det omhandlede Bevis af 18 August udtrykkelig er blevet udtalt, at Skadesløsbrevet skulde kvitteres til Udslettelse af Pantebogen, naar Beviset blev indfriet, og til Støtte herfor har henvist til en hermed overensstemmende Vidneforklaring, som er afgiven af den Mand, der ved de nævnte Forhandlinger optraadte som Indstævntes Befuldmægtigede, da kan der ikke herved imod Citantens Benægtelse anses at være tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Citanten udtrykkelig har forpligtet sig til at udlevere Skadesløsbrevet, naar Indstævnte opfyldte sin Forpligtelse. Men da Citanten ved den foretagne Exekutionsforretning den 29 Juli 1879 har forevist Skadesløsbrevet, hvorved der var givet ham Pant for den Gjæld, for hvilken Exekutionen begjæredes, og som efter Proceduren maa forstaaes saaledes, at det kun har skullet give Citanten Sikkerhed for Vexelgjælden paa 3000 Kr. med de til denne Gjæld knyttede Renter og Omkostninger og ikke for andre, bemeldte Vexelgjæld

uvædkommende Poster, uden at Citanten har antydet, at den ved Skadesløsbrevet givne Pantesikkerhed omfattede noget yderligere Beløb end det, hvorfor Udlæg da blev æsket, maatte det antages, at han ved at fna betalt Alt, hvad han ved Udlægsforretningen fordrede, vilde have erholdt Dækning for alle de Omkostninger, som Skadesløsbrevet gav ham Sikkerhed for, saa at Debitor ved at betale det æskede Beløb kunde have fordret Skadesløsbrevet extraderet. Indstævnte maatte derfor være berettiget til at gaa ud fra, at Citanten, naar han fik betalt det Beløb, hvortil Fordringen med Renter og Omkostninger var bleven opgjort under Udlægsforretningen, vilde være fuldstændig dækket indtil da, og paa samme Maade maatte det antages, at Citanten ved den 18 August at opgjøre sin Fordrings Beløb pr. 18 Oktober havde medtaget Alt, hvad der til denne Dato tilkom ham til Dækning af den Fordring, for hvilken Udlæget var gjort. I Henhold hertil og de iøvrigt foreliggende Omstændigheder, hvorved bemærkes, at Citanten var bekjendt med, at der af den paagjældende Gaardejer til Indstævnte var udstedt et Pantebrev med samme Sikkerhed i den omhandlede Ejendom som den, der ved Skadesløsbrevet var givet Citanten, findes Indstævnte at have været berettiget til ved Udstedelsen af Beviset af 18 August at gaa ud fra, at han ved at fyldestgjøre samme vilde kunne fordre Kvittering af Skadesløsbrevet af 1879. Da nu derhos den Omstændighed, at Indstævnte ikke har indfriet sit Bevis til den fastsatte Dag den 18 Oktober 1879, ikke skjønnes at kunne have nogen Indflydelse paa hans Ret til at fordre Skadesløsbrevet kvitteret, saameget mindre som han, som anført, har af Beløbet betalt Renter, der af Citanten ere modtagne uden Reservation, vil hans Domfældelse ifølge hans Paastand være at betinge af, at Skadesløsbrevet tilligemed de øvrige Dokumenter for den paagjældende Fordring extraderes ham i kvitteret Stand.

Da der ikke fra Citantens Side er fremsat anden Indsigelse mod Lovligheden af det fra Indstævntes Side gjorte Tilbud om Betaling af den paastævnte Fordring, end at Indstævnte som Betingelse for Betalingen krævede, at det omhandlede Skadesløsbrev blev kvitteret og ham extraderet, maa som Følge af det ovenfor Bemærkede det gjorte Tilbud anses for at have været lovligt, og Citanten har saaledes savnet Berettigelse til at lade foretage Arrest for Fordringen, hvorfor den indankede Arrestforretning vil være at ophæve og de ved samme paadragne Omkostninger ikke villo kunne paalægges Indstævnte, ligesom der ejheller kan tilkjendes Citanten Renter af det paastævnte Beløb. Efter Omstændighederne ville Sagens Omkostninger være at ophæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at de af Indstævnte den 29 November f. A. fremlagte 2 Beviser af 20 Februar 1880 paa henholdsvis 10 og 40 Kr. ere skrevne paa ustemplet Papir, hvorhos der vil være at forelægge

Prokurator Glud en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af det af ham den 28 Marts d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Den anden af de indankede Dømmes Præmisser ere saalydende: Under den den 21 Mai 1880 efter Rekvisition af Indstævnte, Grosserer H. H. Harinens, paa Kongen Fogeds Kontor her i Staden afholdte Arrestforretning blev der til Sikkerhed for et Beløb af 1250 Kr., som Citanten, Grosserer S. Ebsdorff, var Indstævnte skyldig ifølge Gjældsbevis af 18 August 1879, samt for Arrestforretningens Omkostninger, der opgjordes til 32 Kr. 48 Øre, gjort Arrest i forskjellige Citanten tilhørende Effekter. Under den til Arrestens Justifikation anlagte Sag blev inidlertid ved nærværende Rets Dom af 29 August f. A. den nævnte Arrestforretning ophævet, da Citanten maatte antages forinden sammes Foretagelse at have gjort lovligt Tilbud om Betaling af det ifølge bemeldte Gjældsbevis skyldige Beløb, og da Indstævnte derfor maatte antages at have savnet Berettigelse til at lade Arresten foretage. Citanten har derefter under nærværende Sag ifølge Stævning af 16 September f. A. søgt Indstævnte tilpligtet i Erstatning for Tab, Tort og Kreditspilde i Anledning af den ovennævnte Arrestforretning at betale 2000 Kr. eller et efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn fastsat Beløb med Renter deraf 5 pCt. p. u. fra Forligsklagens Dato den 6 September f. A. til Betaling sker og denne Sags Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens skadesløse Omkostninger.

Forsuavidt nu Indstævnte til Støtte for bemeldtesin Paastand har gjort gjældende, at der aldrig forinden den omhandlede Arrestforretning er bleven gjort ham noget Tilbud om Betaling enten helt eller delvis af hans Tilgodehavende hos Citanten, og at Citanten, der i hvert Fald intetsteds havde deponeret det skyldige Beløb, ikke heller under selve Forretningen gjorde noget Tilbud om Betaling, men meget mere, da han afeskedes saudan, svarede, at han ikke for Øjeblikket kunde betale det krævede Beløb, vil der ikke mod Citantens Protest kunne tillægges disse Indsigelser nogen Betydning, da den oftnævnte Arrestforretning ved usvækket Dom af den ovenanførte Grund er befundet ulovlig, og da der ikke ifølge Lovens 1—21—21 kræves nogen yderligere Betingelse for Indtrædelsen af Rekvirentens Ansvar. Naar Indstævnte dernæst har villet støtte sin Frifindelsespaastand paa, at Citanten ikke mod hans Benægtelse har bevist ved den omhandlede Arrest at have lidt enten noget Tab eller nogen Tort eller Kreditspilde, kan der heller ikke heri gives

ham Medhold, eftersom det maa anses som en Følge af de i L.s 1—21—4 og 21 omhandlede Fogedforretninger, at der ved disse paafores Rekvisitus Tort og Kreditspilde, saa at det ikke kan paaalige ham at føre noget særligt Bevis herfor, og der savnes Foje til at gjøre Undtagelse fra denne Regel paa Grund af den af Indstævnte paaberaabte Omstændighed, at Forretningen i nærværende Tilfælde efter Citantens Anmodning blev foretaget paa Kongens Fogeds Kontor. Derimod vil der ikke kunne tilkjendes Citanten Erstatning for andet ham ved Arresten tilføjet Tab end Kreditspilde, da han ikke har godtgjort og der efter det Foreliggende heller ikke er Grund til at antage, at han skulde have lidt noget saadant Tab.

I Henhold til Foranstaaende og idet Erstatningens Storrelse rettest findes at burde bestemmes ved uvillige Mænds Skjøn, vil Indstævnte være at tilpligte at betale Citanten i Erstatning for den ham ved den omhandlede Arrestforretning tiltojede Tort og Kreditspilde et saa stort Beløb, som tvende uvillige, inden Retten udmeldte Mænd maatte fastsætte, dog ikke udover 2000 Kr., med Rentor af det fastsatte Beløb som af Citanten paastaat, Processens Omkostninger findes Indstævnte derhos at burde betale Citanten med 40 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 72.

Advokat Levinsen

contra

Christen Pedersen Egeberg (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Voer- og Nim Herreders Extrarets Dom af 16 Oktober 1883: Arrestanten Christen Pedersen Egeberg bør hensesættes til Tugthusarbejde i 10 Aar. Saa bør han og udrede Aktionens Omkostninger, derunder indbefattet Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 25 Kr. og til Defensor, Prokurator Hviid, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Decemder 1883: Tiltalte Christen Pedersen Egeberg bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer

samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 30 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Christen Pedersen Egeberg for Tyveri. Tiltalte, der er født i Aaret 1819, har tidligere gjentagne Gange været straffet og blev bl. A. ved Højesterets Dom af 3 September 1857 anset for 5te Gang begaaet Tyveri efter Frdn. 11 April 1840 § 17 med Tugthusarbejde paa Livstid, men ved kongelig Resolution af 2 April 1869 blev Friheden ham forundt paa det Vilkaar, at han, saanfremt han paany gjorde sig skyldig i nogen Forbrydelse, dog med Undtagelse af Løsgængeri og Betleri, som ikke medførte større Straf, eller oftere overtraadte de Regler, som Politiet for at sikre sig hans ordentlige Forhold fandt sig foranlediget til at foreskrive, uden videre Dom vilde blive gjenindsat til Tugthusarbejde paa Livstid, og da han, efter den 8 samme Maaned at være løsladt af Straffeanstalten, gjorde sig skyldig i en stor Mængde Tyverier, af hvilke nogle vare forundne med Indbrud, blev han, der herved fandtes at have paadraget sig Strafansvar for sjette Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 cfr. § 229 Nr. 4 første Punktum, ved Højesterets Dom af 26 Juni 1871 dømt til at behandles i Overensstemmelse med den ovennævnte kongelige Resolution. Ved kongelig Resolution af 30 Marts d. A. blev Friheden imidlertid atter forundt Tiltalte saaledes, at det ved den tidligere Resolution tagne Forbehold om en eventuel Gjenindsættelse til Strafarbejde paa Livstid samtidig dermed blev ophævet, og efterat han i Henhold til denne Resolution var den 10 April næstefter løsladt af Straffeanstalten, og det af Politimesteren i Voer og Nim Herreder var

til Politiprotokollen under Straffetrusel tilkjendegivet ham, at han, indtil han fik fast Ansættelse eller fast Stilling, vilde være Politiets Tilsyn undergIVEN, og at han navnlig ikke uden at indhente Tilladelse fra Politimesteren maatte gjøre Rejser udenfor Jurisdiktionen, blev han afgiven til sin Forsorgelseskommune, Lundum-Hausted Kommune, og fik af Sogneraadet anvist Bolig i et Værelse i Egeberg Fattighus. I Løbet af den paafølgende Mai Maaned og de første Dage af Juni blev der i Voer og Nim Herreder og nogle af de omliggende Jurisdiktioner begaaet flere Kirketyverier, nemlig — foruden tre Forsøg paa Indbrud — et, som det maa antages, med Indbrud forbundet Tyveri i Dover Kirke, ved hvilket Kirkeblokken blev opbrudt og et Beløb af 5 a 6 Kroner bortstjaalet, et Indbrudstyveri Natten til den 18 eller 19 Mai i Lyngby Kirke, hvor Kirkebøssen, der antages at have indeholdt omtrent 15 Kr., blev borttaget, et Indbrudstyveri i Ugen mellem den 19 og 26 s. M. i Voerladegaard Kirke, ved hvilket Kirkeblokken blev opbrudt og dens Indhold 14 a 15 Kr. borttaget, samt et Tyveri i Ousted Kirke Natten til den 3 Juni, ved hvilket den ene Kirkeblok, der antages at have indeholdt omtrent 10 Kr., blev opbrudt og Pengene stjaalne, hvorhos der endvidere den 2 s. M. om Eftermiddagen imellem Kl. 4 og 8 blev forøvet et Indbrudstyveri i Husmand Mads Andersens Hus paa Horndrup Mark, hvor der paa den Tid Ingen var hjemme og hvor der foruden nogle Fødevarer og omtrent 1/2 Pd. Kandisukker blev stjaalet et gammelt sort Shawl, og da nogle af de ovennævnte Kirketyverier vare komne til Politimesterens Kundskab og denne desuden havde bragt i Erfaring, at Tiltalte ikke havde holdt sig det ham givne Tilhold efterrettelig, fik han Mistanke om, at Tiltalte kunde være Gjerningsmanden til disse Tyverier, og lod ham derfor ved en Politibetjent eftersøge hos hans paa Grumstrup Mark boende Søster, Mikkell Rasmussens Enke, i hvis Hus han derefter blev anholdt den 3 Juni om Morgenen Kl. imellem 4 og 5 umiddelbart efter at Betjenten, der havde holdt Vagt ved Huset om Natten, havde set ham komme ud fra en nærliggende Skov og gaa ind i Huset. Ved en af Betjenten strax efter Anholdelsen foretagen Undersøgelse af Tiltaltes Lommer fandtes denne i Besiddelse af ialt 10 Kr. 40 Øre, bestaaende af et Femogtyveoreestykke, 13 Tiorestykker og iøvrigt Broncemønt, deriblandt 319 Stkr. Toørestykker, ligesom der paa en Kiste i Kjøkkenet var henlagt et gammelt sort Shawl, som Tiltaltes Søster gjorde Betjenten opmærksom paa, med Tilføjende, at det maatte Tiltalte have medbragt og henlagt der, og med Hensyn til hvilket Mads Andersens Hustru Mette Margrethe Nielsen har aflagt Tilhjemlingsed, ligesom hendes tidligere Besiddelse af Shawlet er bevidnet af to afhørte Deponenter, hvorhos Tiltaltes Søster senere har til Politiet udleveret en gammel Nøgle, et Brækjern og en Haspe, der kunde afbenyttes som

Dirk, og om disse Gjenstande — af hvilke Nøglen er befunden at kunne med Lethed oplukke Døren til Lyngby Kirke og af Smeden i Lyngby er gjenkjendt som en Nøgle, han den 19 April d. A. havde faaet og hængt op i Vinduet i Smeden, hvorfra den senere var bortkommen — udsagt, at hun om Aftenen paa den Dag, da Tiltalte var bleven anholdt, havde ved at rede sin Slagbænk fundet dem, indsvøbte i en Klud, imellem Sengklæderne og Slagbænkens Forside og var fuldkommen vis paa, at Tiltalte havde medført dem til hendes Hus og foreløbig gjemt dem der. Tiltalte har imidlertid vedholdende benægtet at have forøvet noget af de ovennævnte Tyverier samt at have været i Besiddelse af det i hans Sosters Hus ved hans Anholdelse fundne Shawl eller af de senere i Slagbænken sammesteds fundne Gjenstande, idet han — der efter Sagens Oplysninger maa antages foruden det i hans Besiddelse forefundne Pengebeløb endvidere at have været i Besiddelse af og i Lobet af den sidste Halvdel af Mai Maaned successive udgivet et forholdsvist stort Beløb i Broncemønt — nærmere har anbragt, at han ved sin Løsladelse af Straffeanstalten havde faaet omtrent 34 Kr. udbetalt i Overarbejdspenge og senere dels ved Salg af 2 Frakkedels som Gaver af Fattigforstanderen og nogle Slægtninge havde yderligere faaet 18 Kr., og at han, da han ikke saa godt og bedre kunde kjende Broncepengene end de smaa Solvmønter, havde ved, naar han gjorde Indkjøb, at give sine Sedler og større Mønter ud, efterhaanden samlet al den Skillemønt, hvoraf han havde været i Besiddelse, og af hvilken det ved hans Anholdelse i Bevaringtagne Beløb var Resten. Det maa nu ogsaa efter Sagens Oplysninger antages, at Tiltalte dels ved sin Løsladelse af Straffeanstalten dels senere paa de af ham opgivne Maader har erhvervet ialt omtrent 50 Kr., og vel er hans Anbringende om, hvorledes han har faaet det usædvanlig store Beløb i Skillemønt, hvoraf han, som meldt, har været i Besiddelse, temmelig usandsynlig, navnlig naar henses til, at han ikke har kunnet paavise noget af de Steder, hvor han vil have omvexlet sine større Penge imod Smaamønt, hvorhos det ogsaa taler imod ham, at en niaarig Pige, der er tilhuse hos Tiltaltes ovennævnte Søster, har forklaret, at hun den 3 Juni d. A., medens Politibetjenten, efterat have undersøgt Tiltaltes Lommer, var ifærd med at tælle de deri fundne Penge, saa, at Tiltalte gik ud i Køkkenet og her fremtog et Shawl, som han havde skjult under sin ene Armhule indenfor Frakken, og lagde det fra sig paa Kisten, at Tiltaltes Søster endvidere har udsagt, at Tiltalte ved sin Ankomst til hendes Hus den sidstnævnte Dags Morgen førerede hende 3 a 4 store Stykker Kandissukker, som han tog op af sin Lomme og lagde i hendes Sukkerskaal, at Tiltalte maa antages som oftest at have — hvad han dog har benægtet — været fraværende fra sin Bolig i Fattighuset, hvilket navnlig sandsyn-

ligvis har været Tilfældet netop paa de Tider, paa hvilke de under Sagen omhandlede Forbrydelser maa antages at være begaaede, samt at han, der har tilbragt Størstedelen af de sidste 43 Aar i Straffeanstalter eller Varetægtsfængsel, hidtil stedse, naar han er bleven sat paa fri Fod eller ved Undvigelse for en Tid har forskaffet sig sin Frihed, har givet sig til paany at stjæle; men ligesom det ikke ved de af Tiltaltes Søster og den ovennævnte lille Pige afgivne Forklaringer kan imod Tiltaltes Benægtelse anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har været i Besiddelse af Mikkel Andersens Hustrus Shawl eller nogen af de øvrige ved Indbrudstyveriet paa Horndrup Mark stjaalne Koster, saaledes kan der overhoved ikke ved de under Sagen fremkomne Oplysninger anses tilvejebragt et tilstrækkeligt Bevis for, at Tiltalte er Gjerningsmanden til eller har havt nogen Andel i noget af de under Sagen omhandlede Tyverier eller Forsøg paa saadanne. Som Folge heraf vil Tiltalte være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 13 Marts.

Nr. 75.

Advokat Nellemann

contra

Ane Jensine Kirstine Olsen (Def Hausen),

der tiltales for Brandstiftelse.

Øster-Flakkebjerg Herreds Extrarets Dom af 24 August 1883: Arrestantinden Ane Jensine Kirstine Olsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at hun udreder Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor, Overretssagfører Simmellag, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Larsen, ligeledes 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 December 1883: Arrestantinden Ane Jensine Kirstine Olsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i et Aar. Saa bør hun og betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for

Landbygninger 5621 Kr., til Udflytternes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Sjællands Stift 2864 Kr. 73 Ore, til Tjenestekarl Hans Peder Rasmussen 155 Kr. 60 Ore, til Tjenestepige Ane Caroline Larsen 229 Kr. og til Tjenestedreng Lars Peter Rasmussen 107 Kr. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande, og bør Arrestantinden botale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Maag og Lehmann, 20 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger, blandt Andet angaaende de lokale Forhold, ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke dette,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Østorslukkebjerg Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestantinden Ane Jensine Kirstine Olsen — der er født den 22 April 1869 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet — for Brandstiftelse, og ere Sagens Omstændigheder, efter hvad der, tildels ved et efter Overrettens Kjendelse optaget Reassumptionsforhør, er oplyst, følgende: Den 12 Juni d. A. om Morgenen Kl. ca. 5 udbrod der Ild i den under Salto Fidejkommis hørende, til Peder Nielsens Enke bortfæstede Udflyttergaard paa Karrebæk Mark, hvorved Gaardens fire sammenbyggede, straatækkede Bindingværks Længer nedbrændte tilligemed den største Del af det deri værende Ind- og Udbo samt 5 Pattegrise og nogle Ænder og Høns. Blandt andet mistode samtlige de paa Gaarden værende Tjenestefolk, hvoriblandt

Arrestantinden, alt deres Tøj, undtagen hvad de vare iførte, og ingen af dem havde assureret, hvorimod saavel Gaardens Bygninger, som det øvrige brændte Løse var forsikret. Gaardens Beboelseslejlighed var i den nordre Længe, saaledes at der i Midten af samme var en Dagligstue og derefter mod Vest en lille Forstue med Udgang til Gaardspladsen mod Syd samt et Kjøkken, der gik tvers gjennem Huset med et Vindu til Gaarden; hvorefter kom i Længens vestre Ende mod Nord et Ølkammer og mod Syd et Pigekammer, der stødte umiddelbart op til den vestre Længes nordlige Gavl. Ved Kjøkkenets østlige Væg op mod Dagligstuen og bagved den lille Forstue fandtes en aaben Skorsten og i Kjøkkenloftet op til Væggen mod Pigekammeret en Luge med Lem til Loftsrummet ovenover, hvortil kun var Adgang ad en i Kjøkkenet værende Trappe paa 7 a 8 Trin. I den vestre Længe var Lade med Lo, en Vognport, en Gang og endelig Nord herfor op til Gavlen et Brændeskur mod Vest og mod Øst et Hønselus, der begge stødte op til Pigekammeret, saaledes, at dette var adskilt fra dem forneden ved en Lervæg indtil Hønselusets Loft, der laa lavere end Pigekammerloftet, medens Rummet ovenover Hønsel- og Brændehuset kun var adskilt fra Pigekammeret og Loftet over samme ved en gammel utæt Brædevæg. Ilden opstod efter samtlige tilvebragte Oplysninger i Gaardens nordvestre Hjørne, og Vinden blæste under Branden svagt fra Nordvest. Under det paa selve Branddagen optagne Forhør forklarede den brandlidte Enke, at hun, der havde havt Natteløje i Dagligstuen, noget før Kl. 5 om Morgenen var kommet ud i Kjøkkenet og havde kaldt paa de to i Pigekammeret liggende Piger, af hvilke den Ældste, Ane Caroline Larsen, først kom op og strax gik ud i Marken for at malke, medens den Yngste, Arrestantinden, der havde tjent paa Gaarden siden den 1 Maj d. A., kom noget efter, netop som Enken havde faaet gjort Ild paa Skorstenen for at koge Vand til Kaffe, hvilket hun havde udført ved at tænde Ild i en lille Visk Halm, hun havde taget i sin Seng, og lægge noget smaat Brænde ovenpaa samme. Arrestantinden gjorde hende opmærksom paa, at en af Gaardens Katte krøb ind i en Aabning under Bryggerkjælden, og undrede sig over, at Kattene krøb ind i dette Hul, hvortil Enken svarede, at de vel havde deres Hus der. Da Enken nu vendte sig om for at ville tage en Kaffemolle, der stod paa en Bænk under Kjøkkenvinduet, saa hun gjennem den aabenstaaende Loftsløb, at det brændte stærkt paa Loftet, hvor Ilden, saavidt hun skjønnede, kom fra Gavlen mellem Stuehuset og det vestre Udhus, medens der slet ingen Røg var i Kjøkkenet, ligesom det ei heller buldrede i Skorstenen, hvorimod det larmede paa Loftet, hvor hun saa Ilden. Enken ilede strax igjennem Dagligstuen til det bag ved denne værende Sovekammer, hvor hendes Søn endnu laa og sov, og kaldte paa denne, hvorpaa

hun reddede nogle Gjenstande fra Sovekamret og selv maatte krybe ud ad sammes Vindu, da Ilden i kort Tid havde omspændt den hele Gaard. Denne Forklarings Rigtighed blev i det Hele bestyrket ved de af de to Piger afgivne Forklaringer og ved, hvad der iøvrigt fremkom, og da hverken Enken eller nogen Anden nærrede Mistanke til Nogen for Ildspaaættelse og navnlig heller ikke til Arrestantinden, om hvem Enken forklarede, at hun, der er en Datter af en Arbejdsmand i Næstved, vel af og til havde været noget forknyt over at være kommen i Tjeneste paa Landet, hvilken hun, da hun har daarlige Fodder, fandt for besværlig, men iøvrigt var en god og flink Pige, og desuden lige var kommen op, for Ilden udbrod, saa at hun ikke kunde mistænkes — blev Forhøret foreløbig sluttet, idet det antoges, at Ilden maatte være kommen fra Skorstenen, hvis øverste Del, der var forholdsvis smal, efter Branden fandtes at være stærkt sodet. Da der imidlertid paa Grund af Arrestantindens Opførsel efter Branden opstod Mistanke mod hende, blev Undersøgelsen gjenoptaget og blev det derunder oplyst, at Arrestantinden efter Branden havde vist sig paaafaldende forknyt, daglig havde grædt og saavidt muligt holdt sig afsondret fra de andre Folk, ligesom hun havde været forsømmelig og løgnagtig. Da hun havde klaget over Smerten i Armene, havde hendes Madmoder tilladt hende den 29 Juni at gaa til Næstved for at søge Lægehjælp, og da hun kom til sine Forældre, havde hendes Moder givet hende Noget at gnide Armene med og villet, at hun atter skulde gaa i Tjenesten; men Arrestantinden var af sig selv gaaet til en Læge og havde hos denne faaet en Receipt paa nogen Medicin, og skjøndt Forældrene gjentagne Gange paaanlagde hende at gaa tilbage til sin Tjeneste, havde hun undslaaet sig herfor, indtil hun den 7 Juli var gaaet til Karrebæk og havde afhentet sit Toj, som hun bragte hjem til Forældrene, hvorpaa endelig hendes Fader, da hun græd og bad om at maatte forlade Tjenesten, den 8 Juli var gaaet til hendes Madmoder og havde faaet Tjenesteforholdet ophævet, hvorefter Arrestantinden var bleven hos Forældrene, naftet disse havde vanskeligt ved at have hende hos sig. Arrestantinden blev den 24 Juli sat under Anholdelse og samme Dag stillet for et Forhør, hvor det navnlig blev foreholdt hende, at hun med Lethed fra Pige kamret gennem den utætte Bræddegavl ind til Stænget over Hønseshuset havde med en Tændstik kunnet stikke Ild i den der liggende Halm, forinden hun, efterat den anden Pige var gaaet, kom ud i Kjøkkenet; men Arrestantinden benægtede at have paaættet Ilden eller at vide nogen Besked om Aarsagen til denne, medens hun erkjendte, at hun, der ikke tidligere havde været ude at tjene, i den Tid, hun havde været hos Peder Nielsens Enke, havde ønsket at komme ud af Tjenesten, dels fordi hun paa Grund af sine daarlige Fodder havde Vanskelighed ved at gaa saa meget.

som hun maatte, dels fordi hun længtes efter Hjemmet, og denne Forklaring fastholdt hun ogsaa i Begyndelsen af næste Forhør den 26 Juli. Men endelig tilstod hun under dette sidste Forhør, at hun havde paasat Ilden, dog ikke inde fra Pige-kammeret, men oppe paa Loftet ovenover samme, og denne Forklaring fastholdt hun derpaa under de følgende Forhører den 28 og 31 Juli, sidste Dag i Paahør af hendes Madmoder og dennes Søn, idet hun angaaende Manden, hvorpaa hun havde antændt Ilden, forklarede følgende: Da den anden Pige havde forladt Pige-kamret og havde ladet Døren til Kjøkkenet staa aaben, blev Arrestantinden i nogen Tid liggende i Sengen, medens hun hørte, hvorledes den anden Pige gjorde sig færdig til at gaa ud at malke, og faldt det hende da ind at afbrænde Gaarden for paa denne Maade at blive fri for Tjenesten, da hendes Madmoder formentlig i saadant Tilfælde ikke vilde have Brug for hende, ligesom hun i Aviser havde læst, at andre Piger vare komne af Tjenesten ved at afbrænde Husbondens Gaard. Hun besluttede da strax at gjøre saadant, og da hun fra Pige-kamret havde set, at hendes Madmoder stod ved Skorstenen ifærd med at koge Kaffe, og hun vidste at denne ikke hørte godt, tog hun, da hun kom ud i Kjøkkenet, en Æske Tændstikker, der stod i Vinduet, og gik, iført et Par Filtsko-Slæber, med Æsken op paa Loftet over Pige-kamret hen til Gavlen ind til Udhuset, hvor et Brædt var faldet fra, og stak med en Tændstik Ild i Halmen, der laa paa Stænget over Høsehuset, hvorpaa hun, da Ilden strax fængede, skyndte sig ned ad Trappen til Kjøkkenet, hvor Konen endnu stod ved Skorstenen, og satte Tændstikæsken fra sig i Vinduet; hun sagde derpaa Goddag til Konen, idet hun tog et Tørklæde, der laa paa Høsebænken, og bandt om Halsen, og da en Kat i det samme kom løbende ned ad Loftstrappen, talte hun til Konen om denne, som tidligere anført. Hun forklarede endvidere, at hendes Foregivende efter Branden om at vare syg var opdigtet for paa den Maade at komme af Tjenesten, da det ikke var lykkedes hende ved Ildebranden, idet hun efter denne endnu mere end tidligere ønskede at komme bort, fordi hun folte sig trykket og forlegen ved at være blandt de Andre med Bevidstheden om, hvad hun havde gjort, skjøndt Ingen yttrede nogen Mistanke overfor hende, undtagen en 8aarig Røgterdræng, der havde sagt til hende, at hun havde paasat Ilden, hvortil hun imidlertid Intet havde svaret. Med Hensyn til denne Forklaring har den brandlidte Enke, der har beediget de af hende afgivne Forklaringer, udsagt, at den meget vel kunde være rigtig, idet hun, der er 64 Aar gammel, ikke har nogen skarp Hørelse og desuden om Morgenen havde et Tørklæde bundet om Hovedet, ligesom det var meget muligt, at hun efter at have gjort Ild paa havde sat Tændstikæsken fra sig i Vinduet, skjøndt

hun ellers plejede at stikke den ind paa sit Bryst, og hendes Søn har edelig forklaret, at han, da han, efter at være vækket af sin Moder, løb gjennem Dagligstuen og Forstuen, fra denne saa gjennem den aabentstaaende Kjøkkendør og Loftslugen, at det brændte stærkt paa Loftet, og at Luen svøbede henimod Loftstrappen, medens han, da han kom ud i Gaarden, endnu ikke dengang saa Ilden udvendig i Taget. Efterat den ovenstaaende Forklaring, som anført, flere Gange var gjentaget af Arrestantinden, kom hun den 2 August til at tale i Enrum med sin Fader, der var mødt til Forhør, og hvem Dommeren derefter havde opfordret til at tale med Arrestantinden, og bad hun da, uden nogen Foranledning i saa Henseende fra Faderens Side, denne om at underrette hendes Moder om, at hun var uskyldig og at hun, om hun ogsaa blev straffet, ikke havde paasat Ilden, og da der, efterat Faderen havde givet Dommeren Underretning derom, blev afholdt Forhør over hende, tilbagekaldte hun i dette sin tidligere afgivne Tilstaaelse, og denne Tilbagekaldelse fastholdt hun i flere senere afholdte Forhører, ligesom hun ogsaa tilbagekaldte sin Forklaring om, at hendes Foregivende efter Branden om at have Smerter i Armene var opdigtet. I det Arrestantinden saaledes vendte tilbage til sin først afgivne Forklaring om at være uskyldig i Ildspaaættelsen, har hun ikke kunnet angive nogen anden Grund til, at hun havde tilstaaet sig skyldig, end at hun antog, at hun derved hurtigst vilde blive færdig med Sagen, og at hun mente, at hun, da hun blev sigtet derfor, ligesaa godt kunde sige, at hun var skyldig. Hun har iøvrigt gjentagende udsagt, at hun ikke vilde have tilbagekaldt sin Tilstaaelse, naar hun ikke havde faaet sin Fader i Tale, endskjøndt han ikke havde paavirket hende til at tilbagekalde, ligesom hun har forklaret, at hun Intet har havt at beklage sig over med Hensyn til hendes Behandling enten under Forhørerne eller i Arresten, og at hun til den Præst, der har besøgt hende i Arresten, har udtalt, at hun var glad over at have afgivet Tilstaaelsen, uden at hun har kunnet angive Grunden til, at hun har talt saaledes.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 25 April 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 4.

Torsdagen den 13 Marts 1884.

Nr. 75.

Advokat Nellemann

contra

Ane Jensine Kirstine Olsen (Def. Hansen).

Paa Forehold endelig om, at det, naar hun vilde paatage sig Skyld for Ildspaaesættelse, syntes at have været naturligt, at hun havde valgt at forklare at have paasat Ilden paa den Maade, som Dommeren havde, foreholdt hende, ved fra Pigekamret at antænde Halmen over Hønseluset, istedetfor at finde paa Forklaringen om at være gaet op paa Loftet, har Arrestantinden — efter i længere Tid ikke at have kunnet svare herpaa — tilsidst udsagt, at hun antog, at Dommeren vilde have troet, at hun løj sig Noget paa, dersom hun havde sagt, at hun havde paasat Ilden paa den Maade, han foreholdt hende, og at det var derfor, at hun afgav den anden Forklaring. Det er af Arrestantindens Forældre forklaret, at hun i Hjemmet har været løgnagtig, og i en af Sognepræst Nansen i Næstved, som den 1 April d. A. har konfirmeret Arrestantinden, afgiven Erklæring, hedder det, at, medens hendes Opførsel i Skolen i det Hele har været god, har hun været dyask og sløv i sit Væsen, og at det ved Konfirmationsforberedelsen forekom ham, at der kun viste sig meget lidt Spor af Gemyt og Modtagelighed hos hende, saa at han endog folte nogen Betænkelighed ved at konfirmere hende. Medens nu den af Arrestantinden afgivne Tilstaaelse om at have paasat Ilden stemmer med Alt, hvad der iøvrigt under Undersøgelsen er oplyst, og i og for sig bærer Sandhedens Præg, har Intet kunnet oplyses til Bestyrkelse for Rigtigheden af hendes Tilbagekaldelse, og efter det Foreliggende skjønnes der ikke at være nogen Grund til at betvivle, at denne er urigtig. Der vil derfor i Medfør af D. L. 1- 15—1 ikke kunne tages noget

Hensyn til samme, men Arrestanten vil være at anse skyldig i Ildspaaættelse, og, idet hendes Forhold i saa Henseende vil være at henføre under Straffelovens § 281, vil hun i Medfør af Straffelovens § 36 være at anse med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Hun vil derhos efter de derom nedlagte Paastande være at domme til at betale i Erstatning til den almindelige Brandforsikring for Landbygninger 5621 Kr., til Udflytternes Brandforsikringsforening for rorlig Ejendom i Sjællands Stift 2864 Kr. 73 Ore, til Tjenestekarl Hans Peter Rasmussen 155 Kr. 60 Ore, til Tjenestepige Ane Caroline Larsen 229 Kr. og til Tjenestedreng Lars Peter Rasmussen 107 Kr. Da Arrestantinden ved Underrettens, den 24 August d. A. afsagte Dom er bleven frifunden for Aktors Tiltale, vil denne Dom saaledes være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste, forsaavidt angaar dens Forskrift om Aktionens Omkostninger, der ere paa lagte Arrestantinden.

Fredagen den 14 Marts.

Nr. 16. Farver **J. V. Clausen** (Lunn)
 contra
 Uldspinder **Grundtmann** (Bagger),

betr. Opgjørelsen af et mellem Parterne bestaaende Føllesskab.

Odense Kjøbstads ordinære Rets Dom af 17 Februar 1879: Kontracitanten, Uldspinder Grundtmann, bør for Tiltale af Hovedcitanten, Farver Clausen i denne Sag fri at være. Derimod bør Hovedcitanten til Kontracitanten betale et saadant Beløb, som ved uvillige inden Retten udmeldte Mænds Skjon ansættes som Halvdelen af Værdien den 15 April 1875 af den under Sagen omhandlede Dampmaskine med Kjedel, Varmeledninger m. m. og af den ligeledes under Sagen omhandlede Valkemaskine, dog ikke over 1600 Kr. for den førstnævnte og 300 Kr. for den sidstnævnte Maskine, og endvidere for Brug af og Slid paa bemeldte Maskiner fra ovennævnte Dato, indtil Betaling af disse sker, et saadant Beløb, som af Mændene fastsættes, dog ikke over 1 Kr. daglig. Saa bør og Hovedcitanten til Kontracitanten af det Beløb, som af Mændene udfindes som Halvdelen af Maskinernes Værdi den forannævnte Dag, betale 5 pCt. Renter fra den 7 Juli 1877 til Betaling sker. Processens Omkost-

ninger saavel i Hoved- og Kontinuations- som i Kontrasogsmaalet ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Oktober 1881: Indstævnte Uldspinder Grundtmann af Odense bør til Citanten, Farver Clausen sammesteds, i Hoved- og Kontinuationssagen betale 425 Kr. 26 Øre med Renter 5 pCt. p. a. af 35 Kr. 6 Øre fra den 19 Juli 1876 og af 390 Kr. 20 Øre, fra den 12 Mai 1878 indtil Betaling sker, men iøvrigt for Citantens Tiltale i disse Sager fri at være. Forøvrigt bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog at det Indstævnte tilkjendte Vederlag for Brug af og Slid paa de ommeldte Maskiner bortfalder. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Prokurator Kulko et Salær af 80 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adtærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning og Proceduren for Højesteret bliver det alene at undersøge, om der foruden de Citanten ved den indankede Dom tilkjendte 425 Kr. 26 Øre endvidere skal tilkjendes ham 1267 Kr. 85 Øre som Andel i Indtægten af det paagjældende Uldspinderi i Tidsrummet fra 9 Oktober til 31 December 1873. Ligesom det nu efter Forholdets Natur og i Mangel af Bevis for udtrykkelig Vedtagelse af det Tidspunkt, til hvilket det mellem Parterne aftalte Fællesskab om Uldspinderiet skulde indtræde, maa forudsættes, at Meningen — hvad ogsaa Vidneforklaringer bestyrke — har været, at dette skulde tage sin Begyndelse, saasnart Uldspinderiet, efterat Citanten havde foretaget den fornødne Ombygning af Lokalerne, paany sattes i Drift, uden at det heri kunde gjøre nogen Forandring, om nogle Maskiner, som Citanten havde paataget sig at skaffe tilveje og havde bestilt til Levering i September eller Begyndelsen af Oktober, først senere maatte blive leverede, saaledes vidne ogsaa de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Oplysninger om, at Indstævnte under Parternes Forhandlinger om Fællesskabets Opgjørelse selv er gaaet ud fra, at dette omfattede det ovenanførte Tidsrum. Som Følge heraf maa Citantens Paastand om yderligere at tilkjendes 1267 Kr. 85 Øre med Renter være at tage til Følge, og med en Tilføjning herom vil Overretsdommen være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve, og de

Salærer, som tilkomme Indstævntes befalede Sagførere for Højesteret og under et efter Overretsdømmens Afsigelse optaget Thingsvidne, at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Indstævnte endvidere til Citanten betaler 1267 Kroner 85 Øre med Renter 5 pCt. aarlig fra 19 Juli 1876 til Betaling sker. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Kramer 20 Kroner og Højesteretssagfører Bagger 200 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Under en i 1ste Instants ved Odense Kjøbstads ordinære Ret anlagt, efter Hoved- og Kontinuations- samt Kontrastævning procederet Sag paastod Citanten, Farver Clausen af Odense — der i Forening med Indstævnte, Uldspinder Grundtmann sammesteds, ifølge et mellem dem indtil den 15 April 1875 bestaaende Fællesskab havde drevet et Uldspinderi — under Hovedsagen Sidstnævnte kjendt pligtig til at betale 1302 Kr. 91 Øre med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato, den 19 Juli 1876, til Betaling sker, samt Sagens Omkostninger skadesløst, hvilket Beløb efter Citantens Angivende skyldtes ham som Følge af, at Indstævnte ved Opgjørelsen af deres Mellemværende havde foregivet, at han paa Fællesskabets Vegne fra Uldspinderiet havde oppebaaret 3436 Rdlr. 3 Mark eller 6873 Kr. efter Fradrag af 12 pCt., han ifølge Aftale skulde have i Rabat paa det af ham oppebaarne Beløb, medens det senere ved et af tvende Mænd foretaget Eftersyn af de af Indstævnte førte, saakaldte Uldbøger viste sig, at han havde oppebaaret et større Beløb end det angivne, nemlig i Tiden fra 9 Oktober 1873 til 1 Februar 1876 4330 Rdlr. 4 Mk. 4 Sk. eller 8661 Kr. 41 Øre og fra sidstnævnte Dato til 15 April s. A. 817 Kr. 41 Øre eller ialt 9478 Kr. 82 Øre, ligeledes efter Fradrag af 12 pCt. Rabat, saaledes at Indstævnte altsaa havde oppebaaret 2605 Kr. 82 Øre mere end angivet og altsaa Halvdelen heraf eller det paastævnte Beløb yderligere skulde tilsvares Citanten. Da Indstævnte imidler-

lertid under Proceduren inhærerede, at hans egen Sammentælling af Summerne i Uldbøgerne, efter hvilken hin Beregning af det Oppebaarne var sket, paa enkelte Steder var urigtig i hans Favor, lod Citanten Bøgerne paa ny opsummere, og det viste sig da, at Indstævnte, efter Fradrag af Rabat, havde oppebaaret ialt 10,069 Kr. 22 Øre og saaledes blev Citanten 1598 Kr. 11 Øre skyldig eller — som Citanten iøvrigt unojagtigt siger — 285 Kr. 20 Øre mere end efter den ovennævnte Optælling, hvilket Beløb Citanten derefter bl. A. gjorde til Gjenstand for det af ham anlagte Kontinuationssogsmaal, saaledes at det paastodes betalt af Indstævnte med Renter 5 pCt. fra Kontinuationssklagens Dato den 12 Mai 1878. Indstævnte paastod sig derimod under Hovedsagen principaliter frifunden for Citantens Tiltale, subsidiært mod at betale 654 Kr. 96 Øre, hvorhos han i begge Tilfælde fordrede sig tillagt Sagens Omkostninger hos Citanten skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Under Kontrasagen paastod han dernæst — under Angivende af, at Citanten, da Indstævnte efter Fællesskabets Ophør fraflyttede dennes Ejendom, beholdt dels en paa Fællesskabets Regning anskaffet Dampmaskine med Kjedel, de dertil hørende Varmedledninger, samt Vand- og Dampør, Haner m. m., hvoraf den Indstævnte tilhørende Halvdel ansloges til 1600 Kr., dels en ligeledes for fælles Regning anskaffet Valke-maskine, hvoraf Indstævntes Halvdel angives til en Værdi af 300 Kr. — Citanten tilpligtet at betale foruden fornævnte 1900 Kr. endvidere i Erstatning for den Brug, som Citanten fra Fællesskabets Ophør den 15 April 1875 har gjort af nævnte Maskiner, for Slid af Indstævntes Anpart i disse samt for det Indstævnte derved paaførte Tab 1 Kr. daglig eller indtil Kontraklagens Dato den 7 Juli 1877 796 Kr., altsaa ialt 2696 Kr. samt yderligere Erstatning fra 8 Juli 1877 for hver Dag, Citanten benytter Maskinerne, indtil Betaling sker, med Renter 5 pCt. af det ved Dommen eventuelt tilkjendte Beløb samt Kontrasagens Omkostninger skadesløst. Subsidiært nedlagde Indstævnte Paastand paa, at Erstatningen i hvert Fald maatte fastsættes ved uvillige Mænds Skjøn. Som Følge af dette Kontrasogsmaal, under hvilket Citanten paastod sig frifunden med Tillæg af skadesløse Omkostninger, anlagde Citanten under Anbringende af, at der ved Opgjørelsen mellem ham og Indstævnte alt var blevet tillagt denne 1400 Kr. som Godtgjørelse for den Værdiforøgelse, Citantens Ejendom havde faaet ved Maskinernes Anbringelse i samme, det ovennævnte Kontinuationssogsmaal, under hvilket han paastod Indstævnte tilpligtet foruden de alt omtalte 285 Kr. 20 Øre at betale dels 665 Rdlr. 4 Mk. 10 Sk. eller 1331 Kr. 54 Øre som skyldige ifølge Parternes Opgjørelse af deres Mellemværende fra Fællesspinderiet, dels 50 Kr. som skyldig Husleje fra April Flyttedag til 19 Juni 1875, dels endelig 55 Kr. for Kulforbrug fra April Flyttedag 1875 til Fællesskabets Ophør, med Renter af

disse Beløb, tilsammen 1438 Kr. 54 Øre fra Kontinuationsklagens Dato, idet Citanten dog, under Forudsætning af, at Kontrasogsmaalet maatte sigte til den Godtgjørelse, der var lovet Indstævnte for Maskinerne, gik ind paa, at denne Godtgjørelse med 1400 Kr. likvideredes i det under Kontinuationssagen paastaede Beløb. Indstævnte paastod sig derimod frifunden under Kontinuationssogsmaalet og sig tillagt sammes Omkostninger skadesløst. Ved den ovennævnte Rets Dom af 17 Februar 1879 blev Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale, hvorimod denne blev kjendt pligtig til at betale til Indstævnte et saadant Beløb, som ved uvillige, inden Retten udmeldte Mænds Skjøn ansattes som Halvdelen af Værdien den 15 April 1875 af den under Sagen omhandlede Dampmaskine med Kjedel, Varmeledninger m. m. og af den ligeledes under Sagen omhandlede Valkemaskine, dog ikke over 1600 Kr. for den førstnævnte og 300 Kr. for den sidstnævnte Maskine, og endvidere for Brug af og Slid paa bemeldte Maskiner fra nysnævnte Dato, indtil Betaling af disse sker, et saadant Beløb, som af Mændene fastsattes, dog ikke over 1 Kr. daglig. Endelig blev Citanten tilpligtet af det Beløb, som af Mændene udfindes som Halvdelen af Maskinernes Værdi den forannævnte Dag, at hetale 5 pCt Rente fra den 7 Juli 1877 til Betaling sker, hvorimod Omkostningerne i alle 3 Sager ophævedes. Denne Dom har Citanten derefter ved Stævning af 1 Marts 1879 indanket her for Retten, idet han principalt har paastuet den forandret derhen, at Indstævnte dømmes til at betale ham 1598 Kr. 11 Øre med Renter 5 pCt. p. u. af de 1302 Kr. 91 Øre fra 19 Juli 1876 og af de 285 Kr. 20 Øre fra 12 Mai 1878, samt 105 Kr. med Renter 5 pCt. p. a., ligeledes fra 12 Mai 1878, og at han frifindes for Indstævntes Tiltale i Kontrasagen og hos denne tillægges Hoved-, Kontinuations- og Kontra-Sogsmaalets Omkostninger for Underretten samt Sagens Omkostninger for Overretten skadesløst. Subsidiært har han paastaet, at forsaavidt der maatte blive tilkjendt Indstævnte Noget ifølge hans Kontrasogsmaal, det ham saaledes tilkjendte Beløb likvideres i det ovenomhandlede Beløb af 1331 Kr. 54 Øre med Renter 5 pCt. p. a. fra den 12 Mai 1878 som en fra Fællesskabet hidrørende Fordring. samt at den Indstævnte tillagte Erstatning forandres til en Erstatning for den Værdiforøgelse, som Citantens Ejendom har erholdt ved Maskinernes Anbringelse i samme. Endelig paastaas ogsaa for dette Tilfælde Sagsomkostningerne i begge Instantser tillagte Citanten. Indstævnte har derimod ifølge meddelt fri Proces ved sin beskikkede Sagsfører. Prokurator Kalko, paastaet den indankede Dom stadfæstet, subsidiært ialfald med den Indskrænkning, at der i det ham tilkjendte Beløb afgaar de ovennævnte 50 og 55 Kr. henholdsvis for Husleje og Kulforbrug efter Fællesskabets Ophør. samt at Citanten under alle Omstændigheder tilpligtes at udrede

Appelsagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salar til Prokurator Kalko, hvilket i hvert Fald forsvogtesmaalet til det Offentlige. Hvad nu først angaar Hovedsogtesmaalet og den dermed i Forbindelse staaende Del af Kontinuationsogsmaalet, er Citantens Paastand bygget paa, at Indstævnte ifølge den seneste, paa Citantens Foranledning skete Opsummering af Uldbøgerne skal have oppebaaret fra 9 Oktober 1873 til 15 April 1875 et Beløb af 10.069 Kr. 22 Ore. Herimod har Indstævnte gjort gjældende, dels at Optællingen til Beregning af hans Oppebørsel for Fællesskabet ikke med Føje vil kunne begyndes fra noget tidligere Tidspunkt end 1 Januar 1874, eftersom Fællesskabet først til dette Tidspunkt truedt i Virksomhed, dels at der i det ved Optællingen udkomne Beløb ikke alene — som det allerede ved denne er sket — skal afgaa 12 pCt. som den ham tilkommende Rabat, men endnu engang mindst 12 pCt., som han har maattet give Kunder i Rabat paa Betalingen for Spindingen, hvilken Rabat efter Indstævntes Paastand Fællesskabet skulde betale, saaledes at dette Beløb maa fragaa, naar der spørges om hans virkelige Oppebørsel til Fællesskabet. Herefter vilde der fra de ovennævnte 10,069 Kr. 22 Ore være at drage Oppebørslen fra 9 Oktober 1873 til 1 Januar 1874, der efter Bøgerne udgjør 2555 Kr. 70 Ore, og 12 pCt. Rabat af Forskjellen mellem Kr. 10,069 Ore 22 og sidstnævnte Beløb eller 7513 Kr. 52 Ore med 903 Kr., saaledes at den Oppebørsel, Indstævnte vil have Ansvar for, er Forskjellen mellem 10,069 Kr. 22 Ore og 3458 Kr. 70 Ore eller 6610 Kr. 52 Ore, men da Indstævnte selv tidligere har beregnet sin Oppebørsel til Fællesskabet med 6873 Kr., vil Citanten — som ogsaa i den indankede Dom statueret — blive hans Debitor og ikke omvendt. Der skjønnes nu ogsaa at maatte gives Indstævnte Medhold i den første af ham fremsatte Paastand, da Citanten ikke imod hans Benægtelse enten for Underretten eller ved de af ham her for Rotten i Medfør af den ham i saa Henseende meddelte allerhøjeste Bevilling fremlagte nye Oplysninger har tilvejebragt noget fyldestgjørende Bevis for, at Fællesskabet mellem Parterne er indtraadt paa noget tidligere Tidspunkt, end det af Indstævnte angivne den 1 Januar 1874, hvorfor Oppebørslen fra 9 Oktober 1873 til nysnævnte Dato med 2555 Kr. 70 Ore maa lades ude af Betragtning ved Opgjørelsen af Parternes Mellemværende. Derimod findes Indstævntes Paastand om yderligere Rabat ikke at kunne tages tilføje; thi selv om det maa anses at være in confesso, at Indstævnte har ydet Rabat til Kunder, fra hvem han gennem Mellemand fik Varer udleveret til Fællesskabet, og selv om det end i Mangel af anden bevislig Aftale mod Citantens Benægtelse maatte statueres, at en saadan Rabat skulde afholdes af Fællesskabet og ikke af Indstævnte personlig, har denne, som efter Proceduren maa anses

at have erkjendt, at der ved Angivelsen af Oppebørslen til 10.069 Kr. 22 Øre forud er fradraget $12\frac{1}{2}$ pCt., og som ikke har paastaet, at den til ham indleverede Uld er leveret af lutter rabutnydende Kunder, ikke med saadan Bestemthed kunnet opgve Størrelsen af den Rabat, han vil have betalt og som saadan fordrer sig godtgjort, at den ved Dommen vil kunne tilkjendes ham. I Henhold til Foranstaaende maa der saaledes ved Opgjørelsen af Parternes Mellemværende gaae ud fra, at Indstævnte har oppebaaret 7513 Kr. 52 Øre (s: Forskjellen mellem 10.069 Kr. 22 Øre og 2555 Kr. 70 Øre) og han vil altsaa under Hovedsagen og den paugjældende Del af Kontinuationssagen være at tilpligte at betale Citanten Halvdelen af Forskjellen mellem dette Beløb og den af ham selv opgivne Oppebørsel 6873 Kr. eller 640 Kr. 52 Øre med 320 Kr. 26 Øre, hvoraf han vil have at svare Citanten Renter som paastaet af 35 Kr. 6 Øre fra Hovedklagens Dato den 19 Juli 1876 og af 285 Kr. 20 Øre fra Kontinuationsklagens Dato den 12 Mai 1878 til Betaling sker. Hvad dernæst Kontrasogsmaalet angaar, maa det anses at være in confesso, at de omspurgte tvende Maskiner for Fællesskabets Regning ere indlagte i Citantens Ejendom, og Citanten har ogsaa — som alt ovenfor antydet — erklæret sig villig til at vederlægge Indstævnte dem med 1400 Kr., hvilket Beløbs Størrelse efter hans Paastand skal grunde sig paa den mellem Parterne ved Opgjørelsen af deres Mellemværende truffne Aftale, dog at dette Beløb vil være at likvidere med det under Kontinuationssogsmaalet inddragne Beløb 1331 Kr. 54 Øre, som skal udgjøre Indstævntes Debet efter en i Underretten den 17 Juni 1878 fremlagt Opgjørelse, der efter Citantens Paastand er anerkjendt af Indstævnte. Citanten har imidlertid mod Indstævntes Benægtelse hverken godtgjort Rigtigheden af sin Paastand om, at Vederlaget for Maskinerne m. m. er aftalt til 1400 Kr., eller at Indstævnte har anerkjendt sin*) Opgjørelse, og da Indstævnte, der overhovedet ikke har villet erkjende, at det er kommet til nogen endelig Opgjørelse af Parternes Mellemværende, hvad heller ikke er godtgjort af Citanten, derhos har nægtet at kunne erklære sig over Opgjørelsen, forinden dens enkelte Poster, der have udbragt det nævnte Debet af 1331 Kr. 54 Øre for Indstævnte, nærmere af Citanten dokumenteres og specificeres, uden at denne har efterkommet den heri liggende Opfordring, der skjønnes saa meget mere begrundet, som det ikke af Opgjørelsen kan ses, til hvilke Tidspunkter hine Poster referere sig, eller hvorfra de have deres Oprindelse, vil der under Kontrasagen ikke kunne tages Hensyn til Citantens foranførte Asserta, ligesaa lidt som oftnævnte Beløb af 1331 Kr. 54 Øre vil kunne tilkjendes hun

---

*) Skal være hin.

under Kontinuationssøgsmaalet. Forsaavidt Citanten endvidere har inhæret, at Erstatningen for Maskinerne m. m. alene skulde bestemmes efter den Værdiforøgelse, som Citantens Ejendom har faaet ved deres Indlæggelse i samme, vil der heller ikke kunne gives ham Medhold heri. Som alt bemærket, er det nemlig in confesso, at Maskinerne ere anskaffede for Fællesskabets Regnskab, og det maa herefter i Mangel af andet Bevis fra Citantens Side antages, at Maskinerne, der ikke — som af Citanten gjort gjældende — kunne statuere at være undergaaede nogen Specifikation ved Indlæggelsen i Ejendommen, have været i Sameje mellem Deltagerne i Fællesskabet, hvorfor Indstævnte ved dettes Oplosning, naar ingen anden Aftale bevislig har fundet Sted, maa være berettiget til at fordr sig vederlagt Halvparten af Maskinernes Værdi den 15 April 1875, da Fællesskabet opløstes, hvilken Værdi i Overensstemmelse med, hvad den af Indstævnte ikke kontrapuankede Underrettsdom har bestemt, vil være at fastsætte ved uvillige Mænds Skjøn. Men naar der saaledes tilkjendes Indstævnte Erstatning for Maskinernes Værdi ved Fællesskabets Ophævelse, kan der ikke endvidere tilkomme ham det af ham paastaede Vederlag for Maskinernes senere Brug og Slidtagen paa dem, hvorimod der, som ogsaa statueret ved den indankede Dom, vil være at tillægge ham Renter af den udfundne Værdi 5 pCt. p. a. fra Kontraklugens Dato den 7 Juli 1877. Tilbage staar endnu kun Spørgsmaalet om de af Citanten under Kontinuationssøgsmaalet inddragne tvende Poster, nemlig Huslejefordringen paa 50 Kr. og Fordringen paa 55 Kr. for Kulforbrug; da nu Indstævntes Paastand om ikke at være disse Beløb skyldige er grundet paa, at han forlængst skal have betalt dem ved Likvidation, men han ikke imod Citantens Benægtelse paa nogensomhelst Maade har godtgjort, at saadan Fyldestgjørelse har fundet Sted, ville disse Beløb, tilsammen 105 Kr., være at tilkjende Citanten med Renter som paastaet. I Hoved- og Kontinuationssagen vil saaledes Indstævnte i Henhold til alt Foranstaaende have at betale Citanten 425 Kr. 26 Ore med Renter 5 pCt. p. a. af 35 Kr. 6 Ore fra den 19 Juli 1876 og af 390 Kr. 20 Ore fra den 12 Mai 1878, men iøvrigt i disse Sager være at frifinde for Citantens Tiltale. Ligesom det bifaldes, at Sagsomkostningerne ere ophævede ved den indankede Dom, saaledes findes efter Omstændighederne ogsaa Sagsomkostningerne her for Retten at burde ophaves. Der vil være at tillægge Prokurator Kalko, hvis Sagforelse har været forsvarlig, et Salær af 80 Kr., der bliver at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Mandagen den 17 Marts.

Nr. 92.

Advokat Nellemann

contra

**Cathrine Marie Christensdatter, Jens Christensens
Hustru (Def. Hindenburg),**

der aktioneres for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 6 August 1883: Tiltalte Snedker Jens Christensens Hustru, Cathrine Marie Christensdatter, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og i Erstatning til Gaardmand Hans Simonsen Lundberg betale 16 Kr., samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Saler til Aktor og Defensor, Sagfører Harek og Prokurator Smith, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 November 1883: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Saler til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med Hensyn til et Faar og en Vædder findes vel, som i Dommen antaget, at maatte betragtes som Tyveri; men da Tilægnelsen ikke kan anses at være foregaaet paa Marken, vil Straffelovens § 229 ikke kunne anvendes. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til den i Dommen givne Fremstilling bliver Tiltalte at dømme efter Straffelovens § 64, jfr. § 228 samt efter § 230, 1ste Led, og Straffen findes under Hensyn til § 23 at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Erstatning og Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Bestemmelser.

Thi kjendes for Ret:

Cathrine Marie Christensdatter, Snedker Jens Christensens Hustru, bør hensættes i Fængsel paa

sædvanlig Fangekost i 120 Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Cathrine Mario Christonsdatter, Snedker Jens Christensens Hustru - der er født i Aaret 1817 og som ifølge Varde Kjøbstads Extraretsdom af 22 September 1862 har været straffet for første Gang begnaet Tyveri efter Frdn. 11 April 1840 § 1, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, men ikke ses oftere at have været tiltalt eller straffet - tiltales under denne Sag for Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, der bestyrkes ved Sagens øvrige Omstændigheder, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i følgende Forbrydelser: Tiltalte har for mange Aar siden - som der er Foje til at antage, førend den ovennævnte Dom af 22 September 1862 overgik hende - tilvendt sig et Gaardmand Chr. Jensen af Thistrup tilhørende Faar af Værdi 16 Kr., i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at Faaret, der havde været tøjet paa en Ager, der grændsede til hendes og hendes Mands Lod, men havde revet sig løs, gik og græssede inde paa hendes Lod, hvor hendes egne Faar stode tøjrede, og at hun da, skjøndt hun vidste, at Faaret var Jensens, besluttede at tilegne sig det, og efterat hun havde faaet det hjem, idet det fulgte med hendes egne Faar, da hun henimod Middagstid trak disse hjem for at vande dem, tik hun Faaret ind i Faarestien, forinden hun atter trak sine egne Faar ud paa Marken, og slagtede det samme Dag ubemærket af hendes Mand, der var paa Arbejde, hvorefter hun nedgravede Skindet, Hovedet, Benene og Indvoldene, medens hun nedsaltede Kjødet, der senere er for-tæret i hendes Hus. Som det maa antages i Tiden fra 1868 til 1871 har Tiltalte en Dag tilegnet sig et gammelt Hestedækken, der laa udenfor Staldøren til Thistrup Kro, og om hvilket hun efter sin Forkluring antog, at det tilhørte den da-værende Ejer af denne Kro, Lorentsen, og var henkastet der, medens Hestene vare i Marken. Dækkenet, der efter Tiltaltes Skjøn havde en Værdi af i det Højeste 2 Kr., benyttede hun til at lægge over Halmen i sin Seng og har slidt det op. Da Lorentsen senere er død, har det ikke kunnet oplyses, om Dækkenet tilhørte denne eller mulig Nogen, der paa den Tid boede

i Kroen, men der er i ethvert Fald ingen Foje til at antage, at det skulde være tabt af Nogen, hvad Tiltalte, som meldt, ej heller har troet. En anden Dag i samme Tidsrum har Tiltalte, da hun befandt sig alone i Krostuen i den ovennævnte Kro, tilvendt sig et sammesteds paa en Sofa henlagt saakaldet Mundklæde af Værdi omtrent 1 Kr., som hun senere har slidt op. Da der den paagjældende Dag var Gudstjeneste i Thistrup Kirke, maa det antages, at Tørklædet er blevet lagt ind i Krostuen af en af Kirkegængerne. men det har ikke kunnet oplyses, hvem det tilhorte. En Dag i Februar Maaned 1872, da Tiltalte i Anledning af en Begravelse var tilstede i Thistrup Kro og efter Begravelsen tilligemed flere andre Folk opholdt sig inde i Stuen, tilvendte hun sig sammesteds to Mundklæder, der efter Tiltaltes Formening hver havde en Værdi af højst et Par Kroner, idet hun, uden at det blev bemærket, lagde disse indeni sit eget Mundklæde. Da hun imidlertid kort Tid efter horte Tyveriet omtale paa en saadan Maade, at hun antog, at man havde hende mistænkt for at have begaaet det, bestemte hun sig af Frygt for Opdagelse til at bringe Tørklæderne tilbage og fandt ogsaa Lejlighed til at lade det ene Tørklæde, der, efter hvad hun havde hørt, tilhorte en Kone eller Pige fra Andsager, der senere er død, glide ned bagved en i Kroens Forstue staaende Dragkiste, hvor det senere blev fundet, medens hun kastede det andet Tørklæde, der tilhorte — ligeledes senere afdøde — Enke i Galtho, over et Hegn ind i hendes Have, hvor Enken, efter hvad der maa antages, ogsaa fandt det. Endvidere har Tiltalte for omtrent 8 Aar siden tilegnet sig en hendes daværende Nabo, Gaardmand Hans Simonsen Lndberg, nu boende i Adsbøl, tilhørende Vædder, idet hun — der paa den Tid ofte traf Vædderen, som hun vidste tilhorte Lundberg, ved sin Faarsflok og derved fik den Tanke at sætte sig i Besiddelse af den, hvad hun da besluttede sig til — en Aften, da den var fulgt hjem med hendes Faar, beholdt den i Faarestien og den næste Dag, da hendes Mand var fraværende, slagtede den, hvorpaa hun nedgravede Skindet m. m. i Møddingen og nedlagde Kjødet, som hun saltede, blandt sit andet nedsaltede Kjød. Tiltalte har fremdeles vedgaaet, at hun en Dag for et Par Aar siden, da hun befandt sig i Kjøbmand Oxes Butik i Thistrup, sammesteds tilvendte sig et Klæde af Værdi en Snos Øre, som en Mand, der ligeledes var tilstede i Butikken, efter hvad hun antog, havde benyttet til at bære noget Smør i. Et Par Dage efter bragte hun, der var bleven bange for, at Tyveriet skulde opdages, Klædet tilbage og lagde det i Oxes Forstue. Det er imidlertid ikke oplyst, hvem der var Ejerman til Klædet, eller hvor dette senere er blevet af. Endelig har Tiltalte den 5 Mai d. A. ved en Løse-reaktion hos Detaillist Møller i Bjerremose tilvendt sig en Møller tilhørende Dug af Værdi 2 Kr., der laa paa en Kommode

i Stuen, idet hun lagde en af hende kjøbt Pakke Lærred ovenpaa Dugen, saaledes at denne blev skjult, og da hun forlod Auktionsstedet tog det Hele under Armen, uden at det af andre Tilstedeværende blev opdaget, at hun havde Dugen skjult under Lærredet. Efterat hun i omtrent 14 Dage havde havt Dugen i sit Hjem, erfarede hun imidlertid, at man havde fattet Mistanke til hende, og leverede derfor Dugen tilbage til Møller. Den ovennævnte Gaardmand Hans Simonsen Lundberg har paastaet sig hos Tiltalte tilkjendt 16 Kr. i Erstatning for den ommeldte Vædder, men iøvrigt er der ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen. Vel ere nu efter det Ovenanførte nogle af de af Tiltalte vedgaaede Tyverier begaaede over 10 Aar, efterat hun den 25 November 1862 havde udstaaet den hende i sin Tid idømte Straf for første Gang begaaet Tyveri, men da hun tillige vil være at domme for Tyverier, der ere forøvede tidligere, og med Hensyn til hvilke der maa tillægges Dommen af 22 September 1862 Gjentakelsesvirkning — i hvilken Henseende bemærkes, at Justitsministeriet, til hvilket Sagens Akter i Henhold til Forskrifterne i Straffelovens § 70 have af Overretten været indsendte, under den 2 November d. A. har resolveret, at Sagen vil være at paakjende, ogsaa forsaavidt angaar de Forbrydelser, efter hvis Udøvelse der var hengaaet mere end 10 Aar, inden Underretsstævningen blev forkyndt — maa Bestemmelsen i Straffelovens § 61, 2det Stykke antages i dette Tilfælde at være uanvendelig, og Tiltalte vil derfor for de af hende vedgaaede Forbrydelser, af hvilke navnlig ogsaa hendes Forhold med Hensyn til Jensens Faar og Lundbergs Vædder findes at maatte betragtes som Tyverier, være at anse dels efter Straffelovens § 64 cfr. §§ 229 og 306, dels efter § 230, 1ste og 2det Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, være at stadfæste.

Nr. 86.

Højesteretsagfører Hansen

contra

Carl Emil Stahlschmidt (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 Februar 1884: Arrestanten Carl Emil Stahlschmidt bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salarier til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Winther 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Carl Emil Stahlschmidt for Tyveri. Den 31 Oktober f. A. anmeldte Arbejdsmand Niels Petersen paa Politistationen Nr. 2. at der i Løbet af den foregaaende Dag var ham frastjaalet blandt Andet en Stortroje, der havde beroet frit fremme i hans Værelse i Ejendommen Landemærket Nr. 5. hvis aflaaede Dør Tyven formentlig havde aabnet ved Hjælp af falsk Nøgle eller Dirk. Samme Dag, som dette Tyveri blev begaaet, har Arrestanten, efter hvad der under Sagen er oplyst, under Navnet „Hansen“ pantsat en Stortroje, i hvilken Arbejdsmand Petersen har gjenkjendt den stjaalne, hos en Pantelaaer i Vognmagergade, efter først forgjæves at have forsøgt at pantsætte den hos to Pantelaaere i Aabenraa, af hvilke den ene ikke vilde yde ham noget Laan paa den, da han fattede Mistanke om, at Arrestanten ikke var i lovlig Besiddelse af den, medens den anden — efter Arrestantens Forklaring — vægrede sig ved at yde ham det begjærede Laan, fordi han fandt at Arrestanten forlangte for meget.

Arrestanten har vel benægtet at have stjaalet den nævnte Troje og forklaret, at han i god Tro har modtaget den bemeldte Dag af en Person ved Navn „Niels“, efter hvis Anmodning han pantsatte den, idet han dog glømte at levere ham Laanesedlen

paa den, der er funden i hans Besiddelse. Da imidlertid Arbejdsmand Petersen har anlagt Tilhjemlingsed med Hensyn til Trojen, der er vurderet til 5 Kr., og tilvejebragt et efter Omstændighederne fyldestgjørende Bevis for sin Ejendomsret til samme, og da der fremdeles intet Hensyn vil kunne tages til Arrestantens af det iøvrigt Oplyste ganske ubestyrkede Anbringende om, hvorledes han er kommen i Besiddelse af den, foreligger der et efter D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frdn. 8 September 1841 § 6 tilstrækkeligt Bevis til at domme Arrestanten for uhjemlet Besiddelse af Trojen, efter Omstændighederne dog kun som Hæler, da der ikke er fremkommet Andet, der tyder paa, at han er Gjærningsmanden til Tyveriet, end at en hos ham forefunden Nogle passer til Bestjualnes Værelse. Arrestanten er født 4 Mai 1861 og har tidligere været anset blandt Andet ifølge Rettens Domme af 29 Mai 1880 og 26 November 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter dens § 230, 1ste Led med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage samt senest ifølge Rettens Dom af 2den September 1882 efter Straffelovens § 231, 2det Led med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere. I Henhold til det Anførte vil han nu i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke være at anse efter dens § 238 som for 4de Gang begaet Hæleri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 18 Marts.

Nr. 82.

Advokat Klubien

contra

Gregers Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens § 204.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 19 Oktober 1883: Tiltalte Tjenestekarl Gregers Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. De med Sadelmagersvend Søren Johan Michael Sorensens Kur og Pleje paa Vejle Sygehus forbundne Omkostninger bør Tiltalte godtgjøre Sorensen med 25 Kr. 50 Ore og i Erstatning for Næringsstab betale ham 60 Kr. Endelig vil Tiltalte have at udrede de med Sagen i det Hele forbundne Omkostninger, deriblandt i

Salær til Aktor, Kancelliraad, Prokurator Borch, og til Defensor, Prokurator Wadum, 12 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 6 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkømmes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og med Bemærkning, at en af Distriktslægen den 27 f. M. afgiven Erklæring gaar ud paa, at der ingen væsentlig Forandring er foregaaet i Søren Sørensens Tilstand siden den 4 Oktober f. A. og at navnlig den normale Følelse og Arbejdskraft ikke er vendt tilbage i hans højre Haand, samt at det heller ikke nu med Sikkerhed kan forudses, at de ville vende tilbage,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 40 Kroner til hver.

(Fortættets.)

Færdig fra Trykkeriet den 2 Mai 1884.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgivet af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 5.

Tirsdagen den 18 Marts 1884.

Nr. 82.

Advokat Klubien

contra

Gregers Jensen (Def. Levinsen),

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Gregers Jensen i Henhold til Straffelovens § 204. Efter Sagens Oplysninger var Tiltalte den 1 Mai f. A. til et Marked i Veile og gik om Aftenen Kl. 11 à 11¹/₂ derfra i Følge med Karlen Johan Rønno, Sadelmagersvend Søren Sørensen og Smedesvend Jens Jensen samt tre Piger for at begive sig til Greis, hvor de alle vare hjemmehørende. Undervejs kom Tiltalte og Rønno, der gik noget foran de Andre, til at tale om, at fornævnte Sadelmagersvend Sørensen skulde til en anden Karl have brugt en Yttring om, at Tjenestekarlene i Greis kun vare Dreng, og efterat de havde oppebiet de Andres Tilstedekomst, begyndte Tiltalte at yppe Klammeri med Sørensen i Anledning af denne Yttring, som han gjentagende paaduttede Sørensen at have brugt, skjøndt denno benægtede sandant og erklærede, at han kun havde sagt til den paagjældende Karl, at der i Greis ingen rigtige Karle var til Sjø, eller noget lignende. — Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han, uagtet Sørensen maa antages under den heromhandlede Samtale med ham, at have gjort sit Bedste for at berolige ham og stille ham tilfreds, idet han navnlig yttrede, at de jo kunde tale om den Sag en anden Gang, at de bemeldte Aften havde moret sig godt, og at det ikke var værd at faa Klammeri eller slaas, pludselig har med en tynd Spanskroksstok, som han samme Dag havde kjøbt, og som i den tykke Ende var forsynet med en med Seglgarn overspunden Bluklump, tilføjet

Sørensen et Slag oven i Hovedet, idet han holdt i den tynde Ende af Stokken og slog med den Ende af samme, hvori Blyklumpen var anbragt, hvorpaa han, uden at bekymre sig videre om Sørensen, der strax tumlede et Par Skridt tilbage og derpaa faldt til Jorden, gik syngende bort fra Stedet. — Iøvrigt har Tiltalte tilføjet, at han, der bemeldte Aften havde lidt i Hovedet, uden dog at være mere beskjenket, end at han godt vidste, hvad han sagde og gjorde, ikke havde haft til Hensigt at tilføje Sørensen en saadan Skade, som det senere viste sig, at Slaget havde foranlediget. Efterat Tiltalte var gaaet, hjalp Pigerne og Smedesvend Jønsen Sørensen igjøn paa Benene og fulgte ham hjem, og ifølge en af Lægen ved Veile Amts og Byes Sygehus, paa hvilket Sørensen derefter laa under Kur fra den 5 til den 29 s. M., i den førstnævnte Dag afgivne Erklæring havde det ovennævnte Slag i Hovedet fremkaldt en fuldstændig Lamhed af højre Haand, med Hensyn til hvilken det i Erklæringen hedder, at det paa den Tid ikke var muligt at afgive nogen bestemt Erklæring om, hvorvidt den atter fuldstændig vilde kunne svinde, men at der, hvis Helbredelsen skulde kunne blive mulig, vilde udkræves længere Tids absolut nandelig og legemlig Ro. Ifølge flere af samme Læge senere afgivne Erklæringer, begyndte Sørensens Tilstand lidt længere hen i Mai Maaned at forbedre sig noget, idet han da formaaede at bevæge højre Haands Fingre lidt, men endnu den 13 Juli led han af nogen Kraftløshed i højre Haand og Arm, ligesom han i et den sidstnævnte Dag optaget Forhør forklarede, at hans Hukommelse da endnu var svækket, samt at han ikke, siden han var kommen ud af Sygehuset, havde kunnet arbejde noget videre, og efterat Sørensen paa Foranledning af Forhørsdommeren den 4 Oktober næstefter var bleven undersøgt af Distriktslægen, har denne afgivet en Erklæring, der bl. A. gaar ud paa, at Sørensens Sjæls- og Legemskræfter vel vare noget svækkede, men ingenlunde saaledes, at han var uskikket til at udføre det daglige Livs Sysler enten for bestandig eller for en længere ubestemt Tid, naar ingen Forværrelse maatte indtræde, men at hans Arbejdsdygtighed dog var noget formindsket, navnlig ved Affektionen af højre Haand, og at det kunde være tvivlsomt, om og naar den normale Følelse — der ved Forsøg med Naalestik viste sig at være meget ringe paa Haandryggen og kun lidt bedre i Haandfladen, — og dermed den normale Arbejdskraft vilde vende tilbage i Haanden. Sørensen har ansat sit Næringstab til 60 Kr., og paastaar sig dette Beløb tilligemed Udgifterne ved hans Ophold paa Sygehuset i Veile, 25 Kr. 10 Øre, tilkjendte i Erstatning under Sagen, hvorimod han har frafaldet Krav paa Erstatning for Lidelser og anden Ulempe. Tiltalte, — der er født i Aaret 1860, og som i afgivte Foraar har med 7 Dages simpelt Fængsel afsonet en Bøde af 10 Kr. og en Bøde af 20 Kr., som han til

Politiprotokollen havde vedtaget at betale for Overtrædelse henholdsvis af Jurisdiktionens Politivedtægt og af Straffelovens § 100 jfr. § 98, 2det Led, men ikke iøvrigt ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der er fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage, og med denne Forandring i Straffetiden vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 97. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 James Francis Carter (Def. Levinson),

der tiltales for ved Mishandling at have foraarsaget Barnet Elias Augustus Smiths Død.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 1 November 1883: Arrestanten James Francis Carter af Plantagen Pleasant Valley bør have sit Liv forbrudt, hvorhos han vil have at udrede de af Aktionen lovligen flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15 December 1883: Arrestanten James Francis Carter bør hensættes til Forbedringshusarbejde i sex Aar. I Henseende til Aktionen Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold vil han i Medfør af Forordningen af 4 Oktober 1833 § 10, 1ste Led, jfr. §§ 6 og 23, være at anse med Livsstraf.

Han bør derhos udrede Aktionen Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

James Francis Carter bør have sit Liv forbrudt. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder i Salarium til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levinsen for Højesteret 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Frederiksteds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd paa kjendte Sag aktioneres Arrestanten James Francis Carter for ved Mishandling, at have forarsaget Barnet Elias Augustus Smiths Dod, og ere efter hans egen Tilstaaelse samt det iøvrigt Oplyste Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende:

Da Arrestanten, der er Arbejder paa Plantagen Pleasant Valley, Søndagen den 16 September d. A. havde kogt en Ret Ris til sin Kone, som var i Kirke i Frederiksted, og omtrent Kl. 5 om Eftermiddagen ved sin Hjemkomst fra et Besøg paa en Nuboplantage fundt, at hans Stedson, den 7-aarige Elias Augustus Smith havde spist Risene, besluttede han at revse Drengen, som han overhovedet ikke kunde lide, hvorfor han tog et ca. 3 Alen langt Stykke Reb, der var $\frac{1}{2}$ Tomme tykt, og med dette lagt dobbelt gav ham nogle Slag. Efterat han derpaa havde taget fat paa ham med begge Hænder, kastede han ham fra en Højde af omtrent 3 Fod tre Gange haardt i Gulvet, saaledes at han faldt paa Ryggen og Baghovedet, hvorefter han slog ham med en $1\frac{1}{4}$ Tomme bred Læderrem. Han bar ham dernæst ud af Værelset, og idet han holdt ham med venstre Haand om Nakken og med højre Arm og Haand om Livet stødte han hans Hoved haardt imod de ujævne Sten i Muren ved Dorkarmen.

Medens Drengen hidtil stadig havde skreget, ophørte han pludselig hermed, hvorfor Arrestanten blev bange for, at han havde faaet Stivkrampe, og nu anvendte forskjellige Oplivelsesmidler, deriblandt at ryste ham i Benene med Hovedet hængende nedad, som Almuen her til Lands hyppig gjør med smaa Børn, der have stødt sig, samt efter at have lagt ham paa Sengen at gnide ham med Bladene af en Slags Log (paa Engelsk chibbal eller chibbol), som han hentede fra Marken. Efterhaanden kom flere Folk tilstede, der hjalp med at gnide Barnet med „chibbol“; men Kl. 7 udaandede det.

Den følgende Dag obduceredes Liget af Landfysikus og den offentlige Læge i Frederiksted, hvis Erklæring gaar ud paa, at

der. foruden ubetydelige Afskrabninger paa forskjellige Steder af Legemet, over venstre Isseben var en knap $\frac{1}{2}$ Tomme stor solutio continui, hvoraf der udflod mørkt Blod, samt at en meget betydelig Blodudtrædning fandtes saavel udenfor som indenfor Kraniet, og Doden erklæres at være fremkaldt ved den betydelige Vold, der har bevirket den nævnte Blodudtrædning, som Følge af en Hjernekontusion og Hjernerystelse. I en efter Underrettsdommens Afsigelse afgiven Erklæring siges Læsionerne i Hovedet at have været absolut dødelige, og at det ej er rimeligt, at Drengens Liv kunde være blevet bevaret ved Anvendelse af passende Midler.

Arrestanten vil ikke have givet sin Stedson flere end 3 Slag med Rebet og et lige Antal med Læderremmen eller ialt Fald ikke kunne mindes at have tilføjet ham flere, hvorimod en lille Dreng paa 9—10 Aar har forklaret, at Arrestanten efter hans Mening maa have givet flere end 3 Slag med Rebet, og at han ikke kan kuske, hvor mange Slag der blev givet med Remmen — ellers have ikkun 2 Smaapiger i en Alder af 6 Aar og en Person, der er i høj Grad forfulden til Drik, været Vidner til Mishandlingen eller rettere til Dele af denne. Det er vel i og for sig ikke rimeligt, at Arrestanten har indskrænket sig til at give det ringe Antal Slag, han selv paastår; men efter Omstændighederne kan hans Forklaring herom ikke forkastes. Heller ikke kan det ved den ovennævnte lille Drengs Udsagn om, at Arrestanten sparkede Barnet flere Gange, medens det laa paa Gulvet, imod Arrestantens Nægtelse af at kunne erindre noget herom, anses bevist, at han har gjort sig skyldig heri.

Efter hvad Arrestanten har udsagt, drak han under sit ovenmeldte Besøg paa Naboplantagen paa det Nærmeste en Pægl Rom og folte sig ved sin Hjemkomst lidt beskjænket, men kunde tale, staa og gaa, som han plejede, og saa vel herefter som ifølge det ellers Foreliggende, navnlig at han har kunnet give en omstændelig Beretning om sin Forbrydelse, skjønnes der ikke at være Grund til at antage, at hans Tilregnelighed i nogen mærkelig Grad har været afficeret, om det end er rimeligt, at han ikke vilde have handlet, som han gjorde, hvis han ej havde været noget under Indflydelse af Spiritus.

Arrestanten, der, som nævnt har vedgaaet, at han nærrede Uvillie imod sin Stedson, og tillige, at han plejede at behandle ham haardt og ofte at banke ham, har nægtet, at det var hans Hensigt at berøve Barnet Livet, og om han end under Politiforhøret har indrømmet, at han burde have indset, at det let kunde have farlige Følger for et saa lille Barn at blive kastet haardt i Gulvet og stødt imod Muren, vil han, medens han mishandlede det, end ikke have tænkt paa, at dets Død let kunde resultere heraf. Heller ikke i disse Punkter findes Arrestantens Forklaring at burde tilsidesættes; det er troligt nok, at han i

sin Forbitrelse over Drengens Rapseri og med den Uvillie, han nærede imod ham, lidt beruset som han tilmed var, efterhaanden er kommen i en saadan Affect, at han ikke har betænkt, hvad Følgen vilde blive af hans opørende og brutale Mishandling, ligesom den Omstændighed, at han strax skred til at anvende Oplivelsesmidler, da han trode, at Drengen havde faaet Stivkrampe, bestyrker Rigtigheden af hans Forsikkring om ikke at have havt til Hensigt at dræbe Barnet.

At Arrestantens Personalia mærkes, at han er født paa Barbados, men i 20 Aar har opholdt sig paa St. Croix, og skjonnet at være 29 Aar gammel; han er ikke tidligere tiltalt eller straffet og har gode Vidnesbyrd om sit Forhold saa vel til de øvrige Arbejdere og sine Foresatte paa Plantagen som til sin Kone og sine egne tvende Børn. Den af ham forskyldte Straf vil i Henhold til det Foregaaende, hvorefter Mishandlingen hverken er udøvet med Overlæg eller med bestemt Drabsforsæt, ligesom den Afdøde ikke kan anses som sagesløs, være at fastsætte i Medhold af Lovens 6—5—5 og Frdn. 4 Oktober 1833 §§ 2, 4 og 23 og findes ikke at burde bestemmes til mindre end Maximum efter disse Forskrifter eller Forbedringshusarbejde i 6 Aar.

Underretsdømmen, hvorved Arrestanten efter den citerede Frdn.'s § 10 Mbr. 1, jfr. § 23 og Lovens 6—5—5, er anset med Livsstraf, bliver altsaa forsaaavidt at forandre, men at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, som rettelig ere ham paaagte.

Sagens Behandling i 1ste Instants og Sagførelsen ved begge Retter har været forsvarlig.

Torsdagen den 20 Marts.

Nr. 93.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Pedersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Næringslovens § 75 og § 78.

Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 23 Oktober 1883: Tiltalte, Detaillist Jens Pedersen, bør til Odense Amtsfattigkasse at erlægge en Bøde af 120 Kr. samt have sin Ret til Brændevinhandel forbrudt. Saa bør han og at udrede alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. Den idømte

Bøde at erlægges inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 Februar 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Alberti og Lohmann, bør Tiltalte, Detaillist Jens Pedersen af Sønderø betale 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte, Detaillist Jens Pedersen af Sønderø for Overtrædelse af Loven om Haandværk- og Fabrikdrift m. v. § 75 og § 78 anlagte og fra Lunde-Skam Herreders Politiret hertil indankede Sag er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse, som stemmer med det iøvrigt Oplyste, tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, som ifølge Næringsbeviser af 11 Marts 1874 driver Detailhandel og Brændevinhandel i Sønderø, i Lobet af det sidste Aar ofte har samlet et større Antal af Byens Ungdom i sin private Bolig, og der, dels uden Bestilling og dels efter Bettilling, beværtet dem saavel med Spise- som Drikkevarer, halve Bajre, Brændevin, Punschetrakt, for hvilke han har modtaget Betaling, som de Besøgende erlagde under Et efter Skjøn, uden at det blev specificeret, hvad hver enkelt Del kostede. Da Tiltalte, som ikke har nogen Ret til Beværtning eller Brændevin-udskjænkning, efterat have for Overtrædelse af fornævnte Lovs § 78 ved Forlig af 14 Juli 1874 erlagt en Bøde af 10 Rd. til Odense Amts Fattigkasse med den Virkning, at denne Afgjørelse

i Gjentagelsestilfælde skulde anses lige med en Dom, ved bemeldte Herreders Politiretsdom af 28 April 1876 er anset efter samme Lovs § 75 for 2den Gang begaaet uberettiget Næringsbrug med en Bode af 40 Kr. til fornævnte Fattigkasse, maa det billiges, at han nu for sit ovenanførte Forhold er domt efter oftnævnte Lovs § 75 og § 78 for 3dje Gang begaaet uberettiget Næringsbrug og for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevin-udskjænkning, og da den bemeldte Fattigkasse tilfaldende Bode, der i Dommen er fastsat til 120 Kr., findes passende og Dommens Bestemmelser om, at Tiltalte i Medfør af oftnævnte Lovs § 78 bor have sin Ret til Brændevinshandel forbrudt og tilsvare Sagens Omkostninger, ligeledes bifaldes, vil Politiretsdomman i det Hele være at stadfæste.

Nr. 19. Krigsassessor J. E. Svane (Hindenburg)

contra

Murmester Weber (Hausen),

betr. Spørgsmaalet om Citantens Ret til Erstatning for Afskedigelse i Utide som Vicevært for Indstævntes Ejendomme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Mai 1882: Indstævnte, Murmester Weber bor for Citanten, Krigsassessor J. E. Svanes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Citanten vel for Højesteret har paa-
staaet, men ikke ført Bevis for, at han for Tidsrummet fra
1 April til 1 Oktober 1881 har med Indstævntes Vidende
beregnet sig Pengevederlag overensstemmende med den af
ham paaberaabte Aftale, og iøvrigt i Henhold til de i den
indankede Dom anførte Grunde vil denne efter Indstævntes
Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret bliver efte Om-
stændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører
tilkommende Salær tilligemed Godtgjørelse til ham for et Ud-
læg at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Hindenburg tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner samt i Godtgjørelse for Udlæg 4 Kroner, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efter Citanten, Krigsassessor J. E. Svanes Anbringende blev han i Marts f. A. antaget af Indstævnte, Murmester Weber til fra 1 April s. A. at være Vicevært eller Administrator af Indstævntes samtlige Ejendomme her i Staden for en aarlig Løn af 500 Kr. og fri Bolig i en af Ejendommene, for hvilken Lejlighed den aarlige Leje ellers var ansat til 340 Kr. Citanten tiltraadte ogsaa fornævnte Stilling den 1 April f. A., men allerede den 24 September tilskrev Indstævnte ham, at han skulde ophøre med sin Funktion fra 1 Oktober f. A. og fratrykte Boligen Oktober Flyttedag s. A., hvilket han derefter har maattet gjøre. Da Citanten imidlertid formener, at han ifølge Analogien af Lovgivningens Bestemmelser om Tyende- og Husleje forhold havde Krav paa at opsiges Stillingen med et halvt Aars Varsel, har han, efter meddelt fri Proces, under nærværende Søg paastaet Indstævnte tilpligtet at betale et halvt Aars Løn med 250 Kr. og et halvt Aars Husleje med 170 Kr., ialt 420 Kr. med Renter 5 pCt. aarlig fra Forligsklagens Dato den 29 September f. A. og Søgens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager. Indstævnte derimod har paastaet Frifindelse for Citantens Tiltale, subsidiært Frifindelse imod at betale Citanten Løn for 1 Maaned eller i alt Fald Løn og Lejegendtgjørelse for 3 Maaneder, samt sig tillagt Søgens Omkostninger. Til Stotte for sin Paastand har Citanten fremlagt et Thingsvidne, hvorunder tvende Vidner have forklaret, at de en Dag i Marts f. A. vare tilstede paa et Lotterikontor tilligemed Citanten, da Indstævnte kom derind, og at der da blev truffet en Overenskomst mellem Parterne om, at Citanten skulde være Vicevært for eller have Tilsyn med Indstævntes samtlige Ejendomme, samt at Citantens aarlige Vederlag for denne Tjeneste blev bestemt til 500 Kr. og fri Bolig. Indstævnte har gjort gjældende, at der ved den anførte Lejlighed, hvor han tilfældigt traf sammen med Citanten, kun

blev indledet Underhandlinger om Antagelse af Citanten som Vicevært for Indstævntes samtlige Ejendomme, der udgjøre 6 à 7 Stykker, men da der ikke blev truffet nogen endelig Aftale mellem Parterne, hvorimod Citanten Dagen efter kom hjem hos Indstævnte paa dennes Bopæl, og Indstævnte antog ham da paa Prøve som Vicevært for tvende af hans Ejendomme, der ligge paa Vesterfælledvej, saaledes at han i Prøvetiden skulde have fri Bolig i den ene af disse, medens han ikke i Prøvetiden skulde have noget Pengevederlag, hvorimod det stilledes ham i Udsigt, hvis det viste sig, at han egnede sig til at være Vicevært, at blive antaget som saadan for Indstævntes samtlige Ejendomme. Da Citanten imidlertid viste sig uskikket til Vicevært, og der ikke var aftalt nogen bestemt Prøvetid, har Indstævnte anset sig berettiget til at afskedige ham naarsomhelst. Ved det ovennævnte Thingsvidne kan det nu ikke anses bevist, at der ved den anførte tilfældige Sammenkomst paa Lotterikontoret er truffet nogen endelig Aftale mellem Parterne, idet Vidnerne — af hvilke det ene har forklaret, at han ikke mindes, om Indstævnte kun antog Citanten paa Prøve, det andet, at han ikke hørte dette — begge desuden have forklaret, at Samtalen endte med, at Indstævnte bad Citanten komme hjem til ham, saa skulde de træffe nærmere Aftale. Noget yderligere Bevis for, at der enten ved den nævnte Lejlighed eller senere er truffet nogen Aftale mellem Parterne af andet Indhold end det af Indstævnte angivne, har Citanten ikke fort, og da dertil kommer, at Citanten end ikke har paastaet, at han i Tidsrummet fra 1 April til 1 Oktober f. A. har oppebaaret noget Pengevederlag af Indstævnte, og at saavel det ovennævnte Brev til Citanten af 24 September f. A. som en ham af Indstævnte meddelt Anbefaling af 27 s. M., hvilke Documenter Citanten uden Forbehold selv har fremlagt under Sagen, synes at vise, at Citanten ikke har fungeret som Vicevært for Indstævntes samtlige Ejendomme, men kun for de af disse der ligge ved Vesterfælledvej, vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne blive at ophæve. Da Citanten, hvem der, som bemærket, har været meddelt fri Proces, ikke har ønsket sig nogen Sagfører beskikket, men er mødt ved en privat engageret Sagfører, kan der ikke, som af denne paastanet, tilkjendes ham Sakær under Sagen. Stempelovertrædelse er ikke bognaet.

Mandagen den 24 Marts.

Nr. 99.

Etatsraad Buntzen

contra

Christian Nicolai Thornberg ogsaa kaldet **Thorenberg**
eller **Tornberg** (Def. Halkier),

der tiltales for Løsgængereri og Betleri.

Leire Herreds Politirets Dom af 14 Januar 1884: Arrestanten, Pottemagersvend Christian Nicolai Thornberg ogsaa kaldet Thorenberg eller Tornberg bør straffes med at hensættes til Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 Februar 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Overauditer Wolff og Møller, bør Arrestanten, Christian Nicolai Thornberg ogsaa kaldet Thorenberg eller Tornberg, udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten, Christian Nicolai Thornberg ogsaa kaldet Thorenberg eller Tornberg, tiltales for Løsgængereri og Betleri, er

ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse Følgende godtgjort. Efterat Arrestanten, der er langt over kriminel Lav-alder, og som tidligere mange Gange har været straffet for Løs-gænger og Betleri og senest ifølge nærværende Rets Dom af 13 Januar 1882 i Medfor af Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, har været anset med Tvangsarbejde i 180 Dage, og ifølge Nestved Kjobstads Politiretsdom af 16 August f. A. i Medfor af den nævnte Lovs §§ 1, 3 og 5, jfr. Straffelovens § 23, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 120 Dage, havde udstaaet den sidst-nævnte Straf, og han derpaa var bleven hjemsendt til sin Forsørgelseskommune Holbæk Kjobstad, blev han indlagt paa den derværende Fattiggaard den 20 Decbr. f. A. men bortromte atter herfra den 22 s. M., og han har derpaa, indtil han den 6 Januar d. A. blev anholdt, vandret omkring og ernæret sig ved at betle; hvorimod han ikke har haft Arbejde og heller ikke søgt Arbejde, uden paa et enkelt Sted, som han dog ikke har kunnet crindre. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold vil han atter være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Tvangsarbejde i 180 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt findes passende, og da det fremdeles billiges, at det er pualagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 94.

Advokat Halkier

contra

Ole Peter Mortensen (Def. Klubien),

der tiltales for at have øvet Vold imod sin Moder.

Voer- og Nim Herreders Extrarets Dom af 23 November 1883: Arrestanten Ole Peter Mortensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa bør han og udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hvid, 15 Kr. og til Defensor, Kammerassessor Poulsen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der ikke ved de under Sagen fremkomne Oplysninger imod Tiltaltes Benægtelse kan anses tilvejebragt Bevis for, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede voldelige Forhold mod hans Moder, vil der være at tillægge ham Frifindelse, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Ole Peter Mortensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Halkier og Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Ole Peter Mortensen, der er født i Aaret 1848, og som ved Højesteretsdom af 2 Januar 1882 for at have øvet Vold imod sine Forældre er anset efter Straffelovens § 201, tildels sammenholdt med § 203, med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, samt ved Aalborg Kjobstads Extraretsdom af 22 December 1882 anset efter Straffelovens § 203 med samme Art af Straf i 2 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende Sag for at have øvet Vold imod sin Moder. Efter Sagens Oplysninger indfandt Arrestantens Moder, Ane Marie Rasmussen, sig den 3 Oktober f. A. om Aftenen i Østbirk Kro, hvor der afholdtes et Mode af Østbirk-Yding Sogneraad, og foreviste for Sogneraadet et Brev, som hun havde modtaget fra en Datter i Kjobenhavn, og hvori denne skrev, at hun vidste, at Forældrene dojede Ondt med hendes Broder. Arrestanten, der fra Februar Maaned f. A. havde taget Ophold i Forældrenes Hjem, og derfor tilbød at tage disse til Forsørgelse, naar Sognet vilde yde dem den samme Hjælp som hidtil. Da hun af Sogneraadet blev anmodet om at gaa hjem og fremskaffe Datterens Adresse, forlod hun ogsaa Modet, men kom strax efter tilbage og sagde, at hun var blevet drevet ud af sit Hjem, hvorhos hun bad om, at nogle af Raadets Medlemmer vilde gaa med hende, da hun ikke turde gaa alene hjem igjen. Samtlige 8 Sogneraadetsmedlemmer fulgte derpaa med hende, for at være Vidner til, hvad der maatte pas-

seré, og de bleve alle staaende paa Vejen, der ved en Have af nogle faa Alens Bredde var skilt fra Ane Rasmussens og hendes Mands Mortén Pedersen Hesbergs Hus, til hvilket hun gik hen. Efter de af Sogneraadsmedlemmerne tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør, afgivne beedigede og overensstemmende Forklaringer, passerede der nu følgende. Da hun kom til Husets Dør, var den lukket, og først efterat hun flere Gange havde bedt derom, blev den aabnet, men i det samme gav hun et Skrig fra sig og for tilbage, hvorpaa Døren atter blev lukket og et Lys, hun havde tændt for Døren aabnedes, slukket, hvorhos flere af Sogneraadsmedlemmerne havde forklaret, at de kunde høre at Arrestanten, da Døren aabnedes, udskjældte sin Moder, idet han bl. A., efter hvad et af Vidnerne hørte, brugte den Yttring, at hun havde ligget paa Landevejen for, og det kunde hun ogsaa gjøre nu. Hun vendte nu tilbage til dem, og da de opfordrede hende til atter at gaa hen til Huset, gjorde hun ogsaa dette, hvorpaa det samme Optrin gjentog. Efter deres Opfordring gik hun tredje Gang hen til Døren, der atter blev aabnet, uden at de dog paa Grund af Mørket kunde se, hvorledes Stillingen var ved Døren, og denne Gang kom hun efter et af Vidnernes Forklaring i en Fart indenfor, men i det samme horte de Spektakel og Tummel, som om nogen faldt tilgulvs — efter Nogles Forklaring med et Bums, saaat man kunde høre det ryste i Stuen — samt at hun skreg, og efter samtlige Sogneraadsmedlemmers Forklaring var denne Tummel af en saadan Beskaffenhed, at den ikke kunde hidrøre fra, at Ane Rasmussen faldt om eller lod sig falde, men tydede paa, at der maatte være passeret noget Særdeles og kunde navnlig ikke opfattes anderledes, end at Arrestanten havde kastet hende tilgulvs, i det samme hun kom ind ad Døren. Sogneraadsmedlemmerne — med Undtagelse af et af dem, der gik sin Vej — ilede nu hen imod Huset og traadte ind ad Døren, og efterat En af dem havde stroget en Tændstik af, hvormed det Lys, Ane Rasmussen havde havt med sig, blev tændt, saa de hende, hvem de havde hørt jamre sig, nede paa Gulvet, idet hun — som af En forklaret — sad med Overkroppen oprejst og støttede sig paa den ene Haand, medens Arrestanten stod ved Siden af og — efter en Andens Forklaring — havde Armen hævet, som om han havde været ifærd med at ville slaa, men i samme Ojeblik lod, som om han vilde hjælpe hende op. Efterat hun var kommen op, kom hendes Mand, der havde ligget i det tilstødende Sovekammer, tilstede og gav hende med den Yttring, at alt det Spektakel kunde de takke hende for, et Par Slag med sin flade Haand paa Siden af Hovedet, hvortil Arrestanten bemærkede at det var Synd at behandle Moderen saaledes, og, efter hvad nogle af Sogneraadsmedlemmerne hørte, sagde Arrestanten efter sin Anholdelse, til Moderen, at naar han kom ud, skulde han

nok have hende i Erindring eller ringe for hende eller besøge hende. Angaaende hvad der passerede ved den omtalte Lejlighed har Ane Rasmussen selv forklaret, at Arrestanten, hver Gang hun, som af Sogneraadsmedlemmerne forklaret, kom hen til Døren og vilde aabne den, lukkede den og forhindrede hende i at komme ind, uden at hun bostemt kan huske, hvad Arrestanten sagde til hende, og at hun vel tilsidst kom ind, men i det samme blev stød om, saa at hun kom til at ligge paa Gulvet, men hvorledes det egentlig gik til, og om Arrestanten kastede hende om, kan hun ikke sige, ligesom hun ikke kan forklare Videre, om hvorledes det iøvrigt i det Hele gik til, uden at hun ved den ommeldte Lejlighed fik en Skramme i Panden, af hvilken hun i Forhøret den 20 Oktober f. A. paaviste et Spor, idet Huden paa venstre Side af Panden fandtes svagt blaalig-grønt. Hun har iøvrigt udsagt, at Arrestanten er slem mod hende, men at hendes Mand, naar hun klager over, at Sonnen slaar hende, og at hun har faaet Mærker deraf, siger til hende, at hun ikke kan huske det, og at hun har faaet det i Byen, og i Henhold hertil kunde hun — som hun har udtrykt sig — ikke give nærmere Forklaring, i hvilken Henseende bemærkes, at det efter det Oplyste maa antages at være en almindelig Mening i Omegnen, at hun, der er 72—73 Aar gl. og meget slovet og drikfældig, af Frygt saavel for sin Søn som for sin Mand, ikke tør forklare nærmere om den utilbørlige Medfart, hun efter Folks Mening lider af Arrestanten. Arrestanten har imidlertid vedholdende benægtet, at han ved den ommeldte Lejlighed har øvet Vold imod sin Moder eller brugt Skjældsord eller Trusler mod hende. Hans Forklaring gaar derimod ud paa, at det var saa langt fra, at han lukkede Døren eller holdt paa den, at han tvertimod lukkede den op for hende, der var beruset, men at hun da uden Grund sagde „Uh“ og traadte tilbage, indtil hun, da hun tredje Gang aabnede Døren, traadte ind, samt at det er hendes Vane at skribe, naar hun er beruset, uden at der er nogen Grund dertil. Da hun var kommet ind, sagde hun, at det var bedst hun kom i Seng, hvad hun imidlertid vægrede sig ved, idet hun, da han vilde hjælpe hende af Klæderne, kastede sig ned paa Gulvet, og derefter var det, at Sogneraadsmedlemmerne kom ind i Huset. Arrestantens Fader Morten Pedersen Hesberg, har vel forklaret, at han, der som anført laa i det tilstødende Sovekammer, ikke ved nogen Besked med, at Arrestanten har slaaet sin Moder i Gulvet, eller har hørt hende skribe, ligesom han har udsagt, at hans Hustru ofte falder om af Besvimelsestilfælde, men afset fra, at der er Anledning til at antage, at hun i det Hele holder med Sonnen mod sin Hustru, kan der saameget mindre lægges Vægt paa den af ham afgivne Forklaring, som han, der er 81 Aar, efter sit eget Udsagn hører meget daarlige, og iøvrigt taler Alt, hvad

der under Sagen er oplyst, bestemt for, at Arrestantens ovennævnte Benægtelse er urigtig, ligesom de aflagte Vidneforklaringer udelukke enhver Tvivl om, at han ved den paagjældende Lejlighed har udøvet Vold mod Moderen. I førstnævnte Henseende bemærkes, at Arrestanten — foruden som fornævnt i 1882 at være straffet for at have øvet Vold mod sine Forældre — ogsaa gjentagne Gange i afvigte Aar har været sigtet for Mishandling af sin Moder, idet denne i et over Sønnen optaget Forhør har forklaret, at Arrestanten i Marts Maaned under et Skjænderi mellem dem havde tilføjet hende flere Slag i Hovedet med sin knyttede Haand, medens hendes Mand vel nok havde set hende holde sig for Hovedet og hørt hende sige, at Arrestanten havde slaet hende fordærvet, men efter sin Forklaring ikke selv set Arrestanten slaa hende, hvorhos der i September f. A. af den praktiserende Læge i Østbirk blev anmeldt til Politiet, at Arrestanten den 2 s. M. havde pryglet sin Moder, saa at hun den følgende Dag havde maattet søge Lægehjælp og anmodet ham om at hjælpe hende, der fandtes ophovnet i Ansigtet, hvilket efter Lægens Formening hidrørte fra Næveslag, til at blive fri for Arrestantens Besøg; men i begge de paagjældende Tilfælde blev der paa Grund af manglende Bevis ikke foretaget Videre i Sagen, idet Ane Rasmussen sidste Gang ikke fastholdt Sigtelsen mod Arrestanten til den Politirapport, til hvilken hun afgav Forklaring, men opgav at hun havde haft et Krampeanfald den nævnte Dag og derved faaet store Smorter paa Armene og i Ansigtet, som om hun var bleven slaet af Nogen, hvad hun ikke vilde mindes, at hendes Son havde gjort. Ifølge et under Sagen afhørt Vidnes Forklaring har Ane Rasmussen derhos en Gang i Sommeren f. A. anmodet Vidnet, der er hendes Nabo, om at komme og redde hende, da Arrestanten vilde slaa hende — hvad Vidnet dog afslog — og efter Sagens Oplysninger maa det, som berørt, antages at være en almindelig Mening hos Folk i Østbirk, at Arrestanten har behandlet sin Moder slet.

(Fortætttes.)

Færdig fra Trykkeriet den 9 Mai 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 6.

Mandagen den 24 Marts.

Nr. 94.

Advokat Halkier

contra

Ole Peter Mortensen (Def. Klubien).

Hvad dernæst angaar selve Indholdet af den af Arrestanten afgivne Forklaring, er det først ved de som Vidner forte Sogneraadsmedlemmers Forklaring godtgjort, at det er urigtigt, naar Arrestanten har benægtet at have lukket Døren i for sin Moder, og naar han har villet paastaa, at Sidstnævnte ved sin Ankomst til Huset var beruset, idet de have forklaret, at hun ved den paagjældende Lejlighed ikke skadede noget formedelst Brændevin, og at hun ialfald kun i meget ringe Grad var beruset samt optraadte paa en ordentlig Maade, hvorimod det først var, efterat hun inde i sit Hjem flere Gange havde søgt ud i Kjøkkenet, at hun blev kjendelig beruset. Medens derhos Arrestantens Forklaring om Grunden til hendes Fald og hans Tilbud om at ville hjælpe hende i Seng ikke lader sig forene med, hvad flere af Vidnerne have udsagt om, at Spektaklet, det stærke Bums og Moderens Skrig fulgte umiddelbart, efterat hun — som det maa antages — paa en hurtig Maade kom ind i Huset, og i det Hele maa anses som i høj Grad usandsynlig, findes der efter alt det Foranførte og navnlig de ovennævnte af de 8 Sogneraadsmedlemmer, der i kort Afstand fra Huset udelukkende havde deres Opmærksomhed rettet paa, hvad der sammesteds passerede, afgivne, af Ane Rasmussens Udsagn yderligere bestyrkede Vidneforklaringer og særlig deres enstemmige foranførte Udtalelse om, at den ommeldte Spektakel inde i Huset umulig kunde hidrøre fra, at Ane Rasmussen faldt eller lod sig falde, men at det alene kunde opfattes at være sket ved, at Arrestanten kastede hende til Gulvet, idetsamme hun kom ind

af Døren, tilvejetragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at Arrestanten har udøvet den sidstnævnte Vold mod sin Moder. Ifølge den af Ane Marie Rasmussen afgivne Erklæring bliver der ikke Spørgsmaal om Forbrydelse af Arrestantens Arveret efter hende. Efter det anførte maa det billiges, at Arrestanten for sit ommeldte Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 201, og da den fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar efter Sagens Omstændigheder findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 91.

Advokat Klubien

contra

Jens Møller Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold og Legemsbeskadigelse.

Hasle, m. fl. Herreders Extrarets Dom af 20 Oktober 1883: Tiltalte Jens Hansen af Sabro bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos at udrede i Erstatning til Husmand Jens Sorensen Fussing 30 Kr., og at tilsvare alle af denne Aktion lovlig flydende Omkostninger, hvoriblandt Salær til Aktor, Overretssagfører Hoegh-Guldberg, 12 Kr., og til Defensor, Overretssagfører Lund 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Indsidder Jens Møller Hansen for Vold og Legemsbeskadigelse. Husmand Jens Sørensen Fussing har forklaret, at han, der den 2 September f. A. om Formiddagen havde været inde hos Tiltalte og der drukket nogle Snaps, senere paa Dagen var af Tiltalte bleven opfordret til at komme ind til ham og drikke en Snaps, og at han, da han derpaa kom ind i Tiltaltes Stue, saa at Tiltalte af en Trediemand, der havde siddet og sovet i Stuen, tilhørende Lerdunk havde tappet Brændevin dels paa en Karaffe, dels paa en Flaske, hvilke sidste Tiltalte havde sat ind i sit Chatol. Da Fussing havde foreholdt Tiltalte det Ubertittede heri, var Sidstnævnte bleven forbitret og havde slaaet ham i Hovedet med et Redskab, som Tiltalte havde staaende ved Døren, og herved var Fussing styrtet om og havde tabt Bevidstheden, men var dog senere kommen til Besindelse igjen, og ved sin Hustrus Hjælp bragt til sit Hjem, hvorefter han strax anmeldte Sagen for Sognefogden og næste Dag gav sig under Lægebehandling. Ifølge den af en Læge den følgende Dag afgivne Erklæring forefandtes der paa Hovedets behaarede Del 2 store friske Hugsaar, nemlig et over højre Isseben af 9 Centimeters Længde, noget ujævnt i Randen og dybest i Midten, hvor det gik lige til Hjerneskalen, og et andet over Pandebeinet af lignende Beskaffenhed og af $7\frac{1}{2}$ Centimeters Længde, men intet af Saarene, der efter Lægens Formening maatte antages at være tilføjede med et med Kraft fort, men ikke meget skarpt Redskab, havde gennemtrængt Knokkelhinden, og formentes ikke at ville medføre Fare, og efter en af Lægen den 18 September afgiven Erklæring kunde Fussing da betragtes som helbredet og den følgende Dag igjen optage sit Arbejde. Tiltalte har vel tilstaaet den paagjældende Dag at have givet Fussing et Par Slag i Hovedet med en Lime eller Fejkost, der stod i den forreste Stue, og som bestod af et ca. 2 Alen lang Skaft samt et Hoved, der var ca. 10 Tommer langt og $2\frac{1}{2}$ Tomme bredt og paa Midten havde en Tykkelse af 1 Tomme, paa hvilket Hoved, der havde temmelig skarpe Kanter, Børsterne vare be-fæstede i, men han har i saa Henseende tildels under et efter

Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør nærmere forklaret, at han om Eftermiddagen Kl. 2, da han vaagnede af sin Middagssovn, saa Fussing ifærd med at tappe Brændevin i en Flaske fra en Dunk, som en Trediomand, der tidligere paa Dagen havde sviret hos ham, havde forglømt, i hvilken Anledning Tiltalte først tilkjendegav Fussing, at dette maatte han ikke gjøre, hvortil denne svarede, at han vilde have en Flasko Brændevin, da han havde 4 Kr. eller Rigsdaler tilgode hos Dunkens Ejer, og at Fussing, da Tiltalte, efter gjentagne Gange at have befalet ham at forføje sig bort, havde aabnet Gadedøren, greb ham i Brystet og stødte ham tilbage i nogle i Forstuen liggende Tørv, hvorefter Tiltalte, som anført, greb Kosten og slog ham med sammes Hoved. Tiltalte har derhos anbragt, at han nok saa Fussing bløde, men ikke at han faldt til Jorden, og at Fussing, efter at være dreven ud paa Gaden, gav sig til at skjælde Tiltalte ud, samt at Tiltalte ikke troede at han kunde faa Fussing ud af Huset uden ved Anvendelsen af en Tvang, som den omhandlede. Fussing har paastaaet sig tilkjendt i Erstatning for Helbredelsesudgifter, 16 Kr., ifølge Regning, og for Næringstab, Svie og Smerte efter Rettens Skjon. Under det yderligere Forhør har Fussing i alt Væsentligt fastholdt sin foranførte Forklaring og har navnlig vedholdende nægtet at have skubbet Tiltalte over i Tørvene eller overhovedet rørt ved ham, og uagtet anstillet Confrontation mellem de Paagjældende er der ikke opnaaet Overensstemmelse mellem deres Forklaringer. Men selv om der efter det saaledes Forcliggende gaas ud fra, at Fussing ikke strax efter Paalæg har villet forlade Tiltaltes Stue, og at han endog efter at være kommen ud i Forstuen, har sat sig til Modværge, som af Tiltalte forklaret, maa Tiltalte — der efter Sagens Oplysninger er Fussing overlegen i Kræfter og tilbøjelig til Voldsomhed — dog anses at have været ganske ubeføjet til at anvende den ovennævnte Vold for at fjerne Fussing, og det maa derfor billiges, at Tiltalte, der er født i Aaret 1844, og som tidligere ved Hasle m. fl. Herreders Extraretsdom af 30 Mai 1881 i Henhold til Straffelovens § 228 sammenholdt med § 234 er anset med en Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er for sit omhandlede Forhold ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da det ligeledes vil kunde have sit Forblivende ved Underrettsdommens Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste,

---

Tirsdagen den 25 Marts

Nr. 90.

Advokat Levinsen

contra

Christen Christensen (Def. Halkier),

der tiltales for Mened.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 8 November 1883: Tiltalte Tjenestekarl Christen Christensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage samt derhos udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1884: Tiltalte Christen Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han — blandt Andet under Hensyn til, at han har erkjendt, at han af Vidnedommeren blev spurgt om, hvorvidt han havde hørt Husbonden udskjælde N. P. Andersen i »Stalden«, og at han fortav de af ham hørte Skjældsord, fordi han mente, at Andersen, som han var vred paa, skulde have en »Snært« — at maatte anses efter Straffelovens § 145 jfr. § 37, og Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Han vilde derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Christen Christensen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i eet Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Levinsen og Halkier for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Christen Christensen for Mened. I April Maaned f. A. sagsøgte Proprietær Niels Sloth af Dauergaard ved Hellum-Hindsted Herreders Politiret sin tidligere Tjenestekarl Niels Peter Andersen i Anledning af, at denne, der var fæstet til at tjene ham i 1 Aar fra den 1 November 1882 at regne, uden hans Tilladelse havde forladt Tjenesten den 3 eller 4 April f. A., og efter at Andersen, der ved Sagens Anhængiggjørelse havde paaberaabt sig, at han havde Ret til at forlade sin Tjeneste, fordi Sloth havde slaaet ham, hvad Sloth imidlertid benægtede, havde faaet Anstand for at føre Vidner, fremstillede han ved Sagens næste Foretagelse den 8 Mai f. A. som Vidner to af sine tidligere Medtjenende hos Sloth, nemlig Karlen Bengt August Jensen og Tiltalte, hvilken sidste, efter at være — som der hedder i Politiretsprotokollen — behørig forberedt, navnlig ved Oplæsning af den lovbeftalede Edsformaningstale, afgav en Vidneforklaring, der gik ud paa, at han, medens han den Dag, da Andersen forlod sin Tjeneste, var beskæftiget i Kostalden og Andersen og Sloth vare inde i Faarestien, horte at der sammesteds blev talt højt, uden at han imidlertid, da Døren fra Kostalden ind til den imellem denne og Faarestien beliggende Foderlo var lukket, kunde høre eller ialfald nu kunde erindre, hvad der blev sagt, samt at Tiltalte noget senere horte Andersen fortælle til det andet Vidne, Bengt Jensen, at han var blodig om Munden, og ogsaa nok saa, at Andersen var noget sort om Munden, men derimod ikke saa, at det var Blod, men at han hverken havde hørt eller set noget til, at Sloth havde slaaet Andersen, og ikke kunde huske, om Andersen havde vist ham, at hans Underlæbe var ophovnet. Denne Forklaring bekræftede Tiltalte derpaa, efterat den var oplæst for ham og af ham ratihaberet med sin Ed. Den 13 Juli næstefter anmeldte Niels Peter Andersen imidlertid for Politiet, at den ovennævnte af Tiltalte afgivne Vidneforklaring formentlig var falsk, idet Tiltalte til flere Personer havde fortalt, at han godt havde hørt, at Sloth ved den paagjældende Lejlighed havde udskjældt Andersen for Kjeltring og Æsel, samt set, at Andersen var blodig om Munden, da han kom ud fra Mødet med Sloth i Faarestien, og under den derefter imod Tiltalte indledede Undersøgelse har Tiltalte vedgaaet, at han under Vidneførselen godt erindrede, at han ved den omfoklarede Lejlighed havde under sit Ophold i Kostalden hørt Sloth inde i Faarestien sige: „Forstaar Du mig,“ og Andersen strax efter kalde paa Bengt Jensen, ligesom han ogsaa huskede, at Andersen den Dag, da han forlod sin Tjeneste hos Sloth, havde vist Tiltalte sin Underlæbe med Spørgsmaal, om den ikke var ophovnet, hvad Tiltalte imidlertid — som han har paastaet, overensstemmende med Sandheden, havde besvaret benægtende, hvorhos Tiltalte

endvidere har vedgaaet, at han, der strax efter at han, som meldt, havde hørt Andersen kalde paa Bengt Jensen, var gaaet ind i Karlekammeret, hørte, medens han opholdt sig her, at Sloth og Andersen, der imidlertid vare gaaede fra Faarestien ind i Hestestalden, der er ved Siden af Karlekammeret, forhandlede om Tyendeforholdets Ophævelse, og om Udbetaling til Andersen af dennes fortjente Lon, og at Sloth ved denne Lejlighed kaldte Andersen en Kjeltring og Æsel, hvortil Andersen, idet han vendte sig om, ytrede, henvendt til Tiltalte: „Det hører Du paa“. Medens nu Tiltalte paa Spørgsmaal om, hvorfor han i den paaagjældende Vidneforklaring havde benægtet at have hørt nogen af de i Faarestien faldne Yttringer og at kunne erindre, om Andersen havde vist ham sin Underlæbe, har erklæret, at det vidste han ikke og havde ikke tænkt videre over, har han i et den 16 August f. A. optaget Forhør som Grund til, at han ikke havde forklaret noget om, hvad der, som meldt, var passeret i Hestestalden, anbragt, at det var, fordi han mente, at Andersen, hvem han var vred paa og ikke kunde lide som Medtjener, skulde — som han har udtrykt sig — have en Snært, tilføjet at han ikke under Vidneforselen udtrykkelig var bleven spurgt om, hvorvidt han havde hørt Sloth i Faarestien udskjælde Andersen for Kjeltring og en Æsel, om han havde set Sloth slaa Andersen, og om han havde set, at dennes Læbe var tyk, og at Andersen var blodig om Munden, og Tiltalte har under Forhørene vedholdende paastaet, at han, saaledes som han havde forstaaet det første af disse Vidnespørgsmaal, hvis Ordlyd han ikke længer bestemt kunne erindre, havde besvaret dette rigtigt, idet han — der ikke havde forstaaet den oplæste Formaningstale, da Oplæsningen var foregaaet for hurtigt og med et utydeligt Organ — havde trot, at det ikke var rigtigt eller tilladeligt i sine Svar paa de ham forelagte Spørgsmaal, der efter hans Opfattelse alle vedrørte, hvad der var passeret i Faarestien, og ikke, hvad der var passeret i Hestestalden, at udsige, hvad han iovrigt vidste, naar ikke Spørgsmaalene hentydede dertil. Ifølge en af vedkommende Retsvidner til Politiprotokollen afgiven Erklæring maa det nu ogsaa antages, at der under Vidneforselen i Sagen imellem Sloth og Andersen alene var Spørgsmaal om, hvorvidt Vidnerne havde hørt Sloth i Faarestien udskjælde Andersen, medens Vidnerne ikke bleve spurgt, om de havde hørt noget af, hvad der var passeret imellem Parterne i Hestestalden, og ligesom Tiltaltes ovennævnte Anbringende om at have besvaret det ham angaaende dette Punkt forelagte Vidnespørgsmaal rigtigt efter den Maade, hvorpaa han havde forstaaet det, herefter ikke vil kunne forkastes, saaledes findes det overhovedet efter Sagens Omstændigheder, og idet de øvrige ovenfor ommeldte Urigtigheder eller Ufuldstændigheder i Tiltaltes Vidneforklaring ere af mindre væsentlig Betydning, og navnlig maa

antages at have været uden al Indflydelse paa Afgjørelsen af den vedkommende Tyendesag, betænkeligt at statuere, at Tiltalte i sin heromhandlede Vidneforklaring forsætlig skulde være afvegen fra Sandheden for at influere paa Udfaldet af Sagen til Skade for Andersen, hvorimod det man antages, at han alene af Ubetænksomhed har undladt at meddele Alt; hvad han havde erfaret om det mellem Sloth og Andersen Passerede. For dette sit Forhold vil Tiltalte, der er født den 11 December 1865 og som — med Undtagelse af, at han i forrige Aar har erlagt en Bøde af 3 Kr. for Helligbrøde — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 148 cfr. § 37, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 104.

Advokat Levinsen

contra

Carl Frederik Johansen (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Bjeverskov Herreds Extrarets Dom af 29 Oktober 1883: Tiltalte Carl Frederik Johansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte bør derhos i Erstatning til Hjulmand Frederik Hansen af Ledhuset udrede 6 Kr. 50 Øre, samt betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Ritzau af Kjøge og Nielsen af Storehedinge, 10 Kr. til hver. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kalko og Mundt, betaler Tiltalte Carl Frederik Johansen 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udrede inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Bjeverskov Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arbejdsmand ved Juellund Teglværk Carl Frederik Johansen for Vold, og er det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forbrydelse under følgende Omstændigheder. Søndagen den 26 August f. A. om Eftermiddagen, da Hjulmand Frederik Hansen af Ledhuset ved nævnte Teglværk med flere Arbejdere var beskæftigede paa Juellunds Hovmark med at læsse Havre paa Vogn, kom Tiltalte, der arbejdede ved en anden Vogn paa samme Mark, og bad ham, der havde det Arbejdsfolkene til fælles Brug medgivne Øltræ, om noget at drikke; efterat have drukket af Øltræet, lagde Tiltalte dette paa Jorden, hvor han havde taget det, og da Fr. Hansen foreholdt ham, at han skulde hænge det paa Vognen, opstod der Skjænderi mellem dem, hvorunder de, der begge vare endel berusede, toge fat i hinanden, ved hvilken Lejlighed Fr. Hansen blev kradsæt i Ansigtet. Efterat de vare blevne skilte ad af en af Høstarbejderne, toge de strax paany under gjensidig Udskjælden fat paa hinanden, hvorefter Tiltalte paa Opfordring af de Tilstedeværende under vedblivende Skjældsmaal med Frederik Hansen gik tilbage til den ca. 200 Alen fjerne Vogn, ved hvilken han havde Arbejde; men da Frederik Hansen gjentagende havde kaldt Tiltalte ved hans Øgenavn „Silkeskrædder“, greb Tiltalte strax, efterat han var kommen hen til sin Vogn, sin Hotyv, hvis Grene vare ca. $\frac{1}{2}$ Alen lange og almindeligt spidse, medens Skaftet havde en Længde af noget over 3 Alen, og holdende den foran sig med Spidserne opad i halv Mandshøjde fra Jorden gik han stærkt henimod Frederik Hansen og tilføjede ham ved et Stød med Hotyvens ene Greb et Stik i Brystet, hvorved Frederik Hansen tumlede noget tilbage, dog uden at falde. Ved Stødet bibragtes der Frederik Hansen ifølge en af praktiserende Læge Birch, til

hvem han samme Aften henvendte sig, afgiven Erklæring, i Huden over Brystbenets nedre Del et mindre Stiksuur, som trængte ind til Benhinden, dog uden at beskadige denne, og tydede Saarets Udseende og Beskaffenhed ifølge Erklæringen paa, at det er frembragt ved Indtrængen af et haardt spidst Legeme i Retning nedenfra opad og fra venstre Side ind imod Legemets Midtlinje. Skadelidte, der efterat have holdt sig hjemme i 2 Dage, den 3die Dags Morgen atter kunde begynde sit Arbejde, følte ifølge sin den 7 September til Politirapporten afgivne, og inden Retten ratihaberede Erklæring, ikke mere Men af Saaret, naar undtages nogen Æmhed. Efter en af Distriktlæge Mathiessen paa Foranledning af Overretten under 17 Januar 1884 afgiven Erklæring, maatte det antages, at den tilføjede Læsion ikke vilde have skadelige Følger for Skadelidtes Helbredstilstand. Tiltalte, der som ommeldt var endel beruset, men dog ikke i højere Grad, end at han kunde udføre sit Arbejde og vidste hvad han gjorde, har vel indrømmet, at han greb Høtyven for at bruge den mod Fr. Hansen eller at støde ham med den, men tillige paastaet, at han blev saa ophidset af Fr. Hansens Drillerier og Malice, at han glemte sig selv, og at det laa udenfor hans Tanke at tilføje Fr. Hansen en egentlig Skade. Skadelidte har paastaet Tiltalte tilpligtet at udrede i Erstatning for Arbejdstab 3 Kr. samt for Udgift til Læge 3 Kr. 50 Ore. For det af Tiltalte udviste Forhold findes han, der er født den 20 Marts 1845 og ikke ses tidligere at være tiltalt eller straffet, retteligt ved den indankede Underretsdom af 29 Oktober f. A. at være anset efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte ligeledes billiges, vil Underretsdommen i det Hele blive at stadfæste.

Onsdagen den 26 Marts 1884.

Nr. 14. Sogneraadet for Vandborg og Ferring Sogne
(Levinsen efter Ordre)

contra

Skifteforvalteren i Ulfborg-Hind Herreder som behandlende Boet efter afdøde Aftægtsmand **Poul Christensen Skodborg** og tidligere afdøde Hustru samt Husmand **Niels Christian Poulsen** m. Fl. (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsmaalet om Fattigvæsenets Ret til Refusion af ydet Fattigunderstøttelse i den Understøttedes Dødsbo.

Ulfborg-Hind Herreders Skifterets Kjendelse af 20 Juli 1881: Den af Vandborg-Ferring Sogneraad nedlagte Paastand om, at faa ommeldte Beløb, 1038 Kr. 43 Ore, betalt af nærværende Bo, kan ikke gives Medhold.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 September 1882: Den paaankede Skifteretskjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, og der tillægges de for Parterne sammesteds beskikkede Sagførere, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, i Salær hver 50 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ikke for Højesteret er Spørgsmaal om den af Citanterne i forrige Instants nedlagte subsidiære Paastand, vil den indankede Dom være at stadfæste i Henhold til de deri iøvrigt anførte Grunde, hvortil føjes, at ligesom Poul Christensen Skodborg, som i Dommen anført, ikke nød Fattighjælp ved sin Død, saaledes maa han antages heller ikke at være bleven begravet paa Fattigkassens Regning. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanterne 2 Kroner. Advokaterne Levinsen og Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Efterat Citanterne, Vandborg-Ferring Sogneraad, i Dødsboet efter Aftægtsmand Poul Christensen Skodborg og tidligere afdøde Hustru Mariane Nielsen, der behandles af Ulfborg Hind Herreders Skifteret, havde nedlagt Paastand paa Betaling af Boet af on den 4 December 1880 dateret Regning, ifølge hvilken der af Vandborg-Ferring Kommune var ydet Poul Christensen Skodborg Fattigunderstøttelse til et Beløb af 1038 Kr. 43 Øre, dels

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltales Julius Johannes Høyer, der er født den 11 December 1848, og som ikke er funden forhen straffet, for uterligt Forhold.

Det er i saa Henseende ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han, der i flere Aar har været ansat som Religionslærer i en herværende privat Drengeskole, har i den senere Tid jævnlig, modens Undervisningen stod paa, taget flere af Disciplene i en Alder mellem 10—16 Aar op til sig paa eller ved Kathedret og befølt dem, stundom paa det blotte Legeme, ved at stikke Haanden under deres Klæder og i enkelte Tilfælde paa Kjønsdelene, dog udenpaa Klæderne, ved hvilke Befolinger Tiltalte, efter hvad han gjentagne Gange under Forhøret har erkjendt, har haft en sandelig Følelse.

Herefter, og idet der efter Omstændighederne intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes senere Anbringende om ikke at have haft nogen kjønslig Tilfredsstillelse i sit Forhold overfor Drenge, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 185 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 106. Højesteretssagfører Hansen

contra

Poul Martinus Mathiasen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 23 November 1883: Tiltalte Poul Martinus Mathiasen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt ud-

rele Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Brask, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Indsieder Poul Martinus Mathiasen for Tyveri.

Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 12 Oktober f. A., da han under et Besøg hos sin Fader, Husmand Mathias Poulsen i Vind, var alene i dennes Stue, har tilvendt sig en Faderen tilhørende Tegnebog med en deri værende Halvtresindstyvekrone-seddell, der beroede i et Chatol, hvis Klap han aabnede med et Som, hvorefter han samme Dag forlod Huset. Tegnebogen, som maa antages at have haft en Værdi af 50 Ore, bortkastede han, og Pengene forbrugte han i de nærmest paafølgende Dage, men Faderen, der har yttret Ønske om, at Tiltalte forskaanes for Straf, har frafaldet Krav paa Erstatning.

For dette Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1860, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange

5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 108. Advokat Hindenburg
contra
Rasmus Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Stubbekjøbings Extrarets Dom af 6 November 1883: Tiltalte, Rebslager Rasmus Pedersen i Stubbekjøbing, bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af nærværende Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Jensen og Ravnsgaard, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Februar 1884: Tiltalte, Rebslager Rasmus Pedersen, bør hensesættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Henseende til Sagens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Maag og Salomonsen for Overrotten, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Rettelse:

P. 72, L. 4 f. n.: •bliver efte• læs: •blive efter•.

Færdig fra Trykkeriet den 16 Mai 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 7.

Mandagen den 31 Marts.

Nr. 108.

Advokat Hindenburg

contra

Rasmus Pedersen (Def. Halkier).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag, er Tiltalte, Rebslager Rasmus Pedersen, der er født 28 Septbr. 1831, og ikke forhen tiltalt eller straffet, aktioneret for bedrageligt Forhold.

Tiltalte har erkjendt, at han den 15 Oktober f. A. paa Havnepladsen i Stubbekjøbing afkjøbte Uldvarehandler Sand af Ikast et Par Underbenklæder, som han strax fik udleveret, til en Pris af 2 Kr. Da Tiltalte ikke havde Penge, spurgte Sand om hans Navn, hvortil han svarede, at han hed Hansen og boede oppe i Gaden. Sand spurgte ham saa yderligere, om han var Fisker Hansen, hvilket Spørgsmaal han efter hins Forklaring besvarede bekræftende, men Tiltalte vil ikke kunne mindes dette. Ved at kalde sig Hansen tænkte Tiltalte ikke paa nogen bestemt Person, men han vilde ikke opgive sit eget Navn og sin Bopæl, da han boede paa Fattiggaarden. Tiltalte lovede Sælgeren at bringe ham de 2 Kr. om Aftenen i hans Logis, men han havde ikke saa mange Penge, og han bragte ham dem derfor ikke. Da Tiltalte næste Morgen igjen kom ned paa Havnepladsen og fik Oje paa Sælgeren, men ikke ønskede at træffe denne, eftersom han endnu ikke havde Penge til at betale med, løb han sin Vej og skjulte sig.

Medens det nu ikke kan anses bevist, at Tiltalte, dengang han kjøbte Benklæderne, ikke havde til Hensigt at betale dem, hvorfor Straffelovens § 251 ikke, som antaget af Underretten, kan finde Anvendelse i foreliggende Tilfælde, findes Tiltaltes

Forhold derimod at maatte henføres under Straffelovens § 257, og skjønnes Straffen at kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 14 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, der har fastsat Straffen til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, medens den vil være at stadfæste med Hensyn til Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte.

Tirsdagen den 1 April.

Nr. 103.

Advokat Halkier

contra

Mikkøl Andersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 262, jfr. Konkurslovens § 148.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 31 December 1883: Detaillist Mikkøl Andersen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Derimod bør Tiltalte udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Landsoverretsprokurator Fasting og Defensor, Landsoverretsprokurator, Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 18 Februar 1884: Tiltalte Mikkøl Andersen bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tildales Detaillist Mikkel Andersen i Viborg for Overtrædelse af Straffelovens § 262 jfr. Konkurslovens § 148. Det fremgaa af Sagens Oplysninger, at Tiltalte, der i Foraaret 1872 tog Borgerskab i Viborg som Detailhandler og Værtshusholder, har efter i nogle Aar at have drevet en Handel med Fødevarer, som efter hans Forklaring i Virkeligheden kun var en Høkerhandel, i Efteraaret 1876 etableret en Handel med gamle og nye Klæder, idet han i Forbindelse hermed først var Vognmand og Forpagter af Mosebrug og senere Fæstemand og Ejendoms-kommissionær, men at han, der i sin Handel med gamle og nye Klæder maa antages at have haft en aarlig Omsætning af mellem 6000 og 9000 Kr., i Efteraaret 1882 maatte overgive sit Bo til Konkursbehandling, og at det da efter den af Kurator i Boet forfattede Statusoversigt viste sig, at han havde en Underbalance af 13,396 Kr. 69 Øre, samt at der kun kunde kalkuleres en Dividende til hans Regningskreditorer af 5 pCt. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han i de første Aar efterat han var begyndt at drive Handel, og navnlig ogsaa i den første Tid, efterat han havde opgivet Høkerhandelen og istedetfor etableret en Handel med Klæder, ikke har været forsynet med autoriserede Handelsbøger, ligesom han heller ikke har foretaget aarlige Statusopgjørelser, og vel anskaffede han sig i Januar 1878 efter paa Borgmesterkontoret at være gjort opmærksom paa, at han var pligtig at føre Handelsbøger, en autoriseret Journal og og Hovedbog, ligesom han ogsaa fra den Tid af aarlig foretog Statusopgjørelser, som han imidlertid indførte i en uautoriseret Kladdebog, men baade hans Bogføring og hans Statusopgjørelser vare i høj Grad mangelfulde, i hvilken Henseende han navnlig har erkjendt, at han hverken har ført Kassebog eller Bog over sin, som det maa antages, temmelig betydelige Vexelgjæld, samt at han ikke i sine Bøger har indført den Gjæld, for hvilken han havde stillet Kaution, eller som skyldtes til hans Venner og Bekjendte; og efter en af Kurator i Boet forfattet Oversigt

over Differencen mellem de i Boet anerkjendte Fordringer og de Beløb, hvormed Fordringerne af Tiltalte ere bogførte, skyldte han 5749 Kr. 94 Øre mere, end han skulde skyldte efter Bogerne, hvorhos hans Underbalance, som meldt udgjorde 13,396 Kr. 69 Øre, medens den sidste af ham den 3 Juli 1882 foretagne Statusopgjørelse kun udviste en Underbalance af 3969 Kr. 54 Øre. Da det nu ikke vil kunne diskulperes Tiltalte, at Manglerne ved hans Bogføring formentlig maa antages at have hidrørt fra, at han, der iøvrigt efter sin Forklaring førte Bogerne efter bedste Skjønnende og Evne, ikke havde Kundskab om, hvorledes de rettelig skulde føres, idet han navnlig ikke forstod at føre Kassebog eller Bog over sin Vexelgjæld, medens han troede, at den Gjæld, hvorfor han havde stillet Kaution, eller som skyldtes til hans Venner og Bekjendte, ikke skulde indføres i Bogerne, vil han, der er født i Aaret 1843 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ikke kunne undgaa at anses efter Straffelovens § 262 andet Led, jfr. tildels Konkurslovens § 148 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 112.

Etatsraad Buntzen

contra

Jørgen Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Marts 1884: Arrestanten Jørgen Pedersen bør straffes med Tugthusarbejde i to Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salmær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Alberti og Rode, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten, Jørgen Pedersen, der er født den 13 Juli 1832 og mange Gange tidligere straffet, senest ifølge Kronborg østre Birk Politiretsdom af 30 Juli 1880 og denne Rets Dom af 1 April 1882 henholdsvis efter § 2, jfr. § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage og efter Straffelovens § 231, 1ste Led og Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, under nærværende mod ham for Tyveri, Betleri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist dels at have overtraadt et ham d. 6 April f. A. til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrukel givet Tilhold ved i Oktober Maaned f. A. at tage Ophold her i Staden og forblive her, indtil han d. 22 Januar d. A. blev anholdt i Anledning af nærværende Sag, uden at melde sig ved den nævnte Protokol, dels at have den 11 Oktober f. A. frastjaalet Manufakturhandlerske Francisca Jensen et til 50 Øre vurderet Par Sokker, der var ophængt som Skilt udenfor Bestjaalnes Boutik, dels endelig at have den 22 Januar d. A. betlet heri Staden, vil han være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 2 Aar samt have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 73. Højesteretssagfører Hansen

contra

Søren Frederik Christian Møller (Def. Buntzen),

der tiltales for bedrageligt Forhold og det i Straffelovens § 262 omhandlede Forhold.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Mai 1883: Tiltalte, forlienværende Kjøbmand af Hillerød, Søren Frederik Christian Møller, bør at straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger. Saa bør han og at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 15 Kr., og til Defensor, Prokurator Wodschow, 12 Kr. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 16 November 1883: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Maanedre. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Salomonson betaler Tiltalte, fhv. Kjøbmand Soren Frederik Christian Møller af Hillerød, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens § 262, 1ste og 2det Stykke samt efter § 257 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Han bør derhos udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Soren Frederik Christian Møller bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Saa udrede han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier samt i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hillerød Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, fhv. Kjøbmand Soren Frederik Christian Møller af Hillerød aktioneret for bedrageligt Forhold og det i Straffelovens § 262 omhandlede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende.

Efter at Tiltalte, som den 2 November 1881 havde gaaet Borgerskab som Kjøbmand i Hillerød, den 17 November 1882 var gaaet fallit, blev det i den af Boets Kuratorer i Overensstemmelse med Konkurslovens § 79 afgivne Indberetning blandt Andet fremhævet, at Tiltaltes Bøger vare i højeste Grad uordentlig forte, saa at der endog hos dem var opstaaet Mistanke om, at de tildels vare førte med det Maal for Øje, at skjule den virkelige uheldige Stilling. Under den i den Anledning indledede

kriminelle Undersøgelse er det derefter ved Tiltaltes Vedgaelse i Forbindelse med det iøvrigt Fremkomne, oplyst, at Tiltalte i sin autoriserede Hovedbog foruden Debitorerne kun har opført sin Hovedkreditor O. V. Jørgensen, hvis Konto han derhos først har begyndt i Mai f. A., uagtet han efter Fakturabogen allerede i Oktober og November 1881 havde modtaget betydelige Vareposter fra den nævnte Kreditor, at Tiltaltes øvrige Kreditorer derimod ere opførte i en særskilt uautoriseret Bog, som han dog først begyndte at føre i Juli f. A., efter de i hans Besiddelse værende Fakturaer, og at fremdeles ligelodes den saakaldte Hovedkassebog er fuldstændig upaalidelig, idet meget af, hvad der indkom eller udbetaltes, ikke er indført i Bogen, og navnlig Udgifter ere afholdte af, hvad der kom ind ved kontant Salg i Boutiken, uden at der fortes andet til Indtægt, end hvad der blev tilbage efter Udgifternes Afholdelse, i hvilken Henseende endnu bemærkes, at Tiltalte efter sin Forklaring vol i Begyndelsen førte en Klade-Kassebog, hvori alle lobende Udgifter bleve indførte, og hvorfra de hver Aften bleve overførte i Hoved-Kassebogen, men ophørte hermed ved Juletid 1881 og derefter førte Bogen uden nogen Nøjagtighed, idet han indskrænkede sig til at føre ind i Hoved-Kassebogen om Aftenen, uden nogen nærmere foreløbig Optegning om Dagen. Som Følge af Tiltaltes uordentlige Bogføring har det ikke været muligt efter Konkursens Indtræden ved Hjælp af Bøgerne at oplyse hans Status eller Forretningens Gang, i hvilken Henseende bemærkes, at medens den af Kuratorerne ved Konkursens Begyndelse paa Grundlag af Bøgerne opgjorte Status udviste et Overskud af ca. 508 Kr., har der ved senere Undersøgelse vist sig at være en Underbalance af ca. 8124 Kr., hvorhos Kuratorerne have fremhævet, at der ved en af dem foretagen Opgjørelse af Indtægter og Udgifter har vist sig at mangle Oplysning om, hvor et Beløb af ca. 4397 Kr. er blevet af. Som Grund til, at han i sin autoriserede Hovedbog af Kreditorerne kun har opført ovennævnte Jørgensen, har Tiltalte angivet, at han ikke vilde have, at Jørgensen, der undertiden lod sig Tiltaltes Bøger forevise, skulde blive vidende om, at Tiltalte havde andre Kreditorer af Betydning, i hvilken Henseende han nærmere har forklaret, at Jørgensen, der i sin Tid, skjøndt han af Tiltalte var underrettet om, at denne ikke ejede Noget, havde tilbudt Tiltalte at levere de til denne Handel fornødne Varer, og saamtidig advaret Tiltalte imod at indlade sig med Andre, ikke naar han indfandt sig hos Tiltalte for at undersøge Forholdene, fik at vide, at denne havde en uautoriseret Hovedbog, ligesom Tiltalte paa Jørgensens Forespørgsel benægtede at have andre Kreditorer af Betydning, idet han var bange for, at Jørgensen, naar han erfarede, hvormange andre Kreditorer Tiltalte i Virkeligheden havde, vilde trænge paa Tiltalte, for at faa sit Tilgodehavende betalt.

Derimod har Tiltalte bestemt benægtet, at han ved den nævnte Fremgangsmaade havde til Hensigt at formaa Jørgensen til fremdeles at levere ham Varer paa Kredit. Med Hensyn til den saakaldte Hoved-Kassebog har Tiltalte endvidere forklaret, at han særlig har undladt i samme at indføre forskellige til andre Kreditorer gjorte Afbetalinger, fordi Jørgensen trængte ind paa ham for at faa, hvad der indgik kontant, og han derfor ikke turde lade Jørgensen se, at han gjorde Afbetalinger til Andre. Det er endelig oplyst, at Tiltalte i August f. A. har tilstillet Jørgensen en detailleret Statusopgjørelse, hvorefter hans Skyld til andre Kreditorer kun var ca. 170 Kr., ungtet disses Tilgodehavende i Virkeligheden udgjorde 4286 Kr., og hvorefter hans Underbalance kun skulde være ca. 1300 Kr., medens den maa antages i Virkeligheden at have udgjort ca. 4920 Kr., samt at Tiltalte i Begyndelsen af September f. A. i et Brev til sin Kreditor Carl Sæby & Co. har anmodet om en kort Henstand med Betaling af en Vexelgjæld med Tilføjende, at bemeldte Kreditor ikke behøvede at frygte for sit Tilgodehavende, da en af Tiltalte opgjort Status for de sidste 10 Maaneder ndviste et Overskud af 862 Kr. Medens sidstnævnte Kreditor ikke fæstede nogen Lid til denne Meddelelse, har derimod Jørgensen forklaret, at han efter sit Kjendskab til Tiltaltes autoriserede Hovedbog, samt i Henhold til den ham i August f. A. af Tiltalte tilstillede Statusopgjørelse troede, at Tiltalte virkelig ikke havde andre Kreditorer af Betydning end ham, og derved blev bevæget til vedblivende at levere Tiltalte de af denne rekvirerede Varer paa Kredit. Tiltaltes Forklaring, der efter det Foreliggende findes at maatte lægges til Grund for Sagens Paadømmelse, gaar derimod ud paa, at han kun tilstillede Jørgensen den urigtige Statusopgjørelse for at opnaa yderligere Henstand med Betalingen af allerede leverede Varer, hvorimod han efter det omhandlede Tidspunkt end ikke vil have rekvireret Varer hos Jørgensen, men indskrænket sig til at modtage, hvad denne af sig selv tilbød at sende ham. Tiltalte har iøvrigt vedgaaet, at han allerede i August f. A. indsaa, hvor uheldig hans Stilling var, og hvor ringe Udsigt han havde til at kunne klare sin Gjæld ved at fortsætte Forretningen, hvorfor han ogsaa har erkjendt det Urigtige i at skjule sin sande Stilling for sine Kreditorer, idet han dog med Hensyn til sit Forhold til Jørgensen endnu har anført — hvad imidlertid er benægtet af denne, — at Jørgensen for en stor Del sendte ham Udskudsvarer, som han ikke kunde have nogen synderlig Fortjeneste paa, og derfor ogsaa nogle Gange prøvede paa at tilbagesende, hvad dog kun medførte, at han paany fik dem tilsendte.

I Henhold til Foranførte maa det billiges, at Tiltalte, der er født den 14 September 1858 og ikke findes tidligere straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens §§ 257 og

262, 2det Stykke, men Straffen, som i Underretsdommen er fastsat til simpel Fængsel i 6 Uger, findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til lige Fængsel i 3 Maa-neder. Med den heraf følgende Forandring vil Underretsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig findes paalagte Tiltalte, tiltrædes, være at stadfæste.

Nr. 6. Kaptajn, Dr. phil., Brygger J. C. Jacobsen
(Klubien)

contra

Brygger Carl Jacobsen (Lunn),

betr. Indstævntes Berettigelse til en af ham fort Lagerøls-Etikette.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Juni 1883: Indstævnte, Brygger Carl Jacobsen af „Ny Carlsberg“, bor for Tiltale af Citanten, Kaptajn og Brygger J. C. Jacobsen af „Gamle Carlsberg“, under nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ifølge Indholdet af den i den indankede Dom omhandlede, mellem Parterne afsluttede Overenskomst maa Indstævnte antages at have paataget sig en ubetinget Forpligtelse til at lade sine Etiketter være i fremtrædende Grad forskellige fra Gamle-Carlsbergs Etiketter, hvilken Forpligtelse det maatte paahvile ham at efterkomme, selv om der ikke var opstaaet eller overhovedet vilde kunne opstaa Konkurrence inellem eller Forvexling af hans og Gamle-Carlsbergs Produkter. Da den Etikette, som Indstævnte efter Overenskomstens Indgaaelse har indført for det af ham producerede Lagerøl, imidlertid efter dens hele Udseende ikke findes at være i fremtrædende Grad forskjellig fra den Etikette, som Citanten benytter til sit Exportøl — der iøvrigt efter de foreliggende Oplysninger ligesom Indstævntes Lagerøl er Gjenstand for Afsætning heri Landet — maa Indstævnte anses ikke i denne Henseende at have holdt sig Overenskomsten efterrettelig. Han vil som Følge heraf i Henhold til Citantens Paastand være at tilpligte at ophøre med Brugen af den omhandlede

Etikette. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 8 Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse ophøre med Brugen af den ovenomhandlede Etikette. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved en den 17 Januar 1882 mellem Citanten, Kaptajn og Brygger J. C. Jacobsen af „Gamle Carlsberg“ og Indstævnte Brygger, Carl Jacobsen af „Ny Carlsberg“ indgaaet Overenskomst, der skulde træde i Kraft den 1 Oktober s. A., forpligtede Indstævnte sig under Forudsætning af, at Citanten for sit Bryggeri „Gamle Carlsberg“s Vedkommende iagttog tilsvarende Reglor, til paa sine Etiketter, der skulde være i fremtrædende Grad forskellige fra „Gamle Carlsberg“s Etiketter, kun at anbringe sit Bryggeris Navn „Ny Carlsberg“ og sit Varemærke (et Hagekors), ikke sit Firmas eller sit personlige Navn. Da Indstævnte, der paa den Tid til det af ham tilvirkede saakaldte bajerske Lagerol benyttede en firkantet Etikette af brun Farve, efter Overenskomstens Indgaaelse har ombyttet denne med en anden, der vel bærer Indskriften „Ny Carlsberg“ og Indstævntes Varemærke, men efter Citantens Formening i Tegning og Form, de enkelte Deles Farver og den hele Anordning er en Efterligning af en af „Gamle Carlsberg“s Etiketter, og Indstævnte efter den 1 Oktober 1882 er vedbleven at benytte denne Etikette kun med nogle uvæsenlige og ikke iøjnefaldende Modifikationer, har Citanten under nærværende Sag paastaet ham tilpligtet under en daglig Mulkt at ophøre med Brugen af saadanne Etiketter, hvorhos han har paastaet Indstævnte dømt til at betale Sagens Omkostninger.

Indstævnte har paastaet sig frifunden og Sagens Omkostninger hævede.

Det er in confesso, at den Ølsort, Indstævnte forhandler under Benævnelsen „bajersk Lagerol“ og hvortil han bruger den paaklagede Etikette, er den her i Landet almindelig forekommende Art af bajersk Øl, at Indstævnte ikke afsætter noget af denne Ølsort udenfor Danmark, og at den nævnte Etikette

er væsenlig afvigende fra den, under hvilken Citanten afsætter denne Slags Øl; endvidere, at den af „Gamle Carlsberg“s Etiketter, der efter Citantens Formening er efterlignet, benyttes til det saakaldte „Carlsberg Beer“ eller „Exportøl“, som ved sin Benævnelse, Beskaffenhed og højere Pris afviger fra Lagerøllet og derhos væsenlig er bestemt til Afsætning udenfor Danmark — hvilket ogsaa fremgaar af, at Indskriften er affattet i det engelske Sprog og udtrykkelig indeholder, at Øllet er bestemt til Export — saa at vedkommende Forhandler kun lader en meget ubetydelig Del af dette Øl komme nogle enkelte af hans Kunder her i Landet til Gode; samt endelig at Indstævnte forhandler lignende Exportøl under en Etikette, der ikke har nogen Lighed med „Gamle Carlsberg“s Exportøletiketter.

Da der efter det Anførte ikke kan antages, at der er opstaaet eller kan opstaa nogen Konkurrence mellem eller Forveksling af Citantens Exportøl og Indstævntes Lagerøl, vilde den Omstændighed, at der — uanset de af Citanten selv anførte Forskjelligheder i de til disse to Ølsorter benyttede Etiketter — maatte være Lighed imellem dem, ikke indeholde noget Brud paa den indgaaede Overenskomst, og Indstævnte vil folgelig efter sin derom nedlagte Paastand være at frifinde, uden at det findes nødvendigt at undersøge, om den af Citanten paastaaede, men af Indstævnte bestridte Lighed mellem Etiketterne er tilstede.

Onsdagen den 2 April.

Nr. 95. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Jens Peter Larsen (Def. Buntzen),

der tiltales for Vold.

Saxkjøbing Kjøbstads Extraræts Dom af 15 December 1883: Arbejdsmand Jens Peter Larsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Koefoed og Defensor, Overretssagfører Jensen 12 Kr. til hver, foruden Diæter til Sidstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 8 Februar 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Maag og Winther bør Tiltalte, Arbejdsmand Jens Peter Larsen af Sækkjøbing udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter Omstændighederne findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Sækkjøbing Kjobstads Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arbejdsmand Jens Peter Larsen af Sækkjøbing tiltales for Vold, er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den nævnte Forseelse under følgende Omstændigheder. Den 18 November f. A. om Efterniddagen vare Flere forsamlede hos Væver P. Christensen paa Sækkjøbing Skov; Tiltalte, der har en Lejlighed i den samme Ejendom, kom da tilstede, og idet han broutede af sin Styrke, yttrede han, at han kunde banke dem allesammen, og da nu Ingen vilde slaas med ham, slog han med en Ølflaske, som han holdt om Halsen, Parcellist Peder Jørgensen af Krærup saaledes i Hovedet, at Sidstnævnte besvimet styrtede til Jorden, og at der tilføjedes ham et ca. 2 Tommer langt Saar, der gik gjennem alle Integumenterne dog uden at blotte det underliggende Ben og hvoraf Blodet strømmede ud. Tiltalte har indrømmet, at den Overfaldne ikke iforvejen havde fornærmet ham eller givet ham nogen Anledning til

Overfaldet, og at han kun slog, fordi han, der havde nydt endel Spiritus, men som dog godt vidste, hvad han foretog sig, vilde slaas, medens Ingen vilde slaas med ham. Den den Overfaldne tilføjede Beskadigelse kan efter den afgivne Lægeerklæring ikke antages at ville efterlade sig skadelige Følger, og den Overfaldne har frafaldet Krav paa Erstatning.

For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 20 Septbr. 1858, og som ifølge Maribo Kjobstads Extraretsdom af 27 December 1875 i Medfør af Straffelovens § 228, jfr. §§ 21, 29 og 37 har været straffet med 10 Slag Rotting og ifølge Saxkjøbing Kjobstads Extraretsdom af 31 Decbr. 1881 i Medfør af Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, og som derhos i Militærtjenesten har været straffet 7 Gange arbitrært, derunder 3 Gange for at have yppet Klammeri med civile Personer, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 203, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage findes passende, og da det ligeledes billiges, at det ved Dommen er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 101. Højesteretsadvokat Hindenburg

contra

Lars Christensen (Toft) og Jens Jensen
(Defensor Bagger),

der tiltales: Førstnævnte for ulovlig at have tilegnet sig Sten af en af Vevæsonet benyttet Grusgrav samt for at have forledet Medtaltte til at afgive usand Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for at have afgivet usand Forklaring for Retten.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 6 September 1883: De Tiltalte, Arbejdsmand Lars Christensen, kaldet Toft, og Handelsmand Jens Jensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Lars Christensen bør udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr., og til Defensor, Sagfører Andersen, 10 Kr., dog saaledes at Tiltalte Jens Jensen in solidum med ham deraf udreder Halvdelen. At efterkommes under Adferd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Januar 1884: Tiltalte Lars Christensen med Tilnavn Toft bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, hvorhos han udreder Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. Tiltalte Jens Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog saaledes at han in solidum med Tiltalte Lars Christensen udreder Halvdelen af de ovennævnte Omkostninger. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom i saa Henseende anførte Grunde maa det billiges, at Jens Jensen er frifunden for Aktors Tiltale og at der ligeledes er tillagt Lars Christensen Frifindelse, forsaavidt han er sigtet for at have forledet Medtiltalte til falsk Forklaring for Retten. Derimod vil Lars Christensen for sit i Dommen ommeldte Forhold med at tilægge sig endel Vejvæsenet tilhørende Sten være at anse efter Straffeloven § 228 og Straffen efter Omstændighederne at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Lars Christensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i otte Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Lars Christensen med Tilnavn Toft og Handelsmand Jens Jensen, Førstnævnte for ulovlig at have tilegnet sig Sten af en af Vejvæsenet benyttet Grusgrav samt for at have forledet Medtiltalte til at afgive usand Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for at have afgivet usand Forklaring for Retten. Ved Tiltalte Christensens egen Tilstaaelse

og Sagens øvrige tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør tilvejebragte Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der i afvigte Foraar, ligesom i tidligere Aar, har været antagen til i en af Vejvæsenet benyttet Grusgrav i Fræer Purker at harpe Grus og opstable de ved Harpningen fundne større Sten, har ifjor af de i Grusgraven saaledes forefundne og der henliggende Sten overladt endel, som det maa antages 8 Læs, til Medtaltte Jensen og herfor af denne oppebaaret en Betaling af 6 eller 8 Kr. Da nemlig Jensen, hvis Ejendom støder næsten umiddelbart op til den nævnte Grusgrav, og som havde Brug for Stenene til Brolægning og Grund under en Bygning, on Dag, medens Christensen arbejdede i Grusgraven, kom hon til ham der, blev det aftalt mellem dem, at Jensen maatte lade Stenene afhente, idet det, uden at der udtrykkelig blev talt om Vederlag for Stenene, fra Begges Side blev forudsat, at et saadant skulde erlægges, og vil Taltte Christensen — efter hvad han gjentagende har paastaet — alene have givet Jensen Tilladelse til at tage saadanne Sten, som, fordi de ikke egnede sig til at slaas, vare henlagte i særskilte Dynger. Da Christensen nogle Dage efterat Jensen havde kjørt Stenene bort fra Grusgraven, indfandt sig hos denne og lod forstaa, at han trængte til Ponge, udbetalte Jensen ham det ovennævnte Beløb, hvormed Christensen erklærede sig tilfreds. Stenene maa efter Sagens Oplysninger antages at have havt en Værdi af højest 1 Kr. pr. Læs og at have tilhørt Amtets Vejvæsen, hvis Bestyrelse under Sagen har begjæret Taltte Christensen staffet for hans ommeldte Forhold, men derimod har frafaldet Krav paa Erstatning. Efterat der var sket Anmeldelse til Politiet om Stenenes Borttagelse, og de Taltte i den Anledning begge vare tilsagte til Møde i Politiretten den 26 Juni, traf de Taltte bemeldte Dag, inden de mødte i Retten, sammen udenfor Herredskontoret i Bælum, og Christensen rettede da med Bemærkning om, at hans Møde i Retten den Dag formodentlig angik de Sten, han havde overladt Jensen, en Anmodning til denne om at maatte tage nogle Sten, som henlaa paa Jensens Mark samt om, at Jensen i Retten vilde forklare, at Christensen havde faaet Sten i Bytte for de Sten fra Grusgraven, som han havde overladt Jensen, og da de Taltte derefter bleve tagne i Forhør, først hver for sig og derefter under Konfrontation med hinanden, afgave Begge Forklaringer, der i det Væsentlige stemmede med, hvad Christensen saaledes havde bedt Jensen om at sige, idet de bl. A. ogsaa anførte, at Christensen af Jensen — der iøvrigt i Samtalen med ham udenfor Herredskontoret havde givet ham Lov til at tage de ovenmeldte paa Jensens Mark henliggende Sten, som ingen Værdi havde for denne — allerede havde faaet leveret endel af samme og kunde yderligere faa saa mange deraf, som behøvedes til at vederlægge de Jensen overladte Sten fra

Grusgraven, men at Jensen iøvrigt ikke havde givet Christensen noget Vederlag for de Sten, han havde faaet. I det næste den 9 Juli optagne Forhør over Jensen vedgik denne imidlertid, at hans og Medtaltets nysaanførte Forklaringer vare urigtige, og at Sagen derimod forholdt sig som ovenfor anført, hvorhos han vel til sin Undskyldning anbragte, at han, der ikke tidligere havde givet Møde i Retten, var bleven noget forbløffet i det første Forhør og ikke rigtig vidste, hvad han skulde svare, i hvilken Henseende bemærkes, at han ikke vil have givet noget Svar til Christensens Anmodning om at forklare, at de havde byttet Sten — men tillige, efterat være foreholdt, at han i det første Forhør netop var bleven formanet til at følge Sandheden, erkjendte, at han havde handlet urigtig ved ikke dengang at fremstille Forholdet som det virkelig var, samt at han, omend samtlige Enkeltheder ved Sagen ikke stode klart for ham i det første Forhør, dog da ialfald erindrede, saavel at han havde kontant betalt Christensen 6 eller 8 Kr., som Samtalen med denne udenfor Herredskontoret. Han forklarede derhos yderligere, at han havde afgivet den urigtige Forklaring i det første Forhør paa Grund af bemeldte Samtale og for ikke at bringe Christensen i Forlegenhed, og denne Forklaring har han fastholdt i et senere Forhør, i hvilket han endvidere paa Forespørgsøl af Dommeren benægtede, at han i sit første Møde i Retten havde Følelsen af eller den Mulighed for Øje, at det kunde modføre Ulempe eller Ansvar for ham, at han havde modtaget de omhandlede Sten af Medtaltte.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 23 Mai 1884.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Κλεισάνηνα.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretaarer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 8-9.

Onsdagen den 2 April.

Nr. 101. Høiesteretsadvokat Hindenburg
contra
Lars Christensen (Toft) og Jens Jensen
(Def. Bagger).

Tiltalte Christensen, der var bleven anholdt efter et Forhor den 6 Juli, tilstod ligeledes i Forhøret den 9 næstefter, efterat Jensen havde berigtiget sin oprindelige Forklaring, at hans og Medtaltets Forklaringer af 26 Juni vare urigtige, og denne Tiltalte — der vil have haabet at kunne undgaa Ansvar, naar Jensen i Retten forklarede, at de havde byttet Sten, og Jensens Sten derefter bleve bragte hen i Grusgraven — har derhos i det nævnte og det næste Forhør afgivet yderligere Forklaringer, der for hans Vedkommende i det Hele stemme med Jensens, kun at Sidstnævnte — der, som meldt, ikke vil have svaret paa Christensens Anmodning om i Retten at afgive den nysberorte Forklaring — har paastaet, at der heller ikke iøvrigt blev truffet udtrykkelig Aftale om, hvad de skulde forklare i Retten, medens Christensen ikke vil kunne mindes noget i saa Henseende. Saaledes som Sagen forelaa for Politiretten, da de Tiltalte den 26 Juni f. A. første Gang stilledes for Forhor — ifølge Begjæring fra Grevskaabet Lindenberg om Undersøgelse i Anledning af, at Tiltalte Lars Christensen skulde have solgt eller bortgivet til Tiltalte Jens Jensen 8 Læs Sten fra den ommeldte paa Grevskaabets Grund beliggende Grusgrav — maatte nu Mistanken om et udvist strafbart Forhold i saa Henseende efter Forholdets Natur være rettet ligesaavel mod Tiltalte Jensen som mod Tiltalte Christensen, idet Førstnævnte ikke uden videre kunde forudsættes at have handlet i god Tro, saafremt han havde afkjøbt en af Vejvæsenets Arbejds mænd Materialier, der henlaa i

dets Grusgrav, og det fremgaar ikke heller af selve Forhoret, at Jensen ved denne Lejlighed skulde være bloven afhørt særlig som Vidne og ikke som Inkvisit. Der man saaledes gaas ud fra, at Jensen under det ommeldte Forhør har havt Anledning til at antage, at Sagen gjaldt ham selv, navnlig forsaavidt det ved den paabegyndte Undersøgelse maatte blive oplyst, at han havde indladt sig paa at afkjøbe Tiltalte Christensen Vejmaterier, der tilhørte Amtet, ligeaom ogsaa Tiltalte Christensen efter det Passerede havde Føje til at betragte Jensen som impliceret i den af ham selv begaaede Ulovlighed, og det findes derfor nanset Tiltalte Jensens ovenanførte i et senere Forhør afgivne Erklæring om ikke at have havt Følelsen af, at hans ommeldte Forhold kunde medføre Ulemper eller Ansvar for ham, at der i Medfør af Straffelovens § 147 ikke vil kunne paalægges Tiltalte Jensen Strafansvar for den af ham afgivne urigtige Forklaring eller Tiltalte Christensen for at have bevæget Jensen til at afgive denne Forklaring. Efter det Anførte vil Tiltalte Lars Christensen, der er født i Aaret 1833, og om hvem det ikke er oplyst, at han tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovenommedte Forhold med Hensyn til de Vejvæsenet tilhørende Sten, være at anse efter Straffelovens § 235 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage, men iøvrigt at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver, og Tiltalte Jens Jensen, der er født i 1852 og ved Hellum og Hindsted Herreders Extraretsdom af 19 Januar 1869 er anset for Tyveri efter Straffelovens § 228, jfr. §§ 57, 21 og 29, med 10 Rottingslag, men iøvrigt, -- afset fra at han i Militærtjenesten har været straffet ifølge Krigsretsdom for en Disciplinærforsæelse -- ikke ses at have været tiltalt eller straffet, vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, efter Omstændighederne dog med Forpligtelse til in solidum med Tiltalte Lars Christensen at udrede Halvdelen af ovennævnte Omkostninger.

Nr. 5. Gaardmand Johan Arild Andersen
(Klubien)

contra

Geertine Henriksen eller **Hendriksen**, Gaardmand **Jens Jørgensens** Enke (Ingen),

betr. Erstatning for nogle ødelagte Torv.

Nørvang-Torrild Herreders ordinære Rets Dom af 20 Mai 1881: Indstævnte, Gaardmand Johan Arild Andersen i Vindelev, bor til Statskassen erlægge en Bøde af 20 Kr. eller i Mangel af dens fulde Betaling inden den nedenfor angivne Frist hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Saafremt Citantinden edelig inden Retten bekræfter, at de Torv, hun i For sommeren 1879 har ladet forarbejde paa et Moseskifte i Vindelev Fællesmose, og som Indstævnte den 10 Juli s. A. har ladet kaste i Vandet, have udgjort ca. 10 Læs til en Værdi af ialt 60 Kr., og at Halvparten af dem var opsat, bør Indstævnte erstatte hende det Beløb, hvortil uvillige for hans Regning inden Retten udmeldte Mænd ansatte Omkostningen ved Torvenes Forarbejdelse og delvise Opsætning. Processens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes og Dommen iøvrigt at efterkommes inden 15 Dage efter dens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 April 1882: Underretsdommen bor ved Magt at stande, dog saaledes, at den Citanten, Gaardmand Johan Arild Andersen, ved samme idømte Bøde til Statskassen stor 20 Kr. og den ham subsidiært idømte Straf af Hensættelse i simpelt Fængsel i 5 Dage bortfalder. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Indstævnte, Gaardmand Jens Jørgensens Enke, Geertine Henriksen, for Overretten beskikkede Sagfører, Prokurator Isaacsen, i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den i Underretsakten indførte, af Citanten den 23 Juli 1880 fremlagte Extrakt-Afskrift af en Lejekontrakt fremgaar, at denne har været skrevet paa behørigt stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 30 December 1882 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paankjendelse, uanset

at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Ved de Højesteret forelagte Oplysninger maa det anses godtgjort, at den Gaarden Matr. Nr. 15 i Vindelev tilhørende Andel i Fællesmosen Matr. Nr. 55 sammesteds ved den i den indankede Dom ommeldte Udstykning er bleven henlagt under Parcellen Matr. Nr. 15 a, som ikke alene var den største af de Parceller, hvori Ejendommen blev udstykket, og den, som Ejeren selv skulde beholde, men hvilken ogsaa Udredelsen af Gammelskatten for den tidligere samlede Ejendoms Andel i Fællesmosen blev paalagt, medens Intet tyder paa, at denne Andel skulde være henlagt til noget af de øvrige 3 Parceller, som vare forholdsvis smaa og agtedes solgte til Bebyggelse eller Forening med anden Jordejendom; og denne Ordning maa ogsaa anses anerkjendt af Indstævntes afdøde Mand, der bl. a. under 29 December 1871 fra sin Gaard Matr. Nr. 15 a har bortlejet en Del af det paagjældende Moseskifte paa 50 Aar.

Saafermt det derfor havde været Meningen at unddrage Andelen i Fællesmosen fra den i 1875 skete Pantsætning af Matr. Nr. 15 a til Vejle Landbo-Sparekasse og det paafølgende Udlæg til denne, maatte der i hvert Fald have været taget et udtrykkeligt Forbehold i saa Henseende, hvilket imidlertid ikke er sket; og naar derefter Citanten som Kjøber ved Auktionsskjødet af 5 Oktober 1878 har faaet sig Matr. Nr. 15 a overdraget med alle de Herligheder, Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed den hidtil har tilhørt Jens Jørgensen, maa derunder ogsaa Moselodden anses medindbefattet, uden at herimod den i Dommen ommeldte, i Auktionsvilkaarene tagne Reservation kan komme i Betragtning, da denne efter de brugte Udtryk umiskjendelig ikke tilsigtede at undtage Anparten i Fællesmosen fra at følge Matr. Nr. 15 a, men blot at fritage Auktionsrekvirenterne og Auktionsretten for Hjemmelsforpligtelse for sammes Vedkommende. Besiddelsen af det omhandlede Moseskifte maa derfor ogsaa betragtes samtidig med den øvrige Besiddelsestagselse af Matr. Nr. 15 a at være gaaet over til Citanten, der allerede i Aaret 1878 lod grave Tørv deri.

I det der som Følge af det Anførte ikke vil kunne paalægges Citanten noget Erstatningsansvar — om hvilket der efter den skete Indstævning til Højesteret alene er Spørgsmaal — vil han efter sin Paastand være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og det Indstævntes beskikkede Sagfører for Overretten ved dennes Dom tillagte Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. Prokurator Isaacsen for Overretten tillægges i Salarium 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Indstævnte, Gaardmand Jens Jørgensens Enke, Geertine Henriksen af Vindelev — under Paaberøelse af, at Citanten, Gaardmand Johan Arild Andersen sammesteds i Juli 1879 har kastet ca. 10 Læs Torv, som hun i Forsommeren s. A. havde ladet grave i et hende formentlig tilhørende Torveskifte i Vindelev Fællesmoser i Torvegraven — i 1ste Instants sagsøgt Citanten til at udrede i Erstatning for Torvene 60 Kr. med Renter samt paastaet ham anset med Straf efter Lovens Strengthed for det nævnte Forhold, og da Citanten ved den indankede Dom er i Henhold til Straffelovens § 116 idomt en Bøde til Statskassen stor 20 Kr., eller i Mangel af Bødens fulde Betaling anset med simpelt Fængsel i 5 Dage, samt tilpligtet, saafremt Indstævnte edelig inder Retten bekræfter, at de ovennævnte, af Citanten udkastede Torv have udgjort ca. 10 Læs til en Værdi af ialt 60 Kr., og at Halvparten af dem var opsat, at erstatte Indstævnte det Beløb, hvortil uvillige, for hans Regning inden Retten udmeldte Mænd ansætte Bekostningen ved Torvenes Forarbejdelse og delvise Opsætning, har han nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin for Underretten nedlagte Paastand om Frifindelse for Indstævntes Tiltale. Sidstnævnte har derimod paastaet Underrettsdommen stadfæstet.

Det er under Sagen in confesso, at Indstævnte har ladet de paagjældende Torv grave i Forsommeren 1879 paa et under Fælleslodden Vindelev Fællesmose hørende, til den hendes afdøde Mand tidligere tilhørende og i 1870 udstykkede Gaard Matr. Nr. 15 i Vindelev henlagt Torveskifte, medens Rigtigheden af det opgivne Kvantum Torv og af den paa samme satte Værdi er benægtet af Citanten, og denne har endvidere erkjendt, at det er ham, som har nedkastet Torvene i Graven, men han har samtidig paastaet at have været berettiget til denne Handling, da han formener sig ejendomsberettiget til det omhandlede

Torveskifte som henhørende til den af ham i Slutningen af Aaret 1877 som Højstbydende paa en over Ejendommen afholdt Tvangsauktion erhvervede Hovedparcel Matr. Nr. 15 a af ovennævnte Gaard. Citanten har i saa Henseende navnlig paaberaabt sig, at bemeldte Gaards Andel i Fællesmosen ved Udstykningen er bleven henlagt under nysnævnte Hovedparcel, hvilket vel ikke udtrykkelig udtales i Indenrigsministeriets Udstykningsapprobation af 6 April 1870, der overhovedet ikke omtaler Anparten, men skal fremgaa af den af vedkommende Landinspektør forte Udstyknings- eller Beregningsprotokol, hvorafr en Extrakt-Udskrift er fremlagt under Sagen, i hvilken Udskrift det hedder, at Gaardens Andel i Fællesmosen forbliver ved den som Nr. 1 betegnede Parcel, der er den samme, som ved Udstykningen betegnedes som Matr. Nr. 15 a, ligesom Udskriften ogsaa udviser, at der ved Beregningen af sammes Gammelskat er taget Hensyn til, at Andelen var honlagt herunder. Citanten har fremdeles gjort gjældende, at ihvorvel den paagjældende Anpart ikke særlig er nævnt i vedkommende Panteobligation eller i hans Auktions-skjøde, maa den dog antages indbefattet under Overdragelsen, hvorved Ejendommen er solgt ham med sammes „Herligheder og Rettigheder“, under hvilke Anparten maa henhøre, hvilket ogsaa skal fremgaa af, at der i Skjødet efter Auktionskonditionerne er optaget Bemærkning om, at flere Moseskifter ved Lejekontrakter vare bortlejede for længere Aaremaal, samt af, at det i en i 1871 af Indstævntes afløede Mand oprettet Lejekontrakt om et Torveskifte udtales, at Lejeren skal taale, at det Lejede, der nævnes som en Del af den hans Gaard „Matr. Nr. 15 a“ tilhørende Anpart i Vindelov Fællesmose, er under Pant for den tingløste Gjæld, der dengang paahvilede Udlejerens Gaard. Citanten har sluttelig paastaet, at han samtidig med Overtagelsen af den af ham kjøbt Gaard ogsaa tog Torveskiftet i Besiddelse, og at han det følgende Aar — 1878 — gravede Torv i samme, uden at Nogen lagde ham Hindring i Vejen herfor, og har han i Henshold til det Anførte — som ovenfor anmeldt — paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale.

Ligesom imidlertid den nysanførte Omstændighed, at Citanten i 1878 har gravet Torv i Skiftet, ikke kan godtgjøre, at han ogsaa det følgende Aar, da Nedkastelsen af de af Indstævnte gravede Torv foregik, havde Skiftet i Besiddelse, hvorved bemærkes, at Citanten ikke behørig og i rette Tid har modsagt Rigtigheden af Indstævntes Opgivende om, at hun og hendes Broder i 1878 havde betydet Citanten, at han havde handlet ulovligt i at grave Torv i Skiftet, saaledes er det heller ikke mod Indstævntes Benægtelse godtgjort, at Citanten er Ejer af bemeldte Moselod. Selv om det nemlig maatte antages, at Gaardens Andel i Fællesmosen ved Udstykningen var henlagt under Parcellen Matr. Nr. 15 a, der iøvrigt ikke er nogen Hovedparcel,

og ikke — hvad Indstævnte har villet gjøre gjældende — under den Pantsætningen uvedkommende Parcel Matr. Nr. 15 a, om hvilken det vel i Udstykningsbevillingen hedder, at den agtodes solgt til Bebyggelse, men med Hensyn til hvilken det er in confesso, at hendes afdode Mænd beholdt samme, mangler der efter Sagens Oplysninger Bevis for, at bemeldte Anpart har været indbefattet under Pantsætningen eller det derefter foretagne Udlæg, hvoraf atter bliver en Følge, at Anparten ikke kan være Citanten overdraget ved det paagjældende Auktionsskjøde, paa hvilket han alene støtter sin Ret til Tørveskiftet. Som ovenfor bemærket, er det nemlig in confesso, at der i den af Værgen for Indstævntes umyndiggjorte Mand til Landbosparekasson i i Veile under 17 Juni 1875 udstedte Obligation kun nævnes som Gjenstand for Pantsætningen Ejendommen Matr. Nr. 15 a i Vindelev med Bygninger, Besætning etc., og det er ligeledes givet, at det i den paa Grund af Debtors Misligholdelse i 1877 foretagne Udlægsforretning hedder, at Fogden beskrev den i Pant stillede Ejendom Matr. Nr. 15 a i Vindelev By af Hartkorn 1 Td. 6 Skpr. $1\frac{3}{4}$ Alb., hvilken Ejendom med Kirketiende, Sæd, Avl, Afgrøde, Gødning og Ildebrændsel sættes til en Værdi af 16000 Kr.;“ men ligeoverfor denne Undladelse af enhver udtrykkelig Betegnelse af, at Anparten skulde høre under Pantet, kan det ikke komme i nogen Betragtning, at der i Auktionskonditionerne og Auktionsskjødet er gjort Bemærkning om de angaaende Tørveskifternes Bortlejning tinglæste Kontrakter, hvilket alene kan være sket af Forsigtighedshensyn for at afskære ethvert Spørgsmaal om Retsanmærkning, og naar Citanten fremdeles formener, at der ved de i Skjødet brugte Udtryk „med de samme Horligheder og Rettigheder, hvormed den har tilhørt“ den tidligere Ejer, skal være sigtet til Gaardens Anpart i Fællesmosen, da kan der allerede af den Grund ikke gives ham Medhold heri, at det i Skjødet udtrykkelig udtales, „at det ikke med Bestomthed kan opgives, om der til den til Salg stillede Ejendom som saadan horer nogen Anpart i Fællesmosen, hvorfor hverken Auktionsretten eller Rekvirenten kan paatage sig noget-somhelst Ansvar i saa Henseende“. Hvad sluttelig angaar det ovennævnte Indhold af Lejekontrakten af 1871, da kan der saameget mindre tillægges samme nogen Betydning med Hensyn til den af Citanten paastaede Ejendomsret over Anparten, som Sparekassens Panteret, der ogsaa er Grundlaget for Citantens Adkomst, efter det Ovenanførte først er stiftet i 1875, altsaa flere Aar efter nysnævnte Lejekontrakts Udstedelse.

Men naar der saaledes under Sagen maa gaas ud fra, at Citanten hverken har Ejendomsret til eller i Aaret 1879 har været i Besiddelse af Tørveskiftet q v., maa han anses at have været uberettiget til at nedkaste de af Indstævnte, der efter den tidligere Ejer af den samlede Ejendom Matr. Nr. 15 med dertil

hørende Anpart i Vindelev Fællesmose har overtaget den udstykkede Parcel Matr. Nr. 15 d, og som ved sine Dispositioner i Forsommeren 1879 over vedkommende Tørveskifte har udøvet et Besideleesforhold med Hensyn til samme, gravede og tildels opsatte Torv, og Citanten vil derfor ikke kunne undgaa at tilpligtes til i saa Henseende at udrede Erstatning til Indstævnte, hvilken Erstatning, da Underrettsdommen ikke er kontrapaaanket, vil være at bestemme paa den i bemeldte Dom foreskrevne Maade. Derimod findes der efter Sagens Omstændigheder og under særligt Hensyn til, at Citanten maa anses at have været i god Tro i Henseende til sin Raadighed over Tørveskiftet, ikke at være tilstrækkelig Foje til endvidere at ansæ ham med Mulkt for Selvtægt, og med denne Forandring vil derfor Underrettsdommen, ved hvilke Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten ville ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte for Overretten beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted.

Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den af Citanten den 23 Juli 1880 for Underretten fremlagte Extrakt-Afskrift af en Lejekontrakt fremgaaer, at denne har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses der ikke med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter at have fundet nogen Stempelovtrædelse Sted.

Nr. 83.

Advokat Levinsen

contra

Hans Johansen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 226.

Kriminal- og Politirettens Dom af 15 December 1883: Tiltalte Hans Johansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Alberti, 50 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Johansen for Overtrædelse af Straffelovens § 226. Ved Højesteretsdom af 12 Marts d. A. blev Tiltalte anset bl. A. efter Straffelovens § 226 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for i tvende af ham til Justitsministeriet indgivne Andragender af 28 Februar og 12 Marts 1880 at have fremført endel falske Beskyldninger mod forskellige Embedsmænd. I et den 18 April d. A. dateret til Hans Majestæt Kongen indgivet Andragende — hvori Tiltalte anholder om, at den ham ved fornævnte Dom idømte Straf maa blive ham eftergivet eller ialfald udsat, indtil en Undersøgelse, om hvis Iværksættelse han samtidig andrager, har fundet Sted — har Tiltalte nu dels gjentaget endel af de nævnte ubefojede Beskyldninger, dels fremført flere efter det Oplyste ligesaa grundløse Sigtelser mod Assessor i nærværende Ret Paulsen for paa en utilbørlig Maade at have ledet Undersøgelsen i den Sag, der blev afgjort ved ovennævnte Dom. Da det nævnte Andragende efter dets Form og Indhold maatte vække Tvivl om Tiltaltes Tilregnelighed, er der under nærværende Sag foranlediget foretaget en Lægeundersøgelse af Tiltalte i saa Henseende, hvis Resultat foreligger i en af Retslægen den 7 Juni d. A. afgiven, af det kongelige Sundhedskollegium i Skrivelse til Retten af 30 f. M. tiltraadt Erklæring, som gaar ud paa, at Tiltalte formentlig lider af Forfølgelsesvanvid og paa dette Omraade og navnlig ligeoverfor hans mangfoldige Anklager og Injurier mod Autoriteterne maa anses for at være utilregnelig. Herefter og efter det under Sagen iøvrigt Foreliggende findes det at maatte antages, at Tiltaltes mentale Tilstand har været saaledes forstyrret, at han ikke har været sig Betydningen af Strafbarheden af de Handlinger, der under denne Sag lægges ham til Last, bevidst, og i Medfør

af Straffelovens § 38 vil Tiltalte, der er født den 21 Maj 1824 og gjentagne Gange har været dømt for forskellige Lovovertrædelser, senest ifølge ovennævnte Højesteretsdom, derfor være at frifinde for Aktors Tiltale.

Mandagen den 7 April.

Nr. 102.

Advokat Nellemann

contra

Detallist **Jens Peder Jensen** med Tilnavn **Nødrup**
(Def. Klubien),

der tiltales for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskjækning.

Bølling-Nørre Herreders Politirets Dom af 13 December 1883: Tiltalte, Jens Peder Jensen Nødrup af Barde, bør i Bøde til Ringkjøbing Amts Fattigkasse betale 100 Kr., hvorhos den hos ham forefindende Beholdning af Spirituosa bør konfiskeres til Fordel for samme Kasse; saa bør Tiltalte og have sin hele Næringsret efter de ham meddelte Næringsbeviser forbrudt, ligesom han endelig bør udrede alle af nærværende Sag lovlig flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1884: Tiltalte Høker og Detallist Jens Peder Jensen med Tilnavn Nødrup bør til Ringkjøbing Amts Fattigkasse bøde 80 Kr., samt have sin Ret ifølge Bevilling af 27 Marts f. A. til Brændevinssalg forbrudt. Saa udreder han og Sagens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Høker og Detaillist Jens Peder Jensen med Tilnavn Nødrup for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudskjænkning. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der har løst Næringsbevis den 14 Februar 1878 paa Høkerhandel, den 30 December 1882 paa Detailhandel og den 27 Marts f. A. paa Brændevinshandel, men maa antages ikke at have nogen Berettigelse til Udskjænkning af Brændevin eller andre Drikkevarer, har tilstedet, at to Flasker Gammelvin, som nogle unge Mennesker den 8 Juli f. A. købte i hans Butik i Barde, bleve — ialfald for Størstedelen — fortærede umiddelbart udenfor hans Hus, hvor Gjæsterne havde taget Plads paa en ved Husets ene Ende staaende Brændestabel, og hvor Tiltalte selv kom tilstede og udskjænkede Vinen for dem, samt at han den 29 s. M., da flere Personer i Mørkningen vare trufne sammen paa hans Bopæl, har — efter først at have trakteret disse med Drikkevarer og opfordret dem til at drikke nogle Flasker Vin -- for Betaling leveret dem 3 Flasker Vin samt laant dem eu Skaal eller et Bæger til at drikke Vinen af, hvorefter denne af de Paagjældende — tildels i Forening med Tiltalte, der medbragte Proptrækker — blev nydt paa en paa Tiltaltes Mark nogle hundrede Alen fra Huset liggende Høj. Da Vinen var fortæret, vendte de paagjældende Personer tilbage til Tiltaltes Hus, og efterat de her vare blevne trakterede af ham med Snapse, rekvirerede en af dem og fik — som det maa antages med Tiltaltes Vidende og Villie — for Betaling udleveret af Tiltaltes Hustru de fornødne Ingredientser til Æggesnapse, nemlig Æg, Sukker og Rom, hvorpaa Æggesnapsene bleve tillavede i Kopper, som Tiltaltes Hustru leverede dem, og efter Anvisning af hende, der yttrede, at de ikke maatte drikke Snapsene inde i Huset, men kunde gjøre det udenfor, fortærede tæt Østen for Huset ved en derstaaende Svinekasse. Forsaavidt flere under Sagen afgivne Vidneforklaringer gaa ud paa, at Tiltalte ogsaa ved flere andre Lejligheder siden afvigte Foraar har solgt forskellige Drikkevarer i sin Butik til Fortæring paa Stedet, bliver der

efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paa-
 kjendelse, ikke her for Retten Spørgsmaal om hans Forhold i
 saa Henseende, idet han ikke er dømt herfor ved Underretsdommen,
 og Sagen alene er appelleret efter hans Begjæring, men ikke
 tillige paa det Offentliges Vegne. Tiltalte — der i et over ham
 den 19 Oktober 1882 optaget Forhør vedgik at have forhandlet
 Vin samt lidt Manufakturvarer og tilbød for disse Forseelser,
 som det i Politiprotokollen hedder, „efter Næringslovens §§ 75
 og 77 jfr. § 81“ at erlægge en Bøde til Politikassen af 20 Kr.
 med samme Virkning i Gjentagelsestilfælde, som om Bøden var
 erlagt ifølge Dom, hvilket Tilbud af Dommeren blev modtaget —
 mødte derefter paany i Politiretten den 30 November s. A. og
 vedgik at have solgt Gammelvin til Fortæring paa Stedet,
 hvorefter det i Politiprotokollen videre hedder, at „han, der
 nylig for uberettiget Næringsbrug og Brændevinsudsalg har
 betalt en Bøde paa 20 Kr., tilbyder nu atter for den begaaede
 Forseelse senest 14 Dage fra Dato til Amtsfattigkassen at ville
 erlægge en Bøde af 20 Kr. med samme Virkning i Gjentagelses-
 tilfælde som om Bøden var erlagt ifølge Dom og med den fulde
 Størrelse for 2den Gang begaaet Brændevinsudsalg eller
 Udskjænkning“, hvilket Tilbud ligeledes blev modtaget. Der
 blev derefter ifjor Foraar atter indledet Undersøgelse imod
 Tiltalte for uberettiget Udskjænkning m. v., og under et den
 14 April f. A. optaget Forhør tilstod han ogsaa, at han i
 Julen havde solgt Vin til Fortæring paa Stedet samt senere
 engang for Betaling udskjænket to Snapse, hvorhos han tilbød
 „for 2den Gang begaaet uberettiget Brændevinsudskjænkning“
 og med samme Virkning i Gjentagelsestilfælde som om Bøden
 var erlagt ifølge Dom, inden næstfølgende 1 Juni at erlægge en
 Bøde til Amtets Fattigkasse af 50 Kr., hvilke Forligstilbud
 Amtet under 30 April f. A. har approberet. Da nu de i
 Næringsloven, navnlig sammes §§ 77 og 78, angaaende Handel
 med og Udskjænkning af Brændevin indeholdte Bestemmelser ikke
 kunne anses anvendelige paa Vin, jfr. samme Lovs § 79, og
 det saaledes er urigtigt, naar det ved Indgaaelsen af de oven-
 ommeldte 3 Forlig er antaget, at Tiltalte ved at sælge og
 udskjænke Vin havde paadraget sig Strafansvar efter de først-
 nævnte Lovbestemmelser, vil der ikkun kunne tillægges det sidste
 Forlig samme Virkning som en Tiltalte for 1ste Gang begaaet
 ulovlig Brændevinsudskjænkning og 3die Gang begaaet uberettiget
 Næringsbrug overgaaet Dom, og han vil derfor nu være at anse
 for 2den Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskjænkning efter
 Næringslovens § 78 samt for andet uberettiget Næringsbrug,
 4de Gang begaaet efter samme Lovs § 75 med en Bøde til
 Ringkjøbing Amts Fattigkasse, der efter Sagens Omstændigheder
 findes passende at kunne bestemmes til 80 Kr., hvorhos han
 endvidere i Medfør af førstnævnte Lovbestemmelse vil være at

dømme til at have sin Ret ifølge Bevilling af 27 Marts d. A. til Brændevinssalg forbudt.

Nr. 96. Højesteretssagfører Hansen

contra

Rasmus Hansen og Hustru Emma Hansen, født Jørgensen (Def. Nellemann)

der tiltales for Tyveri, samt sidstnævnte endvidere for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Lollands Sønderherreds Extraretsdom af 3 Novbr. 1883: De Tiltalte, Arbejdsmand Rasmus Hansen og Emma Hansen, født Jørgensen, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i et Aar, og Sidstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage. Saa bør de Tiltalte En for Begge og Begge for En, betale Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerne Fasting og Zwick, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 Februar 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Bloch og Kaas for Overretten betale de Tiltalte, Arbejdsmand Rasmus Hansen og Hustru Emma Hansen, født Jørgensen, En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger om Beskaffenheden af Lukket for det Loft, paa hvilket Rasmus Hansen, som i den indankede Dom fremstillet, begik Tyveri af Sæd, findes det betænkeligt at betragte dette Tyveri som forøvet ved Indbrud. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til den i Dommen givne Fremstilling af de Tiltaltes Forhold, forsaavidt dette efter den skete Indstævning foreligger Højesteret til Paa-kjendelse, ville de være at anse efter Straffelovens § 228, for Emma Hansens Vedkommende sammenholdt med § 47, 1ste Led, og Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød, for Rasmus Hansen i 6 Gange 5 og

for Hustruen i 3 Gange 5 Dage. De ville derhos have solidarisk at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Hansen og Emma Hansen, født Jørgensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i sex Gange fem og Sidstnævnte i tre Gange fem Dage. Saa udrede de og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann for Højesteret 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønder-Herreds Extraret hertil indankede Sag, ere de Tiltalte, Arbejdsmand Rasmus Hansen og Hustru Emma Hansen, født Jørgensen, aktionerede for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Meddelagtighed i denne Forbrydelse, og er det ved de Tiltaltes egen Tilstaaelse og det iøvrigt tildels ved et i Henhold til Overrettens Kjendelse optaget Reassumptionsforhør oplyst og godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: En Dag i Middagsstunden i afvigte Aars August Maaned har Tiltalte Rasmus Hansen, der bebor en Lejlighed i en Gaardejer Lauritz Nielsen tilhørende Gaard i Arninge, som ikke bebos af Ejeren eller dennes Folk, og der dengang var i Nielsens Tjeneste som Høstmand, fra det aflaaede Loft over den Bygning, hvori Tiltaltes Lejlighed er, paa hvilket Loft Nielsen havde Sæd liggende, stjaalet i en medbragt Sæk omtrent 100 Pd. Byg af Værdi 5 Kr. 50 Øre, idet han skaffede sig Adgang til Loftet gennem den Dør, som fra Forstuen til Tiltaltes Lejlighed lukker for Opgangen til Loftet, ved med et medbragt Stykke Jern at skyde Gjækken i Dørlaasen, der var til at aabne med en Nøgle, tilbage, hvorved Døren gik op, og efter at have taget Sæden lukkede Tiltalte atter Døren ved at smække den i. Han havde forud underrettet sin medtiltalte Hustru om, at han vilde stjæle Sæd paa det aflaaede Loft, og skjændt hun først havde fraraadet dette Tyveri, var hun dog behjælpelig dermed, idet hun, medens han begik Tyveriet, stod Vagt udenfor Huset for at give ham et Vink, hvis der skulde komme Nogen, der kunde forstyrre hans Forhavende. Den stjaalne Byg blev af Hustruen solgt til en Kjøbmand i Nakskov for 5 a 6 Kroner. Endvidere har Tiltalte Rasmus Hansen fra-

stjaalet fornævnte Gaardejer Nielsen dels en Del storslaet Bøgebrænde, som han har taget i 3 a 4 Gange med 3 a 4 Stykker hver Gang i den til Gaarden, hvori han bor, hørende uafaaesede Ladebygning, og som er vurderet til 1 Kr. 50 Øre, dels 3 a 4 Stkr. gammelt Tømmer af Værdi 3 Kr., der henlaa paa den aabne Gaardsplads, hvilket alt er forbrugt til Brændsel i Tiltaltes Hus, og endelig har han i flere Gange stjaalet ialt 1 Skæppe Pærer til Værdi 50 Øre af et Træ i Arbejdsmands Peder Larsens Have, ved efter at være trængt ind i Haven over det af en Grøft og et nedtraadt Ris- og Tjørnegjærde dannede Hegn, dels at ryste Træet, dels at krybe op i det og plukke Frugterne ned, hvilke Pærer ere forbrugte af begge de Tiltalte og deres Børn. Tiltalte Emma Hansen har, foruden at hun deltog i at forbruge de stjaalne Pærer, uagtet hun vidste, at de vare stjaalne, jævnlig fra Gaardejer Nielsen stjaalet Risbrænde, som hun, naar ingen var tilstede af Ejerens Folk, tog af den Beholdning, der heraf laa paa en aaben Plads ved Gaarden, og en enkelt Gang noget Gjørdebrænde, som hun tog fra et af Kreaturerne nedtraadt Gjørde, hvilket Brænde, der ialt er vurderet til 2 Kr. 50 Øre, hun har forbrugt i sit Hus. Da det ovenommeldte Frugttyveri samt Tyveriet af Ris- og Gjørdebrænde findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, og da Bestjaalne har frafaldet Paatale af bemeldte Tyverier, vil der ikke forsaavidt kunne paalægges de Tiltalte noget Ansvar. For deres iøvrigt udviste Forhold ville derimod de Tiltalte, som ere fødte, Rasmus Hansen den 27 August 1850 og Emma Hansen den 1 December 1857, og som ifølge Lollands Sønder-Herreds Extraretsdom af 28 Oktober 1880 have været straffede i Medfør af Straffelovens § 248 hver med 14 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, være at anse, Rasmus Hansen efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, og Emma Hansen efter samme Lovs § 229 Nr. 4, jfr. § 47, 2det Led, med Straffe, der findes at kunne bestemmes for Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 1 Aar og for Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffe, samt da bemeldte Doms Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte de Tiltalte in solidum, ligeledes tiltrædes, vil Underrettsdommen saaledes være at stadfæste.

Nr. 114.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Martine Nathalie Augusta Larsen (Def. Bagger),
der tiltales for Tyveri og Falsk.

Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 1 Marts 1884: Tiltalte Martine Nathalie Augusta Larsen bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Juell og Winther, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forlænge til 30 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 30 Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Bagger, 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Martine Nathalie Augusta Larsen for Tyveri og Falsk anlagte Sag er det ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i de hende paasigtede Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder: Da Tiltalte, der var tilhuse hos sin Bedstefader, Bøsemager Anders Jørgen Larsen, den 9 Oktober f. A. var alene i Hjemmet, tilvendte hun sig hemmeligt fra en uafsaaset Kommodeskuffe en Bedstefaderen tilhørende Kontrabog med Sparekassen „Bikuben“ lydende paa ca. 500 Kr., i den Hensigt heraf til egen Fordel at hæve 10 Kr., hvorefter hun indfandt sig i Bikuben med Bogen og paa Forlangende erholdt udbetalt sidstnævnte Beløb, som hun senere har forbrugt til egen Fordel. Om den skete Udbetaling var der bleven givet Bogen en af tvende Funktionærer i Bikuben underskreven Paategning, og da Tiltalte frygtede for, at hendes Forhold herved ville blive opdaget, udraderede hun samme Dag, hun havde hævet Pengene, bemeldte Paategning med en Brødkniv og lagde derpaa Bogen tilbage paa dens Plads. Nogle Maaneder senere, da Tiltaltes Bedstefader vilde lade hæve et Beløb paa Bogen, opdagedes Udraderingen, der er udført saa slet, at den er meget let kjendelig. Som Folge heraf vil Tiltalte, der er født den 6 Oktober 1867 og

ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 og efter § 274, 2det Stykke, jfr. § 268, Alt sammenholdt med §§ 37 og 21, efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Onsdagen den 9 April.

Nr. 2. Bestyrer af St. Thomæ Banks Agentskab paa St. Croix
David Jamieson som Fuldmægtig for St. Thomæ Bank
 (Klubien)

contra

Afg. Kjøbmand og Planter **Wm. Moore's** og efterlevende
 Enkes Fallitbos Kreditorer, **J. Hewitt, G. B. Woods**
 m. Fl. (Ingen).

betræffende en Fordrings Fortrinsret i et Fallitbo.

Frederikssteds Skifterets Decision af 2 December 1881: Den af St. Thomæ Bank nedlagte Paastand om fortrinlig Betaling af Boets Midler fremfor andre Kreditorer, der ikke ere Udlægshavere, til Dækning af dens Dom af 24 Juni 1879, thinglæst 26 næstefter, over Enkefru E. W. Moore, kan ikke tages tilfølge, hvorimod St. Thomæ Bankagentskabs Paastand om yderligere Udlæg af Boets Midler til Fyldestgjørelse af Fordringen efter Dom af 23 Juni 1879, exekveret den 26 næstefter, vil vere at give Medhold.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 21 Juni 1882: Kontracitanten, D. Jamieson som Bestyrer af St. Thomæ Banks Agentskab paa St. Croix, bor paa afgangne Kjøbmand og Planter Wm. Moore's og efterlevende Enkes Fallitbos Vegne for nævnte Agentskabs Fordring ifølge den ovennævnte Dom af 23 Juni 1879, til Beløb D. 21,966. 44 med Renter fra 28 August 1879, samt Omkostninger, alene nyde Udlæg som for simpel personlig Gjæld. Iøvrigt bør den paaankede Skiftedecision ved Magt at stande.

Kontrasogsmaalets Omkostninger ophæves. Omkostningerne under Hovedsogsmaalet betaler Kontracitanten i sin fornævnte Egenskab til Hovedeitanten, Overretsprokurator P. Lemming paa flere Kreditorers Vegne skadesløst inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Medens det, væsentlig i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, maa billiges, at der er nægtet den Fordring, fra hvilken der ifølge Frederiksted Gjøsterets Dom af 24 Juni 1879 hos Fallenten den 27 s. M. begjærtes, og den 30 næstefter iværksattes Exekution, Fortrinsret i Fallitboet, findes der derimod at maatte gives Citanten Medhold i, at St. Thomæ Bank, som paa dens Vegne den 27 Februar 1880 i Fallitboet paastaaet, har Krav paa, at der for den Del af Bankens Fordring ifølge Gjøsterettens Dom af 23 Juni 1879, der ikke var bleven dækket ved den forinden Fallitten under 26 s. M. afholdte Exekutionsforretning, gives den yderligere fortrinligt Udlæg i Boet. Da nemlig den ved Pl. 14 Juni 1758 indførte Forandring i Adgangen for ældre Domhavere til at gjøre Exekution i et Fallitbo efter de i Plakaten brugte Udtryk ikke kan antages at gaa videre end til at fordrø, at Begjæring om Udlæg skal være fremsat inden Fallitten, og derefter vedbørlig forfulgt, maa den Ret, for hvilken Fallitten siges ikke at skulle være til Hinder i nogen optænkelig Maade, være en Ret ikke alene til at beholde det, hvori der er opnaaet Udlæg, men ogsaa til at erholde Udlæg til Fyldstgjørelse af Fordringen i Henhold til den for Fallitten fremsatte Begjæring, og det er vantageligt, at en saadan Domhavers Stilling skulde være ringere, naar han, som i det her foreliggende Tilfælde, forinden Fallittens Udbrud havde erholdt et Udlæg, der senere viste sig utilstrækkeligt, end om han endnu ikke havde naaet til at erholde noget Udlæg. Det er derhos uden Hjemmel i Lovgivningen, særlig i Pl. 18 Januar 1788, at antage, som i Overretsdømmen sket, at den omhandlede, ikke umiddelbart paa Dømmen, men paa Udlægsbegjæringen beroende Ret skulde være betinget af Dømmens Thinglæsning for Fallitten. At Banken d. 27 Febr. 1880 ikke henvendte sig med sin Udlægsbegjæring til Fogden, men til den Skifteret, der behandlede Fallitboet, kan saa meget mindre paaberaabes imod den, som der ikke indenfor en rimelig Tidsfrist fremkom nogen Protest i saa Henseende fra de øvrige Kreditorer i Boet, ligesom det endelig er uden Betydning, at Bankens Befuldmægtigede den 26 Juni 1879 ikke begjærede Exekutionsforretningen udsat, men sluttet.

Som Følge af det Anførte vil Citanten som Fuldmægtig for St. Thomæ Bank for Restfordringen efter Dømmen af 23 Juni 1879 med Renter være at kjende berettiget til yderligere Udlæg i Boet, hvorimod Overrettens Dom iøvrigt vil være at stadfæste, dog at Processens Omkostninger for bemeldte Ret i det Hele blive at ophæve, da der mangler Føje til at opfatte Citantens Procedure, som om han havde villet

samtykke i delvis at betale Processens Omkostninger til de Indstævnte. Processens Omkostninger for Højesteret ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten som Fuldmægtig for St. Thomæ Bank bør være berettiget til yderligere Udlæg af afgangne Kjøbmand og Planter Wm. Moores og efterlevende Enkes, Eliza Whitley Moores Fallitbo til Fyldestgjørelse af Bankens Restfordring ifølge Frederiksted Gjøsterets Dom af 23 Juni 1879 til Beløb vestind. Daler 21,966. 44 med Renter deraf 7 pCt. aarlig fra den 28 August 1879, indtil Betaling sker. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger i det Hele ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske Daler og de Indstævnte ligesaa meget.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag paaankes efter Hoved- og Kontrastævning en Decision, som den 2 December f. A. er afsagt af Frederiksteds Skifteret i en Disput, der var opstaaet paa afg. Kjøbmand og Planter Wm. Moore's og efterlevende Enkes Fallitbo imellem St. Thomæ Bank og dens Filial, St. Thomæ Bank's Agentskab paa St. Croix, paa den ene Side og Overretsprokurator Lemming paa flere Kreditorers Vegne paa den anden Side angaaende Bankens og dens Filials Ret ifølge tvende af Frederiksteds Gjøsteret den 23 og 24 Juni 1879 afsagte Domme over Fallenten, Enkefru E. W. Moore.

Ved den første af disse Domme blev en den 18 forud af St. Thomæ Banks Agentskab paa Enkefru Moore's Person og forskjelligt Gods hende tilhørende gjort Arrest stadfæstet, og hun dømt til at indfri 13 Gjældsbreve og en Vexel for et samlet Beløb af D. 41,050. ved Betaling af Beløbet med 7 pCt. aarlig Rente af D. 40,200 fra 19 s. M. at regne og 1 pCt. maanedlig Rente af Vexlens Paalydende D. 850. i de første 6 Maaneder og derefter $\frac{1}{2}$ pCt., hvorhos hun tilpligtedes at udrede skadeløse Omkostninger saavel for Overretten som for Forfølgningssagen. For det ved Dommen Tilkjendte erholdt Domhaveren

under en den 26 s. M. paabegyndt og samme Dag sluttet Exekutionsforretning Udlæg til Forauktionering i faste Ejendomme og Løseoregjenstande; men endnu samme Dag, umiddelbart efter at Forretningen var sluttet, begjærede nogle af Domfældtes Kreditorer hendes Bo taget under Skiftebehandling, og Boet blev den paafølgende Dag taget under en saakaldet foreløbig Behandling, der den 29 s. M. gik over til at blive en endelig Fallitbehandling. Forinden den ommeldte Exekution gjordes, havde St. Thomæ Banks Agentskab for en Del af paagjældende Krav erholdt Udlæg i Ejendele tilhørende et Firma i Christiansted der for saavidt var medansvarlig for Enkefru Moore's Gjæld; men, efterat bunde det i Christiansted og Frederiksted udlagte Gods var realiseret, viste det sig, at Agentskabet langtfrå var blevet dækket for sit Tilgodehavende. Det lod derfor i en Skiftesamling paa Fallitboet den 27 Februar 1880 fremlægge et den 26 s. M. dateret Indlæg og gjøre en mundtlig Protokoltilsørsøl, hvorved sauntlige Boets Midler paastodes udlagte, for saa vidt fornødent til Dækning af Restkravet efter Dommen, hvilket beregnes til at udgjøre D. 22,621, 26 c. med Tillæg af Renter fra 28 August 1879 at regne, samt Omkostninger. I et senere Indlæg af 9 August 1881, som fremlagdes i en Skiftesamling den 12 s. M., er Restkravets Kapitalbeløb opgivet at være D. 21,966, 44 c.

Med Hensyn til Dommen af 24 Juni 1879 bemærkes, at ved samme var Enkefru Moore bleven dømt til at betale til St. Thomæ Bank tvende Gjældsbreves Paalydende D. 16,500. med 7 pCt. aarlig Rente fra 23 s. M. at regne foruden skudesløse Omkostninger; Dommen thinglæstes den 26 s. M., altsaa samme Dag, som Domfældtes Bo begjærtes taget under Skiftebehandling, men tidligere paa Dagen; den 27 begjærede Banken Domfældte affordret det efter Dommen Skyldige, eventuelt Udlæg herfor, og Forretningen, der af Fogden berammedes til Afholdelse den 30, blev ogsaa da foretagen. Domfældte erklærede sig vel ude af Stand til at betale, fordi hendes Bo var taget under Behandling som fullit; men ifølge Bankens Paastand blev Forretningen fremmet mod hende, og der gaves Domhaveren under Forbehold af Alle og Enhvers bedre Ret, derunder navnlig Boets, et generelt Udlæg i Domfældtes udestaaende Fordringer, samt i hendes ubehæftede Ejendele og behæftede Plantager, hvorpaa Forretningen foreløbig sluttedes. For sit Tilgodehavende efter denne Dom begjærede Banken i Skiftesamlingen den 27 Februar 1880 Udlæg af Boets Midler fremfor andre Kreditorer, der ikke var Udlægshavere.

Efterat denne og den ovenfor nævnte, til Dommen af 23 Juni 1879 knyttede Paastand vare fremsatte, ses der ikke at være passeret noget paa Boet vedrørende Kravene efter de tvende Domme, førend St. Thomæ Banks Agentskab paa Skiftesamlingen

den 12 August 1881 gjorde den i det Foregaaende nævnte Berigtigelse af den sidstmeldte Paastand, og i samme Samling erholdt Overretsprokurator Lemming, der gav Møde paa flere Kreditorers Vegne, Udlaan af de af Banken og dens Filial fremlagte Dokumenter. Senere har han protesteret imod de gjorte Paastande og imod, at der for Fordringerne efter de tvende Domme gives andet Udlæg end som for simple Gjældsbreve, og Disputen er endt ved Decisionen af 2 Decemder f. A. der har forkastet Bankens Paastand om Udlæg som Separatist efter Dommen af 24 Juni, medens Agentskabet er kjendt berettiget til at nyde fortrinligt Udlæg for Restbeløbet af dets Fordring efter Dommen af 23 Juni.

Ifølge Hovedstævning har Overretsprokurator Lemming paa sine Mandanters Vegne indanket den Del af Decisionen, som er gaaet ham imod, til Underkjendelse, Til sidesættelse og Forandring i Overensstemmelse med hans for Skifteretten fremsatte Paastande. Derimod har Indstævnte D. Jamieson, der er Bestyrer af St. Thomæ Banks Agentskab paa St. Croix og tillige Fuldmægtig for St. Thomæ Bank, ifølge Kontrastævning paaetaet Decisionen, forsaavidt den har forkastet Bankens Paastand i 1ste Instans, forandret i Overensstemmelse med det der Fordrede, men at den iøvrigt stadfæstes.

Hovedcitanten som under Kontrasogsmaalet har paaetaet Decisionen, for saa vidt ikke af ham indanket til Underkjendelse, stadfæstet, fordrer sig derhos tilkjendt skadesløse Omkostninger saavel i Hoved- som i Kontrasagen, medens Kontracitanten har nedlagt Paastand om, at sidstnævnte Sogsmaals Omkostninger blive ham tillagte, og protesteret imod, at der tilkjendes Hovedcitanten Sagforersalar.

Skiftforvalter Petersen, der er indstævnet paa vedkommende Fallitbos Vegne baade under Hoved- og Kontrasagen, har ikke givet Møde.

Forelobig skal bemærkes, at Hovedcitanten først her for Retten ifølge Kontracitantens Opfordring har opgivet, paa hvilke Kreditorers Vegne han er optraadt for Skifteretten og derefter under Appellen, idet han har fremlagt en skriftlig Fuldmagt fra J. Hoswitt, G. B. Woods, J. O. Raphael, L. Faber, S. Dam, P. Brady, J. Moore, Jr. Hans Moore, B. G. Niscon, H. Löffler, E. Heibrock og J. C. de Chabert. Da han imod Kontracitantens Nægtelse af, at H. Löffler er Kreditor paa det Moore'ske Bo, og at Fuldmagten, der ikke er underskrevet af Hans Moore personlig, men af en Anden paa hans Vegne, hvis Bemyndigelse hertil ikke er godtgjort, kan være gyldig, forsaavidt angaar den nævnte Kreditor, alene har fremsat en almindelig Exception, man saavel hint som dette her under Sagen antages at forholde sig, som Kontracitanten har gjort gjældende; men derved afficerer selvfølgelig ikke Hovedcitantens Stilling som Fuldmægtig for de

Kreditorer, for hvis Vedkommende ingen Indsigelse er fremsat, eller Sagens Paankjendelse med Retsvirkning for dem.

Hvad først angaar den under Hovedsagen paankede Del af Skiftedecisionen, hvorved St. Thomæ Banks Agentskab er kjendt berettiget til præferabelt Udlæg for Resten af dets Tilgodehavende efter Dommen af 23 Juni 1879, da er det expediti juris, at Udlægshaverens Ret i Tidens Lob har udvidet sig til en fortrinlig Sikkerhedsret i de ham udlagte Ejendele, som han er berettiget til at lade sælge ved offentlig Auktion, hvortil slutter sig en Ret til, hvis han ikke derved fyldestgjøres, at saa yderligere Udlæg, indtil han bliver fuldkommen dækket. At Agentskabet, som Hovedcitanten gjør gjældende, in casu skulde have forspildt Retten til yderligere Udlæg, fordi Exekutionsforretningen den 26 Juni 1879 blev sluttet, uden at Forbehold i saa Henseende toges, kan ikke antages. Naar henses til, at Udlæget nødvendig maa efterfølges af en senere Retsbehandling, nemlig Auktionen, hvorved det først vil blive afgjort, om Domhaveren dækkes, eller om der bliver et Overskud, som vil komme Domfældte eller hans Bo til Gode, synes det naturligt altid at præsumere et slikt Forbehold som stiltiende taget.

Ej heller findes det, at den Omstændighed, at Domhaveren den 27 Februar 1880 har anmeldt sin Fordring for Skifteretten og begjært Udlæg af denne, kan gjøre ham værre stillet end, om han samme Dag, da hans Dom endnu ikke var forelået, havde henvendt sig til Fogden med Begjæring om Kontinuationsudlæg. Thi, hvis han havde nogen Fortrinsret, var der ikke Anledning for ham til at gjøre Exekution for at bevare den, eftersom Debtors Ejendele vare tagne under Skifterettens Behandling til Uddeling blandt Kreditorerne efter disses Fordringers Beskaffenhed. Men dermed er Sagen selvfølgelig ikke afgjort; thi Spørgsmaalet er netop, om der tilkommer Domhaveren nogen Fortrinsret.

I saa Henseende bemærkes, at den Beføjelse, som Udlægshaveren efter Foranstaaende har til at erholde yderligere Udlæg, alene er en eventuel Ret, der ikke i og for sig sætter Domfælde i nogen Urådighedstilstand og selvfølgelig endnu mindre hindrer hans øvrige Kreditorer i at gjøre Exekution i hans Ejendele. Det maa nu have Formodning imod sig, at Domfældtes Fallit i den Grad skulde forbedre Udlægshaverens Retsstilling, at han derved uden Hensyn til sin Fordrings Beskaffenhed opnaede en fortrinlig Ret i Boets samtlige Ejendele, hvilken han ellers ikke vilde have havt. Vel er det saa, at naar en Kreditor, der har erhvervet Arrest og erholdt samme stadfæstet ved Dom, begjærer Udlæg efter Dommen og vedbørlig forfølger Udlæget, førend andre Kreditorer have begjært Domfældtes Bo taget under Skiftebehandling som fallit, — og en saadan Kreditor er in casu St. Thomæ Banks Agentskab —

skal Fallitdeklarationen ifølge Pl. 14 Juni 1758 ikke være ham til Hinder i hans lovlig erhvervede Ret i nogen optænkkelig Maade. Men, om det end antages paa Grund af de sidste Udryk, at det har været Mening, at Domhaveren kunde fordre Kontinuationsudlæg, hvis han ikke dækkedes ved Provenuet af de først udlagte Ejendele, skjønes dog Forskriften i Pl. 18 Januar 1788 § 1 at maatte medføre, at han nu kun kan have denne Ret, naar Dommen er thinglæst forinden Fallitten. Det var jo ogsaa forinden de Forandringer, som de senere Aar have gjort i Moderlandets Lovgivning om denne Materie, og af hvilke Koloniernes er forbleven uberørt, anset som utvivlsomt, at en for Fallitten erhvervet Dom alene kunde eksekveres i Boet, hvis den var thinglæst, inden dette toges under Behandling. Men denne Betingelse har Domhaveren ikke opfyldt i det foreliggende Tilfælde; thi hverken Dommen af 23 Juni eller den foregaaende Arrestforretning er bleven thinglæst for saalidet som efter Fallitten.

I Henhold hertil skjønes det ikke rettere end, at den af St. Thomæ Banks Agentskab gjorde Paastand om forlods Betaling af vedkommende Fallitbo af det udekkede Restkrav efter Dommen af 23 Juni, hvilket som nævnt, er angivet til D. 21,966, 44 c. med Renter fra 28 August 1879 at regne, indtil betalt, samt Omkostninger, uden at Hoveddebitanten herimod har fremsat nogen speciel Indsigelse, ikke kan tages til Følge, men at Agent-skabet for den alene kun nyde Udlæg som for simpel personlig Gjæld, og den paaankede Skiftedecision vil altsaa for saa vidt blive at forandre.

Efterat St. Thomæ Bank havde erhvervet Dommen af 24 Juni 1879, rekvirerede den vel, som ovenfor nævnt, og fik ogsaa afholdt en Exekutionsforretning; men da denne er foretagen imod Domsfælde, efter at hun ved Fallitten var sat ud af Raadighed over sit Bo — Udlæget gaves endog med særligt Forbehold af Fallitboets Ret — har den — uanset at det foreløbige Fallitdekret ikke var thinglæst, da Rekvisitionen indgaves til Fogden, og at Banken heller ikke ad anden Vej vil have kjendt det — ikke forbindende Retsvirkning for Boet og kan, uagtet den ikke er paaanket, overhovedet aldeles ikke komme i Betragtning. — Kontracitanten har dernæst ment, at den Omstændighed, at Dommen er thinglæst forinden Fallitten, maa medføre, at den kun eksekveres i Boet og, siden Exekution ikke er foretagen ved Fogden, maa give ham Ret til forlods Betaling ved Skifteretten; men hverken i dette eller hint kan der gives ham Medhold. Dommen er nu en Gang ikke eksekveret i Boet; men, selv om Domhaveren den 27 Februar 1880, i Stedet for at fremsætte sin Paastand paa Skiftet, havde begjært Udlæg ved Fogden, vilde han ikke kunne have erholdt saadant, og en bedre Retsstilling kan han selvfølgelig ikke have opnaaet ved den

Fremgangsmaade, han har fulgt. Dette er en Folge af, at Udlæg efter Dommen efter Foranstaaende først kan anses lovlig begjært den 27 Februar 1880, altsaa længe efter Fallitten, medens det ifølge Pl. 14 Juni 1758 endog er en nødvendig Betingelse for en Domhavers Ret til at lade Dommen exekvere i Fallitboet, at han begjærer Udlæg, forinden andre Kreditorer have begjæret Domfældtes Bo taget under Skiftebehandling. Den nævnte Plakat omhandler vel alene det Tilfælde, at en Kreditor, som har opnaaet Arrest og en Dom, der stadfæster Arresten, konkurrerer med andre Fordringshavere; men det er en Selvfølge, at en Kreditor, der alene har hændet en almindelig Namsdom, ikke kan have større Ret end den, der har en Namsdom, som stadfæster en Arrest. Heller ikke fremhæver Pl. 1758 særlig det Tilfælde, at pangjældende Dom er thinglæst; men, idet der henvises til det i det Foregaaende bemærkede, skal her kun anføres, at, da Thinglæsning af Domme først omhandles i Pl. 18 Januar 1788, vil der efter sidstnævnte Plakats Emanation og ifølge dens Indhold, aabenbart alene kunne være Tale om, at Dommens Thinglæsning skulde være en nødvendig Betingelse for, at Domhaveren i det i Pl. 1758 omhandlede Tilfælde kunde have den Præference, som Plakaten tillægger ham — ikke om, at Dommen ved at thinglæses skulde give Domhaveren en bedre Ret, end han tidligere havde efter en uthinglæst Dom.

Sagen vilde vel forholde sig anderledes, saafremt Pl. 1758 var ophævet, og de samme Regler angaaende Adgang for Domhaverer til at lade foretage Exekution i Fallitboet vare gjældende her paa Øen, som gjaldt i Moderlandet forinden Emanationen af Lov om Fallitboer af 30 December 1858, hvis § 2 ikke er uvidet her til. Men dette er ikke Tilfældet. Pl. 1758 er ikke ophævet ved noget senere Lovbud, og det er aldeles uantageligt, at en Forskrift af den Art skulde, som Kontracitanten paastår, være sat ud af Kraft ved Praxis, hvilket selvfølgelig ikke godtgjøres ved, at i et enkelt Tilfælde en af Skifteretterne har tillagt en Kreditor, som havde thingslæst Forlig over Fallenten, Ret som Separatist, i vedkommende Bo.

Efter Foranstaaende findes altsaa det Resultat, hvortil Skifteretten er kommen i Henseende til St. Thomæ Banks paa Dommen af 24 Juni 1879 stottede Paastand, at maatte billiges, og den indankede Skiftedecision vil derfor i dette Punkt blive at stadfæste.

Efter Omstændighederne blive Processens Omkostninger, under Kontrasogsmaalet at ophæve, hvorimod Kontracitanten, der ikke har fremsat anden Indsigelse imod Hovedcitantens Paastand angaaende Omkostningerne under Hovedsagen end, at der ej tilkjendes ham Sagforsalær, vil have at tilsvare sin Vederpart disse Omkostninger, dog uden særligt Salær.

Nr. 76.

Advokat Hindenburg

contra

Thorvald Peter Hamann (Def. Klubien),

der tiltales for Vold.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 21 Juli 1883: Tiltalte Bager Thorvald Peter Hamann af Lyngby bør bøde til dette Birks Politikasse 40 Kr. Medtiltalte, Bagersvend Christian Jensen, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator K. E. Jørgensen og til Defensor, Prokurator Møller 20 Kr. til hver, udrede de Tiltalte in solidum. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 December 1883: Tiltalte Bagermester Thorvald Peter Hamann bør hensættes i simpelt Fængsel i 1 Maaned, hvorimod Tiltalte, Bagersvend Christian Jensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Auktionens Omkostninger, derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer, samt Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Casse og Tvermoes, 25 Kr. til hver, udredes af Tiltalte Hamann, saaledes, at Tiltalte Jensen in solidum med ham heraf udreder Halvdelen. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ligesom Tiltalte ved de to ved den paagjældende Læredrengs Forhold forskyldte Revselsler, der af Tiltalte, som i den indankede Dom anført, bleve ham tildelte i September og December 1882, ikke kan antages at have gjort sig skyldig i en strafbar Overskridelse af Revselsesrettens Grændser, saaledes kan han heller ikke ved det i Dommen ommeldte, mod Drengen i Januar Maaned f. A. udviste Forhold, under hvilket han efter det Oplyste ikke tør antages at have trykket ham op imod Væggen, anses at have udøvet nogen Mishandling. Da der fremdeles efter de foreliggende Oplysninger ikke kan være Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Ansvar for den Behandling, der fra den i første Instants Medtiltaltes Side er blevet Drengen til Del, navnlig den 18 Februar f. A., vil der være at tillægge ham Frifindelse for Aktors Tiltale, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Thorvald Peter Hamann bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger derunder de ved Landsover-samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokaterne Hindenburg og Klubien for Højesteret 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Bagermester Thorvald Peter Hamann og Bagersvend Christian Jensen for Vold, og ere de nærmere dermed forbundne Omstændigheder efter det Oplyste følgende: I Oktober Maaned 1881 blev Drengen Emil Thorvald Hansen, der er født den 17 Juni 1867 og som fra sit 5te Aar af Lyngby Sogns Fattigvæsen havde været anbragt i Pleje paa Brede Plejehus, anbragt i Lære hos Tiltalte Hamann og var i Lære hos ham, indtil han den 25 Februar d. A. blev indlagt paa Lyngby Sygehus som lidende af en Sygdom i 5te Ryghvirvel, hvilken yttrede sig ved betydelig Ømhed over den an-grebne Hvirvel, heftige Smertes straalende ud herfra omkring Brystkassen samt en meget besværlig og karakteristisk ængstelig Gang, der fandtes endvidere begyndende Pukkeldannelse med Bøjning af Rygsøjlen, medens der ellers ikke fandtes ydre Tegn paa Vold paa ham, der iøvrigt bar tydelige Spor af i Barn-dommen at have lidt af rachitis og scrophulose. Under de til Oplysning om Aarsagen til den Sygdom, hvorfor bemeldte Dreng indlagdes paa Sygehuset optagne Forhør er det godtgjort, at Tiltalte Hamann, der aldrig forinden vil have lagt Haand paa Drengen, tvende Gange, som det maa antages 1ste Gang i Sep-tember og 2den Gang i December f. A., med et Spanskrør, der var ca. 1 Alen langt og ca. $\frac{1}{2}$ Tomme i Diameter, har tildelt Drengen mellem 10 og 20 Slag paa dennes blottede Bagdel og Laar. Efter Drengens Forklaring pryglede Hamann ham første Gang af al Magt i et Kvarterstid, saa at Blodet pibledede frem, og anden Gang revsede han ham endnu haardere. At Drengen har været slaaet tilblods bestyrkes ved Pigen Ane Larsens og tildels ved Bagersvend Nielsens Forklaring, men Tiltalte Ha-mann har kun indrømmet, at have pryglet ham første Gang i nogle Minutter, idet han dog har erkjendt at have slaaet godt til og at have givet ham over 10 Slag, og han har indrømmet,

at han 2den Gang har revset ham endnu haardere. Om Drengen blev blodig af Slagene vil han ikke kunne huske. Som Grund til at han tildelte Drengen disse Revselse, har Hamann angivet, at Drengen, saaledes som ogsaa af denne erkjendt, havde gjort sig skyldig i Rapserier dels fra ham og dels fra Andre. Endvidere har Hamann vedgaaet, at han, da han en Eftermiddag noget efter Nytaar kom ned i Drengens Kammer og fandt denne liggende i Sengen, har, da han ikke troede paa dennes Forgivende om at være syg, befalet ham at staa op, og medens Dengen stod i bar Skjorte taget ham med begge Hænderne i Siderne og knebet Kjødet og Huden sammen paa ham, saaledes at det nok er rimeligt, at Mærkerne af hans Negle ere blevene siddende i Kjødet, men, naar Drengen har forklaret, at Hamann holdende ham i Siderne med stive Arme, trykkede ham fast op til Væggen, da har Hamann bestemt erklæret, at han ikke tror at have gjort dette, og i ethert Fald benægtet at have gjort det med Forsæt. Medens Smerterne efter de tvende første Revselse ifølge Drengens Forklaring fortog sig efter nogle Dages Forløb, har denne derimod udsagt, at han, der omtrent ved Juletid havde begyndt at føle Smerter i Ryggen paa det Sted, hvor den begyndende Pukkeldannelse nu har vist sig, mærkede, at dette Sted ved den ham senest tilføjede Overlast fra Hamanns Side blev trykket stærkt, og umiddelbart derefter forøgedes Smerterne i Ryggen og over Brystet, idet han dog hele Tiden var oppe og forrettede sit Arbejde. Da Drengen imidlertid stadig klagede sig, sendte Hamann ham et Par Dage efter, den 23 Januar d. A. hen til Lægen, der, da Drengen angav at have Smerter, som spændte ham om Livet, foreskrev ham at bruge nogle Pulvere, hvilke Lægen ligeledes ordinerede ham ved en fornyet Konsultation den 6 Februar d. A. Hvad dernæst angaar Tiltalte Jensen, er det oplyst, at han, der jevnlig, men dog altid kun med Hænderne, har slaet den ommeldte Dreng — hvad han, der skulde staa til Ansvar for Arbejdets Udførelse, efter sin Paastand var nødt til, da Drengen var saa doven og ikke med det Gode var til at faa til at arbejde — den 18 Februar d. A. om Aftenen har givet Drengen et saadant Slag paa Øret eller et saadant Skub, at denne faldt om, og at han, der havde Lædertøfler paa Fødderne, derefter medens Drengen laa paa Gulvet, har sparket ham, hvorved han efter Drengens Forklaring, hvad Jensen heller ikke har turdet benægte, ramte ham blandt andet paa det ømme Sted i Ryggen. Efter Drengens Udsagn græd han af Smerte hele den Nat, og den paafølgende Uge bleve Smerterne baade i Ryggen og over Brystet værre, indtil han, som anført, den 25 s. M. blev indlagt paa Sygehuset. Ifølge den af vedkommende Fysikus afgivne Erklæring kan der nu ikke være Spørgsmaal om, at de Drengen af Hamann i September og December f. A. tildelte Revselse skulde kunne være Aarsag til hans nu-

værende Sygdom, og denne kan derhos heller ikke være fremkaldt hverken ved den Drengen af Hamann i Januar Maaned eller af Jensen den 18 Februar d. A. tilføjede Behandling, eftersom Sygdommen allerede dengang var i fuld Udvikling; derimod kan det efter Fysici Erklæring ikke benægtes at disse tvende sidstnævnte Behandlinger kunne have foraarsaget *) Betændelsen i den angrebne Ryghvirvel og Drengens Lidelser, uden at de dog kunne antages at have øvet nogen Indflydelse paa Sygdommens Udgang. Herefter — og idet det endnu skal bemærkes, at det efter Fysici Erklæring i ethvert Fald ikke kan antages, at de sidstnævnte, Drengen i indeværende Aar overgaaede Behandlinger vilde have haft nogen skadelig Indvirkning, saafremt Drengen ikke havde lidt af den nævnte Sygdom, og at de Tiltalte efter det Foreliggende ikke kunne antages at have haft nogen Kundskab om denne Sygdoms Existentis — og naar hertil for Tiltalte Hamanns Vedkommende kommer, at det end ikke kan anses godtgjort, at han, som af Fysikus ved Afgivelsen af den nævnte Erklæring forudsat, ved den ovenomhandlede Lejlighed i Januar Maaned har trykket Drengen op imod Væggen, kunne ingen af de Tiltalte anses overbeviste ved den af dem imod Drengen anvendte Vold at have tilføjet ham enten Saar eller Skade paa Helbred, men Tiltalte Hamann findes dog ligeoverfor den sygeligt udseende Dreng paa en utilbørlig Maade at have overskredet Revselsesrettens Grændser og vil derfor i Medfør af Straffelovens § 202, 2det Membrum, være at anse med 1 Maanedes simpel Fængsel, medens Tiltalte Jensen, hvis Forhold efter det Anførte ikke kan gøres til Gjenstand for offentlig Paatale, vil være at frifinde for Aktors Tiltale, og Underrettsdommen, der for Tiltalte Jensens Vedkommende er kommet til det samme Resultat, medens Tiltalte Hamann derimod ved samme i Medfør af Analogien af Frd. 21 Marts 1800 § 16 er anset med en Bøde af 40 Kr. til Birkets Politikasse, vil derfor i Overensstemmelse hermed være at forandre, og findes Aktionens Omkostninger, som det ved Dommen er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede, at burde betaales af Tiltalte Hamann, saaledes at Tiltalte Jensen in solidum med ham deraf udreder Halvdelen.

---

*) Skal være: •forøget•.

Onsdagen den 16 April.

Nr. 119.   Etatsraad Buntzen
                                   contra
Ane Jensine Sophie Schrøder (Def. Nellemann),
 der tiltales for Tyveri.

Frijsenborg Faurskov Birks Extraretsdom af 10 Januar 1884: Pigen Ane Jensine Sofie Schrøder af Vadstød bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Friis, 12 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Høegh-Guldberg, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Marts 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Ane Jensine Sophie Schrøder for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at hun under sin Tjeneste paa Gaarden Sporuplund har i den sidste Tid, forinden hun den 4 Decbr. f. A. forlod denne Tjeneste, til forskjellige Tider stjaalet et Forklæde, 2 Lommetørklæder og 3 Strimler, tilsammen af Værdi

3 Kr., der tilhørte Tjenestepige Else Sørensen, og af hvilke Gjenstande Forklædet henlæa i Rullestuen, medens de øvrige Gjenstande beroede i Bestjaalnes uafaaesede Kommode, der henstod i deres fælles Værelse. Strimlerne, der af Tiltalte vare henlagte i en anden Piges Kuffert for at henlede Mistanken paa denne for de af Tiltalte begaaede Tyverier, ere bragte tilstede under Sagen og udleverede Bestjaalne, medens Tiltalte efter sin Forklaring har brændt Forklædet og Lommetørklæderne, efter at der var opstaaet Mistanke mod hende, men Bestjaalne har iøvrigt frafaldet Krav paa videre Erstatning. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte ved den Tid, hun forlod sin ommeldte Tjeneste, har tilegnet sig dels en Kniv af Værdi 35 Øre, der henlæa i Forstuen, dels en Kam af Værdi 10 Øre, der læa i Pigekammeret; men disse Gjenstande, der tilhørte 2 paa Gaarden tjenende Karle og som bleve fundne hos hende, inden hun forlod Gaarden, ere tilbageleverede disse. For sit anførte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1863 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 107. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Jacob Andersen Kjøerside (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 14 December 1883: Tiltalte Jacob Andersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Poulsen 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Febr. 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator

Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Citatet af Straffelovens § 253 maa bortfalde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det i Dommen antagne Resultat,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Asmussen og Hansen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Jacob Andersen Kjærside for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger lod Gaardmand Laurids Pedersen, der til Sikkerhed for tvende Beløb af 1200 Kr. og 300 Kr., som Tiltalte skyldte ham ifølge 2 den 19 Decbr. 1879 og 7 Januar 1881 thinglæste Obligationer, havde Pant i de Tiltalte tilhørende Ejendomme Matr. Nr. 35 a af Vemb af Hartkorn 3 Fdkr. 1 $\frac{1}{2}$ Alb., og Matr. Nr. 19 d sammesteds af Hartkorn 1 Fdkr. 1 $\frac{1}{2}$ Alb., med Bygninger, Sæd, Avl, Afgrøde og Gjødning, Besætning og Avlsredskaber m. v., for førstnævnte Ejendoms Vedkommende efter en forudprioriteret Kapital paa 400 Kr., den 23 August f. A. ved Stævningsemændene forkynde en Meddelelse for Tiltalte om, at der i Overensstemmelse med Obligationernes Indhold, samt da Kapitalerne paa Grund af Udeblivelse med Renter vare forfaldne til Udbetaling, den 29 næstefter vilde blive foretaget Udlæg for Obligationernes Paalydende hos ham i den pantsatte Ejendom med Besætning m. v., og under den derefter bemeldte Dag afholdte Exekutionsforretning, hvorved der for et Beløb af 1625 Kr. 14 Ore blev gjort Udlæg i de paagjældende Ejendomme, der med Gjødning og en Avl af ikkun 2 Traver Rug vurderedes til 1900 Kr., samt i en Malkeged og noget Inventarium m. m., til Værdi af 29 Kr. 50 Ore, erklærede Tiltalte, at han ikke ejede Videre hørende til Pantet, hvorhos han bemærkede, at han den 22 August f. A. til 2de Mænd i Buur havde solgt sin eneste Ko for 65 Kr., som for Størstedelen

var afgjort ved Likvidation i Gjæld. Under den derefter imod Tiltalte indledede kriminelle Undersøgelse har han imidlertid vedgaaet, at det først var efter Forkyndelsen af den ovennævnte Meddelelse om Udlæget, at han solgte Koen, og har han i saa Henseende nærmere forklaret, at han i Anledning af Forkyndelsen sendte Bud til de 2de ovennævnte Mænd i Buur, med Underretning om det forestaaende Udlæg og om, at de maatte hente nogle dem tilhørende Faar, der vare paa Græs paa Tiltaltes Mark, og at han ved Mændenes Ankomst den 24 August solgte dem Koen for 65 Kr., hvoraf 23 Kr. udbetaltes ham kontant, medens Resten likvideredes i deres Tilgodehavende, idet han — som han har udtrykt sig — tænkte sig, at det vel ikke kunde gaae galere, end at Koen, som han afleverede et Par Dage efter, kunde komme tilbage, hvis Handelen ikke kunde staa sig. Tiltalte har fremdeles vedgaaet, at han ifølge en med den ene af Ejerne af de Faar, der græssede paa hans Jord, truffen Aftale ejede Halvparten i et Lam, der var født af et bemeldte Faar, men at han lagde Skjul herpaa under Udlægsforretningen; men da en saadan Anpart i et Lam ikke kan henregnes under den til Ejendommen hørende Besætning, og saaledes ikke kan antages at have været indbefattet under det Pantsatte, hvori Udlæget ifølge Lov om Udpantning m. m. af 29 Marts 1873 § 15 alene kunde finde Sted, findes han ikke ved denne sin Fortielse at have gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold. Ved den over den pantsatte Ejendom afholdte 3dje Auktion blev Laurids Pedersen eneste Bydende med 500 Kr., hvorfor han ifølge sin Erklæring agtede at begjære sig Ejendommen udlagt, men uaftet han saaledes ikke kan antages at være dækket for sit Tilgodehavende, har han frafaldet Krav paa Erstatning her under Sagen. For sit ovenomhandlede Forhold med Hensyn til Koen vil Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens §§ 260 og 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 30 Mai 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 10.

Onsdagen den 23 April.

Nr. 39. Bestyrelsen for Kong Frederik den Syvendes Stiftelse for hjælpeløse og forladte Pigebørn især af Almuen, oprettet af Louise Christine, Lehnsgravinde af Danner (Nellemann)

contra

Finantsministeren paa Statskassens Vegne (den konst. Kammeradvokat),

betr. Spørgsmaal om Beregning af Skifte- og Arveafgifter.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 Juli 1883: Indstævnte, Bestyrelsen for „Kong Frederik den Syvendes Stiftelse for hjælpeløse og forladte Pigebørn, især af Almuen, oprettet af Louise Christine, Lehnsgravinde af Danner“ bør for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat Citanterne Generaldirektoratet for Skattevæsenet havde meddelt Exekutorerne i afdøde Lehnsgrevinde L. C. Danners Bo, at der, saaledes som af Revisionen for de extraordinære Skifter forment, vilde være at beregne Skifte- og Arveafgifter af Værdien af de faste Ejendomme og Løsoregjenstande, der ved den af bemeldte Afdøde den 30 Oktober 1873 oprettede, under 23 Maj 1874 allerhøjest konfirmerede Fundats, trykt i Ministerial-Tidende A 1874 Side 113—126, vare skjænkede „Kong Frederik den Syvendes Stiftelse for hjælpeløse og forladte Pigeborn især af Almuen, oprettet af Louise Christine Lehnsgrevinde af Danner“ og efterat den indstævnte Bestyrelse for bemeldte Stiftelse derpaa havde tilkjendegivet Citanterne, at den ikke kunde anse en saadan Fordring for berettiget, men maatte ønske Spørgsmaalet afgjort ved Rettergang og derhos havde henstillet, at et eventuelt Sogemaal i saa Henseende maatte blive anlagt ved nærværende Ret imod Bestyrelsen paa Stiftelsens Vegne, idet Bestyrelsen ved Slutningen af det ovennævnte Bo havde forpligtet Stiftelsen til at udrede alle Afgifter, hvorom der senere maatte blive Spørgsmaal, have Citanterne ved den konstituerede Kammeradvokat under nærværende Sag paastaet Bestyrelsen tilpligtet paa Stiftelsens Vegne at betale til Statskassen af de paagjældende faste Ejendomme, der ere vurderede til 2 Millioner Kr., og Løsoregjenstande, der efter Bestyrelsens Opgivende ere anslaaede til en Værdi af Kr. 39,564.

Skiftesalarium $1\frac{1}{3}$ pCt. af 2039,564 Kr.	27,194 Kr. 19 Ore
20 pCt. Forhøjelse	5,438 - 84 -
Arveafgift 1 pCt. af 1397,551 Kr. 43 Øre	13,975 - 51 -
Yderligere Stempel til Skiftebrevet,	
$\frac{2}{3}$ pCt. af 1406,930 Kr. 97 Øre	9,379 - 54 -

ialt 55,988 Kr. 8 Ore

med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens Dato den 29 September 1882, indtil Betaling sker, og denne Sags Omkostninger derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Den indstævnte Bestyrelse har derimod principaliter paastaet sig friunden for Citanternes Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet Bestyrelsen derhos for det Tilfælde, at denne Paastand ikke maatte blive taget til Følge, har nedlagt forskellige subsidiære Paastande. Den konstituerede Kammeradvokat har støttet den af ham for Citanterne nedlagte Paastand paa, at den nævnte Fundats, skjøndt den vel i Formen fremtræder som indeholdende en Livsgave, der strax skal træde i Virksomhed, dog i Virkeligheden, eftersom den ikke var fuldbyrdet i Oprettindens levende Live, kun kan behandles som en uforanderlig testamentarisk Bestemmelse, og at de ved samme bortskjænkede faste Ejendomme og Løsoregjenstande derfor maa betragtes som hen-

børende til Opretterindens Bo. I saa Henseende har den konstituerede Kammeradvokat først gjort gjældende, at selv om det ogsaa havde været Opretterindens Hensigt, at den af hende tilsigtede Donation allerede skulde træde i Virksomhed i hendes levende Live, og selv om Donationen ogsaa kunde være fuldbyrdet ved den blotte Overlevering af Fundatsen til de af hende ved samme udnævnte Bestyrere for den Stiftelse, hun havde besluttet at grundlægge, kan det dog ikke antages, at hun, der, som det fremgaar af Fundatsen, kjendte Nødvendigheden af dens Thinglæsning som Ejendomsadkomst for Stiftelsen med Hensyn til de faste Ejendomme, og som ifølge Fundatsens Slutningsbestemmelse agtede at ansøge om kgl. Konfirmation paa samme, har, saaledes som af den indstævnte Bestyrelse paastaaet, ved efter i Overværelse af Notarius publicus at have underskrevet Fundatsen i to Exemplarer aldeles formløst at overgive de tvende af hende udnævnte Bestyrere for Stiftelsen hver et Exemplar af samme og gjøre den 3die bekjendt med dens Indhold, tilsigtet at foretage en Akt, der skulde fuldbyrde Livsgaven og udgjøre Adkomsten for Stiftelsen, og det saa meget mindre som det er in confesso, at Opretterinden, der stod i Begreb med umiddelbart derefter at foretage en Rejse til Udlandet, fra hvilken det først var hendes Hensigt at vende tilbage i Foraaret 1874, men paa hvilken hun afgik ved Døden i Genua den 6 Marts 1874, i Forbindelse med Fundatsens Overlevering anmodede de paagjældende 3 Mænd, der tillige vare indsatte til Exekutorer af det af hende samme Dag oprettede Testament, om ikke at offentliggjøre Fundatsen før efter hendes Hjemkomst. Det skjønnes imidlertid ikke rettere, end at der maa gives den indstævnte Bestyrelse Medhold i, at Opretterinden ved den ovenomhandlede Overlevering af de tvende Original-Exemplarer af Fundatsen til 2 af de indsatte Bestyrere, efterat disse, som af den indstævnte Bestyrelse uimodsagt hævdede, alle havde samtykket i at overtage et saadant Hverv, maa antages at have havt til Hensigt at lade Stiftelsen træde i Virksomhed og konstituere samme som et selvstændigt Retssubjekt, idet de paagjældende 3 Mænd, af hvem den Ene af Opretterinden derhos havde faaet det Hverv at besørge Fundatsen stomet, herved jfr. Udtrykkene i Fundatsens § 1: „Jeg giver og skjænker herved Stiftelsen til fuldkommen og uigjenkaldelig Ejendom . . .“ bleve satte i Stand til strax, uden at yderligere Foranstaltninger fra Opretterindens Side i saa Henseende udkrævedes, ligeoverfor hende at gjøre de Stiftelsen ifølge Fundatsen tilkommende Rettigheder gjældende, og, at Opretterinden har havt en saadan Hensigt, bestyrkes tilmed i høj Grad ved den Maade, hvorpaa hun omtaler denne af hende trufne Disposition i det ovennævnte, af hende samtidig oprettede Testament, hvori det hedder: „Jeg har ved Fundats af Dags Dato oprettet en Stiftelse . . . og overdraget den Ejendoms-

retten over Jægerspris Slot og Hovedgnard og øvrige mig tilhørende . . . faste Ejendomme i Horns Herred . . . samt forskellige paa Slottet beroende Minder om Højsalig Kongen, Kunstsager og Sjøldonheder m. v. Ligesom saaledes disse Ejendomme og øvrige nævnte Gjonstande . . . fra idag af ubetinget tilhøre den som dens fuldkomne Ejendom . . .“⁴, medens det herimod ikke findes at kunne komme i Betragtning, at Opretterinden har anmodet de 3 Mænd om at udsætte selve Offentliggjørelsen af Fundatsen til hendes Hjemkomst i det paafølgende Fornar, idet der paa Grund af de af hende i Fundatsens midlertidige Bestemmelser tagne Forbehold efter al Sandsynlighed ikke i denne Tid vilde udkræves nogen aktiv Optreden fra Stiftelsens Side.

Naar den konstituerede Kammeradvokat dernæst har forment, at den af Opretterinden tilsigtede Donation i ethvert Fald ikke er blevet fuldbyrdet ved den skete Overlevering af Fundatsen, og med Hensyn til de bortskjænkede faste Ejendomme i saa Henseende har henvist til, at Fundatsen ikke i Opretterindens levende Live er blevet thinglæst, da kan der selvfølgelig ikke i det her foreliggende Tilfælde, hvor der ikke er Spørgsmaal om Fundatsens Kollision med andre Adkomstdokumenter, tillægges denne Omstændighed nogensomhelst Betydning. Og, naar den konstituerede Kammeradvokat derhos har forment, at Fundatsen paa Grund af Bestemmelsen i D. L. 5—3—32 ikke kan have nogen Gyldighed som Livgave, eftersom der ikke forinden Opretterindens Død har fundet nogen Overlevering af det Bortskjænkede Sted, og en saadan heller ikke i hendes levende Live skulde have fundet Sted, med mindre hun afstod de Rettigheder, der vare forbeholdte hende ved Fundatsens midlertidige Bestemmelser, idet hun i Kraft af disse Forbehold skulde vedblive at besidde og bruge alt det Bortskjænkede, som om det fremdeles tilhørte hende, uden at hun underkastede sig nogen Indskrænkning, som var af aktuel Betydning og ikke kunde bestaa med en Ejers Raudighed, da kan der heller ikke heri gives ham Medhold. Vel er det nemlig saa, at Opretterinden ifølge de midlertidige Bestemmelser i Fundatsen for Livstid havde forbeholdt sig den udelukkende og uindskrænkede Brug og Benyttelse af Jægerspris Slot med tilhørende Bygninger, Haver, Parken og Slotshegnot, de Naturalpræstationer, som svarede af Forpagterne af de bortskjænkede Ejendomme, saamoget Brændsel af Skovene, som hun maatte ønske til eget Brug, og fri Raadighed over Fasaneriet med Tilbehør, foruden at hun, som det hedder i Fundatsen, forbeholdt sig „den væsentligste Del af Bestyrelsen“ for sin Livstid, saaledes Oppebæringen af de faste Ejendommes Indtægter, Bestemmelsen af de de bortskjænkede Ejendomme og Løsoregjenstande vedrørende Udgifter, Bestyrelsen af det paa Jægerspris indrettede Børnehjem, Antagelsen af det fornødne

Personale m. m.; men da det paa den anden Side i de midlertidige Bestemmelser var fastsat, at Ejendommens Overskud skulde tilfalde Stiftelsen, i hvilken Henseende der skulde overleveres de 3 Mænd, som skulde udgjøre Stiftelsens Bestyrelse, et Regnskab, som revideredes af dem, at Overskuddet skulde overleveres til de 3 Mænd, der vare bestemte til at overtage Bestyrelsen, og som i Egenskab af Stiftelsens Bestyrelse skulde disponere derover enten til Afbetaling paa den paa de faste Ejendomme hvilende Prioritetsgjæld eller ved Anbringelse i Prioritetsobligationer, saaledes at disse selvfølgelig udstedtes til Stiftelsen, og at alle Dokumenter, hvorved der lagdes thinglige Forpligtelser paa Ejendommene, navnlig alle Leje- og Forpagtningskontrakter, skulde underskrives baade af Opretterinden og af Stiftelsens Bestyrelse, kunde Opretterinden, der, som ovenfor anført, maa antages at have villet fuldbyrde Donationen ved Fundatsens Overlevering og følgelig strax at have villet undergive sig de nævnte Indskrænkninger i hendes Raadighed over de bortskjænkede faste Ejendomme, herefter ikke længere betragtes som Ejer af disse, men maatte siges for Fremtiden at besidde dem paa Stiftelsens Vegne, og det bliver saaledes uden Betydning, at de bortskjænkede faste Eiendomme ikke paa formel Maade ere blevne overleverede til Stiftelsen, der desuagtet maa anses at have erhvervet virkelig Ejendomsraadighed over dem. Hvad endelig de ved Fundatsen bortskjænkede Løsoregjenstande angaar, da findes Stiftelsen ogsaa strax ved Fundatsens Overlevering at maatte være bleven Ejer af disse, der nærmest ere betragtede som Accessorier til det bortskjænkede Jægerspris Slot, og med Hensyn til hvilke Opretterinden derhos ifølge Fundatsen havde forpligtet sig til altid at opbevare dem paa Slottet.

Da de ved Fundatsen bortskjænkede faste Ejendomme og Løsoregjenstande saaledes ikke ved Opretterindens Død kunde betragtes som henhørende til hendes Bo, vil den af Citanterne nedlagte Paastand ikke kunne tages til Folge, og den indstævnte Bestyrelse vil som Folge heraf være at frifinde for Citanternes Tiltale, medens Sagens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves, og vil der herefter ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat Salær her under Sagen. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Torsdagen den 24 April.

Nr. 121.

Advokat Halkier

contra

Anders Sørensen (Def. Asmussen),

der tiltales til Sikkerhedsstilling efter Straffelovens § 299 eller for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 18 December 1883: Tiltalte, Sadelmager Anders Sørensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt derhos udrede samtlige af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Anderson, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 Februar 1884: Tiltalte Anders Sørensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaned. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved at tilstille Møller Knud Sørensen det i den indankede Dom gjengivne, uunderskrevne Brev, hvori Tiltaltes Fordring paa 2 Kroner — hvoraf Sørensen havde tilbudt at betale 1 Kr. 50 Øre — end ikke nævnes, findes Tiltalte efter Brevets Indhold i det Hele og de øvrige foreliggende Omstændigheder ikke at have gjort sig skyldig i en Overtrædelse af Straffelovens § 245. Da der nu derhos ikke bliver Spørgsmaal om Anvendelse af Straffelovens § 299, idet Møller Sørensen har erklæret, at han ikke gjør Fordring herpaa, vil Tiltalte blive at frifinde, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anders Sørensen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover-

rettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende Sag tiltalte Sadelmager Anders Sørensen til Sikkerhedsstilling efter Straffelovens § 299 eller for Overtrædelse af samme Lovs § 245. Foreløbig bemærkes, at, som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om at paalægge Tiltalte Sikkerhedsstilling efter Straffelovens § 299, idet saadan ikke er paalagt ham ved Underretsdommen, og Sagen alene er indanket for Overretten efter hans Begjæring og ikke tillige paa det Offentliges Vegne. Hvad Tiltalten iøvrigt angaar, maa det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — som det maa antages i Begyndelsen af September f. A. — har i den Hensigt at bevæge Møller Knud Sørensen af Vraa Mølle til at betale ham 2 Kr., som han mente at have tilgode hos denne for Arbejde, han havde udført for ham, og som han gjentagne Gange forgjæves havde afkrævet ham, tilstillet Sørensen et under Sagen fremlagt, med Hobro Poststempel af 9 s. M. mærket Brev af følgende Indhold:

„Din Lusangel du vil nok ikke Betalle dinne arbejdsfolk Du ønsker vist nok at komme i Folkets nise men de Folle øre skal come thil at koste Dig Flere Tusende Kroner For Trefer jeg dig enten sovne eller vogende da skal det gjælde dit Hilsen og koste dit Liv“,

hvilket Brev — der er udateret og ikke forsynet med Underskrift, men ovenover hvilket Tiltalte efter sin Forklaring for at vildlede Knud Sørensen med Hensyn til, hvem der var Forfatter af Brevet, havde skrevet „Olle Ko Fod i grinaa ved nibe per ebeltøft“, hvorved han dog ikke vil have sigtet til nogen bestemt Person eller noget bestemt Sted, ligesom han havde fordrejet sin Haandskrift saa meget som muligt — Tiltalte efter sin Forklaring havde skrevet i sit Hjem i Store Arden, men under et Besøg i Hobro medtaget derhen for at faa en Anden til at skrive udenpaa, hvorefter han havde afsendt det fra denne By. Tiltalte har dog nærmere forklaret, at det aldrig har været hans Hensigt at tilføje Knud Sørensen nogen Overlast og navnlig ikke at skade ham paa Helbred eller at berøve ham Livet, samt at han, forsaavidt han i Brevet har truet Sørensen med, at hans Gjæld til Tiltalte skulde komme til at koste ham flere Tusinde

Kroner, ikke véd, hvad han derved har tænkt sig, og ialtfald ikke har tænkt sig at skade Sørensen paa hans Formue paa anden Maade end ved at sagsøge ham for Gjælden, hvorimod han har erkjendt, at det var hans Hensigt, saafremt Sørensen ikke betalte ham, at foranledige, at denne kom i „Folkets Nisse“, hvilken Hensigt iøvrigt — efter hvad Tiltalte har udsagt — dog nærmest var begrundet i, at Sørensen ved en tidligere Lejlighed, da Tiltalte forgjæves havde forlangt sit Tilgodehavende af ham med Tilføjende, at hvis han ikke betalte, skulde han blive krævet paa hvad Plads, Tiltalte traf ham, truede Tiltalte med i saa Fald at ville laske hans Sider, hvilken Yttring Sørensen dog har benægtet at have brugt, medens han har indrømmet ved denne Lejlighed at have givet Tiltalte et skarpt Svar, og den af Knud Sørensen under Sagen afgivne Forklaring gaar ogsaa nd paa, at han ikke egentlig har næret nogen Frygt for, at Tiltalte skulde tilføje ham nogen Skade paa Legeme og Helbrød, hvortil Tiltalte ejheller, saavidt han har erfaret, har foretaget noget Skridt, og hvad Tiltalte efter hans Formening heller ikke let vilde have kunnet, idet han formentlig er Tiltalte overlegen i Styrke, samt at han — der efter Modtagelsen af det ommeldte Brev har betalt Tiltalte de af denne krævede 2 Kr., hvilke han tidligere vil have vægret sig ved at betale, fordi han ansaa Tiltaltes Fordring for ublu — har betalt dette Beløb, for, ved at faa en Kvittering af Tiltalte, hvem han mistænkte for at have skrevet Brevet, at skaffe sig en Prove paa hans Haandskrift.

For sit omhandlede Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1849 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 245 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes at maatte bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger efter Underrettsdommens Bestemmelser.

Mandagen den 28 April.

Nr. 116. Højesteretssagfører Asmussen
contra

1) Peder Jensen, 2) Niels Pedersen, 3) Bertel Jensen
og 4) Peder Jørgensen (Def. Buntzen),

der tiltales: Førstnævnte for bedrageligt Forhold og de 3 Sidstnævnte for Delagtighed heri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 7 November 1883: Hovedtiltalte Peder Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, hver af de Medtiltalte Peder Jørgensen og Niels Pedersen i samme Fængsel i 2 Gange 5 Dage og Medtiltalte Bertel Jensen i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage; saa udrede de og alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Kristiansen, og til Defensor, Prokurator Poulsen, 20 Kr. til hver, foruden Diætpenge 2 Kr. og Portoudlæg 28 Øre til Sidstnævnte, saaledes at de Medtiltalte Bertel Jensen for Halvdelen og Peder Jørgensen og Niels Pedersen hver for en Fjerdedel tilsvare disse in solidum med Hovedtiltalte Peder Jensen. Det Offentlige udræder i Befordringsgodtgjørelse til Prokurator Poulsen i Frederikshavn 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 Februar 1884: De Tiltalte Peder Jensen, Peder Jørgensen og Niels Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, den Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage og de 2 Sidste hver i 5 Dage. Tiltalte Bertel Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 20 Kr., Defensor sammesteds i Salær 15 Kr. og i Godtgjørelse for Portoudlæg 28 Øre samt Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, i Salær hver 25 Kr., udredes af Tiltalte Peder Jensen, hvorhos de 3 andre Tiltalte in solidum med ham tilsvare hver $\frac{1}{6}$ af bemeldte Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af Peder Jørgensen og Niels Pedersen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold med at modtage forskellige af de Ejendele, som Medtiltalte Peder Jensen søgte at unddrage fra Udlæg, findes at maatte henføres under Konkurslovens § 168, jfr. Straffelovens § 260, sammenholdt med 1ste Led af § 47, og deres Straf bliver at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver.

For Peder Jensens og Bertel Jensens Vedkommende maa det i Henhold til de i Overretsdommen derfor anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, have sit Forblivende ved de dem ikjendte Straffe, ligesom ogsaa denne Doms Forskrifter angaaende Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Thi kjendes for Ret:

Peder Jørgensen og Niels Pedersen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i to Gange

fem Dage. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Højesteretssagfører Asmussen og Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardmændene Peder Jensen og Bertel Jensen samt Husmændene Peder Jørgensen og Niels Pedersen, Alle af Lyngsaa, Førstnævnte for bedrægeligt Forhold og de 3 Sidste for Delagtighed heri. Efter Sagens Oplysninger havde Enkefru Kindt i Kjøbenhavn den 11 Mai f. A. til Sikkerhed for en Vexelfordring paa Tiltalte Peder Jensen, stor til Rest 250 Kr. med Renter og Omkostninger, tilsammen 296 Kr. 56 Øre, ladet gjøre Arrest i en Tiltalte tilhørende Ejendom i Lyngsaa med Bygninger, mur- og sømfast Tilbehør, Avl, Afgrøde, Gjødning, Kakkolovne og en Grubegyde samt i 2 Heste, 3 Koer og noget Inventarium, der tilsammen vurderedes til 8153 Kr., og under denne Arrestforretning, der thinglæstes under 24 s. M., blev der indgaaet et Forlig mellem Enkefru Kindt og Tiltalte, hvorved denne, der erkjendte den foretagne Forretning for lovlig og frafaldt dens Forfølgning, forpligtede sig til inden 11 Juni næstefter at indbetale de ovennævnte 296 Kr. 56 Øre med Renter paa Prokurator Kjelgaards Kontor i Sæby skadesløst og under Exekutionstvang, medens Enkefru Kindts Befuldmægtigede, uden at der dog skete Tilførsel til Fogedprotokollen desangaaende, maa antages at have tilladt Tiltalte at sælge af sin Besætning, navnlig ved det forestaaende Hjallerup Marked, mod at de derved indvundne Kjøbesummer anvendtes til Dækning af hendes Fordring paa ham. Da Tiltalte ikke opfyldte Forliget, lod Enkefru Kindt sig den 13 Juni næstefter til Fyldestgjørelse for de 296 Kr. 56 Øre med imidlertid paaløbne Renter og Omkostninger, tilsammen 365 Kr. 58 Øre, give Udlæg dels i det arresterede Gods, dog med Undtagelse af en Ko og en Kakkellovn, der ved Forretningens Foretagelse ikke fandtes tilstede paa Tiltaltes Ejendom, dels i en Greb og en Forvogn, der ikke havde været inddragne under Arrestforretningen, og erklærede Tiltalte under denne Forretning paa Forespørgsel desangaaende, ikke foruden det udlagte Gods og sine ubetydelige Indbogjenstande at eje Noget, hvori Udlæg kunde foretages. Ligeledes lod en anden af Tiltaltes Kreditorer, Gaardejer Chr. Andersen af Pilværn, i

Henhold til et den 16 Februar f. A. med Tiltalte indgaaet Forlig, hvorved denne havde forpligtet sig til i Juni Termin at indfri en Gjæld til Chr. Andersen stor 2060 Kr., hvorfor denne havde Pant i Tiltaltes Ejendom i Lyngsaa næstefter 4000 Kr., den 17 August til Fyldestgjørelse for denne Fordring med Renter og Omkostninger, tilsammen 2191 Kr. 67 Øre, sig give Udlæg i det den 13 Juni til Enkefru Kindt udlagte Gods samt i den under Arrestforretningen den 11 Mai inddragne Ko, der ikke havde været tilstede paa Tiltaltes Ejendom under Udlægsforretningen den 13 Juni, og i forskellige Tiltalte tilhørende Kreaturer og Inventariedele m. M., som det under en mod ham imidlertid indledet kriminel Undersøgelse var blevet oplyst, at han var Ejermænd af, hvorhos Chr. Andersen, der i Henhold til D. L. 5—7—8 og 9 lod sig ved Fogden sætte i Besiddelse af det udlagte Gods, endvidere under 8 September lod sig give Udlæg i forskellige andre Ejendele, som Tiltalte under den kriminelle Undersøgelse havde vedgaaet at eje, og som under Forretningen tilsammen vurderedes til 89 Kr. 75 Øre. Det maa nu ved Tiltalte Peder Jensens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han Dagen for der den 13 Juni skøte Udlæg hos ham, har efter Opfordring fra Kjøbmand Møller i Lyngsaa, der den nævnte Dag havde afkrævet ham en Fordring, som han erklærede sig ude af Stand til at betale, solgt bemedlte Møller den ene af de under Arrestforretningen den 11 Mai inddragne Køer for 80 Kr., idet han fik Fødevarer for en mindre Del af Kjøbesummen, medens Resten afskrevs paa Møllers Tilgodehavende, og at han, efterat der den 11 Mai var gjort Arrest hos ham blandt Andet i hans Kakkellovne, har, for at der ikke, naar hans Kreditorer lod gjøre Udlæg hos ham, hvilket han indsaa snart vilde ske, skulde blive gjort Udlæg deri, skjult den ene af disse Kakkellovne, som han iøvrigt efter sin Forklaring ikke vil have troet horte til det arresterede Gods, under Halmen i sin Lade. Koen og Kakkellovnen blev derved unddragne fra det den 13 Juni af Enkefru Kindt hos Tiltalte foretagne Udlæg, men senere har Kjøbmand Møller udleveret Koen til ovennævnte Chr. Andersen, der den 17 August har faaet Udlæg i samme, og ligeledes er Kakkellovnen, som Tiltalte om Aftenen, efterat der sidstnævnte Dag var gjort Udlæg hos ham, havde ladet bringe over i et Kammer i Smed Anders Jensens Hus i Lyngsaa, som Anders Jensen havde tilladt ham at benytte til Opbevaring af sine Effekter, bragt tilstede under Sagen og den 8 September udlagt Chr. Andersen, ved hvilken Lejlighed den vurderedes til 35 Kr. Paa samme Maade er det godtgjort, at fornævnte Tiltalte i Mellemtiden mellem Arrestforretningen den 11 Mai og Udlægsforretningen den 13 Juni har truffet forskellige Foranstaltninger for at hindre sine Kreditorer, som han indsaa snart vilde lade gjøre Udlæg hos ham,

i at faa Udlæg i en Del ham tilhørende Ejendele, der ikke vare blevne inddragne under Arrestforretningen, og er det i saa Hen-
seende navnlig oplyst, at han har gjort sig skyldig i Følgende:
Den 12 Juni har Tiltalte efter foregaaende Aftale med Med-
taltte Bertel Jensen, for hvem han havde beklaget sig over sin
ulykkelige økonomiske Stilling og som derefter af egen Drift
havde tilbudt at være ham behjælpelig med at unddrage en Del
af hans ikke arresterede Gods fra hans Kreditorers Forfølgning,
bragt 2 Grisesoer, 3 Faar, 1 Vædder og 5 Lam, tilsammen af
Værdi 150 Kr., over til Bertel Jensen, idet de vare enige om,
at det skulde hedde sig, at Bertel Jensen havde kjøbt bemeldte
Kreaturer. Den næste Dag afkjøbte Bertel Jensen Peder Jensen
den ene Griseso for 40 Kr., som strax udbetaltes Peder Jensen,
medens han senere efter Aftale med denne solgte den anden
Griseso i Asaa for 50 Kr., som ogsaa udbetaltes Peder Jensen,
og da Kjøbmand Møller under Sagen maatte udlevere den Ko,
han havde kjøbt af Peder Jensen, overlod denne ham forinden
Udlægsforretningen af 17 August i Stedet for af de hos Bertel
Jensen anbragte Faar og Lam 1 Faar og 2 Lam for en Kjobe-
sum af 30 Kr., der afskroves paa Mollers Tilgodehavende hos
ham. Ligeledes har Tiltalte Peder Jensen, der foruden de til Bertel
Jensen overførte Faar og Lam ejede 3 Faar og 2 Lam, som
han for længere Tid siden havde lovet sine Børn for deres
Hjælp i Hjemmet, uden dog endnu at have overdraget dem
Ejendomsretten over samme, og som han ikke ønskede at an-
bringe hos Bertel Jensen, fordi de da vilde komme til at gaa i
Heden og æde Lyng, hvad de ikke vilde have godt af, kort for-
inden Udlæget af 13 Juni med Medtaltte Niels Pedersens Sam-
tykke sat disse 3 Faar og 2 Lam, der havde en Værdi af 50
Kr., ind paa Niels Pedersens Lod for at det kunne faa Udscende
af, at de tilhørte denne. Den 12 Juni om Eftermiddagen an-
modede Peder Jensen Medtaltte Peder Jørgensen om Tilladelse
til at anbringe 1 Gaas, 4 Gæslinger, 1 Kalv og en Lænestol,
tilsammen af Værdi 37 Kr., hos Peder Jørgensen, og da Peder
Jørgensen indgik herpaa, bragte han strax bemeldte Ejendele
over til Peder Jørgensen, med hvem han aftalte, at det skulde
hedde sig, at Peder Jørgensen havde kjøbt samme for 46 Kr.,
hvorhos han, for at det skulde faa Udseende af, at saadan
Handel virkelig var afsluttet, i Vidners Overværelse af Peder
Jørgensen modtog 10 eller 12 Kr., som han iøvrigt ikke senere
har tilbagebetalt. Endelig har han, som det maa antages, strax
efter Arrestforretningen skjult sin Hustrus Væv og forskjellige
andre Effekter, der tilsammen havde en Værdi af 32 Kr. 75 Øre,
under Halmen i sin Lade, og om Aftenen, efterat Chr. Andersen
den 17 August havde ladet gjøre Udlæg hos ham, fort disse
Effekter over i det Kammer i Smed Anders Jensens Hus, som
denne havde overladt ham Brugen af. De 2 til Bertel Jensen

overførte Grisesøer og det til Møller solgte Faar med 2 Lam ere ikke blevne inddragne under noget af de hos Tiltalte Peder Jensen foretagne Udlæg, men derimod ere de øvrige ovennævnte Ejendele bragte tilstede under Sagen og nogle af dem udlagte Chr. Andersen den 17 August, medens Resten af dem er udlagt ham den 8 September. Endvidere har Tiltalte Peder Jensen vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han — der allerede forinden der den 11 Mai blev gjort Arrest hos ham, var bange for, at hans Gaard i Sommerens Løb skulde blive taget fra ham — har, for at sikre sig Kartofler til Vinterbrug, tidlig paa Foraaret 1883 efter Aftale med Medtiltalte Niels Pedersen om Benyttelse af et Stykke af dennes Jord til Kartoffellægning mod at gjøde Jorden, gjødet bemeldte Stykke og deri nedlagt $2\frac{1}{2}$ Skp. Kartofler, som han laante af Niels Pedersen, hvorefter han, for at give det Udseende af, at Niels Pedersen var Medejer af de Kartofler, der kunde hostes paa Lodden, fik Niels Pedersen, som iøvrigt ikke vil have gjort sig anden Tanke om, hvorfor Peder Jensen ønskede dette, end at han tænkte sig, at dennes Heste muligvis vare syge, til at nedpløje Kartofflerne. Disse Kartofler omtales ikke af Peder Jensen, da han under Udlægsforretningen den 13 Juni spurgtes, om han ikke havde Videre, hvori der kunde gjøres Udlæg, og under den senere Udlægsforretning den 17 August oplyste han vel, at han havde lagt omtrent $\frac{1}{2}$ Tønde Kartofler i den Niels Pedersen tilhørende Lod, som han havde gjødet, men foregav derhos, at Halvdelen af den eventuelle Kartoffelavl — der under Forretningen vurderedes til 25 Kr., og som iøvrigt i sin Helhed inddroges under det Chr. Andersen den nævnte Dag givne Udlæg — tilhørte Niels Pedersen, hvorhos baade denne og Peder Jensen under de paafølgende over dem optagne Forhør forklarede, at de hvor havde tillagt Halvdelen af de i Lodden nedlagte Kartofler og at den eventuelle Kartoffelavl skulde deles lige imellem dem, medens Sagen, efter hvad de Tiltalte have vedgaaet, i Virkeligheden var den, at Peder Jensen havde laant de i Lodden nedlagte Kartofler af Niels Pedersen og skulde levere ham et tilsvarende Kvantum af de Kartofler, der senere avledes, hvorimod der ikke var truffet nogen Aftale mellem dem om, at Kartoffelavlens skulde deles lige mellem dem. Forsaavidt Tiltalte Peder Jensen derimod har vedgaaet, at han efter Arrestforretningen af 11 Maj, men forinden Enkefru Kindt den 13 Juni lod gjøre Udlæg hos ham, har spurgt Snedker Jens Nielsen, ogsaa kaldet Jens Kjeldsen af Lyngsaa Mark, om denne, der havde 10 Kr. tilgode hos Tiltalte, ikke for at faa dette Tilgodehavende, vilde afkjøbe Tiltalte 2 Grise, idet han tilføjede, at Jens Nielsen ellers muligvis Intet fik, eftersom Tiltalte ventede, at der vilde blive gjort Udlæg i hans Ejendole, og da Jens Nielsen modtog Tilbudet, solgt ham de 2 Grise for 20 Kr., hvoraf 10 Kr. udbetaltes Tiltalte, medens

Jens Nielsen tilbageholdt Resten af Kjøbesummen som Dækning for sit Tilgodehavende, da findes Tiltalte ikke derved at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan puadrage ham Strafanvar. De Tiltalte Bertel Jensen, Peder Jørgensen og Niels Pedersen have vedgaaet, at de paa den ovennævnte Maade have været Tiltalte Peder Jensen behjælpelige med at søge en Del af dennes Ejendele — hvorunder dog ikke for Niels Pedersens Vedkommende indbefattet de i hans Mark nedlagte Kartofler, med Hensyn til hvilket Forhold han maa anses at have handlet i god Tro — unddragne fra de Udlæg, som han havde fortalt dem, at han ventede snart vilde blive foretagne hos ham, og at de have gjort dette af Medlidenhed med Peter Jensen, hvortil Niels Pedersen har føjet, at Grunden til, at han tillod Peder Jensen at sætte nogle af sine Faar og Lam ind paa Niels Pedersens Lod, navnlig var den, at Peder Jensen havde fortalt ham, at han vilde skjænke sine Børn disse Faar og Lam, og Niels Pedersen syntes da, at det var haardt, at Børnene ikke skulde have Noget fra deres Hjem. Iøvrigt fik Niels Pedersen efter sin Forklaring som Vederlag for Afgivelsen af Græsning til de ommeldte Faar og Lam Tilladelse til at tøjre sine Faar og Lam paa Peder Jensens Ejendom. Chr. Andersen af Pilværn har under Sagen nedlagt Paastand om, at de Tiltalte Bertel Jensen og Peder Jørgensen in solidum tilpligtes at erstatte ham Omkostningerne til Beløb 36 Kr. 61 Øre ved den efter hans Rekvisition den 8 September afholdte Udlægsforretning, men da han under den ommeldte Forretning har faaet Udlæg i Tiltalte Peder Jensens Ejendele til Fyldestgjørelse blandt Andet ogsaa for disse Omkostninger, findes der ikke Foje til at tage hans ommeldte Erstatningspaastand her under Sagen til Følge. Iøvrigt er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning. For deres omhandlede Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Peder Jensen er født i Aaret 1828, medens Bertel Jensen, Peder Jørgensen og Niels Pedersen ere fødte henholdsvis i 1823, 1838 og 1831 og som ikke tidligere have været tiltalte eller straffede — være at anse, Peder Jensen efter Straffelovens § 253 samt efter Konkurslovens § 168 jfr. Straffelovens § 260, og de 3 andre Tiltalte efter Konkurslovens § 168 jfr. Straffelovens § 260 sammenholdt for Bertel Jensens Vedkommende med § 47 første Lød og § 23 og for Peder Jørgensens og Niels Pedersens Vedkommende med § 47 andet Led med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes for Peder Jensen, Peder Jørgensen og Niels Pedersen til Fængsel paa Vand og Brød for den Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og for hver af de 2 Sidste i 5 Dage samt for Tiltalte Bertel Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salær 20 Kr. og Defensor sammesteds 15 Kr. og i Godtgjørelse for Portoudlæg 28 Øre samt Aktor og Defen-

for Overretten i Salær hver 25 Kr., ville være at udrede af Tiltalte Peder Jensen, hvorhos de tre andre Tiltalte in solidum med ham ville have at tilsvare hver $\frac{1}{3}$ af bemeldte Omkostninger. Iøvrigt bemærkes, at der ved Underretsdommen er tilkendt Defensor for Underretten Diæter og Befordringsudgifter med visse nærmere opgivne Beløb, men at det i Henhold til Lov 24 Maj 1879 § 2 andet Led maa antages, at den bemeldte Sagfører i saa Henseende tilkommende Godtgjørelse vil være at fastsætte af Amtet overensstemmende med den ældre Lovgivnings Regler for dette Forhold.

Nr. 105. Højesteretsagfører Bagger
 contra
 Elias Philip Cohen (Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 9 August 1883: Tiltalte, Grosserer Elias Philip Cohen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage. I Erstatning til Statskassen betaler han derhos 10 Kroner. Saa udreder han derhos de med denne Sag forbundne Omkostninger og derunder Salær til Aktor Prokurator Dichmann 15 Kroner og til Defensor Prokurator Plokross 12 Kroner. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Februar 1884: Tiltalte, Grosserer Elias Philip Cohen, bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Hvalsøe, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Københavns Amts nordre Birks Extraret her for Retten indankede mod Tiltalte Grosserer Elias Philip Cohen for Bedrageri anlagte Sag sigtes Tiltalte for at have gjort sig skyldig i denne Forbrydelse ved paa svingagtig Maade at have skaffet sig gratis Befordring ad den Staten tilhørende Jernbane mellem København og Klampenborg. Stationsforstander ved Klampenborg Jernbane-Station, Lieutenant Lissner, har odelig forklaret, at da han engang i Begyndelsen af forrige Aars Sommer havde set Tiltalte ved Ankomsten til den nævnte Station med et Tog stige ud af Vognen paa den Side, der vendte bort fra Perronen og uden at aflevere Billet begive sig fra Stationen ad en ikke for Publikum bestemt Udgang, fattede han Mistanke om, at Tiltalte — der uden at have løst Abonnementskort fra Midten af Maj Maaned havde rejst omtrent daglig frem og tilbage ad ovennævnte Jernbanestrækning — unddrog sig for at erlægge Fragt for sin Kjørsel, hvorfor han paalagde Stationens Kontrolbetjente at holde Øje med Tiltalte.

(Fortsættes.)

 Rettelse:

P. 116, L. 12 f. o.: „noget“ læs: „nogen“.

P. 130, L. 4 f. o.: „fra“ læs: „for“.

Færdig fra Trykkeriet den 6 Juni 1884.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) København

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 11-12.

Mandagen den 28 April.

Nr. 105.

Høiesteretssagfører Bagger

contra

Elias Philip Cohen (Def. Nellemann),

Efter at Tiltalte dernæst en Dag paa Klampenborg Station ved Afrejsen derfra havde afleveret Kuponen af en saakaldet Pakkebillet — af hvilken en Kupon skal afgives paa Afgangstationen og den resterende Del paa Ankomststationen -- blev der samme Dag paa Klampenborg Station ved Tiltaltes Tilbagekomst med Tog fra Kjøbenhavn og, som det af Kontrolbetjenten opgaves, af Tiltalte afleveret en Billet, som ved det paatrykte Lobenummer viste sig at være Resten af den Pakkebillet, hvis Kupon Tiltalte havde afgivet paa Stationen. Kontrolbetjenten Hans Christensen har bevidnet, at Tiltalte den 12 Juni f. A. efterat være kommen med et Tog fra Klampenborg til Kjøbenhavns Station forlod denne uden at aflevere nogen Billet. Samme Vidne i Forening med Vidnerne Kontrolbetjentene Nielsen og Christen Christensen forklare, at Tiltalte den 13 Juni f. A. efter Ankomsten fra Klampenborg til Kjøbenhavn, besvarede Nielsens Spørgsmaal, om han havde Kort, bekræftende og vilde til at forlade Stationen, og først da han blev hindret heri, afleverede en Pakkebillet. Vidnet har derhos udsagt, at Tiltalte i den indtil da forlobne Del af Sommeren omtrent daglig var kommen ad Jernbanen til Kjøbenhavns Station uden sammesteds at aflevere nogen Billet, og at Tiltalte, efter hvad der forekommer Vidnet, i Løbet af denne Tid havde forevist Vidnet et Kort som Legitimation for sin Ret til at benytte Jernbanen. I sin Egenkab af Stationsforstander ved Statsbanerne har Vidnet Lieutenant Lissner begjært Tiltalte dragen til Ansvar for det af ham begaaede bedragelige Forhold og tilpligtet at udrede i Erstatning

til Statsbanerne 10 Kr., som det Beløb, for hvilket Tiltalte i hvert Fald maa antages at have tilegnet sig fri Rejse paa Klampenborg Banen, hvorved bemærkes, at Fragten for enhver af de af Tiltalte foretagne Rejser udgjør 25 Øre. Tiltalte benægtede med Bestemthed Rigtigheden af den fremsatte Sigtelse, men efterat de anførte Vidnesbyrd vare aflagte imod ham, bad han om Tilladelse til at afgjøre Sagen i Mindelighed ved Erlæggelse af en Bøde, hvorhos han forpligtede sig til at udrede den paa-staaede Erstatning, og efterat der var dekretet Aktion i Sagen, tilstod Tiltalte ved sit Møde i Extrarettet, at han 2 Gange ved Ankomsten til Klampenborg Station havde unddraget sig fra at afgive Billet, den ene Gang ved for en Kontrolbetjent at foregive at have afgivet Billet til den anden Betjent, og at han hyppig ved sin Bortgang fra Kjobenhavns Station har under det urigtige Foregivende at have løst Kort unddraget sig fra at aflevere nogen Billet, hvorhos Tiltalte erkjendte Rigtigheden af Vidnernes Forklaringer. Vel har Tiltalte under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumptionsforhør fragnaet sin Tilstaelse, men til denne af intet bestyrkede Fragnaelse kan der ifølge L. 1- 15—1 intet Hensyn tages, og det er derhos under sidstnævnte Forhør ved de af Kontrolbetjentene Jens Madsen og Hans Christensen aflagte Vidnesbyrd godtgjort, at Tiltalte engang i forrige Sommer har unddraget sig fra at afgive Billet paa Klampenborg Station ved usandfærdig at foregive for det ene af disse Vidner, at han havde afleveret sin Billet til det andet Vidne. Ved Tiltaltes egen Erkjendelse og de iøvrigt fremkomne Oplysninger maa det saaledes anses bevist, at han i det under Sagen omhandlede Tidsrum jævnligen har tilsneget sig fri Befordring paa den ommeldte Jernbanestrækning. For dette Forhold vil han, der er født den 19 Januar 1817 og ved Højesteretsdom af 13 Januar 1869 anset efter Straffelovens §§ 251 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, være at anse efter samme Lovs § 257, jfr. § 23 efter Omstændighederne med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 20 Dage. I Overensstemmelse hermed vil Underrettsdommen, ved hvilken Straffen er bestemt til simpelt Fængsel i 10 Dage, være at forandre, hvorimod den vil være at stadfæste i Henseende til den Tiltalte paalagte Erstatning til Statskassen samt Aktionens Omkostninger, som det rettelig er paalagt Tiltalte at udrede.

Nr. 113.

Advokat Levinsen

contra

Johanne Marie Bloch eller **Block**, Lyngbæks Enke
(Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 Marts 1884: Arrestantinden Johanne Marie Bloch eller Block, Lyngbæks Enke, bør straffes med Tugthusarbejde i 2¹/₂ Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hvalsoe og Salomonsen, 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Johanne Marie Bloch eller Block, Lyngbæks Enke, der er født den 7 Februar 1818 og oftere har været straffet for Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesteretsdom af 26 August 1878 efter Straffelovens § 228 eller efter § 241, 2det Led, som for 4de Gang begaaet Hæleri med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, for Tyveri. I saa Henseende sigtes Arrestantinden først for en Dag i Sommeren 1883 at have fra Diskon i Urtekræmmer Frederik Olivar Møllers Boutik stjålet et i hendes Besiddelse forefundet, til 1 Kr. 50 Øre vurderet Stempel. Arrestantinden har nu vel benægtet at have stjålet bemeldte Stempel, som hun for omtrent 1 Aar siden vil have fundet paa Gaden. Da imidlertid Urtekræmmer Møller har tilvejebragt Bevis for sin Ejendomsret til Stempellet og aflagt

Tilhjæmlingsed med Hensyn til samme, og der efter Omstændighederne intet Hensyn findes at kunne tages til Arrestantindens ubestyrkede Paastand om Maanden, paa hvilken hun vil være kommen i Besiddelse af Stempleet, findes Betingelserne for Anvendelsen af det i D. L. 6—17—10 og 11, jfr. Frd. 8 September 1841 § 6 hjemlede Bevis med Hensyn til dette Stempel at være tilstede, men da Omstændighederne ikke tilstrækkelig vise hen til, at Arrestantinden selv har stjaalet Stempleet, vil hun alene kunne dømmes for Hæleri med Hensyn til dette. Under Sagen er der dernæst kommet tilstede endel Gjenstande, af hvilke Arrestantinden har været i Besiddelse, og i hvilke praktiserende Læge Emil Johannes Olsen og hans hos ham boende Datter, Martha Magdalene Olsen, med større eller mindre Bestemthed have gjenkjendt Ting, der i forrige Aar ere stjaalne fra forskjellige Steder i deres Lejlighed, til hvilke Arrestantinden, der i Sommertiden f. A. er gaaet tilhaande i Huset, har havt uhindret Adgang. Arrestantinden har imidlertid ligeledes benægtet at have stjaalet nogen af disse Gjenstande og paastaet, at hun paa lovlig Maade er kommen i Besiddelse af dem med Undtagelse af en Fjer, som hun i afvigte Sommer vil have fundet paa Gaden og beholdt uden at oplyse den, fordi hun ansaa den for værdiløs, men da Martha Olsen har ført Bevis for sin Ejendomsret til tvende af de nævnte Gjenstande, nemlig en Æbleskivepande og et Overstykke, samt aflagt Tilhjemlingsed med Hensyn til samme, og da Arrestantindens ganske ubestyrkede Paastand om, at Panden er kjøbt og Overstykket hende givet af Personer, om hvilke hun ikke har kunnet give nærmere Oplysning, ikke kan tillægges nogen Betydning, vil hun ligeledes med Hensyn til disse Gjenstande, der ere vurderede til i Alt 3 Kr., i Medfør af ovennævnte Lovbestemmelse være at domme for uhjemlet Besiddelse af stjaalne Koster, dog kun som Hæler, idet Omstændighederne ej heller for disses Vedkommende tilstrækkelig vise hen til, at hun selv har stjaalet dem. Med Hensyn til de øvrige Gjenstande findes Arrestantinden derimod ikke overbevist om noget strafbart Forhold, hvorved bemærkes, at, ligesom Arrestantindens Forklaring om at have fundet den ovennævnte Fjer ikke kan forkastes, saaledes findes det ogsaa betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om at have undladt at oplyse den, fordi hun ansaa den for værdiløs, idet den ikkun er vurderet til 25 Øre. Arrestantinden sigtes endelig for i November 1883 at have frastjaalet Høker Frederik Rasmussen en Pølse, der laa frit fremme i hans Boutik, og i hendes Hjem er der ogsaa forefundet et Stykke Pølse af lignende Beskaffenhed som den Rasmussen frastjaalne. Arrestantinden har imidlertid paastaet at have kjøbt det i hendes Besiddelse forefundne Stykke Pølse hos en anden Handlende, og, da det nu ikke er godtgjort, at dette Stykke Pølse er den Rasmussen frastjaalne, og der iøvrigt ikke

mod hendes Benægtelse er tilvejebragt noget Bevis for, at hun har gjort sig skyldig i det hende paasigtede Tyveri, vil hun ikke forsaavidt kunne paalægges noget Strafansvar.

Som Følge af det Anførte vil Arrestantinden i Medfør af Straffelovens § 241, 1ste Stykke, være at anse efter dens § 238 som for 5te Gang begaet Hæleri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 29 April.

Nr. 118.

Advokat Klubien

contra

Martin Pedersen (Def. Levinsen),

der tiltales for Løsgænger og Betleri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Politirets Dom af 14 Februar 1884: Arrestanten Martin Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salmø til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting betaler Arrestanten 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Martin Pedersen, der er født i Aaret 1861 og gjentagne Gange har været straffet for Betleri samt tillige for Løsgænger og andre Forbrydelser, senest ifølge Horsens Kjobstads Extrarets Dom af 1 September 1881 for Brandstiftelse efter Straffelovens § 281 med Forbedringshusarbejde i tre Aar, tiltales under nærværende Sag for Løsgænger og Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, efter i September Maaned f. A. at have udstaaet den ham ved ovennævnte Dom idømte Straf, hvorefter han fik Arbejde paa en Gaard mellem Nibe og Løgstor, har i November forladt denne Gaard, og at han derefter har vandret omkring uden Arbejde og uden Legitimationspapirer, idet han lovede af Betleri, indtil han ved Nytaarstid lod sig fæste i fast Tjeneste paa Rosvang ved Thisted; denne Tjeneste forlod han imidlertid d. 2 Februar uden Tilladelse, men blev Dagen efter anholdt af Sognefogden i Ræhr.

Det maa herefter billiges, at Arrestanten for sit ommeldte Forhold er ved Politiretsdommen anset for gjentaget Betleri og Løsgænger efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 cfr. § 5, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, findes efter Sagens Omstændigheder at burde fastsættes til samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne Forlængelse af Straffetiden vil saaledes bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, være at stadfæste.

Torsdagen den 1 Mai.

Nr. 80.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Nielsen og Hustru **Ane Jensine Marie Nielsen**
(Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri, særlig Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 1 September 1883: De Tiltalte, Rebslager Rasmus Nielsen og Hustru

Ane Jensine Marie, født Møller bør hensættes i Fængsel, Førstnævnte paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage, Sidstnævnte paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte Nielsen vil have at udrede alle med de Tiltaltes Arrest og Sagen lovlig forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Brask og til Defensor, Prokurator Valeur 12 Kr. til hver, dog saaledes, at Nielsens medtiltalte Hustru in solidum med ham vil have at udrede Halvdelen heraf. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 Januar 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaachsen, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved at udstede den i den indankede Dom nævnte Panteobligation af 21 Marts 1879 findes Tiltalte Rasmus Nielsen ikke at have gjort sig skyldig i det i Straffelovens § 252, sidste Led ommeldte Forhold, idet Obligationen væsentlig maa anses udstedt for at tjene den deri nævnte Kreditor som Skadesløsbrev, og der iøvrigt imod Tiltaltes Benægtelse ikke er Føje til at antage, at han har tilsigtet derved at betage sine Kreditorer Midlerne til at erholde, hvad der tilkom dem. Da han imidlertid har vedgaaet, at han dog ønskede ved Hjælp af Obligationen at sikkre sig imod, at Kreditorerne skulde falde ind paa ham, før han blev istand til at betale enhver, hvad han skyldte, og han, idet han under Udlægsforretningen den 16 December 1879 paa Fogdens Opfordring foreviste Obligationen, undlod at oplyse, at den paa den Tid kun tjente til Sikkerhed for et langt mindre Beløb end dens Paalydende, findes hans Forhold under denne Del af Sagen at maatte henføres under Straffelovens § 257. Derimod vil der ikke kunne paalægges ham noget Strafansvar, navnlig efter Konkurslovens § 168, for det ham endvidere paasigtede Forhold ved under Exekutionsforretningen af 30 Januar 1883 ikke at have opgivet en Del ham tilhørende Gjenstande, som henlaa paa hans Loft, i hvilken Henseende fremhæves, at de udlagte Gjenstandes Vurderingssum efter Fradrag af Pantegjælden ikke lidet oversteg Beløbet af Røkvirentens Fordring, hvortil føjes, at Tiltalte heller ikke ses paa behørig Maade at være bleven opfordret til at paavise flere Effekter end de registrerede.

Hvad Medtiltalte Ane Jensine Marie Nielsen angaar, da vil hun heller ikke kunne dømmes i Medfør af den nævnte Paragraf i Konkursloven for sit Forhold ved efter den sidstnævnte Udlægsforretnings Afholdelse at have bragt en Del ved denne ikke registreret Indbo op paa Loftet, eftersom der paa den Tid ikke var nogen bestemt Udlægsforretning forestaaende; hvorimod hun ved sit Forhold med at flytte nogle registrerede Sager derop i den Tanke at sætte andre lignende Gjenstande, men af simplere Art, i deres Sted, maa anses at have paa-draget sig Ansvar, efter de foreliggende Omstændigheder dog kun efter Straffelovens § 256, jfr. § 253.

Den Straf, de Tiltalte eiter det Foranførte have forskyldt, vil kunne bestemmes til simpelt Fængsel, for Rasmus Nielsen i 14, og for hans Hustru i 8 Dage. Han vil derhos have at udrede samtlige Aktionens Omkostninger, medens hun in solidum med ham vil have at tilsvare en Fjerdedel.

Thi kjendes for Ret:

Rasmus Nielsen og Ane Jensine Marie Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i fjorten og Sidstnævnte i otte Dage. Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsøverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen for Højesteret 60 Kroner til hver, udredes af Rasmus Nielsen, saaledes at Ane Jensine Marie Nielsen in solidum med ham deraf tilsvare en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Rebslager Rasmus Nielsen og hans Hustru Ane Jensine Marie Møller for Bedrageri, særlig Overtrædelse af Konkurslovens § 168. Efter Sagens tildels under et efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør tilvejebragte Oplysninger udstedte Tiltalte Nielsen — der, efter tidligere at have været Landmand og derpaa en 3—4 Aar uden Erhverv, fra 1870 har drevet Rebslagernæring i Herning — den 21 Marts 1879 en Obligation, hvori han erkjendte at have af sin Svoger, Gaardejer Peder Salling Simonsen modtaget tilluans den Sum 3000 Kr., som han forpligtede sig til at forrente med 4 pCt. aarlig, og ved hvilken han til Sikkerhed for Kapital og Renter gav Kreditor

dels første Prioritets Panteret i alt sit Indbo, der var specificeret i Obligationen, dels Pant i en ham tilhørende Byggeplads Matr. Nr. 3 m i Herning næstefter deri forud prioriterede 300 Kr., hvilken Obligation Tiltalte efter den 22 s. M. at have ladet den thinglæse — hvorved den erholdt Retsanmærkning om, at der med den pantsatte Ejendom var forenet Matr. Nr. 3 h i Herning, samt at der paa Debtors Ejendom heftede tre ældre Pantedokumenter til Beløb ialt 4300 Kr. . . overgav til sin fornævnte Svoger, idet han af denne lod sig give en den 24 Marts 1879 dateret skriftlig Tilstaaelse for, at Svogeren havde modtaget Fyldstgjørelse for den efter Obligationen skyldige Sum, hvorhos Tiltalte ved en Pantegning paa Obligationen af 26 Novbr. 1881, thinglæst samme Dag, endvidere gav Kreditor Pant i Ejendommen Matr. Nr. 3 h med derpaa værende Bygninger osv., næstefter de da thinglæste Forhæftelser paa samme. Under denne Sag har Tiltalte nu erkjendt, at han, hvad ogsaa stemmer med ovennævnte Simonsens inden Retten afgivne Forklaring, paa den Tid, da Obligationen blev oprettet, hvilket saavel som den foran ommeldte Forøgelse af det ved Obligationen stillede Pant skete Simonsen uafvidende, ikke var denne Noget skyldig, samt at han, for hvem det i en Aarrække var gnaet tilbage, og som paa det nævnte Tidspunkt iblandt Andet var i Gjæld til Firmaet Jacob Holm & Sønner i Kjøbenhavn for et større Beløb, udstedte den ovennævnte Obligation for at sikre sig imod, at hans Kreditorer skulde fulde ind paa ham og gjøre sig betalte i hans Ejendele, ligesom han ved Obligationens Udstedelse opnaede, at hans Svoger gik i Kaution for ham hos Firmaet M. Stiehl & Co. i Lønbek — med hvilket han samtidig paa denne Maade gjennem Firmaets Agent i Randers kom i Handelsforbindelse om Kjøb af Hamp — først for et Beløb af 500 Kr., som i det følgende Aar forhøjedes til 1500 Kr. og i 1881 til 2000 Kr. Firmaet Jacob Holm & Sønner tog imidlertid Dom over Tiltalte til Betaling af sit Tilgodehavende hos ham og lod derefter den 16 Decbr. 1879 foretage Udlæg for det dem efter Dommen tilkomne Beløb af 711 Kr. 3 Ore, foruden Udlægsforretningens Omkostninger til Beløb 48 Kr. 33 Ore, men efterat Tiltalte under Forretningen havde erklæret sig ude af Stand til at betale samt gjort gjældende, at baade hans faste og løse Ejendele vare pantsatte, og der ved Exekutionen kun var givet Udlæg i Løsore til Værdi 282 Kr. 50 Ore, hvoraf Tiltalte i Henhold til Konkurslovens § 160 udtog Effekter til en Værdi af 60 Kr., samt i den faste Ejendom, der vurderedes til 3500 Kr. medens Tiltaltes Pantegjæld, efter hvad han nærmere har opgivet, dengang udgjorde 5890 Kr., derunder indbefattet Obligationen til Simonsen, opgav Firmaet at gjøre yderligere Skridt, efter dets Sagforers under nærværende Sag afgivne Forklaring, fordi han fandt saadant unyttigt. — Ligeledes har Firmaet M. Stiehl & Ko., der havde

faact 2927 Kr. 92 Øre tilgode hos Tiltalte, og heraf havde erholdt 2000 Kr. betalte af P. S. Simonsen som Kautionsist for ham, ifølge Forklaring af den samme Sagfører, der den 25 Febr. 1882 for Firmaet havde faact Dom over Tiltalte til Betaling af de resterende 927 Kr. 92 Øre, undladt at foretage videre i saa Henseende, efterat Stiehl havde været i Herning, og ved Undersøgelse af Tiltaltes Stilling fundet det umuligt at inddrive Noget-somhelst af sit Tilgodehavende hos ham, hvorimod Konsul Thygesen i Randers, til hvem Simonsen, efterat have indfriet sin forommeldte Kaution paa 2000 Kr., havde overdraget den til ham af Tiltalte udstedte Obligation, har gjort denne gjældende for det nævnte Beløb, og efterat have erhvervet Forlig til Fyldestgjørelse for samme ved en den 30 Januar f. A. afholdt Executionforretning ladet sig give Udlæg dels i Tiltaltes faste Ejendomme Matr. Nr. 3 h og m, der bleve vurderede til 5000 Kr., medens de derpaa hvilende Pantebestemmelser maan antages at have udgjort 2215 Kr. foruden Pantegjælden til Simonsen eller Thygesen, og som ved den definitive Tvangsauction bleve solgte for 3900 Kr., dels i endel Løsøre, vurderet til ialt 402 Kr. Ved en under nærværende Sag den 11 Juni sidstleden af Politiet foretagen Husundersøgelse paa Tiltaltes Bopæl blev der imidlertid forefundet skjult paa Loftet en Mængde forskellige Gjenstande, bestaaende dels af Porcellain og andet Husgeraad samt Dækketøj m. v. til en Værdi af 156 Kr. — hvori dog er indbefattet et Beløb af 24 $\frac{1}{2}$ Kr., for nogle Tiltaltes Datter tilhørende Gjenstande og Værdien af nogle Gjenstande, om hvilke Tiltaltes Hustru har forklaret, henholdsvis at de vare registrerede ved Udlægsforretningen af 30 Januar f. A. og at hun først havde erhvervet dem efter sammes Foretagelse — dels af færdigt Rebslagerarbejde til en Værdi af 83 Kr., og Tiltalte har derefter vedgaaet, at skjøndt han ved bemeldte Forretning blev spurgt, om han foruden det Registrerede havde Mere, hvori der kunde gjøres Udlæg. fordulgte han de ommeldte ham tilhørende Gjenstande, som han vidste henlaa paa Loftet, og af hvilke han selv havde bragt Rebslagerarbejdet derop i Efteraaret 1882. Iøvrigt har Tiltalte villet gjøre gjældende, at han ved de omhandlede Transactioner ikke har tilsigtet at bedrage sine Kreditorer, idet han, da han udstedte den ovenmeldte Obligation til sin Svoger, haabede at kunne klare sig, naar han blot kunde vinde Tid, og ligeledes ved Udlægsforretningen den 30 Januar ventede, at Kreditorerne vilde blive fyldestgjorte, uanset at han fordulgte de pangjældende Gjenstande, men han har dog udsagt, at han ikke tør fastholde, at han, naar det havde vist sig, at hans Kreditorer ikke fik Dækning ved Realisation af det udlagte Gods, vilde være kommen frem med de forstukne Gjenstande, og heretter samt efter Sagens Omstændigheder i det Hele og særlig de foreliggende Oplysninger om Tiltaltes økonomiske Stilling, findes

der intet Hensyn at kunne tages til disse Tiltaltes Anbringender. Hvad angaar Medtiltalte Ane Jensine Marie Møller, maa det ved hendes egen Tiltaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at hun — der ved Juletid 1882 rejste til Sjælland og først kom tilbage derfra i den paafølgende Marts — har efter ved sin Hjemkomst af en Fortegnelse over det ved Udlægsforretningen den 30 Januar f. A. Registrerede, som hendes Mand efter hendes Anmodning skaffede hende, at have set, at Meget af deres Indbo ikke var skrevet ved Forretningen, bragt dette tilligemed nogle af de registrerede Gjenstande op paa Loftet, idet hun dels vilde forhindre, at de førstnævnte Gjenstande skulde blive udlagte ved en ny Exekutionsforretning, som hun antog vilde blive afholdt, dels agtede at beholde de andre foran nævnte registrerede Sager og istedetfor samme anbringe lignende Gjenstande af simplere Art mellem det registrerede Løse, hvad imidlertid ikke lykkedes, da Tingene bleve fundne ved den ovenmeldte Husundersøgelse hos de Tiltalte og maa antages senere at være udlagte til Konsul Thygesen. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Nielsen er født i Aaret 1822 og hans Hustru i 1825, og som med Undtagelse af at Førstnævnte ifølge Skovby Herreds Politiretsdom af 22 Oktbr. 1869 har for Betleri været anset efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med simpelt Fængsel i 4 Dage, ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — være at anse, Begge i Medfør af Lov 25 Marts 1872 § 168 efter Straffelovens § 260, for Tiltalte Ane Jensine Marie Møllers Vedkommende sammenholdt med § 46, samt Nielsen endvidere efter sidstnævnte Lovs § 252 og hans Hustru endvidere efter samme Lovs § 253 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes, for Førstnævnte i Medfør af Straffelovens § 23 til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage og for Sidstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelser og det vil kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, vil saaledes bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 120.

Advokat Hindenburg

contra

Søren Hansen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Februar 1884: Arrestanten Søren Hansen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar samt betale alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 12 Kr., og til Defensor, Prokurator Bjerregaard, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremskillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 232, 1ste Del for 6te Gang begaaet Tyveri og efter Lov af 3 Marts 1860 § 3, men Straffen findes at burde bestemmes, som ved Underrettsdommen sket, til Tugthusarbejde i 3 Aar.

I Henseende til Aktionens Omkostninger bliver Overrettsdommen at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

I Henseende til Straffen bør Bythingsdommen, iøvrigt Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Søren Hansen — der er født i Aaret 1843 og tidligere mange Gange har været straffet for Overtrædelse af Polititilhold, Betleri,

Bedrageri og Tyveri m. m., senest ifølge Horsens Kjøbstads Ex-traretsdom af 6 December 1881 efter Straffelovens § 232 første Led for femte Gang begaaet Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar — tiltales under denne Sag for Tyveri og Betleri. Ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der den 10 December f. A. havde udstaaet den ham sidst idømte Straf og derefter var bleven anbragt paa Thyrsted Fattiggaard, har efter den 5 f. M. at have forladt Fattiggaarden med Forstanderens Tilladelse og at være gaaet til Horsens for at søge Arbejde, hvilket han dog ikke fik, skaffet sig nogen Indtægt ved at gaa omkring der i Byen og betle, uden at han nærmere har kunnet opgive, hvor han har betlet eller hvormeget han har sammenbetlet, men dog antager, at det ialt har udgjort ca. 1 Kr., samt at han den 7 s. M. om Aftenen, da han der drev omkring i Anlægget Carolinelund, hvor han efter i Lobet af Dagen at have drukket endel, havde sovet nogen Tid, saa at han vel endnu var noget beruset, men dog meget godt vidste, hvad han gjorde — havde bemærket, at Arbejderne ved et i Nærheden stedfindende Jordarbejde forlode Arbejdspladsen, har begivet sig derhen i den Tanke, at der paa slige Steder næsten altid fandtes efterladt Redskaber eller andre Gjenstande, som han i saa Fald kunde bemægtige sig, og da han saa, at der ved en Trillebør dersteds stod en Skovl — som efter det Oplyste tilhørte Arbejdsmand Torben Nielsen — og en Spade, bemægtiget sig disse Gjenstande tilligemed en lille Bylt Tøj og et Par Træsko, der ogsaa laa der og som tilligemed Spaden tilhørte Arbejdsmand Laurs Hansen. Han gik derefter strax ind i Byen og solgte Skovlen og Spaden for 1 Kr. 50 Ore, for hvilke Penge han købte Fødevarer og 2 Flasker Brændevin, og efterat han i Lobet af Natten havde fortaeret Størstedelen af de nævnte Varer, blev han den følgende Morgen funden døddrukken paa en Mark i Nærheden af Carolinelund, iført de stjaalne Træsko samt en tynd Frakke, der havde været i den stjaalne Bylt, hvorimod det maa antages, at han har tabt et Forklæde, der — hvad Arrestanten dog ikke vil have bemærket — efter Laurs Hansens Anbringende skal have været rullet sammen i en Bylt med Frakken. De stjaalne Gjenstande ere bragte tilstede med Undtagelse af det ommeldte Forklæde og efterat være vurderede tilsammen til 4 Kr. udleverede til de Bestjaalne, der have frafuldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit Forhold i de anførte Hensender vil Arrestanten være at anse for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri og for Betleri efter Straffelovens § 232 første Del og Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, og da Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, har anset Arrestanten med samme Art af

Straffearbejde dog i 3 Aar, vil den med Forandring herefter være at stadfæste.

Mandagen den 5 Maj.

Nr. 127.

Advokat Hindenburg

contra

Johanne Sophie Mogensen, Hansens fraskilte Hustru,
(Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 April 1884: Arrestantinden Johanne Sophie Mogensen, Hansens fraskilte Hustru, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kalko og Lassen, med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestantinden Johanne Sophie Mogensen, Hansens fraskilte Hustru, der er født den 29 Februar 1848 og senest ved Højesterets Dom af 1 Juni f. A. er anset efter Straffelovens § 231 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, under nærværende mod

hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist at have dels den 20 Februar d. A. stjaalet et Elna Marie Hansen, Andersens Hustru, tilhørende Sengetæppe og et offentlig Fruentimmer Adelaide Høgh [tilhørende Par Benklæder, hvilke tilsammen til 2 Kr. 50 Øre vurderede Gjenstande laa frit fremme i et Værelse, hvortil Adgangen var uhindret, dels overtraadt et hende den 8 Februar d. A. til Kjobenhavns Politi Protokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold ved i Tiden fra nysnævnte Dag, indtil hun den 20 s. M. blev anholdt, at undlade at foretage nogen af de Meldinger til bemeldte Protokol, som det efter Tilholdets Indhold havde paa hvilet hende at gjøre, vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 4 Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter § 1 i Lov om Straffen for Læsgængeri og Betleri af 3 Marts 1860 efter Omstændighederne under Et med Forbedringshusarbejde i 15 Maaned, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 13 Maj.

Nr. 35. Forhenværende Gaardejer **Niels Hansen**, Aftægtsenke **Maren Laustdatter** m. Fl. (Bagger)

contra

Herredsfoged **Kjeldsen**, som Skifteforvalter i **Christen Hansens** Dødsbo m. Fl. (Nellemann),

betr. Gyldigheden af et Testament.

Han Herredernes Skifterets Decision af 15 Juli 1882: Den af nogle af Intestatarvingerne i afdøde Ungkarl Christen Hansens Bo nedlagte Paastund om, at bemeldte Bo skal antages af Skifteretten og deles mellem samtlige Intestatarvinger, kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juli 1883: Den indankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af Skifteretsakten kan ses, at det i Skifteretten den 21 December 1881 fremlagte, af Maren Sørensdatter den 5 Maj 1879 for 10,000 Kr. udstedte Gjældsbevis har været skrevet paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret af Citanterne forelagte nye Vidneforklaringer ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, vil denne efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved et den 5 Maj 1879 dateret Testament bestemte Ungkarl Christen Hansen af Bratbjerggaarde blandt Andet, at alle hans Efterladenskaber skulde tilfalde Bornene af Gaardmand Christoffer Hansens Datter, Kirstine Jacobe Christoffersen i hendes Ægteskab med Gaardmændene Peder Møller Sørensen og Niels Peter Andersen til lige Deling, uden at Testators Intestatarvinger herimod skulde kunne gjøre nogen Indsigelse, samt at hans Tilgodehavende hos Gaardmand Christoffer Hansens Enke Maren Sørensdatter af Bratbjerggaarde skulde blive henstaaende hos hende uopsagt og uden Rente, saalænge hun levede, hvorhos han i Testamentet foreskrev, at hans Bo ikke skulde behandles af den ordinære Skifteret, men af Chr. Kronborg af N. Skovsgaard og Sagfører Svendsen af Elmelund eller den Længstlevende af dem som executores testamenti, hvortil han ved Testamentet indsatte dem. Testamentet, der var underskrevet af Testator med paaholden Pen, var forsynet med Paatogning af samme Dag fra Landinspektør R. F. Birk og Gaardejer Jens Simonsen Vinther, hvorved de under Eds Tilbud bevidne, at de bemeldte Dag havde været tilstede for at overvære Oprettelsen af Testamentet, der blev forelagt Vidnerne af Testator, oplæst for ham og af ham underskrevet med ført Pen, efterat han ved Fornufts og Friheds fulde Brug havde erklæret, at deri indeholdtes hans sidste Villie. Efterat Testator den 2 Oktober 1881 var afgaaet ved Døden, og Sagfører Svendsen paa en den 20 s. M. afholdt Skiftesamling havde fremlagt Testamentet og anmodet om, at det

maatte blive forelagt Arvingerne til Godkjendelse, blev der af efternævnte af Afdodes Intestatarvinger, nemlig forhenværende Gaardejer Niels Hansen af Næsgaard, Christen Pedersen Iversen af Bratbjerggaarde, Hans Rudolf Iversen af Broust, Maren Iversen i Ægteskab med Niels Kudsk Jensen af Bratbjerg, Christoffer Hansen Christensen af Jagtholm, Johanne Bertelsen Christensen, Nymarks Mølle, og Maren Sørensen af Jarmsted fremsat Protest mod Testamentets Gyldighed, og der opstod herefter mellem disse og Intestatarvingen Aftægtsenke Maren Laustdatter af Bratbjerggaarde paa den ene Side og Sagfører Svendsen paa den anden Side en Disput paa Skiftet i fornævnte Henseende, idet bemeldte Intestatarvinger nedlagde Paastand om, at Testamentet som ugyldigt tilsidesattes, og at Afdodes Bo skulde overtages af Skifteretten og deles mellem Afdodes Intestatarvinger, hvorimod Sagfører Svendsen i Henhold til Testamentet paastod Boet udleveret sig og Proprietær Kronborg til Behandling overensstemmende med Testamentets Indhold. Ved Skifterettens Kjendelse blev decideret, at den ovennævnte af nogle af Intestatarvingerne nedlagte Paastand ikke kunde tages til Følge, og Sagen er derefter af de fornævnte Intestatarvinger ved Stævning dels til vedkommende Skifteforvalter, Herredsfoged Kjeldsen, og de indsatte executores testamenti, dels til den i Testamentet ommeldte Maren Sorensdatter af Bratbjerggaarde og den sammesteds omhandlede Broderdatter af Afdode, Kirstine Jacobe Christoffersens Mand, Gaardejer Niels Peter Andersen af Tranum, indanket her for Retten, hvor de have gjentaaget deres for Skifteretten nedlagte Paastand, medens de Indstævnte procederede til Skiftedecisionens Stadfæstelse. Til Støtte for deres Paastand have Citanterne først anført, at Sagfører Svendsen under Disputen er optraadt i eget Navn uden endog at paaberaabe sig noget Mandat til at møde for de testamentariske Arvinger, der formentlig alene vare berettigede til at paastaa Testamentet oprotholdt, eller for den anden ved samme indsatte Executor, hvorfor de paastaa, at den af ham i Boet nedlagte Paastand som ugyldig ikke kan tages til Følge. Ligesom det imidlertid maa have Formodningen for sig, at Sagfører Svendsen ved Optagelsen af et Thingsvidne til Oplysning om Testamentets Gyldighed og ved sin senere Procedure i Boet og særlig sin Paastand om Boets Udlevering til ham og Medexecutor til Behandling overensstemmende med Testamentets Indhold, ogsaa har givet Møde saavel for Sidstnævnte som for de ved Testamentet indsatte Arvinger eller ialfald i disses Interesse — i hvilken Henseende ogsaa bemærkes, at Citanternes Procedure for Skifteretten gaar ud fra, at Svendsen i ethvert Fald ogsaa gav Møde paa sin Medexecutors Vegne, og at de i en Thingsvidnesag have indstævnet de testamentariske Arvinger og executores testamenti „ved deres under denne Sag Befuldmægtigede Hr. Sagfører Svendsen“ til at paahøre Vidner

— snaledes kan det heller ikke antages, at de Mænd, hvem en Testator har beskikket til at fuldbyrde hans testamentariske Dispositioner, skulde mangle Beføjelse til paa egen Haand at optræde med Paastand om, at faa Boet udleveret til Behandling, naar det er givet -- som in casu — at de ved Testamentet indsatte Arvinger, der ogsaa her for Retten ganske have sluttet sig til Sngfører Svendsens Paastand, ville have det opretholdt. Citanterne have fremdeles gjort gjældende, at, hvorvel de 2 Testamentsvidner, under et Thingsvidne edelig have bekræftet Rigtigheden af den af dem paa Testamentet skrevne Attestation, maa dettes Ugyldighed blive en Folge af, at Bestemmelserne i D. L. 5—1—7 og Frd. 21 Maj 1845 § 24 ikke ved Testamentets Oprettelse skulde have været ingttagne, og have de i saa Henseende henvist til, at det ikke, skjøndt Testator maa antages at have været uskrivekyndig, er bleven forsynet med hans Segl eller Bomærke, men kun underskrevet med hans Navn med fort Pen, uden at det er oplyst, ved hvem dette er sket, og at Vidnerne, der ikke skulle have været særlig tilkaldte, navnlig ikke af Testator, ikke have kunnet forklare, at Testamentet har været „tydelig“ oplæst for Testator, eller at han har vedkjendt sig det ved sin Fornufts fulde Brug, om hvilket sidste Punkt de efter Citanternes Formening ikke skulle have anstillet fornøden Undersøgelse. Citanterne have endelig paastaet, at det ved de under Sagen fremkomne Oplysninger i Modstrid med Testamentsvidnernes Attestation maa antages godtgjort, at Testator ikke ved Testamentets Oprettelse var sin Fornuft fuldkommen mægtig. Disse Indsigelser maa imidlertid anses ubeføjede. Da den ovennævnte § i Frd. af 21 Maj 1845 giver detaillerede Regler for, hvad der skal iagttages ved Oprettelsen af Testamenter, særlig ogsaa naar Testator ikke kan læse Skrift, kunne Forskrifterne i D. L. 5—1—7 ikke her anses anvendelige, og det maa derfor anses aldeles irrelevant, at Testamentet ikke er forsynet med Testators Segl eller Bomærke, idet en Underskrift af hans Navn med fort Pen ganske maa kunne træde i Stedet herfor, hvilken Underskrift det ene Testamentsvidne formener at være foretagen af Proprietær Kronborg, medens Testator tog ved Pennen. Naar Citanterne have villet gøre gjældende, at Testamentsvidnerne ikke have været særlig tilkaldte, da er Urigtigheden heraf godtgjort ved deres beedigede Forklaring om, at de, der vare tilstede paa en nærliggende Gaard, ved den paagjældende Lejlighed bleve kaldte over til Testators Bolig i Anledning af, at han ønskede, at de skulde paa høre hans Testament, uden at denne Forklaring kan siges at være svækket ved, at de ikke have kunnet forklare om, af hvem Tilkaldelsen skete, eller at det ene Vidne, der den Dag havde flere Forretninger, ikke har kunnet erindre, om han blev tilkaldt i den særlige Egenskab af Testamentsvidne. Da Vidnerne fremdeles have beediget Rigtigheden af deres Paategning om, at

Testamentet blev oplæst for Afdøde, og forklaret, at de ere overbeviste om, at det nøjagtig er oplæst efter sit Indhold, idet Vidnet Birk selv læste Testamentet, der blev oplæst af Sagfører Svendsen, og Vidnet Vinther, der ikke selv læste Testamentet, ikke har eller har havt nogen Grund til at antage, at der er oplæst Andet, end der stod i Testamentet, maa det blive uden Betydning, at Vidnerne ikke i Paaetegningen eller i deres Forklaring udtrykkelig have tilføjet, at Oplæsningen er foregaaet „tydelig“, eftersom dette maa være Meningen med deres Attestation. At Vidnerne skulde have ladet det mangle paa behørig Undersøgelse af Testators Evne til at kunne træffe den omhandlede Disposition, mangler der ogsaa al Foje til at antage, i hvilken Henseende bemærkes, at Vidnet Birk, der har kjendt Testator i mange Aar, har forklaret, at Testator vistnok var forfalden, men ikke saa aandsvækket, at han ikke var sin Fornuft fuldkommen mægtig, og Vidnet Vinther, der har kjendt Testator i flere Aar, har forklaret, at han nok har hørt, at Testator skal have været forfalden, men ikke, at dette skulde have været Tilfældet i en saadan Grad, at han ikke var sin Fornuft fuldkommen mægtig, og da de have beediget deres Paaetegnning om, at Testator ved Fornufts og Friheds fulde Brug har erklæret, at hans sidste Villie indeholdtes i Testamentet, maa der for dette Gyldighed anses fort et i Henhold til Frd. 21 Maj 1845 § 24 behørigt Bevis. Der staar altsaa kun tilbage Spørgsmaalet om, hvorvidt det fra Citanernes Side paa anden Maade maatte være oplyst, at Testator paa Oprettelsestiden var ude af Stand til at oprette en testamentarisk Disposition som den omhandlede, men Bevis herfor have de ikke tilvejebragt. Vel maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Testator, der var over 70 Aar gl., da Testamentet oprettedes, var drikfældig og at denne Svaghed navnlig var taget til siden 1878, da en Slægtning af ham døde; men ligesom kun et enkelt Vidne har udtalt, at han ikke i de senere Aar kunde siges at være ved almindelig Fornuft, saaledes har bemeldte Vidne selv i Modstrid hermed forklaret, at Testator, da Sagfører Svendsen og Proprietær Kronborg vare tilstede paa Aflødes Bopæl i Anledning af et Testamentes Underskrift, efter Vidnets Formening var ædru og ved sund Fornuft, og gaar iøvrigt flere andre Vidners Forklaringer ud paa, at Testator, naar han var ædru, maatte siges ikke at mangle Noget paa Forstanden. To Vidner have vel endvidere forklaret, at Testator den paagjældende Dag, da Svendsen anmodede om hans Underskrift paa et Dokument, svarede afvisende derpaa, hvorhos et Vidne har udsagt, at han ikke den Formiddag, Testamentet oprettedes, ansaa ham for fuldstændig ædru, om han end ikke kunde siges at være beruset, og de fornævnte 2 Vidner have vel frendeles forklaret, at han senere paa Dagen blev beskjenket; men foruden at et Vidne, der var tilkaldt som et Slags Raadgiver ved Opret-

telsen af Dispositionerne den paagjældende Dags Formiddag, har forklaret, at Testator, der den Gang var ædru og ved sin Fornufts Brug og som anmodede Vidnet om at høre Svendsen oplæse et skriftligt Dokument, hvorefter Jacobes Børn skulde have hans Efterladenskaber, har paa Forehold, at han kunde omgjøre Testamentet, erklæret, at han ikke ønskede at omgjøre det, hvilket foregik, forinden Testamentsvidnerne kom tilstede, kan der ikke ved de af de fornævnte Vidner, der ikke vare tilstede, da Vedkjendelsen af Testamentet for Vitterlighedsvidnerne, som det maas antages om Eftermiddagen, foregik, afgivne Forklaringer anses, at være oplyst Noget, som kan berøve de Sidstnævntes beedigede Paategning paa Testamentet dens Beviskraft, og Citanternes Paastand om Testamentets Omstødelse som ugyldigt vil derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod den indankede Skiftedecision efter de Indstævntes Paastand vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at hæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af Skifteretsakten kan ses, at det i Skifteretten den 21 December 1881 fremlagte af Maren Sørensdatter den 5 Maj 1879 udstødte Gjældsbevis stort 10,000 Kr., har været skrevet paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet i Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter.

Onsdagen den 14 Maj.

Nr. 46. Overretssagfører **A. Cantor** (Hansen)

contra

Godsejer **F. von Oldenburg** (Klubien),

betr. Ærefornærmelse.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 Juni 1883: Indstævnte Godsejer F. von Oldenburg bør for Citanten Overretssagfører A. Cantors Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 60 Kr., der udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det efter Indholdet af Indstævntes Udtalelser om

Anonymiteten i Dagspressen i den af ham udgivne, i den indankede Dom omtalte Piece ikke er uantageligt, at Citanten kan have misforstaaet disse, saaledes, at Beskyldningen for Fejhed ogsaa var rettet mod Redaktører, der optog anonyme personlige Angreb i deres Blade, findes Indstævntes Sigtelse mod Citanten for at have fremført »vitterlige Opspind og Fordrejelser» som ikke tilstrækkelig begrundet efter Citantens Paastand at burde mortificeres, hvorimod der efter Omstændighederne, tillige under Hensyn til Bestemmelserne i Straffelovens § 219, ikke findes Anledning til at idømme Indstævnte nogen Straf.

Processens Omkostninger blive derhos at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Den paaklagede, af Indstævnte om Citanten brugte Udladelse bør død og magtesløs at være, men iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten Overretssagfører A. Cantor paastaaet Indstævnte Godsejer F. von Oldenburg anset efter Lovens Streng-
hed for i en af ham under Navn i „Dagens Nyheder“ for 5 November f. A. indrykket Artikel med Overskrift „Biskop Monrads sidste Uheld“ at have om nogle Udtalelser af Citanten brugt Ordene „vitterlige Opspind og Fordrejelser“, hvilke Ord i Artiklen ere understregede, hvorhos Citanten har paastaaet de paaklagede Ord mortificerede og Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principaliter paastaaet sig frifunden, subsidiært at han frifindes, selv om de paaklagede Udtryk mortificeres, og han har i ethvert Fald paastaaet sig Sagens Omkostninger tillagte. Til Støtte for sin principale Paastand har Indstævnte anført, at Citanten i en i Dagsavisen for 28 Oktober f. A. optagen Artikel har yttret Følgende om en af Indstævnte udgiven Pjece: „I denne delvis i „Dagens Nyheder“ publicerede Pjece findes et voldsomt Angreb paa Pressen og følgende Bemærkninger om Anonymiteten i Pressen: „Saasart man angriber Personer, har man altid den Skyldighed at navn-

give sig enten strax eller saasnart det forlanges, Det er utilgivelig Fejghed, en Gentleman uværdig, at holde en Anden frem for Lyset og selv holde sig skjult.““ Jeg lader disse Ord staa ganske for Hr. O's Regning. Som enhver ved, benytter „Dagens Nyheder“ i videste Maal Anonymitet i personlige Angreb. Men hvordan kan en Mand, der vil være særlig nobel og atter og atter angriber andres Mangel paa Nøblesse, hvordan kan han skrive i et Blad der lider under „utilgivelig Fejghed, der er en Gentleman uværdig?““ Jeg vil raade Hr. O. til aldrig oftere at kritisere andres Karakter. Hvad han har gjort, det tror jeg ingen anden i det ganske Land har gjort. Og har „Dagens Nyheder“ vidst, at det blev saa uforskammet behandlet i denne Pjece? Jeg betvivler det. Uden at overvurdere Redaktør Carstensen tror jeg ikke, at han vilde tage sig særlig af en Pjece, der erklærer hans Optræden for „utilgivelig fejs, en Gentleman uværdig“. Men i saa Fald, naar dette er blevet skjult for Bladet, saa har man jo slet ikke Ord stærke nok til at betegne Hr. Oldenburgs Karakter“. Indstævnte gjør gjældende, at de i dette Stykke citerede Ord af hans Pjece gaa ud paa, at stemple det som fejgt og en Gentleman uværdigt, at en Forfatter gennem Anonymitet søger at undgaa Ansvar for sine Angreb paa Personer, men selvfølgelig ikke kunne rumme den Redaktør, der ved at optage anonyme Artikler i sit Blad netop selv paatager sig det moralske og retlige Ansvar for dem, saa at Citanten, om der end — som af ham angivet — i „Dagens Nyheder“ hyppig indeholdes anonyme personlige Angreb, fornuftigvis ikke kan have troet, at de citerede Ord sigte til dette Blad og dets Redaktør, og at Indstævnte følgelig — da Citanten ikke desto mindre i sin Artikel har givet det Udseende af, at Indstævnte ved disse Ord grovelig skulde have fornærmet Redaktøren af „Dagens Nyheder“, i hvilket Blad Indstævnte selv skriver, samt da Citanten herpaa har støttet en nedsettende Omtale af hans Karakter — har været berettiget til at udtale om Citantens Artikel, at den indeholdt vitterlige Opspind og Fordrejelser. Da Retten finder at maatte give Indstævnte Medhold heri, vil hans principale Paa-stand være at tage til Følge, saaledes at Sagens Omkostninger bestemmes til 60 Kr. Under Sagen foreligger ingen Stempel-overtrædelse.

Nr. 125. Højesteretssagfører Bagger

contra

Johan Axel Algreen og Jensine Sørensen
(Def. Hansen),

der tiltales for den i Straffelovens § 163 omhandlede Forbrydelse.

Vennebjerg Herreds Extrarets Dom af 9 Februar 1884: De Tiltalte, Indsidder Johan Axel Algreen og Pigen Jensine Sørensen, begge af Hundeleiv i Jestrup Sogn, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 2 Gange 5 og Sidstnævnte i 6 Dage, og bør de derhos En for Begge og Begge for En udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktør, Sagfører Henrik Schmidt, 10 Kroner og til Defensor, Prokurator Winther, 8 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1884: De Tiltalte, Johan Axel Algreen og Jensine Sørensen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Forstnævnte i 3 Gange 5 og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. Saa udrede de Tiltalte og En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktør for Underretten 12 Kroner, til Defensor samme- steds 10 Kroner, samt til Aktør og Defensor for Overretten, Justiteraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Bagger og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Indsidder Johan Axel Algreen og Pigen Jensine Sørensen for den i Straffelovens § 163 omhandlede Forbrydelse.

Ved Vennebjerg Herreds Extraretsdom af 30 Oktober 1882 bleve de Tiltalte — af hvilke Jensine Sorensen er en uægte Datter af et ugift Fruentimmer, som Tiltalte Algreen i flere Aar havde samlevet og jevnlig havt legemlig Omgang med — for desuagtet, og uagtet dette var begge de Tiltalte bekendt, at have staaet i utugtlig Forbindelse med hinanden, ansete efter Straffelovens § 163 med Fængsel paa Vand og Brod, Algreen i 2 Gange 4 og Jensine Sorensen i 5 Dage, og det maa nu ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de, som efterat have udstaaet de ovenmeldte Straffe atter begge toge Ophold i et af Algreen lejet Hus i Hundeleve, saaledes at de havde Natteleje i samme Stue, inden lang Tids Forlob paany begyndte at pleje legemlig Omgang med hinanden, og ere vedblevne hermed, hvorved Jensine Sorensen er bleven frugtsommelig. Iøvrigt har Tiltalte Algreen paastaet, hvad ogsaa stemmer med den af Jensine Sorensens Moder afgivne Forklaring, at han fra den Tid, da han kom i utugtlig Forbindelse med Medtiltalte ikke har staaet i saadant Forhold til hendes Moder, ihvorvel de alle Tre have boet i samme Hus og havt fælles Soveværelse, dog hver i sin Seng. For deres ommeldte Forhold ville de Tiltalte — af hvilke Algreen efter sit Opgivende, der af Retten er skjønnat at stemme med hans Udscende, er født i Aaret 1839 og som efter sin Forklaring har opholdt sig her i Landet siden 1855, medens Jensine Sorensen er født i 1863, og af hvilke Ingen ses at have været yderligere straffet end efter den ovenmeldte Dom — være at anse efter Straffelovens § 163 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod, for Forstnævnte i 3 Gange 5 og for Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage. De Tiltalte ville derhos have in solidum at udrede Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 20 Mai.

Nr. 27. Stiftsøvrigheden over Fyns Stift
(Levinsen efter Ordre)

contra

Handelsfirmaet **Elias B. Muus** i Kjerteminde ved det Indehaver **E. A. Prøvensen** og Skifteforvalteren i Kjerteminde som behandlende afgangne Murmester **Niels Christian Hansens** Bo (Halkier for Skifteforvalterens Vedkommende efter Ordre),

betr. Spørgsmaalet om Aerkjendelsen af en Fordring i et Dodsbo.

Kjerteminde Kjøbstads Skifterets Decision af 7 Januar 1882: Den af Fyns Stifts offentlige Midlers Bestyrelse i Anledning af Retstvist med Handelshuset Elias B. Muus i Kjerteminde nedlagte Paastand om Bestyrelsens i Murmester Niels Christian Hansens og Hustrus Dødsbo for 3000 Kr. m. v. anmeldte Fordrings Anerkjendelse som førstprioriteret i — ej blot Bygningen, Fors.-Nr. 399, med 2,860 Alens men — Boets samlede Grundejendom Matr.-Nr. 26 c, af Markjordshartkorn $\frac{3}{4}$ Alb., Glsk. 4 Sk., med 3,100 Alens Areal samt derpaa værende Bygninger, Brandfors.-Nr. 399 og 400, med Tilbehør, paa Kjerteminde Fed og desfølge vedkommende Auktionsprovenuet 2,450 Kr. m. n. Anvendelse til samme Fordrings Dækning forlods, gives ej Medhold.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Juni 1883: Den af Citanterne, Stiftsovrigheden for Fyns Stift, nedlagte Protest imod, at den af Handelsfirmaet Elias B. Muus i Kjerteminde i Boet efter afdøde Murmester sammesteds Niels Christian Hansen og tidligere afdøde Hustru i Henhold til Obligation af 18 Februar 1881 anmeldte Fordring paa 1,300 Kr., anerkjendes som Krav i Boet og særlig mod, at den anerkjendes som Krav med 1ste Prioritet i det Boet tilhørende Hus Nr. 400 paa Kjerteminde Fed med 240 Alens Grund, og at Auktionsprovenuet for samme, 450 Kr., udlægges for den nævnte Fordring, samt den af Citanterne nedlagte Paastand paa, at den for Fyns Stifts offentlige Midler i Boet anmeldte Fordring, stor til Rest 3000 Kr., derimod anerkjendes som berettiget til 1ste Prioritet i bemeldte Hus og til forlods Dækning af Provenuet for samme, kan ikke tages til Følge. Sagens Omkostninger her for Retten ophæves. Der tillægges Prokurator Alberti i Saker 50 Kr. og i Erstatning for havte Udlæg 80 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ligesom den af Citanterne paa L. 5—1—7 støttede Indsigelse mod Gyldigheden af de Indstævnte, Handelsfirmaet Elias B. Muus's Fordring, i Henhold til det i den indankede Dom i saa Henseende Anførte, rettelig er forkastet, saaledes findes det ogsaa at maatte billiges, at deres Protest mod, at nysnævnte Fordring, og Paastand om, at deres egen Fordring anerkjendes som berettiget til 1ste Prioritet i det afdøde Murmester Hansens Bo tilhørende Hus Nr. 400 paa Kjerteminde Fed med tilliggende Grund, ikke er tagen til Følge. I saa

Henseende bemærkes, at der Intet foreligger om, at den Lod, hvorpaa Murmester Hansen i sin Tid opførte bemeldte Hus, af ham er erhvervet til Indlemmelse i den til Citanterne pantsatte Ejendom Nr. 328 paa Kjerteminde Fod, eller at der senere af ham er foretaget Noget, hvorved den er bleven henlagt under samme, medens det derimod er oplyst, at Huset, der har sit selvstændige Forsikkringsnummer, ikke benyttedes i Forbindelse med Kalkfabrikationen paa Ejendommen Nr. 328, men oprindeligt til Brug for en Avling, han drev paa nogle ham af Kommunen lejede Jorder, senere til Udleje. At den omtalte Lod ved den i Aaret 1867 foretagne Matrikulering af Byens Jorder er bleven skyldsæt under Et med Ejendommen Nr. 328, kunde saa meget mindre bevirke nogen Forandring i de den vedkommende private Retsforhold, som det ikke kan antages, at dette er sket paa Foranledning af Hansen, men alene, at der ikke fra hans Side er gjort Indsigelse derimod. Da saaledes Ejendommen Nr. 328 ikke kan siges at være bleven forøget med bemeldte Lod, er der ikke Føje til at anse denne for, uden nogen særlig derpaa rettet Tilkjendegivelse fra nogen af Siderne, at være indgaaet under den i hin Ejendom ved Obligationen af 19 December 1854 stiftede Panteret.

I Henhold til det Anførte vil den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Processens Omkostninger billiges, være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves, og det Citanternes beskikkede Sagfører tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige. Advokat Halkier, der har mødt som beskikket Sagfører for vedkommende Skifteforvalter, har frafaldet Fordring paa Salær.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 2 Kroner. Advokat Levinsen tillægges i Salarium for Højesteret 100 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Paa den i Boet efter afdøde Murmester Niels Christian Hansen i Kjerteminde og dennes tidligere afdøde Hustru af Skifteforvalteren i

bemeldte Kjøbstads Skifteret affattede Liste over de i Boet anmeldte Fordringer var blandt andet Fyns Stifts offentlige Midler ifølge Obligation af 19 December 1854 opført med 1ste Prioritet i den Boet tilhørende Ejendom Kalkovnen Nr. 399 med 2.860 □ Alens Grund paa Kjerteminde Fed, medens Handelshuset Elias B. Muus ifølge Obligation af 18 Februar 1881 var opført med 3dje Prioritet efter 3,600 Kr. i forbemeldte Ejendom og med 1ste Prioritet i det Boet ligeledes tilhørende Hus Nr. 400 med 240 □ Alens Grund. Imod den saaledes skete Opførelse blev der paa Skiftet af Citanterne. Stiftsovrigheden for Fyns Stift som Bestyrelse for Fyns Stifts offentlige Midler, nedlagt Indsigelse, idet Citanterne dels protesterede imod, at den af Handelshuset Elias B. Muus i Boet i Henhold til Obligationen af 18 Februar 1881 anmeldte Fordring paa 1,300 Kr. anerkjendtes enten som personligt Krav eller som Pantefordring, og specielt imod, at den anerkjendtes som 1ste Prioritetsfordring i det ommeldte Hus, saa og at Auktionsprovenuet for samme 450 Kr. udlagdes for denne Fordring, og dels paastode, at den for Fyns Stifts offentlige Midler i Henhold til Obligationen af 19 December 1854 ommeldte Fordring, stor til Rest Kr. 3000, anerkjendtes med 1ste Prioritet ogsaa i det ovennævnte Hus, der er matrikuleret og skyldsæt under Et med den førstnævnte Ejendom, Kalkovnen Nr. 399, nemlig under Matr.-Nr. 26 e, og at saaledes Auktionsprovenuet for denne samlede Ejendom, ialt 2,450 Kr., anvendtes til forlods Dækning af Fyns Stifts offentlige Midlers Fordring. Under den derefter paa Skiftet opstaaede Disput paastod imidlertid det indstævnte Handelsfirma den skete Opførelse stadfæstet, og ved den af fornævnte Skifteret den 7 Januar f. A. afsagte Decision blev eragtet, at den af Citanterne nedlagte Paastand paa, at Fyns Stifts offentlige Midler for den i Boet anmeldte Fordring kjendtes førstprioriterede i hele den Boet tilhørende samlede Ejendom Matr.-Nr. 26 e af Kjerteminde ikke kunde tages til Følge. Den saaledes afsagte Decision have Citanterne efter meddelt fri Proces i Henhold til Stævning af 13 Marts f. A., indanket her for Retten, hvor de, efterat en af dem forelobig nedlagt Annulations- og Hjemvisningspaastand ikke var blevet taget til Følge, have paastaaet Decisionen forandret i Overensstemmelse med den af dem for Skifteretten nedlagte Paastand og derhos de Indstævnte tilpligtede at udrede Appellens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citanternes beskikkede Sagfører, Overretsprokurator Alberti, samt i Erstatning for Udlæg til Porto 80 Øre, hvilket Salær og hvilken Erstatning i alt Fald forventes ham tillagt af det Offentlige. Det indstævnte Handelsfirma har derimod paastaaet Decisionen stadfæstet og Citanterne tilpligtede at erstatte det Appellens Omkostninger. Forsnavidt Citanterne

her for Retten have gjentaget deres Protest imod, at den af det indstævnte Handelsfirma i Boet anmeldte Fordring overhovedet anerkjendes enten som personligt Krav eller som Pantefordring, hvilken Protest er støttet paa, at den ommeldte Obligation af 18 Februar 1881 ikke er udstedt af den afdøde Murmester Hansen, og at der ialtfald ved Underskriften af samme, der skal være sket af Hansen „med fort Pen“ ikke er forholdt overensstemmende med de i Lovens 5—1—7 foreskrevne Former, da findes denne Protest, der maa siges at være paakjendt af Skifteretten, med Foje at være forkastet af denne, da det er uomtvistet, at Hansen var skrivkyndig, og da Citanterne ikke, efterat Grunden til, at Hansen dog kun havde underskrevet med fort Pen, var oplyst for Skifteretten, have benægtet, at Underskriften var foregaaet paa denne Maade i Vitterlighedsvidners Overværelse og med Hansens Villie. Hvad dernæst angaar den af Citanterne nedlagte Paastand paa at kjendes forstprioriterede i Huset Nr. 400 med 240 □ Alens Grund, da have Citanterne støttet denne Paastand paa, at der ved Obligationen af 19 December 1854 er givet Fyens Stifts offentlige Midler 1ste Prioritet i den Ejendom, der i Obligationen betegnes som „den paa Kjerteminde Fed under Nr. 328 beliggende Kalkovn med tilhørende Bygninger og Grund af 2,860 □ Alens Størrelse“, „saaledes som den nu forefindes — — eller i Tiden maatte blive forøget eller forbedret“, idet Citanterne under Henvisning til de sidstnævnte Udtryk have forment, at det omtvistede Areal paa 240 □ Alen, som afdøde Murmester Hansen ved Skjode af 12 December 1856 tilkjøbte sig og hvorpaa han et Par Aar senere opførte det Hus, som nu er brandforsikkert under Nr. 400, naturlig maa betragtes som en Forøgelse af den ovennævnte i Obligationen pantsatte Ejendom, til hvilken det grændsede op og som det gik ud i Et med og i Forhold til hvilket det var af et højest ubetydeligt Omfang, hvilket efter Citanternes Formening navnlig ikke kan bestrides, efterat den i og for sig naturlige Opfattelse formentlig er blevet sanktioneret derved, at det omstridte lille Areal i 1867 er blevet matrikulet og skyldsæt under Et med den ved Obligationen udtrykkelig pantsatte Ejendom under Matr.-Nr. 26 e, saaledes at det i hvert Fald fra dette Øjeblik maa siges at være gaaet op som Bestanddel i den større Ejendom. Men selv om der nu ogsaa maatte gaas ud herfra, findes Citanternes Paastand desuagtet ikke at kunne tages til Følge allerede af den Grund, at der savnes al Foje til at antage, at det har været Parternes Mening, under de fremhævede, i deslige Dokumenter stadig forekommende Udtryk, at indbefatte saadanne Forøgelser af den pantsatte Ejendom, der maatte fremkomme ved, at senere ved Kjøb erhvervede Arealer henlægges under samme. I Henhold til Foranstaaende vil den af Citanterne

nedlagte Paastand ikke kunne tages til Følge. Sagens Omkostninger her for Retten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge Overretsprokurator Alberti, hvis Sagførelse har været lovlig, i Salær 50 Kr. og i Erstatning for Udlæg til Porte 80 Ore, hvilke Beløb ville være at udrede af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke her for Retten.

Nr. 134.

Advokat Levinsen

contra

Albert Constantin Nordstrøm (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1884: Arrestanten Albert Constantin Nordstrøm bør straffes med Forbedringshusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lange og Juel, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Albert Constantin Nordstrøm, der er født den 5 Marts 1858 og senest ved denne Rets Domme af 17 Mai 1879 og 17 Juli 1880 anset henholdsvis efter Straffelovens § 231, 1ste Led med For-

bedringshusarbejde i 1 Aar og efter samme Lovs § 282 jfr. § 46 for 4de Gang forsøgt simpelt Tyveri med lige Straf, er under nærværende mod ham for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilståelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have d. 8 Februar d. A. i Grønthandler Michaelsens Butik i Fiolstræde Nr. 27 i Kjældereren, hvor han havde indfundet sig for at begaa Tyveri, stjålet et Pengebeløb af ca. 1 Kr. 50 Øre, som han udtog af den uafnasede Pengeskuffe. Som Følge af Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 126. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Jens Christensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Mishandling af sin Hustru.

Antvorskov Birks Extrarets Dom af 22 Januar 1884: Tiltalte Arbejdsmand Jens Christensen af Bødstrup Mark, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og bør han derhos betale alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Drechsel 15 Kr. og til Defensor, Prokurator Deichmann 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 1 April 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Lassen betaler Tiltalte, Arbejdsmand Jens Christensen af Bødstrup Mark 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret be-

taler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Antvorskov Birks Extraret hertil indankede mod Tiltalte Arbejdsmand Jens Christensen af Bødstrup Mark for Mishandling af sin Hustru anlagte Sag, er det bevist ved Tiltaltes egen Tilståelse, der fornavndt den ikke i det Hele stemmer med det iøvrigt Oplyste bliver at lægge til Grund ved Sagens Pandømmelse, at han, der i 8 Aar har været gift med Ane Regine Johansen har i Løbet af flere Aar ved Lejligheder, hvor han er i beskjenket Tilstand, udvist et voldeligt og den ægte-skabelige Fred forstyrrende Forhold overfor hende, idet han har udskjældt og truet hende samt slaet hende saavel med Hænderne som med en Stok og særligt, at han den 2 Juli f. A. har kastet et Stykke Teglsten efter hende som ramte hende i Baghovedet og fremkaldte en Knude, at han den 4 s. M. har kastet hende om udenfor Huset, knebet hende i Halsen og slaet hende med Haanden i Ansigtet, saa at Næsen sprang op at blode, at han i Dagene den 4—6 November f. A., da han stadig var svirende var urimelig imod hende, saa at hun af Frygt for Voldsomheder i flere Nætter tog Natteleje paa Loftet og tildels tilbragte Dagene udenfor Huset, og at han, da han den 5 i nævnte Maaned ved Aftenstid havde ført hende tilbage til Huset, har holdt en Øxe truende imod hende, og, som han har angivet, for at skræmme hende, med Oxen splintret Bordet i Stuen og slaet imod Madskaftet og Sovekammerdøren, samt at han den følgende Morgen fornyede Ufreden, kastede en Stol efter hende, dog uden at ramme og forsøgte at gaa løs paa hende, hvad imidlertid hindredes af en Tilstedeværende. Forsauvidt det endelig er oplyst, at Tiltalte den 30 November f. A. for at hindre sin Hustru i at fjærne sig fra Huset i Ærinde, har fulgt efter hende og taget fat paa hende, hvorved det kom til Haandgriberligheder mellem dem, som foranledigede Hustruen til at sende et af Børnene efter Hjælp, har Tiltalte vel udsagt, at han troer, at det er urigtigt*), som af hende angivet, at han ved denne Lejlighed bed hende paa forskjellige Steder af Legemet, men efter hans Forklaring, som der ikke er aldeles tilstrækkelig Anledning til at forkaste, skete det kun for at befri sig fra sin Hustru. Derimod man den hende ellers tilføjede Overlast, der

*) Skal være: •rigtigt•.

iøvrigt ikke har havt nogen egentlig eller varig Mon til Følge, antages at være sket, uden at hun ved sit Forhold har givet ham rimelig Anledning hertil, og forsaavidt hun har erkjendt, at hun undertiden har taget til Gjenmæle mod Tiltalte eller lagt Haand paa ham, er det kun sket, naar Strid er begyndt mellem dem. Tiltalte, der er født 28 Mai 1884 og ikke funden forhen straffet, og for hvem hans Hustru er gaaet i Forbøn, er for sit foranførte Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 202, og da den valgte Straf af 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød findes passende, og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paa lagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil denne Dom være at stadfæste.

Onsdagen den 21 Mai.

Nr. 124.   Højesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Larsen, dennes Hustru **Dorthea**, født **Jørgensen**
og **Lars Jensen** (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 245.

Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 24 September 1883: De Tiltalte, Møllersvend Frederik Larsen og dennes Hustru Dorthea Jørgensen bør hver for sig at hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt at udrede samtlige af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Wodschow, 16 Kr. og til Defensor, Prokurator Langkilde, 12 Kr. Smedesvend Lars Jensen bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. At efterkommes ved Øvrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 13 Juni 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 18.

Onsdagen den 21 Mai.

Nr. 124.

Høiesteretssagfører Hansen

contra

Frederik Larsen, dennes Hustru Dorteaa, født Jørgensen
og Lars Jensen (Def. Klubien).

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 Februar 1884: Tiltalte, Smedesvend Lars Jensen af Gjørlose, bør straffes med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Iovrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande, dog at Straffetiden for de Tiltalte, Møllersvend Frederik Larsen og dennes Hustru Dorteaa Jørgensen af Gjørlose bestemmes til 6 Gange 5 Dage, og at samtlige Tiltalte in solidum udrede Aktionens Omkostninger. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Juul, udrede samtlige Tiltalte ligeledes in solidum 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiger Høiesteret det deri antagne Resultat, dog med den Forandring, at Straffen for Lars Jensen findes at burde bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Lars Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt

at staaende. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Højesterets-sagfører Hansen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksborg Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte, Møllersvend Frederik Larsen og dennes Hustru Dorthea Jørgensen samt Smedesvend Lars Jensen, alle af Gjørlose, der ere fødte henholdsvis den 8 Juni 1839, den 5 Juli 1848 og den 18 Februar 1833 og ikke fundne forhen straffede, for den i Straffelovens § 245 omhandlede Forbrydelse, og ere Sagens Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efter at de Tiltalte Larsen og Hustru den 3 Juni f. A. paa førstnævnte Tiltaltes Forslag vare blevne enige om at indbyde Afbygger Peter Nielsen af Kurveholm, der i nogen Tid havde staaet i utugtigt Forhold til sidstnævnte Tiltalte, hvilket denne havde meddelt sin Mand, til at komme til dem den paafølgende Dags Aften, for at Tiltalte Larsen kunde faa Lejlighed til at gribe ham i utugtigt Forhold til hende og derved tvinge ham til at betale dem Penge, anmodede Larsen den følgende Dag — efter sin Forklaring af Frygt for, at Nielsen maaske kunde give ham en Dragt Prygl — Medtiltalte Lars Jensen om Kl. 10^{3/4} om Aftenen at lægge sig bag Larsens Hus for at være tilstede, naar Larsen overraskede Peder Nielsen i at bedrive Utugt med Førstnævntes Hustru. Da Nielsen den ommeldte Aften efter Indbydelse havde indfundet sig hos dem, hvor han blev beværtet med Spise- og Drikkevarer, vilde han, kort efter at Tiltalte Larsen var gaaet i Seng, gaa hjem, men gik, da Larsens Hustru, der fulgte ham uden for Døren, i Overensstemmelse med den med hendes Mand truffne Aftale havde opfordret ham dertil, med hende ind i et Udhus, hvor hun da, medens han var ifærd med at have legemlig Omgang med hende, ifølge den truffne Aftale gav sig til at hoste, for derved at give sin Mand Tegn til at komme, hvad denne dog ikke vil have hørt, hvorefter Nielsen blev overrasket af ham og Tiltalte Jensen, der efter Aftale sluttede sig til Tiltalte Larsen, da denne gik ind i Udhuset. Nielsen blev derpaa ført ind i Stuen, og efter at Tiltalte Larsens Hustru efter Opfordring havde tændt Lampen og sat Skrive-materialier frem, begav hun sig ind i et andet Værelse, medens de to andre Tiltalte bleve tilbage hos Nielsen. Om hvad der herefter passerede har Nielsen forklaret, at det af Tiltalte Larsen i Tiltalte Jeneens Puafor blev betydet ham, at han gjorde bedst

i at afgjøre Sagen i Mindelighed, da der ellers vilde ske Anmeldelse til Sognefogden, at han, der tillige var bange for at blive slaact, heraf lod sig bevæge til at spørge Larsen, hvor meget denne forlangte, at han, da Larsen derpaa havde forlangt 600 Kr., udlod sig med, at 400 Kr. vel var nok, men at Larsen fastholdt sit Forlangende om 600 Kr. med Tilføjende, at det var en Aftale mellem ham og Tiltalte Jensen, at denne skulde have 100 Kr. Nielsen har derhos udsagt, at da han, medens Forhandlingerne vare i Gang, vilde begive sig udenfor Huset, blev han grebet i Brystet af Tiltalte Jensen og fik først, da han erklærede at skulle ud for at lade sit Vand, Lov til at gaa ud under Bevogtning af sidstnævnte Tiltalte, ligesom der, da han senere maatte ud i et lignende Ærinde, blev holdt Vagt over ham af begge de Tiltalte, Jensen og Larsen. Efter at Nielsen derpaa havde indvilget i at udstede et Gjældsbevis, hvorefter han den 1 Oktober næstkommende skulde betale 600 Kr til Larsen, hentede denne, medens Tiltalte Jensen blev tilbage hos Nielsen for at forhindre denne i at fjerne sig, en Tredjemand, og blev Gjældsbeviset derpaa underskrevet af Nielsen samt til Vitterlighed endvidere af Tiltalte Jensen og den ommeldte Tredjemand, hvorefter Nielsen fik Lov til at gaa hjem. Medens de Tiltalte Larsen og Jensen iøvrigt have vedgaaet Rigtigheden af den saaledes afgivne Forklaring, er det dog bragt af Tiltalte Larsen, at han ikke fra først af tænkte paa at opnaa en saa stor Sum som 600 Kr., men at han, da Nielsen efter hans Opfordring til at afgjøre Sagen i Mindelighed strax, og uden at der endnu af Larsen var fordret nogen bestemt Sum, tilbød 400 Kr., mente, at han ogsaa kunde faa 600 Kr., og af Tiltalte Jensen, at han ikke har grebet Nielsen i Brystet, men ved den af denne omforklarede Lejlighed indskrænket sig til at sige: „Nej holdt!“ eller Lignende, der gik ud paa, at Nielsen ikke kunde gaa, hvorhos det af begge de nævnte Tiltalte er fastholdt, at der ikke under Forhandlingerne med Nielsen eller iøvrigt har været Tale om, at Jensen af Larsen skulde have 100 Kr. eller overhovedet nogen Del af de Penge, Larsen fik af Nielsen. Tiltalte Jensen har endelig forklaret — hvad ogsaa stemmer med Tiltalte Larsens Forklaring — at han ikke vidste i Forvejen, at Larsen vilde benytte den Omstændighed, at han overraskede Nielsen i Udhuset med Konen, til at faa Nielsen til at betale sig Penge for at tie stille med det Passerede, hvorhos han endnu har udsagt, at han ikke har gjort Regning paa at faa Penge for den Hjælp, han ydede Larsen, samt at han ikke just havde lovet denne at passe paa Nielsen, men da han var kommen tilstede efter Larsens Anmodning for at være denne til Hjælp, heri fandt Anledning til at holde Nielsen tilbage, indtil Forskrivningen var udstedt. For det af de Tiltalte ifølge deres saaledes afgivne Forklaringer, som ville være at lægge til

Grund for Paadømmelsen, udviste Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 245, for Tiltalte Larsens Hustrus Vedkommende sammenholdt med § 54, og findes Straffen passende at kunne fastsættes for Tiltalte Larsen og dennes Hustru til Fængsel paa Vand og Brød hver især i 6 Gange 5 Dage og for Tiltalte Jensen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 60 Dage. Den indankede Dom af 24 September f. A., hvorved de Tiltalte Larsen og dennes Hustru ere ansete henholdsvis efter Straffelovens § 245 og efter bemeldte Paragraf sammenholdt med § 54 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage hver især, medens Tiltalte Jensen er frifundet for det Offentliges Tiltale, vil i Overensstemmelse hermed være at forandre. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Underrettsdommen være at stadfæste, dog at samtlige Tiltalte in solidum udrede disse.

Mandagen den 26 Mai.

Nr. 60. **Maren Jensdatter** (Hansen efter Ordre),

contra

Nationalbankens Filial, Bankkontoret i Aarhus ved dets Forretningsfører, Kammerraad **Flagstad** (Klubien),

betr. Spørgsm. om Bankens Forpligtelse til at udlevere en til samme pantsat Obligation.

Aarhus Bythings Dom af 22 December 1881: Indstævnte, Nationalbankens Filial, Bankkontoret i Aarhus, bor mod Betaling af 4000 Kr. med Renter fra 4 September 1880 til Betaling sker 4 pCt. p. a. eller den Procent, som, naar Bankon maatte forandre Rentefoden for dens Udlaan, bekendtgjøres i Adressekontorets Efterretninger og den Berlingske Tidende, udlevere Citantinden Maren Jensdatter af Selde den foran nærmere betegnede Panteobligation, men bor iøvrigt for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sogsmaalets Omkostninger opheves. Der tillægges Overretssagfører G. Lund et Salær af 40 Kr., der udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 20 November 1882: Indstævnte, Nationalbankens Filial, Bankkontoret i Aarhus ved

dets Forretningsfører, Kammerraad Flagstad, bor mod Betaling af 2,427 Kr. 37 Øre med Renter deraf fra 1 Mai d. A., indtil Betaling sker, efter $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig eller den Procent, som. i Tilfælde af Forandring af Rentefoden for Nationalbankens Udlaan i Tiden efter 1 Mai d. A. maatte være eller blive bekjendtgjort i den Berlingske Tidende, til Citantinden, Enken Maren Jensdatter af Selde, udlevere den ovennævnte hende tilhørende Panteobligation. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves, og der tillægges de for Citantinden beskikkede Sagførere for Underretten og for Overretten, Overretssagfører Lund i Aarhus og Justitsraad Neckelmann, i Salær henholdsvis 40 Kr. og 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Det Idømte at efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at den deri citerede Bestemmelse i Nationalbankens Oktroi af 4 Juli 1818 § 46 efter de brugte Udtryk ogsaa omfatter et Tilfælde, som det under denne Sag omhandlede, hvor den, der uden Hjemmel til Bankens Filial overgav den Citantinden tilhørende Panteobligation som haandfaaet Pant for et Laan paa 4000 Kroner, ved at modtage og beholde dette Beløb selv blev „Bankens Debitor“ for samme, og at der mangler tilstrækkelig Føje til desuagtet, som af Citantinden forment, at anse Bestemmelsen uanvendelig, fordi Pantsætningen ikke her slutter sig til en gyldig udgiven Forskrivning eller andet kontraktmæssigt Gjældsforhold, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantindens befalede Sagfører tilkommende Salær at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citantinden 2 Kroner. Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citantinden, Enken Maren Jensdatter af Selde, under Anbringende af, at en den 22 Februar 1880 af Jens Andersen Furbo af Jungot til hende udstedt, den 27 s. M. thinglæst Panteobligation paa 8000 Kr., er af uvedkommende Tredjemand uden hendes Vidende og Vilje bleven pantsat til Indstævnte, Nationalbankens Filial, Bankkontoret i Aarhus, for et Laan til Beløb 4000 Kr., i 1ste Instants søgt det nævnte Bankkontor ved dets Forretningsfører, Kammerraad Flagstad, tilpligtet at udlevere sig bemeldte Obligation og in subsidium nedlagt Paastand om, at Obligationens Udlevering ialfald alene betinges af, at Citantinden betaler Indstævnte det paa Obligationen laante Beløb af 4000 Kr., uden Renter, eller dog kun dette Beløb med 4 pCt. aarlig Rente deraf, fra den 4 September 1880, til hvilken Dag Renten af Laanet blev forudbetalt ved dets Optagelse, og efterat Indstævnte — der man anses her for Retten at have erkjendt, at den ommeldte Obligation er bleven overleveret Bankkontoret som Haandpant for et Laan paa 4000 Kr., som forhenværende Kontorist paa Salling Herreders Kontor, Frederik Vilhelm Wichmann, den 4 August 1880 har faaet udbetalt af Bankkontoret mod en af ham i Citantindens Navn udfærdiget Obligation, hvilken han i Henhold til en af ham produceret Fuldmagt, der falskelig var underskrevet med Citantindens Navn og lod paa Ungkarl Jens Nielsen af Moibæk, underskrevet: „Efter Fuldmagt, Jens Nielsen“ -- ved Underrettsdommen er tilpligtet imod Betaling af 4000 Kr., med Renter deraf fra 4 September 1880 indtil Betaling sker, efter 4 pCt. aarlig eller den Procent, som, naar Nationalbanken maatte forandre Rentefoden for sine Udlaan, bekjendtgjøres i Adressekontorets Efterretninger og den Berlingske Tidende, at udlevere Citantinden den ommeldte Panteobligation, men iøvrigt frifunden for Citantindens Tiltale, har denne nu indanket Sagen her for Retten, hvor hun har gjentaget sin ovenanførte principale Paastand for Underretten. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse, dog saaledes, at Obligationens Udlevering -- da Indstævntes Fordring efter den ovennævnte Obligation af 4 August 1880 med Renter og Omkostninger for Tiden til 1 Mai d. A., hvilket Alt af Indstævnte er opgjort til 4,351 Kr. 15 Ore, ved en fra ovennævnte Wichmanns Konkursbo modtagen Dividende er bleven nedsat med 1,923 Kr. 78 Ore kun betinges af Betalingen af 2,427 Kr. 37 Ore med Rente deraf fra 1 Mai sidstleden indtil Betaling sker, efter 4½ pCt. aarlig eller den Procent, som, naar Nationalbanken maatte forandre Rentefoden for sine Udlaan, bekjendtgjøres i den Berlingske Tidende. Som ovenfor anført, man Indstævnte anses ved sin Procedure her for Retten, i Modsætning til Proceduren for Underretten, at have erkjendt, at Pantsættelsen til Bankkontoret af den omhandlede Pante-

obligation er sket ved ovennævnte Wichmann i Henhold til en Fuldmagt for ham under det falske Navn Jens Nielsen, hvad iøvrigt ogsaa maa anses tilstrækkelig godtgjort ved on under Sagen fremlagt Udskrift af en bemeldte Wichmann overgaaet, den 14 Februar f. A. ved Aarhus Kjobstads Extraret afsagt Dom for Tyveri og Falsk, og da det efter den nævnte Domsudskrift ligeledes maa anses bevist, at Wichmann har stjaalet Panteobligationen, medens den, efterat være thinglæst, henlaa til videre Expedition paa Salling Herreders Retsskriverkontor, bliver det Hovedspørgsmaalet i Sagen, om Citantindens Ret til at vindicere den paagjældende Panteobligation, hvad Indstævntes Procedure gaar ud paa, maa antages at være fortabt som Følge af Bestemmelsen i Nationalbankens Oktroi af 4 Juli 1818 § 46, hvorefter Alt, hvad Bankens Debitorer til den have overgivet som haandfaaet Pant og or taget under dens Lukkelse, skal fra det Øjeblik af ikke kunne fravendes den enten for Mangel af Hjemmel eller formedelst nogen Konfiskationspaastand eller anden Fordring fra Kongen eller Andre, men skal være og blive Banken til ufejlbart Sikkerhed for dens Fordring. Vel har nu Citantinden herimod villet gjøre gjældende, dels at det citerede Lovsted ved Udtrykket Mangel af Hjemmel alene sigter til Mangel paa Adkomst til det Banken overleverede Pant for den, der søger Laan paa Pantet hos Banken, og at der in casu ikke er Spørgsmaal om saadan Hjemmelsmangel — da Citantinden ved Optagelsen af det paagjældende Banklaan selv fremtraadte for Bankkontoret som Laansøger — men derimod om Wichmanns Mangel paa Kompetence til ved den Lejlighed at handle paa Citantindens Vegne, dels at der i ethvert Fald fra det indstævnte Bankkontors Side er ved det omhandlede Laans Afslutning udvist en saadan Uagtsomhed, som maa udelukke Banken fra at nyde Godt af den onmeldte samme i Oktroien tilsagte særegne Beskyttelse, i hvilken Henseende Citantinden navnlig har paaberuabt sig, at Underskriften paa den af Wichmann ved Laanets Optagelse producerede Fuldmagt for „Jens Nielsen“ fra Citantinden skal bære iøjnefaldende Spor af Raderinger, og at Wichmann nogen Tid, forinden han erholdt det omhandlede Laan hos Bankkontoret mod Pant i Citantindens Panteobligation, havde indfundet sig i Kontoret og begjært Laanet og da havde præsenteret Obligationen i ufærdig Tilstand, idet den nemlig manglede Retsskriverens Underskrift under Protokollationspaategningen samt Bemærkning om Gebyrberegningen, hvorfor han dengang blev afvist af Kontoret, samt at ogsaa en Sammenligning mellem Underskrifterne Jens Nielsen paa Obligationen til Bankkontoret af 4 August 1880 og paa en Obligation af 15 Januar s. A., som Wichmann da ligeledes under dette falske Navn havde udstedt til Bankkontoret for et Laan paa en falsk Panteobligation, maatte hos Kontoret have opvakt Mistanke om Falskneri fra

Paagjældendes Side. Efter de almindelige Udtryk, hvori den ovenmeldte Bestemmelse i Nationalbankens Oktroi er affattet, jfr. ogsaa Oktroiens § 51, kan der imidlertid ikke antages at være Føje til at opfatte Bestemmelsen paa den af Citantinden paastaede indskrænkende Maade, og ligesaa lidt kan der gives hende Medhold i Paastanden om, at Indstævnte ved Afslutningen af det omhandlede Banklaan har udvist nogen saadan Forsømmelighed, som maatte udelukke bemeldte Bestemmelser Anvendelse i nærværende Tilfælde. Citantindens Indsigelser mod, at Bestemmelsen i Nationalbankens Oktroi af 4 Juli 1818 § 46 bringes til Anvendelse i nærværende Tilfælde maa saaledes anses for ubeføjede, og da den ommeldte Bestemmelse — hvori det, som anført, udtrykkelig hedder, at det Banken givne Haandpant skal være og blive Banken til ufejlbar Sikkerhed for dens Fordring — maa anses at hjemle Banken Ret til at tilbageholde et samme givet Haandpant, indtil den fuldstændig er fyldestgjort ikke blot for selve den paa Pantet udlaante Kapital, men ogsaa for de paalobne Renter og Bankens Omkostninger i Anledning af Fordringens Inddrivelse, maa den af Indstævnte nedlagte Paastand om, at Citantindens Ret til at erholde den omprocederede Pantobligation udleveret, betinges af, at hun godtgjør Indstævnte de til Wichmann udbetalte 4000 Kr. med Tillæg af 351 Kr. 15 Øre — nemlig dels Renter af de 4000 Kr. fra 4 September 1880 indtil 1 Mai d. A., beregnede efter Indholdet af den for Laanet udstedte Obligation og i Overensstemmelse med de gjældende almindelige Regler for Bankens Udlaan mod Haandpant, til 270 Kr. 17 Øre, dels 80 Kr. 98 Øre, som Indstævnte har udbetalt i Sagforersalær og Omkostninger ved Varetagelsen af Bankens Tarv i Wichmanns Konkursbo — altsaa 4,351 Kr. 15 Øre med Fradrag af den af Wichmanns Konkursbo udbetalte Dividende af 1,923 Kr. 78 Øre, eller 2,427 Kr. 37 Øre med Renter deraf fra 1 Mai sidstleden indtil Betaling sker efter $4\frac{1}{2}$ pCt. aarlig — hvortil Nationalbanken, efter Indstævntes uimodsagte Anbringende, har forhøjet sin Rente af Udlaan — eller den Procent, som i Tilfælde af Forandring af Rentefoden for Nationalbankens Udlaan i Tiden efter 1 Mai d. A. maatte være eller blive bekendtgjorte i Berlingske Tidende, saaledes blive at tage til Følge. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge de for Citantinden beskikkede Sagførere for Underretten og her for Retten i Salær henholdsvis 40 Kr. og 60 Kr., hvilke Salærer blive at udrede af det Offentlige. Under Sagens Behandling i 1ste Instans og den befalede Sagførelse for begge Retter har intet ulovligt Ophold fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 140.

Advokat Nellemann

contra

Anders Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri.

Kronborg østre Birks Extrarets Dom af 30 Januar 1884: De Tiltalte, Parcellist Anders Jensen af Tikjøb og Indsieder Niels Peter Petersen af Plejelt Overdrev bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 10 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Saa bør Tiltalte A. Jensen udrede alle af hans Anholdelse foranledigede Udgifter og in solidum med Tiltalte N. P. Petersen alle øvrige af Aktionen flydende Omkostninger, hvoriblandt i Salær til Aktor, Overretsassagfører Raaschou 16 Kr. og til Prokurator Wodschow 14 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 April 1884: Tiltalte, Parcellist Anders Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Tvermoes og Jacobsen for Overretten betale de Tiltalte, fornævnte Anders Jensen og Indsieder Niels Peder Pedersen En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaauket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Kronborg østre Birks Extraret ifølge Begjæring af de Tiltalte, Parcellist Anders Jensen og Indsieder Niels Peder

Pedersen hertil indankede Sag sigtes de Tiltalte for Tyveri, og er det ved deres egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at de en Aften i Slutningen af afvigte December Maaned, da de, der vare ude for at jage, vare komne i Nærheden af en Havreholm Papirfabrik tilhørende Plantage ved Langsomose, og Tiltalte Jensen her havde yttret, at han havde kjøbt en Bunke Granudhug, hvori der dog ikke var Meget tjenligt til Juletræ, men tilfojet „der er nok af dem“, vare blevne enige om at fælde nogle Grantræer, og at de, efterat have hontet Sav og Øxe i fornævnte Tiltaltes Bolig, derefter i Plantagen havde fældet 20 Stykker Grantræer, der vare fra 3 til 6 Alen høje og af Bestjaalne, der iøvrigt ikke har nedlagt Paastand paa Erstatning, ere ansatte til 20 Kr. De fældede Træer slæbte de samme Aften, efterat have tildækket Stubbene med Jord, til Tiltalte Jensens Bolig, og denne, som hverken havde betalt eller tilsagt Medtiltalte Pedersen Betaling for hans Hjælp, lod dem derefter afpudse i sin Gaard og kjorte dem tilligemed det ovennævnte Granudhug for at sælge dem som Juletræer til Kjøbenhavn, hvor han imidlertid blev anholdt, forinden han havde faaet noget solgt.

For dette Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Jensen er født den 12 Mai 1843 og ved ovennævnte Birks Extrarets Dom af 18 Mai 1874 efter Straffelovens § 253 anset med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, ... nu være at anse efter Straffelovens § 234 cfr. § 228 med en Straf, der passende findes at kunne bestemmes for Førstnævnte til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage . . . . .
 . . . . . Underretsdommen, ved hvilken de Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 234, cfr. § 228, jfr. § 47 ere ansete, Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 10 Dage og Sidstnævnte med lige Fængsel i 5 Dage, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte Jensen, forsaavidt de hidrøre fra hans Anholdelse, medens de iøvrigt ere paalagte de Tiltalte in solidum, billiges, vil altsaa i Overensstemmelse med Foranstaaende være dels at forandre dels at stadfæste.

Nr. 130.

Advokat Halkier

contra

Abraham Rodgers (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Christiansteds kriminelle Extrarets Dom af 5 Februar 1884: Tiltalte, Arrestanten Abraham Rodgers, bør at hensættes til Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt at betale i Erstatning til John James Tweed 63 Cents, saa bør han og efter udstaaet Straf udføres af Landet ved Politets Foranstaltning; saa bør han og at betale Sagens Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 23 Februar 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til otte Maaneder. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 10 vestindiske Daler til hver

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Abraham Rodgers, der er født paa St. Kitts, skjonnet at være i en Alder af 18 Aar og ikke tidligere tiltalt eller straffet her i Landet, hvorimod han har angivet at have været straffet paa sin Fødeo for Tyveri med et Aars Strafarbejde, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og ifølge hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ere de fuktiske Omstændigheder i det Væsentlige følgende: Efterat Arrestanten, som var Arbejder paa Plantagen

Constitutionshill her paa Øen og var bleven indlagt paa Sygehuset ved Richmond, afvigte 16 December var udskreven, til-egnede han sig samme Dag, kort efter Solens Nedgang, fra et af Arbejderen John James Tweed beboet aflaaaset Værelse paa den nævnte Plantage et Brod til 3 Cents, der laa paa Sengen, og 20 Cents fra Lommen i et Par Buxer, som hang paa Væggen, idet han, uden at undersøge, om Døren var aflukket eller ej, steg ind gennem Værelsets eneste Vindu eller Luge, som han aabnede derved, at han med en Pind aftog den indvendige Krog. Den paafølgende Aften, noget efter Kl. 7, gik han paa samme Maade ind i det paagjældende Værelse, som ogsaa da var aflaaaset, og tændte en Lampe for at undersøge, om der var Noget, han kunde stjæle; men, da han Intet fandt og frygtede for, at Tweed skulde komme tilstede, sprang han skyndsomt ud af Vinduet. Herved kom han til at vælte Lampen, men troede, at den med det Samme var gaaet ud, hvilket imidlertid ikke var Tilfældet, thi, da Tweed kort efter kom hjem, var et Par Underbuxer brændte og der var Ild i Gulvet. Ilden blev dog strax slukket, uden at videre Skade skete.

Arrestanten, der anholdtes den 18 December og strax aflagde Tilstaaelse om begge Gange at være gaaet ind i Værelset, fordi han var sulten og vilde stjæle Fødevarer, angav i et den 27 s. M. afholdt Forhør, at han den første Gang ikke havde vidst, at Værelset var beboet, og har senere nærmere forklaret, at da han ved den Lejlighed aabnede Lugen, var det ikkun hans Agt at tage Værelset, hvori han havde boet for sin Indlæggelse paa Sygehuset, i Besiddelse; det var først, efterat han var kommen indenfor, at han bemærkede, at det var overladt til en anden Arbejder. Og, uanset at denne Forklaring i en væsentlig Grad modificerer den fra første Færd afgivne, findes den ikke at kunne forkastes, da forskellige Data bestyrke dens Rigtighed. Navnlig er det oplyst, at et Fruentimmer fra Plantagen Constitutionshill, der indlagdes paa Sygehuset to Dage, forend Arrestanten udskrives, her har fortalt ham, at hun havde tilkroget hans Dør og Vindu indvendig, og at han dertil har svaret, at han kunde komme ind ad Vinduet, som hun engang tidligere havde gjort. Efter det saaledes Anførte vil Arrestanten, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, for det den 16 December forovede Tyveri være at anse efter Frdn. 11 April 1840 § 1, medens det Dagen efter forsøgte rettelig er henført under Frdn.s § 80, sammenholdt med § 12, 1ste Stykke; men Straffen, som er fastsat til 1 Aars Forbedringshusarbejde, findes efter Omstændighederne, navnlig af Hensyn til Arrestantens Ungdom og den ringe Værdi af det Stjaalne, ikkun 23 Cents, at kunne ned-sættes til lige Arbejde i 8 Maaneder. Da Underrettsdommen med Rette har tilfundet Arrestanten efter udstaaet Straf at udfores

af Landet ved Politiets Foranstaltning samt at udrede Aktionens Omkostninger og Erstatning til J. J. Tweed, vil den altsaa med den anførte Forandring i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 143. Højesteretsagfører Asmussen
 contra
Jens Christian Nielsen eller Enevoldsen
 (Def. Nellemann),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Lysgaard m. fl. Herreders Extrarets Dom af 16 Februar 1884: Tiltalte Jens Christian Nielsen Enevoldsen af Kjellerup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede alle med denne Aktion forbundne Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Kjær, 10 Kr., og til Defensor, Sagfører Ronne, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Marts 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretsagfører Asmussen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Bogbinder Jens Christian Nielsen eller Enevoldsen for bedrageligt Forhold. Ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Februar eller Marts f. A., da han boede i Laurberg, havde af Lieutenant Grevencoep-Castenskjold af Østergaard modtaget til Indbinding 7 forskellige Boger samt tillige en Bog, der skulde tjene som Provobind, hvorhos han i Forskud paa Betalingen for sit Arbejde fik 10 Kr., har uden at foretage noget Arbejde ved Bøgerne beholdt det saaledes modtagne Forskud, som det heller ikke var hans Hensigt at tilbagebetale, samt at han, der, efterat Bøgernes Ejer havde afkrævet ham dem uden Hensyn til, om de vare indbundne eller ikke, undlod at tilbagelevere dem, har til egen Fordel afhændet til Forskjellige 4 af de ham betroede Boger, samt havt til Hensigt, naar han kunde det, at sælge ogsaa de andre Boger, hvad han ogsaa tildels har forsøgt. Af Bøgerne, der ere vurderede tilsammen til 35 Kr. 50 Øre, udleverede Tiltalte de 2 til Ejeren, da han forinden Undersøgelsen i nærværende Sag indfandt sig hos Tiltalte, medens de øvrige Boger under Sagen ere bragte tilstede og tilbageleverede til Ejeren, der har frafaldet Krav saavel paa yderligere Erstatning som paa Tilbagebetaling af det erlagte Forskud. For sit i de anførte Henseender udviste Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1862 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, har anset Tiltalte med samme Art af Fængsel i 3 Gange 5 Dage, vil den med den anførte Nedsættelse i Straffetiden være at stadfæste.

Onsdagen den 28 Mai.

Nr. 22. **Kjøbenhavns Brandforsikkring** (Nellemann)

contra

Grosserer **Giessing** (Alberti),

betr. Spørgsmaalet om Indstævntes Forpligtelse til at svare Til-lægspræmie.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Januar 1881: Denne Sag afvises, forsaavidt angaar den af Ci-

tanterne Kjobenhavns Brandforsikring overfor Indstævnte Grosserer Giessing nedlagte Paastand om Tillægspræmie for et Tidsrum, der ligger efter den 11 December 1877. Iøvrigt bør Indstævnte for Citanternes Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Som Sagen efter Proceduren foreligger Højesteret til Paadømmelse, bliver der alene Spørgsmaal om Indstævntes Forpligtelse til at erlægge den i den indankede Dom nærmere omhandlede Tillægspræmie efter den kongelige Resolution af 7 December 1874 af 1 pro mille aarligt for Tidsrummet fra 11 April 1877 til 11 December s. A. med 41 Kr. 84 Øre samt det Beløb af 570 Kr., der for Tidsrummet fra 11 April 1875 til 11 April 1877 er afkrævet Indstævnte i Henhold til den kongelige Resolution af 8 Januar 1872.

Forsaavidt Citanterne have gjentaget deres i Dommen omtalte Indsigelse mod Domstolenes Competence, maa Højesteret i Henhold til det i Dommen i saa Henseende Anførte anse denne Indsigelse for ubegrundet.

Hvad dernæst angaar den Indstævnte afkrævede Tillægspræmie af 41 Kr. 84 Øre, kan det vel ikke anses nøjagtigt oplyst, hvor stort et Antal Høvlebænke der i det paagjældende Tidsrum har været i den i Indstævntes Ejendom til Snedkerværksted indrettede Kjælder — om hvis Beskaffenhed der under Sagen fortrinsvis har været Spørgsmaal — men de herom af Under- og Overskjønsmændene afgivne Erklæringer maa dog — selv naar der bortses fra den Vægt, disse Sagskyndige i Henseende til Spørgsmaalet om Brandfarligheden tillige have lagt paa, at der i Bygningen fandtes flere andre, til forskellige Haandværkere udlejede, mindre Værksteder for Træarbejder — medføre, at førstnævnte Værksted bliver at henregne til de i den ovennævnte kongelige Resolution af 1874 under 2den Klasse opførte „store Værksteder“, og Indstævnte vil derfor være at tilpligte at erlægge bemeldte Tillægspræmie.

Derimod findes Indstævnte ikke at kunne dømmes til at betale det ham i Henhold til den kongelige Resolution af 1872 affordrede Beløb af 570 Kr., idet der ikke foreligger fornødne Oplysninger om, hvorvidt der i Tidsrummet fra 11 April 1875 til 11 April 1877 i hans omhandlede Ejendom har været indrettet saadanne Værksteder, der kunde berettige Citanterne til at kræve Tillægspræmie.

Processens Omkostninger i begge Instantser ville efter Omstændighederne være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanterne betale 41 Kroner 84 Øre med Rente deraf 5 pCt. aarlig fra den 4de Marts 1878, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10½ Kroner og Indstævnte ligesaa Meget.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efterat den Indstævnte Grosserer Giessing tilhørende Ejendom Matr. Nr. 463 B i St. Annæ Vester Kvarter heri Staden, der tidligere havde været assureret i Kjøbenhavns Brandforsikkring for 57,000 Kr., ved en i Marts 1877 paa Foranledning af bemeldte Brandforsikkring foretagen Omvurdering var bleven taxeret til ialt 63,400 Kr. — nemlig Bygningerne til 62,800 Kr. og de tilhørende faste Gjenstande til 600 Kr. — blev den nævnte højere Vurderingssum paa derom af Indstævnte under 16 April 1877 fremsat Begjæring indtegnet til Assurance i Kjøbenhavns Brandforsikkring. Da den nævnte Omvurdering fandt Sted, befandtes der i Ejendommen ifølge vedkommende Vurderingsmesters Angivelse i Kjælderen Snedkeri med 6 Høvlebænke, i 1ste Etage Stolemageri med 2 Bænke, i 3die Etage Snedkeri med 1 Bænk og i Kvistetagen ligeledes Snedkeri med 1 Bænk, hvorfor de nævnte Vurderingsmestere og den af Staten Tilforordnede indstillede til Direktionen for Brandforsikkringen, at der af hele Ejendommen skulde svares Tillægspræmie efter den i kgl. Resol. af 7 Decembor 1874 nævnte 2den Klasse, altsaa med 1 pro mille aarlig.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 20 Juni 1884.

Universitetsboghändler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 14-15.

Onsdagen den 28 Maj.

Nr. 22. Kjøbenhavns Brandforsikkring (Nellemann)

contra

Grosserer Giessing (Alberti).

Efter fra Indstævnte at have faaet Underretning om, fra hvilken Tid de ommeldte 4 Værksteder vare tagne i Brug, resolverede derefter Direktionen, at der af Assurancesummen for den omhandlede Ejendom skulde erlægges Tillægspræmie fra 11 April 1875, beregnet for Tiden fra sidstnævnte Dato til 11 April 1877 i Forhold til den ældre Assurancesum og for Tiden fra 11 April 1877 i Forhold til den nye Assurancesum, samt at Indstævnte, der uagtet Bestemmelsen i kgl. Resol. af 8 Januar 1872 havde undladt at gjøre Anmeldelse til Direktionen angaaende den ovenmeldte Anvendelse af de anførte Lokaler i Ejendommen, havde at tilsvare Tillægspræmien for Tiden fra 11 April 1875 til 11 April 1877, der ordinært vilde have belobet sig til 114 Kr., med det femdobbelte Beløb, altsaa med 570 Kr. Indstævnte har nu vel for de faste Gjenstandes Vedkommende erlagt den den 11 December 1877 forfaldne Tillægspræmie, men da han iøvrigt har vægret sig ved at betale nogen Tillægspræmie, have Citanterne Kjøbenhavns Brandforsikkring under nærværende Sag paastaat ham tilpligtet at erlægge Tillægspræmie dels af den af ham for Bygningerne paa den ovennævnte Ejendom tegnede Assurance til Beløb 62,800 Kr. — denne Præmie beregnet til 1 pro mille aarlig — med 31 Kr. 40 Øre halvaarlig fra 11 April 1877 at regne og fremdeles saalænge de pangjældende Bygninger anvendes som nu til Værksteder for Træarbejde, og dels af Assurance-summen for de faste Gjenstande 600 Kr. med $\frac{1}{4}$ pCt. aarlig eller 1 Kr. 50 Øre fra 11 December 1877 at regne, samt endvidere Tillægspræmie af Bygningernes tidligere Assurancesum

57,000 Kr. med det femdobbelte Beløb af den ordinære Præmie for Tiden fra 11 April 1875 til 11 April 1877, ialt 570 Kr., med Renter af dette sidstnævnte Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 4 Marts 1878 til Betaling sker og denne Sags Omkostninger skadesløst eller med noget Tilstrækkeligt. Indstævnte har derimod procederet til Frifindelse for Citanternes Tiltale. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Citanterne have paa-staaet Indstævnte tilpligtet at erlægge Tillægspræmie for et Tidsrum, der ligger efter den 11 December 1877, maa det efter deres egen Fremstilling antages, at disse Præmier, selv om Citanterne havde Krav paa saadanne, dog ikke vare forfaldne ved nærværende Sogsmaals Anlæg, og denne Del af Citanternes Paastand kan derfor ikke tages under Paakjendelse, men Sagen vil forsaavidt ex officio blive at afvise. Hvad den øvrige Del af Citanternes Paastand angaar, da er samme som allerede antydet støttet paa de ovennævnte gennem Lovtidenden kundgjorte kgl. Resolutioner af 7 December 1874 og 8 Januar 1872. Ved den førstnævnte Resolution stadfæstes forskellige Bestemmelser angaaende de Tillægspræmier, som foruden den ordinære indtil videre vilde være at erlægge for saadanne i Kjøbenhavn's Brandforsikring forsikrede Bygninger, der ere eller blive indrettede og benyttede til Fabrikdrift eller større Næringsbrug, som medføre en særegen Brandfare, og navnlig stadfæstes ogsaa den Bestemmelse, at under 2den Klasse, som medfører en Tillægspræmie af 1 pro mille aarlig, skulde henhøre blandt Andet Pianoforte- og Mobelfabriker samt større Værksteder for alle Slags Træarbejder. Forsaavidt nu Citanterne have villet gjøre gjældende, at det skulde ligge udenfor Domstolenes Kompetence at afgjøre, hvorvidt Indretningen og Benyttelsen af brandforsikrede Bygninger er en saadan, at Tillægspræmie kan forlres, og at Indstævnte alene skulde være henvist til at indanke den af Direktionen afgivne Resolution for Repræsentantskabet eller dets „faste Udvalg“, findes der ikke heri at kunne gives dem Medhold. Den herfor paaberaabte Bestemmelse i den kgl. Resol. af 4 Marts 1871 II. Lit. o. gaar efter sine Ord alene ud paa at bestemme, at det nævnte „faste Udvalg“ paa Repræsentantskabets Vegne efter Forslag af Direktionen og i Forbindelse med den kan afgjøre Tvivlsspørgsmaal angaaende Omraadet af Præmietariffens Bestemmelser, og der savnes al Hjemmel til heraf at ulede, at den vedkommende Private skulde være bunden ved den af bemeldte Udvalg eller af Repræsentantskabet selv trufne Afgjorelse, saaledes at han ikke kunde faa Spørgsmaalet om sin Forpligtelse underkastet Domstolenes Prøvelse. Citanterne have nu vel gjort gjældende, at de faktiske Forhold i Ejendommen siden April Maaned 1875 have været af den Beskaffenhed, at Indstævnte utvivlsomt maa være pligtig at svare Tillægspræmie efter den i den ovennævnte Resol. af 7 December 1874 opførte 2den Klasse. For-

saavidt Citanterne med Hensyn til Beskaffenheden af de faktiske Forhold have henvist til Vurderingsmestrenes foran nævnte Angivelse, maa imidlertid bemærkes, at naar samme blandt Andet gaar ud paa, at der i Kjælderens fandtes Snedkeri med 6 Høvlebænke, har Indstævnte benægtet Rigtigheden heraf og paastaet, at det højeste Antal Høvlebænke, der har været, er 4, og efter de under Sagen afgivne Vidneforklaringer tør der heller ikke gaas ud fra, at Antallet har været større end af Indstævnte indrømmet. Da nu dertil kommer, at det efter de foreliggende Oplysninger maa antages, at der i Kjælderens foruden den vedkommende Snedker højest har arbejdet enten 2 Svende eller 3 Læredrenge, skjønt det ikke, at bemeldte Snedkers Virksomhed med Føje kan betegnes med de i kgl. Resol. af 7 December 1874 brugte Udtryk „Fabrikdrift eller større Næringsbrug“, og navnlig findes hans Virksomhed ikke heller at kunne henføres under de i den nævnte Resolution ommeldte „større Værksteder for alle Slags Træarbejder“. Endnu mindre findes de i den oftnævnte Resolution brugte Udtryk at kunne passe paa de andre Værksteder, der ved Omvurderingen fandtes i Ejendommen. Citanternes Formening om deres Berettigelse til at kræve Tillægspræmie erlagt af Indstævnte er nu heller ikke nærmest støttet paa, at enten de sidstnævnte Værksteder eller Snedkeriet i Kjælderens med Rette skulde kunne betegnes som „større Værksteder for Træarbejde“, men idet de gaa ud fra, at Forpligtelsen til at erlægge Tillægspræmie umiddelbart beroer paa, om Ejendommens Indretning og Benyttelse medfører en særegen Brandfare, og at Afgjørelsen heraf igjen beroer paa samtlige faktiske og konkrete Forhold, have de navnlig fremhævet og fastholdt, at ligesom en Samling af 4 Værksteder med tilsammen mindst 8 Høvlebænke i og for sig medfører en særegen Brandfare og navnlig mindst ligesaa stor, som et enkelt større Værksted for Træarbejde, saaledes ere Høvlebænkene i den i nærværende Sag omhandlede Ejendom anbragte under saadanne Forhold, som bevirke, at Ejendommen derigjennem bliver yderligere brandfarlig. Til Bestyrkelse af Rigtigheden af Foranstaaende have Citanterne derhos henvist til de Erklæringer, der under Sagen ere afgivne af de paa Foranledning af Indstævnte udmeldte Under- og Overskjønsmand, hvilke Erklæringer i det Væsentlige stemme overens med Citanternes nysnævnte Anbringender. Retten maa imidlertid give Indstævnte Medhold i, at Spørgsmaalet om Forpligtelsen til at svare Tillægspræmie ifølge den oftnævnte kgl. Resolution ingenlunde umiddelbart beroer paa, om der er givet vedkommende Bygning en Indretning eller Anvendelse, der medfører en særegen Brandfare, men at Forpligtelsen er betinget af, at Bygningen er indrettet og benyttet til Fabrikdrift eller større Næringsbrug af en af de i Resolutionen nævnte Arter; de i samme indeholdte Bestemmelser om, i hvilke Tilfælde Tillægspræmie bliver at erlægge, maa nemlig

antages at skulle være udtømmende, og der bliver saaledes ikke Plads for nogen analogisk Anvendelse paa ligeartede Tilfælde. Heraf følger, at de af Citanterne paaberaabte Omstændigheder ikke kunne berettigede dem til at forlange Tillægspræmie af Indstævnte, og denne vil saaledes hverken kunne tilpligtes at erlægge nogen saadan for Tidsrummet fra 11 April 1875 til 11 April 1877 eller for Tidsrummet fra sidstnævnte Dato til 11 December s. A. Som Følge heraf vil der — forsaavidt Citanternes Paa-stand overhovedet ifølge det Foranbemærkede har kunnet tages under Paakjendelse — blive at tillægge Indstævnte Frifindelse for Citanternes Tiltale, uden at det bliver fornødent at undersøge, hvilken Betydning der vilde kunne tillægges, hvad Indstævnte iøvrigt har anført til Støtte for sin Frifindelsespaa-stand. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 146.

Advokat Hindenburg

contra

Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru
(Def. Hansen),

der tiltales for Betleri.

Muckadell Birks Politirets Dom af 24 Marts 1884: Arrestantinden Emilie Caroline Jacobsen, født Mulvad, bør hensættes til Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage. Saa bør hun og udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 90 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Leth og Steinthal, betaler Arrestantinden Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da det under nærværende, fra Muckadell Birks Politiret hertil indankede, imod Arrestantinden Emilie Caroline Mulvad, Jacobsens Hustru, for Betleri anlagte Sag ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er godtgjort, at hun den 14 f. M. har betlet i Sallinge og paa Nybolle Mark, vil hun, der er født den 20 Juli 1831 og ofte forhen straffet, senest ifølge Faaborg Kjøbstads Politirets Dom af 12 November f. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 3 cfr. § 1 med Arbejde i Odense Tvangsarbejdsanstalt i 60 Dage, være at anse efter bemeldte Lovs § 3 med lige Arbejde i 90 Dags.

Da Arrestantinden ved Underretsdommen er anset efter tidnævnte Lovs § 3 jfr. § 1 med 60 Dages Arbejde i den nævnte Tvangsarbejdsanstalt og derhos rettelig tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger, vil denne Dom være at stadfæste med den anførte Forandring i Straffetiden.

Nr. 117. Højesteretssagfører Bagger

contra

1) Niels Peter Jensen med Tilnavn Munk, 2) Jens Christian Mikkelsen og 3) Niels Jensen Munk
(Det. Hindenburg),

der tiltaltes, de tvende Førstnævnte for Strandtyveri og Sidstnævnte for Delagtighed deri.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 13 September 1883: De Tiltalte Niels Peter Jensen Munk og Jens Chr. Mikkelsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 5 Dage. Tiltalte Niels Jensen bør til Statskassen erlægge en Bøde af 25

Kr., der i Mangel af Betaling afsønes med simpelt Fængsel i 5 Dage. Derhos udrede de Tiltalte, En for Alle og Alle for En alle de af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salar til Aktor og Defensor, Sagførerne Johnsen 12 Kr. og Lykke 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 December 1883:

Tiltalte Niels Jensen Munk bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de de Tiltalte Niels Peter Jensen med Tilnavn Munk og Jens Christian Mikkelsen idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor for Underretten i Salar 15 Kr., Defensor sammesteds 12 Kr., samt Aktor og Defensor for Overretten, Procurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, hver 20 Kr., udredes af samtlige Tiltalte, En for Alle og Alle for En. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden for Niels Peter Jensen med Tilnavn Munk findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Niels Peter Jensen med Tilnavn Munk bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Peter Jensen med Tilnavn Munk og Jens Christian Mikkelsen for Strandtyveri samt Niels Jensen Munk for Delagtighed deri. Foreløbig bemærkes, at som Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, bliver der her for Retten alene Spørgsmaal om de Tiltaltes Forhold med Hensyn til en Rulle Seildug, der maa antages at hidrøre fra en Natten imellem

5 og 6 November f. A. paa Hvidbjerg eller Lyngby Strand sket Indstranding. Efter Sagens Oplysninger strandede den ommeldte Nat paa den nordre Del af Hvidbjerg eller Lyngby Strand 4 à 500 Alen fra Skjellet imellem denne og den nordfor liggende Stenbjerg Strand et russisk Skib, fra hvilket Vragstykker og Inventariedele dreve ind paa Stranden, og da Strandfogden i Stenbjerg i Følge med flere Personer, hvoriblandt Tiltalte Jens Christian Mikkelsen, begav sig til Strndingsstedet, bemærkede bemeldte Tiltalte i Havskellet, som det maa antages, inde paa Hvidbjerg eller Lyngby Strand en Rulle Sejldug, hvilken han lagde op paa Stranden og viste Strandfogden, men da en Mand, der af Strandfogden i Lyngby, til hvem fornævnte Strandfoged ved sin Ankomst til Strandingstedet havde meddelt Fundet af Sejldugen, var afsendt for at afhente denne, kom til det Sted, hvor den var bleven lagt, var Sejldugen borte. Efterat det imidlertid var kommet Politimesteren for Ore, at Tiltalte Niels Peter Jensen senere skulde have solgt et større Stykke Sejldug til et Baadlaug i Vorupør, blev der indledet Undersøgelse imod ham, og under denne har han vedgaaet, at han har tilegnet sig en Rulle Sejldug, som han vil have fundet i Klitbakkerne ovenfor Stenbjerg Strand, og gaar hans Forklaring iøvrigt ud paa, at han samme Morgen, som den ovenomtalte Stranding, ved hvilken han havde været tilstede, havde fundet Sted, ved at gaa hjem over Klitten havde fundet henliggende i Klitbakkerne en Rulle Sejldug, der var ganske vaad, og som han nok antog hidrørte fra Strandingen — uden at han imidlertid vil vide, hvorledes den er kommen op i Klitten — samt at han, der dengang havde ladet Sejldugen ligge, samme Dags Aften, da han tilligemed Tiltalte Jens Christian Mikkelsen var gaaet ud i Klitten — efter hans Forklaring for at plante noget Klittag — og paa Vejen havde meddelt Mikkelsen, at han om Morgenen havde set Sejldugen ligge der, tog denne, der endnu laa paa samme Sted, i Forening med Mikkelsen, idet det var en Aftale imellem dem, at de skulde være lige gode om den, og bragte den hjem til sig, hvor han gjemte den i Klitten i Nærheden af sit Hus, hvor den forblev liggende, indtil hans Broder, Tiltalte Niels Jensou Munk, hvem Tiltalte havde foreslaaet at købe den til et Baadlaug, hvoraf han var Medlem, afhentede den. Nogle Dage efter modtog Tiltalte paa sin medtiltalte Broders Bopæl, hvor han havde indfundet sig tilligemed Tiltalte Mikkelsen og 2 Medlemmer af det omtalte Baadlaug, og hvor endelig Handel om Sejldugen, der udgjorde imellem 40 og 50 Alen, blev afsluttet, Kjøbesummen for denne 30 Kr., hvilket Beløb derefter han og Mikkelsen delte lige imellem sig. Tiltalte Jens Christian Mikkelsen, der iøvrigt maa anses at have erkjendt, at han den ommeldte Aften, efterat Niels Peter Jensen havde fortalt ham, at han om Morgenen havde fundet en Rulle Sejldug i Klitten, er fulgt med

Jensen, da denne hentede og hjembragte bemeldte Sejldug — der efter Tiltaltes Forklaring ganske lignede den Sejldug, han som ovenfor berørt, samme Dags Morgen havde bjerget op paa Stranden — har nu vel benægtet, at der ved den ommeldte Lejlighed var nogen Tale imellem dem om, at de skulde være i Fællig om Sejldugen, men ligesom han dog efter Omstændighederne har maattet indse, at det var Jensens Hensigt at tilægge sig Sejldugen, saaledes har han ogsaa vedgaaet, at han, efterat Jensen havde solgt samme, har faaet Halvdelen af Kjøbesummen udbetalt, som han har udtrykt sig, for at han skulde tie med, at Jensen havde fundet Sejldugen i Klitten. Tiltalte Niels Jensen Munk har erkjendt, at han ved Juletid f. A. har til Brug for det Baadlaug, hvoraf han er Medlem, for 30 Kr. afkjøbt sin medtaltede Broder en Rulle Sejldug paa ca. 44 Alen, der paa et Par Alen nær — hvilken Rest har været bragt tilstede under Sagen og har vist sig at være forsynet med et russisk Mærke — er bleven anvendt til et Storsejl, samt at Sejldugen, da han hentede den hos sin Broder, var vaad; men Tiltalte, der efter sin Forklaring antog, at Sejldugen hidrorte fra en Stranding og som derfor ikke undrede sig over at den var vaad, har vedholdende paaastaet, at han ikke, da han kjøbte Sejldugen, gjorde sig nogen Tanke om, at Broderen ikke var i lovlig Besiddelse af Sejldugen, som hans Broder efter hans Forklaring foregav at have kjøbt, uden dog at sige Tiltalte, hvor, idet Broderen derhos, da endelig Handel om samme blev sluttet, udtrykkelig udtalte, at der ikke var Noget ivejen med den, og vel har Tiltaltes Broder forklaret, at han, da Tiltalte afhentede Sejldugen hos ham, fortalte ham, at han havde fundet den i Klitbakkerne, og at Tiltalte ved samme Lejlighed saa, at han hentede Sejldugen fra Klitten i Nærheden af sin Bolig, men dette har Tiltalte benægtet, og efter Omstændighederne og naar navnlig henses til, at han ikke har lagt Dølgemaal paa at have kjøbt Sejldugen af sin Broder og at Sejldugen efter Sagens Oplysninger maa antages at være bleven betalt med en Pris, der svarer til dens virkelige Værdi, findes det ogsaa betænkeligt at forkaste Tiltaltes Anbringende om, at han ikke, da han kjøbte Sejldugen af sin Broder, havde nogen Mistanke om, at den var erhvervet af denne paa ulovlig Maade. I Henhold til Foranstaaende vil sidstnævnte Tiltalte, der er født i Aaret 1848 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger, hvorimod de 2 andre Tiltalte — af hvilke Niels Peter Jensen er født i Aaret 1845 og tidligere har været anset ifølge Hillerslev og Hundborg Herreders Extraretsdom af 3 Juli 1877 efter Straffelovens § 271 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt ifølge Højesteretsdom af 14 Oktober 1878 efter

Straffelovens § 250 cfr. § 55 og § 145 med samme Art af Fængsel i 6 Gange 5 Dage, medens Jens Cbristian Mikkelsen er født i Aaret 1846 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for deres ovenomhandlede Forhold ville være at anse efter Straffelovens § 249, for Mikkelsens Vedkommende jfr. § 47, med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdommen passende bestemte til Fængsel paa Vand og Brød for Jensen i 2 Gange 5 Dage og for Mikkelsen i 5 Dage.

Nr. 145. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Mariane Andersen (Def. Levinsen).

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Morso Herreds Extrarets Dom af 23 Februar 1884: Tiltalte Mariane Andersen af Karby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Sagfører Gamburg og Prokurator Schellerup, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Marts 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levinsen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Mariane Andersen for bedrægeligt Forhold.

Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte, der i Slutningen af forrige Aar havde laant forskellige Klædningsstykker, hvoriblandt en Hvergarnskjole, af Pigen Ane Nielsdatter af Refshammer, har uden dennes Vidende og Samtykke pantsat den ommeldte Kjole til en Pantelaanerske i Nykjøbing paa Morsø, efter Tiltaltes Forklaring for dermed at indløse en hende selv tilhørende sammesteds pantsat Kjole.

Tiltalte har vel anbragt, at det var hendes Hensigt ved Lejlighed at indløse Kjolen, men hun har ved Siden heraf erkjendt, at hun for Tiden ingen Fortjeneste havde, og hun har heller ikke kunnet opgive nogen anden Indtægt, der skulde have kunnet sætte hende i Stand til at iværksætte Indløsningen. Kjolen er bragt tilstede under Sagen og efter at være vurderet til 8 Kroner tilbageleveret Ane Nielsdatter, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

Før dette Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1859 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdømmen rettelig anset efter Straffelovens § 253, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Torsdagen den 29 Mai.

Nr. 147.

Advokat Levinsen

contra

Christian Poulsen (Def. Buntzen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 210.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1884
Tiltalte Christian Poulsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Winther og Rode, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Tiltalte Christian Poulsen, der er født den 10 September 1862 og ikke funden forhen straffet, er under nærværende mod ham for Overtrædelse af Straffelovens § 210 anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Tiltalte, der er Smedesvend og i nogen Tid havde arbejdet hos Fabrikanterne Borch og Henrichsen her i Staden, deltog den 28 Januar d. A. i en af samtlige hos bemeldte Firma beskæftigede Arbejdere iværksat Nedlæggelse af Arbejdet. Efterat han i Løbet af de følgende Dage en Gang havde indfundet sig paa Gaden udenfor den Ejendom, i hvilken den paagjældende Fabrik findes, i den Hensigt at formaa de Arbejdere, som maatte have taget Arbejde der, til at ophøre hermed, uden at han dog efter det Oplyste ved denne Lejlighed foretog sig noget Ulovligt, indfandt han sig atter den 14 Februar d. A. om Morgenen i lignende Hensigt paa samme Sted, og da han her traf Drejersvend Albert Larsen, som paa hans Spørgsmaal meddelte ham, at han — Larsen — havde taget Arbejde paa Fabriken og agtede at fortsætte dette, førte Tiltalte først paa en truende Maade sin knyttede Haand frem og tilbage foran Larsens Ansigt, idet han samtidig yttrede, at det skulde komme til at gaa ud over Larsen, naar de traf sammen paa et andet Arbejdssted, og bibragte derefter Larsen med den knyttede Haand et Slag i Ansigtet, som bevirkede, at hans Næse kom til at bløde og at noget af Huden paa den indvendige Side af hans Overlæbe løsnedes. Tiltalte har erkjendt, at hans Hensigt med det saaledes mod Larsen udviste Forhold var at tvinge denne til at nedlægge Arbejdet paa Fabriken, samt at hans Mening

med den ovenfor anførte Yttring, der af Larsen blev opfattet som en Trusel om Prygl, var, at han, naar han og Larsen traf sammen paa et andet Arbejdssted, vilde foranledige, at Larsen, naar han ikke ved Chicanerier kunde bringes til at forlade Arbejdet, fik Prygl. Tiltalte opnaaede iøvrigt ikke sin Hensigt, idet Larsen, uanset Tiltaltes Trusler og Vold, begav sig til sit Arbejde paa Borch og Henrichsens Fabrik. I Medfør af Foranstaaende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 210, jfr. § 46, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 12.

Etatsraad Buntzen

contra

Ole Bentsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 1 April 1884: Arrestanterne Ole Bentsen og August Mathias Johannes Klindt bør straffes: Bentsen med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og Klindt med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Casse, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanten Klindt, dog at Arrestanten Bentsen heraf in solidum med ham tilsvare de fire Femtedele. At efterkommes under Adferd efter Loven.

Højesterets Dom.

Idet Højesteret tiltræder den i den indankede Dom for Ole Bentsens Vedkommende givne faktiske Fremstilling, bemærkes, at det Forhold, hvori Tiltalte, efter ved Hørsholm Birkethingsdom af 22 Oktober 1878 at være anset efter Straffelovens § 229 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ved Roeskilde Bythingsdom af 14 November 1881 blev funden skyldig, efter de foreliggende Oplysninger ikkun kunde medføre Strafansvar for ham som for 2den Gang begaaet Hæleri. Han vil derfor nu være at anse efter Straffelovens § 230, 1ste Led eller i Medfør af § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri, og da Straffen findes passende at kunne

bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, som ved den indankede Dom sket, og dennes øvrige Bestemmelser for hans Vedkommende ligeledes tiltrædes,

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Ole Bentsen og August Mathias Johannes Klindt for Tyveri, ... og er det i saa Henseende ved deres egne Tilstaelser og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: I Tiden fra den 25 til den 29 Januar d. A. have de efter foregaaende fælles Aftale i Forening begaaet 4 Tyverier, ved hvilke de have tilvendt sig fra en aaben Entre i Missionshuset Bethesda en Vinterfrakke af Værdi 10 Kr., tilhørende Ole Christensen, fra et uafraaset Kjøkken i Ejendommen Dosseringen Nr. 28, en Frakke, et Par Benklæder og en Paraply, hvilke Gjenstande af Værdi tilsammen 13 Kr. tilhørte Malermester Sophus Dick, og fra en uafraaset Entre i Blaagaards Seminarium i 2 forskjellige Gange 4 Vinterfrakker af Værdi tilsammen 73 Kr. tilhørende henholdsvis Mursvend Ferdinand Peter Dahl, Fabriksskarl Peter Christiansen, Seminarieelev Jørgen Hansen og Kandidat Hans Christian Damm. Adgangen til de paagældende Ejendomme var uhindret for den. . . . . Arrestanten Bentsen er født den 24 Marts 1860 og flere Gange forhen straffet, bl. A. ifølge Roeskilde Kjobstads Extrarets Dom af 14 November 1881 efter Straffelovens § 230, 1ste Led jfr. § 47 og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og senest ifølge denne Rets Dom af 17 Oktober 1882 efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Arbejde i Kjobenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage. . . . . Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne være at anse: Bentsen, da det af den foran nævnte, ham overgaaede Tyvsdom hverken kan ses eller sluttes, at det er første Led af Straffelovens § 47, der i samme er anvendt i Forbindelse med denne Lovs § 230, og denne Dom derfor ved Bestemmelsen af den af Arrestanten i

nærværende Sng forskyldte Straf kun vil kunne faa Indflydelse som en Arrestanten efter Straffelovens § 230 jfr. § 47, 2det Led overgaaet Dom . . . . . efter Straffelovens § 230 1ste Led eller i Medfør af Straffelovens § 240 2det Led efter § 231, 1ste Led jfr. § 47 2det Led . . . . . efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder . . . . .

Nr. 122.

Advokat Levinsen

contra

Niels Christian Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg derpaa samt for fredsforsstyrrende Forhold.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 31 Januar 1884: Arrestanten Niels Christian Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar samt derhos udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Bredstrup, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Marts 1884: Arrestanten Niels Christian Andersen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar samt bøde til Hellum-Hindsted Herreders Politikasse 20 Kr. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger efter Underretsdommens Bestemmelser og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaachsen, 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da den Bøde, som er idømt Tiltalte for fredsforsstyrrende Forhold, ikke udgjør summa appellabilis, vil Sagen, der alene efter hans Begjæring er indanket til Højesteret, være at afvise her fra Retten, forsaavidt den angaar Sigtelsen for den nævnte Forseelse.

Iøvrigt vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde og idet der intet Hensyn kan tages til de af Tiltalte efter Dommens Afsigelse gjorte Forandringer i hans tidligere afgivne Tilstnaelse, være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for fredsforstyrrende Forhold afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Løvinsen og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Niels Christian Andersen for Voldtægt eller Forsøg derpaa, samt for fredsforstyrrende Forhold. Tjenestepige Sine Pedersen, der efter sit Opgivende er født den 11 Juni 1863 og som maa anses at være uberygtet, har forklaret, at hun, der anden Pintsedag 1882 var til offentlig Dans i Skelund Skov i et sammesteds opført Træskur og der dansede med Arrestanten, hvem hun fra tidligere Tid kjendte, blev under Dansen opfordret af denne til at gaa udenfor med ham, hvorved hun ikke havde nogen Betænkelighed, da hun ansaa ham for „ordentlig nok“, og efter den paagjældende Danseturs Ophor, efter Kl. 1 om Natten, fulgtes hun godvillig ud i Skoven med Arrestanten, der lagde sin Arm om Livet paa hende. Under Vandringen kom Pigen vel paa den Tanke, at Arrestanten, der iøvrigt ikke antydede, at han havde Lyst til at pleje Omgang med hende, eller udviste nogen uanstændig Opførsel mod hende, mulig vilde have saadan Omgang og bruge Vold mod hende, hvorfor hun standsede, men da han bad hende om at gaa videre og hun, der antog, at hun nok vilde kunne slippe fra ham med det Gode, undsaa sig ved at kalde Folk til, fulgte hun videre med ham, indtil de kom til Udkanten af Skoven, efter hendes Skjon ca. 150 Alen fra Danseskuret, og her kastede Arrestanten hende pludselig, udenat sige Grunden hertil, omkuld paa den flade Jord inde mellem Træerne, knappede sine Bønlæder op og stak sin Huand op under hendes Skjorter, samt befalte hendes Kjønnsdele. Sine Pedersen forbød Arrestanten at gjøre det, søgte at komme op og raabte saa højt hun kunde, uden at dog Nogen kom tilstede, og Arrestanten, der forhindrede hende fra at komme op ved med begge sine Hænder at gribe om hendes Hænder

og holde hende nede, vedblev nu, idet han samtidig lagde sig paa hendes Bryst. i længere Tid — efter Pigens Formening $\frac{1}{2}$ Timestid — at tunle med hende, idet han snart havde sin Haand øppe under hendes Skjorter, snart benyttede den til at holde hende for Munden og holde hende nede, hvorhos Arrestanten, hver Gang hun søgte at komme op eller gjøre Modstand, slog hende med sin knyttede Næve i Ansigtet, ligesom han udtalte, at han, hvis hun ikke føjede ham, vilde slaa meget stærkere, og hvis hun sagde det til Nogen, vilde skyde hende, hvor han traf hende. Ved denne Behandling blev Pigen saa fortunlet, at hun ikke formaade at afværge, at Arrestanten, efterat have skilt hendes Ben ad og idet han holdt hendes Hænder over Brystet, plejede Omgang med hende, skjøndt hun fremdeles gjorde Modstand og raabte, om end ikke saa stærkt som tidligere, og hvad Samlejet angaar, har hun forklaret, at han førte sit Lom op i hendes Kjønscle og plejede Omgang med hende, indtil han af egen Drift horte op, men at hun dog ikke mærkede nogen Sædudgydelse, ligesom hun heller ikke ved senere Eftersyn af sit Linned opdagede Pletter herpaa, hvorimod hun ikke undersøgte sine Skjorter. Efterat Arrestanten havde rejst sig og gjentaget sin tidligere Trusel om at skyde hende, hvis hun aabenbarede det til Nogen. skiltes de ad og gik hver ad sin Vej tilbage til Dansestedet, hvor Sine Pedersen endnu deltog i et Par Danse, inden hun i Dagningen gik hjem til Als, hvor hun tjente. Ved Arrestantens Slag blev der tilføjet Pigen et Saar paa den ene Kind og et andet Saar paa Panden, paa hvilke Saar Skorpen dog efter nogle Dages Forløb faldt af, medens Arret paa Kinden først forsvandt efter et halvt Aarstid, men iovrigt efterlod den hende overgaaede Medfart ikke videre Følger eller andre synlige Spor, undtagen at der paa venstre Arm var et blaat Sted som Følge af, at Arrestanten, da han tunlede med hende, havde bidt i Armen gennem Kjøleærmnet. Til sin Søster og en Bekjendt, som ved Dansen lagde Mærke til de hende tilføjede Saar, talte hun — efter hvad der maa antages — ikke om den af Arrestanten mod hende udovede Forbrydelse, hvorimod hun nogle Dage derefter for sin Modmoder, der udspurgte hende om Saarene, og længere hen i Sommerens Lob til sin Moder afgav en udførlig, med det Ovenstaaende overensstemmende Forklaring, men da Forældrene vilde have Sagen anmeldt til Politiet, bad hun indtrængende om at lade det være, da hun fandt, at det var en Skam, der var overgaaet hende og som hun nodig vilde have omtalt, og da Arrestanten havde truet hende paa Livet, hvis hun aabenbarede det, og der skete derfor ingen Anmeldelse, forinden der i December f. A. indkom Klage over Arrestanten for det andet ham paasigtede Forhold. Arrestanten, der ikke vil kunne huske alle Enkelthederne ved det Passerede, har i alle væsentlige Punkter erkjendt Rigtigheden af Pigens oven-

staaende Forklaring, saavidt han husker, idet han, forsaavidt hans Erindring ikke stemmer med det af hende Omforklarede, dog har udtalt, at han ikke tvivler om, at det nok er rigtigt, hvad hun har forklaret, medens han dog ikke erindrer at have truet hende paa Livet, hvilken Trusel han i ethvert Fald ikke har havt til Hensigt at udføre. Derimod har han særlig tilstaaet, at han, der under Dansen havde besluttet sig til at faa legemlig Omgang med hende og som troede, at han nok skulde kunne formaa Pigen til godvillig at føje sig efter ham, vedblev at tumle med hende trods hendes Modstand og med sine fysiske Kræfter tiltvang sig Samleje med hende, idet han med Bestemthed husker, at hun — efter hvad han kunde skjonne — gjorde al den Modstand, hun formaaede, ligesom han overvandt denne Modstand ved at bruge Magt, skjøndt han ikke tvivlede om, at den var alvorlig ment og at hun ikke vilde have med ham at gjøre. Arrestanten har vel ikke hørt hende skrigе, men han har vedgaaet, at hun ikke kunde komme dertil, fordi han holdt sin Haand over hendes Mund, ved hvilken Lejlighed hun da udstødte en hvinende Lyd mellem hans Fingre, og han har fremdeles erkjendt, at han truede hende saavel før som efter Samlejet, hvis hun meldte det Passerede, uden at han nu husker, hvori Truselen bestod. Med Hensyn til den af Sine Pedersen omforklarede Vold formener Arrestanten, der vel den ommeldte Aften var noget beskjenket, men dog vidste, hvad han gjorde, at Saarene i Ansigtet hidrørte fra, at han, ved at holde sin Haand over Ansigtet, er kommen til at kradsе hende, men han har dog senere erkjendt, at naar Pigen har forklaret, at han har slaaet hende med knyttet Næve i Ansigtet og bidt hende i Armen, forholder dette sig nok rigtigt, skjøndt han ikke husker det. Hvad Spørgsmaalet om Samlejets Fuldbyrdelse angaar, har Arrestanten forklaret, at han vedblev at ligge ovenpaa hende, indtil han fik sin Lyst styret, og at han kun fik sit Lem ubetydeligt ind i hendes Kjønnsdele, idet Aabningen var for snæver, men at han af sidstnævnte Grund antager, at Sædudtømmelsen maa være kommen paa hendes Klæder eller paa Jorden. Vedkommende Distriktslæge, der den 29 December f. A. undersøgte Pigen, har i sin Erklæring udtalt, at han ikke forefandt nogen udtalt Hymen, men at Indgangen til Moderskeden var saa snæver, at det næppe er sandsynligt, at et fuldstændigt Samleje har fundet Sted, og saavel herefter som ifølge de af Pigen og Arrestanten afgivne Forklaringer findes Arrestanten kun at kunne anses skyldig i Forsøg paa Voldtægt. Der er ikke under Sagen fremsat Paastand om Erstatning fra Pigens Side. Hvad den anden Del af Sigtelsen angaar, maa det ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 16 December f. A. om Aftenen eller Natten, da han i Forbindelse med en Del af Byens Karle forlod Skelund Kro i

noget beskjenket Tilstand, udenat han dog kan antages at have manglet Tilregnelighed, har yppet Klammeri med sine Ledsagere og vist en fredsforstyrrende Adfærd paa Byens Gade, idet han begyndte et Slagsmaal med en af Karlene, under hvilket han tog en Lommekniv frem forat bruge mod sin Modstander, hvori han dog blev forhindret, samt at han gik ind til en derboende og tog hans Bosse med sig for ligeledes at benytte den, hvilken Bosse imidlertid blev ham frataget, for han fik Lejlighed til at bruge den, hvorhos han med Bossen i Haanden gik hen til den derliggende Skole og kaldte paa Læreren, udenat han kan angive Grunden hertil. Efter alt det Ovenansførte vil Arrestanten, der er født i Aaret 1863 og som ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, for sit ovennævnte Forhold være at anse dels efter Straffelovens § 168, 1ste Membrum, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, dels for sin fredsforstyrrende Adfærd efter Lovgivningens Grundsætninger, jfr. navnlig Frdn. 22 Oktober 1701 III § 3, med en Bøde til Jurisdiktionens Politikasse af 20 Kr.

Fredagen den 30 Mai.

Nr. 131. Højesteretsadvokat Hansen
 contra
 Lars Peder Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for voldeligt Overfald.

Sorø Birks Extrarets Dom af 29 Januar 1884: Tiltalte, Tjenestekarl Lars Peder Pedersen af Kroierup, bor hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Floor og Windfeld Hansen med 12 Kr. til hver. Saa bør Tiltalte ogsaa erstatte Tjenestekarl Niels Peder Jensen, i Tjeneste hos Gaardejer P. Rasmussen i Kroierup, 25 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 25 Marts 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande,

dog at Straffetiden bestemmes til 2 Gange 5 Dage. I Salær til Prokuratorerne Salomonsen og Casse for Overretten betaler Tiltalte, Tjenestekarl Lars Peder Pedersen af Kroierup, 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 3 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Sorø Birks Extraret hertil indankede Sag tiltales Tjenestekarl Lars Peder Pedersen af Kroierup for voldeligt Overfald, og er ved Tiltaltes Tilståelse, der stemmer med det iøvrigt Fremkomne, Følgende i saa Henseende oplyst: Den 13 December f. A. deltog Tiltalte tilligemed en Del andre Karle, hvoriblandt Niels Peder Jensen, i en Dandsundervisning hos en Gaardmand i Kroierup, hvorunder der opstod nogen Uenighed mellem bemeldte N. P. Jensen paa den ene Side og Tiltalte med nogle andre Karle paa den anden Side. Da Dandsen omtrent Kl. 9 om Aftenen var til Ende og Deltagerne forlode Gaarden, hvor den havde fundet Sted, fulgtes N. P. Jensen paa Hjemvejen med en Karl ved Navn Ole Jensen, imedens Tiltalte, der havde med sig en Spanskrørsstok med en med Seglgarn overflettet Blykugle i Enden, kom noget bag efter dem i Følge med 3 andre Karle, af hvilke En havde en lignende med en Blykugle forsynet Stok. Paa Vejen opstod atter Uenighed *) og Tiltalte

---

*) Her er udfaldet Ordene: mellem Niels Peder Jensen.

med dennes Ledsagere, af hvilke En derhos gav N. P. Jensen et Slag over Ryggen, hvorpaa denne og hans Ledsager, Ole Jensen, vendte sig om og grebe fat, den Sidstnævnte i Tiltalte for at tage hans Stok fra ham, og N. P. Jensen i den af Tiltaltes Ledsagere, der ligeledes havde en Stok med Blykugle, i det samme Øjemed. Det lykkedes imidlertid ikke N. P. Jensen at fravryste den Paagjældende Stokken, men medens han stod og stredes herom med ham og hans to Kammerater, der vare komne ham til Hjælp, kom Tiltalte, der havde løsgjort sig fra Ole Jensen, til, og idet han tog sin Stok i den tynde nederste Ende, slog han N. P. Jensen med Blykuglen et haardt Slag oven i Hovedet, saa at Jensen strax faldt til Jorden. Slaget bibragte Jensen i den venstre behuarede Del af Panderegionen et gennem Huden gaende Snar af 1 Tommes Længde, der vel tvang ham til i nogle Dage at holde Sengen, men efter den afgivne Lægeerklæring ikke kunde antages at ville have nogen skadelig Indflydelse paa hans fremtidige Helbred, ligesom han ogsaa efter sin ved Forhorets Slutning den 28 Decbr f. A. afgivne Forklaring da var rask, om han end af og til endnu havde nogle Smerter i Hovedet. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 24 November 1863 og ikke findes tidligere straffet, ved Underrettons Dom af 29 Januar d. A. rettelig anset efter Straffelovens § 203, men Straffen, der ved bemeldte Dom er bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 3 Dage, vil være at forhøje til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Med denne Forandring i Straffetiden vil den indankede Dom, hvis Forskrifter om den Tiltalte paalagte Erstatning af 25 Kr. til Skadelidte samt om Sagens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, billiges, saaledes være at stadfæste.

Nr. 153.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Andreas Andersen (Def. Asmussen),

der tiltales for Bedrageri.

Horns Herreds Extrarets Dom af 26 Januar 1884; Tiltalte Skrædder Andreas Andersen af Rimmer i Tversted Sogn bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt udrede alle af Aktionen og hans Anholdelse lovlig flydende Omkostninger, derunder i Sulær til Aktor, Prokurator Poulsen, og til

Defensor, Prokurator Kjelgaard, 10 Kr. til hver, og til Sidstnævnte 10 Kr. i Befordringsgodtgjørelse og Diæter. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 24 Marts 1884: I Henseende til den idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckelmann, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Skrædder Andreas Andersen for Bedrageri. Efter Sagens Oplysninger fik Tiltalte i Januar f. A. af Uldhandler Jens Poulsen i Frederikshavn leveret forekjellige Manufakturvarer af Værdi ialt 47 Kr. 10 Ore for deraf til Poulsen at forarbejde 6 Veste og 7 Frakker mod en Betaling af 1½ Kr. for en Vest og 1 Kr. for en Frakke. Tiltalte leverede imidlertid ikke disse Klædningsstykker, ligesualidt som han tilbageleverede de modtagne Varer, hvorimod han af nogle af disse forfærdigede 5 Veste, som han i Oktober f. A., medens fornævnte Poulsens Bo var under Konkursbehandling, solgte for egen Regning, og gaar Tiltaltes Forklaring iøvrigt ud paa, at han, da Poulsen gik fallit, ikke vidste, til hvem han skulde aflevere Tojet, samt at han ikke blev krævet af Boet, i hvilken Henseende han dog har erkjendt, at han ifjor Sommer modtog et Brev fra en Prokurator i Frederikshavn, der var Kurator i Boet, men at han, da han ikke var istand til at læse Skriften og forstaa Indholdet, gik ud fra, at Brevet angik et andet Mellemværende, som han havde med Prokuratoren. Af de paagjældende Varer har Tiltalte under

Sagen tilbageleveret endel af Værdi 22 Kr. 69 Øre, som ovennævnte Poulsen, efter atter at have erholdt Raadighed over sit Bo, har faaet udleverede, og medens Tiltalte, der desuden har betalt Poulsen 5 Kr. kontant — skjøndt Sagen ifølge hans Begjæring flere Gange har været udsat, for at han kunde skaffe Penge til at dække sin øvrige Skyld til Poulsen — ikke har været istand hertil, har han derimod inden Politiretten afsluttet Forlig med denne om Berigtigelse af Skylden, saa at der ikke under Sagen er Spørgsmaal om Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1847 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, ved Underretsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 139.

Advokat Halkier

contra

1) Ferdinand Julius Einar Schou, 2) Erik Gustav Jonassen, 3) Carl Johan Hammer og 4) Carl Thorvald Cornelius Hauerberg (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 27 November 1883: Tiltalte Ferdinand Julius Einar Schou bør straffes med 8 Maaneders Forbedringshusarbejde. Tiltalte Erik Gustav Jonassen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Tiltalte Carl Johan Hammer og Carl Thorvald Cornelius Hauerberg hver med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, hvorhos samtlige de Tiltalte ville have in solidum at betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Plockross, og Defensor, Prokurator Jørgensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Februar 1884: Tiltalte Carl Thorvald Cornelius Hauerberg bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. I Henseende til de de Tiltalte Ferdinand Julius Einar Schou, Erik Gustav Jonassen og Carl Johan Hammer idømte Straffe

og Aktionens Omkostninger bør Underretsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Gottschalck og Raasløff, betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til den i den indankede Dom givne faktiske Fremstilling billiger Højesteret, at de Tiltalte ere blevne ansete efter de deri nævnte Lovbestemmelser; men da Tiltalte Hammer efter bemeldte Doms Afsigelse er fyldt sit 18de Aar, kan Straffelovens § 21 ikke længer komme til Anvendelse paa ham. Denne Tiltaltes Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, medens det vil kunne have sit Forblivende ved de de øvrige Tiltalte idømte Straffe saavel som ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Carl Johan Hammer bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i fire Gange fem Dage. Iøvrigt bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Alle og Alle for En til Advokaterne Halkier og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sug aktioneres de Tiltalte, Ferdinand Julius Einur Schou, Erik Gustav Jonassen, Carl Johan Hammer og Carl Thorvald Cornelius Hauerberg for Tyveri, og ere Sagens Omstændigheder, ifølge de Tiltaltes egne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstandelser, i det Væsentlige følgende: Den 26 September f. A. begave samtlige Tiltalte sig i Forening her fra Staden paa en Lysttour ud i Dyrehaven. Ankomne paa Dyrehavsbakken bleve de Tiltalte, der havde ført Spisevarer med sig hjemme fra, med Undtagelse af Tiltalte Schou, som imidlertid fik noget at spise af de andre Tiltalte, enige om i Mangel af Drikkevarer at forskaaffe sig Adgang til nogle af de sammesteds værende Telte, for at tilvende sig saadanne af de Drikkevarer,

som muligen der maatte være beroende. De begave sig da først hen til Teltet Nr. 17, tilhørende Værtshusholder Vilhelm Johan Bernth, hvilket Telt er en Træbygning, ca. 20 Alen lang, ca. 12 Alen bred og ca. 5 Alen høj, og indvendig delt i 3 Afdelinger, henholdsvis til Beværtningslokale, Kjøkken og Soveværelse; dets Dør var kun lukket med et Som, der var hugget ind i Karmen og bøjet hen over Døren, og forsøgte nu først Tiltalte Jonassen med Fingrene at frabrække Sømmet, men da det ikke lykkedes ham, toge de Tiltalte Schou og Hauerberg fat i Sømmet, og lykkedes det da dem at faa det fra, ligeledes kun ved Hjælp af Fingrene uden Anvendelse af noget Redskab. Alle 4 Tiltalte vare derefter inde i Teltet, men da de ikke der forefandt Drikkevarer, gik de hen til Teltet Nr. 5 tilhørende Restaurator S. C. Frederiksen, hvilket Telt ligeledes er en Træbygning, ca. 10 Alen i Kvadrat og 7 à 8 Alen højt, samt indvendig delt i 3 Rum, der have været benyttede henholdsvis til Beværtningslokale, Sovekammer og Pige-kammer; efterat have borttaget en Lem, der stod løs paa Jorden foran et aabentstaaende Vindu, krøb de Tiltalte Schou og Jonassen gennem dette ned i den under Bygningen værende Kjælder, hvortil Adgangen ellers er indvendig fra, og tilvandt sig her 5 Fl. Porter, 6 Fl. Limonade og 1 Fl. Sodavand, tilsammen af Værdi 1 Kr. 88 Øre, hvoraf de selv paa Stedet drak noget og delte Resten med de to andre Tiltalte, der imidlertid vare forblevne udenfor. Efterat de Tiltalte Schou og Jonassen vare vendte tilbage fra Kjælderens ad samme Vej, ad hvilken de vare komne derned, begave samtlige Tiltalte sig endelig hen til Teltet Nr. 1, tilhørende Værtshusholder Heide Hansen, hvilket ogsaa er en Træbygning, ca. 3½ Alen bredt, ca. 6 Alen dybt og ca. 3½ Alen højt, samt indvendig afdelt i 2 Rum, henholdsvis til Cigarboutik og til Soveværelse; — Døren til dette sidste Værelse var indvendig lukket med en Klap og en Skydelaas, men ved at sætte Ryggen haardt imod Døren lykkedes det de Tiltalte Schou og Hauerberg at faa samme op, og idet der ved Trykket gik noget i Stykker indvendig, saaledes at Døren kunde aabnes, hvorpaa de Tiltalte med Undtagelse af Hammer gik derind, hvor de imidlertid ingen Drikkevarer forefandt, og da de Tiltalte derefter vilde forlade dette Telt, bleve de overraskede af en Skovfoged, der tilfældigvis kom tilstede, og som anholdt Tiltalte Jonassen, hvorimod de andre tre Tiltalte undløbe. Samtlige ovenomtalte Telte, der ikkun benyttes i den saakaldte Kildetid, fra 1 Juni til 1 August, og som vel ere indrettede til Beboelse, men ikkun beboes i det nysnævnte Tidsrum, vare saaledes ubeboede paa den Tid, da Tiltalte gjorde sig skyldige i det foranomhandlede Forhold. I Henhold til det Foranførte ville de Tiltalte, der ere fødte, Schou den 9 Februar 1864, Jonassen den 18 November 1865, Hammer den 20 Mai 1866 og Hauerberg den 18 Februar 1866, og af hvilke Ingen

er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 228 jfr. § 46 og efter samme Lovs § 229 Nr. 4 jfr. tildels § 46, samtlige disse Lovbestemmelser sammenholdte for de 3 sidstnævnte Tiltaltes Vedkommende med Straffelovens § 37 og for Tiltalte Hammers Vedkommende tillige med § 21. Herefter findes Tiltalte Hauerberg at burde straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og Underrettsdommen, ved hvilken han, som paa den Tid, den afsagdes, ikke var fyldt sit 18 Aar, var anset med Straf af Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, vil saaledes forsaavidt være at forandre; derimod vil bemeldte Dom, da Straffen for de øvrige Tiltalte findes passende bestemt for Tiltalte Schou til 8 Maaneders Forbedringshusarbejde, for Tiltalte Jonassen til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og for Tiltalte Hammer til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, forøvrigt være at stadfæste.

Fredagen den 6 Juni.

Nr. 20. **Kjøbenhavns Magistrat** (Shaw)

contra

Kirkeinspektionen for Holmens Kirke
(den konst. Kammeradvokat).

betr. de Indstævntes Forpligtelse til at yde Bidrag til Havnegades første Istandsettelse og Brolægning.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 4 Septbr. 1882: De Indstævnte, Kirkeinspektionen for Holmens Kirke, bør for Tiltale af Citanten, Kjøbenhavns Magistrat i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I 1878 overtog Kjøbenhavns Kommunalbestyrelse efter Opfordring af Finantsministeriet Havnegade, der dengang tilhørte Staten, som havde solgt Storstedelen af de tilstodende Grunde til Private, som offentlig Gade og fastsatte derefter under Paaberanbelse af § 4 i Lov 14 Decbr. 1857 om Gader, Veje og Vandløb i Kjøbenhavn, at Holmens Kirke som Ejer af de til Havnegade stødende Grunde Matr.-Nr. 265, 293 og 411 skulde yde et Bidrag til Gadens første Istandsættelse og Brolægning af 2498 Kr. 18 Øre, hvilket Beløb af Citanten Kjøbenhavns Magistrat er bleven afkrævet de Indstævnte Kirkeinspektionen for Holmens Kirke, der imidlertid have nægtet at betale samme. Citanterne have derefter paastævnet nærværende Sag, hvorunder de søge bemeldte Kirkeinspektion tilpligtet at betale principalt det fornævnte Beløb, men subsidiært 1547 Kr. 73 Øre, som bemeldte Kirke ialtfald antages pligtig at refundere som Ejer af Matr.-Nr. 293 og 411, i begge Tilfælde med Renter af de paagjældende Beløb 5 pCt. p. a. fra Forligsklugens Dato den 14 Juli f. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst. De Indstævnte, der have givet Møde ved Kammeradvokaten, have derimod paastænet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til Kammeradvokaten. Forsaa vidt de Indstævnte nu til Stotte for deres Frifindelsespaastand have paaberaabt sig, at Bestemmelserne i den ovenfor nævnte Lov af 14 December 1857 ikke skulde kunne komme til Anvendelse paa Havnegade, da denne ikke, som i den nævnte Lov forudsat, var en „af Private anlagt eller disse tilhørende Gade, men, som berørt, var anlagt af Staten og tilhørte denne, da kan der ikke gives dem Medhold heri, idet det ikke skjønnes rettere, end at der ved Udtrykket „Private“ i bemeldte Lovs § 1 ogsaa maa være sigtet til Staten, der i det heromhandlede Forhold maa siges at være optraadt som privat Person, idet den, efterat der var truffet Bestemmelse om, at Gammelholm og deriblandt de til Havnegade stødende Grunde skulde realiseres til Fordel for Statskassen, kun har besiddet og administreret samme som ethvert andet frugtbringende Aktiv.

Derimod findes der at maatte gives de Indstævnte Medhold i, at det Bidrag til Havnegades første Istandsættelse og Brolægning, hvorom Sagen drejer sig, er en kommunal Afgift, og at den ved kgl. Resolution af 23 December 1818, bekjendtgjort ved Plakat af 22 Januar 1819, samtlige Kirker i Kjøbenhavn tilstaaede Fritagelse for at svare Kommuneafgifter derfor maa være anvendelig paa samme. Den omhandlede Fritagelse, som Magistraten ikke kan antages for at have Ret til paa egen Haand at ophæve, saalidt som det kan tilkomme Magistraten at bestemme sammens Omfang, maa derhos antages at omfatte ikke blot selve Kirkerne, men ogsaa de til samme hørende Kirkegaarde. Og da nu Matr.-Nr. 265 i Havnegade, efter hvad der er uomtvistet under Sagen, bestandig har hørt til Kirkegaarden ved Holmens Kirke, og da Matr.-Nr. 293 og 411, der ved Mageskifte i 1865 og i 1877 ere komne til at tilhøre Kirken istedetfor tvende da til Staten i Anledning af Omreguleringen af Gammelholm afstaaede Stykker af Kirkegaarden, maa antages derved umiddelbart at være blevne integrerende Dele af denne, maa den omtalte Fritagelse saaledes komme til Anvendelse paa samtlige disse tre Matrikulsnummere og de Indstævnte som en Folge deraf i det Hele blive at frifinde under Sagen. Dennes Omkostninger findes dog efter Omstændighederne at burde oplæves, og vil der ikke kunne blive Spørgsmaal om at tilkjende Kammeradvokaten Salær under samme. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 141.

Advokat Hindenburg

contra

Peter Christian Hansen (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri og Delagtighed i denne Forbrydelse.

Leire Herreds Extrarets Dom af 21 Februar 1884:

Arrestantinden Emilie Ane Hertha Sandgren, ogsaa kaldet Rosendal, og de Tiltalte Peter Christian Hansen og Lars Peter Larsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Arrestantinden i 2 Gange 5 Dage, Hansen i 5 Dage og Larsen i 8 Dage, og bør de En for Alle og Alle for En betale Sagens Omkostninger, derunder Salærerne til Aktor Prokurator Jacobsen og Defensor Prokurator Hude, med 20 Kr. til hver af dem. Endvidere bør Arrestantinden betale i Erstatning til Bestjaalne,

Grosserer Michelsen, 11 Kr. 50 Ore. Den idømte Erstatning at betale inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkomme under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1884: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Gottschalck og Ransløff, bør Tiltalte Peder Christian Hansen af Herringløse udrede 20 Kr. til hver. At efterkomes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver

---

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik tvende Medtiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, tildales Peter Christian Hansen af Herringløse for Tyveri og Delagtighed i denne Forbrydelse, og er det ved den af bemeldte Tiltalte afgivne Tilstaaelse i Forbindelse med de iøvrigt oplyste Omstændigheder godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Tyveri under følgende nærmere Omstændigheder: Tiltalte tjente hos Grosserer Michelsen paa dennes Gaard i Herringløse sammen med den i 1ste Instants Medtiltalte Emilie Ane Hertha Sandgren, ogsaa kaldet Rosendal, da Grosserer Michelsen med Familje i Begyndelsen af Oktober Maaned f. A. rejste til Kjøbenhavn. Ved sin Afrejse fra Gaarden havde Grosserer Michelsen forbudt Tiltalte, der efter Michelsens Afrejse fremdeles maatte anses for et egentlig Tjenestetyende, at borttage Noget fra Gaarden, hvorimod han tillod Tiltalte og den nævnte Medtiltalte at sælge af Mælken paa Gaarden og noget af Smørret, og at anvende de indkomne Penge til Indkjøb til

Husholdningen. Uagtet det Tiltalte saaledes givne Forbud solgte han dog en Dag i Oktober Maaned f. A. en nyfodt Kalv til en Slagter, saavidt han erindrer, for 4 Kr. 50 Øre og gav heraf de 2 Kr. 7 Øre til den nævnte Medtaltalte til Anvendelse i Husholdningen, hvorhos han forbrugte Resten til Indkjøb af bajersk Øl og Cigarer til sig selv, og efter hans Anmodning skrev den nævnte Medtaltalte Dagen efter til Grosserer Michelsen, at Koen havde kælvet, men at Kalven var død og af Tiltalte bleven nedgravet i Moddingen. Fremdeles tog Tiltalte en Dag i Oktober Maaned f. A., tilskyndet dertil af bemeldte Medtaltalte, en Tønde toradet Byg af en Bunke saadan Byg, som laa i en af Stuerne paa Gaarden og solgte den i Roeskilde for 11 Kr. 50 Øre, af hvilket Beløb han gav den nævnte Medtaltalte 10 Kr. og anvendte 50 Øre til Staldpenge og selv beholdt 1 Kr. Endelig tog Tiltalte den 1 Novbr. f. A., ligeledes tilskyndet dertil af oftnævnte Medtaltalte, af en Bunke Kartoffler, som laa i en Stue i Gaarden, en Tønde Kartoffler, hvorefter han kjørte med dem til Roskilde og solgte dem for 2 Kr., som han anvendte til Staldpenge og Fortæring. En Tønde toradet Byg er under Sagen ansat til en Værdi af 11 Kr. 50 Øre og en Tønde Kartoffler til en Værdi af 3 Kr., men den Bestjævnede har ikke ligeoverfor Tiltalte gjort Fordring paa Erstatning. For det af Tiltalte saaledes udviste Forhold er han, der er født den 10 Februar 1866 og ikke tidligere findes tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 228 jfr. § 37, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage findes passende, og da ligeledes Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte in solidum med de øvrige Tiltalte, bifaldes, vil Underrettsdommen saaledes, forsaavidt den er indanket, være at stadfæste.

Mandagen den 9 Juni.

Nr. 115.

Advokat Halkier

contra

Lauritz Peter Andersen og Jens Andersen

(Def. Nellemann),

der tiltales begge for Bedrageri og sidstnævnte tillige for Meddelagtighed i denne Forbrydelse.

Horns Herreds Extrarets Dom af 23 Juli 1883: De Tiltalte flv. Maskinfabrikant Lauritz Andersen af Frederikssund og Slagter Jens Andersen af Gilleleie bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage og bør de En for Begge og Begge for En udrede alle af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 25 Kr. og til Defensor, Sagfører Hansen, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Januar 1884: Tiltalte Slagter Jens Andersen af Gilleleie bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, men iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Herforth og Maag for Overretten bør de Tiltalte forhenværende Maskinfabrikant Lauritz Peter Andersen af Frederikssund og Slagter Jens Andersen af Gilleleie En for Begge og Begge for En udrede 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Halkier og Nellemann 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Horns Herreds Extraret hertil indankede Sag ero de Tiltalte forhenværende Maskinfabrikant Lauritz Peder Andersen af Frederikssund og Slagter Jens Andersen af Gilleleje, efter hvis Begjæring Sagen alene er appelleret, aktionerede Begge for Bedrageri og Sidstnævnte tillige for Meddelagtighed i denne Forbrydelse. Sagens Omstændigheder ere følgende: Ved Slutseddel

af 29 Januar og Kjøbekontrakt af 3 Febr. f. A. solgte Husmægler N. Petersen til Tiltalte Lauritz Peter Andersen en ham tilhørende Ejendom i Vejleby Matr.-Nr. 4 a og 15 a samt $\frac{1}{8}$ af Matr. Nr. 45 med en Besætning af 14 Køer, 2 Kvier, 2 Faar og 4 Heste samt Avlaredskaber og Maskiner m. m. Kjøbesummen akkorderedes til 48,000 Kr. for den faste Ejendom og 12,000 Kr. for Besætning og Inventarium, ialt 60,000 Kr. Det bestemtes, at Tiltalte skulde overtage og forrente de i Ejendommen indestaende Prioriteter til Beløb 54,100 Kr. Det omtales hverken i Sluttedlen eller Kjøbekontrakten, at der foruden i den faste Ejendom, ogsaa var givet Pant for Prioritetsgjælden i Besætning og Inventarium; men ligesom Tiltalte har erkjendt, at han den 6 Februar blev gjort opmærksom paa, at Besætningen paa Gaarden var pantsat, og at han saaledes var uberettiget til at sælge den, have ogsaa tvende Kommissionærer, der medvirkede ved Handelens Istandbringelse, edelig forklaret, at det allerede ved Sluttedlens Oprettelse den 29 Januar udtrykkelig blev sagt til Tiltalte, at Besætningen var pantsat. Ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste er det imidlertid bevist, at Tiltalte, der strax ved Sluttedlens Oprettelse tiltraadte Ejendommen, allerede den 30 Januar overdrog de ommeldte Kommissionærer 2 Køer af Besætningen som Salær i Anledning af Gaardsalget, og at han den 4 Februar lod sin Broder, Medtaltale Jens Andersen bortføre fra Gaarden 6 Køer, som han skulde sælge for ham, og hvoraf 3 Køer bleve solgte i Roeskilde for 275 Kr., de 3 andre dels i Kjøbenhavn dels i England for 201 Kr. 42 Øre. Den 12 Februar solgte Tiltalte selv de tilbageværende 6 Køer, 2 Kvier og 2 Faar til en Slugter i Frederikssund for 690 Kr., samt en graa Hest og nogle Maskiner til en anden Slugter sammesteds for 233 Kr. Endelig overdrog Tiltalte, idet han forbeholdt sig Resten af Besætningen og Ret til at sælge samme, den 12 Februar paa et Værtshus i Frederikssund Gaarden til Medtaltale for 16 saakaldte KaffeKnægte, imod at Medtaltale overtog den Gaarden paa hvilende Gjæld. Ved Gaardens Overdragelse, hvorom der ikke oprettedes noget skriftligt Dokument, blev der ikke paalagt Medtaltale nogen Forpligtelse til at indsætte en ny Besætning. Den Del af Besætning og Inventarium, der er solgt, er efter det anførte udbragt til 1399 Kr. 42 Øre, hvoraf omtrent Halvdelen er anvendt af Tiltalte og Medtaltale til egen Fordel, medens Resten endnu er i Behold. Da det nu ikke kan disculpere Tiltalte, at Sluttedlen tillader ham at „handle med“ Besætningen, eller at denne ikke er specificeret i de vedkommende Panteobligationer, hvorved bemærkes, at Besætningens Størrelse paa Pantsætningstiden end ikke er nævnt i nogen af Obligationerne, undtagen i en den 4 November 1882 for 30,000 Kr. udstedt Panteobligation, hvilken som thinglæst for sent overhovedet er uden Betydning med Hensyn til det ved samme givne

Pant i Besætning og Inventarium. jfr. Frd. 28 Juli 1841 § 3 in fine, saa lidt som det kan komme i Betragtning, at det, som han paastaar, var hans Mening, at Medtiltalte skulde anskaffe en ny Besætning, hvortil Tiltalte vilde hjælpe ham, vil han for sit anførte Forhold være at anse efter Straffelovens § 253, og findes Straffen for ham, der er født den 7 September 1851 og ikke befunden tidligere tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Hvad dernæst angaar Medtiltalte Jens Andersen, er denne ved Underretten ikke funden skyldig i Bedrageri, men kun i Meddelagtighed i denne Forbrydelse, og han er i saa Henseende domt dels for ved sine Raad og Forestillinger at have bevæget sin Broder til at aflænde Besætningen, dels forat have været ham behjælpelig med det stedfundne Salg og at have beholdt en Del af Udbyttet. Imod denne Tiltaltes Benægtelse kan det nu ikke anses bevist, at han ved Raad og Forestillinger har bevæget sin Broder til at aflænde Besætningen fra Gaarden, og forsaavidt det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt oplyste er bevist, at han, som ovenfor anført, har været Broderen behjælpelig med det stedfundne Salg af 6 Køer af Gaardens Besætning, da findes der heller ikke herfor at kunne paalægges ham noget Strafansvar, uagtet det man antages, at han har været vidende om, at Besætningen var pantsat, idet der ikke findes aldeles tilstrækkelig Grund til at forkaste hans Forklaring om, at han stod i den Formening, at hans Broder delvis vilde skifte Besætning og saaledes sætte andre Køer ind istedetfor de solgte. Denne Tiltalte, der ved den indankede Dom efter Straffelovens §§ 47 og 55 cfr. § 253 er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, vil saaledes være at frifinde for Aktors Tiltale. I Henhold til Anførte vil Underrettsdommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte de Tiltalte in solidum, billiges, være dels at stadfæste, dels at forandre.

Færdig fra Trykkeriet den 27 Juni 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triess Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiestretstidende,

udgiven af

Høiestrets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiestretsaaet 1884—85.

Nr. 16.

Mandagen den 9 Juni.

Nr. 137.

Etatsraad Buntzen

contra

Godske Christensen Støkmærk og hans Hustru, **Sophie Catharine Dorteaa Lohmann** (Def. Nellemann),

der tiltales, Førstnævnte for Hæleri, Sidstnævnte for Tyveri.

Hjerm-Ginding Herreders Extrarets Dom af 1 Februar 1884: De Tiltalte Arrestanten Godske Christensen Støkmærk og hans Hustru Arrestantinden Sophie Dorteaa Catharine Lohmann, bør straffes, Førstnævnte med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, Sidstnævnte med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa bør de og in solidum udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Brask, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 April 1884: Under retsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiestrets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Etatsraad Buntzen og Advokat Nellemann 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Godske Christensen Stokmark for Hæleri og hans Hustru, Arrestantinden Sophie Catharine Dorthea Lohmann for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaaelser og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at Arrestantinden den 6 December f. A., da hun var kommen til Struer i Forening med sin Mand, som imidlertid en kortere Tid skiltes fra hende for at gjøre nogle Indkjøb, er i Mærkningen gaaet ind i en Kjøbmandsgaard sammesteds i den Tanke at undersøge, om der ikke kunde være Noget at stjæle, og har fra en i Gaarden henstaaende Vogn tilvendt sig et Par nye Mandfolkestøvler, som af Ejeren Gaardmand Mads Christensen kort i Forvejen var henlagt i Vognen. Strax efter mødte hun Arrestanten, hvem hun fortalte, at hun havde taget dem paa den anførte Maade, og da de i den ene Stovle fandt henlagt en Fruentimmerstovle, som de ingen Brug havde for, gjemte Arrestanten den under en Stenkiste ved Landevejen, hvor den senere er funden, medens han, der trængte haardt til Støvler, tog det stjaalne Par hjem, hvor han foreløbig gravede dem ned i et Dige, men senere maa antages at have benyttet dem. Paa samme Maade er det oplyst, at Arrestantinden en Dag i September eller Oktober f. A. har tilegnet sig et Detaillist Ostermann i Struer tilhørende, brunt og hvidtærnet Shawl af Værdi 1 à 2 Kr., hvilket Shawl var henlagt i en i Porten til hans Lejlighed henstaaende Barnevogn. De stjaalne Gjenstande, af hvilke Mandfolkestøvlerne og den under Stenkisten gjemte Fruentimmerstovle i den Stand, hvori de nu ere, ere vurderede til henholdsvis 10 Kr. og 3 Kr., ere under Sagen bragte tilstede og udleverede de Bestjaalne, der have frafaldet Krav paa Erstatning for Afsavn og Forringelse. Arrestanten er født i Aaret 1829 og har tidligere været straffet ifølge Ulfborg-Hind Herreders Extrarets Dom af 20 December 1859 for Faaretyveri paa Marken efter Fdg. 11 April 1840 § 6 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, følge samme Herreders Extrarets Dom af 16 Oktober 1867 efter fornævnte Fdg. § 12, 1ste Membrum, cfr. § 14 og

Straffelovens § 230 in fine samt for Meddelagtighed i Tyveri og for Hæleri med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, og ifølge samme Herreders Extrarets Dom af 4 Mai 1874 efter Straffelovens § 231 1ste og 2det Punktum, jfr. tildels § 229 Nr. 4 sidste Punktum og § 48, eller i Medfør af § 241 efter § 238 som for 3die Gang begaaet Hæleri med samme Art Strafarbejde i 1 Aar. Arrestantinden, som maa antages at være født i Aaret 1830 i Hertugdømmet Holsten, har heri Landet — foruden at være straffet 3 Gange for Betleri, i 1877 for Overtrædelse af Straffelovens § 178 og ifølge Ulfborg-Hind Herreders Extrarets Dom af 1ste Februar 1879 efter Straffelovens § 256, sidste Gang med simpelt Fængsel i 8 Dage — tidligere været straffet ifølge de 3 ovenfor nævnte Domme henholdsvis for Faaretyveri paa Marken efter Fdg. 11 April 1840 § 6 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, efter Straffelovens §§ 229 Nr. 1, 230 samt § 238 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, og efter bemeldte Lovs § 231, 1ste og 2det Punktum, jfr. tildels § 229 Nr. 4, 2det Punktum og § 54, samt efter § 238 med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. For deres ovennævnte Forhold ville de Tiltalte nu være at anse, Arrestanten efter Straffelovens § 238 jfr. § 241 som for 4de Gang begaaet Hæleri og Arrestantinden efter bemeldte Lovs § 232 for 4de Gang begaaet Tyveri, og findes Straffene ved Underretsdømmen passende bestemte til Forbedringshusarbejde for Førstnævnte i 1 Aar og for Arrestantinden i 18 Maaneder. Den indankede Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 10 Juni.

Nr. 135.

Advokat Nellemann

contra

Mathilde Antoinette Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1884: Arrestantinden Mathilde Antoinette Pedersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Engberg, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Mathilde Antoinette Pedersen for Tyveri anlagte Sag er hun ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have i Januar og Februar d. A. i 8 Gange, altid om Dagen, fra aflåsnede Lejligheder i forskellige Ejendomme her i Staden, hvortil hun hvergang i tyvagtig Hensigt skaffede sig Adgang med falsk Nøgle, stjaalet endel Beklædningsgjenstande, 5 Ulre med Tilbehør, en Brosche, en Smørkande og nogle Gardiner af Værdi ialt 284 Kroner, samt at have den 4 Februar d. A., ligeledes om Dagen, i tyvagtig Hensigt med falsk Nøgle, skaffet sig Adgang til et aflukket, af Caroline Carlsen, Søbys Enke, beboet Værelse i Ejendommen i Baggensengade Nr. 12, uden at hun dog fik Lejlighed til at tilvende sig noget, da Søbys Enke var tilstede i Værelset. Som Følge heraf vil Arrestantinden — der er født den 5 Oktober 1858, og som har været anset ifølge denne Rets Domme af 13 November 1880 og 3 Mai 1881 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og efter dens § 230, 1ste Led og § 180 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage, ifølge Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 4 November 1881 dels efter Straffelovens § 231, 1ste Led, dels efter dens § 230, 1ste Led, sammenholdt med § 64, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar, ifølge nærværende Rets Dom af 25 November 1882 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri, samt efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 med Forbedringshusarbejde i 15 Maanedes og senest ifølge Dom, afsagt i denne Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager den 10 December 1883 efter Lov 3. Marts 1860, § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 18 Dage — nu være at anse efter Straffelovens § 232, jfr. tildels § 46, for

5te Gang begaaet og forsøgt grovt Tyveri, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 4 Aar og have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 29. Cand. juris **G. Begtrup** (Hindenburg)

contra

Skiftekommissionen, der behandler **Christiane Kirstine Begtrups** Dødsbo, paa dettes Vegne samt **Nicoline Frederikke Begtrup** m Fl. (Ingen),

betr. Spørgsmaal om et Testaments Gyldighed.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 13 November 1883: Den ovenfor omhandlede, af Cand. juris Begtrup nedlagte Paastand om, at Aflødes Testamente af 20 December 1877 kjendes ugyldigt, kan ikke tages tilfølge.

Højesterets Dom.

I den indankede Decision er det med Føje antaget, at den paa det deri omhandlede Testament meddelte kongelige Konfirmation ikke kan være til Hinder for en Undersøgelse fra Domstolens Side af, om afdøde Christiane Kirstine Begtrups sjælelige Tilstand har været saadan, at hun gyldigen kunde oprette Testamentet.

Efter Sagens Oplysninger var den Afdøde, da hun oprettede Testamentet, indlagt paa St. Hans Hospitals Plejestiftelse for Uhelbredelige som lidende af chronisk og uhelbredelig Sindssygdom. Det er fremdeles oplyst, at hun har havt exalterede Perioder, og at hun vel efterhaanden under Opholdet paa Hospitalet blev mindre urolig samt paa den Tid, Testamentet oprettedes, har havt en saakaldet god Periode, men uden at der dog efter de afgivne Lægeerklæringer herved kan være sigtet til nogen Helbredelse eller midlertidigt Ophør af Sindssygdommen, hvorhos det heller ikke fremgaar af Sagen, at hendes Sindstilstand, om hvis nærmere Beskaffenhed iøvrigt ingen Oplysning foreligger, kun i en enkelt eller enkelte Retninger har været abnorm. De af Testamentvidnerne afgivne Forklaringer gaa nu ogsaa kun ud paa, at Testatrix har været istand til at fatte Betydningen af Testamentsakten, idet, som

i Decisionen anført, ved Siden heraf det ene af Vidnerne paa given Anledning udtrykkelig har udtalt, at hun ikke kunde siges til den Tid, hun vedkjendte sig og underskrev Testamentet, at være ved sin Fornufts fulde Brug, og det andet Vidne, at det ikke véd, om hun var det. Da der herefter ikke haves den Vished for, at Testatrix har været sin Fornuft fuldkommen mægtig, som ifølge Forordningen af 21 Mai 1845 § 24, jfr. § 21, er Betingelsen for Testamentets Gyldighed, idet det navnlig ikke tør antages, at hun — foruden at kunne fatte Testationshandlingens Betydning — har været istand til efter fornøftig Overvejelse, upaavirket af Sindssygdommen, at tage Bestemmelse, om hun vilde oprette Testament og hvorledes dettes Indhold skulde være, vil det omhandlede Testament efter Citantens Paastand være at kjende ugyldigt.

Processens Omkostninger findes at maatte ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Det omhandlede Testament af 20 December 1877 bør være ugyldigt. Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale de Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmisses ere saalydende: Under 20 December 1877 oprettede Afdøde, der var erklæret umyndig og indlagt paa St. Hans Hospitals Plejestiftelse for Uhelbredelige, hvor hun senere er afgaaet ved Døden, et Testamente, hvori hun, som ingen Livsarvinger havde, indsatte tvende af sine Søstordøtre Cathrine Becker og Nicoline Frederikke Begtrup til sine Universalarvinger.

Dette Testamente er forsynet med en Pautegning af Professor, Overlæge Steenberg og Reservelæge Rohmel, som indeholder, at de særlig vare tilkaldte af hende som Testamentvidner, og at hun efter foregaaende Oplæsning har ratihaboret og derpaa egenhændig underskrevet Testamentet, med Tilføjende, at hun, skjøndt Patientinde paa Hospitalet, under Akten var i en saadan mental Tilstand, at hun var istand til i enhver Henseende tilfulde at fatte Betydningen af den ommeldte Akt.

Af Intestatarvingerne har Enkefru Augusta Gregersine Begtrup nedlagt Paastand om, at Testamentet erklæres ugyldigt, da Testatrix ikke havde været sin Fornuft fuldkommen mægtig og at Boet deles mellem Intestatarvingerne efter Loven, og

efterat Fru Begtrup den 22 April d. A. var afgaaet ved Døden, og hendes Bo er overtaget af hendes eneste 2 myndige Arvinger, har den ene, nemlig hendes Søn Cand. juris Begtrup fastholdt Protesten.

De testamentariske Arvinger have derimod paastaet, at Testamentet maa som fuldgyldig respekteres, og at Boets Opjørelse altsaa sker overensstemmende med dettes Bestemmelser.

Under et herefter optaget Thingsvidne have Testamentvidnerne afgivet en Forklaring, som stemmer med deres Erklæring, og som navnlig gaar ud paa, at Testatrix var i en saadan mental Tilstand, at hun tilfulde fattede Betydningen af Testationsakten, idet dog Vidnerne paa Forespørgsel, om Testatrix var ved sin Fornufts fulde Brug, have afgivet, Professor Steenberg: at, da ingen Patient paa Hospitalet kan siges at være ved sin Fornufts fulde Brug — idet de i saa Fald maatte udskrives — heller ikke dette har været Tilfælde med Testatrix, og Reserve-læge Rohmel: at han ikke véd, om hvorvidt hun, da hun underskrev Testamentet, var ved sin Fornufts fulde Brug, men ligesom første Vidne har erklæret, at hun tilfulde fattede Testamentsaktens Betydning, og at Testamentet under Oplæsningen Punkt for Punkt blev forelagt og tydeliggjort for hende, samt at hun, efterat være tilspurgt, om hun forstod Betydningen af, at hun underskrev, dertil svarede som ethvert fornuftigt Menneske, der vilde vedkjende sig og underskrive Testamentet, maatte have svaret, saaledes har det andet Vidne afgivet, at hun fattede, hvad Sagen drejede sig om, idet han efter sit Kjendskab til den mentale Tilstand, hvori hun til den paagjældende Tid var, havde den Opfattelse, at hun maatte kunne forstaa Testationsakten og Betydningen af, at hun underskrev Testamentet. Endvidere have begge disse Vidner erklæret, at Testatrix senere flere Gange har yttret sin Tilfredshed over, at hun havde oprettet Testamentet. Endelig har Prokurator H. F. Dichmann, som har affattet Testamentet og var tilstede under Testationsakten, bevidnet, at han, forinden han conciperede dette, havde gennemgaaet alle Punkter i samme med hende og modtaget hendes Erklæring om, at det var saaledes, at hun ønskede Testamentet affattet, og at han saavel ved denne Lejlighed som under Testationsakten ikke mærkede Noget, som kunde fremkalde nogen Tvivl om, at hun ikke forstod Betydningen af Testamentet og Testationsakten, hvorimod han tvertimod havde den Opfattelse af hende, at hun i saa Henseende var ved sin Fornufts fulde Brug. Hun havde derhos tilføjet, at Testatrix under Forhandlingen med ham blandt Andet fremhævede, at hun, da hun havde saa mange Intestat-arvinger, og den Lod, der kunde tilfalde dem, saafremt hun ikke gjorde Testament, vilde blive ubetydelig, havde bestemt sig til at oprette Testamente til Fordel for nogle Enkelte og opgav hun da for Vidnet, hvorledes hun ønskede Testamentet affattet, idet

hun med Hensyn til et enkelt Punkt bad ham om at konferere med hendes Væрге.

Cand. juris Begtrup gjør nu gjældende, at da Forordningen 21 Mai 1845 § 24 cfr. § 21 bestemmer, at en Testator skal være sin Fornuft fuldkommen mægtig, er det ikke tilstrækkeligt, at han er i en saadan mental Tilstand, at han er istand til i enhver Henseende at fatte Betydningen af Testationsakten, hvorimod der maa fordres, at den, som opretter Testament, er et sundt normalt Menneske, som er ved sin Fornufts fulde Brug, og da Testatrix ikke kan siges at have været i dette Tilfælde, eftersom hun var lidende af chronisk og uhelbredelig Sindsygd, maa Testamentet efter hans Paastand erklæres ugyldigt.

Naar de testamentariske Arvinger have forment, at den Omstændighed, at Testamentet under 12 Januar dette Aar er forsynet med allerhøjeste Konfirmation allerede maa medføre, at der nu ikke kan rejses Spørgsmaal om dets Gyldighed, da dette er afgjort ved selve Konfirmationen, kan Retten ikke heri give dem Medhold, da Konfirmation maa antages alene at være meddelt i Henhold til Forordningen 21 Mai 1845 § 22, idet Testatrix var umyndiggjort, og derfor ikke kan være til Hinder for, at Domstolene undersøge, om hendes mentale Tilstand har været saadan, at hun overhovedet gyldig har kunnet oprette Testamente. Efter hvad Vidnerne ovenfor have forklaret, maa det vel antages, at der fra et lægevidenskabeligt Standpunkt med Foje gjøres en Distinction mellem at være ved sin fulde Fornufts Brug og at være i saadan mental Tilstand, at man er istand til fuldkommen at fatte Betydningen af en enkelt Akt, til Exempel en Testationsakt, men det ses dog ikke, at en enkelt Abnormitet i den mentale Tilstand skulde medføre, at den Paagjældende derfor skulde være udelukket fra at kunne oprette Testament, naar det iøvrigt maatte antages, at han ikke manglede Evne til at opfatte Forholdene og tage Beslutninger med Hensyn til dem, men var i Besiddelse af tilstrækkelig aandelig Frihed og Modenhed til at kunne træffe testamentariske Bestemmelser, og da det efter alt, hvad der ovenfor er anført, maa antages, at Testatrix har oprettet sit Testamente med fuld Bevidsthed om Handlingens retlige Karakter, vil Cand. juris Begtrups Paastand om, at Testamentet kjendes ugyldigt, ikke kunne tages tilfølge.

Der foreligger ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Onsdagen den 11 Juni.

Nr. 98.

Advokat Klubien

contra

Sven Magni Olsson og Arentz Gottlieb Freisleben
(Def. Hansen),

der tiltales for Delagtighed i Bøveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Februar 1884: Arrestanterne Andreas Christian Høg og Sven Magni Olsson samt Tiltalte Arentz Gottlieb Freisleben bør straffes, Høg med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Olsson med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Freisleben med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. I Erstatning til Værtshusholder Julius Johansson betaler Arrestanten Høg 114 Kr. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Salomonsen og Mundt, 40 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne og Tiltalte En for Alle og Alle for En. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Sven Magni Olssons og Arentz Gottlieb Freislebens Vedkommende anførte Grunde i Forbindelse med de Højesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes for Olsson til 8 Maaneder og for Freisleben til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Sven Magni Olsson til otte Maaneder og for Arentz Gottlieb Freisleben til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Andreas Christian Høg for Røveri og Arrestanten Sven Magni Olsson samt Tiltalte Arentz Gottlieb Freisleben for Delagtighed i Røveri. Det er i saa Henseende — for Høgs Vedkommende ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste, for Olssons og Freislebens Vedkommende ved de tildels beedigede Vidneforklaringer, der under Sagen ere afgivne, navnlig af Værtshusholder Julius Johansson og forskjellige til dennes Husstand hørende Personer i Forbindelse med, hvad Arrestanten og Tiltalte selv har erkjendt — godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Den 9 August f. A. om Eftermiddagen Kl. mellem 2 og 3 kom Høg ledsaget af Olsson og Freisleben ned i Værtshusholder Johanssons Beværtning, Nyhavn 57, Kjælderens. Medens de der nøde endel Drikkevarer, i hvis Fortæring Johansson efter deres Opfordring deltog, søgte Høg gjentagne Gange tildels ved Trusler om Vold at faa Johansson til mundtlig at kvittere sin Fordring paa 75 Kr., denne havde paa ham, og som Johansson gjentagne Gange havde afkrævet ham. Johansson vilde imidlertid ikke indlade sig derpaa og søgte forgjæves at faa Høg og dennes Ledsagere til at forlade Beværtningen. I den Tanke lettere at kunne komme tilrette med Høg, naar han blev ene med denne, fik Johansson Olsen og Freisleben til at gaa ud i Køkkenet og gjentog nu sin Opfordring til Høg om at forføje sig bort, og da denne ikke vilde indlade sig derpaa, tog Johansson fat i Høg og denne atter i ham, hvorved de tumlede om i en i Lokalet staaende Sopha. Da Johansson rejste sig op og søgte at undløbe gennem Døren til Køkkenet, blev han standset i denne af Olsson og Freisleben, som holdt ham fast, indtil Høg, som det maa antages opfordret hertil af Olsson, der allerede tidligere havde søgt at fremkalde Haandgribeligheder, med knyttet Haand tilføjede Johansson nogle kraftige Slag i Hovedet og derefter kastede ham om paa Gulvet, hvor han lagde sig ovenpaa Johansson med Knæet paa dennes Bryst og Mellemgulv, slog ham af al Magt, hvor han kunde ramme ham i Hovedet, stødte dette mod Kanten af et væltet Bord og bed ham i en Finger paa højre Haand, alt uden at Johansson kunde væрге sig, idet han i Faldet havde faaet venstre Arm under sig og var forhindret fra at bruge højre Arm, idet Høg bed sig fast i den højre Haands Pegefinger. Sine Voldshandlinger mod Johansson ledsagede Høg stadig med truende Opfordringer til Johansson om at erklære sin Fordring paa ham for kvitteret, og da han endelig fik aftenget Johansson et bekræftende Svar paa disse Opfordringer, hvilket skete paa en Tid, da Olsson havde forladt Lokalet, tog han Freisleben til Vidne paa Johanssons Svar. Under det omhandlede Overfald forhindrede Olsson Johanssons Steddatter Anna Marie Sophie Nielson fra at komme ud af Lokalet

efter Hjælp og slog hende gjentagne Gange med knyttet Haand i Ansigtet, da hun raabte om Hjælp, medens Freisleben, da Johannssons Hustru Margrethe Larsen vilde komme sin Mand til Hjælp, holdt paa hende, og maa det efter alt det Foreliggende antages, at begge de Tiltalte herved have havt til Hensigt at forhindre, at Johannsson fik Bistand. Forsaaavidt Olsson har paa-staaet ved den ommeldte Lejlighed at have været beruset, vil der ikke kunne tages Hensyn til dette Anbringende, da han efter samtlige de i Sagen foreliggende Oplysninger maa anses at have været i en fuldkommen tilregnelig Tilstand. Som Følge af ovennævnte Voldshandlinger havde Værtshusholder Johannsson ifølge Udvisende af tvende samme Dag udstedte Lægeerklæringer erholdt nogle udvortes Beskadigelser, navnlig var venstre Øje i høj Grad svullent og paa venstre Øjelaag og paa Panden fandtes blødende Rifter, hvorhos der paa højre Haands Pegefinger var flere Saar, hvoraf nogle gik temmelig dybt ind i Bløddelene. Ved Siden heraf følte Johannsson Smarter i Hjertekulen og Lænderegionen og led i den paafølgende Tid jevnlig af Opkastninger. Denne sygelige Tilstand, som ogsaa maa antages at hidrøre fra Overfaldet og for hvilken Johannsson senere stadig har været under Lægebehandling, maa ifølge en den 21 December forrige Aar udstedt Lægeerklæring antages at ville blive tilstede i en tildels ubestemmelig Fremtid, saaledes at hans Helbred dog mulig i Tidens Løb vil kunne gjenvindes. Ved de Johannssons Steddatter tilføjede Slag kom hendes Næse til at bløde og Bindehuden paa hendes højre Øje blev indadtil gjennemfyldt med Blod, hvilken Blodudtrængning dog snart tabte sig. Johannssons Hustru fik to Hudforbrændinger i Ansigtet, som det maa antages, ved at Freisleben, medens han holdt paa hende, kom til at berøre hende med en brændende Cigar, han havde i Munden. Ifølge den af Høg afgivne Forklaring, som for hans Vedkommende vil være at lægge til Gruud ved Sagens Afgjørelse, indfandt han sig ved den ommeldte Lejlighed i Johannssons Beværtning i den Hensigt at forman denne til i Vidners Overværelse mundtlig at kvittere sin Fordring paa ham, idet han var vred over gjentagne Gange at være bleven krævet for denne Gjæld. Fra Begyndelsen af vildo han i dette Øjemed alene anvende Trusler om Vold, men da det var kommet til Sammenstød mellem ham og Johannsson, besluttede han ved Vold at aftvinge Johannsson det forlangte Samtykke, uden dog herved at ville udsætte ham for Livsfare; naar han havde aftvunget Johannsson en vidnefast Erkjendelse af, at han ikke skyldte denne Noget, vilde han benytte sig heraf overfor yderligere Paakrav fra Johannssons Side. Om sin Hensigt, paa den anførte Maade at søge at aftvinge Johannsson en mundtlig Kvittering, vil han ikke have udtalt sig til Olsson og Freisleben, og efter de foreliggende Oplysninger kan det overhovedet ikke mod deres Benægtelse anses

godtgjort, at de have havt nogen saadan Kundskab om Arrestantens Forbavende i den nævnte Henseende, at der forsaavidt vil kunne paalægges dem noget Medansvar for hans Handlinger. Arrestanten Høg har opgivet at være født 20 December 1858 i Slesvig, altsaa nu at være 25 Aar gammel, hvilken Alder er skjønnet stømmende med hans Udseende, og er ikke funden forhen straffet heri Landet. Arrestanten Olsson, hvis opgivne Alder af 39 Aar er skjønnet stømmende med hans Udseende, har blandt Andet været anset ifølge Højesterets-Dom 24 Marts 1873 efter Straffelovens § 188 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og senest ifølge Dom afsagt inden nærværende Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 7 Januar 1876 for Værtshusuorden i Medfor af Politivedtægtens § 91 med en Bøde til Kjøbenhavns Kommunes Kasse af 40 Kr. Tiltalte Freisleben er født 26 Februar 1854 og ikke funden forhen straffet ifølge Dom. Som Følge af det Anførte, og da Fremtvængelsen af det omhandlede mundtlige Svar ikke findes at kunne betragtes som Røveri, ville Arrestanterne og Tiltalte, idet Aktionsordren ikke findes at være tilhinder herfor, være at anse: Arrestanten Høg efter Straffelovens § 203 og § 210 efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, Arrestanten Olsson og Tiltalte Freisleben efter dens § 203 jfr. § 47 efter Omstændighederne Olsson med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og Freisleben med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Arrestanten Høg vil derhos have til Værtshusholder Johannsson efter dennes derom nedlagte Paastand at betale i Erstatning 114 Kr.

Nr. 133.

Højesteretsagfører Bagger

contra

Hans Nicolai Sophus Lehmann Kornerup
(Def. Klubien),

der tiltales for Drab.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 April 1884: Arrestanten Hans Nicolai Sophus Lehmann Kornerup bør straffes paa Livet. Saa bør han og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lassen og Overauditor Wolff, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sng tiltales Arrestanten Hans Nicolai Sophus Lehmann Kornerup, der er født den 13 Februar 1848, og som ikke er fundet forhen straffet, for Drab. Ifølge Sagens Oplysninger kom Arrestanten, der tidligere havde drevet en lille Landejendom og derefter boet i en sjællandsk Kjøbstad, for ca. 8 Aar siden tillige med sin Hustru her til Staden, hvor de senere have levet i ringe Kaar, og uden at Arrestanten har haft nogen fast eller stadig Beskæftigelse. I bemeldte Tid have de mod Betaling haft to Born i Pleje, og, efterat det ene af disse var død i Begyndelsen af forrige Aar, henvendte Arrestantens Hustru sig efter Samraad med Arrestanten til Jordemoder Sine Bergesen, Hansens Hustru, for ved hendes Hjælp paany at erholde et Barn i Pleje. Den 25 September f. A. modtog de ogsaa gjennem Jordemoder Hansen et den 19 s. M. udenfor Ægteskab født Drongebarn, med Hensyn til hvilket Forholdet ordnedes saaledes, at Arrestanten skulde adoptere det og herfor i Betaling en Gang for alle modtage 450 Kr. Efterat Adoptionsbevilling var erhvervet, erholdt Arrestanten og hans Hustru den 18 Oktober f. A. den nævnte Sum udbetalt, af hvilken en Del strax medgik til Honorarer til Jordemoder Hansen og til Indløsning af forskellige Ejendele, som de havde maattet pantsætte. Dagen efter døde Barnet, og, da den i den Anledning tilkaldte Læge ved at undersøge Barnet fandt Tegn paa, at der havde været anvendt Vold mod det, gjorde han Anmeldelse til Politiet, hvorefter Arrestanten den 20 s. M. blev anholdt. Under den af Politiet foretagne foreløbige Afhøring bønøgtede Arrestanten at have udøvet nogen Vold mod Barnet, hvilken Forklaring han faastholdt i et den 21 s. M. afholdt Forhør, men i et den 25 s. M. afholdt Forhør afgav han — efter sit Udsagn plaget af Samvittighedsnag og

Anger, siden han blev hensat i Arrest — følgende Forklaring og Tilstaaelse, som han senere har fastholdt, og hvis Rigtighed er saaledes bestyrket ved det iøvrigt Oplyste, at den vil være at lægge til Grund for Sagens Afgjorelse: Efterat Arrestanten og hans Hustru den 18 Oktober f. A. havde modtaget de ovennævnte 450 Kr., forlod Sidstnævnte lidt efter Middag deres Hjem, og, medens Arrestanten nu sad alene hjemme og tænkte over, at han herefter skulde forsørge Barnet, faldt det ham ind, at han kunde fri sig for denne Byrde ved at dræbe Barnet, og, idet samtidig Tanken opstod hos ham om, at en saadan Gjerning lod sig udføre ved at tilføje Barnet en indvendig Beskadigelse, der maatte medføre dets Død, uden dog at dræbe det paa Stedet, fattede han med det Samme den Beslutning, at skille Barnet ved Livet paa nævnte Maade og strax at sætte dette iværk. Han gik derfor hen til den i hans Dagligstue staaende Barnevogn, hvori Barnet laa, anbragte, uden at tage det op af samme, en Haand paa hver af dets Sider udvendig paa Klæderne, saaledes at han lagde Tommelfingrene ind paa dets Bryst og de fire andre Fingre tæt op mod dets Sider, lidt under Armhulerne, og trykkede derefter med begge Hænderne saavel forfra som fra Siderne to Gange stærkt paa Barnets Brystkasse, hvorved det begge Gange skreg højt og græd lidt, men derefter laa rolig. Da hans Hustru kort efter kom hjem, fortaug han det Passerede for hende, der heller ikke fandt noget Usædvanligt i hans Adfærd og først hen paa Aftenen bemærkede, at Barnet var meget sygt, hvorfor hun lod oftmeldte Jordemoder Hansen tilkalde. Denne foranledigede da, at der blev sendt Bud efter den oven omtalte Læge, der imidlertid ikke var hjemme og først indfandt sig næste Dags Morgen. Barnet viste sig da at være Døden nær, og lidt før Middag døde det. Ifølge den med Hensyn til Barnets Lig foretagne Obduktionsforretning var Døden indtraadt som Følge af flere forefundne Læsioner i Brystkassen — Brud af Ribben paa begge Sider, Saar i Lungen og Udtrængning af Luft i højre pleura med Emphysem — hvilke maatte være opstaaede ved ydre Vold, sandsynlig ved en voldsom Sammenklemning af Brystkassen, og i en yderligere i Sagen afgiven Erklæring har Retslægen udtalt, at der Intet er til Hinder for at antage, at Arrestanten har dræbt Barnet paa den af denne omforklarede Maade. Arrestanten vil have udført den ommeldte Gjerning, uden at hans Sind blev sat i nogensomhelst Affekt herved og med klar Bevisthed om, hvad han foretog sig; han vil endnu under sin Mishandling af Barnet have tænkt paa, og efterat have holdt inde med samme, have besluttet, at han, saafremt den ikke var tilstrækkelig til at paaføre Barnet Døden, vilde gjentage den. Forøvrigt har der under Sagen været Spørgsmaal om Arrestantens Tilregnelighed, og har Arrestanten i den Anledning været udlagt paa Kommunehospitalet under Observa-

tion af Retslægen. Som sin Opfattelse af, hvad der iøvrigt er oplyst, meddeler Retslægen i Skrivelse til Retten af 11 Januar d. A., at han antager, at Arrestantens Fader i det mindste til en vis Grad har lidt af Sindssygdom, der for Ukyndige nærmest har vist sig som Særhed i det ydre Væsen, at Arrestanten har været doven, ligegyldig, sær i sit Væsen og undertiden tilbøjelig til Tungsind og Hovedpine, samt at Arrestanten for et Par Aar siden muligvis har havt et let Anfald af Melankoli, men ialfald for Tiden har det langt bedre end dengang. Som iagttaget om Arrestantens Tilstand, medens han henlæa under Observation, meddeler Retslægen i samme Skrivelse, at Arrestanten er indeholdt, dvaak og ligegyldig, aldeles interesselos, taus og tilbageholdende; han sov godt om Natten, spiste godt og havde alle Funktioner i Orden; hans Humør var stadig i god Ligevægt, egentlig Depression var ikke tilstede, han led hverken af Hallucinationer, vanvittige eller forvirrede Forestillinger; om han tænkte synderlig paa sin Forbrydelse, lod sig ikke afgjøre, men egentlig Anger syntes han ikke at føle; han svarede i Samtale ret fornuftigt, men robede dog, at Evnerne vare noget svækkede og syntes at have været det i nogen Tid. Denne Svækkelse forekom imidlertid ikke Retslægen at være af saa fremtrædende Natur, at han turde tillægge den nogen Indflydelse paa Arrestantens Tilregnelighed, og han slutter med at udtale det som sin Overbevisning, at Arrestanten for Tiden er tilregnelig, og at der ingen Grund foreligger til at antage, at Arrestantens Tilstand har været væsentlig anderledes, da han begik den i Sagen omhandlede Forbrydelse. Denne Erklæring om Arrestantens Tilregnelighed er tiltraadt af det kongelige Sundhedskollegium i dets Skrivelse til Retten af 4 d. M, og som Sagen herefter og iøvrigt foreligger, finder Retten Intet, hvorpaa kan støttes en Antagelse af, at Arrestanten, da han begik Forbrydelsen, ikke var i fuldkommen tilregnelig Tilstand. I Medfør af Foranstaaende, og idet Arrestantens Drab af Barnet efter samtlige med samme forbundne Omstændigheder findes at maatte betragtes som et med Overlæg udøvet, vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Torsdagen den 12 Juni.

Nr. 155.

Advokat Hindenburg

contra

Elna Hansson eller **Hansdotter** (Def. Levinsen),

der tiltales for Forfalskning af sin Opholdsbog.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Juni 1884: Tiltalte Elna Hansson eller Hansdotter bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i fem Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nyegaard og Kaas, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinsen 20 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 Juli 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 17-18.

Torsdagen den 12 Juni.

Nr. 155.

Advokat Hindenburg

contra

Elna Hansson eller Hansdotter (Def. Levinseu).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte Elna Hansson eller Hansdotter, der ifølge et fremlagt svensk Præstebrev er født den 17 Juli 1858, altsaa 25 Aar gammel, hvilken Alder af Retten er skjønnet at stemme med hendes Udseende, og som ikke er funden forhen straffet her i Landet, tiltales under nærværende Sag for Forfalskning af sin Opholdsbog, og er det i saa Henseende ved hendes egen, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse, idet hun, for at give sig Udseende af at være yngre end hun virkelig er, har i forrige Aar i den hende af vedkommende Politimyndighed meddelte Opholdsbog forandret sit Fødselsaar fra „1858“ til „1861“ og derefter i forrige og indeværende Aar forevist den saaledes forfalskede Bog dels for Personer, hos hvem hun søgte Tjeneste, dels for Politimyndigheder, hos hvem hun anmeldte Tilgang til eller Afgang fra Tjenester. Forfalskningen skjønnes iøvrigt at være saa mangelfuldt udført, at den har været let kjendelig.

Som Følge heraf vil hun være at anse efter Straffelovens § 274, 2det Led, jfr. § 270 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de beskikkede Sagførere, hvis Sagforelse har været lovlig, 15 Kr. til hver.

Nr. 70.

Advokat Levinsen

contra

Hans Johansen (Def. Asmussen),

der tiltales for trykte Injurier mod Overretssagfører C. de F. Skibsted.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juli 1882: De paastævnte, for Citanten, Overretssagfører C. de F. Skibsted, fornærmelige Udladelser bør døde og magtesløse at være, og bør Indstævnte, fhv. Dampmøller H. Johansen, straffes med simpelt Fængsel i 3 Maaneder; saa bør Indstævnte og betale Citanten Sagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven. Der forelægges Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 6 Marts og 1 Mai d. A. fremlagte Indlæg.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Tiltalte ikke i nogen Henseende har godtgjort sin Berettigelse til at bruge de i Dommen anførte, af Overretssagfører Skibsted paatalte fornærmelige Udladelser, og det maa derfor have sit Forblivende ved, at disse ved Dommen ere erklærede døde og magtesløse. Men da en af Retslægen under 7 Juni f. A. udstedt, af Sundhedskollegiet tiltraadt Erklæring lyder paa, at Tiltalte dengang led og syntes i flere Aar at have lidt af Forfølgelsesforestillinger eller saakaldet Forfølgelsesvanvid, og at han paa dette Omraade og navnlig ligeoverfor hans mangfoldige Anklager og Injurier mod Autoriteterne maatte anses for at være utilregnelig, findes det betænkeligt, at anse ham med Straf for de paaklagede Udtalelser.

I Henseende til Processens Omkostninger i forrige Instants bliver Dommen efter Sagens Omstændigheder at stadfæste. De Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salærer blive at udrede af det Offenlige

Thi kjendes for Ret:

Hans Johansen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at

stande. Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag har Citanten, Overretssagfører C. de F. Skibsted andraget, at der i et Dagblad, der kalder sig „Herolden, Organ for det socialistiske Arbejderparti“, dets Nr. 30 for 4 Februar 1882 findes optaget en Artikel med Overskriften: „Hvor skal man søge Rot i Danmark?“, hvilken Artikel angiver som Forfatter „H. Johansen, fhv. Dampmøller“, og hvori der indholdes følgende Udtalelser:

„Dette vil Hr. Overretssagfører C. de Fine Skibsted ikke, selv med en ny falsk Ed, kunne benægte“, og „Han vil mulig ligesom hans ærede Kollega og Medhjælper C. de Fine Skibsted forsøge at faa mig erklæret umyndig, for i større Ro og Mag at kunne udplyndre og bestjæle mig og skulde dette ligesom for Hr. Skibsted mislykkes, da vil han vist med Lethed fra denne Herre faa en ny lang løgnagtig Beskyldning imod mig tilsendt Hr. Politidirektor Crone“.

I Anledning af disse Udtalelser har Citanten anlagt nærværende Sag mod Indstævnte, fhv. Dampmøller H. Johansen, og gaar hans Paastand ud paa, at de paaagjældende Udtalelser eller i alt Fald de i dem liggende Sigtelser imod ham for at have uflagt falsk Ed, for at have forsøgt at faa Indstævnte erklæret umyndig for i større Ro og Mag at kunne udplyndre og bestjæle ham samt for at have tilsendt Politidirektoren en lang, løgnagtig Beskyldning imod Indstævnte, kjendes dode og magtesløse, at Indstævnte herfor anses med Straf efter Lovgivningen samt at Indstævnte tilpligtes at betale Sugens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har derimod, uden at benægte, at de ovenanførte Udladelser man forstaas paa den af Citanten angivne Maade, paastaat sig frifunden for Citantens Tiltale og sig tillagt Sugens Omkostninger skadesløst, idet han har anset sig for berettiget til at fremføre de paaagjældende Sigtelser imod Citanten; men da Indstævnte ikke ved det af ham under Sagen Fremlagte i nogen Henseende har godtgjort sin Berettigelse hertil og da Udladelserne maa anses i høj Grad fornærmelige for Citanten, der deri sigtes for Handlinger, som, hvis de virkelig af ham vare begaaede, vilde gjøre ham uværdig til Medborgeres Agtelse, vil der være at give Dom efter Citantens Paastand,

saaledes at den Straf, hvormed Indstævnte efter Straffelovens § 216 vil være at anse, findes at burde bestemmes til simpelt Fængsel i 3 Maaneder og at Sagens Omkostninger bestemmes til 50 Kr. Der vil være at forelægge Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 6 Marts og 1 Mai d. A. fremlagte Indlæg. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Mandagen den 16 Juni.

Nr. 8. Godsejer **Wilhelm Hansen** (Levinen)
 contra
 Hestehandler, Baron **O. Eggert** (Ingen).

betr. Byttehandel om en Hest.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 Juni 1882: Indstævnte Hestehandler, Baron O. Eggert bor for Tiltale af Citanten, Godsejer Wilhelm Hansen til Valdnevs paa Falster i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. Der forelægges Justitsraad Grøner en Frist af 8 Dage fra Dato til Berigtigelse af Stempelpligten med Hensyn til de af ham d. 27 Juni og 21 Novbr. f. A. fremlagte Indlæg og den af ham d. 6 Februar d. A. fremlagte Protokollation.

Højesterets Dom.

Om det end kunde anses bevist, at Indstævnte under sin i den indankede Dom ommeldte Samtale med Citanten den 16 Januar 1880 havde udtalt sig paa den af Vidnet Jens Poulsen omforklarede Maade, vilde der dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder mangle Føje til, paa de ved denne Lejlighed brugte løse og almindelige Ytringer at begrunde en egentlig kontraktmæssig Forpligtelse for Indstævnte til, saafremt den Hest, han lovede at sende Citanten i Bytte mod den Vallak, som Citanten havde modtaget af Indstævnte ved den tidligere Byttehandel — der maa betragtes som en selvstændig og endelig afsluttet Retshandel — ikke anstod ham, da at ombytte den med en anden og vedblive med en saadan Ombytning, indtil Citanten fik en Hest, der passede

ham. Som Følge heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil denne være at stadfæste, hvorved bemærkes, at der efter Proceduren ikke under denne Sag vil være at afgjøre Noget om den Forpligtelse, der paa Grund af Oplysningerne om, at den af Indstævnte i Januar 1880 leverede, men atter af ham tilbagetagne Hest befandtes spatlam, maatte paahvile Indstævnte til at tilbagelevere den af ham i Bytte for samme modtagne Vallak eller erstatte dens Værdi.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Godsejer Wilhelm Hansen til Valdnes paa Falster paastaet Indstævnte, Hestehandler, Baron O. Eggers tilpligtet til under en daglig Mulkt at levere ham en 6 å 7 Aar gammel sort Hest af Højde 10 Kv. 2 $\frac{1}{2}$ å 3 Tommer med 4 gode rene Ben og fri for skjulte Fejl, samt betale ham for Afsavn af en saadan Hest fra 1 Juli 1880 og indtil den bliver leveret, en Erstatning af 1 Kr. daglig eller efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn og endelig Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte derimod procederer til Frifindelse for Citantens Tiltale med Tillæg af Processens Omkostninger skadesløst.

Ifølge Citantens Fremstilling leverede Indstævnte ham i Juni 1879 en sort Vallak, der skulde benyttes i Citantens Firspand, og modtog i Bytte for samme en Citanten tilhørende brun Hoppe og 400 Kr. kontant. Skjønt det, da Vallakken blev taget i Brug, viste sig, at den i høj Grad led af Skyhed, sendte Citanten den dog ikke tilbage til Indstævnte, men benyttede den saa godt, det lod sig gjøre. Paa en Kjøretur, som Parterne den 16 Januar 1880 foretog med Vallakken, indrømmede Indstævnte imidlertid, at en saa sky Hest var umulig til Kjørebrug, og tilbød Citanten at tage den tilbage og levere ham en anden Hest istedet. Navnlig omtalte han for Citanten en anden sort Vallak, som var bleven Citanten forevist, og da Sidstnævnte erklærede, at han ganske overlod til Indstævnte at skaffe ham en Hest, der kunde indtage den førstnævnte Vallaks Plads i Firspandet, og passe dertil, gav Indstævnte Citanten Haanden og takkede ham for hans Tillid, idet han udtalte, at

Citanten kunde være overbevist om, at han kun vilde levere ham en Hest, som han kunde være tjent med, og at han, saafremt den Hest, han sendte, ikke anstod Citanten, vilde hurtigst muligt ombytte den med en anden og vedblive med saadan Ombytning indtil Citanten fik en Hest, som passede for ham, og da Citantens Kudsk, Jens Poulsen, hertil yttrede, at det jo dog ikke var Mening, at man saaledes skulde vedblive med at bytte Kjøreheste, udtalte Indstævnte, at han var overbevist om, at Citanten i Et og Alt skulde blive tilfreds med den Hest, som han vilde love. Det blev derefter aftalt, at Kudskens Dagen efter skulde rejse til Roeskilde med Citantens Vallak og der modtage en Hest som lovet af Indstævnte. Citantens Vallak blev da ogsaa efter Aftale den følgende Dag i Roeskilde afleveret til Indstævnte, som istedet leverede Citantens Kudsk, bemeldte Poulsen, en anden sort Vallak, der var omtrent 8 Aar gammel og i Størrelse og Farve passede ind i Citantens Firspand. Med denne Vallak — som Citanten ikke uden Bevis, hvilket Indstævnte ikke har præsteret, har villet erkjende for identisk med den ham tidligere foreviste, som Indstævnte havde omtalt paa Kjøreturen — ankom Kudskens sent om Aftenen til Orchoved, og da han derfra red den hjem til Valdøns, mærkede han, at den haltede. Citanten lod da kort efter Hesten syne af en autoriseret Dyrlæge, der som Vidne under Sagen edelig har forklaret, at han undersøgte Hesten omtrent den 20 Januar 1880 samt den 28 s. M. og befandt den spattet paa venstre Bagben, hvorefter den haltede, og at han antager, at Hesten har lidt af denne Sygdom, som han ikke tror at være kurabel, mindst 8 à 14 Dage, for han første Gang undersøgte den. Paa Grund heraf underrettede Citanten kort efter Modtagelsen Indstævnte om, at han maatte tage den leverede Vallak tilbage og sende en anden til Firspandet tjenlig Hest, og herimod havde Indstævnte ingen Indvending at gjøre, men bad blot Citanten om forelobig at bruge Vallaken saa godt det lod sig gjøre, indtil han fandt en for Citanten tjenlig Hest, hvilket snart vilde ske. Foruaret forløb imidlertid uden at Citanten fik den lovede Hest, hvorfor han mindede Indstævnte, som derpaa i Svarekrivelse af 4 Mai 1880 lovede Citanten, saasnart han fandt en sort Hest, som passede, strax at sende den. Den 22 s. M., da Citanten, der skulde rejse til Udlandet, traf Indstævnte i Kjøbenhavn, lovede Sidstnævnte derhos, at han inden den 1 Juli s. A. skulde have sendt Citanten en Hest som omakkorderet, og Citanten sendte derefter den spattede Vallak tilbage til Indstævnte, der tog imod den uden at protestere mod Tilbagesendelsen. Indstævnte sendte imidlertid ikke nogen Hest inden den 1 Juli 1880, og da han heller ikke senere skal have været at formaa til at opfylde sin Forpligtelse, har Citanten anlagt nærværende Sag.

Indstævnte har imidlertid givet en Fremstilling af det mellem Parterne Passerede, der i væsentlige Punkter afviger fra den af Citanten givne Fremstilling. Ligesom Indstævnte nemlig har benægtet, at den først leverede Vallak led af Skyhed, i alt Fald i nogen synderlig Grad, eller at han skulde have erkjendt dette, saaledes paastaar Indstævnte navnlig, at den Samtale, som fandt Sted mellem Parterne paa Kjøreturen den 16. Januar 1880, er aldeles fejlagtig refereret af Citanten. Ifølge Indstævntes Fremstilling orklærede han sig vel ved den nævnte Lejlighed villig til at tage den først leverede Vallak tilbage, men kun paa den Betingelse, at Citanten i Bytte for den modtog den anden, Indstævnte tilhørende Vallak, som Citanten kort forinden havde besigtiget og kjørt en Prøvetur med; der var slet ikke Tale om at levero en anden Hest, som passede til Citanten, men alene om at levere den bestemte nysnævnte Vallak, og endmindre forpligtede Indstævnte sig til at vedblive med Ombytning, indtil Citanten fik en Hest, som anstod ham. Indstævnte paastaar derhos, at den Vallak, han afleverede til Citantens Kudsk i Roeskilde, var den omkontraherede og Citanten tidligere foreviste, og har bestemt benægtet, at denne ved Afleveringen var halt eller led af Spat. Endvidere benægter Indstævnte, at Citanten kort efter Modtagelsen af den anden Vallak skulde have givet ham nogen Meddelelse som den af Citanten paastaaede; først engang i Foraaret 1880, efterat han allerede længe havde brugt Vallaken, bad Citanten Indstævnte om ved Lejlighed at skaffe ham en anden Hest istedetfor Vallaken, der var bleven halt; men Citanten erkjendte samtidig sin Forpligtelse til at beholde den leverede Vallak. Indstævnte lovede ham da at gjøre hvad han kunde, og andet og mere ligger heller ikke i Indstævntes Skrivelse af 4 Mai 1880. Ligesaa lidt paatog Indstævnte sig nogen Forpligtelse til at ombytte den leverede Vallak med en anden, da Citanten den 22 Mai næstefter traf ham i Kjøbenhavn, og end mindre til at levere en saadan hurtigst muligt eller til en bestemt Tid, navnlig den 1 Juli 1880.

Forsaaavidt nu Citanten har støttet sin Paastand paa det Lofte, Indstævnte efter Citantens Anbringende skal have afgivet paa den ovennævnte, den 16 Januar 1880 foretagne Kjøretur, bemærkes, at Vidnet Poulsen vel desangaaende under Sagen har afgivet en Forklaring, der i det Væsentlige stemmer med Citantens Fremstilling, og til yderligere Støtte for Rigtigheden af samme har Citanten derhos henvist til, at Indstævnte som omdelt i det under Sagen fremlagte Brev af 4 Mai 1880 har lovet Citanten, saafremt han fandt en sort Hest, som passede, strax at sende ham den, og at Indstævnte, som bemærket, har taget mod den spattede Vallak, uden at protestere mod Tilbage-sendelsen; men ligesom der ikke findes at kunne tillægges disse sidstnævnte Omstændigheder nogen videre Betydning, saaledes

kan det heller ikke ved det nævnte Vidnes Forklaring mod Indstævntes Benægtelse anses for godtgjort, at Indstævnte ved den omhandlede Lejlighed skulde have paataget sig en Forpligtelse som den af Citanten paastaede. Foruden at bemeldte Vidnesbyrd som enligt i hvert Fald ikke kunde afgive fuldt Bevis for Rigtigheden af Citantens Fremstilling, fremgaar det nemlig ikke af samme, at det af Indstævnte gjorte Tilbud blev akcepteret af Citanten, og Vidnesbyrddet er i det Hele af en for los Beskaffenhed til derpaa at støtte nogen juridisk Forpligtelse.

Ikke heller kan det mod Indstævntes Benægtelse anses for godtgjort, at han ved nogen senere Lejlighed, navnlig heller ikke den 22 Mai 1880, skulde have paataget sig nogen Forpligtelse overfor Citanten som den af denne paastaede, og naar Citanten endelig har villet støtte sin Paastand paa selve den Omstændighed, at den sidst leverede Vallak ved Afleveringen var spathalt, bemærkes, at selv om dette mod Indstævntes Benægtelse kunde anses for bevist, og selv om Citanten af denne Grund maatte anses for berettiget til at kræve Byttehandelens Tilbagegang, kan den nævnte Omstændighed i hvert Fald ikke hjemle Berettigelsen af en Paastand som den af Citanten nedlagte, og maa det i saa Henseende være uden al Betydning, at der, som af Citanten hævdede, maa gaa ud fra, at den sidst leverede Vallak ikke var identisk med den Citanten tidligere foreviste.

I Henhold til Foranstaaende vil Indstævnte være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorimod Processens Omkostninger efter Omstændighederne findes at burde ophæves.

Der vil være at forelægge Justitsraad Grüner en Frist af 8 Dage fra Dato til Berigtigelse af Stempelpligten med Hensyn til de af ham den 27 Juni og 21 Novbr. f. A. fremlagte Indlæg og den af ham den 6 Februar d. A. fremlagte Protokollation, der maa betragtes som et Indlæg. Iøvrigt foreligger der ikke Stempelovertrædelse.

Nr. 45. Firmaet W. Bøhncke & Co. (Asmussen)

contra

Fabrikanterne F. W. Nissen, Carl Holm, m. Fl.
(Ingen)

betr. Overtrædelse af en Overenskomst.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 April 1883: De Indstævnte, Firmaet W. Bæhnecke & Co., bor erlægge en Bøde af 500 Kr. til lige Deling mellem Fabrikant Holm, Urtekræmmerforeningens Stiftelse, Høkernes Stiftelse og Værtshusholdernes Stiftelse. Sagens Omkostninger oplæves. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes, forsaavidt det maatte befindes, at den ovennævnte Overenskomst af 30 August 1880 ikke er skreven paa behørig stemplet Papir.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under 30 August 1880 blev der mellem forskellige Sennepsfabrikanter her i Byen, deriblandt de Indstævnte Firmaet W. Bæhnecke & Co. indgaaet en Overenskomst, hvorved det blandt Andet bestemtes, at Prisen for Sur- og Fiskesennep i Krukker skulde være 45 Øre pr. Pot, dog at det skulde være hver af Kontrahenterne tilladt at afhænde saadan Sennep til Handlende i Kjøbenhavn for 40 Øre pr. Pot, naar Vedkommende paa engang kjøbte og modtog mindst 10 Potter. For Overtrædelse af denne Bestemmelse skulde vedkommende Fabrikant bøde 500 Kr., hvoraf en Fjerdedel skulde tilfalde Angiveren, en Fjerdedel Urtekræmmerforeningens Stiftelse, en Fjerdedel Høkernes Stiftelse og en Fjerdedel Værtshusholdernes Stiftelse; dog skulde Paagjældende, naar Overtrædelsen havde fundet Sted uden hans Villie og Vidende, kunne fritages for at betale Bøden, mod at han strax afskedigede den Kontorbetjent, Kudsk eller Udsælger, hvem Forseelsen maatte tilskrives. Under Henvisning til den saaledes indgaaede Overenskomst samt under Paaberaubelse af, at samme er bleven overtrændt derved, at de Indstævnte flere Gange have solgt Sennep til en herværende Detailhandler i mindre Partier end 10 Potter, uden at denne dog har betalt mere end 40 Øre pr. Pot, have Citanterne Sennepsfabrikanterne A. Nissen, Carl

Holm & Co., C. Thyge Ludvigsen & Co., Olsen & Warncke, A. Knudsen & Co., H. P. Petersen samt Ernst Meyer & E. A. Grønbeks Efterfølger under nærværende Sag søgt de Indstævnte tilpligtede at erlægge en Bode af 500 Kr. til Fordeling mellem Angiveren, Fabrikant Holm og de i Overenskomsten nævnte Stiftelser i det der angivne Forhold samt derhos tilsvare dem Sagens skadesløse Omkostninger. De Indstævnte have derimod paastaet sig frifundne med Tillæg af Sagens Omkostninger.

Det er in confesso, at de Indstævntes Kudske flere Gange har solgt den ovennævnte Detailhandler Sennep i mindre Poster end 10 Potter, uden at der dog er blevet betalt mere end 40 Øre pr. Pot, men efter Detailhandlerens Forklaring, der i det Væsentligste stemmer med den af Kudsken afgivne, har Reglen dog været, at der er blevet leveret ham 10 Potter ad Gangen, og der er kun afvejet herfra 2 à 3 Gange, enten fordi Kudsken, hos hvem Sennepen kjøbtes uden foregaaende Bestilling, da ikke har havt mere i sin Besiddelse, eller fordi han selv ikke havde et tilstrækkeligt Antal tomme Krukker at give tilbage. Han betalte vel da kun den modtagne Sennep med 40 Øre pr. Pot, men da han vel vidste, at denne Pris var betinget af, at han ikke modtog mindre end 10 Potter, ansaa han sig forpligtet til, naarsomhelst det forlangtes, at modtage, hvad der manglede i 10 Potter. De Indstævnte have nu forment, at der efter det saaledes Foreliggende ikke kan siges at være begnaet et Brud paa den indgaaede Overenskomst, da dennes Ojemed alene har været at forhindre, at en Fabrikant ved at sælge under Prisen skulde søge at erhverve de andre Fabrikanters Kunder, med andre Ord at forhindre Kapreri, hvorom der in casu slet ikke har været Tale. Det ses imidlertid ikke, at denne Opfattelse lader sig forene med Overenskomstens Ord, hvorefter det alene er tilladt at sælge til en Pris af 40 Øre pr. Pot, naar vedkommende Handlende paa engang kjøber og modtager mindst 10 Potter. Det skjønnes nemlig ikke rettere, end at det herefter i ethvert Fald maatte have paahvilet Kudsken, naar han en enkelt Gang ikke havde kunnet levere 10 Potter, da snarest at levere og fordre modtaget, hvad der manglede i 10 Potter, men det er end ikke paastaet under Sagen, at dette er sket i noget af de paa-gældende Tilfælde.

Selv om det imidlertid maatte antages, at det Passerede i og for sig er i Strid med Overenskomsten, have de Indstævnte dog forment, at de maa frifindes, da det er uden deres Villie og Vidende, at Kudsken har handlet som sket, og Citanterne derfor efter Overenskomsten kun kunde afkræve dem Mulkt, naar de ikke afskedigede Kudsken; men en Opfordring hertil er slet ikke fremkommen. Heller ikke denne Opfattelse skjønnes imidlertid at have Hjemmel i Overenskomstens Ord, idet det efter disse tvertimod maatte være de Indstævntes Sag, saasomt de vare

komne til Kundskab om det stedfundne Brud paa Overenskomsten, strax af egen Drift at afskedige Kudskene, hvis de vilde fri sig for Mulktansvaret.

I Henhold til Foranstaaende ville de Indstævnte ikke kunne undgaa at dømmes efter Citanternes Paastand, dog saaledes at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at hæve.

Statskassens Ret vil være at forbeholde, forsaavidt det maatte findes, at den ovennævnte Overenskomst af 30 August 1880 ikke er skreven paa behørig stemplet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 31. Tømmersvendene **C. Schneider, Peder Madsen, P. Bronée, P. Rasmussen, H. Poulsen, V. Colding, N. Gravesen, A. Brømsøe, A. Petersen, G. Bøving, V. Lund, C. Lumholtz, P. Andersen, J. Hansen og F. Welcher eller Welsker** (Levinsen efter Ordre)

contra

Tømmermester **A. Sivertsen** (Selv).

betr. Resttilgodehavende for udført Bygningsarbejde.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 Mai 1883:
Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger maa det antages, at det i den indankede Dom omtalte Arbejde skulde udføres som et Fællesforetagende af Svendene, som herfor, naar hele Arbejdet var fuldført, skulde have Betaling i en samlet Sum, og i Overensstemmelse herned have Citanterne ogsaa nedlagt Paastand om i Fællesskab at tilkjendes det under Sagen omhandlede Restbeløb.

Idet der herefter har manglet Føje til den skete Afvisning, vil Citanternes for Højesteret nedlagte Paastand om Sagens Hjemvisning til Kriminal- og Politiretten og om Bevilgelse af den der af dem begjærte Anstand til at behandle Sagens Realitet, være at tage til Følge.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves og Salærerne for den befalede Sagførelse for Højesteret at maatte udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Kriminal- og Politiretten og den der af Citanterne begjærte Anstand i fjorten Dage bevilges. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium for Højesteret tillægges der Advokat Henriksens Dødsbo 20 Kroner og Advokat Levinsen 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende, ved Sagførere procederede Sag, hvorunder Klagerne, Tømmersvendene C. Schneider, Peder Madsen, P. Bronée, P. Rasmussen, H. Poulsen, V. Colding, N. Gravesen, A. Bromsøe, A. Petersen, G. Bøving, V. Lund, C. Lumholtz, P. Andersen, J. Hansen og F. Welsker, paastaa Indklagede, Tommermester A. Sivertsen, tilpligtet at betale dem som Resttilgodehavende for udført Afbinding ved trede Bygninger i Dannebrogsgade Nr. 46 205 Kroner 71 Øre med Renter heraf 5 pCt p. a. fra Klagens Dato den 7 Oktober f. A. til Betaling sker, have Parterne indladt Formaliteten til særskilt Paakjendelse, idet Indklagede har paastaet Sagen afvist som indeholdende en uberettiget Cumulation.

Det fremgaar af Proceduren, at Sogsmaalet angaar Betalingen for et Arbejde, som Klagerne have udført for Indklagede i saakaldet samlet Akkord, saaledes at der for hver enkelt særskilt Del af Arbejdet har været fastsat en bestemt Betaling, men endelig Opgjørelse af Mellemværendet først har skullet finde Sted efter Arbejdets Tilendebringelse paa den Maade, at den samlede Sum for hele det udførte Arbejde fordeltes mellem Klagerne i Forhold til den Tid, Enhver af dem har arbejdet. Herefter har der nu vel forsaavidt bestaaet en vis Forbindelse mellem Klagerne Krav indbyrdes, som Storrelsen af den Betaling, der tilkommer hver enkelt for det af ham udførte Arbejde, er bleven afhængig ogsaa af den Hurtighed og Duelighed, hvormed den øvrige Del af Arbejdet er bleven udført af de Andre, men denne

Forbindelse skjønnes dog ikke at være af en saadan Beskaffenhed, at der paa den alene kan støttes nogen Berettigelse for Klagerne til under Et at indtale deres Krav, og da de ikke have godtgjort, at der i nogensomhelst anden Henseende bestaar en Sammenhæng mellem deres Fordringer, findes der at foreligge en ved Lovgivningen forbudt Cumulation af Søgmaal, som Følge af hvilken Sagen ex officio vil være at afvise.

Torsdagen den 19 Juni.

Nr. 10. Bagermester **Th. Thorsteinsson** (Shaw)

contra

Guldsmed **Sumarlidason** (Alberti).

betr. Gyldigheden af en Ejendomshandel.

Isafjord Syssels Gjæsterets Dom af 23 Juli 1875: Indstævnte, Guldsmed Sumarlidi Sumarlidason af Ædø, bor til Citanten, Th. Thorsteinsson af Isafjord under 2 Kr. Mulkt til Snefeldereps Fattigkasse for hver Dag, han sidder denne Dom overhørig, at overdrage og med lovlig Overdragelsesdokument at hjemle 420 Al. gl. Taxt af Ædø med alle Herligheder til Søs og Lands, og alle paa Ædø opførte Bygninger, hvoraf Indstævnte er Ejer, med tilhørende Kakkellovne, Komfurer og alle mur- og nagelfaste Appertinentier for en Betaling af 5000 Kr. og desuden alle Indtægter af denne Jordlod fra Fardag 1875, indtil Overdragelse sker, samt betale alle denne Sags Omkostninger, og følgende af Indstævnte brugte ærekrænkende Udtryk: „som ikke, forsaavidt mig bekendt, nyder den bedste Anseelse i Pengesager“; endvidere: „derimod synes dette Krav kun at være fremsat i den Hensigt at have Noget, han kunde tage tilbage under Skin af Villighed til Forlig, for derved at vildlede Forligskommissionen og Retten“; endvidere: „Med mindre det skulde være den Bevæggrund at spinde Silke af Andres Formue, hvilket ogsaa Rygtet siger, at min Modpart har havt Greb paa, hvor han har kunnet faa Fingre i Andres Ejendomme, hvilket er saa almindelig bekjendt, at det ikke behøver at fortælles“; endvidere: „saa er det foranlediget ved den gyldige Grund, at hvis der blev givet Citanten nogen Frist med Hensyn hertil, er det meget tvivlsomt, om denne Ret senere kunde gjøres gjældende, naar man har at

gjøre med saadanne Folk, som undertiden have flere Tusinde Daler imellem Hænderne og saa paa eengang, naar visse Begebenheder indtræffe, blive fattige, uden at Nogen veed Noget af, at de har lidt nogetsohmhelst Formuetab, og undertiden bevise ved thinglyste Dokumenter o. fl., at Alt tilhorer Andre"; og endelig tilsidst: „Jeg er derfor overbevist om, (ligesom jeg for har sagt), at den af Vidnerne afgivne Forklaring synes at bestyrke, at det oftnævnte Dokument er kommet til Existens imod min Villie og Anmodning, men ved min Modparts almindelig bekjendte Energi og Dygtighed, det vil sige i at faa Fingre i de Ting, han for saa lang Tid siden har fæstet sine Øine paa som dette“

kjendes herved døde og magtesløse at være. At efterkommes inden 3 Solemærker fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Islandske Landsoverrets Dom af 6 August 1877: Naar Appellanten Sumarlidi Sumarlidason, efter foregående lovlige Stævning, i Retten ved sin Ed benægter at have underskrevet det omhandlede Dokument, dateret 27 April 1874, bor han for Indstævntes, Thorsteinn Thorsteinssons, Tiltale i denne Sag fri at være, men troster han sig ikke til saadan Ed at aflægge, bor han under 2 Kr. daglig Mulkt til Snefjelde Reps Fattigkasse til Indstævnte med lovligt Skjøde at afhænde 420 Alen gl. Taxt af Ædo med alle Herligheder tillands og tilvands, og alle de Bygninger paa bemeldte Ø, som Appellanten der ejer, med tilhørende Kakkellovne, Komfurer, samt alt mur- og nagelfast imod en Betaling af 5000 Kr. Underrettsdommen stadfæstes, forsaavidt angaar Mortifikationen af de deromtalte ærekrænkende Udtalelser. Sagens Omkostninger ophæves for begge Instantser. At efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den skete Indstævning af Sagen til Højesteret kunde der kun være Spørgsmaal om ex officio at annullere Gjøsteretsbehandlingen, men hertil mangler der Føje.

Da Indstævnte ikke kan anses at have benægtet at have underskrevet det i den indankede Dom omhandlede, Højesteret in originali forelagte Salgsdokument at 27 April 1874, men, som i Dommen berørt, har gjort gjældende, at han paa Grund af Beruselse ikke mindes at have underskrevet det, vil det ikke kunne tilstedes ham, som ved Dommen sket, edelig at fralægge sig sit Navns Underskrift, hvorimod han — der ikke kan antages at have været videre paavirket af Nydelsen af stærke Drikke, dengang Dokumentet i Vidners Overværelse

blev udfærdiget, og forøvrigt ingen Indsigelse har fremsat for Højesteret mod dets Gyldighed — maa dømmes ubetinget til at meddele Citanten Skjøde paa den i Dokumentet omtalte Ejendom paa Ædø med alt dens deri nærmere beskrevne Tilbehør mod en Betaling af 5000 Kroner. Derimod findes Citantens Paastand for Højesteret om at kjendes berettiget til at oppebære Indtægterne af Ejendommen fra Fardag 1875 indtil Overdragelse sker eller at tillægges Erstatning herfor efter uvillige Mænds Skjøn ikke i det Foreliggende at have et tilstrækkeligt Grundlag.

Efter Sagens processuelle Stilling maa det have sit Forblivende ved den givne Mortifikation paa forskellige, af Indstævnte brugte Udladelser om Citanten, og Dommens Bestemmelse om Ophævelse af Processens Omkostninger i de foregaaende Instantser tiltrædes.

Processens Omkostninger for Højesteret blive ogsaa at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør inden 8 Uger fra denne Højesteredomms Forkyndelse under en Bøde af 2 Kroner til Snæfjælla Repts Fattigkasse for hver Dag, han sidder Dommen overhørig, meddele Citanten Skjøde paa den i det ovennævnte Dokument af 27 April 1874 omhandlede Ejendom med Tilbehør imod en Betaling af 5000 Kroner. I Henseende til den givne Mortifikation og Processens Omkostninger bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Gjæstoretsdom afsagt af Sysselmanden i Isafjordssyssel den 23 Juli f. A., er Guldsmed Sumarlidi Sumarlidason under 2 Kr. daglig Mulkt tilpligtet til Bager Thorsteinn Thorsteinsson ved et lovligt Skjøde at overdrage 420 Alen gl. Taxt af Oen Ædø med alle Herligheder tillands og tilvands og alle de Bygninger paa nævnte O, som bemeldte Sumarlidi er Ejer af, med tilhørende Kakkellovne, Komfurer samt alt mur- og nagelfast, imod en Betaling af 5000 Kr., hvorhos han skulde betale til Thorsteinn Thorsteinsson alle Indtægter, han har havt af denne Ejendom fra

Fardag 1875, indtil Overdragelsen sker, samt alle Sagens Omkostninger; endelig bleve nogle i Indlægene brugte ærekrænkende Udtalelser om ham (∴ Thorsteinn) domte døde og magtesløse at være.

Denne Dom har Sumarlidi appelleret til Overretten, hvor han principaliter paastaar Sagens hele Behandling for Underretten annulleret, og in subsidium sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Hvad nu angaar den af Appellanten nedlagte Paastand om Annullation, saa kan den ikke tages tilfølg, thi ligesom det maa antages at stemme med Lovgivningen, at man her tillands under givne Omstændigheder kan faa Gjæsteretsbehandling af en Sag, saaledes er der ikke fremkommet noget i denne Sag, som kunde være til Hinder for dens Behandling ved Gjæsteret. Dernæst med Hensyn til Sagens Realitet, saa bygger Indstævnte sin Fordring paa et Dokument, dateret Isafjord den 27 April 1874, som skal være udstedt af Appellanten og forsynet med hans Navns Underskrift, hvilket Dokument forresten ikke er blevet fremlagt for Overretten in originali. Ifølge dette Dokument forpligter Sumarlidi Sumarlidason sig til at sælge til Indstævnte 420 Alen Gl. Taxt, som han ejer af Ædo, med alt hvad dertil har hørt og bor høre og alle de Bygninger, som han er Ejer af paa Øen, i den Stand, de da vilde forefindes, tilligemed Kakkellovne, Komfurer og alt mur- og nagelfast for 2500 Rdlr. saaledes, at han skulde sælge og afhænde det nævnte til Fardag 1875, hvis han da blev betalt med Penge eller Anvisninger, han vilde antage. Men da Indstævnte vilde betale, vægrede Appellanten sig ved, saavel at modtage Pengene, som at opfylde Kontrakten. Appellanten har til sit Forsvar anført, at han hin Aften befandt sig hjemme hos Indstævnte, hvor han nød adskillige Drikkevarer, og at han ikke mindes at have underskrevet bemeldte Dokument; vel er det af to Personer bleven bevidnet, at Appellanten har underskrevet Dokumentet, men den ene af dem er ikke bleven edfæstet som villigt Vidne paa Grund af Svogerskabsforhold, hvori han staar til Indstævnte. Af Proceduren synes det at fremgaa, at Appellantens Navn ikke er skrevet saaledes, som han plejer at skrive det. Det synes derfor at være rigtigst at gjøre Sagen afhængig af Appellantens Benægtelsesed, saaledes at han bliver fri for Indstævntes Tiltale, ifald han ved Ed fralægger sig, at have underskrevet bemeldte Dokument, men i modsat Fald er pligtig til at afhænde Indstævnte foromtalt Hundreder. Hvad angaaer Indstævntes Paastand om Indtægterne af Jordlodden fra Fardag 1875, saa synes de anførte Grunde ikke saa afgjørende, at der kan tages Hensyn til dem. Underrettsdommen bør at stadfæstes, forsaavidt angaar Mortifikationen af de omhandlede ærekrænkende Udtalelser. Sagens Omkostninger synes efter Omstændighederne rigtigst at burde ophæves.

Fredagen den 20 Juni.

Nr. 71. Højesteretsagfører Hansen
contra

„Kjøbenhavns Renovationskompagni“ ved sammes
Bestyrelsesformand, Overretsprokurator Casse og
Forretningsfører V. Hansen (Def. Nellemann).

for Overtrædelse af Brøndshøj Sogns Sundhedsvedtægter.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politirets Dom af 10 April 1883: Tiltalte „Kjøbenhavns Renovationskompagni“ bør ved dets Formand i Bestyrelsen, Overretsprokurator Casse, og dets Forretningsfører Hansen, erlægge 60 Kr. i Bode til nordre Birks Politikasse. Saa udrede de ogsaa Sagens Omkostninger, forsaavidt saadanne have været forbundne dermed. At efterkommes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 7 August 1883: Tiltalte „Kjøbenhavns Renovationskompagni“ ved sammes Bestyrelsesformand, Overretsprokurator Casse, og sammes Forretningsfører V. Hansen, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder 20 Kr. i Salær til Aktor for Overretten, Prokurator Hvalsoe, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Efter det i Sagen Oplyste har Aktieselskabet „Kjøbenhavns Renovationskompagni“ oversiddet den Frist, der var givet det til i Medfør af § 1 af det af Justitsministeriet under 24 November 1881 stadfæstede Tillæg til Sundhedsvedtægterne for Brøndshøj Sogn at nedlægge dets Latrinoplag paa Uttersløv Mark, idet der efter Fristens Udløb, den 1 November 1882, er af Kompagniets Bestyrelse foranstaltet Tilførsel af Natternovation til Oplaget. Naar det nu fra Kompagniets Side er gjort gjældende, at det ommeldte Tillæg til Sundhedsvedtægterne eller dog den paagjældende Bestemmelse i samme skulde være stridende mod Lovgivningen, kan dette ikke anses begrundet, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at det ikke til Stotte herfor kan paaberaabes, at Tillæget ikkun er givet for en Del af Sognet, eftersom særegne sanitære Forskrifter kunne nødvendiggjøres ved de i enkelte Dele af et Sogn forhaanden-værende særlige Forhold, at Bestemmelsen i § 1 om Nedlæggelsen af Kompagniets Latrinoplag ikke, som paastaaet, kan

betragtes som rettet særligt mod en enkelt bestaaende Indretning, men ikkun er en Anvendelse af det umiddelbart forud givne almindelige Forbud mod Oplag af Gjødning i større Omfang, samt at Bestemmelsen ikke kan anses at mangle Lovhjemmel, fordi den vil medføre Ophøret af en alt bestaaende Virksomhed og er truffen uden foregaaende Forhandling med dennes Udøver om en Omordning af samme.

Som Følge heraf maa Ansvar efter Lov om Tilvejebringelsen af Sundhedsvedtægter af 12 Januar 1858 § 2 være paa draget ved den skete Overtrædelse af den omhandlede Bestemmelse, og dette Ansvar findes efter Forholdets Natur at maatte paahvile Kompagniets Bestyrere og navnlig efter de Erklæringer, som i saa Henseende ere afgivne for Politiretten og Højesteret, at burde paalægges den under Sagen optraadte Bestyrelsesformand, Overretsprokurator Casse, og Forretningsfører Vilhelm Hansen, uden at den Muade, hvorpaa Sagen er bleven anlagt ved Politiretten, herfor vil kunne være til Hinders. Den Bøde, som herefter bliver at ikkende de nævnte Mænd, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til 60 Kr., der ville være at udrede af dem in solidum og at tillægge Jurisdiktionens Politikasse. Sagens Omkostninger, derunder det Aktor ved Overretten tillagte Salær, blive ligeledes at udrede af dem in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Overretsprokurator Casse som Bestyrelsesformand og Vilhelm Hansen som Forretningsfører for Aktieselskabet „Kjøbenhavns Renovationskompagni“ bør En for Begge og Begge for En til Jurisdiktionens Politikasse bøde 60 Kroner samt udrede Sagens Omkostninger, derunder det Aktor for Overretten tillagte Salarium og i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nøllemand for Højesteret 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Politiret hertil indankede Sag er Aktieselskabet „Kjøbenhavns Renovationskompagni“ ved sammes Bestyrelsesformand, Overretsprokurator Casse, og sammes Forretningsfører, V. Hansen, der begge paa Kompagniets Vegne have givet Mode i Politiretten, sat under Tiltale for Over-

trædelse af § 1 i Tillæg til Sundhedsvedtægterne for Brøndshøj Sogn, forsaavidt angaar den Del af bemeldte Sogn, som i kirkelig Henseende henhører til St. Stefans Sogn, af 24 November 1881. Da det Ansvar til Straf, der i det foreliggende Tilfælde maatte kunne være paadraget ved den i samme omhandlede fortsatte Aflæsning af Latrinindhold paa det paagjældende Aktieselskabs Oplagspladser paa Utterslev Mark imidlertid ikke kan paalægges et Aktieselskab som saadant, vil det nævnte Selskab, mod hvilket Tiltalen i Virkeligheden alene er rettet, blive at frifinde for det Offentliges Tiltale. Sagens Omkostninger, derunder 20 Kr. i Salær til Aktor for Overretten, blive at udrede af det Offentlige; om Salær til Defensor bliver der ikke Spørgsmaal, da en saadan ikke har været beskikket. Under Sagens Behandling ved Politiretten og den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted.

Nr. 150.

Advokat Nellemann

contra

Niels Gade Nielsen (Def. Klubien),

der tiltales for ulovlig Omloben med Varer.

Lunde-Skam Herreders Politirets Dom af 2 Oktober 1883: Tiltalte Niels Gade Nielsen bør, foruden at samtlige anholdte, under Sagen omhandlede Varer konfiskeres til Fordel for Anholderen, bøde 10 Kr. til Lunde-Skam Herreders Politikasse, saa og være pligtig at tilsvare alle af denne Sag lovlige flydende Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 April 1884: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Raasløff og Alberti, betaler Tiltale Niels Gade Nielsen 20 Kr. til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende, fra Lunde-Skam Herreders Politiret hertil indankede Sagsigtes Tiltalte Niels Gade Nielsen for uberettiget Omløben med Varer. Tiltalte har erkjendt, at han paa Fyen har omfort og forhandlet Uld- og Bomuldsvarer, deriblandt ogsaa dem, af hvilke han ved sin Anholdelse den 6 September f. A. blev funden i Besiddelse og som ere vurderede til 148 Kr. 20 Øre. Efter sin Forklaring har han efter at være rejst til en jydsk Station, hvis Navn han ikke kan huske, paa een Dag opkjøbt samtlige disse Varer i ham ubekjendte Egne hos forskjellige Personer, hvis Navne han ikke kan opgive, men som erklærede dem for at være af den forfærdigede Husflidsprodukter, uden at Tiltalte dog veed, om dette virkelig er Tilfældet. Under et ifølge Overrettens Kjendelse optaget Reassumptionsforhør har Tiltalte dernæst om en Del af disse Uld- og Bomuldsvarer forklaret, at de ere forarbejdede paa, hvad han anser for Husflidsmaskiner, hvilken Paastand formentlig vilde blive understøttet af mange Mænd i Hammerum Herred, som forfærdige lignende Ting paa Maskine, og ved et i denne Anledning inden Hammerum Herred optaget Skjøn er det derefter om disse Varer oplyst, at tilsvarende Gjenstande tilvirkes af Landboere der i Herredet paa Maskine, undtagen hvad 4 uldne Tørklæder angaar, om hvilke det maa anses godtgjort, at de ikke ere tilvirkede i bemeldte Herred.

Da Tiltalte nu efter sin Forklaring vil have kjøbt alle de omhandlede Varer ved samme Lejlighed og han end ikke med Bestemthed har turdet erklære, at disse Varer ere Produkter af Landbohusflid, samt da hans tilbageholdne og tildels aabenbart usandfærdige Forklaring om, hvorfra Varerne hidrøre, ikke kan komme i nogen Betragtning, kan det ikke antages, at Varerne ere forarbejdede ved Landbohusflid, og Tiltalte kan derfor ikke undgaa Ansvar for at have omfort dem til Forhandling. For- saavidt Tiltalte derhos endvidere er bleven funden i Besiddelse af Silketørklæder, Seler, Bændler, Strømpebaand, Kjøleholdere og Kantebaand af Værdi tilsammen 7 Kr. 83 Øre, har han nægtet at have faldt noget af dette, men da det ved de under Sagen

afhørte Vidner maa anses godtgjort, at han under sin Omvandring med Varer har falbudt saavel Silketørklæderne som Seler, Bændler og Strømpebaand, og da han har erkjendt, at han har plejet at forære Bændler og Kantebaand bort, naar han gjorde gode Forretninger, altsaa som en Slags Tilgift, skjønnes det ikke at kunne være Tvivl underkastet, at samtlige foromhandlede Gjenstande ere omførte af Tiltalte i den Hensigt at forhandle dem i Forbindelse med de øvrige Varer. Tiltalte vil herefter i Medfør af Frd. 13 Februar 1775 § 4 og Pl. 27 November 1839 § 1 være at domme til Forbrydelse af samtlige de ovenanførte anholdte Varer til Fordel for Anholderen samt til en Lunde-Skam Herreders Politikasse tilfaldende Bøde, der efter Omstændighederne bestemmes til 10 Kr. Da den indankede Dom har dette Resultat, og dens Bestemmelse om Sagens Omkostninger, som det er paalagt Tiltalte at udrede, ligeledes billiges, vil den i det Hele være at stadfæste.

Nr. 151. Advokat Halkier
 contra
 Niels Jensen Hermann (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Horsens Kjøbstads Extrarets Dom af 22 Marts 1884: Arrestanten Niels Jensen Hermann bør hensættes til Tugthusarbejde i 5 Aar, hvorhos han bør betale alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Bjerregaard, 20 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Poulsen, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 28 April 1884: Arrestanten Niels Jensen Hermann bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Isaacsen og Fasting, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 4 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Niels Jensen Hermann — der er født i Aaret 1848 og tidligere har været anset ifølge Kjøbenhavns Kriminal- og Politiretsdom af 21 Oktober 1876 efter Straffelovens §§ 228 og 257 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, ifølge Højesteretsdom af 25 Oktober 1877 efter samme Lovs § 230, 1ste og 2det Led, jfr. § 229 Nr. 4, og efter § 257 med Forbedring^s-husarbejde i 4 Aar, samt ifølge den kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsrets Dom af 18 Marts 1881 efter bemeldte Lovs § 231, 1ste Led, med samme Art af Strafarbejde i 2 Aar — tiltales under nærværende Sag for Tyveri, og ved Arrestantens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse maa det ogsaa anses tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig heri under følgende nærmere Omstændigheder: Da Arrestanten efter sin Forklaring i Begyndelsen af December f. A. var ganske blottet for Subsistensmidler, fik han den Tanke at skaffe sig Penge ved Indbrudstyveri, og i dette Ojemed gik han den 8 Decbr. f. A. om Aftenen Kl. mellem 8 og 9 hjemmefra, forsynet med et Stykke graat Papir, et halv Pund grøn Sæbe — som han havde ladet en ham ubekjendt Dreng købe til sig — samt nogle Som og en Knibtang. Da han, efterat være gaaet ind i Gaarden til den Ejendom i Horsens, hvor Kjobmand P. Herskind havde Kontor og Butiklokale — efter sin Forklaring for at benytte et i Gaarden værende Pissoir — saa, at der indenfor Vinduet i Herskinds Kontor stod en Pult, besluttede han at blive i Gaarden for senere at gjøre Indbrud hos Herskind. Han skjulte sig derfor i en i Gaarden værende Stald indtil Kl. ca. 3 om Morgenen, og efterat han derpaa ved at trykke det Papir, hvori han havde Sæben, imod en Rude i Kontorvinduet — som han naaede ved at stige op paa en udenfor samme staaende Slæde — saaledes at Sæben kom i umiddelbar Berørelse med Ruden,

havde knust denne, og han derefter dels med Haanden, dels ved Hjælp af en Paraply havde løftet Vindueshasperne af, aabnede han Vinduet og steg igennem dette ind i Kontoret, hvorfra han gjennem en aabenstaaende Dør gik ind i Butikken. Her tog han de Penge, der var i Butiksskuffen, som han fandt ved at afrive nogle Svovlstikker, ca. 10 Kr., og efterat han derpaa var vendt tilbage til Kontoret, hvor han tændte en Stump Tællelys, som han havde medbragt i dette Øjemed, opbrød han med den af ham medbragte Knibtang den midterste Klap i den i Kontoret staaende Pult, hvilken han først forgjæves havde forsøgt at opdirke ved Hjælp af de Som, han havde hos sig og som han inde i Kontoret havde indrettet til dette Brug, og fra Rummet under Klappen, hvor han ingen Penge fandt, tog han — efterat han med Knibtangen havde opbrudt en Skuffe i Pulten, i hvilken han imidlertid Intet fandt, og som han først forgjæves havde søgt at komme til ved at skære dels i Væggen imellem den og Klapprummet, dels i Skuffens Bund — en Sparekassebog, hvorpaa der indestod 7 Kr., en Portemonnai og en Lommebog, hvorefter han forlod Kontoret gennem Vinduet, ad hvilket han var kommet ind, og gik bort igennem Stedets Port, der da var aflaaet, men som han aabnede ved at tage en indvendig for samme anbragt Jernstang fra og derefter trække Portens to Floje op. Da Arrestanten kort Tid efter igjen var i Trang for Penge, besluttede han paany at forskaffe sig saadanne ved Tyveri, og efterat han den 22 December f. A. atter havde ladet en ham ubekjendt Dreng købe sig et halv Pund grøn Sæbe og i Gaarden til sit Logis havde opsamlet noget graat Papir, gik han — der ogsaa havde beholdt de ovenomtalte til Dirker indrettede Som — om Aftenen den 23 December omtrent Kl. 12 ud for at se Lejlighed til at stjæle, og da han ved at passere forbi Kjøbmand Richters Butik i Horsens saa, at Portlaagen stod paa Klem, bestemte han sig til at gjøre Indbrud saanmesteds. Han gik da fra Porten igennem en uafloaset Dør ind i en Entre, og efterat han havde opdirket en Dør, der fra Entreen førte ind til Richters Kontor, gik han fra dette ind i Butiken, der stod i umiddelbar Forbindelse med Kontoret, og hvor han, idet han lyste for sig med et lille Julelys, som han havde medbragt og som han tændte i Butiken, tilegnede sig Butiksskuffens Indhold, 9 Kr. 99 Øre, hvorhos han, efterat være vendt tilbage til Kontoret, ransagede en i samme staaende nabens Pult og en i denne staaende uafloaset Blikkasse, uden dog at finde Noget der. Arrestanten vilde derefter bortfjerne sig, men da han i det samme hørte Nogen komme, skjulte han sig i et lille til Kontoret stødende Værelse, hvor han imidlertid blev anholdt paa Foranstaltning af Richters Kommiss, der var kommen hjem fra Byen og havde tilkaldt Politiet. De Kjøbmand Herskind frastjaalne rede Penge har Arrestanten forbrugt; derimod er

Sparekassebogen, af hvis Beløb Arrestanten Intet har hævet, Portemonnaien og Lommebogen samt de Kjøbmand Richter fra-stjaalne Penge bragte tilstede under Sagen og udleverede til de respektive Ejere, der have frafaldet Krav paa videre Erstatning. Forsnavidt Arrestanten endvidere har været sigtet for at være Gjerningsmanden til forskjellige i forrige Aar dels i Horsens, dels under andre Jurisdictioner i Jylland og paa Sjælland begaaede Indbrudstyverier og Forsøg derpaa, findes der, som i Underrettsdommen antaget, ikke at være tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til imod hans Benægtelse at anse ham skyldig i samme. Derimod vil Arrestanten for sit ovenomhandlede Forhold være at anse for 4de Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, 2det Led, jfr. § 229, Nr. 4, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Mandagen den 23 Juni.

Nr. 40. Arkitekt **Henrik Hagemann** (Ingen)
 contra
 Kaptajn **Joh. Linnemann** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 41. Bødkermester **V. O. Andersen** (Ingen)
 contra
P. Truelssen eller **Trulssen** i Hestveda i Sverrig (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 49. Vognmand **Christian Hansen** (Ingen)

contra

Det gjensidige **Kreaturforsikringssselskab Union** i Berlin ved dets herboende Subdirektor, Prokurator **F. Schmitto** (Ingen)

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 51. Vognmand **Chr. Hansen** (Ingen)

contra

Sagtører **F. Schmitto** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden, navnlig under Hensyn til, at de paaklagede Udtalelser, efter hvad Tiltalte har paaberaabt, ere fremsatte i et kun lidet udbredt Blad, findes at kunne forkortes til 4 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nullemann og Højesteretssagfører Bagger 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: I Henhold til Justitsministeriets Ordre af 13 Juni 1883 tiltales Peter Theodor Fernando Linderberg under nærværende Sag for Overtrædelse af Straffelovens § 90 i Anledning af en i et heri Staden udkommende Ugeblad kaldet „Folkbladet“ Nr. 22 af 2den s. M. indrykket saalydende Artikel:

„Kongen

har svaret paa den fra Hertadalsmodet indbragte Resolution. Hs. Majestæt har ikke dulgt sin Mening. Svaret er aabent og klart. Kort og fyndigt lyder det som følger:

„Jeg har gjort mig bekendt med den paa et Møde i Lejre i Søndags vedtagne „Resolution“, og jeg har modtaget de Herrer for at sige dem, at kun Folkets lovlige Repræsentation, hvorved jeg forstaar begge Rigsdagens Ting, har Ret til at tale i Folkets Navn. Resolutioner angaaende min Regerings Handlinger, der fattes af andre Forsamlinger, have for mig ingen Betydning som gyldige Udtryk for Folkets Onsker. I Forbindelse hermed benytter jeg denne Lejlighed til at tilføje, at det er min bestemte Vilje at hævde den grundlovmæssige Ordning i dens Helled, og ligesom jeg al Tid har agtet Folkets Ret til paa grundlovmæssig Maade at deltage i Statsstyrelsen ved de Mænd, det har Tillid til, saaledes fordrer jeg min Ret til at vælge til Regeringens Forelse de Mænd, jeg finder dertil bedst skikkede. Forfatningen kræver gensidig Agtelse for hverandres Rettigheder. Dersom de Herrer ville virke for Anerkendelsen heraf, ville de

gøre vel imod Fædrelandet. Jeg beder Dem om at slutte Dem til mig i Ønsket om en lykkelig Fremtid for Land og Folk“.

Saamange vare Ordene. Det er et Svar som der er Mening i. Al ønskelig Klarhed er til Stede. Et bedre Svar kunde under de nuværende Forhold ikke være udgaaet fra Kongens Haand. Folkets Trang og Ønsker betyder intet. Dets berettigede Krav afvises paa den mest utvetydige Maade. Hvad mangfoldige Tusinde Borgere af Folkets Midte udtaler, har for Kongen „ingen Betydning“, naar de gaar imod Estrup. Tilkjendegives derimod Tilslutning og Sympati med det Estrupske Styre, modtages de med Tak, selv om de kun kommer fra mindre Snese, end der paa Hertadalsmødet var Tusinde, f. Ex. paa de kongelige Fodscelsdage. Kun den „lovlige Repræsentation“ vil Kongen tage Hensyn til, som „gyldigt Udtryk for Folkets Ønsker“. Dette lyder overordenlig smukt. Vi behøver i saa Henseende heller ikke at være i Tvivl om Kongens Stilling. Vi har nu snart tyve Aars Erfaring derfor! Hvert Blad i Kristian den niendes Regeringshistorie bærer Vidnesbyrd derom. Den giver rigelige Oplysninger om, paa hvilken Maade Kongen „al Tid har agtet Folkets Ret til paa grundlovmæssig Maade at deltage i Statsstyrelsen!“ Kongen „fordrer respekteret sin Ret til at vælge til Regeringens Førelse de Mænd, Hs. Majestæt dertil finder bedst skikkede“. Det vil sige, Kongen fordrer Ret til ubetinget frit at vælge til Ministre, hvem han vil. Det Folks Vilje, hvis lønnede Embedsmand Kongen er, betyder intet. Det skal være dette Folk en fuldstændig ligegyldig Sag, hvem der staar i Spidsen for dets Styrelse. Ingen som helst Indfyldelse maa det derpaa have. Selv Ønsker og Anmodninger maa ikke fremsættes. Folket har kun at „agte“ og anerkende Kongens ubetingede frie Valg. Deri er det altsaa, at Friheden bestaar! Saavidt er vi komne! Efter nogle og tredive Aars Forløb under noget, som vi har kaldt en fri Forfatning, med Sang og Tale i Mængdevis om Dannark som et af de frieste Lande i Verden, er vi naaet dertil, at den højeste og endelige Afgørelse og de mest alvorlige og dybest indgribende Foranstaltninger bundes i — Kongens Vilje. Hvilken Forskel er der herpaa og paa — Enevælde? Vi maa imidlertid ikke glemme, det er Estrup, som bærer Answeret. Kongen er baade moralsk, politisk og juridisk uansvarlig. Kongen kan under ingen Omstændigheder faa Ansvar. I den Henseende adskiller han sig fra alle andre almindelige dødelige. Han kan kun have Sympati, men paa hvilken Side denne er, — ja derom behøver man næppe heller længere at være i Tvivl, om man forøvrigt nogen Sinde har haft Grund dertil. Det kongelige Svar vil sikkert gøre sin Virkning, Stillingen er ved dette bleven klarere. Det tør haabes, at det nu vil vise sig at være Alvor, fuldt Alvor, hvad der blev udtalt paa Lejremødet, at vi nærmer os „Handlingens Dag“! Hvis Folket nu frem-

deles skulde kunne bevare og fastholde den her i Danmark saa navnkundige og mærkværdige Kongekjærlighed, saa, — — — ja saa fortjener det i Sandhed ikke bedre Regimente end de Herrer Estrups & Scavenius's."

I en Note til Artiklen bemærkes det, at de antydede Udhøvelser af flere Ord i Kongens Svar ere af Redaktionen.

Tiltalte har erkjendt, at Navnet Fernando Linderberg, der findes paatrykt Bladet som dets Udgiver og Leder, betegner ham og har forøvrigt selv opgivet sig som Artiklens Forfatter. Naar henses til de i den omhandlede Artikel brugte Udladelsers naturlige Betydning og Sammenhæng i Forbindelse med, at Artiklen fremtræder som en Kritik af Kongens Svar paa en til ham personlig rettet Henvendelse, og i sin Gjengivelse af dette Svares Ordlyd ogsaa særligt udhæver de deri forekommende personlige Udtryk „jeg“, „min“ osv., maa det anses for utvivlsomt, at det er Hs. Majestæt, den regjerende Konge, hvem Artiklen sigter for at ville sætte sin Villie over „Folkets Trang og Ønsker“, „berettigede Krav“ og „Ret til paa grundlovmæssig Maade at deltage i Statsstyrelsen“ og med Hensyn til hvem den udtaler, at „det Folks Villie, hvis lønnede Embedsmand Kongen er, intet betyder“ m. m., og det for Kongen Fornærmelige i disse Sigtelser ophæves ikke ved den skete Henviisning til Kongens Uansvarlighed. Tiltalte vil derfor for de af ham fremsatte Udladelser, der tildels ogsaa i Formen krænke den Kongen skyldige Ærbødighed, være at anse efter Straffelovens § 90, og findes Straffen for ham, der er født den 29 April 1854, og som under en mod ham for Overtrædelse af Straffelovens § 90 anlagt Sag ved Højesterets-Dom af 14 Marts 1882 blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, medens han ikke er funden forhen straffet, efter Omstændighederne at burde fastsættes til simpelt Fængsel i 6 Maaneder.

Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 27 Juni.

Nr. 25. Gaardejer **Jens Christensen** af Grydbæk
(Klubien)

contra

Gaardejer **Søren Madsen** af Rævrose (Nellemann),

betr. en Vejret.

Dronninglund Herredsthings Dom af 20 Juni 1878: Indstævnte, Gaardejer Jens Christensen af Grydbæk i Torslev Sogn, bør for Tiltale af Citanten, Gaardejer Søren Madsen af Rævmoose, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 December 1881: Citanten, Gaardejer Søren Madsen af Rævmoose, bør som Ejer af Engparcellerne Matr.-Nr. 2 b af Brobakken og Matr.-Nr. 3 b af Skoven i Torslev Sogn være berettiget til at have Færdsel, ogsaa med Vogn, til og fra de nævnte Parceller over den Indstævnte, Gaardejer Jøns Christensen, tilhørende Ejendom Grydbæks Jorder paa Strækningen mellem de paa det af Citanten under Sagen fremlagte Kort med a og c betegnede Punkter, og bør Indstævnte under en Mulkt til Hjørring Amtsfattiggasse af 4 Kr. for hver Dag, han i saa Henseende sidder Dommen overhørig, anvise Citanten en bestemt Vejlinie, ad hvilken bemeldte Færdsel hensigtsmæssigt kan finde Sted ad et til enhver Tid farbart Spor. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte efterkommes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det er ikke under Sagen oplyst, at der ved Udskiftningen skulde være udlagt Vej fra de i den indankede Dom omhandlede Engparceller over Grydbæks Jorder, hvilket endog maa have Formodningen imod sig. Ligesom der derhos efter de Højesteret forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvebragte Bevisligheder ikke kan være Spørgsmaal om at begrunde den af Indstævnte paastaaede Vejret ved Alderstidshævd, idet flere Vidner have forklaret at kunne erindre, at Færdslen fra Engparcellerne i en tidligere Tid er gaaet over Søholtgaardens Enge, saaledes kan det heller ikke med Overretsdommen statueres, at Færdselens Udøvelse over Grydbæks Jorder af disses Ejere er bleven anerkjendt som en Parcellerne tilkommende Ret. Da det endelig, i det Væsentlige i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger, ikke kan antages, at den paastaaede Vejret er erhvervet ved 20 Aars Hævd, vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorhos Processens Omkostninger for alle Retter blive at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne

Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Citanten Gaardejer Soren Madsen af Rævmose i Torslev Sogn, der er Ejer af Engparcellerne Matr.-Nr. 2 b af Brobakken og 3 b af Skoven i bemeldte Sogn — under Anbringende i Forligsklagen af, at Vej til og fra de nævnte Parceller i Alderstid uafbrudt har gaaet over Jorderne til den Indstævnte, Gaardejer Jens Christensen tilhørende Ejendom Grydbæk, Matr.-Nr. 4 i samme Sogns nordvestlige Del, og at bemeldte Vej, som Citanten selv vil have benyttet i 22 Aar, og hvis Retning han paa en under Sagen fremlagt Kopi af Matrikulkortet har antydet med en Linie med Endepunkterne a i Sydvest og e i Nordøst, bestandig har gaaet paa de samme Steder længst imod Sydvest, paa Stykket a g, og længst imod Nordøst, paa Stykket d e, medens den paa Strækningen fra g til d tidligere havde en, paa Kortet med g b c d betegnet, østligere Beliggenhed, indtil den ca. 10 Aar for 1877 efter Anmodning af den daværende Ejer af Grydbæk forlagdes længere imod Vest i den paa Kortet med g h f d betegnede Linie, samt at Indstævnte nu dels ved Pløjning dels ved Grofter har gjort denne Vej ubrugelig — i 1ste Instants paastaen sig kjendt berettiget til fri og uhindret Vejfare til og fra de ommeldte Engparceller over Grydbæks Jorder, saaledes at Vejlinien bliver enten den paa Kortet med a g b c d e eller den med a g h f d e betegnede Linie, samt Indstævnte tilpligtet under en daglig Mulkt at sætte Vejen efter en af de nævnte Linier i farbar Stand som Kjørevej. Forsaavidt Citanten endvidere under Proceduren for Underretten havde nedlagt Paastand om at kjendes berettiget til Vejfare over Indstævntes Ejendom fra Punktet e og længere mod Nord, blev der af Indstævnte nedlagt Protest imod, at denne Paastand, der hverken var berørt i Forligsklagen, Stævningen eller Citantens Deduktionsindlæg, blev Gjenstand for Paakjendelse under Sagen, og den anførte Protest er ved Underretsdommen tagen til Følge, hvorhos Indstævnte, — der principaliter paastod sig frifunden for Citantens Tiltale og in subsidium nedlagde Paastand om, at der kun tilkjendtes Citanten Ret til at hjemkjøre Hø fra Engen i Højbjergningstiden ad en ham aarlig af Indstævnte anvist Vejlinie eller altfald ad en bestemt Vejlinie, hvortil han under Proceduren iøjede en ny subsidær Paastand om, at den ompurgte Vejfarets-

ret kun tilkjendtes Citanten, forsaavidt angaar Engparcellen Matr.-Nr. 3 b — er frifunden for Citantens Tiltale, og denne har nu indanket Sagen her for Retten, hvor han har gjentaget sin i 1ste Instants nedlagte Paastand og derunder tillige paastaaet Spørgsmaalet om sin Ret til Vejfare over Indstævntes Ejendom udover Punktet o imod Nord taget under Paakjendelse, hvilken sidste Del af Paastanden imidlertid ikke vil kunne komme i Betragtning, hvorimod Indstævnte principaliter har procederet til Underrettsdommens Stadfæstelse og in subsidium har gjentaget sine i 1ste Instants nedlagte subsidiære Paastande. Det maa anses in confesso, at Ejerne af de omhandlede Engparceller, der ere beliggende ved Siden af hinanden umiddelbart Syd for Indstævntes Ejendom Grydbæk, i en lang Aarrække have haft Færdsel med Vogn fra Parcellerne over den nævnte Ejendoms Jorder, men medens Indstævnte har villet gjøre gjældende, at han i de ca. 9 Aar forinden nærværende Sags Anlæggelse, hvori han har besiddet Ejendommen i Henhold til Skjøde af 8 Juli 1868, der Intet indeholder om en saadan Vejfare, alene af Velville har indrommet samme og det saaledes, at Færdselen kun har fundet Sted med Hø fra Engparcellerne og paa forskellige Steder af Jorderne, eftersom den var til mindst Ulempe for disse, samt at Færdselen heller ikke før hans Besiddelsestid har fundet Sted paa anden Maade, gaar derimod Citantens Fremstilling ud paa, at de paagjældende Parceller ved Udskiftningen ere henlagte henholdsvis til Ejendommene Brobakken Matr.-Nr. 2, og Skoven, Matr.-Nr. 3, og at der ingensinde har været anden Vej til Parcellerne end over Grydbæks Jorder, samt at denne Vej, som Parcellernes Ejere have benyttet i hele det Omfang, hvori de have haft Brug for den, under alle Omstændigheder er hævdet ved ordinær Hævd eller ialtfald ved Alderstids Hævd, hvorhos han specielt har paa-beraabt sig, at det i hans Skjøde paa Parcellen Matr.-Nr. 2 b hedder, at Vej til samme er over Grydbæks Jorder.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 August 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 19.

Fredagen den 27 Juni.

Nr. 25. Gaardejer Jens Christensen af Grydbæk
(Klubien)

contra

Gaardejer Søren Madsen af Rævrose (Nellemann).

Forsnavidt Indstævnte har villet gjøre gjældende, at Citanten efter det ovenanførte Indhold af Forligsklagen maa anses afskaaren fra at paaberaabe sig ordinær Hævd som Adkomst til den paastaenede Vejret, kan der ikke heri gives ham Medhold, men efter Beskaffenheden af den udøvede Vejffart til og fra Parcellerne, saaledes som samme fremgaar af de i Sagen afgivne Vidneforklaringer, og idet Færdslen navnlig ikke er foregaaet ad nogen anlagt Vej, men ad et blot ved Kjørslen dannet Hjulspor, der vel har ført ind paa Matr. Nr. 3 b. gjennem en i Hegnet mellem denne Parcel og Grydbæks Jorder værende Aabning, der efter Sagens Oplysninger nærmest maa antages at være dannet ved Udgravning i Hegnet, men iøvrigt ikke kan antages at være fremtraadt som eksisterende alene for den ommeldte Vejffarts Skyld, maa Ketten til samme anses ikke at kunne være Gjenstand for Erhvervelse ved 20 Aars Hævd; og ligesaa lidt kan der lægges nogen Vægt paa den ovenanførte Klausul i Citantens Skjøde Matr. Nr. 2 b, med hvilken Indstævnte iøvrigt har paastaenet ikke at have været bekendt. Ligeoverfor Citantens Paastand om, at Engparcellerne ved Udskiftningen ere tillagte Ejendommene Brobakken og Skoven, har Indstævnte, efter hvis Anbringende de paagjældende Udskiftningsdokumenter ikke have været at tilvejebringe, villet gjøre gjældende, at Parcellerne udgjøre en Del af Solholtgaardenes Enge, til hvilke Parcelen Matr. Nr. 3 b grændser mod Øst; men medens der ikke under Sagen er fremkommet Noget, der bestyrker dette Indstævntes Anbrin-

gende, og der navnlig Intet til Fordel for samme kan udledes af de fremlagte Kopier af Matrikulkortene, hvorimod Parcelernes Nummere i Matrikullen snarere tyde paa, at de oprindelig have hørt til Brobakken og Skoven — hvilke Ejendomme, som ovenfor berørt, have de samme Matrikulnummere som Parcellerne — end til Soholtgaardene, der ere skyldsatte under Matr. Nr. 4 og 5, gaar derimod en af Aftægtsmand Niels Jensen, der ved et i 1877 optaget Thingsvidne opgav at være 71 Aar gammel, og som har ejet Skoven i 26 Aar, som det maa antages fra omtrent 1840, afgiven edelig Forklaring blandt Andet ud paa, at han antager, at Parcellerne ved Udskiftningen ere henlagte til Brobakken og Skoven, og at der ved Udskiftningen er tillagt Ejerne af Parcellerne Vejret til dem over Grydbæk, ligesom Aftægtsmand Lars Poulsen, der ved Thingsvidnets Optagelse var 68 Aar gammel, og som da i 37 eller 38 Aar havde beboet Naboejendommen til den Ejendom, hvorunder Engparcellen Matr. Nr. 3 b hører, edelig har forklaret at have hørt omtale, at de omhandlede Parceller ved Udskiftningen bleve henlagte til Gaardene Skoven og Brobakken, hvorhos begge Vidner have udsagt, at Citanten og hans Formænd i Besiddelsen af Parcellerne i bemeldte respektive 26 Aar og 37 eller 38 Aar have havt Vej til og fra samme over Grydbæk. Førstnævnte Vidne, der baade som ganske lille Dreng og i en Alder af 14 — 15 Aar har set sin Fader kjøre fra Skoven over Grydbæk Ejendom, har endvidere udsagt, at han ikke har kjendt nogen anden Vej til Engparcellerne end over bemeldte Ejendom og at han ikke erindrer en Tid, da denne Vejfare ikke fandt Sted, hvilket Sidste ogsaa er forklaret af fornævnte Lars Poulsen, og ligeledes har Aftægtsmand Jørgen Andersen, der er født i Soholt den 22 December 1815 og har opholdt sig der i sine første 28 Leveaar, edelig forklaret, at saalænge han kan huske, og indtil han kom bort fra Soholt, er Vejfarren til de omhandlede Engparceller gaaet over Grydbæk Ejendom, dog at den i nogle Aar af Vidnets tidligste Erindring kun gik over et lille Stykke af denne og derfra ind paa Soholtguards Enge, men efter disses Indgrøftning helt over Grydbæk. Foruden af de nævnte Vidner — mod hvis Forklaringer en under Sagen fremlagt, af senere afdøde Husmand Søren Christensen afgiven ubeediget Erklæring, hvori Udstederen har udtalt, at han kan mindes en Tid, da Færdslen til og fra Engparcellerne ikke fandt Sted over Grydbæk, men Syd og Øst om samme, ikke kan komme i videre Betragtning — er der endvidere under de af Parterne tilvejebragte Thingsvidner afgivet en edelig Forklaring af Søren Nielsen, der er født paa Grydbæk i 1833 eller 1834 og, indtil han var ca. 29 Aar gammel, opholdt sig paa Gaarden, som han ejede i et Par Aar, hvilken Forklaring navnlig gaar ud paa, at Citanten og hans Formænd, saalænge Vidnet kan huske, eller i den sidste

Snes Aar af Vidnets Ophold paa Gaarden, have havt Vej over Grydbæk til Engparcellerne, at Vidnet ikke har hørt omtale, at disse Ejere nogensinde have kjørt til Parcellerne ad anden Vej, men at det har hørt sin Fader, efter hvem Vidnet overtog Ejendommen, sige til Andre, at der i hans Besiddelsestid har til Parcellerne været Vej over Grydbæk, samt at Vidnet, da det som daværende Ejer af denne Gaard ved at pløje i sin Mark paa et Sted, hvor Færdslen til Parcellerne hidtil havde gaaet, vel gjorde dette uden nogen Aftale med Ejeren af Parcelen Matr. Nr. 2 b af Brobakken, men stiltiende erkjendte sin Pligt til at taale Vej over sin Ejendom for begge Engparcellernes Ejere og derfor gav dem Anvisning paa en anden Færdselsvej over Ejendommen. Selv om der nu ikke ved de anførte Vidneforklaringer maatte anses tilvejebragt et i og for sig tilstrækkeligt Bevis for, at der ved Alderstidshævd er erhvervet Ret for de ommeldte Engparceller til Vejfare over Indstævntes Ejendom Grydbæk, maa det dog, efter hvad der saaledes foreligger — og det efter Vidneforklaringerne saavel med Hensyn til Parcelen Matr. Nr. 2 b som for den anden paagjældende Parcell Vedkommende — samt idet den fornødne Vejfare til Parcellerne efter Sagens Oplysninger maa antages kun at kunne tilkomme Ejerne enten over Grydbæk eller over Søholtgaardens Enge, under hvilke det efter den Maade, hvorpaa Parcellerne som ovenmeldt ere betegnede i Matrikelen, ikke er antageligt, at de tidligere skulde have henhørt, — nærmest antages, at bemeldte Vejfare, selv om den ikke ved Udskiftningen er bleven henvist til Ejendommen Grydbæks Jorder, ligefra den Tid, da der først opstod Spørgsmaal om vedkommendes Ejers Ret i saa Henseende, er gaaet over disse Jorder, og at dens Udøvelse der er sket som en Ret, der er bleven anerkjendt af Grydbæks Ejere. Der maa derfor ogsaa under nærværende Sag gaaes ud fra, at en saadan Ret tilkommer Citanten som Ejer af de paagjældende Engparceller, og ligesom der — saavel efter Parcellernes Beskaffenhed som Eng, som naar henses til, at den omhandlede Vejfare efter Vidneforklaringerne ikke udelukkende er bleven benyttet til at hjenkjøre Hø fra Parcellerne, men tillige til at føre Heste til og fra disse efter Højbergningstiden, samt at et Jordstykke af Matr. Nr. 3 b i Citantens Besiddelsestid har været under Dyrkning, hvad Indstævnte iøvrigt vil have været ubekjendt med — ikke kan findes Føje til at betragte Citantens omhandlede Vejfaretsret som indskrænket til Højbergningstiden, saaledes maa ogsaa Parcellernes Ejere, naar de ikke have havt Ret til nogen anden Vej til samme end over Grydbæk, efter Forholdet Natur, jfr. og Frdn. 13 Decbr. 1793 § 1793 § 12, antages at have været berettigede til at færdes der ad en bestemt Vejlinie, hvorfor endvidere taler, at efter Vidneforklaringerne er den omhandlede Vejfare ialfald fra omtrent 1840 med aldeles uvæsentlige Af-

vigelser gaaet ad samme Hjulspor, der har været synligt fra Aar til andet, indtil ovennævnte Søren Nielsen, som det maa antages ved Aaret 1862, henviste Færdslen til at gaa ad en anden Linie. Men da Vejfarten saaledes ikke bestandig er gaaet paa samme Sted og dens ommeldte Forlæggelse maa antages ikke at være sket i Henhold til nogen udtrykkelig Overenskomst mellem de Vedkommende, ligesom Intet er oplyst om, at Færdslen siden da uafbrudt er gaaet paa det samme Sted, skjønnes ikke rettere, end at Citanten kun kan have Krav paa, at der nu anvises ham en bestemt Vejlinie, ligesom han efter Alt, hvad der foreligger, maa antages ikke at kunne fordre Videre med Hensyn til Vejens Beskaffenhed, end at Færdslen kan finde Sted ad et til enhver Tid furbart Spor.

Efter det Anførte vil saaledes Citanten være at kjende berettiget til som Ejer af Engparellerne Matr. Nr. 2 b af Brobukken og Matr. Nr. 3 b af Skoven at have Færdsel over den Indstævnte tilhørende Ejendom Grydbæks Jorder paa Strækningen mellem de paa det af Citanten fremlagte Kort med a og e betegnede Punkter, og Indstævnte at tilpligte under en daglig Mulkt til Hjørring Amts Fattigkasse, der findes at kunne bestemmes til 4 Kr., at anvise Citanten en bestemt Vejlinie, ad hvilken bemeldte Færdsel hensigtsmæssigt kan ske, ogsaa med Vogn, ad et til enhver Tid furbart Spor. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet-

Nr. 148.

Advokat Klubien

contra

Peder Christian Hendriksen (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Bjerger-Aasum Herreders Extrarets Dom af 8 Marts 1884: Arrestanten Peder Christian Hendriksen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han bør udrede alle af hans Anholdelse og Arrest og øvrige af Aktionen flydende Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, 12 Kr. og til Defensor, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 April 1884: Arrestanten Peder Christian Hendriksen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne Hvalso og Kaas for Overretten betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvortil føjes, at Tiltalte nu dømmes som for 5te Gang begaaet Hæleri, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 18 Maaneder.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til atten Maaneder. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Bjerge-Aasum Herreders Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Peder Christian Hendriksen aktioneret for Tyveri og *) Hæleri, hvori han skal have gjort sig skyldig med Hensyn til en sort Vadmelsfrakke med Fløjelskrave, der den 25 Januar d. A. bortkom fra Forstuen i Gaardmand Hans Rasmussens Gaard i Lumby. Da nu Hans Rasmussen edelig har forklaret, at Frakken der er vurderet til 4 Kr. ... er frakommen ham mod hans Vidende og Villie, og har præsteret Ejendomsbevis med Hensyn til samme, og Arrestanten ved sin Anholdelse den 3 Februar d. A. er truffen i Besiddelse af Frakken, uden at han har kunnet oplyse sin Hjemmel til denne, idet han, der vedholdende har benægtet at have stjalet Frakken, har forklaret, at han har kjøbt den den 24 eller 25 Januar af en ham ubekjendt Person, som han traf paa Vejen mellem

*) Aktionsordren har: eller.

Lumby og Nyrrelyndelse, maa det efter Lovens 6—17—10 og 11, cfr. Frdn. af 8 September 1841 § 6 anses bevist, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Hæleri med Hensyn til Frakken. I den indankede Dom er det antaget bevist, at Arrestanten selv har stjalet Frakken, men dette kan ikke billiges, navnlig da der ikke er tilvejebragt Bevis for, at Arrestanten har været i Hans Rasmussens Gaard. Arrestanten, der er født 1 April 1844, er tidligere anset ved Odense Herreds Extrarets Dom af 10 Marts 1868 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved Svendborg Kjobstads Extrarets Dom af 15 Juni 1870 efter Straffelovens §§ 100 og 108 med lige Straf, ved Muckadell Birks Extraretsdom af 13 Juli 1871 efter Straffelovens §§ 202 og 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved samme Birks Extraretsdom af 13 November 1871 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ved Vends Herreds Extraretsdom af 10 April 1875 efter Straffelovens § 231, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ved Lysgaard m. fl. Herreders Extraretsdom af 10 September 1877 efter Straffelovens § 232, 1ste Led, med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. For sit under nærværende Sag ommeldte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 238, cfr. § 241 og Straffen findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. I Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, ved hvilken han er anset efter Straffelovens § 232 med Tugthusarbejde i 2 Aar, være at forandre, hvorimod den bliver at stadfæste i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten.

Mandagen den 30 Juni.

Nr. 158.

Advokat Levinsen

contra

1) **Wilford Larke**, 2) **Anna Smith** og 3) **Adrianna Døhnert** (Def. Hansen),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og de to Sidstnævnte for falsk Forklaring for Retten.

Christianssteds kriminelle Extrarets Dom af 15 Marts 1884: De Tiltalte, Arrestanten Wilford Larke, Adrianna

Dohnert og Anna Smith, bør at hensættes til Straf af Fængsel paa Vand og Brød, førstnævnte i 10 Gange 48 Timer, de tvende sidstnævnte i 7 Gange 48 Timer, saa bør og hver af de Tiltalte udrede Sagens Omkostninger for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverretts Dom af 3 April 1884: Tiltalte Adrianna Dohnert bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til de Arrestanten Wilford Larke og Tiltalte Anna Smith idømte Straffe bør Underretsdommen ved Magt at stande, dog at Straffetiden for den Sidstnævntes Vedkommende bestemmes til 8 Gange 48 Timer. Aktionens Omkostninger udredes af Arrestanten Larke, dog saaledes at de Tiltalte Dohnert og Smith in solidum med ham udrede disse Omkostninger hver for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke, vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at kunne forkortes for Wilford Larke til 7 Gange 48 Timer.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Wilford Larke bestemmes til syv Gange otte og fyrgetyve Timer. Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 12 vestindiske Daler, hvoraf Wilford Larke udreder Halvdelen og de 2 andre Tiltalte hver en Fjerdedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Christianssteds Bythings Extraret hertil indankede Sag aktioneres Arrestanten Wilford Larke for Tyveri, de Tiltalte Anna Smith og Adrianna Dohnert for falsk Forklaring for Retten. Ved Arrestanten Larkes egen Tilstaaelse i Forening med det iøvrigt Oplyste er det ham lovlig overført, at han,

medens han ifjor var Opvarter i van Beverhoudts Værtshus i Christiansted, fra Tid til anden har tilegnet sig af sin Husbonds Beholdning Drikkevarer til en samlet Værdi af Doll. 4.95, deriblandt en Flaske Guavaberryrom, som han skjulte indenfor Disken, men paa Grund af sin Afskedigelse ikke fik Lejlighed til at bortbringe. Derimod er det ikke imod hans Benægtelse godtgjort, at han har stjaalet et Glas Vaseline, af Værdi 25 Cents, som han paaistaar med sin Husbonds Samtykke at have taget paa Regning. Paa lige Maade er Arrestanten overbevist om, at have beholdt og benyttet et til 20 Cents vurderet Lommertørklæde, som han en Morgen fandt udenfor Værtshuset, uagtet han kjendte Ejermanen, Joseph Niles, med hvis Navn det var mærket. Da Tiltalte Dohnert, i hvis Hus Arrestanten næsten daglig kom, den 17 December f. A. mødte i Politiretten, hvor Dommeren betydede hende, at hun var tilsagt som Vidne, nægtede hun, at Arrestanten havde bragt Drikkevarer til Huset, og den samme Forklaring afgav hun i et følgende Møde, indtil hun, efter at være anholdt, vedgik, at den var urigtig, og, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, at Arrestanten flere Gange havde bragt Drikkevarer, som han havde nydt i Forening med hendes Born, dog at hun en enkelt Gang selv havde drukket lidt Rødvin. Som Grund til, at hun først afveg fra Sandheden, har hun afgivet, at hun var forskrækket over at skulle aflægge Vidneforklaring; men hun vil ikke have ment selv at have forset sig ved sit Forhold, med Hensyn til de paagældende Drikkevarer, som hverken hun eller hendes Born have tænkt sig vare Tyvekoster. Tiltalte Smith, der er en Niece af Tiltalte Dohnert, forklarede den 18 Januar d. A. i Politiretten, at hun jævnlig kom til sin Tante og ofte havde truffet Arrestanten Lærke hos hende; men der blev ingensinde drukket Vin eller desl., og hun vilde overhovedet aldrig have set Saadant der i Huset. Efter flere indtrængende Formaniuger om at sige Sandheden vedgik hun inidlertid samme Dag, at hun en Gang havde set en Flaske Champagne i Tiltalte Dohnerts Hus, og ligeledes tilstod hun den 31 Januar efter forskellige Udflugter, at hun ved flere Lejligheder havde set Rødvin, () og Guavaberryrom. Denne Tiltalte, der ikke selv vil have nydt noget af disse Varer, har bemærket, at hun fra første Færd afgav den urigtige Forklaring, fordi hun saa Tiltalte Dohnerts Datter græde i Retten og blev bange herover, samt at hun ikke havde nogen klar Forestilling om, at hun forsaa sig imod Loven ved ikke at forklare, hvad hun vidste. Hvad angaar den af Arrestanten Lærke forskyldte Straf, da vil han, der er skjønnat at være 20 Aar gammel og ikke tidligere tiltalt eller straffet, for de ham overførte Forbrydelser være at anse efter Fdg. 11 April 1840 §§ 1 og 58, idet den Omstændighed, at Aktionsordren alene lyder paa Tyveri, ikke findes at være til Hinder for at domme ham for hans Forhold med Hensyn

til det ommeldte Lømmetørklæde, og, da Arrestanten har vist sig at være i høj Grad løgnagtig, vil det kunne have sit Forblivende ved den ham ved Underretten idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 10 Gange 48 Timer. Af de Tiltalte Døhnert og Smith. der ere skjønnede at være i en Alder af henholdsvis 45 og 21 Aar og ikke tidligere tiltalte eller straffede, findes den Første med Grund at have kunnet betragte sig som Inkvisit med Hensyn til den hende aføskede Forklaring om de af Arrestanten Larke til hendes Hus bragte Koster, af hvilke hun endog selv har nydt, og hun vil derfor ikke kunne straffes for sin urigtige Forklaring, men vil være at frifinde for Aktors Tiltale, dog saaledes at hun deltager i Udredelsen af Aktionsomkostningerne, som nedenfor vil blive bestemt. Derimod skjønnes der ikke for Tiltalte Smiths Vedkommende at have foreligget Omstændigheder, som kunde give hende Anledning til at antage, at Sagen gjaldt hende selv, hvorfor hun som lovlig overbevist om at have aflagt falsk Forklaring for Retten i Medhold af Fdg. 15 April 1840 § 5 vil være at anse med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Gange 48 Timer. Ved Underrettens Dom ere begge de sidstnævnte Tiltalte domte til Fængsel paa Vand og Brød i 7 Gange 48 Timer, og Dommen bliver altsaa for deres Vedkommende i Henseende til de idømte Straffe dels at forandre, dels at stadfæste med den angivne Forandring i Straffetiden. Om Erstatning er der ikke Spørgsmaal under Sagen. Aktionens Omkostninger vil Arrestanten Larke have at udrede, dog at de tvende Tiltalte in solidum med ham tilsvare disse Omkostninger hvor for sit Vedkommende.

Nr. 7.   Vejassistent P. W. Jensen
                              (Buntzen efter Ordre)

contra

Interessentskabet **Mønsted Kalkværker** ved sammes nuværende Ene-Direktører, Overretsprokurator **Isaacsen** og Grosserer **J. Jensen** (Bagger),

betr. Opgjørelse af et Mellemværende.

Hammerum Herreds Rets Dom af 14 August 1880; Indstævnte, Vejassistent P. W. Jensen af Herning, bor for Tiltale af Citanterne, Mønsted Kalkværker, i denne Sag fri at være, hvorhos den hos Indstævnte den 19 Marts d. A. foretagne Arrestforretning bør være ophævet. Processens Omkostninger ophæves.

Viborg Landsøverrets Dom af 13 Juni 1881: Den ovennævnte den 10 Marts f. A. efter Rekvisition af Citanterne, Mønsted Kalkværker, hos Indstævnte, Vejassistent P. V. Jensen, afholdte Arrestforretning bør ved Magt at stande, og bør Indstævnte til Citanterne betale 161 Kr. 57 Ore med 5 pCt. aarlige Renter af 145 Kr. 46 Ore fra den 19 Marts f. A. indtil Betaling sker. Processomkostningerne for begge Retter ophæves. Det Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 8 August 1881 er Højesteret be- myndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Foreløbig bemærkes, at der imod de Indstævntes Pro- test intet Hensyn vil kunne tages til de først med Citantens 2det Indlæg herfor Retten fremlagte Dokumenter.

Efter Proceduren maa det antages, at der ikke i An- ledning af den mellem Parterne oprettede Forpagtnings- kontrakt er foretaget nogen Sondring mellem Afgifterne af de Citanter i Forpagtning overdragne Ejendomme, som han skulde udrede, og Afgifterne af de øvrige Mønsted Kalkværker til- hørende Ejendomme, som fremdeles maatte paahvile de Ind- stævnte. Det maa som Følge heraf nærmest forudsættes, at Indbetalingen af Afgifterne — derunder ogsaa Brandkontin- gentet — i Forpagtningstiden ligesom tidligere er foregaaet under Et for samtlige de Indstævnte tilhørende Ejendomme, hvilket Sagens øvrige Oplysninger ogsaa bestyrke, og da de Indstævnte nu ikke have anbragt, at Indbetalingen af samtlige Skatter er sket af dem, maa den antages at være iværksat af Citanter, der for at godtgjøre dette ogsaa har paaberaabt sig sin Besiddelse af 4 af ham fremlagte Interims-Kvitteringer fra Viborg Amtstue. At samtlige Skatter af de Indstævntes Ejendomme og derunder navnlig Brandkontingentet af de af dem benyttede Bygninger, i Forpagtningstiden ere blevne til- svarede af Citanter, bestyrkes yderligere derved, at de Ind- stævnte, der ses i en enkelt Skattetermin at have udlagt Beløbet til den hele paa Amtstuen skyldige Skat, samtidigt hermed have debiteret Citanter for det fulde Beløb, ligesom Citanter i sit maanedlige Regnskab krediterede de Indstævnte for det samme Beløb, og hertil kommer endnu, at de Ind- stævnte aldeles Intet have oplyst om, end ikke ved Udskrift af deres Bøger, at de enten selv have betalt den dem paa- hvilende Andel af Skatterne, særlig Brandkontingentet, eller til sammes Betaling paa deres Vegne leveret Citan'en Penge,

som ikke af ham ere krediterede dem i hans maanedlige Opgjørelser med dem.

Efter de Oplysninger, som ere tilvejebragte, navnlig ved en Udskrift af Brandforsikringsprotokollen om, at Brandkontingentet af de af de Indstævnte selv benyttede Bygninger i de 4 Aar, Forpagtningen varede, har andraget 19i Kr. 55 Øre, har Citantens heromhandlede Udlæg for de Indstævnte, med Hensyn til hvilket han i den af ham ved Forpagtningens Ophør affattede Opgjørelse af Parternes Mellemværende havde taget fornødent Forbehold, overstøget den Saldo af 145 Kr. 46 Øre, som bemeldte Opgjørelse forøvrigt udviste i de Indstævnets Favor. Da disse som Følge heraf ikke have noget Krav paa Citanten i Henhold til denne Opgjørelse, der alene danner Grundlaget for de Indstævnets Søgemaal, vil han overensstemmende med sin derom nedlagte Paastand være at frifinde for deres Tiltale under nærværende Sag, og den af dem erhvervede Arrestforretning være at ophæve. Processens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves for alle Retter, og de Salærer, der tilkomme Citantens beskikkede Sagfører for Højesteret og under et Tingsvidnes Optagelse, samt en Godtgjørelse til Etatsraad Buntzen for havte Udlæg til Porto og til en Attest blive at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for de Indstævnets Tiltale i denne Sag fri at være, og bør den hos ham foretagne Arrestforretning være ophævet. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betales de Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges der Etatsraad Buntzen 150 Kroner og Kancelliraad Møller 10 Kroner, hvilke Salaries tilligemed 3 Kroner i Godtgjørelse til Førstnævnte for Udlæg udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne Monsted Kalkværker i 1ste Instants sagsøgt Indstævnte, forhenværende Forpagter af de til Monsted Kalkværker hørende Guarde, nuværende Vejassistent P. W. Jensen af Herning til Betaling af 145 Kr. 46 Øre med

5 pCt. aarlige Renter heraf fra Forligsklagens Dato d. 19 Marts f. A. indtil Betaling sker, hvorhos de have paastaaet en efter deres Rekvisition d. 10 Marts f. A. afholdt Arrestforretning — hvorved der til Sikkerhed for deres ovennævnte Fordring med Renter og Omkostninger er gjort Arrest i en Indstævnte ifølge Fjends-Norlyng Herreders Rets Dom af 3 Februar f. A. tilkommende Fordring paa Kroejer Jens Jacobsen af Mønsted, eller, da denne senere er afgaaet ved Døden, nu dennes Dødsbo, stor 87 Kr. 62 Ore — stadfæstet, samt Indstævnte tilpligtet at betale dem Arrestforrettningens Omkostninger, der af Citanterne ere opgjorte til 16 Kr. 11 Ore. Ved Underretsdommen er den ovennævnte Arrestforretning ophævet og Indstævnte frifunden for Citanternes Tiltale, og disse have derefter indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastande. Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten. Citanterne have under Sagen fremlagt en af Indstævnte, som det maa antages, efterat han havde fratraadt Forpagtningen af de til Mønsted Kalkværker hørende Gaarde, forfattet Opgjørelse af Parternes Mellemværende i Anledning af denne Forpagtning, hvilken Opgjørelse udviser en Saldo i Citanternes Faveur af 145 Kr. 46 Ore, idet de iøvrigt have paastaaet, at de i Virkeligheden have et meget større Beløb tilgode hos ham, men at de under nærværende Sag kun ville indtale det Beløb, som han selv har erkjendt at være dem skyldig.

Indstævnte har imidlertid, under Henvisning til, at Saldoen i Citanternes Faveur paa Opgjørelsen angives til 145 Kr. 46 Ore ÷ Assurance og Afgifter, villet gjøre gjældende, at han for Citanterne har udlagt Assurancepræmie samt kongelige og kommunale Skatter og Afgifter af Mønsted Kalkværkers Bygninger for Tidsrummet fra 1 April 1875 indtil summe Tid 1879, og at han derved har faaet en Modfordring paa Citanterne, der langt overstiger de paastævnte 145 Kr. 46 Ore, idet han alene for Udlæg til Assurancepræmier har 218 Kr. 9 Ore tilgode hos dem, hvorhos han til Bevis herfor har fremlagt dels en Udskrift af Forsikringsprotokollen for Branddirektoratet i Skive, hvorefter Kontingentet for de Mønsted Kalkværker tilhørende, i Landbygningernes almindelige Brandforsikring indtegnede Bygninger i Mønsted Sogn for Tidsrummet fra 1 April 1875 til 1 April 1879 har udgjort 191 Kr. 55 Ore, og naar det til 1 Mai 1879 forfaldne Kontingent medregnes, 218 Kr. 9 Ore, dels en Erklæring fra Sognefogden i Mønsted, hvori denne bevidner, at Indstævnte gennem Sognefogden har betalt kongelige Skatter og Afgifter samt Brandassurance og alle andre offentlige Udgifter paa Mønsted Kalkværkers Gaarde i al den Tid, han har været Forpagter af de ovennævnte Gaarde. Da den ovennævnte Udskrift af Skive Branddirektorats Forsikringsprotokol imidlertid Inet oplyser om, af hvem Brandkontingentet af Mønsted Kalk-

værkers Bygninger i det i Udskriften ommeldte Tidsrum er erlagt, og der ikke imod Citanternes Protest kan tillægges Sognefogdens Erklæring, der ikke er beediget, nogen Beviskraft, kan Indstævnte ikke mod Citanternes Benægtelse anses at have tilvejebragt Bevis og end ikke nogen videre Formodning for, at han har de af ham ommeldte Modfordringer paa Citanterne, og han maa derfor i Overensstemmelse med deres derom nedlagte Paastand blive at tilpligte at betale dem de paastævnte 145 Kr. 46 Ore, som han ifølge den af ham selv forfattede Opgjørelse er dem skyldig, med Renter, som paastaaet, hvorhos den hos ham foretagne Arrestforretning, mod hvilken han ikke har gjort andre Indsigelser end den, der støttes paa hans Benægtelse af at skyldte det Beløb, til Sikkerhed for hvilket Arresten er foretaget, vil være at stadfæste og Indstævnte være at tilpligte at betale Citanterne Forretningens Omkostninger, mod hvis Beregning til 16 Kr. 11 Ore han ikke har gjort særlig Indsigelse. Procesomkostningerne for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve. Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at have fundet Sted.

Nr. 149.

Etatsraad Buntzen

contra

1) **Ane Cathrine Pedersdatter**, Drejersvend Jensens fraskilte Hustru, og 2) **Asmus Lorenzen** (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 17 Marts 1884: Arrestantinden Ane Cathrine Pedersdatter bør hensættes til Tugthusarbejde i 4 Aar og Arrestanten Asmus Lorenzen til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedere. Arrestanterne bør derhos in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard 16 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 April 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Justitsraad Neckel-

mann, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte, En for Begge og Begge for En, til Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Ane Cathrine Pedersdatter, Drejersvend Jensens fraskilte Hustru og Slagtersvend Asmus Lorenzen for Tyveri og Sidstnævnte tillige for Delagtighed i denne Forbrydelse.

Efter Sagens Oplysninger gjorde de Tiltalte i November Maaned f. A. Bekjendtskab med hinanden og vandrede derefter, indtil de i Begyndelsen af Februar Maaned d. A. bleve anholdte som mistænkte for Tyveri, omkring sammen, navnlig i Borglum og Dronninglund Herreder, uden at havde noget fast Opholdssted, idet de ernærede sig ved til Beboerne paa Landet at sælge Bliktojs og Lampepuksere, som Tiltalte Lorenzen forfærdigede, og maa det ved de Tiltaltes egne Tilstaelser og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at de paa denne Vandring have begaaet følgende Tyverier: Natten imellem den 6 og 7 Januar d. A. have de Tiltalte i et uafsaaset Udhus til Gaarden Carlsbjerg i Helligum tilvendt sig to Gjæs, som de senere solgte i Norre-Utrup for 8 Kroner og som af Bestjuelne Peder Laurts Andersen ere vurderede tilsammen til 15 Kr. Efterat de Tiltalte derpaa under et nogle Dages Ophold i Vesterbrønderslev havde brugt de ved Salget af bemeldte Gjæs erhvervede Penge og derefter vare gaaede til Hjørring, hvor Ane Pedersdatter havde noget Tøj beroende, bleve de enige om for at skaffe sig Penge at begaa Tyveri paa den Proprietær Hasselbalch tilhørende Gaard Aastrup, hvor Ane Pedersdatter tidligere havde tjent og derfor var godt bekjendt med Lokaliteterne, og efterat de i dette Ojemed af en Bekjendt havde laant en Kurv, begav de sig Natten imellem den 11 og 12 s. M. ud til den nævnte Gaard, hvor de i et

Andehus, hvis Dør kun var lukket med en udvendig paasat Krog, tilvendte sig to Gjæs og 8 Ænder af Værdi pr. Stk. henholdsvis 5 Kr. og 1 Kr. 50 Øre. Den følgende Dag solgte Lorenzen Gjæssene og 6 af Ænderne i Hjørring, for ialt 15 Kr. 50 Øre, hvorimod de Tiltalte selv beholdt og have fortæret den ene And, medens den anden af Ænderne efter deres Forklaring fløj fra dem paa Tilbagevejen fra Aastrup til Hjørring. Da de Tiltalte, der maa antages at være meget forfaldne til Drik, den 31 s. M. om Aftenen havde givet deres sidste Penge ud i Brøndens Kro til Brændevin og de paa deres Vandring derfra sent ud paa Aftenen eller Natten kom forbi Husmand Anders Chr. Pedersens Hus paa Stagsted Mark, gik Tiltalte Ane Pedersdatter efter Aftale med Lorenzen, der blev staaende udenfor, ind i Anders Pedersens Faaresti, hvis Dør ligeledes kun var lukket med en udvendig paasat Krog, og benægtede sig der et Faar af Værdi 20 Kr., ligesom hun, da de længere ud paa Natten kom til den Hans Sorensen tilhørende Gaard Store Spaanheden, ligeledes efter Aftale med Lorenzen har i et Torvehus, hvis Dør stod aaben, og hvori, efter hvad der var hende bekendt, Gjæssene havde Ophold om Natten, sat sig i Besiddelse af to Gjæs af Værdi 12 Kr., som hun leverede til den udenfor ventende Lorenzen, der den næste Dag solgte Faaret og Gjæssene. Ane Pedersdatter, der under de Tiltaltes Omstrejfen af og til var borte fra Lorenzen 1 à 2 Dage ad Gangen, har endvidere — som det maa antages en Aften eller Nat — kort før sidste Jul tilvendt sig et Kalveskind, der var opslaaet til Tørring paa den udvendige Side af Porten til Ane Christensdatters Gaard i Hellum, og som hun solgte for 3 Kr. til en Slagter, hvorhos hun en Morgen i Januar Maaed d. A., førend det blev lyst, har i det naflansede Høusehus paa Gaarden Vestesdorf tilvendt sig en And og en Høne tilsammen af Værdi 3 Kr., af hvilke hun solgte Anden, medens hun medbragte Hønen til det Sted, hvor hun og Medtiltalte paa den Tid opholdt sig og hvor den blev fortæret, uden at hun meddelte Medtiltalte eller Folkene, som de vare hos, hvorledes hun var kommen i Besiddelse af den. Det ovenfor ommeldte Faar samt de paa Store Spaanheden og Aastrup stjålnne Gjæs ere atter komne de respektive Bestjålnne tilhænde, og saavel disse som de ved de øvrige Tyverier Bestjålnne have frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. Tiltalte Ane Pedersdatter er født i Aaret 1835 og har tidligere gjentagne Gange været straffet for Tyveri og andre Ejendomsindgreb, senest ifølge Højesteretsdom af 19 November 1875 efter Straffelovens § 232 jfr. tildels § 229 Nr. 4 for 5te Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri eller i Henhold til samme Lovs § 241 andet Led efter § 238 som for syvende Gang begaaet Hæleri samt for Løsgjængereri efter Lov af 3dje Marts 1860 § 1 med Tugthusarbejde i 5 Aar, hvorefter hun ved Vennebjerg

Herreds Extraretsdom af 20 Oktober 1882 i en imod hende for Tyveri anlagt Justitssag er frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger, og Tiltalte Asmus Lorenzen, der er født i Aaret 1838, er — foruden at være straffet 1 Gang for Losgjengeri og flere Gange for Betleri, Overtrædelse af Forord. 10 December 1828 samt ulovlig Omløben med Varer — anset ved Vejle Kjøbstads Extraretsdom af 18 November 1879 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage og ved Overrettens Dom af 24 Oktober 1881 efter Straffelovens § 253 med samme Art af Fængsel i 8 Dage, hvorhos han i Aaret 1880 har været under Tiltale for Tyveri, men ved samme Rets Dom af 26 Juli 1880 blev frifunden for Aktors Tiltale, dog med Paalæg af Aktionens Omkostninger. De Tiltalte ville saaledes nu være at anse, Ane Pedersdatter for 6te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232 eller i Medfør af § 241 andet Led som for 8de Gang begaaet Hæleri efter § 238 og Asmus Lorenzen for anden Gang begaaet Tyveri efter § 230 første Led, tildels sammenholdt med § 54 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt for Ane Pedersdatter til Tugthusarbejde i 4 Aar og for Lorenzen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste, hvorhos de Tiltalte ville have in solidum at betale i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver.

Hermed endte Højesterets første ordinære Session.

Færdig fra Trykkeriet den 22 August 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 20.

Første extraordinære Session.

Tirsdagen den 29 Juli.

Nr. 142.

Advokat Levinsen

contra

Frederik Severin Møller (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri eller i alt Fald Hæleri samt for ulovlig Omgang med Hittegods og Overtrædelse af Forordning 10 December 1828 § 13.

Roskilde Kjøbstads Extrarets Dom af 24 Mai 1883: Arrestanten Frederik Severin Møller bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, men iøvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Saa tilsvares han og alle af Sagen flydende Omkostninger, hvorunder i Salærer til Aktor, Prokurator Hude, og Defensor, Prokurator Jacobsen, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 18 April 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Kuus og Hvalsøe, betaler Arrestanten, Frederik Severin Møller, 50 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forkortes til 2 Aar.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Aar. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesterets-sagfører Asmussen 100 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Frederik Severin Møller, som er født den 8 Oktober 1850 og som foruden ifølge Vends Herreds Politiretsdom af 15 November 1869 at være anset for Betleri med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Dage, gjentagne Gange her i Landet har været straffet for Ejendomsindgreb, nemlig ifølge Holbæk Kjøbstads Extraretsdom af 6 Juni 1874 efter Straffelovens § 228 og § 235 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, ifølge Middelsom-Sønderlyng Herreders Extraretsdom af 23 Oktober 1875 efter Straffelovens § 230, jfr. § 46. med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og ifølge Silkeborg Birks Extraretsdom af 8 August 1876 efter Straffelovens § 230. jfr. § 229. med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, hvorhos han i 1878 har været tiltalt for et Tyveri i Viborg, under hvilken Sag han ved Landsoverrettens Dom af 1 Juli 1878 blev frifunden for Aktors Tiltale med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger, tiltales under nærværende fra Roskilde Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag for Tyveri eller ialfald Hæleri samt for ulovlig Omgang med Hittegods og for Overtrædelse af Frd. 10 December 1828 § 13. De nærmere Omstændigheder ved det Tyveri, som Arrestanten sigtes for at have begaaet, ere ifølge Sagens Oplysninger følgende: Om Morgenen den 6 Oktober 1881 indfandt Pladsmænd Christian Christensen sig hos Uhrnager Blumensaats i Roskilde og leverede ham et Uhrstativ samt 2 Uhre og 2 Uhrkasser, som han fortalte, at han samme Morgen havde fundet paa Tømmerpladsen, som stoder op til Blumensaats Ejendom i Ringsted-

gade, og ved Eftersyn i Butiken viste det sig nu, at der foruden de ommeldte Gjenstande savnedes et betydeligt Antal Lommeuhre og Uhrkasser, som dels havde hængt paa det nævnte Stativ, dels henligget i den paa Butiksdisken staaende uafsaasede Montre. Det ene af de fundne Uhre havde ifølge Pladsmandens under Sagen afgivne Forklaring ligget lige ved Siden af Plankeværket mellem Tommerpladsen og Blumensaats Gaard, det andet Uhr og de to Uhrkasser noget længere inde paa Tommerpladsen, og Stativet var stillet op ved en Mur, der vender ud mod den oftnævnte Plads. Inde i Blumensaats Gaard fandt man om Morgen en Kalkballie vendt om paa Siden og stillet klods op ad Plankeværket samt Spor af Fodtrin hen til bemeldte Ballie. Blumensaats Hustru havde om Morgen mellem Kl. 4 og 5 fundet Kjøkkendøren, der fører ud til Gaarden, og som indvendig fra aabnedes med et Haandtag og udvendig fra med en Nøgle, staaende paa vid Gab, men havde ikke af den Grund anet Uraad, idet hun antog, at Døren var sprunget op af sig selv, hvilket tidligere var sket. Ejendommens Port, der fra Gaden fører ind i Gaarden, var dengang ikke saaledes indrettet, at den kunde afaases. Derimod vare saavel Døren mellem Forstuen og Gaden som Døren mellem Butikken og Forstuen afaasede om Morgen, og der fandtes ikke mindste Spor af udøvet Vold paa nogen af Dørene eller Vinduerne. Blumensaat, som var kommen hjem den foregaaende Aften mellem Kl. 9 og 10, ledsaget af en Bekjendt, der forblev hos ham en Timestid, har ment at være sikker paa, at han, da han lukkede Manden ud, afaasede saavel Gadedøren som Butiksdøren og han antager ligeledes, at han, da han ved sin Hjemkomst gik gjennem Gaarden ind i Kjøkkenet og derfra gjennem Dagligstuen og Butikken ud i Forstuen for at lukke sin nævnte Bekjendt ind gjennem Gadedøren, har lukket Kjøkkendøren efter først at have lagt Nøglen til den paa dens sædvanlige Plads i Vasketuden, hvor den imidlertid ikke var vanskelig at finde. Den 15 Oktober 1881 modtog Politikammeret i Roskilde telegrafisk Meddelelse fra Politiet i Kiel om, at Hertyven var en Bagersvend fra Jylland ved Navn Frederik Severin Møller, der samme Dag var anholdt der i Byen, og at Størstedelen af de stjaalne Uhre allerede vare skaffede tilstede. Samme Dags Aften afrejste efter Ordre Politifuldmægtigen i Roskilde, ledsaget af en Politibetjent til Kiel for at afhente Tyven, men ved den følgende Dag at henvende sig til det derværende Politi, erfarede han, at Tyven først efter diplomatiske Forhandlinger vilde kunne udleveres. Den 17 s. M. blev der inden Roskilde Kjøbstads Politiret afsagt Arrestkjendelse over bemeldte Bagersvend Møller, og efterat de derpaa indledede diplomatiske Forhandlinger om hans Udlevering vare tilendebragte, blev han den 25 November næstefter transporteret til Roskilde af tvende derfra afsendte

Politibetjente, til hvem ligeledes de tilstedekomne Uhre og Uhrkasser samt de øvrige Effekter, af hvilke Arrestanten var fundet i Besiddelse, blev udleverede. Da Arrestanten blev anholdt i Kiel efter Foranledning af en Marskandiser, til hvem han havde villet sælge et af de stjaalne Uhre, udgav han sig forst, efter hvad vedkommende Politisergent efter aflagt Vidneed har forklaret, medens Arrestanten ikke har villet kunne erindre dette, for Konditor Hansen fra Kjøbenhavn, og nægtede at være i Besiddelse af Legimationspapirer, hvilke imidlertid fremkom ved den derefter foretagne Visitation, ved hvilken han endvidere foruden af forskellige andre Gjenstande fandtes i Besiddelse af to af de stjaalne Uhre, af en Del af de stjaalne Uhrkasser, samt af to Laanesedler paa to andre af de stjaalne Uhre, som han havde pantsat i Kiel. Under det derefter summe Dag af en Politisekretær i Overværelse af fornævnte Politisergent optagne Forhør, afgav han, ifølge disses under et den 9 December 1882 inden den kgl Amtsret i Kiel i Arrestantens Overværelse optaget Forhør afgivne beedigede Forklaringer en fuldstændig Tilståelse om Uhrtyveriet i Roeskilde, til hvilket han angav sig at være eneste Gjærningsmand og bestemt nægtede at have nogen Medskyldig, hvorhos han forklarede, at Resten af de stjaalne Uhre fandtes i en Pakke paa Skræderherberget i Kiel, og efterat denne Pakke derpaa var bleven hentet af den nævnte Politisergent og Uhrene, som vare indpakkede i et Tørklæde og enkeltvis indviklede i Halm, derpaa i Arrestantens Overværelse vare udpakkede, forklarede han yderligere, at Tørklædet var hans Ejendom, og paa Forehold, at der efter den i Efterlysningen indeholdte Fortegnelse over de stjaalne Uhre maatte være endnu flere at han ved Tyveriet var klatret over et Plankeværk og ved denne Lejlighed havde tabt nogle af Uhrene. Ifølge den fremlagte Udskrift af det fornævnte Politiforhør, hvis Rigtighed den nævnte Politisekretær har beediget, gik Arrestantens nærmere Forklaring om Tyveriet navnlig ud paa, at han, der senest havde haft Arbejde hos en Bager i Helsingør og derpaa var rejst omkring paa Sjælland for at søge Arbejde, den 5 Oktober f. A. om Aftenen var kommet til Roskilde, og da han her havde set Døren til en Uhrmagerbutik staa åben, var han gaaet ind i Butikken og havde stjaanet de ham nu fratagne Uhre. Han var derefter gaaet ad Kjøbenhavn til, hvor han forblev i nogle Dage, og den 14 Oktober ankom til Korsør, hvorfra han samme Dags Aften sejlede med Postdampskibet til Kiel, hvortil han ankom om Morgenen den 15 Oktober Kl. 7. Han havde indlogeret sig i det derværende Skræderherberg og derefter pantsat to gamle Uhre og blev anholdt, da han vilde sælge et nyt Uhr. -- Under et den 25 Oktober 1881 af bemeldte Politisekretær i Overværelse af Bureaupersonalet optaget Forhør, hvoraf der under Sagen er fremlagt et Udskrift, hvis

Rigtighed oftnævnte Politisekretær ligeledes under det nævnte af Amtsretten i Kiel den 9 December 1882 optagne Forhør har beediget, forklarede Arrestanten yderligere, at han i Tidsrummet fra 6 til 11 Oktober 1881 havde besøgt sin Forlovede, der bode hos hendes Moder i Kjøbenhavn, og at han, da han havde begaaet Uhrtyveriet i Roskilde Natten mellem den 5 og 6 Oktober 1881, strax var gaaet til Kjøbenhavn, hvor han indtraf endnu samme Dag. Uhrene havde han gjemt i en Halmstak mellem Roskilde og Kjøbenhavn. Han var gaaet fra Kjøbenhavn Tirsdagen den 11 om Morgenen og havde først begivet sig til det Sted, hvor han havde gjemt Uhrene, hvorpaa han med disse var gaaet over Roskilde og Ringsted til Sorø, hvortil han ankom Onsdag Eftermiddag efterat være gaaet hele Natten og intetsteds logeret. I Sorø logerede han i et ham ubekendt Værtshus, hvorpaa han Torsdag Formiddag gik videre til Slagelse, hvortil han ankom om Aftenen og overnattede. Efterat han derpaa Fredag Formiddag havde begivet sig til Korsør, hvortil han ankom om Eftermiddagen, afsejlede han samme Aften med Postdampskibet til Kiel. Han havde ikke nogetsteds her i Landet solgt eller pantsat Uhre og havde ikke havt flere Uhre end dem, der bleve ham fratagne i Kiel. En Gjortlersvend fra Posen, som i længere Tid havde siddet arresteret i Kiel sammen med Arrestanten, førend denne blev udleveret, har derhos under det fornævnte af Amtsretten i Kiel optagne Forhør, efter forud aflagt Vidneed, forklaret, at Arrestanten dengang havde fortalt ham, at han havde stjaalet et større Antal Uhre, vistnok 30 Stykker, i en Uhrmagerbutik, som han sagde var i Kjøbenhavn, og paa Tilbagevejen tabt Halvdelen af de stjaalne Uhre ved at klatre over et Rækværk, og har Arrestanten i Amtsretten i Kiel til denne Forklaring bemærket, at han flere Gange havde talt med Gjortlersvenden om Tyveriet, og at det kunde være muligt at han havde yttret sig derom paa den af denne angivne Maade. De af Politiet i Kiel udleverede Gjenstande, der vedrøre det heromhandlede Tyveri, vare 24 Lommeuhre, en sonderbrudt Gulduhrkasse og 7 andre Uhrkasser, hvilke samtlige Gjenstande Uhrmager Blumensaadt har gjenkjendt som hørende til de ham ved den omhandlede Lejlighed frastjaalne. Efter Blumensaads Formening er flere Gjenstande end de nysnævnte og de paa Tommerpladsen fundne ikke frastjaalne ham, alene med Undtagelse af det til den sonderbrudte Gulduhrkasse hørende Uhr. Dette sidsnævnte Uhr tilligemed de nævnte fra Politiet i Kiel modtagne Uhre og Uhrkasser ere ialt vurderede til 56 Kr. Af de paa Tommerpladsen fundne Gjenstande er Statuet vurderet til 6 à 8 Kr., de to Uhre til 34 à 35 Kr. og de to Uhrkasser til 1 Kr. Ifølge Blumensaads ved det iøvrigt Oplyste bestyrkede Forklaring vare nogle af de stjaalne Gjenstande leverede ham til Reparation eller Eftersyn og Resten tilhorte ham selv.

Efter den oftnævnte Politisergents beedigede Forklaring til det af Amtsretten i Kiel optagne Forhør havde Arrestanten, medens han hensud i den derværende Politiarrest lejlighedsvis udtalt til ham, at de danske Politivirgheder skulde endnu faa at bestille med ham, og efter den 25 November 1881 at være transporteret til Roskilde,] tilbagekaldte Arrestanten da ogsaa først til den følgende Dag optagne Politirapport og derefter til det inden Roskilde Kjøbstads Politiret den 1 December næstefter optagne Forhør den af ham i Kiel afgivne Tilstaaelse angaaende det omhandlede Tyveri. Han forklarede nu og har under den langvarige Undersøgelse vedblivende fastholdt, at det var en anden Person nemlig en Malersvend ved Navn Jørgensen, der havde begaaet Tyveriet i Roskilde, og at han selv var i Kjøbenhavn den Nat, samme blev begaaet. Siden hen i Slutningen af September 1881, da han paa Tilbagevejen fra Kjøbenhavn til Næstved, hvor han var rejst ned for at søge Arbejde, i nogle Timer havde opholdt sig i Roskilde, havde han nemlig ikke været i sidstnævnte By, forinden han den 12 Oktober forlod Kjøbenhavn og paa Gjennemrejsen til Korsør passerede Roskilde. I Korsør traf han den 14 s. M. paa et Værthus den ommeldte Malersvend Jørgensen, med hvem han tidligere var truffet sammen dels i Kjøbenhavn, dels i Roskilde. Med denne Person spillede Arrestanten Kort og vandt 12 Kr. fra ham, som han strax fik udbetalt, og ved at foregive, at han i Kiel havde en Broder, der var Bager, hos hvem Arrestanten mulig kunde faa Arbejde, bevægede bemeldte Person ham til samme Aften med Dumpskibet at rejse med sig til Kiel. Efter at være ankommet dertil den næste Morgen begav Jørgensen sig til Skræderherberget deri Byen, medens Arrestanten tog Logis i Bagerherberget. Ved et Besøg, som han kort efter aflagde hos Jørgensen i Skræderherberget, bemærkede han, at sidstnævnte tog et Cylinderuhr frem af en Pakke, som han igjen snørte sammen og leverede til et Fruentimmer i Herberget. Senere paa Dagen byttede Arrestanten Frakke med Jørgensen paa et Værthus og fik i Bytte to Sølvuhre, hvilke Jørgensen tog op af sin Lomme. Den tilbyttede Frakke solgte Arrestanten derefter til en Marskandiser, men havde han forinden Salget, ved at undersøge Lommerne i Frakken, fundet en lille Pakke, som indeholdt 2 Sølvuhre og nogle Uhrkasser samt to Sølvsker. Det var Forsøget paa at sælge et af disse Uhre, der gav Anledning til hans Anholdelse. Hvad hans Tilstaaelse til Politiforhørene i Kiel angaar, da har han vel ikke turdet benægte under disse at have tilstaaet sig skyldig i det omhandlede Tyveri og i det hele at have forklaret i Overensstemmelse med de fremlagte Udskrifter af bemeldte Forhør, ligesom han ogsaa har erkjendt, at det var efter hans Anvisning, at Politiet i Kiel skaffede Pakken med Uhrene tilstede fra Skræderherberget, men han vil alene have

afgivet den nævnte Tilstaaelse fordi han ventede, naar han tilstod sig skyldig i Tyveriet, strax at blive sendt tilbage til Danmark, og han vil af den Grund have svaret Ja til Alt, hvad man spurgte ham om. Hans Forklaring om, efter Tyveriet at være klatret over et Plankeværk og ved denne Lejlighed at have tabt nogle Uhre, var foranlediget ved, at det, da det danske Politi første Gang var i Kiel for at afhente ham, var blevet omtalt, at Tyven var steget over et Plankeværk. Forøvrigt vil han for Politiet i Kiel have omtalt, at en anden, nemlig Jørgensen, var den skyldige, men ikke være bleven forstaaet, og han ved overhovedet ikke, om den Politisekretær, der afhørte ham, har forstaaet ham rigtig, da man vilde, at han skulde tale Tydsk. Ligesom imidlertid Arrestantens Foregivende om at have afgivet den ovennævnte detaillerede Tilstaaelse i Kiel, alene for strax at blive sendt tilbage til Danmark, er blottet for al Sandsynlighed, saameget mere som den virkelige Forbryder efter Arrestantens egen Forklaring maatte antages uden Vanskelighed at kunne bringes tilstede, og ligesom den af Arrestanten givne Forklaring om Anledningen til hans Beretning om at have tabt nogle Uhre, ved efter Tyveriet at stige over et Plankeværk, allerede af den Grund maa forkastes, at det danske Politi, da han afgav den nævnte Beretning, endnu ikke var ankommet til Kiel, saaledes vil der heller ikke kunne tillægges hans Anbringende om, ikke at have kunnet gjøre sig forstaaelig for Politiet i Kiel og om for dette at have omtalt en Anden som Gjerningsmanden til Tyveriet, nogen Betydning. Ifølge Politisekretærens og Politisergentens beledigede Forklaringer var nemlig Sidstnævnte, der i flere Aar har fungeret som Tolk i Dansk ved Politiet i Kiel, tilstede under det første Politiforhør, bl. A. ogsaa i Egenskab af Tolk, ligesom det ogsaa var ham, der anholdt Arrestanten, og denne, der i længere Tid har opholdt sig i Tydskland og navnlig ogsaa, i Henhold til en ham i 1878 overgaaet Tyveridom, har udstaaet et Aars Fængselsstraf i Straffeanstalten i Glückstadt, maa derhos efter det Oplyste antages baade at kunne forstaa tydsk og, om end med nogen Besvær, at kunne gjøre sig forstaaelig paa dette Sprog. Arrestantens Forklaring om, at det ikke er ham, men en Malersvend Jørgensen, der har begaaet det omhandlede Tyveri, er nu heller ikke paa nogen Maade bestyrket, men meget mere i Strid med de fremkomne Oplysninger. Ligesom der ved de i Kiel anstillede Undersøgelser intetsomhelst er fremkommet om en Malersvend Jørgensen eller om en Person, paa hvem det af Arrestanten opgivne Signalement paa denne kunde passe, navnlig ikke om en saadan Persons Ophold paa Skræderherberget eller Samværen med Arrestanten, saaledes gaa de fra Kiel indhentede Oplysninger ogsaa ud paa, at Arrestanten selv ikke har logeret paa det derværende Bugerherberg, men — som af ham selv til det første Politiforhør i

Kiel forklaret — paa Skræderherberget. Heller ikke ved de heri Landet foretagne Undersøgelser er der fremkommet noget-somhelst om en Person som den af Arrestanten omforklarede. Arrestanten har ikke kunnet paaavise de Steder i Kjøbenhavn og Roskilde, hvor han tidligere vil være truffet sammen med bemeldte Jørgensen, og vel har han paavist det Værtshus i Korsør, hvor han samme Dag, han rejste til Kiel, vil have truffet ham og spillet Kort med ham, men Rigtigheden heraf er ikke paa nogen Maade bestyrket. Arrestantens Forklaringer om Jørgensens Forhold til Tyveriet have ogsaa været i høj Grad vaklende, idet han først har forklaret, at Jørgensen havde omtalt for ham, om end kun flygtigt, hvorledes det var gaaet til med Tyveriet, men hans senere Forklaring gaar ud paa, at Jørgensen ikke havde fortalt ham, at han havde begaaet Tyveriet, men at saaledes var det gaaet til. Heller ikke er Arrestantens Foregivende om, Natten mellem den 5 og 6 Oktober 1881 at have været i Kjøbenhavn, paa nogen Maade bestyrket, og mod Rigtigheden deraf taler ikke blot den Omstændighed, at Arrestanten ikke har villet kunnet mindes, hvor han den omhandlede Nat logerede, men navnlig ogsaa de af hans fornævnte Forlovede og dennes Moder afgivne Forklaringer, hvorefter Arrestanten, der siden Midten af September 1881 med større og mindre Afbrydelser jævnlig var kommet i deres Hus, den 6 Oktober indfundt sig hos dem efter nogle Dages Fraværelse og fortalte, at han kom lige fra Roskilde. Betydningen af disse Forklaringer, hvis Rigtighed Arrestanten ikke har turdet benægte, og som derhos ganske stemmer med hans egen Forklaring til Politiforloret i Kiel af 25 Oktober 1881, hvorefter han i Tiden fra 6 til 11 Oktober s. A. havde besøgt sin Forlovede og dennes Moder i Kjøbenhavn, har Arrestanten vel søgt at svække ved et Foregivende om, at han vistnok havde udtalt sig til disse paa den nævnte Maade, forat skjule for dem, at han i de to foregaaende Dage havde sviret i Kjøbenhavn med to Snedkersvende, men ved de i den Anledning anstillede Undersøgelser er intetsomhelst fremkommet om de nævnte Snedkersvendens Existens eller om Arrestantens Samværen med tvende saadanne Personer. Dertil kommer, at medens Arrestanten bestemt har fasholdt, at det var i September 1881 — efter den oprindelige Forklaring den 23 September eller i hvert Fald kun 1 Dag før eller efter, men ifølge hans senere Forklaring først den 28 eller 29 September — at han paa Tilbagerejsen fra Næstved til Kjøbenhavn opholdt sig nogle Timer i Roskilde, og at han ikke har overnattet der siden Natten mellem den 17 og 18 September. samt at han i Oktober 1881 kun en Gang har været i Roskilde, nemlig den 12 Oktober, da han passerede Byen paa Rejsen fra Kjøbenhavn til Korsør, er det ved de under Sagen afgivne Vidneforklaringer bevist, at han har logeret en Nat i et Værts-

hus i Roskilde omtrent ved den Tid, da Tyveriet blev begaaet; efter hvad et af Vidnerne, nemlig Værtens Hustru, har forklaret, var det en Nat i Begyndelsen af Oktober, før Tyveriet blev begaaet, og Rigtigheden heraf bestyrkes i høj Grad ved forskjellige andre under Sagen afgivne Vidneforklaringer. Som en Omstændighed, der yderligere taler for, at det er Arrestanten, der har begaaet det omhandlede Tyveri, fortjener endnu at nævnes, at medens Arrestanten ikke har villet kunnet mindes at have været inde i Uhrmager Blumensaats Boutik eller at være passeret denne, da han om Morgenon den 18 September 1881 sammen med en anden Bagersvend tilfods begav sig fra Roskilde til Ringsted, har bemeldte Bagersvend forklaret og, efterat Arrestanten i det Hele havde benægtet Rigtigheden af denne Forklaring, beediget, at da de den nævnte Morgen vare komne i Nærheden af det Sted i Ringstedgade, hvor Uhrmager Blumensaat bor, anmodede Arrestanten ham om at gaa lidt smaat i Forvejen, da han skulde ind til Uhrmageren, for at faa noget gjort ved sit Uhr, og skjøndt Bagersvenden kun var gaaet et lille Stykke i Forvejen, og der havde ventet paa Arrestanten, hengik der en halv Time eller tre Kvarter, inden Arrestanten atter indfandt sig, og som Grund til sin lange Udeblivelse anførte han da, at han havde maattet vente i Boutiken paa at blive besorget. Kort efter udtalte han imidlertid til Bagersvenden, at det var bedre at se at komme i Besiddelse af Penge paa anden Maade end ved at arbejde. Efter alt hvad der saaledes foreligger, hvortil endnu kommer, at Arrestantens Forklaringer under de heri Landet optagne Forhør have været i høj Grad vaklende og i det hele bære Præget af Mangel paa Oprigtighed, samt at hans foregaaende Vandel vidner stærkt om hans Tilbøjelighed til Tyveri, findes der at foreligge et i Medfør af Frdn. 8 September 1841 fyldestgjørende Bevis for, at Arrestanten har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Tyveri af samtlige de ved den omhandlede Lejlighed fra Uhrmager Blumensaats Boutik bortstjaaene Gjenstande. Efter det Foreliggende savnes der imidlertid Hjemmel til at anse bemeldte Tyveri for grovt Tyveri, og det man derfor billiges, at Arrestanten ved den indankede Dom er anset skyldig i 3dje Gang begaaet simpelt Tyveri. Arrestanten er dernæst sigtet for ulovlig Omgang med Hittegods med Hensyn til en i hans Besiddelse forefunden til 2 Kr. vurderet Billardkugle. Hans Forklaring i saa Henseende gaar ud paa, at han engang for flere Aar siden har fundet den nævnte Kugle i sin Overfrakke; Tidspunktet erindrer han ikke nærmere, ligesaa lidt som, hvor han dengang befandt sig, end ikke om det var her i Landet eller i Tyskland. Han antager, at han ved en Fejltagelse har faaet den med fra et Værtshus, hvor han har spillet Billard, uden at han dog nærmere kan oplyse Sammenhængen. Han har oprindelig forklaret, ikke at have

gjort noget Skridt for at fremlyse Kuglen, men har senere udsagt, at han ikke mindes, om han har gjort noget Forsøg paa at faa den oplyst, hvor den hørte hjemme. Da der nu ikke ad anden Vej er fremkommet nogen Oplysning om Kuglen, og Arrestantens Forklaring om samme ikke findes at kunne forkastes, maa det have sit Forblivende ved den ham ved Underrettsdommen tillagte Frifindelse med Hensyn til denne Del af Aktionen. Derimod maa det, som ogsaa ved Underrettsdommen antaget, anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828 § 13, idet han dels ikke har holdt sig en hans Vandrebog den 11 Marts 1881 tilfort Viseringspantegning fra Kjøbenhavn til Kjøge efterrettelig, dels ikke har ladet sin Vandrebog visere, siden han den 29 April 1881 fra Nykjøbing paa Falster blev viseret til Kjøbenhavn, uanset, at han ogsaa i den efterfølgende Tid er rejst om for at søge Arbejde.

I Henhold til Foranstaaende vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, samt for Overtrædelse af Frdn. 10 December 1828, § 13, men iøvrigt være at frifinde for Aktors Tiltale, og findes Straffen, under Hensyn til Bestemmelsen i Straffelovens § 58, passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar. Underrettsdommen, der er kommet til samme Resultat, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Nr. 58. Husmægler **Frederik Christian Carl Nielsen**
(Bagger efter Ordre)

contra

Pianofortefabrikant **E. V. Freytag** (Ingen),

betr. tilgodehavende Lon.

Kjøbenhavns Gældskommissions Dom af 29 Marts 1883: Denne Sag afvises. I Kost og Tæring bør Citanten, Husmægler Nielsen, til Indstævnte, Pianofortefabrikant Freytag, betale 4 Kr., som udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 20 Juni f. A. er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, vil den indankede Dom, i Henhold til de deri anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald, være at stadfæste. Det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjældscommissionens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret 60 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende Sag har Citanten, Husnægler Frederik Chr. Carl Nielsen ifølge Transport af 4 Decembris 1882 fra Pianofortearbejder W. F. H. Burggraf søgt Indstævnte, Pianofortefabrikant Freytag til at betale 8 Kr. 15 Øre, som Indstævnte skal skyldte bemeldte Burggraf for udført Arbejde tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. aarlig fra Klagens Dato den 28 Decbr. f. A. og Sagens Omkostninger skadesløst.

Indstævnte har paastaaet Sagen afvist og sig hos Citanten tilkjendt Kost og Tæring, fordi Sagen formentlig henhører under Politiretten, idet Sagen er en af en Svend mod en Mester anlagt Sag for tilgodehavende Løn.

Da der nu findes at maatte gives Indstævnte Medhold i, at Sagen i Medfør af Næringsloven af 29 Decbr. 1857 § 84 kunde have været behandlet politiretsvis, idet nemlig den af Citanten paaberaabte Omstændighed, at han ifølge Transport indtaler Fordringen, ikke findes at kunne komme i Betragtning herimod, vil Sagen være at afvise, og vil der være at tillægge Indstævnte hos Citanten Kost og Tæring, som bestemmes til 4 Kroner. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 171.

Advokat Levinsen

contra

Christine, kaldet Andersen eller Calum (Det. Halkier),

der tiltales for Tyveri, Overtrædelse af Polititilhold samt Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 17 Juni 1884: Arrestantinden Christine, kaldet Andersen eller Calum, bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Overauditor Wolff og Bloch, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Christine, kaldet Andersen eller Calum, der er født den 23 December 1832 og senest anset ved Højesteretsdom af 5 April 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Tugthusarbejde i 2 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri, Overtrædelse af Polititilhold samt Betleri, og er det i sin Henseende ved hendes egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at hun i Tiden fra den 17 April d. A., da hun løslodes, efterat have udstaaet fornævnte Straf, til den 14 f. M., da hun blev anholdt i nærværende Sag, dels har begaaet et Tyveri, hvorved hun har frastjaalet Sofie Marie Rasmussen, Steffensens Enke, hos hvem hun boede, og med hvem hun delte Værelse, et rede Pengebeløb af 7 Kr. og en til 3 Kr. vurderet Kjolenederdel, hvilke Gjenstande beroede frit fremme eller i uafaaet Gjemme paa det fælles Værelse, dels har gjort sig skyldig i Betleri her i Staden og dels har undladt at foretage

nogen af de Meldinger til Kjøbenhavns Politis Protokol over mistænkelige Personer, som det efter et hende til denne Protokol den 17 April d. A. under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold paahvilede hende at gjøre.

Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begnaet simpelt Tyveri samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar, hvorhos hun vil have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 170.

Advokat Klubien

contra

Niels Christian Poulsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 8 Mai 1884: Arrestanten Niels Christian Poulsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Esmann, og Defensor, Landsoverretsprokurator Isaacsen, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 Juni 1884: Arrestanten Niels Christian Poulsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 2 Aar. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammesteds 10 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Niels Christian Poulsen, der er født i Aaret 1852 og tidligere mange Gange har været straffet for forskellige Lovovertrædelser, senest ifølge Rinds og Gislum Herreders Extraretsdom af 5 November 1881 for 5te Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 232, sammenholdt med § 229 Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 3 Aar, tiltales under nærværende Sag for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han, efterat han den 5 April d. A. var bleven løsladt af Straffeanstalten og den 8 s. M. var ankommen til Viborg, hvor han i de nærmest paafølgende Dage ved Svir forødt et Beløb af 45 Kr., som han havde medbragt fra Straffeanstalten, har den 13 s. M. om Aftenen omtrent Kl. 9, da han for at betle havde indfundet sig i Uhrmager Nørholms Kjøkken, hvor der da Ingen var tilstede, tilvendt sig en paa en Tallerkenrække eller et Bord henliggende Portemonnaie med hvilken han strax bortfjernede sig. Af den ommeldte Portemonnaie, der indeholdt 7 Kr. foruden nogen Smaaamont, hvoriblandt nogle gamle Mønter, og desuden nogle andre Smaating af ubetydelig Værdi, udtog Arrestanten derefter Pengene, hvilke han forbrugte med Undtagelse af et Beløb af 3 Kr. 11 Øre, hvoraf han ved sin Anholdelse den følgende Dag fandtes i Besiddelse, og dette Beløb tilligemed Portemonnainen og sammes øvrige Indhold, der er bragt tilstede under Sagen, er udleveret Uhrmager Nørholm, der har frafaldet Krav paa videre Erstatning.

For sit anførte Forhold vil Arrestanten være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet Tyveri med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 2 Aar, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 168.

Advokat Hindenburg

contra

Peder Christian Gothhjælpsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 14 Juni 1884: Arrestanten Peder Christian Gothhjælpsen bør straffes med Tugthusarbejde i 2 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder

Sulærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Petersen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Peder Christian Gothhjælpsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have den 6 Februar d. A. stjaalet et Arbejdsmand Ole Jensen tilhørende, til 15 Kroner vurderet, Uhr, der hang frit fremme i det af denne beboede Værelse, til hvilket Arrestanten havde uhindret Adgang. Arrestanten er født den 12 Marts 1855 og har tidligere været straffet bl. A. ifølge denne Rets Dom af 9 Mai 1876 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 24 Februar 1877 efter Straffelovens § 230, 1ste Led, med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage, ifølge samme Rets Dom af 11 September s. A. efter Straffelovens § 231, 1ste Led og 2det Led, jfr. § 229, Nr. 4, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, ifølge samme Rets Dom af 24 August 1880 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri og efter samme Lovs § 251 med Forbedringshusarbejde i 3 Aar og senest ifølge samme Rets Dom af 18 December 1883 efter Straffelovens § 253 og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Som Følge af det Anførte vil han nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 2 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Torsdagen den 31 Juli.

Nr. 167.

Etatsraad Buntzen

contra

Peder Pedersen (Def. Hansen),

der tiltales for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurancesvig.

Lollands Sønderherreds Extrarets Dom af 21 Marts 1884: Arrestanten, Væver Peder Pedersen, bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Saa bør han og udrede i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring 1446 Kr. og til Brandforsikkringsselskabet „Lolland-Falster“ 1695 Kr. 5 Ore, samt endvidere betale denne Sags Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Overretssagfører Zwick og Fasting, 12 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 Juni 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og H. F. Møller, betaler Arrestanten, Væver Peder Pedersen, 15 Kr. til hver. De idømte Erstatningsbeløb at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesterets-sagfører Hansen 30 Kr. til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 August 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Klønbøvn

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 21.

Torsdagen den 31 Juli.

Nr. 167.

Etatsraad Buntzen

contra

Peder Pedersen (Def. Hansen).

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Lollands Sønderherreds-Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten. Væver Peder Pedersen, for Brandstiftelse og Forsøg paa Assurancesvig. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses for tilstrækkeligt godtgjort, at han der ejede et paa Lejebord opført ubehæftet og i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring for 500 Kr. forsikkert Hus i Kortrup, hvori fandtes endel ham tilhørende, ligeledes ubehæftede Losoreffekter, der i Brandforsikkringselskabet „Lolland-Falster“ vare forsikkrede for 1317 Kr., Natten imellem den 13 og 14 Februar d. A. har sat Ild paa bemeldte Hus. Omtrent en Maaned forinden var Tanken om at stikke Ild paa Huset opstaaet hos Arrestanten, der ved at komme i Besiddelse af Assurancessummen tænkte at kunne befri sig for sin Gjæld, uden at han imidlertid i den første Tid kunde bestemme sig til at begaa den paa tænkte Forbrydelse, men da han vaagnede Brandnatten, besluttede han, efter at have tænkt Noget derover, at bringe Tanken til Udførelse. I dette Øjemed stod han da ud af Sengen, tog et Bundt Svovlstikker med sig og gik derpaa upaaklædt og i Mørke op paa Loftet, hvor han med en af de medbragte Svovlstikker antændte nogle Tækkeror, der laa paa Loftet. Da han havde set, at der var gaaet Ild i Rørene, gik han atter ned og lagde sig upaaklædt i Sengen, hvor han blev liggende, indtil han hørte det buldre oppe paa Loftet og deraf kunde slutte sig til, at Ilden havde grebet om sig. Derefter

stod han op af Sengen og forlod Huset upaaklædt, og efter at have tilkaldt en af Naboerne og begivet sig tilbage til Brandstedet og der iført sig Støvler, vækkede han sin nærmeste Nabo, Enken Birthe Abrahamsen, hvis Sted laa i en Afstand af ikkun 1½ Alen fra Arrestantens Hus. Ilden udbredte sig hurtigt og antændte ogsaa Enkens Sted, der ligeledes var forsikkert i Landbygningernes almindelige Brandforsikkring, og med Undtagelse af den nederste Del af Skorstenen i det sidstnævnte Sted, nedbrændte begge Husene til Grunden tilligemed Størstedelen saavel af Arrestantens som af Enken Abrahamsens Indbo, hvilket sidste, ligesom Arrestantens, var forsikkert i Brandforsikkringselskabet „Lolland-Falster“. Medens det efter Omstændighederne maatte kunne forudses, hvad Arrestanten dog ikke vil have tænkt paa, at Ilden fra hans eget Hus let kunde forplante sig til Enken Abrahamsens Sted, kan det derimod ikke antages, at Nogens Liv ved Branden har været udsat for aabenbar Fare, idet Arrestanten alene beboede sit eget Hus, og Ilden, der maa antages begyndt i den Del heraf, som laa længst fjernet fra Enkens Hus, endnu ikke havde antændt dette sidste, da Arrestanten vækkede Enken. Det maa herefter billiges, at Arrestanten, der er født den 31 December 1823 og ikke tidligere er funden tiltalt eller straffet, ved den indankede Dom er anset efter Straffelovens § 281, ligesom ogsaa at han ikke er funden skyldig i noget Forhold, der kunde paadrage ham særligt Ansvar for Assurancesvig eller Forsøg herpaa. Straffen, han har forskyldt, er ved Underrettsdommen fastsat til Forbedringshusarbejde i 4 Aar, men findes efter Omstændighederne passende at kunne bestemmes til lige Arbejde i 3 Aar. Med denne Forandring i Straffetiden vil Underrettsdommen, der retteligen har paalagt Arrestanten i Erstatning til Landbygningernes almindelige Brandforsikkring og til Brandforsikkringselskabet „Lolland-Falster“ at udrede henholdsvis 1446 Kr. og 1695 Kr. 5 Øre, og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes billiges, iøvrigt være at stadfæste.

Nr. 174.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Jens Christian Andersen (Def. Buntzen),

der tiltales for Voldtægt eller Forsøg derpaa.

Hillerslev-Hundborg Herreders Extrarets Dom af 21 Mai 1884: Arrestanten Jens Christian Andersen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 16 Maaneder. Saa udreder hun og alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Sagførerne Lykke og Johnsen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juni 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 2 Aar. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Arrestanten 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Andersen for Voldtægt eller Forsøg derpaa. Foreløbig bemærkes, at der efter den Maade, hvorpaa Sagen foreligger Overretten til Paakjendelse, ikke her for Retten bliver Spørgsmaal om Arrestantens for ca. 5 Aar siden udviste Forhold overfor en Husmands 11-aarige Datter, idet han ikke forsaa vidt er ved Underretsdømmen anset skyldig, og Sagen alene er indanket efter hans Begjæring. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sugens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han den 31 Marts d. A. om Formiddagen, da han ved den udtørrede Sperring Sø traf den 61-aarige ugifte Ane Marie Jensen, der maa anses som uberygtet, og var fulgt efter hende ind i hendes Hus, hvor hun boede alene, har efter først at have begjært at faa Omgang med hende, hvad hun afslog, taget fat paa og tumlet med hende, uagtet hun skreg og gjorde Modstand, samt efterat have kasted

hende omkuld paa Gulvet og blottet sig og hende forsøgt at faa Samleje med hende, uden at han dog efter sin Forklaring tror, at Samlejet blev fuldbyrdet, da han ikke kunde trænge ind i hendes Kjønsdele, eller at nogen Sædudtømmelse fandt Sted, idet han, som han har udsagt, blev bange for sin egen Gjer-ning og holdt op, inden han fik fuldført sit Forsæt. Ane Mario Jensen, der efter sin Forklaring blev væltet om mod Kækkelovns-foden og andre Gjenstande og derved fik Smerter i Lænden og Siden, hvilke dog snart efter fortog sig, har vel udtalt, at hun tror, at Sædudtømmelse fandt Sted, og at Arrestanten har fuld-byrdet Samleje med hende, og — som hun har udtrykt sig — faaet udrettet alt, hvad han kunde, idet hun dog har erkjendt at have været saa fortumlet og medtaget af den forudgaaende Kamp, at hendes Iagttagelse om Fuldbyrdelsen maaske har været mindre nøjagtig, men efter Omstændighederne findes der ikke tilstrækkelig Anledning til at forkaste Arrestantens heromhandlede Forklaring. Der er ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstat-ning. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1865 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 168, jfr. § 46, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne be-stemmes til Forbedringshnsarbejde i 2 Aar, og med denne For-ændring i Straffetiden, der ved Underrettsdommen er bestemt til samme Art af Strafarbejde i 16 Maaneder, vil bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger det vil kunne have sit Forblivende, være at stulfæste.

Nr. 163. Højesteretssagfører Bagger

contra

- 1) Niels Peder Pedersen, 2) Laura Franzine Pedersen,
- 3) Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen og
- 4) Laurine Pedersen, født Larsen (Def. Halkier),

der tillaes Nr. 1 for Blodskam og Bedrageri, Nr. 2 og 3 for Blodskam og Nr. 4 for Meddelagtighed i Blodskam.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 22 Ju-nuar 1884: Arrestanten Niels Peder Pedersen, Arrestantinden Laura Franzine Pedersen samt de Tiltalte Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen og Laurine Larsen, Arrestantens

separerede Hustru, bør straffes, Arrestanten med Tugthusarbejde i 8 Aar, Arrestantinden med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og de tvende Sidstnævnte henholdsvis med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage og Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Saa bør Arrestanten Niels Peder Pedersen og udrede i Erstatning til Arbejdsmand Jens Andersens Enke, Johanne Pedersdatter, i Assingløse 1008 Kr. 34 Ore samt til hende og Inger Jensen, Restauratør Fugmanns fraskilte Hustru, sammesteds i Forening 137 Kr., hvorhos han endvidere bør betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Hude og Jacobsen, henholdsvis 40 og 30 Kr., dog at der af bemeldte Omkostninger tilsvares in solidum med ham af Arrestantinden Laura Franzine Pedersen og Tiltalte Laurine Larsen, Arrestantens separerede Hustru, En for Begge og Begge for En, $\frac{1}{3}$ og af Tiltalte Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen $\frac{1}{3}$. De idømte Erstatninger at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 13 Maj 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Lange og Nissen, bør Arrestanten Niels Peder Pedersen, Arrestantinden Laura Franzine Pedersen og de Tiltalte Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen og Laurine Larsen, Arrestantens Hustru, i det i Underrettsdommen med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger bestemte Forhold udrede 30 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde billiger Højesteret det i Dommen antagne Resultat, dog med den Forandring, at Straffen findes at burde bestemmes for Niels Peder Pedersen til Tugthusarbejde i 10 Aar, for Laura Pedersen til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og for Caroline Pedersen til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 30 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peder Pedersen bør hensættes til Tugthusarbejde i ti Aar, Laura Franzine Pedersen til Forbedringshusarbejde i otte Maaneder og Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen til Fængsel

paa sædvanlig Fangekost i tredive Dage. Iøvrigt bør Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærenende fra Ramso-Thune Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Niels Peder Pedersen for Blodskam og Bedrageri, Arrestantinden Laura Franzine Pedersen og Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen for Blodskam og førstnævntes Hustru Laurine Larsen for Meddelagtighed i Blodskam, og er det ved de af de Pangjældende afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt oplyste gødtgjort, at de have gjort sig skyldige i de nævnte Forbrydelser under følgende nærmere Omstændigheder. Efterat der under 25 November 1868 var bleven meddelt Arrestanten Niels Peder Pedersen og Hustru Laurine Larsen Bevilling til at leve separerede i Henseende til Bord og Seng, og efterat Arrestanten havde udstaaet en ham ifølge Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 30 Oktober 1869 idømt Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, fornyede han atter Samlivet med sin Hustru og levede i Birkerød i ca. 6 Aar sammen med hende og deres smaa Børn, der ifølge Separationsbevillingen skulde forblive hos Moderen, og han har senere af og til opholdt sig hos Hustruen, men han har efter det oplyste ikke havt Samleje med hende efter Separationsbevillingens Udfærdigelse. Efterat Ægtefællernes Datter, Arrestantinden Laura Franzine Pedersen, der er født den 25 Maj 1860 efter Faderens Forlangende paa Grund af et formodet Kjæresteforhold var hørt op at være ude at tjene, flyttede Moderen med hende og den anden Datter, Tiltalte Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen, der er født den 25 April 1867, i Foraaret 1879 til Vedbæk. Da Arrestanten her engang i Efteraaret 1879 besøgte dem, tog han Arrestantinden med ind til Kjøbenhavn, og da de her bleve forsinkede med Ærinder, saa at det blev for sent at tage hjem med Banetoget, tilbragte de Natten sammen i et Faderen overladt Værelse paa Frederikssundsvejen, i hvilket Værelse der kun var en Seng og Arrestanten og Arrestantinden havde her Samleje med hinanden, og Arrestantinden blev herved besvangret. Senere havde Arrestanten og Arrestantinden i Tiden før Jul 1879

enkelte Gange Samleje med hinanden, og den 12 Juni 1880 fødte hun et Drengbarn, der for Jordmoderen af Arrestanten opgaves at være et Barn af ham og Laura Petersen, der angaves at være hans Hustru, medens Barnet af Arrestanten for Sognepræsten angaves, at være et Barn af ham og hans Hustru Laurine Larsen. Samlejerne mellem Arrestanten og bemeldte hans Datter fornyedes atter i Februar 1881, og hun blev atter besvangret af ham, og Samlejerne fortsattes indtil omtrent Halvdelen af Svangerskabstiden var forloben; hun fødte den 29 Oktober 1881 et Pigebarn, som efter Overenskomst mellem Arrestanten og Arrestantinden for Jordmoderen og senere for Politiet opgaves at være avlet i Ægteskab mellem Arrestantinden og en borteværende Sømand Petersen. Arrestanten havde derpaa atter, dog uden at Besvangrelse paafulgte, Samleje med Arrestantinden, medens denne med Moderen og den anden Datter boede i Kildebrønde i Tiden fra April til 1 August 1883. Naar Arrestanten og Arrestantinden, som anført, havde Samleje med hinanden, skete dette i Almindelighed i det samme Værelse, hvori Arrestantens Hustru og den anden Datter laa, saa at disse var vidende om, hvad der foregik. Med Hensyn til den anden Datter Caroline Bentline Mathilde Sophie Pedersen, der ved Undersøgelsens Slutning ikke var konfirmeret, er det oplyst, at Arrestanten, efter først tvende Gange forgjæves at have forsøgt at overtale hende til Samleje, af hvilke Forsøg det første faldt inden hendes 16 Aar, har to Gange, nemlig i Tiden mellem April og August f. A. og den 12 Oktober f. A., taget hende med sig til Kjøbenhavn og der, medens han overnattede med hende paa en Gjæstgivergaard, havt Samleje med hende, samt at han i Mellemtiden mellem disse to Rejser til Kjøbenhavn en Dag, da Datteren efter hans Begjæring hjalp ham ved Reparationen af et Hus i Assingløse, har plejet legemlig Omgang med hende i noget Halm paa Loftet. Bemeldte Datter er ikke bleven besvangret ved Samlejerne. Efter hvad der er oplyst have begge Døtre i Ord gjort Indsigelse imod det første Samleje, men i Gjærningen have de ikke modsat sig samme, og efterat deres lidenskabelige Drift var bleven vakt ved det første Samleje, have de ikke gjort Indsigelse imod Samlejerne med Faderen. Arrestanten og Arrestantinden have vel under et efter Sagens Indankning for Overretten optaget Reassumtionsforhør for en Del tilbagekaldt de af dem med Hensyn til Blodskamsforbrydelserne afgivne Tilstaaelser, men til denne Tilbagekaldelse, der aldeles ikke bestyrkes ved det iøvrigt oplyste, findes der efter L. 1—15—1 ikke at kunne tages noget Hensyn. Endelig har Arrestanten gjort sig skyldig i Bedrageri ligeoverfor Arbejdsmand Jens Andersens Enke, Johanne Petersdatter og dennes Datter Inger Jensen, der i August Maaned f. A. er bleven skilt fra sin tidligere fraseparerede Mand Restaurator Fugmann. Arre-

stanten stiftede nemlig i Begyndelsen af forrige Aar Bekjendtskab med de nævnte Fruentimmere og foregav for dem, at han var Enkemand, og fremkom iovrigt med forskellige urigtige Foregivender om sine personlige Forhold og Formueforhold, ligesom han foreviste for dem en Kontrabog med Bikuben, hvorfra han tilfældig var kommen i Besiddelse, og hvorefter der i Bikuben var indsat 1000 Rdlr., men hvoraf han havde udrevet de Blade, som udviste, at Beløbet atter var hævet. Ligesom han ved disse urigtige Foregivender bevægede bemeldte Inger Jensen til at forlove sig med ham, hvorefter han besvangrede hende, saaledes bevægede han herved hendes Moder dels til at stille til hans Raadighed 900 Kr., som hun havde havt indestaaende i en Sparekasse, dels til at sælge et hende tilhørende Sted og af det Beløb, som ved Salget indkom, at overlade ham 330 Kr., hvilket Beløb nemlig blev tilbage efter Indfrielsen af en Prioritet og efter Kjøbet af 2 Huse, som han vel købte til sig selv, men med Hensyn til hvilke han under Sagen har frafaldet al Ret til Fordel for bemeldte Johanne Pedersdatter, og endelig modtog han et Beløb af 137 Kr., som indkom ved Pantsætning paa Assistenthuset af nogle fornævnte Johanne Pedersdatter og hendes fornævnte Datter i Forening tilhørende Løsoregjenstande. Samtlige disse Beløb skulde anvendes til fælles Bedste, og navnlig til at skaffe dem et nyt Hjem. Fremdeles fik Arrestanten af oftnævnte Johanne Pedersdatter Bemyndigelse til at indkassere en Fordring, stor 1800 Kr., som hun ifølge Dom havde paa Restauratør Fugmann, og fik i denne Anledning Transport paa Fordringen, og af det herefter ved en Sagfører indkasserede Beløb hævdede og forbrugte han 500 Kr., uagtet det var en Af-tale mellem ham og Johanne Pedersdatter, at hun skulde have de første 900 Kr., som indkom paa Fordringen, og han har ikke senere fyldstgjort hende for det af ham saaledes uberettiget forbrugte Beløb. Arrestanten har indrømmet, at det ikke var hans Hensigt at anvende Pengene som paatænkt, og at det heller ikke var hans Hensigt at ægte oftnævnte Inger Jensen, men kun at leve saalænge sammen med hende, som der var noget tilbage af hendes eller hendes Moders Midler. De Beløb, Arrestanten saaledes har modtaget af Johanne Pedersdatter og hendes Datter, udgjør efter det foranførte ialt 1867 Kr., men de Paa-gjældende, der have begjært Arrestanten straffet, have under Sagen erkjendt, at Arrestanten ved forskellige Ydelser har fyldstgjort dem for et Beløb af 724 Kr. 66 Øre, og naar dette Beløb drages fra de foranførte 1867 Kr., udkommer 1145 Kr. 34 Øre, som Arrestanten saaledes efter de Vedkommendes Paa-stand vil have at erstatte, og hvoraf 137 Kr. tilkommer dem begge i Forening og Resten oftnævnte Johanne Pedersdatter. Hvad angaar Laurine Larsen, Arrestantens Hustru, er det oplyst, at hun har gjort sig medskyldig i den af Arrestanten og

Arrestantinden begaaede Blodskamsforbrydelse, idet hun, efter at være bleven bekendt med deres Forhold, ikke blot har undladt at modsætte sig, at de Paagjældende søgte Seng med hinanden i hendes Hjem, men endog har fremmet de Samlejer, som fandt Sted efter det første Barns Fødsel derved, at hun i Henhold til en stiltiende Aftale mellem hende og hendes Mand tog den yngste Datter, der ellers laa hos den ældste Datter, i Sengen til sig, naar Faderen og den ældste Datter søgte Seng sammen og havde Samleje med hinanden. Ligesom bemeldte Tiltalte imidlertid efter at være blevet bekendt med, at hendes Mand ovede Blodskam med deres ældste Datter, har advaret sine Døtre for Faderen samt foreholdt Arrestantinden det urigtige i hendes Forhold, saaledes har hun undskyldt sig med, at hun var bange for sin Mand, der ifølge hendes med det oplyste stemmende Tilstaaelse tidligere, og navnlig ogsaa medens de boede sammen i Birkerød, havde slaaet hende, hvorfor hun ikke turde modsætte sig hans Forlangende, ligesom hun ogsaa vidste, at han ikke vilde tage Hensyn til hendes Indsigelser, og hun har tillige anført, at hun frygtede for, at hendes Mand, der efter Separationen havde tilsat en stor Del af hendes Ejendele, skulde, hvis hun modsatte sig hans Onsker, blive borte og undlade at understøtte dem. Af de Tiltalte er Arrestanten Niels Peder Pedersen født 5 September 1833 og han har ifølge Højesteretsdom af 10 Marts 1856 i Medfør af Frd. 11 April 1840 § 41, jfr. § 1, været anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar og ifølge Frederiksborg Birks Extrarets Dom af 30 Oktober 1869 i Medfør af Straffelovens § 253, jfr. § 251 og tildels § 52, § 251, § 146, jfr. §§ 52, 45 og 46 samt § 270 og § 271, jfr. §§ 264 og 276, med Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maanedere, og hun vil nu være at anse efter Straffelovens § 161 samt efter § 251 og § 253 og den ved Underrettsdommen valgte Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar findes passende. De øvrige Tiltalte, Arrestantinden Laura Franzine Pedersen, Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen og Laurine Larsen, der ere fødte henholdsvis den 25 Maj 1860, den 25 April 1867 og den 5 Marts 1832, og som ikke forhen ere fundne tiltalte eller straffede, ere ved Underrettsdommen rettelig ansete efter Straffelovens § 161, jevnført for Caroline B. M. S. Pedersens Vedkommende med §§ 21 og 37 og for Laurine Larsens Vedkommende med §§ 48 og 56, og de for disse Tiltalte valgte Straffe, nemlig for Førstnævntes Vedkommende Forbedringshusarbejde i 1 Aar og for de tvende Sidstnævntes Vedkommende henholdsvis Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage og Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes ligeledes passende.

Da det fremdeles billiges, at det ved Underrettsdommen er paalagt Arrestanten at udrede i Erstatning til fornævnte Johanne Pedersdatter 1008 Kr. 34 Ore og til hende og fornævnte Inger

Jensen i Forening 137 Kr., og da det ligeledes bifaldes, at det er paalagt Arrestanten at udrede Aktionens Omkostninger, dog at der af disse tilsvares in solidum med ham af Arrestantinden og Tiltalte Laurine Larsen, En for Begge og Begge for En, en Trediedel og af Tiltalte Caroline Benthine Mathilde Sophie Pedersen en Trediedel, vil Underrettsdommen saaledes i det hele være at stadfæste.

Anden extraordinære Session.

Torsdagen den 21 August.

Nr. 194.

Advokat Halkier

contra

Frederikke Mathilde Louise Holm (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1884: Arrestantinden Frederikke Mathilde Louise Holm bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sulerer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Engberg, med 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden Frederikke Mathilde Louise Holm, der er født d. 11 April 1829 og oftere forhen straffet, bl. A. ifølge denne Rets Dom af 27 September 1881 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af samme Lovs § 241, 2det Led, efter dens § 338 som for 6te Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov af 3 Marts 1860 med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ifølge Dom, afsagt d. 23 April d. A. inden Rettens 2den Afdeling for offentlige Politisager, efter sidstnævnte Lovs § 3 med simpelt Fængsel i 8 Dage, under nærværende mod hende for Tyveri og Overtrædelse af Polititilhold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist dels at have den 23 Maj d. A. frastjaalet Urtekræmmer Fritz Schjeltved en Flaske med Hindbærssaft af Værdi 1 Kr. 30 Øre, som henstod paa Disken i Bestjælves Boutik, hvor Arrestantinden havde indfundet sig for at handle, dels at have overtrædt et hende den 7 Maj d. A. til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrudsel givet Tilhold ved den 22 s. M., da hun havde haft Udgangstilladelse, at undlade at vende tilbage til Ladegården, hvor hun af Fattigvæsenet var udlagt, samt udeblive derfra, indtil hun den følgende Dag blev anholdt i Anledning af fornævnte Tyveri, vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri eller i Medfør af samme Lovs § 241, 2det Led, efter dens § 238 som for 7de Gang begaaet Hæleri samt efter § 1 i Lov 3 Marts 1860 efter Omstændighederne under Et med Tugthusarbejde i 3 Aar og have at betale Aktionens Omkostninger.

Nr. 184.

Advokat Nellemann

contra

Ellen Jensdatter (Def. Buntzen),

der tiltales for Overtrædelse af et Tilhold samt for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Juli 1884: Arrestantinden Ellen Jensdatter bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Etatsraad Buntzen 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Da Arrestantinden Ellen Jensdatter, der er født den 23 Oktober 1839 og senest ved Højesterets Dom af 30 November 1881 er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, ved egen Tilstaaelse, der tildels bestyrkes ved det iøvrigt Oplyste, er overbevist dels at have overtraadt et hende ved hendes Hjemsendelse til Gandlose Arbejdsanstalt den 4 April 1882 til Kjøbenhavns Politiprotokol over mistænkelige Personer under sædvanlig Straffetrusel givet Tilhold ved den 3 Maj d. A. at have taget Ophold her i Staden og derefter at være forbleven sammesteds, indtil hun den 18 f. M. anholdtes i nærværende Sag, uden derom at gjøre Anmeldelse til bemeldte Protokol, dels at have under sit Ophold her i Staden gjort sig skyldig i Betleri, vil hun paa ny være at anse efter de foranførte Lovbestemmelser efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 150 Dage og have at udrede Sagens Omkostninger.

Nr. 64. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(Kammeradvokaten)

contra

Marvine Jacobsen og **Alfrida Jacobsen** (Ingen),

betr. Betaling af yderligere Arveafgift.

Horsens Kjøbstads ordinære Rets Dom af 28 November 1882: Indstævnte, Frøknerne Marvine Jacobsen og Alfrida Jacobsen bør for Tiltale af Generaldirektoratet for Skattevæsenet i denne Sag fri at være og Sagens Omkostninger være ophævede.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 April 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Højesteret ved kongelig Ordre af 11 Juni 1883 er bemyndiget til at tage nærværende Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis, vil den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag have Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i 1ste Instants paastuet de Indstævnte, Frøknerne Marvine og Alfrida Jacobsen i Horsens som Arvinger i Boet efter afdøde Kjøbmand Jens Jacobsen og dennes senere afdøde Hustru sammesteds, tilpligtede at betale 48 Kr. 6 Øre — som de Indstævnte og deres Medarvinger i bemeldte Bo ved dettes Deling skulle have erlagt for lidet i Arveafgift til Statskassen, i hvilken Henseende der dog efter Proceduren ikkun bliver Spørgsmaal om bemeldte Afgift ogsaa er at svare af 4720 Kr., hvilket Beløb efter Sagens Oplysninger i nævnte Ægtefællers levende Live er ydet som Forskud paa Arv til 3 Arvinger i titmeldte Bo, — tilligemed Renter, og da de Indstævnte ved Underretsdømmen ere frifundne for Citanternes Tiltale, have disse nu indanket Sagen for Overretten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instants nedlagte Paastand. De Indstævnte have ikke givet Møde her for Retten.

Det er ifølge Proceduren for Underretten in confesso, at de Indstævnte, der som myndige Arvinger sammen med andre

myndige Arvinger selv have foretaget Fordelingen af ovennævnte Kjøbmand Jens Jacobsens og dennes Hustrus fælles Dødsbo, ved Beregningen af Arveloddernes Fastsættelse have medregnet det ovennævnte Beløb af 4720 Kr., der i sin Tid er bleven givet som Forskud paa Arv til 3 af Arvingerne, til Boets Masse, saaledes at disse 3 Arvingers Lodder ere komne til at bestaa af det hver især tildelte Forskud med Tillæg af et overskydende kontant Beløb, hvorimod de have holdt det som Forskud udredede Beløb udenfor Beregningen af Boets Masse med Hensyn til Udfindelsen af den Boet paa hvilende Arveafgift, samt at den herefter udfundne og af Boets Arvinger indbetalte Arveafgift er 48 Kr. 6 Ore mindre, end den bliver, naar de ommeldte Forskud medregnes til Boets Masse.

Citanterne have nu påstået, at da Forskuddene, som anført, ere ved Fordelingen blevene betragtede som en Bestanddel af de Arvingerne tilfaldne Lodder, bør der ogsaa beregnes Arveafgift af Forskuddenes Beløb, hvilket ogsaa stemmer med, at Cancelliet i Skrivelse af 14 Januar 1832 har pålagt Skifteforvalterne ved den Beregning, de skulle foretage af et Stervboes Masse til Ansættelse af Skiftesaker og Arveafgifter, at medregne til Boets Masse foruden det, der ved Skiftet deri i Virkeligheden forefindes, tillige det, der ved en juridisk Fiction antages endnu at være en Del af Boet, og navnlig de Forstrækninger, et Barn har hævet af dets Fader, og som blive beregnede BARNET til Afkortning ved dets Arveløds Bestemmelse.

De slige Arveforskud, der ere ydede i Arveløderens levende Live, imidlertid saavel efter Forholdets Natur som navnlig under Hensyn til den i Frd. 21 eller i 1845 § 11 givne Regel, hvorefter de ikke kunne fordras indbetalte i Boet, maa betragtes som Gaver, der ere gaaede ud af Boet for Arven faldt, og saaledes, om de end kunne blive bestemmende med Hensyn til den Andel af Boet, der tilkommer vedkommende Arving som Arvelod, ikke kunne betragtes som henhørende til Boet, maa det anses at følge heraf, at Arveafgift, der ifølge Lov af 19 Febr. 1861, jfr. Frd. 12 Septbr. 1792 § 3 og Frd. 8 Febr. 1810 § 4, alene skal betales af „den beholdne Arv“, eller „Arvens beholdne Beløb“, ikke bliver at svare af saadanne forskudsvis udredede Beløb.

Som Følge heraf maa det billiges, at de Indstævnte ved Underrettsdommen ere frifundne for Citanternes Tiltale i denne Sag, og bemeldte Dom, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, vil saaledes være at stadfæste.

Efter dette Sagens Udfald, og idet de Indstævnte, som bemærket, ikke have givet Møde for Overretten, bliver der ikke her for Retten Spørgsmaal om Tilkjendelse af Processens Omkostninger, ligesom der ikke kan tillægges den konstituerede

Kammeradvokat, der har ført Sagen for Citanterne saavel for Underretten som for Overretten, noget Salær hos de Indstævnte.

Med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Nr. 156.

Etatsraad Buntzen

contra

Christen Knudsen (Def. Klubien),

der tiltales for Vold og Lægemeskadigelse samt for Vexelfalsk.

Viborg Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Marts 1884: Arrestanten, Gaardejer Christen Knudsen, bør hensættes i Forbedringshuset i et Aar samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Landsoverretsprokurator Kancelliraad Møller og Defensor, Landsoverretsprokurator Fasting, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 12 Maj 1884: Tiltalte Christen Knudsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Saa betaler han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 25 Kroner, til Defensor sammesteds 20 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet en af Tiltalte efter Dommens Afsigelse afgiven yderligere Forklaring maa blive uden Indflydelse paa Sagens Udfald,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer Christen Knudsen for Vold og Legemsbeskadigelse samt for Vexelfulsk. Den 30 Juni f. A., da der var Marked i Viborg, traf Arbejdsmand Frederik Jung af Haverdal, der indtil kort Tid i Forvejen havde arbejdet som Daglejer hos Tiltalte, paa Markedspladsen ved bemeldte By sammen med Tiltalte og afkrævede denne 8 Kroner, som han mente at have tilgode hos Tiltalte i resterende Dagløn, hvorhos han, da Tiltalte nægtede at være ham noget skyldig eller, som Tiltalte har udsagt, foreslog Sagen afgjort ved Voldgift, udskjældte Tiltalte for en Kjeltring. Denne gav nu med en Vinrankestok af en lille Fingers Tykkelse, som han havde i Haanden, Jung et Slag i Hovedet eller over Skulderen, saa at Stokken gik itu, hvorefter Jung gav sig til at forfølge Tiltalte, der søgte at undløbe, samt slog denne med et Slykke af Stokken, og Tiltalte har nu vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, da Jung vedblev at forfølge ham og slaa ham med det ommeldte Stykke af hans Stok, uagtet Tiltalte opfordrede ham til at lade det være og mange Gange bad de Omstaaende om at holde Jung fra sig, har, idet han slog bagud med sin ene Haand, tilføjet Jung et eller mulig flere stærke Slag i Ansigtet, saa at Jung faldt om og Blodet løb stærkt fra hans Næse. Ved bemeldte Slag blev der bibragt Jung i Huden over den øverste benede Del af Næseryggen et omtrent en halv Tomme langt Saar, der ifølge en af en Læge, der samme Dag undersøgte ham, afgiven Erklæring, blødte stærkt, da en lille Pulsaaer var beskadiget, og gik helt igjennem Huden, hvorhos der med Sonden føltes et lille Parti af venstre Næseben blottet for Benhinden og brudt, saaledes at Sonden igjennem en lille Aabning i Benet trængte ind i selve Næsehulheden, hvilken Læsion dog efter Lægens Formening vilde hele uden væsentlige Følger for Jungs fremtidige Helbredstilstand, og ifølge en Erklæring af 6 September næstefter fra samme Læge har Læsionen som Enderesultat efterladt et ikke meget fremtrædende Ar over Næseryggen og lidt Skævhed af selve Næsen, begge Dele dog uden at forårsage nogen paafallende Vanzir, hvorhos Funktionerne iøvrigt vare i Orden.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 12 September 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) København

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 22.

Torsdagen den 21 August.

Nr. 156.

Etatsraad Buntzen

contra

Christen Knudsen (Def. Klubien).

Jung, der, efter at der var dekretet Aktion i Sagen, har af Tiltaltes Familie faaet fuldstændig Erstatning saavel for Udgifter til Læge og Medikamenter, som for Næringstab m. m., har som Følge heraf frafaldet ethvert Krav paa under nærværende Sag at tilkjendes Erstatning.

Hvad dernæst angaar Sigtelsen imod Tiltalte for Vexelfalsk, ere de nærmere Omstændigheder herved ifølge den af ham afgivne Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger følgende: Tiltalte, der siden 1877 i et betydeligt Omfang har faaet Vexler diskonterede i Sparekassen for Viborg By og Omegn — hvilke Vexler med Undtagelse af nogle enkelte, med Hensyn til hvilke der maa antages ikke at være begaaet nogen Mislighed af Tiltalte, alle ere trukne af ham paa hans Moder, Enkefru Marie Knudsen af Lysgaard og akcepterede af hende — fik, som det maa antages, henimod Slutningen af Aaret 1882 Gaardejer Peder Thomassen af Over-Fløstrup til som Endossent at paatægne en dengang kun tildels udfyldt Vexelblanket, som Tiltalte imidlertid forud havde underskrevet som Trassent og faaet sin Moder til at tegne Akcept paa, ligesom han havde indført Vexelbeløbet 250 Kroner paa det Sted øverst tilhøjre, hvor Vexlens Paalydende i Almindelighed anføres med Tal, medens han derimod dengang endnu ikke vil have indført dette Beløb med Bogstaver i Vexlens Text — hvad dog ikke stemmer med Thomassens Udsagn — og idet han derefter forsynede den saaledes med Akcept og Endossement paategnede Blanket med den manglende Dato, Betalingstid og Remittentens Navn i Vexlens Text o. s. v., forandrede han

den anførte Vexelsum fra 250 Kr. til 1250 Kr. ved at sætte et Ettal foran Totallet samt indførte dette sidste Beløb med Bogstaver paa det dertil bestemte Sted i Vexlen, hvorpaa han ved at præsentere denne i den ovennævnte Sparekasses Bankafdeling, fik samme diskonteret. Denne Vexel, der ikke er bragt tilstede under Sagen, har Tiltalte ved dens Forfaldstid den 16 Februar f. A. indfriet.

Paa lignende Maade har Tiltalte til forskjellige Tider i forrige Aar i 3 Vexelblanketter -- som han havde faaet Thomassen til at endossere og hvori vedkommende Vexelsum, da dette foregik, af ham var angivet med Tal til henholdsvis 200 Kr., 80 Kr. og 50 Kr. samt tillige skrevet med Bogstaver saa langt tilhøje paa den dertil indrettede Plads i Vexeltexten, at den fornødne Tilføjning ved en Forhøjelse af Summen kunde gjøres foran, medens Blanketterne iøvrigt endnu dengang manglede Dato, Betalingstid og Remittentens Navn -- forandret Summerne saavel i Tal- som i Bogstavsrubrikken til henholdsvis 1200 Kr., 1080 Kr. og 550 Kr., idet han samtidig tilføjede de iøvrigt manglende Anforsler, og derefter faaet disse Vexler, af hvilke den paa 1080 Kr. blev anvendt til Indfrielsen af den paa 1200 Kroner, og Vexlen paa 550 Kr. til Indfrielsen af Vexlen paa 1080 Kr., diskonterede i Viborg Sparekasses Bankafdeling, ligesom han under Ingttagelsen af en aldeles lignende Fremgangsmaade har forandret Summerne i 2 Vexelblanketter, som Sognefoged og Gaardejer Peder Jørgensen af Bisballe havde paategnet som Endossent og som da lod paa henholdsvis 300 Kr. og 200 Kr., til henholdsvis 1300 Kr. og 2200 Kr. og faaet de saaledes forandrede Vexler, af hvilke den førstnævnte igjen er indfriet ved Hjælp af den sidste, diskonterede sammesteds. Af de ovenanførte Vexler vare den af Thomassen endosserede Vexel paa 550 Kr. og den af Jørgensen endosserede Vexel paa 2200 Kr., der forfaldt henholdsvis den 26 December f. A. og den 8 Januar d. A., endnu løbende, da Undersøgelsen i nærværende Sag paabegyndtes, men under dennes Drift ere de ifølge et imellem Tiltaltes Moder og Endossenterne truffet Arrangement indfriede uden Tab for disse, og der er ikke Spørgsmaal om Erstatning under Sagen. Tiltalte har nu vel anbragt, at han, da han foretog de ovennævnte Forandringer i de paagjældende Vexelsummer, havde været af den Formening, at han, naar vedkommende Akceptant og Endossent havde paategnet en Vexelblanket, forinden denne var fuldstændig udfyldt, var berettiget til ikke blot at tilføje, hvad der stod in blanco, men ogsaa til at gjøre Forandring i den alt anførte Vexelsum, og at Saadant ikke var strafbart, men om der end maa gaaes ud fra, at Tiltalte efter Omstændighederne kunde være berettiget til at forudsætte, at han havde Endossenternes stiltiende Samtykke til, paa de dertil bestemte Steder i Vexelblanketterne at tilføje den manglende

Dato, Betalingstid og Remittentens Navn paa den Maade, som sket er, og saaledes gjøre Vexlerne færdige til Benyttelse efter deres Bestemmelse, maatte det under alle Omstændigheder være ham indlysende, at han var aldeles uberettiget til at forhøje Vexelblanketternes paa lydende Sum, efter at Endossenterne havde paategnet deres Navne og derved tilkjendegivet deres Forpligtelse med Hensyn til det bestemte, i vedkommende Blanket angivne Beløb. Tiltaltes ommeldte Foregivende vil derfor ikke kunne komme i nogen Betragtning, og naar han endvidere har anbragt, at han ingen Tvivl har nærret om, at snavel hans Moder som Endossenterne vilde have været villige til at paatage sig Vexelforpligtelse for de større Beløb, som han, efter at have faaet deres Underskrifter paa Vexelblanketterne, har anført i disse, vil der for Endossenternes Vedkommende ikke kunne tages noget Hensyn hertil. Ligesom han nemlig ikke blot ikke har oplyst Noget, der kunde bestyrke Rigtigheden af dette Anbringende, men endog selv har erkjendt, at han vidste, at Jørgensens og Thomassens Hustruer ikke holdt af, at deres Mænd indlod sig i større Vexeltransactioner med Tiltalte, og at dette tildels var Grunden til, at han oprindelig i Vexelblanketterne kun havde skrevet mindre Beløb, saaledes have Thomassen og Jørgensen — næst at benægte at have brugt nogle af Tiltaltes omforklurede Yttringer, hvori Tiltalte vil have set en Godkjendelse af hans Forhold — edelig udsagt, den Første, at han, hvis Tiltalte havde henvendt sig til ham med Vexler, der havde lydt paa saa store Beløb som de, hvortil han havde forandret de oprindelig anførte Summer, aldrig vilde have endosseret saadanne Vexler, og Jørgensen, at naar han havde underskrevet de paagjældende Vexelblanketter, var det i Betragtning af de Summer, hvorpaa de dengang lod, og at han vel ikke afgjort kunde sige, om han vilde have endosseret, hvis Tiltalte inden hans Underskrift havde skrevet den større Sum, men at han dog er vis paa, at en Vexel paa 2200 Kr. vilde han aldrig have endosseret, hvorhos de Begge have tilføjet, at de havde havt den Tro, at det engang vilde gaa galt med Tiltalte. Derimod har Tiltaltes Moder udsagt, at hun oftere havde tegnet Akcept for Tiltalte paa Vexelblanketter, der undertiden vare fuldstændig udfyldte, undertiden kun ufuldstændig udfyldte og undertiden helt blanke, at Tiltalte i sidstnævnte Tilfælde selvfølgelig havde havt Ret til at skrive, hvilken Sum han vilde, samt at hun med Hensyn til de her under Sagen omhandlede Vexler vel ikke kunde have nogen Mening om, hvorvidt de af Tiltalte foretagne Forandringer i Summerne ere foregaaede før eller efter, at hun havde skrevet sit Navn paa dem, men at Forholdet imellem dem under alle Omstændigheder var saaledes, at Tiltalte maatte have Grund til at formode, at han havde hendes Samtykke til at foretage de paagjældende Forandringer, og der maa herefter samt efter Sagens

Omstændigheder i det Hele gaas ud fra, at Tiltalte har havt Grund til at antage, at han havde sin Moders stiltiende Samtykke til at foretage de ommeldte Forhøjelser af Summerne i de heromhandlede Vexler, ligesom Tiltaltes Benægtelse af at have havt til Hensigt at tilføje enten Sparekassen eller Endossonterne noget Tab efter Alt, hvad der er fremkommet under Sagen, samt idet hans Moder nu anses for ret velhavende, ejheller vil kunne forkastes. Medens der nu, idet Tiltalte maatte være berettiget til at værgе sig imod Arbejdsmand Frederik Jungs Angreb, der maa antages at være blevet fortsat længe efter, at Tiltalte havde bibragt ham det ovenommeldte Slag med Stokken, og uagtet Tiltalte søgte at unddrage sig yderligere Sammonstod med Jung, samt idet den ikke ubetydelige Læsion, der ved Tiltaltes Slag blev tilføjet Jung, ikke kunde forudses som en rimelig Følge af dette, efter Straffelovens § 40, første Stykke, ikke findes at kunne idømmes Tiltalte nogen Straf for Vold og Logemsbeskadigelse, vil han — der er født i Aaret 1851 og ikke ses tidligere at have være kriminaliter dømt — derimod for det af ham vedgaaede Vexelfalsk være at anse efter samme Lovs § 274, jfr. § 269, første Led, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder, hvorhos han vil have at ndrede Aktionens Omkostninger.

Fredagen den 22 August.

Nr. 198. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Birthe Marie Pedersen, Møllers Hustru,
(Døf Klubien),

der tiltales for Brandstiftelse.

Aarhus Kjøbstads Extrarets Dom af 16 Juni 1884: Arrestantinden Birthe Marie Pedersen, Møllers Hustru, bør hensesættes til Forbedringshusarbejde i 2 Aar, saa udreder hun og alle Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Kjer, 30 Kr. og til Defensor, Kammerraad, Sagfører Esmann, 25 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Juli 1884: Arrestantinden Birthe Marie Pedersen, N. O. Møllers Hustru, bør

hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder. Saa udreder hun og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 20 Kr., til Defensor sammesteds 15 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Arrestantinden Birthe Marie Pedersen, forhenværende Pantelaaner N. O. Møllers Hustru, for Brandstiftelse.

Efter Sagens Oplysninger opstod der Natten mellem den 16 og 17 December f. A. Ild i et i Forstuen til det Arrestantinden og hendes Mand tilhørende Hus Nr. 68 i Frederikshallé i Aarhus ved et Bræddepænel afskilt, under den derværende Trappe til Kvisten liggende Rum, der tidligere havde været benyttet til Pige-kammer, hvilken Ild omtrent Kl. 2 blev opdaget af Lejeren af den ene Del af Stueetagen, hvis anden Del beboes af Arrestantinden og hendes Mand, hvilken Sidste imidlertid var fraværende paa en Rejse, medens Arrestantinden og deres 3 Børn vare hjemme. Bemeldte Lejer kaldte strax paa Arrestantinden og efter hendes Opfordring paa den i Kvistlejligheden boende Slogtersvend Petersen, hvorefter han gav sig til at slukke Ilden med Vand fra Kjøkkenet, og efter ca. $\frac{1}{2}$ Times Forløb var han Horre over Ilden, der omtrent havde fortæret en i det paa-gjældende Rum staaende Seng, ligesom Dørene, Panelet og den temmelig stejle Trappeopgang befundtes en Del forbrændte paa de mod Rummet vendende Sider. Forinden Ilden var slukket, havde Slogtersvend Petersen, der ved at aabne Døren ud til Trappen, som var hans eneste Adgang til Lejligheden, havde set, at Ilden havde gjenembrændt Gulvet og Trappen og slikkede op gennem et Hul i samme, reddet sin Hustru og deres

3 Børn ud gennem Gavlvinduet, hvis nederste Kant er 5 Alen og 2 Tommer over Jorden, hvorimod det, da han selv vilde stige ud, blev meddeelt ham, at Ilden nu var slukket.

Den 19de December om Morgenen Kl. ca 5 $\frac{1}{2}$, da N. O, Møller i Forening med en anden Mand vendte tilbage fra sin Reise og blev lukket ind af Slagtersvend Petersens Hustru, opdagede de ved at lukke Døren op til Møllers Dagligstue, at der var stærk Lucild i en derstaaende Sofa og nogle derliggende Gangklæder samt i et paa Bordet liggende Tæppe, hvilken Ild de dog, efter at Møller havde kaldt paa Arrestantinden, der laa i Sengen, hurtig slukkede ved at kaste et Gulvtæppe derover, og kort Tid derefter saaes der atter Lysning inde i hans Stue, hvor- efter Møller fandt Vinduesgardinerne i stærk Luc samt den ene Side af en derstaaende Kommode brændende; men da Stedets andre Beboere kom til, slukkedes Ilden snart; efter at flere af de brændte Gjenstande vare bragte ud i Gaarden, gik Møller og Petersens Hustru efter kort Tids Forløb paa ny ind i Stuen for at see, om det var galt fat igjen, og fandt de nu atter Ild i Sofaen og i et paa denne henlagt Sengetæppe, hvilken Ild Møller strax slukkede med en Spand Vand, og endelig underrettede Arrestantinden dem om, at der ogsaa havde været Ild i Kjølederen, hvor der blev forefundet et større Baal anlagt af omtrent en Sæk Fyrretræ og 1 à 2 Tdr Kul m. m., hvoraf en Deel af Fyrretræet var forkullet, ligesom Loftet og Loftsbjælkerne over det paa gjældende Sted vare svedne, og ved Undersøgelse i Dagligstuen fandtes der større og mindre Petroleumspletter, navnlig hvor Sofaen og Kommoden stode, hvorhos Sofaens ene Been og Kommodens mod Vinduet vendende Endestykke fandtes vaade af Petroleum og Sengetæppet og Resterne af et brændt Jutegardin lugtede stærkt deraf.

Under den i denne Anledning mod Arrestantinden rettede Undersøgelse har hun ogsaa tilstaaet at have gjort sig skyldig i den hende paasigtede Forbrydelse, i hvilken Henseende hun nærmere har forklaret, at hun, da hun den 15 December havde fulgt sin Mand til Dampskibet, med hvilket han skulde reise til Kjøbenhavn, og en af Husbeboerne i den Anledning havde sagt til hende, at det vistnok var for Pengemangels Skyld, at han foretog sin Reise, blev bestyrket i sin Antagelse af, at hendes Mand, der altid holdt hende i Uvidenhed om deres oconomiske Forhold, var i Pengeforlegenhed, og hun besluttede sig derfor til at sætte Ild paa Huset i den Tro, at det vilde kunne bringe Manden ud af hans Forlegenhed, naar Huset og Indboet, af hvilket sidste de godt kunde undvære en Deel, brændte, og de fik Brandskaden erstattet, uden at hun iøvrigt efter sin Forklaring havde Kundskab om, hvorvidt eller til hvilke Beløb Huset og Indboet vare assurerede. Om Eftermiddagen den 16de December overholdte hun derfor 2 Lagener med Petroleum, hvoraf hun den

foregaaende Dag havde kjøbt 4 Potter til den kommende Uges Behov, og lagde Lagenerne paa den i det fornærnte Rum under Trappen staaende Seng i den Hensigt senere at stikke Ild paa disse, og om Natten tændte hun derpaa med en Tændstik Ild i Lagenerne, hvorefter hun gik til Sengs. Med Hensyn til den Fare, for hvilken Beboerne af Kvistleiligheden vilde udsættes ved Ildspaaættelsen i Sengen under Trappen, der som anført var Kvistbeboernes eneste Udgang fra deres Leilighed, har Arrestantinden vedblivende forklaret, at hun slet ikke ved den paa-gjældende Leilighed tænkte paa bemeldte Beboere og derfor ikke gjorde sig nogen Tanke om den Fare, for hvilken de vare udsatte, medens hun dog senere har erkjendt, at det var i høj Grad farligt at antænde Ilden netop paa det anførte Sted, men da Arrestantinden kom ud i Forstuen og saa, at Ilden havde grebet fat, huskede hun paa Beboerne ovenover og opfordrede Leieren i Stueetagen til at kalde paa dem.

Da dette Forsøg mislykkedes, besluttede hun, der den 17de December havde kjøbt 4 Potter Petroleum til, den 18 næstefter at gjentage Forsøget, og lagde derfor i Løbet af Dagen, naar hun hentede Kul i Kjælderen til Vask, en Deel større Stykker Kul ovenpaa deres Brændebeholdning i Kjælderen og om Aftenen overhældte hun Kul- og Brændedyngen med Petroleum af sin Lampe og tændte med denne Ild i Dyngen, hvorefter hun fjær-nede sig; men da hun efter et Kvarteeer Forlob igjen gik ned i Kjælderen, saa hun, at Ilden var gaaet ud.

Den paafølgende Nat omgikkes hun stadig med Tanken om at sætte Ild paa Dagligstuen, medens hun dog først henad Morgenstunden vil have fattet det endelige Forsæt, og bragte det til Udførelse paa den Maade, at hun hældte Petroleum ud deels paa Bordtæppet, hvorfra det maa antages at være løbet ned i Sofaen og paa Gulvet, deels paa et Sengetæppe, der laa paa en Stol ved Bordet, og paa Gardinerne, hvorefter hun hentede en Glod fra deres Reguleringsovn og anbragte den under et Hjørne af Bordtæppet, for at dette kunde blive antændt og derefter forplante Ilden videre, og hun gik derpaa til Sengs og faldt i Søvn, indtil hendes Mand ved sin Hjemkomst opdagede Ilden og væk-kede hende. Da hendes Mand var gaaet op paa sit Kontor i Kvistetagen, og hun indsaae, at Sammenhængen paa Grund af den overgydte Petroleum let vilde blive opdaget, antændte hun Gardinerne med en Tændstik og begav sig derefter ud i Gaarden.

Hvad derimod den tilsidst opstaaede Ild i Sengetæppet angaaer, har hun vedblivende bønægtet forsætlig at have foranlediget samme, idet hun har forklaret, at Sengetæppet, der under eller efter Slukningen af den tidligere af hende paaatte Ild i Dagligstuen var blevet lagt hen paa en Gyngehest over hendes yngste Barns Tøi, var af hende taget bort herfra, for at hun kunde komme til Tøiet, og lagt hen paa Sofaen, og at der her, for-

mentlig fordi Ilden sammesteds ikke rigtig har været slukket, er gaaet Ild i Tæppet, uden at hun har tilsigtet Saadant.

Den paagjældende Eiendom og Indboet vare — efter hvad der maa antages, ikke over Værdien — forsikkrede for henholdsvis 3450 Kr. og 2150 Kr. og Skaden paa den faste Eiendom er taxeret til 50 Kr., men da Møller har frafaldet Krav paa Assurancen saavel for bemeldte Skade som for det Tab, han har lidt ved Branden paa Løsoret, er der ikke under Sagen Spørgsmaal om Erstatning.

Efterat Undersøgelsen var sluttet, har Arrestantinden frugaet den af hende afgivne Tilstaaelse om at have begaaet de ommeldte 4 Ildspaaesttelser, idet hun efter sin Forklaring ikke vil kunne huske at have paaet Ilden og derfor er vis paa, at hun ikke har gjort det, men efter Beskaffenheden af hendes tidligere detaillerede Tilstaaelse og idet denne i alt Væsentligt bestrykes ved Sagens øvrige Oplysninger, vil der i Henhold til D. L. 1—15—1 ikke kunne tillægges denne hendes Fragaelse nogen Betydning. Derimod findes det efter Indholdet af hendes Forklaring, den ringe Hvide fra Gavlleiligheden til Jorden og hvad der er oplyst om Arrestantindens mentale Tilstand betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om, at hun ikke har indseet, at Andres Liv udsattes for aanbenbar Fare ved Ildspaaesttelser i Rummet under Trappen.

Der er under Sagen opstaaet Spørgsmaal om Arrestantindens Tilregnelighed, i hvilken Henseende ogsaa flere Vidner have forklaret, at hun, der jevnlige var i en nedtrykt og fortvivlet eller forvildet Sindsstemning og navnlig maa antages at have lidt meget af Skinsyge, idet hun formeente, at Manden var utro imod hende, ved flere Leiligheder har opført sig „sært“ eller paa en Maade, som kunde tyde paa, at hun var forstyrret, idet hun navnlig ved nogle Møder i Afholdenhedsforeninger m. v. „brugte Skjældsord og viste en Opførsel, som ingen fornuftig Kvinde vilde udvise,“ men iøvrigt gaa de afgivne Forklaringer, særlig ogsaa af hendes Husfeller, ud paa, at de aldrig have mærket noget til, at Arrestantinden leed af Sindssvaghed eller af Mangel paa Forstand eller Tilregnelighed, hvorhos Forhørsdommeren og Retsvidnerne have attesteret, at hendes Optræden og Forhold under Forhørene ikke have givet nogen Anledning til at antage, at hendes Forstandsevner vare mangelfuldt udviklede, svækkede eller forstyrrede, eller at hun overhovedet leed af nogen Svaghed i nandelige Henseende.

Ligesom imidlertid Stadslægen i Aarhus har udtalt som sin Formening, at Arrestantinden ikke i Gjærningens Øieblik har været fuldt tilregnelig, saaledes gaaer ogsaa den af Overlægen ved Sindsygeanstalten ved Aarhus, hvor hun har været indlagt til Observation, afgivne Erklæring ud paa, at hun, der er og har været legemlig svag og viist svage sjælelige Evner og i

sjælelig Udvikling i det Hele i væsentlig Henseende syntes at staa paa et Barns Standpunkt, og som i sit Ægteskab har været udsat for legemlig svækkende Potentser og for en vis aandelig Mishandling i Samlivet med sin Ægtefælle, ikke kan antages for i Gjerningens Øieblik at have været i Besiddelse af den Tilregnelighed, der findes hos voxne og sjælesunde Personer, og denne Erklæring er tiltraadt af det kongelige Sundhedskollegium.

Saa vel herefter som i Betragtning af den Maade, hvorpaa Forbrydelsen blev udført, og de Motiver, der efter hendes Forklaring ledede hende til Udførelsen af samme, findes det betænkeligt at forudsætte, at Arrestantinden i Gjerningsøjeblikket har været fuldt tilregnelig, og i Henhold til det Anførte vil Arrestantinden, der er født i Aaret 1851 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 281 sammenholdt med § 39 og tildeels med § 46, og findes Straffen efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

Nr. 196. Højesteretssagfører Hansen

contra

Carl Theodor Boldt, ogsaa kaldet Dahlstrøm,
(Def. Levinsen),

der tiltales for Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1884: Arrestanten Carl Theodor Boldt, ogsaa kaldet Dahlstrøm, bør straffes med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 72 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at staa. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Høiesteretssagfører Hansen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Carl Theodor Boldt, ogsaa kaldet Dahlstrøm, der er født den 14 Januar 1850 og oftere straffet saavel for Eiendomsindgreb som for Betleri, senest ved denne Rets Dom af 10 April d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 med Arbeide i Kjøbenhavns Tvangsarbeidsanstalt i 42 Dage, tiltales under nærværende Sag for Betleri, og have i saa Henseende Stud. art. Maximilian Ernst Tvermoes og Politibetjent 257 Olsen edelig forklaret. Førstnævnte, at Arrestanten den 20 f. M. om Aftenen betlede hos ham heri Staden, hvorfor han anmeldte Arrestanten til Politibetjent 257 Olsen, der patrouillerede i Nærheden, og Begge, at de umiddelbart efter den skete Anmeldelse saa Arrestanten henvende sig til flere Forbipasserende paa en saadan Maade, at det var utvivlsomt, at han betlede hos dem, og vel har Arrestanten benægtet ved omhandlede Leilighed at have betlet saavel hos Vidnet Tvermoes som derefter hos Andre, men da han samtidig derhos har erkjendt til nævnte Tid og Sted at have tiltalt Tvermoes og andre Personer uden at kunne angive anden Grund dertil, end at han, naar han har faaet noget at drikke, pleier at tiltale Folk, han moder, samt da han tidligere 4 Gange er anset for Betleri, findes der mod hans Benægtelse tilveiebragt et til at fælde ham tilstrækkeligt Bevis, og vil han, om hvis fulde Tilregnelighed ved nævnte Leilighed der ifølge det af Vidnerne og af Arrestanten selv Forklarede, ikke kan være nogen Tvivl, som Følge heraf paany være at anse efter Lov af 3 Marts 1860 § 3 efter Omstændighederne med Tvangsarbeide i 72 Dage.

Nr. 59. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(Den est. Kammeradvokat).

contra

Grosserer **F. C. C. Mathiesen** (Ingen),

betr. Spørgsmaal om et Stempelansvar.

Kjøbenhavns Gjældscommissions Dom af 23 Juli 1883: Denne Sag afvises.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 25 Oktober 1883 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand ikke maatte findes at udgjøre summa appellabilis.

Ligesom det under Sagen omhandlede Spørgsmaal, om det Stempelansvar, der er paalagt Indstævnte ved General- direktoratets i den indankede Dom ommeldte Resolutioner, maatte i Medfør af Konkurslovens § 120 være bortfaldet ved den af ham opnaaede Tvangsakkord, efter Forholdets Natur og uden at nogen særlig positiv Hjemmel derfor behøves, maa kunne være Gjenstand for Domstolenes Afgjorelse -- hvilket Indstævnte i forrige Instans dog har bestridt -- saaledes findes en herom rejst Retssag i Henhold til Forskriterne i Stempeloven af 19 Februar 1861 § 82 at maatte være under- given den ved Forordningen af 6 August 1824 foreskrevne Procesmaade, hvor Gjenstanden, som her, ikke overstiger den i denne Forordning bestemte Værdi. Som Følge heraf vil Sagen efter den derom nedlagte Paastand være at hjemvise til Paakjendelse af Gjældskommissionen i Realiteten. Pro- cessens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstæn- dighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag bør paany foretages ved Gjælds- kommissionen og sammesteds i Realiteten paa- kjendes. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved Resolution fra Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet af 25 Maj 1877 blev der i Anledning af Stemplingen af 2 af Chr. Nielsen i Farum den 17 Juli og 5 August 1876 til Fir- maet Erichsen, Wilhjelm & Co. udstedte Anfordringsbeviser, hvert stort 85 Kroner, samt af et af det nævnte Firma til Al- bert Næser & Co. den 17 Januar 1877 udstedt Anfordrings- bevis stort 900 Kroner blandt Andet dikteret Indstævnte, Gros- serer F. C. C. Mathiesen, som Medindehaver af Firmaet Erichsen, Wilhjelm & Co. 3 Bøder af 2 Kroner, hvorhos der ved Resolu- tion af 26 Juni 1877 i Anledning af den yderligere Stempling

af en mellem sidstnævnte Firma og Firmaet Beatus Petersen & Co. den 15 Juli 1876 paa stemplet Papir til Taxt 142 Kr. 65 Ø. oprettet Lejekontrakt om Ejendommen Matr.-Nr. 409 i Christianshavns Kvarter med ustemplede Puategninger af 28 samme Maaned og 6 Januar 1877 blandt Andet blev dikteret Indstævnte som Medindehaver af samme Firma en Bøde af 109 Kr. 50 Ø. hvilke Beløb, tilsammen 115 Kr. 50 Ø., anmeldtes som Fordringer for Statskassen i Firmaet Erichsen, Wilhelm & Co.s Konkursbo samt i Indstævntes særlige Konkursbo. Efter at bemeldte Boer vare sluttede uden Udlæg til Statskassen for de anmeldte Bødeløb, og efterat Indstævnte i Anledning af et til ham personlig rettet Paaskrav om Bødeløbets Betaling i et til Generaldirektoratet indgivet Andragende af 9 Januar forrige Aar havde meddelt, at han i Henhold til Konkurslovens § 120 ved en med Kreditorerne den 28 Februar 1881 opnaaet Akkord ansaa sig befriet blandt Andet ogsaa for Fordringen paa de omspurgte Bøder, og at han for det Tilfælde, at Generaldirektoratet ikke maatte være enig heri og heller ikke vilde eftergive Bødeløbet, maatte anmode om at faa Spørgsmaalet om hans Forpligtelse til at betale Bøderne afgjort ved Domstolene — have Citanterne under nærværende Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Statskassen de ovennævnte Bøder til et samlet Beløb af 115 Kr. 50 Ø. med Renter 5 pCt. p. a. fra Klagens Dato den 9 Januar d. A. samt Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat.

Da der under nærværende Sag imidlertid ikke er Spørgsmaal, om en Stempelovertrædelse er til Stede eller om Mulkten er bestemt i Medfør af Loven, idet Indstævnte har erkjendt, at dette er Tilfældet, og da Sagen saaledes ikke hører til de i Stempelovens § 82 sidste Led ommeldte Bødesager, der undertagelsesvis ere henviste til den ved Frdn. 6 August 1824 fore skrevne Procesmaade, vil Sagen ex officio være at afvise som liggende udenfor Gjældskommissionens Competence.

Forsaavidt Indstævnte har paastaet sig tilkjendt Kost og Tæring hos Citanterne, vil denne Paastand efter Omstændighederne ikke kunne tages til Følge.

Stempelovertrædelse foreligge ikke.

Nr. 185. Højesteretssagfører Hansen
 contra
Charles Martin eller **Charles Rhodes (Rhodes)**
 (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Christianssteds kriminelle Extrarets Dom af 25 April 1884: Tiltalte, Arrestanten Charles Martin alias Charles Rhodes, bør at hensættes til Straf af Tugthusarbejde i 8 Aar. Saa bør han og at betale samtlige af Aktionen og Straffens Eksekution lovligt flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 15 Mai 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der intet Hensyn vil kunne tages til Tiltaltes Foregivende om, at han tog det under Sagen omhandlede Beløb for at gøre sig betalt for en Del af sit Tilgodehavende hos Rebecca Newton, og at han senere vilde have fortalt hende, hvad han havde gjort, samt at der efter samtlige foreliggende Oplysninger mangler tilstrækkelig Føje til at anse den af Tiltalte benyttede Nøgle som tillistet, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Hindenburg 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestanten Charles Martin eller Charles Rhodes (Rhodes) tiltales under nærværende fra Christianssteds Extraret indankede Sag for Tyveri. Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ham lovligt overført, at han den 28 December f. A. om Eftermiddagen, efter at have set Rebecca Newton aflaae et af

hende og hendes Ægtefælle Adolphus Newton beboet Hus paa Plantagen La Reine, gjemme Nøglen i en Vindueskarm bag ved den for samme anbragte Skodde og derpaa gaa ud i Marken, har skaffet sig Adgang til Huset ved Hjælp af Nøglen og fra en naflaaset Bordskuffe, hvor han vidste, at Adolphus Newton opbevarede sine Penge, tilvendt sig et Beløb af Doll. 1.60. Da Sidstnævnte, hvem det meddeltes, at Arrestanten var bleven set i Huset, kom hjem og ved Eftersyn af sine Gjemmer savnede Doll. 3.70., sigtede han Arrestanten for Tyveriet, og, skjøndt denne først nægtede at have taget Pengene, overgav han endnu samme Aften et Fruentimmer, der uidskammede ham, de ovennævnte Doll. 1.60, for at hun kunde aflevere dem til Ejermanen. Derimod har Arrestanten stadig nægtet at have taget de manglende Doll. 2.10. og imod hans Benægtelse er det ikke godtgjort, at han har tilegnet sig mere, end han har vedgaaet, saa lidt som, at han ved tidligere Lejligheder skulde have tilvendt sig andre Penge, som A. Newton vil have mistet. Medens Arrestanten i Politiretten, hvor den første Undersøgelse er foregaaet, vel omtalte, at Rebecca Newton skyldte ham Doll. 7.60, som han ikke havde kunnet faa hende til at betale, men ikke anførte dette som Bevæggrunden til, at han havde tilegnet sig de Doll. 1 60 — han forklarede simpelthen, at han havde tilvendt sig Pengene for at stjele dem — har han i Extraretten paastaet, at han tog det nævnte, hendes Mand tilhørende Beløb for at gjøre sig betalt for en Del af sit Tilgodehavende hos hende, og at han senere vilde have fortalt hende, hvad han havde gjort. Og, uagtet den sidst afgivne Forklaring er fremkommen saa sent, findes den efter Omstændighederne, da dens Rigtighed bestyrkes ved Rebecca Newtons Indrømmelse af at skyldte Arrestanten det af ham angivne Beløb og ved forskellige andre Data, ikke at kunne forkastes; men herved bevirkes ikke, at Arrestantens Forhold kan anses som andet end Tyveri, idet det desuagtet har alle denne Forbrydelses Kriterier. Ovenfor er bemærket, at Arrestanten iagttag, hvorledes R. Newton gjemte Nøglen til sit Hus i Vindueskarmen, og, da hertil kommer, at hans Forklaring om, at han fra tidligere Tid, da han boede hos hende og hendes Mand, vidste, at de plejede at henlægge Nøglen paa det nævnte Sted, hvor han iøvrigt ogsaa under sit Ophold hos dem, nu og da selv vil have gjemt den, i og for sig er rimelig, bliver det begaaede Tyveri ikke at anse som forovet med „tillistet“ Nogle, men alene som simpelt Tyveri. Arrestanten, der er langt over Kriminel-Lavalder, samt tiltalt og straffet mangfoldige Gange, er efter ved Højesterets Dom af 6 Mart 1865 at være anset med Straf af 4 Aars Forbedringshusarbejde for 3dje Gang begaaet Tyveri i Forening med Hæleri, ved samme Rets Dom af 25 August 1873 for 4de Gang begaaet

Hæleri dømt til lige Straf. Han vil altsaa nu i Henhold til Foranstaaende være at domme efter Fdg. 11 April 1840 § 16 for 4de Gang begaaet Tyveri eller efter samme Fdg.s § 22, jfr. § 25, som for 5te Gang begaaet Hæleri, og, da den ham ved Underrettens Dom ikjendte Straf af Tughusarbejde i 8 Aar findes passende, ligesom Aktionens Omkostninger med Rette ere ham paaagte, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

2den ordinære Session.

Onsdagen den 1 Oktober.

Nr. 159.

Advokat Klubien

contra

Andrine Hope og Sarah Søbøtker (Def. Bagger),

der tiltales, Førstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Hæleri og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten.

Christianssteds kriminelle Extrarets Dom af 4 Marts 1884: De Tiltalte, Arrestantinden Andrine Hope og Sarah Søbøtker, bør at hensættes, Førstnævnte til Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 8 Gange 48 Timer, Sidstnævnte til Straf af 40 Dages simpelt Fængsel paa almindelig Fangekost; saa bør de Tiltalte og hver for sit Vedkommende udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 7 April 1884: I Henseende til den Arrestantinden Andrine Hope idømte Straf bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Tiltalte Sarah Søbøtker bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Gange 48 Timer. Aktionens Omkostninger udredes af Arrestantinden Hope, dog at Tiltalte Søbøtker in solidum med hende tilsvare de nævnte Omkostninger for sit Vedkommende. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at den af Andrine Hope forskyldte Straf ikke bliver at idømme hende som en Tillægsstraf, men

ligefør efter Forordningen af 11 April 1840 § 1, jfr. Anordning af 6 Januar 1852 § 2 Nr. 3, samt at det af Sarah Søbotker udviste Forhold falder ind under Forordningen af 11 April 1840 § 22 og Forordningen af 15 April 1840 § 11, sidste Punktum, jfr. § 5, men iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokat Klubien og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 12 vestindiske Daler, der udredes af de Tiltalte med Halvdelen af hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Andrine Hope og Tiltalte Sarah Søbotker tiltales under nærværende fra Christianssteds Bythings Extraret indankede Sag, Forstænvedte for Tyveri, den Sidstnævnte for Hæleri og Forsøg paa Forledelse til falsk Forklaring for Retten. Foreløbig mærkes, at det vel i Stævningmændenes Attest om Forkyndelsen af Indstævningen til Overretten siges, at den er forkyndt for Underdommeren paa hans Embedskontor, uden Tilføjeelse af, at han har antaget Saadant for lovligt, men at dette er uden Betydning, eftersom Akten er forsynet med Paategning af Dommeren om, at Stævningen er ham lovlig forkyndt, hvilken Paategning han under et ifølge denne Rets Kjendelse optaget Forhor har atteret selv at have givet.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 21 November 1884.

Universitetsboghändler G. E. C. Gads Forlag.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 23.

Onsdagen den 1 Oktober.

Nr. 159.

Advokat Klubien

contra

Andrine Hope og Sarah Søbotker (Def. Bagger).

Ifølge den af Arrestantinden Hope afgivne Forklaring, hvis Rigtighed bestyrkes af det iøvrigt Oplyste, tilegnede hun sig afvigte 20 Oktober, da hun tjente i Christiansted hos Madam S. E. Summersill, ud af dennes uafnaasede Klædeskab en til Dlls. 2.50 vurderet Brystnaal, som hun samme Dag gav Tiltalte Søbotker. Naalen maa efter de Oplysninger, som ere fremkomne under det efter Underrettsdommens Afsigelse optagne Forhør, formodes at tilhøre Kontorist A. Gjellerup, som faa Dage forinden havde tabt den, hvorefter den var kommen i Madam Summersills Besiddelse. uden at hun endnu havde faaet den afleveret til Ejeren. Hvad angaar Tiltalte Søbotker, da har hun vedgaaet, at hun den nysnævnte Dag modtog Brystnaalen af Arrestantinden Hope, som rakte hende den med de Ord: „Se den Naal, tag den!“ og derefter gik sin Vej; hun vil ikke have vidst, om det var Arrestantindens Mening at skjænke hende den eller alene at bede hende gjemme den, men synes efter det Foreliggende at have betragtet den som en Forøring. Imod hendes Benægtelse er det ikke godtgjort, at Arrestantinden, saaledes som denne angiver, samtidig yttrede, at hun havde stjaalet Naalen fra sin Madmoder; derimod har hun tilstaaet, at hun et Par Dage efter, da Arrestantinden havde forladt sin Tjeneste, horte, at denne sigtedes for at have frastjaalet Madam Summersill en Brystnaal eller, som hun senere forklarer, en Brosche, og om hun end ikke den Gang vil have tænkt sig, at denne Naal eller Brosche var identisk med den, hun havde faaet

af Arrestantinden, tvivlede hun ikke herom et Par Maaneder efter. Da hun nemlig afvigte 6 Januar anmodede Madam Summersill om at hæfte en Sloife paa hendes Kjole med Naalen, omtalte Madam Summersill, at hun havde mistet en Brystnaal, der lignede hendes, og at hun mistenkte Arrestantinden Hope for at have stjaalet den. Tiltalte, som ikke vilde opgive Naalen, forsikkrede imidlertid, at hun havde ejet denne i flere Aar, og paa samme Maade forklarede hun i Politiretten, efterat en Undersøgelse var indledet, indtil hun efter længere Examination, dog allerede i det første Forhør, vedgik at have faaet Naalen af Arrestantinden. Ved Tiltalte Sobotkers egen Tilstaaelse i Forening med Sagens øvrige Oplysninger er det fremdeles godtgjort, at hun, et Par Dage forinden hun gav Mode i Politiretten, har anmodet Martha Hendricks om, naar denne tilsagdes for at afgive Forklaring sammesteds, at angive, at Naalen tilhorte hende, Tiltalte, i hvis Besiddelse hun for længere Tid siden havde set den, hvilken Anmodning den Paagjældende dog, uanset et herom givet Lofte, ikke efterkom, idet hun strax oplyste Sagens sande Sammenhæng. Efter Omstændighederne kan det ikke antages, at Tiltalte, da hun rettede Anmodningen til Martha Hendricks, har havt nogen Forestilling om, at denne kunde komme til at bekrefte Forklaringens Rigtighed med Ed, i ethvert Fald ikke, at hun har havt et bestemt Forsæt om at forlede hende til at gjøre saa. Arrestantinden Hope, der er skjønned at være 19 Aar gammel, og som er et løsagtigt Fruentimmer, er tidligere straffet ifølge Christianssteds Politirets Dom af 15 Marts f. A. for Tyveri efter Frdn. 11 April 1840 § 1 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Gange 48 Timer og ifølge samme Rets Dom af 2 Januar d. A., altsaa efterat hun havde begaaet det Tyveri, hvorfor hun nu tiltales, for 1ste Gang begaaet Løsgængeri med 24 Dages Tvangsarbejde. Den Tillægsstraf, hun nu har forskyldt i Medhold af Frdn. 11 April 1840 § 1, jfr. Adg. 6 Januar 1852 § 2, Nr. 3, findes efter Omstændighederne — og idet der ikke kan antages at tilkomme Retten nogen Beføjelse til i Overensstemmelse med den citerede Adg. 1852 § 2 Nr. 2, at anvende Straf af Tvangsarbejde, eftersom Sagen i 1ste Instants har været behandlet som Justitssag — ved Underrettens Dom passende fastsat til Fængsel paa Vand og Brød i 8 Gange 48 Timer. Ligesom Tiltalte Sobotker, der er skjønned at være 24 Aar gl. og ikke tidligere tiltalt eller straffet, efter Foranstaaende ved sit Forsøg paa at forlede en Anden til at afgive falsk Forklaring for Retten er strafskyldig efter Frdn. 15 April 1840 § 11, jfr. § 5, saaledes har hun ogsaa paadraget sig Strafansvar ved sit Forhold med Hensyn til den ovenmeldte Brystnaal. Thi om hun end ikke efter Arrestantinden Hopes Personlighed og efter den Maade, hvorpaa denne gav hende Naalen, nødvendig strax fra Begyndelsen maatte fatte Mistanke om, at

Arrestantinden havde erhvervet den paa ulovlig Maade, og om det end findes betænkeligt at forkaste hendes Forklaring om, at en slig Mistanke heller ikke opstod i hende, da hun et Par Dage efter horte, at Arrestantinden skulde have frastjaalet sin Madmoder en Brosche, blev hun dog ovennævnte 6 Januar overbevist om, at Naalen var stjaalet, men beholdt den desuagtet, forfulgte for Madam Summersill sin egen Erhvervsmaade og udgav Naalen for at være hendes lovlige Ejendom. Saavel Madam Summersill som A. Gjellerup have edelig bekræftet, at Brystnaalen er dem fremkommen imod deres Vidende og Villie; men da fuldt Bevis ikke skjønnes at foreligge hverken for den Førstnævntes Besiddelse eller for den Sidstes Ejendomsret, saa at det altsaa ikke er tilstrækkeligt godtgjort, at Naalen er stjaalen, vil Tiltalte under denne Del af Sagen ikkun være at anse efter Analogien af Forskrifterne i Frdn. 11 April 1840 § 22. Den Straf, hun i Medhold af de anførte Lovbestemmelser har forskyldt, findes passende at kunne fastsættes til Fængsel paa Vand og Brod i 5 Gange 48 Timer. Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte paa Grund af, at hun var frugtsommelig — hun har nu et diende Barn — under Paaberaabelse af Pl. 23 Mai 1840 § 4 er anset med 40 Dages simpelt Fængsel paa almindelig Fangekost, vil altsaa forsaavidt være at forandre, idet det vil være at bedømme efter hendes Tilstand ved Straffens Iværksættelse, om denne skal forvandles overensstemmende med den nævnte Lovbestemmelse. Om Erstatning er ikke Spørgsmaal under Sagen. — — — Om Sagens Behandling ved Underretten mærkes, at Arrestantinden Hope, der ved Undersøgelsens Begyndelse den 12 Januar d. A. afsonede den hende ved den ovennævnte Politiretsdom af 2 s. M. idømte Straf af 24 Dages Tvangsarbejde, samme Dag blev indsat i Varetægtsarrest, uden at nogen Kjendelse afsagdes i Henshold til Koloniallovens § 73 førend den 23 Februar, efterat hun havde udstaaet sin Straf; men om dette end ikke kan billiges, findes der efter Sagens Beskaffenhed ikke tilstrækkelig Anledning til herfor at idømme noget Ansvar.

Nr. 187.   Højesteretssagfører Bagger
   contra
   Iver Sørensen (Def. Klubien),
 der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindstød Herreders Extrarets Dom af 17 April 1884: Tiltalte Iver Sørensen bør hensættes i Fængsel

paa Vand og Brød i 5 Dage. Saa bør Tiltalte og at udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Andersen 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Bredstrup 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Klubien 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Tjenestekarl Iver Sørensen for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, medens han den 25 Februar d. A. tilligemed nogle flere Tjenestekarle var tilstede i Karlekammeret i en Gaard i Oue, hemmelig har tilvendt sig en saa godt som ny langskaftet ulden Strømpe, der henlaa paa et Kar, der stod i Kammeret, og tilhørte den i Gaarden tjenende Karl Niels Christian Nielsen. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han nærmest troer, at Grunden til, at han ikke ogsaa tilvendte sig den anden Strømpe, der tilligemed noget mere Tøj henlaa paa det ommeldte Kar, var den, at han ikke kunde fna Lejlighed til ubemærket ogsaa at fna den puttet til sig. Den stjaalne Strømpe, som Tiltalte havde taget i Brug, er bragt tilstede under Sagen og efterat være vurderet til 50 Øre, udleveret Ejeren, der har frafaldet Krav paa yderligere Erstatning. For sit ommeldte Forhold er Tiltalte, der er født i Aaret 1860, og som i sin militære Tjeneste gjentagne Gange har været straffet arbitrært for Tjenesteforseelser, men som iøvrigt ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med

en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 182.

Advokat Klubien

contra

Niels Christian Larsen Saabye (Def. Asmussen),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettens Dom af 21 Juni 1884: Tiltalte Niels Christian Larsen Saabye bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Sakerer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Tvermoes og Engberg, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er han rettelig anset efter Straffelovens § 203, men den ham idømte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage findes at burde forhøjes til saadant Fængsel i 3 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger vil Tiltalte have at udrede efter Dommens Forskriter.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tre Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesterets-sagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Tiltalte Niels Christian Larsen Saabye, der er født den 20 Februar

1862, og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, er under nærværende mod ham for Vold anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: Da Koholder Kort Andersen, til hvem Tiltalte stod i et mindre venskabeligt Forhold, den 19 April d. A. kom ind i Gaarden til en Ejendom, hvor Tiltalte har Stald, for at tale med ham, overfuldt Tiltalte Andersen uden nogen Anledning fra dennes Side, slog eller skubbede ham omkuld og bibragte ham med knyttet Haand flere Slag i Ansigtet, hvorved der ifølge Udvisende af en den 21 s. M. udstedt Lægeattest tilføjedes denne foruden flere blodunderløbne Knuder, Hudafskræbninger m. m. i Ansigtet, endvidere et dybt, circa 1 Tomme langt Saar under og udenfor højre Øje, som dog ikke naaede ind til Benet, samt i nederste Øjeluug og i Øjets Bindehinde Svulst og Blodudtrædning. Disse Læsioner vare dog i Løbet af en halv Snes Dage sangodtsom helbredede og kunne ikke antages at ville efterlade skadelige Følger i Fremtiden. Forsaavidt det i Lægeerklæringen udtales, at det ommeldte Saar rimeligvis har været frembragt ved et haardt, stumpt Vaaben, har Tiltalte forklaret, at han ved den ommeldte Lejlighed havde en Fingerring paa Haanden, med hvilken han, efter hvad han antager, har ramt Andersen, men har iøvrigt benægtet at have haft Noget i Haanden, og denne Forklaring vil efter det iøvrigt Oplyste ikke kunne forkastes. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der efter sin Forklaring, som ikke kan forkastes, ved sin voldelige Adfærd kun vil have haft til Hensigt at tilføje Andersen en øjeblikkelig Smerte, men ikke at beskadige ham, være at anse efter Straffelovens § 203, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

Nr. 129.

Advokat Klubien

contra

Susanne Sørensen, Hans Marinus Andersens Hustru
(Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 6 December 1883: Arrestanten Peder Lind Christensen bør honsættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. Arrestanten Niels Christian Nielsen samt de Tiltalte Ole Nielsen og Susanne

Sorensen bør honsættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 4 Gange 5 Dage og de 2 Sidstnævnte hver især i 2 Gange 5 Dage. Arrestanterne og de Tiltalte ville derhos have at udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup 20 Kr. og i Salær til Defensor, Sagfører Andersen 15 Kr., saaledes at Arrestanten Peder Lind Christensen deraf tilsvare Halvdelen og Arrestanten Niels Christian Nielsen samt de Tiltalte Ole Nielsen og Susanne Sorensen, En for Alle og Alle for En, den anden Halvdel. At efterkommes under Adferd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 10 Marts 1884: Underrettsdommen bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Susanne Sorensen og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adferd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag — der i første Instants tillige angik tre andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Susanne Sorensen, Arbejdsmand Hans Marinus Andersens Hustru for Tyveri. Efter Sagens Oplysninger blev der d. 11 Septbr. f. A. om Morgenen tidlig begaaet et Indbrudstyveri hos Husmand Niels Andersens Enke Ane Christiansen, der dengang beboede et Hus i Møldrup, men tillige med sin Datter Ane Kirstine Nielsen, som boede hos hende, var fraværende paa en længere Rejse, og da Tiltalte, der er en Søsterdatter af Ane Christiansen, senere En paa Dagen i Følge med dennes 2 Sonner, de i første Instants Medtiltalte Ole Nielsen og Niels Christian Nielsen, der om Formiddagen vare komne

til Tiltalte og havde faaet hende til at gaa med til Moldrup for at besøge deres Moder, indfandt sig ved dennes Hus, fandt de Bagdøren, igjennem hvilken Tyven havde forladt Huset, saavel som de indvendige Døre staaende aabne og en i Stuen staaende Kiste opbrudt. Det maa nu ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at hun, efterat de havde spist noget Brød og Ost, som de fandt i Spisekammeret, har i Forening med sine 2 Ledsagere og — som det maa antages — paa Foranledning af en af disse tilvendt sig flere Ane Christiansen og hendes ovennævnte Datter tilhørende Gjenstande, der beroede dels i den opbrudte Kiste, dels paa forskellige andre Steder i Huset, nemlig 2 Skp. Rug, en Pose til at bære denne bort i, nogle Pund Uld, 5 Nøgler Uldgarn, nogle Strikkepinde samt en Hammer og nogle Fødevarer, ialt af Værdi 6 à 7 Kr. Af de stjaalne Koster — som Ole Nielsen bar fra Gjærningsstedet til Tiltaltes Bolig i Astrup, hvor de samme Aften enedes om, at hun, imod et Vederlag af 2 Kr., noget Brøndevin og Tobak, skulde beholde alt det Stjaalne med Undtagelse af 2 Nøgler Garn, som en af Brødrene Nielsen fik — er Storstedelen enten bragt tilstede under Sagen og udleveret Ane Christiansen eller paa anden Maade kommen hende ihænde eller erstattet hende af Tiltalte, og de Bestjaalne have frafaldet Krav paa videre Erstatning under Sagen. For sit ovenomhandlede Forhold er Tiltalte — der er født i Aaret 1845 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldt Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger i 1ste Instants for Tiltaltes Vedkommende tillige billiges, vil derfor være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdagen den 2 Oktober.

Nr. 203.

Advokat Klubien

contra

Jens Christiansen (Def. Hansen),

der tiltales for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold.

Vends Herreds Extrarets Dom af 6 Juni 1884:
Arrestanten, Husmand Jens Christiansen af Veilby Skov, bor

straffes med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, saa bør han og udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Brandt, 10 Kr., og Defensor, Prokurator Schmidt, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 August 1884: Arrestanten Jens Christiansen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Salomonsen og Leth, bør Arrestanten udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 120 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til et hundrede og tyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Jens Christiansen, der er født den 31 Marts 1819, og som ikke er funden tidligere straffet, tiltalt for Forsøg paa Voldtægt eller uterligt Forhold, og er det i saa Henseende ved hans egen Tilstandelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han d. 13 Mai d. A. har grebet fat i Fisker Niels Jensens Datter Ane Cathrine Jensen, der er født d. 18 Mai 1873 og har kastet hende om paa en Groftevold, saaledes at hun laa paa Maven, at han derpaa tog hendes Klæder op og lagde sig ovenpaa hende med nedknappede Buxer, medens han holdt fast paa hende med den ene Haand. Hun forsøgte derpaa at bringe sit mandlige Lem ind i hendes Legeme saavel paa

hendes Bagdel som i hendes Kjønssdele. Da i det samme hans Kones Søster kom gaaende, rejste hun sig op og lod Barnet gaa, uden at han havde faaet sin Kjønndrift tilfredsstillet. Arrestanten har forklaret, at han ikke vilde opnaa Samleje med Barnet, da han paa Grund af hendes Alder kunde indse, at dette ikke paa den Maade kunde lade sig gjøre. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold, ved hvilket der ikke er tilføjet Barnet nogen Skade, vil han, der ved Underrettsdommen er straffet efter Straffelovens § 168, jfr. § 46 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaned, være at anse efter Straffelovens § 176 jfr. med § 173, saaledes at Straffen i Medfør af § 23 findes passende at kunne ansættes til 80 Dages Fængsel paa sædvanlig Fangekost, og Underrettsdommen vil forsaavidt være at forandre.

Nr. 180.

Etatsraad Buntzen

contra

Ole Adolfsen (Def. Levinsen),

der tiltales for Forsøg paa Drab af sin Hustru og for tillige derved at have sat andre Menneskers Liv i Fare, samt for Meddelagtighed i falsk Udheggelse af Barnefader.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 8 April 1884: Arrestanten Ole Adolfsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 8 Aar, Tiltalte Caroline Hansine Jørgensen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Bjerreguard, 15 Kr. udredes af de Tiltalte, Ole Adolfsen med $\frac{3}{4}$ og af ham in solidum med Caroline Hansine Jørgensen $\frac{1}{4}$. I Erstatning til Saugskjærer Laurs Christensen betaler Ole Adolfsen 18 Kr. 21 Ore. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter Dommens lovlige Forkyndelse og Dommen iovrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juni 1884: Tiltalte Ole Adolfsen bør hensættes til Tugthusarbejde i 10 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten bør Underrettsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Pro-

kuratorerne Isansen og Fasting. 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med en Højesteret forelagt ny Lægeerklæring

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 50 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag — der i 1ste Instants tillige angik en anden Tiltalt, Caroline Hansine Jørgensen, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er indanket for Overretten — tiltales Arbejdsmand Ole Adolfsen for Forsøg paa Drab af sin Hustru og for tillige derved at have sat andre Menneskers Liv i Fare samt for Meddelagtighed i falsk Udlæggelse af Barnefader. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der i Aaret 1860 blev gift med Karen Eriksen, men i de senere Aar har levet i daarlig Forstaaelse med hende, som det maa antages, navnlig fordi hun havde fattet Mistanke om, at han, hvad ogsaa var Tilfældet, var hende utro og navnlig stod i utilladelig Forbindelse med den i 1ste Instants medtiltalte Caroline Hansine Jørgensen har den 14 Januar d. A. om Eftermiddagen, medens han paa Apotheket i Silkeborg, hvor han siden 1 Novbr. f. A. havde havt Arbejde, hjalp til i Laboratoriet med Tilberedning af Arsenikvand, pludselig fattet den Tanke at tage og indgive sin Hustru noget af Arsenikvandet, og at han, da den Pharmaceut, der havde tilberedt dette, derpaa forlod Laboratoriet, har taget en Flaske, der efter hans Anbringende var en af de mindste, der fandtes paa Apotheket og som — efter hvad der under et paa Foranledning af Overretten optaget yderligere Forhør er konstateret — kunde rumme omtrent dobbelt saameget som et almindeligt Fingerbøl, og fyldt den med Arsenikvand af en Rest, der var bleven tilbage i Bunden af den Krukke, hvori Arsenikvandet var tilberedt.

Han gjemte derefter Flasken i sin Lomme og medtog den, da hun om Aftenen Kl. omtrent 9 gik til sit Hjem i samme By, hvor han strax gik til Sengs, og da han den næste Morgen som sædvanlig var staaet op Kl. 5 $\frac{1}{2}$, medens hans Hustru og voxne Datter, der tjente hos en Familie i Byen, men havde Natteleje hjemme, endnu laa sammen i en anden Seng i samme Stue, fremtog han den ovennævnte Flaske og heldte, uden at dette blev bemærket af de to Andre, dens Indhold ud i en paa Gulvet ved Siden af Kakkelovnen staaende lille Blik-Thekjedel, som hans Hustru, efter hvad der var ham bekjendt, altid plejede at bruge til at koge det Vand i, som hun benyttede til Tillavningen af sin Morgenkaffe, hvilket han tænkte, at hun ogsaa vilde gjøre denne Morgen. — Den tomme Flaske medtog Tiltalte, da hun lidt efter gik hen til Apotheket, og bortkastede den undervejs, for at den ikke skulde robe ham. Omtrent Kl. 7 $\frac{1}{2}$ stod hans Hustru op, og efterat hun havde tændt Ild paa i Kakkelovnen, fyldt Vand — efter hvad hun, uden dog at kunne erindre noget specielt herom, antager, omtrent en Pot — paa den ovennævnte Thekjedel og bragt dette i Kog, lavede hun Kaffe paa en lille Kuffekande, idet hun dertil benyttede omtrent to Overkopper fulde af det kogte Vand, hvorpaa hun nød sit Morgenmaaltid, bestaaende af Brød med Fedt paa, noget stegt Fisk og Smorrebrød samt Kaffe. Hun mærkede imidlertid strax, at Kaffen, hvoraf hun havde skjænket sig en lille Overkop fuld, som hun havde blandet med 3 Thekefulde tyk Fløde, men ikke kommet Sukker i, havde en Afsmag som af noget bittert, og da hun havde drukket omtrent en Trediedel eller Halvdelen af det, hun havde skjænket op, skjænkede hun en ny Kop Kaffe, som hun bragte ind til en anden, i samme Hus boende Kone, Ane Marie Christensen, og bad denne at smage paa, hvilket Ane Marie Christensen ogsaa gjorde, idet hun drak omtrent Halvdelen af den medbragte Kaffe, hvori der hverken var kommet Sukker eller Fløde, ligesom hun ogsaa lod sin 5 à 6 Aar gamle Son faa en Mundfuld. — Naavel Ane Christensen som Tiltaltes Hustru følte sig ganske kort efter Nydelsen af Kaffen syge, idet de fik Kvalme, Smerter i Mave og Ryg samt Feber og kom til at kaste stærkt op, ligesom den lille Dreng maa antages strax at være bleven syg, hvorfor der blev sendt Bud efter Distriktslægen, og ved de af denne — der af de tilstedeværende Symptomer og en kemisk Analyse, som han lod foretage paa Apotheket, sluttede, at alle tre Syge lede af Arsenikforgiftning — anvendte Midler maa det antages, at de temmelig hurtig forvandt Følgerne af samme. I en Skrivelse af 20 Febr. d. A. fra V. Steins kemiske Laboratorium i Kjøbenhavn, til hvilket en Flaske med noget af den Kaffe, som Tiltaltes Hustru havde lavet den paagjældende Morgen, naavelsom Kaffekanden med deri værende Kaffebrunns har været indsendt til Undersøgelse,

hedder det, at det ved Undersøgelsen konstateredes, ligesom ved den paa Silkeborg Apothek ifølge fremsendt Attest foretagne Undersøgelser, at der indeholdtes Arsenik i betydelig Mængde i Kaffen, og at der ligeledes fandtes Arsenik i Kaffeegruset i Kanden, at det ved Bestemmelse af Arsenikmængden i Kaffen fandtes, at denne i 100 Kubik-Centimeter indeholdt 0,60 Gram Arseniksyrling, samt at da en lille Overkop kan antages at indeholde circa 100 Kubik-Centimeter, og da den Paagjældende formenes at have nydt Halvdelen af en lille Overkop fuld af Kaffen, vil den nyde Mængde have indeholdt ca. 0,30 Gram Arseniksyrling, et Kvantum, som langt overstiger det, som maa antages at kunne bevirke Døden, og Distriktslægen har under 3 Marts næstefter afgivet en Erklæring, der gaar ud paa, at 30 Centigram Arseniksyrling, indtaget paa engang, i Almindelighed og navnlig, hvis det indtages paa fastende Hjerte, — hvad imidlertid, som meldt, maa antages ikke at have været Tilfældet med Tiltaltes Hustru — hos en voxen Person hurtig vil fremkalde de alvorligste Forgiftningstilfælde og være i Stand til at medføre Døden, men at det i det foreliggende Tilfælde — hvor Giften var blandet med Kaffe, som ved sit Indhold af Garvesyre har en formildende Indflydelse paa Giftens Virkning, og hvor der snart havde indfundet sig rigelig Opkastning, ligesom Patienterne havde drukket en hel Del Mælk, hvorved baade Giftens Kraft rimeligvis var bleven ondn mere svækket og selve Giftens Mængde for en Del udtømt — ikke med Bestemthed kunde afgøres, om Døden vilde være paafulgt, hvis ikke yderligere Hjælp var kommen tilstede. Under det ovennævnte yderligere Forhør er det derhos oplyst, at den paa Apotheket tilberedte Arsenikopløsning indeholdt 25 pCt. Arseniksyrling, og vel vilde herefter, ifølge en af vedkommende Apotheker den 5 d. M. afgiven Erklæring, den af Tiltaltes Hustru tilberedte Kaffe — saafremt det af Tiltalte benyttede Arsenikvand maatte have været uden al Iblanding af arsenikholdigt Bundfald og i Thekjedlen være bleven fortyndet med en hel Pot Vand — ikkun være kommen til at indeholde 25 Centigram Arsenik i 100 Kubikcentimeter Kaffe; men Distriktslægen har i en yderligere Erklæring af 30 Mai udtalt, at hvis der, hvilket han anser for det Sandsynligste, har i det Arsenikvand, som Tiltalte fyldte paa den lille Apothekerflaske, været arsenikholdigt Bundfald, kan dette meget tænkeligt have været saaledes beskaffent, at 100 Kubik-Centimeter Kaffeinfus, tillavet saaledes, som sket er, maatte indeholde 0,60 Gram Arseniksyrling, saaat den tillavede Drik er bleven livsfarlig at nyde i den Dosis, som af Tiltaltes Hustru angivet. Vel har nu Tiltalte, paa Spørgsmaal om hans Hensigt med paa den ovennævnte Maade at indgive sin Hustru Arsenik, udsagt, at der var noget inden i ham, der tilskyndede ham til at gjøre det, og at det kom over ham paa en Gang, uden at

han kan forklare, hvilken Hensigt han havde, men ligesom han har erkjendt, at han flere Gange suavel til den ovennævnte Caroline Jørgensen, som til sin Hustru har brugt Yttringer om, at det vilde være godt, om hans Hustru kunde dø, og ej heller har turdet benægte engang at have yttret til den Forstnævnte, at han under denne Eventualitet vilde gifte sig med hende, uden at han dog ved disse Lejligheder vil have tænkt paa at gjøre noget for at fremskynde sin Hustrus Dod, saaledes har han ogsaa vedgaaet, at han vidste, at Arsenik er en stærk og dræbende Gift, der blandt Andet bruges til at forgive Rotter med, og maatte gjøre hans Hustru Skade, om han end ikke havde nogen bestemt Forestilling om, i hvilken Grad den var dræbende og navnlig, om en saa lille Kvantitet, som den han havde taget, var tilstrækkelig til at fremkalde Døden, eller vidste, hvormegeu Arsenik der indeholdes i Arsenikvandet, og der findes herefter ikke at være Foje til at betvivle, at Tiltalte ved at komme Arsenikvand i den Kjedel, som hans Hustru brugte til at koge Vand i til sin Kaffe, har tilsigtet om mulig at fremkalde hendes Dod. Da han derhos har udført Gjerningen ifølge et Dagen forud fattet Forsæt, maa hans heromhandlede Forhold paadrage ham Strafansvar efter Straffelovens § 190, jfr. §§ 191 og 46, hvorimod der ikke tillige vil kunne idømmes ham Straf for at have sat Andres Liv i Fare, idet hans Anbringende om, at han ikke havde tænkt sig Sandsynligheden eller Muligheden af, at enten hans ovennævnte Datter — der suør sin Kost der, hvor hun tjener, og i Reglen Intet nyder i sit Hjem om Morgenen, — eller overhovedet Andre end hans Hustru kunde suae noget af Giften, efter Sagens Omstændigheder ikke vil kunne forkastes, ligesom der som Følge heraf ei heller bliver Spørgsmaal om at tage en af Ane Christensens Mand nedlagt Paastand om, hos Tiltalte at tilkjendes en Erstatning af 18 Kr 21 Øre for Udgifterne til hans Hustrues Helbredelse m. v, til Følge under nærværende Justitsag. Forsnavidt Tiltalte endvidere sigtes for Meddelagtighed i falsk Udlæggelse af Barnefader, har han tilstaaet, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, at han, der i Aaret 1882 havde besvangret Caroline Hansine Jørgensen, har, da denne underrettede ham om, at hun var frugt-sommelig, anmodet hende om at udlægge en Bødkersvend, med hvem hun tidligere havde været Kjæreste, som Barnefader, med Tilføjende, at han saa nok skulde hjælpe hende, og derved foranlediget, at Caroline Jørgensen, da hun den 2 Decembar s. A. havde født, suavel for Jordemoderen, der var tilstede ved Fødselen og paa hendes Vegne gjorde Anmeldelse om denne, som senere, da hun bestilte Barnedauben, for vedkommitnde Kordegn udlagde bemeldte Bødkersvend som Fader til hendes Barn, og herfor vil han være at anse efter Straffelovens § 179, jfr. § 52. Den Straf, som Tiltalte — der er født i Sverig i Aaret 1827

og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet her i Landet — efter de ovenanførte Lovbestemmelser har forskyldt, findes efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Tugthusarbejde i 10 Aar. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten vil Underrettsdommen være at stadfæste, forsaavidt den er paanket, hvorhos Tiltalte vil have at udrede Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Saker til Aktor og Defensor sammesteds 20 Kr. til hver.

Fredagen den 3 Oktober.

Nr. 110.

Advokat Klubien

contra

Einar Gudmundsson (Def. Buntzen),

der tiltales for Overtrædelse af de Bestemmelser, som gjælde om Fiskeriet paa Søterritoriet.

Skagafjords Syssels Politirets Dom af 20 Juli 1882: Tiltalte Einar Gudmundsson bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være (frifindes).

Den islandske Landoverrets Dom af 27 November 1882: Den fra Underretten indankede Dom bør ved Magt at stande, alle af Sagen flydende lovlige Omkostninger, deriblandt Salairer til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Páll Melsted og Thorsteinn Jónsson, 12 Kr. til hver, bør udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ligesom den i Forordningen af 13 Juni 1787 Capitel I. § 10 givne Forskrift om, at Kongens Undersaatter skulle til den islandske Fiskefangst alene bruge indenlandske Skibe, hvortil de skulle forsyne sig med islandske Søpasse, ikke senere ndtrykkelig er ophævet, saaledes kan den heller ikke anses indirekte hævet eller bortfalden ved, at den i samme Paragraf indeholdte tilsvarende Bestemmelse angaaende den

islandske Handel ved den senere Lovgivning er ophævet, i hvilken Henseende bemærkes, at den nævnte Forskrift ikke fremtræder som afhængig af Reglerne om Handelen, jfr. ogsaa Plakat 7 Marts 1787 § 2 og den dertil hørende særlige Eds-formular for Skibe, der ere udrustede til Fiskeri. Heller ikke kan det af den i den indankede Dom paaberaabte Forordning 12 Februar 1872 § 5 udledes, at den omhandlede Forskrift ikke længere skulde være gjældende. Da nu Tiltalte efter den af ham afgivne Forklaring, der bliver at lægge til Grund ved Sagens Paakjendelse, maa anses for egen Regning at have drevet Fiskeri paa islandsk Søterritorium ved Afbenyttelse af et udenlandsk Skib, har han derved gjort sig skyldig i en Overtrædelse af bemeldte Lovforskrift, for hvilken han findes at maatte anses med en efter Lovgivningens Analogi fastsat Straf, efter Omstændighederne med en Bøde til vedkommende Reps Fattigkasse af 20 Kroner. Han vil derhos have at tilsvare Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Einar Gudmundsson bør til vedkommende Reps Fattigkasse bøde 20 Kr. Saa udreder han og Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier samt i Salarium til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen for Højesteret 40 Kroner til hver.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 28 November 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tiers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 24.

Fredagen den 3 Oktober.

Nr. 110.

Advokat Klubien

contra

Einar Gudmundsson (Def. Buntzen),

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ifølge Skrivelse fra Ministeriet for Island af 7de November f. A. blev denne til Overretten indankede Sag anlagt for Skagafjords Sysels Politiret imod Bonden Einar Gudmundsson af Hraunum i Fljot for Overtrædelse af de om Fiskeriet paa Soterritoriet gjældende Regler, og afsagdes der derefter den 20 Juli d. A. for denne Ret en Dom, hvorved Anklagede frikjendtes for det Offentliges Tiltale i Sagen. Ved Anklagedes egen Tilstaaelse og andre Bevisligheder er det godtgjort, at han den 15 Juni f. A. har indgaaet en Contract med Capitajnen paa den norske Slup „Hillen“, Rasmus Ose, ifølge hvilken Anklagede antager i sin Tjeneste beindtede Skib med Mandskab til Anvendelse ved Torskofiskeriet under Landet den samme Sommer, paa de Vilkaar at Torskofiskeriet skulde drives paa Anklagedes Bekostning og Risiko, ligesom han ogsaa skulde være ansvarlig for Mandskabets Overtrædelse af de her i Landet om Fiskeriet gjældende Lov samt indestaa for Betalingen af de Udbyttet af Fiskeriet paa hvilende Skatter og Afgifter; endvidere skulde Anklagede betale en bestemt maanedlig Løn til Capitajnen og Kokken, medens Matroserne skulde lønnes med det Halve af Fangstens Værdi, bestemt efter den Pris, den solgtes for, og skulde den saaledes udfundne Sum deles lige imellem dem. For Skibet blev der fastsat en bestemt Fragt maanedlig. Efterat denne Contract var kommen istand, drevs Torskofiskeriet udfor Fljot indtil Midten af Augustmaaned af Capitajn Ose, paa den Maade, at der fiske- des paa Soterritoriet med aabne Baade, som blev udsendt fra

Skibet, hvorefter Fangsten bragtes ombord i Skibet for der at nødsaltes, hvorimod den ikke blev bragt i Land. Kort efter Midten af August afgik Skibet til Siglofjord, hvilken det forlod igjen den 26 s. M., hvorefter det i nogen Tid fiskede Torsk under Østerlandet. Fangsten, der, foruden hvad der blev fisket under Østerlandet, udgjorde 20,000 Stk., fortes derefter til Udlandet, som det synes til Norge. Af hvad der saaledes er fremkommet i Sagen indlyser det, at den norske Capitajn Ose har drevet Fiskeriet paa Landets Soterritorium i Anklagedes Tjeneste, og er der derfor aldeles ingen Grund til den i forebemeldte Ministerialskrivelse berørte Mistanke om, at Fiskeriet i Virkeligheden er blevet drevet for Capitainens Regning, medens Anklagede skulde have indgaaet Kontrakten med ham alene pro forma for at dække over det af Kapitajnen drevne ulovlige Fiskeri, og saaledes være bleven medskyldig med denne i Overtrædelse af Forskrifterne i Frdn. 12 Februar 1872 om Fremmedes Fiskerier under Island m. v. I denne Anledning skal der gøres den Bemærkning, at det er almindelig Brug hertillands, at Matroser paa Fartøjer til Torskefangst antages paa de Vilkaar, at de er holde som Løn Halvdelen af, hvad de fange. Der kan derfor kun være Spørgsmaal, om Anklagede kan straffes for at have lejet fremmed (udenrigs) Skib til Fiskeri paa Landets Soterritorium, og Ministeriet har i oftbemeldte Skrivelse af 7de November f. A. udtalt den Mening, at Anklagede herved har overtraadt Bestemmelserne i Frdn. 13 Juni 1787, Kap. I. § 10 og Pl. 28 (skal vistnok være 27) Mai 1859, hvorved Lov 13 September 1855 om Adgang for danske Skibsforere til at forhyre fremmede Søfolk, udvides til Island. Dette sidste Lovbud angaaer alene danske Skibe, som udredes herfra Landet, og kan ikke komme i Betragtning, naar et norsk Skib, som er udredet i Norge, tages tilleje af en her bosat Mand, hvorfor Anklagede ikke kan have overtraadt dette Lovbud. Den førstnævnte Lovparagraf indeholder den Forskrift, at Kongens Undersaatter alene skulle anvende indenlandske Skibe til den islandske Handel og Fiskeri, og at Skibene derfor skulle forsynes med islandske Pas paa den Maade, som Frdn. 7 Marts 1787 foreskriver. Med Hensyn til denne Lovparagraf maa det haves for Øje, at Handel og Fiskeri paa Island have i lang Tid været underkastede de samme Vilkaar; saaledes f. Ex. fulgte Retten til Fiskeri med Retten til Handel, da denne blev udlejet til forskjellige Privatmænd eller Selskaber, og den Tid, Handelen drevs for kongelig Regning, gjaldt det samme om Fiskerierne. Ved Handelens Frigivelse til alle Kongens Undersaatter blev Adgangen til Fiskeri ogsaa aaben for de samme Undersaatter, og ligesom alle Kongens Undersaatter skulde anvende alene indenlandske Skibe til Handelen paa Island, saaledes skulde de ogsaa bruge indenlandske Skibe til Fiskerierne, og til Forebyggelse af, at dette Bud blev

omgaaet, blev det strængelig paalagt alle Skibe, som blev udredte enten til Handel eller Fiskeri, eller begge Dele, at de skulde medbringe islandske Søpas, for hvis Udlevering der desuden blev sat meget strænge Betingelser, jfr. Pl. 7de Marts 1787 § 1—3. Budet om kun at benytte indenlandske Skibe til Handel paa Island er ophævet ved Lov 15de April 1854 § 1, ligesom ogsaa Budet om, at de paa Fiskeri under Island udredede Skibe skulde medbringe islandske Søpas, som netop skulde tjene til Bevis for Skibenes Nationalitet, er bortfaldet, uden dog udtrykkelig at være ophævet. Naar der nu ses hen til, i hvor nøje Forhold til hinanden Handel og Fiskeri af Islændinge er stillet i Lovgivningen, og hvor nøie begge er forenede i det praktiske Liv, idet de samme Skibe, som benyttedes til Varetransport i Handelens Tjeneste, ved Siden heraf bleve anvendte ved Fiskeriet, naar der endvidere tages Hensyn til, at Frdn. 13 Juni 1787, jfr. Pl. 7 Marts 1787, Pl. 18 August 1786, §§ 5 og 7 og Pl. 6 Juni 1787 § 13 vise at Budet om at anvende indenlandske Skibe ved Fiskerierne, om ikke alene, saa dog fortrinsvis skulde tjene til at sikre Forbudet mod Handel med Udlændinge, og naar der endelig lægges Mærke til, at den Bestemmelse er bortfalden, ifølge hvilken de paa Fiskeri under Island udredede Skibe skulde medhave islandske Søpas til Bevis for deres Nationalitet, og Søpassene være den eneste Garanti, man havde for det heromhandlede Buds Overholdelse, saa maa Overretten være af den Formening, at, om endskjøndt Budet om at anvende indenlandske Skibe til Fiskeriet under Island ikke er udtrykkelig ophævet, saa er det dog indirekte bortfaldet samtidig med Bestemmelsen om indenlandske Skibes Anvendelse ved Handelen paa Island og samtidig med Paabudet om islandske Søpas som Bevis for Skibenes Nationalitet. Desuden viser § 5 i Frdn. 12te Febr. 1872 om Fremmedes Fiskerier under Island m. v., at endog udenlandske Selskaber kunne fra Island udrede Skibe paa Fiskeri samt der tilvirke Fangsten, naar de kun eje Bygninger her i Landet, uden at det gjøres dem til Pligt at anvende indenlandske Skibe til saadant Fiskeri. Og selv om Budet i Frdn. 13 Juni 1787 I § 10 om, at Kongens Undersaatter skulle bruge indenlandske Skibe ved Fiskeriet, endnu var gjældende, saa er der for Overtrædelsen deraf fastsat nogen Straf, da Lovgiveren, som for bemærket, har anset de islandske Søpas for tilstrækkelig Garanti i saa Henseende. Allermindst kan Overretten tiltræde den Mening, at der skulde være Hjemmel for at anvende Straffen i § 4 i samme Kapitel, der efter sit Ordlydende alene har Udlændinge for Oje, for Overtrædelse af § 10, thi ligesom Straffen, Skibets og Varernes Konfiskation, ikke er saa ganske passende, naar Overtræderen ikke er Ejer af Skibet eller Udrustningen, saaledes ses det ogsaa af Forordningens § 11, at det ikke har været Lovgiverens Mening, at denne Straf skulde blive anvendt

paa Indlændinge. Det samme gjælder om Frdn. 12 Februar 1872 om Fremmedes Fiskeri under Island m, v., som forandrer Frdn. 13 Juni 1787, med Hensyn til Fremmedes ulovlige Fiskerier, at dens Straffebestemmelser ikke passe paa Overtrædelser af Forskrifterne i Frdn. 13 Juni 1787, Kap. I § 10, thi Frdn. 12 Februar 1872 er udkommen for at sikre Indlændinges Fiskerier mod Overgreb fra fremmede Fiskere, og ikke for at tjene til Garanti for, at Indlændinges Fiskerier gaar for sig paa lovlig Maade. Ifølge hvad der sualedes er fremhævet, maa Overretten være enig med Underdommeren i, at Anklagede bør frifindes for det Offentliges Tiltale i Sagen, og vil Underretsdømmen derfor være at stadfæste.

Nr. 68. Byfoged O. W. Smith (Nellemann efter Ordre)

contra

Kjøbmand John eller Johan Løgstrup Petersen (Ingen)

betræffende Nægtelse af en Auctionsrekvisition.

Lemvig Kjøbstads Auctionsrets Kjendelse af 15. Juli 1882: Den af Requirenten Kjøbmand John Petersen af Skive frem satte Begjæring om at erholde en Auktion over Manufacturvarer berammet til Afholdelse her i Lemvig kan ikke tages til Følge.

Viborg Landsoverrets Dom af 17. September 1883: Den paaankede Auktionskjendelse annulleres. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Indstævnte, Borgmester, By- og Herredsfoged Smith samme-steds beskikkede Sagfører, Kancelliraad Møller i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ifølge den i den indankede Dom nævnte Lov Nr. 73 af 23. Mai 1873 § 6 maatte det blandt Andet være en Betingelse for, at Indstævnte kunde være berettiget til at lade den af ham i Juli Maaned 1882 begjærte Auction i Lemvig afholde, at han, der i denne By kun havde Borgerskab paa Detailhandel, paa den Tid drev denne Næring der paa Stedet, og hertil maatte ifølge Næringsloven af 29. December 1857 § 34 udfordres, at han havde Udsalg fra aaben Boutik. Som et saadant mangler der imidlertid efter de foreliggende Oplysninger Foje til at be-

tragte den af Indstævnte kort i Forvejen begyndte Forretning i en af ham for ganske korte Tidsrum lejet, i en Gjæstgivergaards anden Etage beliggende Sal, som havde en ganske anden Bestemmelse end at tjene til Boutik og derfor ogsaa paa Ejerens Begjæring skulde rummes af Indstævnte 4 Gange i den korte Lejetid, og som ikke ses at være af ham bleven udstyret saaledes, at den uanset det Foranførte fremtraadte som aaben Boutik. Idet Indstævnte som Følge heraf var uberettiget til at lade den omhandlede Auktion afholde, vil den af Citanten afsagte Auktionskjendelse, ved hvilken Indstævntes Begjæring om Auktions Afholdelse forkastedes, efter Citantens Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Sagens Omstændigheder at ophæve og de Citantens befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Auktionsrettens Kjendelse bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner. I Salarium tillægges Kancelliraad Møller for Overretten 60 Kroner og Advokat Nøllermann for Højesteret 80 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter at Citanten, Kjøbmand John eller Johan Løgstrup Petersen i Skive, der ifølge Borgerskabsbrev af 29 August 1878 fra denne Dag og indtil midt i Decbr. 1879 havde drevet Handelsnæring i Lemvig Kjøbstad og siden Begyndelsen af Juni 1882 atter drev Handelsnæring sammesteds, den 9 Juli f. A. havde rekvireret en Auktion over Manufakturvarer afholdt i bemeldte Kjøbstad, men Auktionsretten sammesteds d. 15 s. M. ex officio havde eragtet, at denne hans Begjæring ikke kunde tages til Følge, da han ikke formentes at opfylde Betingelsen i Lov 23 Mai 1873 § 6 om, at Handlende ikkun ere berettigede til at lade Varer forhandle ved offentlig Auktion paa det Sted, hvor de have Borgerskab eller Næringsbevis og have drevet Næring mindst 1 Aar — har Citanten nu ved Stævning dels til Auktionsforvalteren, Borgmester, By- og Herredsfoged Smith i Lemvig, dels til Amtmanden over Ringkjøbing Amt, Kammerjunker Barden-

fleth paa det Offentliges Vegne indanket Sagen her for Retten, hvor han har paaستاact den paaankede Kjendelse ophævet eller annulleret og Indstævnte Smith tilpligtet at betale sig Processens Omkostninger for Overretten. Sidstnævnte procederer derimod til Kjendelsens Stadfæstelse, medens den indstævnte Amtmand ikke har givet Mode her for Retten.

Den paaankede Kjendelse er som meldt støttet paa, at Lov 23 Mai 1873 § 6 formentlig maa være at forstaa saaledes, at der som Hjemmel for en Handlende til at afholde Auktioner over Varer maa fordres, at vedkommende Rekvirent af Auktionen driver og til den paagjældende Tid mindst 1 Aar har drevet Handel m. v. paa Stedet, men at dette ikke har været Tilfældet med Citanten, der som anført i Slutningen af 1879 opgav sin Forretning i Lemvig, og som først i Begyndelsen af Juni 1882 paa ny paabegyndte den sammesteds ved at leje en Sal i Gjæstgivergaarden først for et Tidsrum af 3 Uger og senere for 14 Dage, indtil den 15 Juli f. A., da Forretningen igjen ophævedes, og har Indstævnte Smith under Proceduren for Overretten fremdeles gjort gjældende, at efter Beskaffenheden af det sidstnævnte Lejemaal, hvorefter Citanten var forpligtet til 4 Gange i Lejetiden paa Udlejers Forlangende at rømme Lokalet, forsaavidt noget større Mode skulde blive berammet, kan det ikke antages, at Citanten, der har Næringsbevis i 3 Kjobstæder og 7 Steder paa Landet, ved ovennævnte Lejemaal har tilsigtet at etablere et virkeligt Næringsbrug i Lemvig, men kun, at han har villet skaffe sig Adgang til at lade Auktion afholde sammesteds, ligesom det paagjældende Lokale heller ikke forment at kunne betegnes som en saadan „aaaben Boutik“, som Næringsloven af 29 Decbr. 1857 § 34 ommelder, hvorhos Indstævnte Smith har tilføjet, at han; der efter det Anførte maatte gaa ud fra, at den rekvirerede Auktion indeholdt en Tilside-sættelse af en Lovbestemmelse, som han efter § 11 i Loven af 23 Mai 1873 som Politimester skulde paasee overholdt, som Auktionsforvalter ex officio maatte nægte at iværksætte Auktionen.

Ligesom der imidlertid efter det Foreliggende mangler tilstrækkelig Føje til at antage, at den i Juni f. A. paabegyndte Forretning kun skulde være etableret pro forma eller at det lejede Lokale ikke skulde være at betragte som en aaben Boutik, saaledes findes der heller ikke Hjemmel til at indskrænke Ordene i § 6 i Loven af 1873 saaledes, at den Tid af mindst 1 Aar, hvori Paagjældende skal have drevet Næring paa det Sted, hvor han ønsker en Vareauktion afholdt, skulde være det sidste Aar for Auktionens Afholdelse, og da Citanten, der iøvrigt fra 1 Novbr. f. A. paabegyndte en ny Handelsforretning i Lemvig, hvilken han dog senere har besluttet sig til atter at hævve, efter det Ovenanførte den 9 Juli maa anses for at have

opfyldt Betingelserne i den nys citerede Lovforskrift for at kunne fordrø den rekvirerede Auktion afholdt, vil den indankede Kjendelse efter Citantens Pnastand være at annullere.

Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne være at ophæve, hvorhos der vil være at tillægge den for Indstævnte Smith her for Retten beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., der blive at udrede af det Offentlige.

Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Sted og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter sés ingen Stempelovertrædelse at være begnaet.

Tirsdagen den 21 Oktober.

Nr. 189.

Etatsraad Buntzen

contra

Carl Johan Johnsen (Def. Nellemann),

for Tyveri.

Kjøbenhavn's Amts nordre Birks Extrarets Dom af 3 April 1884: Arrestanterne Ferdinand Lauritz Jensen, Ferdinand Oluf Johnsen og Carl Johan Johnsen bør hver hensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maaned. Arrestanten Vilhelm Ludvig Emil Olsen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Sagens Omkostninger, derunder de med Arrestanternes Arrest forbundne og Salær til Aktor Prokurator Diechmann og til Defensor, Prokurator Plockross, 20 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne saaledes, at Olsen betaler $\frac{1}{4}$ Del, medens Jensen og Brødrene Johnsen betale de $\frac{3}{4}$ Dele in solidum. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1884: Underretsdommen bør, saavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Winther og Hvalsoe, betaler Tiltalte Carl Johan Johnsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Nøllemann, 40 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extraret hertil indankede Sag, som i første Instants tillige angik 3 andre Tiltalte, for hvis Vedkommende Sagen imidlertid ikke er appelleret, sigtes Tiltalte Carl Johan Johnsen for Tyveri, og er ifølge den af ham afgivne Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste de med Sagen forbundne Omstændigheder for hans Vedkommende i det Væsentlige følgende: Efterat samtlige Tiltalte den 13 Februar d. A. i Forening havde begivet sig ud i Charlottenlund Skov for at fange Fugle, og en af de Medtiltalte var bleven opmærksom paa, at der under en derværende, dengang ubeboet Beværtningsspavillon, kaldet „Egely“, var en Kjælder, for hvis Nedgang var anbragt en uafsaaset Lem, foreslog han nærværende Tiltalte, med hvem alene han i dette Øjeblik fulgtes, at de skulde se at komme ned i Kjælderen for at „faa fat i noget“ eller „faa noget at drikke“, hvortil nærværende Tiltalte svarede, at det kunde de gjerne. De gik da hen til Kjældernedgangen, hvorpaa bemeldte Medtiltalte opløstede Lemmen og begav sig ned i Kjælderen. medens nærværende Tiltalte forblev staaende ovenfor, men, da det viste sig, at der for Kjælderen var anbragt en med en Hængelaas afsaaset Dør, vendte den Medtiltalte strax tilbage, og gik kort derpaa han og en anden af de Medtiltalte, som imidlertid var kommen tilstede, ned ad Kjældergangen og, idet de aabnede Døren derved, at de begge samtidigt satte Skuldrene haardt imod samme, ved hvilket Tryk bevirkedes, at at Krampen, i hvilken Hængelaasen var anbragt, blev udreven af Dorkarmen, paa denne Maade banede sig Adgang til Kjælderrummet; her tilvendte de sig dog kun en til et Ølanker hørende, til 1 Kr. vurderet, Metalhane, som den ene af dem skruede af Ankeret og derpaa, efterat de vare vendte tilbage til nærværende Tiltalte, som imidlertid var forbleven udenfor Huset i Nærheden, leverede ham, der beholdt den. Under et paa Foranledning af

Overretten optaget yderligere Forhør har nærværende Tiltalte forøvrigt med Hensyn til dette Tyveri forklaret, at han, da han aftalte at begaa samme, antog, at Lemmen førte umiddelbart ned til Kjælderøen, og at han, som da Tyveriet endelig blev iværksat, var gaaet noget bort derfra, og som var uvidende om, at Sprængningen af Døren fandt Sted, ikke, dersom han havde vidst, at man for at komme ind i Kjælderøen skulde sprænge en Dør, vilde have været med dertil, men modsat sig, at det skete, og findes der, efter hvad der iøvrigt er oplyst, ikke tilstrækkelig Foje til at forkaste Rigtigheden af denne Forklaring. Efter at være kommen op af den forømtalte Kjælder, forsøgte de samme tvende Medtaltte, ligeledes i den Hensigt at stjele, sig Adgang til selve Pavillonens Ved efter i Forening at have rykket et for et Vindue anbragt Skodde fra og, efterat den ene af dem derpaa havde ituslaaet en Rude i Vinduet, at aabne dette og derigjennem at krybe ind i Pavillonens Stueetage, hvor de tilvendte sig endel forskjellige Gjenstande, tilsammen af Værdi 31 a 32 Kr. Nærværende Tiltalte, som ikke havde deltaget i de Medtalttes Beslutning om Forøvelsen af dette Tyveri, og som endog maa antages at have sagt til dem, da de begyndte at rykke i Vinduesskoddet, at dette skulde ikke gjøres, og, da de desuagtet vedbleve dermed, at have fjernet sig i Retning af en i Nærheden værende Granplantage -- efter hans Forklaring af Frygt for, at nogen Forbipasserende skulde se ham -- har dog forsaa vidt deltaget i Tyveriet, at han, som var vendt tilbage udenfor Pavillonens, inden de Medtaltte vare komne ud derfra, af en af dem gennem Vinduet lod sig række en ved denne Lejlighed stjaalen Karaffel med Brændevin, hvorhos han efter i Forening med en af de Medtaltte atter at have paaanset Vinduesskoddet kort derpaa i den forømmeldte Plantage, hvor de stjaalne Koster bleve delte, modtog endel af disse som sin Anpart af Tyveriet. Som Følge af det Foranførte, og da nærværende Tiltaltes Forhold til det først omtalte Tyveri, efter hvad herom ovenfor er anført, kun vil kunne tilregnes ham som Delagtighed i simpelt Tyveri, vil han, der er født den 16 Januar 1864 og ved Kjøbenhavns Kriminal- og Politirets Dom af 29 Decbr. f. A. anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, være at domme efter denne Lovs § 230, 1ste Led, jfr. § 54, og efter samme §'s 2det Led, jfr. § 47, og da den ved Underrettsdommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom være at stadfæste, saavidt paaanket er.

Nr. 165.

Advokat Nullemann

contra

Niels Jensen (Def. Buntzen),

der tiltales for Falsk.

Sorø Birks Extrarets Dom af 8 Marts 1884: Tiltalte Lejehusmand Niels Jensen af Verup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Prokuratorerne Flor og Windfeld Hansen med 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 20 Mai 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 3 Gange 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nissen og Tvermøes betaler Tiltalte Niels Jensen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens § 274 2det Punktum, sammenholdt med § 268, og idet sidste Stykke af denne Paragraf ikke findes anvendelig, vil hans Straf være at bestemme til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Han vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger efter Overrettsdommens Forskrifter.

Thi kjendes for Ret:

Niels Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bestemte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nullemann og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Tiltalte Niels Jensen, der er født den 7 September 1855 og ikke findes

forhen tiltalt eller straffet, er under nærværende, imod ham for Falsk anlagte, i 1ste Instants inden Sorø Birks Extraret paa-
kjendte Sag, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Til-
staelse overbevist om at have gjort sig skyldig heri under fol-
gende Omstændigheder. Efterat han ved en den 27 November
1882 oprettet, den 30 næstefter thinglæst Kontrakt havde af
Husmand Lars Hansen af Verup lejet et Jordstykke paa 49
Aar, 15 Favne i Længden og 8 Favne i Bredden, blev Jord-
stykkets Grændser i forrige Aars Sommer foreløbig paaviste
ham af Lars Hansen, der, efter hvad Tiltalte har forklaret, uden
at Lars Hansen imidlertid har erkjendt sandant, ved denne Lej-
lighed paaviste Jordstykket i en Breddede af 10 Favne. Tiltalte,
der indsaar, at dette var en Fejltagelse af Lars Hansen, bestemte
sig til at benytte sig heraf, og, for at slaa Fejltagelsen fast, ud-
krædsede han, da han derpaa havde hentet Originalkontrakten
fra Thinglæsning paa Birkekontoi-ret, Tallet „8“, som i Kon-
trakten angav Jordstykkets Breddede, og skrev „10“ istedetfor, og
da der under den endelige Opmaaling af Jorden i Januar
Maaned d. A. opstod Uenighed, om Bredden var 8 Favne, som
Lars Hansen paa-stod, eller 10 Favne, som Tiltalte forment,
foreviste Tiltalte til Bevis for Rigtigheden af sin Formening,
den saaledes forfalskede Kontrakt for Lars Hansen og 2 andre
Mænd, som overværede Opmaalingen. Da det imidlertid strax
saas, at der var foretaget en Forandring i Tallet, og den til-
svarende Bogstavangivelse „otte“ desuden var urørt, blev det
foreholdt Tiltalte, at han havde forandret Tallet, og, da Lars
Hansen derhos hentede den Gjenpart af Kontrakten, som var i
hans Værge, og hvor Tallet angav Bredden til 8 Favne, er-
kjendte Tiltalte uden dog ved denne Lejlighed at tilstaa For-
falskningen, at Talangivelsen i Gjenparten maatte være den
rette, og overensstemmende hermed blev Jordstykket opmaalt,
ligesom Tiltalte selv senere forandrede Tallet „10“ i Original-
kontrakten tilbage til „8“. For denne Forfalskning, der var
saa kjendelig, at Ingen uden aabenbar Uforsigtighed derved
kunde skuffes, vil Tiltalte, som i den indankede Dom antaget,
være at anse efter Straffelovens § 274, jfr. § 268, men Straffen
der i Dommen er fastsat til 4 Gange 5 Dages Fængsel paa
Vand og Brod, findes efter Omstændighederne at kunne bestem-
mes til saadant Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og med denne
Forandring vil Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Om-
kostninger, der ere paa-lagte Tiltalte, bifaldes, være at stadfæste.

Nr. 195.

Advokat Nellemann

contra

Ane Cathrine Pedersen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Vinding Herreds Extrarets Dom af 23 Mai 1884: Tiltalte Ane Cathrine Pedersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Sagfører Qvist og Defensor Prokurator Clausen 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 15 Juli 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Møller betaler Tiltalte Ane Cathrine Pedersen af Aunslev 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Lovu.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalte Ane Cathrine Pedersen af Aunslev under nærværende imod hende for Tyveri anlagte, i 1ste Instants inden Vinding Herreds Extraret påkjendte Sag, ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er overbevist om at have den 4 April d. A. frastjaalet Uldhandler Mads Langelund et til 1 Kr. vurderet Tørklæde, vil hun, der er født 28 Decbr. 1850, og som ved Bjerge-Aasum Herreders Extrarets Dom af 4 Marts 1882 har været straffet efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, nu, som i den indankede Dom antaget, være at anse efter samme Lovs § 230, 1ste Led, og da

den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende og Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paaagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil Dommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 22 Oktober.

Nr. 212. Advokat Hindenburg
 contra
Hans Mogensen Hansen eller Marker (Def. Nøllemand),
 der tiltales for Tyveri.

Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Juli 1884: De Tiltalte bør straffes, Jøns Mårtensson med simpelt Fængsel i 2 Dage, Arrestanterne Andreas Hansen Holm og Hans Mogensen Hansen eller Marker med Tugthusarbejde, Forstnævnte i 2 Aar, Sidstnævnte i 18 Maaneder og Arrestanten Jens Hansen Ipsen med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, samt udrede hver for sig de med deres Anholdelse forbundne Omkostninger og in solidum Sagens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Petersen og Sagfører N. Chr. Olsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Hans Mogensen Hansen eller Marker udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og Straffen — hvis Fastsættelse i Dommen til Tugthusarbejde i 18 Maaneder er i Strid med Straffelovens § 11, 2det Stykke — at bestemme til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger vil Underretsdommen for Tiltaltes Vedkommende kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Hans Mogensen Hansen eller Marker bør henseendes til Forbedringshusarbejde i atten Maaneder.

I Henseende til Aktionens Omkostninger bør By-
thingsdommen, forsaavidt paaanket er, ved Magt
at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-
talte til Advokaterne Hindenburg og Nellemann
30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Arrestanten, Andreas Hansen Holm for
Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods og Arrestanterne
Jens Hansen Ipsen for Tyveri, Bedrageri og Betleri og Hans
Mogensen Hansen eller Marker for Tyveri, og ere Sagens Om-
stændigheder ifølge de Tiltaltes egen Tilstaaelse og de iøvrigt
oplyste, dermed stemmende Oplysninger følgende:

A. Angaaende Arrestanten Andreas Hansen Holm —

B. Tiltalte Jøns Mårtensson —

C. Arrestanten Jens Hansen Ipsen har vedgaaet:

a) —

b) Da han kjendte et Sted i søndre Plantage, hvor Med-
tiltalte Andreas Hansen Holm havde et Par Benklæder
hængende, og havde erfaret, at Holm var bleven arre-
steret, gik han med sin Broder, Medtiltalte Hans
Mogensen Hansen, ud i Skoven og satte sig i Besid-
delse af disse Benklæder. Brødrene fulgtes derefter
til Rønne, hvor de efter at have revet Benklæderne i
Stykker, solgte dem til en Kludekræmmer for 2 Øre
pr. Pd. og anvendte Pengene til Brændevin. Ben-
klæderne ere af Ejeren vurderede til 2 Kr.

c) —

D. Arrestanten Hans Mogensen Hansen eller Marker er født
i Knudsker Sogn den 17 Januar 1833 og har tidligere
været straffet saaledes;

1. Ved Vesterherreds Extrarets Dom af 30 Mai 1870 for
Tyveri, efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa
Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage.

2. Ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 11 Juni 1872
for 2den Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs
§ 230, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange
5 Dage.

3. Ved Rønne Kjøbstads Extrarets Dom af 29 Juli 1875
for 3dje Gang begaaet Tyveri efter samme Lovs § 231
med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder.

4. Ved Vesterherreds Extraretsdom af 28 Mai 1880 efter
Straffelovens § 232 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar.

Arrestanten har erkjendt med sin medtiltalte Broder, Jens Hansen Ipsen, at have tilvendt sig et Par ovenomhandlede Andreas Hansen Holm tilhørende, i søndre Plantage hængende Benklæder og endvidere i Paasken fra Caroline Christine Blom at have tilvendt sig 2 Fiske, til Værdi 50 Øre, som hang paa en Snor i Gaarden og endelig at have forrige Sommer bestjaalet Lars Jensens Enke, Benditte Frederikke, for et kontant Beløb af 60 Øre, som laa ved Siden af en Lysestage i hendes Kjøkken, som Tiltalte gik ind i, uden at Bestjaalne, der laa syg, kunde forhindre det. Arrestanten vil for sit ovenfremlagte Forhold være at anse efter Straffelovens § 232, og bestemmes Straffen til Tugthusarbejde i 18 Maaneder.

Torsdagen den 23 Oktober.

Nr. 111.

Advokat Nellemann

contra

1) fhv. Stationsforvalter **Frederik August Carl Thomsen** (Def. Bagger), 2) fhv. Portør **Carl Estrup Lind** og 3) Lokomotivfører **Morten Qvistgaard Fischer** (for de 2 Sidstnævntes Vedkommende Def. Asmussen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 288, cfr. § 289 i Forbindelse med samme Lovs § 143, cfr. § 144 og Jernbanens Politireglement, Tjenestereglement samt Bestemmelser om Sikkerhedstjenesten.

Odense Herreds Extrarets Dom af 15 December 1882: Tiltalte, Lokomotivfører Morten Qvistgaard Fischer bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. De Tiltalte, hidtilværende Portør C. E. Lind og hidtilværende Stationsforvalter Frederik August Carl Thomsen, bør straffes, Førstnævnte med simpelt Fængsel i 3 Maaneder og Sidstnævnte med at betale en Bøde af 60 Kroner til Statskassen eller, dersom denne Bøde ikke fuldt betales, at hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage, hvorhos disse to Tiltalte in solidum bør betale i Erstatning 1,241 Kr. 81 Øre til de danske Statsbaner. Saa bør de Tiltalte, hidtilværende Stationsforvalter F. A. C. Thomsen og hidtilværende Portør C. E. Lind ogsaa ligeledes in solidum at udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder i Salar til Aktør, Kammerassessor, Prokurator Jespersen, 40 Kr. og til Defensorene, Kancelliraad, Prokurator

Borch og Prokurator Cloos, 30 Kr. til hver, dog saaledes at Tiltalte M. Q. Fischer in solidum med dem vil have at tilsvare $\frac{1}{8}$ Del af disse Omkostninger. Det Idømte at udredes og betales inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Juni 1883: Tiltalte, forhenværende Stationsforvalter Frederik August Carl Thomsen, bør hensættes i simpelt Fængsel i 14 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær tillægges der Aktor for Overretten, Prokurator Tvermoes 40 Kr. og Defensorerne for samme Ret, Prokuratorerne Beyer og Bøcher hver 30 Kr., der udredes af de Tiltalte, fhv. Stationsforvalter Frederik August Carl Thomsen, fhv. Portor Carl Estrup Lind og Lokomotivfører Morten Qvistgaard Fischer, paa samme Maade som Aktionens øvrige Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 5 December 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trykts Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 25-26.

Torsdagen den 23 Oktober.

Nr. 111.

Advokat Nellemann

contra

1) fhv. Stationsforvalter Frederik August Carl Thomsen (Def. Bagger), 2) fhv. Portør Carl Estrup Lind og 3) Lokomotivfører Morten Qvistgaard Fischer (for de 2 Sidstnævntes Vedkommende Def. Asmussen).

Høiesterets Dom.

For det af de Tiltalte Thomsen og Lind udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ville de være at anse efter Straffelovens § 144, jfr. § 143 i Forbindelse med § 259, og i Betragtning af den de Paagjældende overgaaede administrative Afskedigelse findes Straffen at kunne bestemmes for Thomsen, som ved Underretsdommen sket, til en Bøde af 60 Kroner, subsidiært 6 Dages simpelt Fængsel, og for Lind, som ved begge Retter fastsat, til 3 Maaneders simpelt Fængsel. Om Tiltalte Fischer kan det ikke anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i nogen anden Forseelse end den, for hvilken der allerede inden Aktionsordrens Udstedelse af Direktoratet for Statsbanerne er blevet paalagt ham en Bøde af 10 Kroner. Det vil derfor have sit Forblivende ved den ham ved den indankede Dom tillagte Frifindelse, hvorhos der ikke findes at burde paalægges ham at udrede nogen Del af Sagens Omkostninger.

Ifølge en Høiesteret forelagt Skrivelse fra Indenrigsministeriet af 19 December 1883 har Ministeriet eftergivet de Tiltalte Thomsen og Lind den dem ved Dommen paalagte

Erstatning. Aktionens Omkostninger ville de tvende nysnævnte Tiltalte have at udrede in solidum.

Thi kjendes for Ret:

Morten Qvistgaard Fischer bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Carl Estrup Lind bør hensættes i simpelt Fængsel i tre Maaneder og Frederik August Carl Thomsen til Statskassen bøde 60 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling inden fire Uger efter denne Højesteretsdoms Forkyndelse hensættes i simpelt Fængsel i sex Dage. Saa udrede og de sidstnævnte to Tiltalte En for Begge og Begge for En Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemanu og Højesteretssagførererne Bagger og Asmussen 80 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Herreds Extraret hertil indankede Sag ere de Tiltalte flv. Stationsforvalter Frederik August Carl Thomsen, flv. Portør Carl Estrup Lind og Lokomotivfører Morten Qvistgaard Fischer aktionerede for Overtrædelse af Straffelovens § 288 jfr. § 289 i Forbindelse med samme Lovs § 143 jfr. § 144 og Jernbanens Politireglement, Tjenestereglement samt Bestemmelser for Sikkerhedstjenesten. Denne Aktion er foranlediget ved et den 9 August f. A. paa Breed Jernbanestation, hvor Tiltalte Thomsen dengang var Stationsforvalter og Tiltalte Lind Portør, stedfundet Sammenstød mellem det fra Strib kommende Tog 6, der fortes af Tiltalte Fischer, og en Del paa Stationens Sidespor staaende Godsvogne, og ere de med dette Sammenstød forbundne Omstændigheder ifølge de Tiltaltes Forklaringer og det iøvrigt Oplyste følgende: Efter at det bemeldte Dag fra Nyborg til Strib afgaaende Tog 3 om Formiddagen Kl. omtrent 8¹/₂ havde forladt Breed Station, hvortil det havde medbragt 6 Godsvogne, paalaa det Tiltalte Lind at ordne disse Vogne tilligemed de øvrige paa Stationen værende Godsvogne paa Side-sporet og tillige at bringe nogle af Vognene ud paa det saakaldte Bagspor, der fra Sidesporet fører til et nærliggende Tegl-

værk. I dette Øjemed saa han sig nødsaget til at kjøre en Del Vogne fra Sidesporet op paa Hovedsporet, hvilket skete gjennem det Vest for Stationen værende Krydsningsspor, og en af disse Vogne maatte han derhos, forat skaffe Plads for de andre, sætte hen lige ud for Stationsbygningen, hvor den blev staaende, indtil han havde tilendebragt Rangeringen af samtlige øvrige Vogne, hvorefter han hentede den og bragte ogsaa den gjennem det ovennævnte Krydsningsspor over paa Sidesporet, hvor der da stod ialt 20 Godsvogne, dels tomme, dels fyldte med Kul eller Torv, idet 14 stode samlede paa Sporet Vest for en over Banen løbende Vej, medens de andre 6 stode paa den anden Side af Vejen. Under Udførelsen af dette Rangeringsarbejde var Klokken bleven henad 11 og Tiltalte Lind forlod da Stationen for at gaa hjem og spise Frokost, uden at han først slog Krydsningssporet tilbage eller aflåsede Sporskiftet, hvorved han overtraadte Bestemmelsen i Politireglementet for de jydsk-fynske Baner § 3, at „Sporskifter udenfor Banegaarden, ved hvilke der ingen særlig Vogter er ansat, skulle, naar de ikke bruges, holdes forsvarlig aflåsede, saaledes, at Hovedsporet er frit“, og i det vedkommende Tjenestereglements § 67, at „Sporskifterne til Sidespor stedse maa holdes lukkede paa Mellemstationerne, undtagen naar de passeres af Banens Vogne“. Da Tiltalte Lind, efter at have spist, var kommen tilbage til Stationen, optog han en Fortegnelse over de rangerede Godsvogne, hvilken han afleverede til Thomsen paa dennes Kontor, og udførte derpaa forskjelligt andet, ham paahvilende Arbejde, og da Tiden derefter nærmede sig til Ankomsten af det fra Strib ventede Tog 6, der Kl. 12, 7 Minutter, afgik fra den nærmeste Station Aarup, lukkede Tiltalte Lind Bommene Øst for Stationen og stillede derpaa Stationens Semafor paa Signalet „Kjør frem“, uden at han forud forvissede sig om, at det ventede Tog kunde komme ind paa Stationen, idet han ikke saa efter Sporskiftet, hvis Signalstang strax vilde have vist ham, at Skiftesporet ikke var iorden, og Tiltalte overtraadte herved Tjenestereglementets § 40, der foreskriver, at den, der giver Signal, har, forinden han giver det kommende Tog Signalet „Forsigtig,“ eller „Kjør frem“, ved Ojesyn at overbevise sig om, at Banen er fri og ubelemret og kan passeres uden Fare. Efter at have hejst det anførte Signal lukkede Tiltalte Lind Leddene Vest for Stationen, uden endog da at se efter Sporskiftet, og gik derpaa ind i Stationsbygningen, og strax efter kom Toget, som, uagtet Lokomotivføreren, Tiltalte Ficher, da han opdagede, at Skiftesporet førte ind til Sidesporet, gav Signal til at stoppe og anvendte Kontradamp, dog løb ind paa Sidesporet og stødte sammen med de der staaende Godsvogne, hvorved de 4 forreste af disse bleve mere og mindre ituslaede og end den 11te og 12te Vogn i Rækken, der vare ladede med Kul, bleve noget beskadigede, idet en Ende-

stolpe paa den ene blev knækket og paa den anden bojet paa Grund af Ladningens Pres mod Endestykkerne, ligesom ogsaa Lokomotivet blev en Del beskadiget, men dog ikke mere end at det kunde fortsætte Turen og fore Toget til Nyborg, hvorimod ingen af de 5 Vogne, hvoraf Toget bestod, tog nogen Skade. Af de i Toget værende Personer fik en Konduktor, der betjente en af Bremserne, sin Pande stødt mod Vognvæggen, men uden at tage Skade, og en Dame blandt Passagererne fik sin Næse slaaet tilblods; men iøvrigt kom Ingen til Skade ved Sammenstødet, der forsinkede Toget i 23 Minutter. Reparationerne af den Vognene og Lokomotivet tilføjede Skade har medført en Udgift for Jernbanerne af 1241 Kr. 81 Øre, som Jernbanens Direktorat har paaستاet erstattet af de Tiltalte. Da Sammenstødet skete, befandt Tiltalte Thomsen sig i sit Kontor, hvor han efter sin Forklaring var bekvæjst med at sælge Billetter til Toget og at expedere den Brevpost og de tjenstlige Meldinger, som skulde afgaa med samme, ligesom han ogsaa havde at passe Telegrafapparaterne i Kontoret. Den af ham afgivne Forklaring gaaer iøvrigt ud paa, at han vel havde set, at Tiltalte Lind, efter at Tog 3 var afgaaet fra Stationen, havde været beskæjst med at rangere Godsvognene paa Sidesporet og at han under dette Arbejde havde sat en Godsvogn op paa Hovedsporet, men Tiltalte Thomsen havde ikke fort noget Tilsyn med denne Rangering eller efter dens Tilendbringelse efterset, hvorledes Arbejdet var udført eller hvorvidt Skiftesporet efter Afbenyttelsen atter var sat i Normalstilling, saa at Hovedsporet var frit, idet han havde forment, at han, da en slig Vognrangering idelig fandt Sted, kunde stole paa, at Tiltalte Lind havde forholdt sig efter de gjældende Bestemmelser og afsaet Sporskiftet. Da Tog 6 ved Telegrafan var anmeldt fra Aarup Station, saa Tiltalte Thomsen ud af Kontorvinduet efter Semaforen, som kan ses derfra, og da han saa, at der signaliseredes „Kjør frem“, antog han, at Tiltalte Lind, forinden han havde givet dette Signal, havde set efter, at Alt var iorden paa Stationen til Togets Modtagelse, og han eftersaa ikke selv noget i saa Hensende, navnlig saa han ej heller efter Sporskiftesignalet, da han ikke kunde se dette fra Kontorvinduet. Denne Tiltalte har herved overtraadt Bestemmelserne i Tjenestereglementets §§ 55 og 56, hvorefter Stationsforvalteren selv har at fore Opsynet med Signaliseringen og med Signalposterne paa Stationen og at overbevise sig om, at den Person, der giver Signal til at komme, har forvissat sig om, at Sporskiftet befinder sig i den rigtige Stilling, forinden han giver Signalet „Forsigtig“ eller „Kjør frem“. Endnu bemærkes, at Tiltalte har forklaret, hvad der efter det Oplyste ogsaa forholder sig rigtigt, at Lind ikke er bleven antaget til Portør af ham, men ansat af Jernbanens Direktion, og at han gjentagne Gange har klaget til Direktionen over Linds Upaa-

lidelighed og begjært anden og bedre Assistance, men at han ikke har kunnet faa Lind fjernet. Hvad endelig Tiltalte Fischer angaar, da har han forklaret, at han paa Grund af det stærke Sollys, der hindrede ham i at skjelne Sporskiftesignalet imod Stationsbygningens lyse Mur, der dannede Baggrunden for det, ikke kunde se dette Signal, forinden han var kommet det paa ca: 50 Alen nær. Da hun derimod havde set, at Semaforen viste Signalet „Kjør frem“, stodele han paa, at Alt paa Stationen var i orden, og havde, efter som sædvanlig at have givet Avertissementssignal og Signal til at bremse let, med den sædvanlig brugelige Fart fort Toget mod Stationen, men da han som anført i ca. 50 Alens Afstand fra Skiftesporet bemærkede, at Sporskiftesignalet viste aabent Sidespor, gav han strax Stoppsignal, bremsede og gav Kontradamp, men kunde dog ikke herved faa Toget standset tidnok til at forebygge Sammenstødet. Efter de af Togspersonalet afgivne Forklaringer kjorte Tiltalte Fischer ikke ved den omhandlede Lejlighed hurtigere, end ellers er sædvanligt ved Indkjørselen til en Station, og den Tiltalte har fastholdt, at han er overbevist om, at han vilde have været istand til paa befaleet Maade at stoppe Toget ved Perronen ved Hjælp af Tenderbremsen. Vel kunde der nu efter den Kraft, hvormed Sammenstødet med Godsvognene, af hvilke den første stod ud for selve Stationsbygningen, skete, være Grund til at betvivle, at Togets Fart ikke har været stærkere end tilladeligt efter Tjenestereglementet, og at det vilde have været muligt at stoppe det ved Perronen; men efter de foreliggende Oplysninger findes der dog ikke Foje til at forkaste den Tiltaltes Forklaring i saa Henseende. Derimod findes det at maatte lægges ham til Last, at han, da han paa Grund af Lysforholdene ikke kunde se Sporskiftesignalet, som ellers efter det Oplyste er synligt fra Banen i flere Hundrede Fods Afstand, ikke har sagnet Togets Fart og nærmet sig til Stationen med mere end sædvanlig Forsigtighed, i hvilken Henseende bemærkes, at det i Bestemmelser for Sikkerhedstjenesten paa de danske Statsbaner, 2det Afsnit, om Togenes Gang, § 35 er foreskrivet, at et Togs Hastighed skal formindskes, naar Signaler ikke tydelig kunne skjelnes, ligesom det ogsaa i Tjenestereglementets § 108 er paabudt Lokomotivføreren stedse at stille sig saaledes, at han er istand til strax at bemærke enhver Hindring, der maatte være paa Banen eller ethvert Signal, der gives ham til hans Underretning. Efter hvad der er oplyst under Sagen, tildels efter Underrettsdommens Afsigelse, ere de Tiltalte Thomsen og Lind, efter at Undersøgelsen i nærværende Sag paa Begjæring af de jydsk-fynske Statsbaners Direktorat var paabegyndt, blevne afskedigede af Jernbanernes Tjeneste paa Grund af deres Forhold ved den her omhandlede Lejlighed, og ligeledes er Tiltalte Fischer for ved Mangel paa Agtpaaagivenhed at have været medvirkende Aarsag i Sammenstødet, af Ba-

nernes Direktorat bleven ikjendt en Bøde af 10 Kr. Da det af Tiltalte Fischer ved den omhandlede Lejlighed udviste Forhold ikke findes at kunne paadrage ham Strafansvar efter nogen af de i Aktionsordren angivne Straffebestemmelser, billiges, at han — der er født den 8 Juli 1837 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet — ved Underrettens den 15 December f. A. afsagte Dom er frifunden for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger saaledes som nedenfor anført. Derimod maa de Tiltalte Thomsen og Lind, der ere fødte Førstnævnte den 6 Juni 1809 og Sidstnævnte den 16 Februar 1834, og af hvilke ingen findes tidligere tiltalt eller straffet, anses strafskyldige efter Straffelovens § 144 jfr. § 143 for den af dem ved deres Overtrædelse af de dem givne instruksoriske Forskrifter udviste grove Skjødsløshed i Udførelsen af deres Tjeneste, og findes den Straf, de herefter have forskyldt, efter Omstændighederne og navnlig under Hensyn til, at de, som anført, allerede ere paa Grund af deres foromhandlede Forhold blevene afskedigede, passende at kunne bestemmes for Tiltalte Thomsen til simpelt Fængsel i 14 Dage og for Tiltalte Lind til lige Fængsel i 3 Maaneder. Underrettsdommen, der har anset Tiltalte Lind efter Straffelovens § 288 cfr. § 289 samt § 143 cfr. § 144 med samme Straf som ovenanført og Tiltalte Thomsen efter Straffelovens § 143 cfr. § 144 med en Bøde til Statskassen af 60 Kr. eller subsidiært 6 Dages simpelt Fængsel og som iøvrigt bifaldes, forsaavidt den har tilpligtet de Tiltalte Thomsen og Lind in solidum at udrede 1241 Kr. 81 Øre i Erstatning til Statsbanerne, saavel som med Hensyn til dens Bestemmelser angaaende Udredelsen af Aktionens Omkostninger, som ere paalagte de samme Tiltale in solidum, saaledes at Tiltalte Fischer dog in solidum med dem deraf tilsvares $\frac{1}{8}$, vil herefter med den ovennævnte Forandring af Straffen for Tiltalte Thomsens Vedkommende være at stadfæste.

Fredagen den 24 Oktober.

Nr. 173.

Advokat Nellemann

contra

Haraldur Sigurdsson (Def. Bagger),

der tiltales for Bedrageri.

Skagafjord Syssels Extrarets Dom af 26 Mai 1883:
Tiltalte Haraldur Sigurdsson bør være fri for Aktors Anklage i

nærværende Sag, dog saaledes at han udreder Sagens samtlige Omkostninger og deriblandt 6 Kr. Defensionssalær til Cand. Skapti Josefs-son. At fuldbyrde inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Den islandske Landsoverrets Dom af 19 November 1883: Tiltalte Haraldur Sigurdsson bør være fri for Aktors Tiltale i denne Sag. Samtlige Sagens Omkostninger, deriblandt Defensionssalær for Underretten, 6 Kr., til Kand. Skapti Josefs-son, og Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokura-torerne Thorsteinn Jónsson og Pall Melsted, 10 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kro-ner, som udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Med Dom. afsagt for Skagafjord Syssels Extraret den 26 Mai d. A., i en Sag, der paa Nord- og Ostamtets Foranstaltning blev anlagt imod Tiltalte Haraldur Sigurdsson for bedragerisk Forhold, blev Tiltalte frifundet for Aktors Anklage under Sagen, hvorimod Tiltalte blev tilpligtet til at betale Sagens Omkostninger, deriblandt Defensionssalær, 6 Kr., til Kand. Skapti Josefs-son. Denne Dom er ifølge Tiltaltes Ønske, og paa det Offentliges Vegne indanket for Overretten. Sagens Fakta ere følgende: Pastor Arni Thorsteinsson paa Rip havde paaklaget, at han en Søndag Sommeren 1882 havde afleveret et 20 Kroners Pengestykke til Tiltalte og anmodet ham om at overbringe samme til Bonden Stefan Jonsson af Keflavik; men paa nævnte Gaard var Tiltalte dengang Husmand. En af Præstens Tjenestepiger samt Præstens Hustru have bevidnet, at de have hørt Præsten anmode Tiltalte om at overbringe til nævnte Stefan Jonsson et 20 Kroners Pengestykke, der var kommet til Præsten fra Haagerdi, og at Præsten havde afleveret Noget til Tiltalte — uden at de vidste,

hvad det var — og Tiltalte modtaget Noget og puttet i sin Lomme, og — som de troede for Spøg — sagt, at han nu ikke var begyndt paa at aflevere dette. Tiltalte har rigtignok tilstaaet, at Pastor Arni Thorsteinsson af Rip Mandagen den 17 Juli f. A. har omtalt til ham de fornævnte 20 Kr. fra Haagerdi, der skulde gaa til Stefan Jonsson af Keflavik, og berørt, at han vilde sende dem med ham (Tiltalte), men han har bestandig benægtet, at han nogensinde har modtaget disse 20 Kr., ligesom han bestemt benægter, at han har brugt de Ord (Udtryk), som Vidnernes Udsagn fremføre. Der er saaledes intet Bevis fremkommet for, at Tiltalte har modtaget oftnævnte 20 Kr. til Overbringelse, og skjøndt der paa den ene Side ere fremkomne nogle Indicier imod Tiltalte ved de af Præstekonen og Tjenestepigen paa Rip afgivne Vidnesbyrd, saa svækkes disse betydeligt ved det, der paa den anden Side er fremkommet under Sagens Drift, hvorfor Tiltalte i nærværende Sag bør at frifindes for Aktors Tiltale (Anklage).

Nr. 188.   Højesteretssagfører Asmussen
                          contra
Mathea Petrea Skoustrup (Def. Levinsen),

der tiltales for Manddrab.

Borglum Herreds Extrarets Dom af 7 Mai 1884: Arrestantinden Mathea Petrea Skoustrup, Arbejdsmand Soren Christian Sorensens Hustru, bør straffes paa Livet. Saa udreder hun og de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Winther, og til Defensor, Sagfører Schmidt, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 30 Juni 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Fasting, betaler Arrestanten 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indaukede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levin- sen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestantinden Mathea Petrea Skonstrup, Arbejds- mund Soren Christian Sorensens Hustru, for Manddrab. Den 24 Januar d. A. anmeldte Ligsynsmændene for Borglum By, at de ved at syne Liget af det den 18 næstforhen ved Døden af- gaaede 2-aarige Barn, Peter Martin Sorensen, der var i Pleje hos Arrestantinden og hendes ovennævnte Mand, havde fundet mistænkelige Tegn paa, at Døden skyldes ydre Vold, og ved den i denne Anledning indledede Undersøgelse er det ved Arre- stantindens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger til- strækkelig godtgjort, at hun har dræbt saavel det fornævnte Barn, som i Begyndelsen af 1879 sit eget, udenfor Ægteskab fødte noget over 3 Maaneder gamle Barn under følgende nær- mere Omstændigheder: Arrestantinden, der er født i 1856, og som er voxet op under ulykkelige Forhold, idet hun i sine første Aar mistede sin Moder og derefter blev opdraget hos dennes Mand, der ikke var Arrestantindens Fader, og hans anden Hu- stru, fra hvilke hun dog gjentagne Gange ved Sogneraadets Foranstaltning blev taget for at sættes i Pleje andetsteds, paa Grund af, at deres Behandling ikke ansaes forsvarlig, blev i Slutningen af 1877 besvangret af en Karl, som efter hendes Forklaring havde lovet hende Ægteskab, men som, da hun var bleven frugtsommelig, ikke vilde have mere med hende at gjøre, hvorefter hun i Juli 1878 blev indbragt som Lem paa Oppel- strup Fattiggaard. Her fødte hun den 27 September s. A. et Pigebarn, som ikke er blevet døbt, og da Barnefaderen imidler- tid var bleven forlovet med en anden Pige, og Arrestantinden i høj Grad var opfyldt af Skam over at have født et uægte Barn, men dog tænkte sig, at Skammen vilde blive mindre, saafremt Barnet, til hvis Underhold hun dog flere Gange, selv efter Bar- nets Død, som hun en Tid fortav for Barnefaderen, af denne modtog Hjælp, døde, modnedes efterhaanden den Beslutning hos hende at tage Barnet af Dage, idet hun ogsaa ofte tænkte paa, at det var Synd, om Barnet skulde komme til at lide, hvad hun selv havde lidt, ved at udsættes i Pleje. Medens hun havde Barnet hos sig paa Fattiggaarden, kunde hun dog ikke bringe det over sit Hjerte at udføre sin Beslutning, men efterat hun fra 1 November havde fundet det anbragt i Pleje hos Husmand

Jens Jørgensen i Sønder-Kongerslev, begav hun sig en Dag for Jul til Jørgensens Bolig med det Forsæt at ombringe det, uden at der dog den Dag frembød sig Lejlighed for hende til at iværksætte det, hvorimod det, da hun næste Gang, nemlig Helligtrekongers Aften 1879, med samme Forsæt indfandt sig der. strax faldt hende ind, at Lejligheden til at ombringe Barnet nu var tilstede, idet Jørgensen og Hustru skulde i Besøg om Aftenen og overlod hende alene at puse Huset og Bornene, nemlig foruden Arrestantindens Barn deres egne 2 Børn. Da Jørgensen og hans Hustru havde forladt deres Hjem, og deres Børn vare faldne i Sovn, sad hun en Timestid og grublede over sit Forhavende uden at kunne bestemme sig til at udføre dette, medens hendes Barn laa vaagen, men omsider bestemte hun sig til at ombringe Barnet, tog et Jørgensens Hustru tilhørende Sirtses Tørklæde, som laa i Stuen, foldede det sammen og knyttede det om Barnets Hals, hvorefter hun med al sin Kraft trak i Enderne af Tørklædet. Barnet vred sig temmelig stærkt herunder og sprællede et Øjeblik, men laa derefter stille, saa at Arrestantinden trode, at det var dødt, og tog Tørklædet af Halsen, men da det i det Samme forekom hende, at Barnet gjorde en Bevægelse med Albuerne, og hun tænkte, at det maaske ikke var rigtig dødt, faldt det hende ind, at hun ved at tilkalde en derboende Husmand, Jens Gregersen, og faa ham ind at se paa Barnet, inden det døde, vilde kunne afvende Mistanken fra sig selv om at have ombragt det, medens hun dog folte sig overbevist om, at Barnet efter den lidte Medfart ikke vilde kunne leve. Paa Arrestantindens Begjæring fulgte nu Gregersen med hende ind i Sovekammeret, hvor Barnet laa i en Vugge og — efter hvad det forekom Arrestantinden — gav et eller to Suk fra sig, inden det døde, og Gregersen bragte derefter Plejeforældrene Budskab om Dødsfaldet, hvorover disse bleve meget forbausede, da Barnet, der vel fra først af havde været svageligt, men i den sidste Tid havde bedret sig, ved deres Bortgang intet havde fejlet, ligesom de fandt det mistænkeligt, at det var død saa pludseligt, medens dets Moder var alene tilstede. Jørgensens Hustru og en anden Kone gik strax hjem og traf Arrestantinden meget bedrovet over hendes Barns Død, om hvilken hun fortalte dem, at hun ingen Aarsag vidste til samme, og at hun havde hørt Barnet sukke dybt, og derefter strax fandt det dødt, men da hverken de eller Jørgensen og Gregersen, der ud paa Natten kom tilbage fra Besøget, ved deres Undersøgelse af Barnets Lig fandt noget Spor paa samme af udøvet Vold, fandt de det ufornødent at hente Læge, og opgav deres Mistanke imod Arrestantinden, til hvem der heller ikke blev rettet nogen direkte Yttring derom, og Liget blev derfor alene synet 5 a 6 Dage efter Dødsfaldet af Ligsynsmændene, der bleve underrettede om den pludselige

Død og derfor undersøgte Liget nøje, men ikke fandt noget Tegn paa, at Barnet, om hvilket det blev meddelt dem, at det havde været sygeligt og kort i Forvejen havde Krampeslag, ikke var død en naturlig Død. Den paa Egnen til en Tid herskende Mistanke mod Arrestantinden faldt derfor hurtig bort, uden at der blev rettet Forespørgsler i saa Henseende til hende, der ofte efter den Tid vil have angret sin Gjerning, men ikke har omtalt den til nogen, forinden hun, efterat være indtraadt i Ægteskab og kort for sin Barsel, da hun jævnlig var meget sorgfuld og græd, og Manden i den Anledning trængte ind paa hende forat faa Grunden at vide, betroede ham, hvad hun havde gjort, og af ham blev trostet med, at hun, naar hun angrede sin Gjerning, vel fik Tilgivelse derfor. Angaaende Dødsmanden har vedkommende Distriktslæge i sin Erklæring udtalt, at medens det vigtigste ydre Tegn paa den ved Sammensnoring af Halsen fremkaldte Kvælningsdød, den saakaldte Strangulationsfure, sjældent ganske mangler, kan dette dog finde Sted, naar det sammensnørende Løgene er bredt og blodt, hvorfor hun ikke tor benægte Muligheden af, at der i det omhandlede Tilfælde ikke ved Ligsynet er fundet Spor af ydre Vold, saameget mere som ingen af de synende Personer har været i Besiddelse af nogen særlig Sagnkundskab. I Efteraaret 1881 indgik Arrestantinden Ægteskab med Arbejdsmand Søren Christian Sørensen og fødte i dette et Barn. Medens Ægtefællerne i de første 2 Aar levede godt sammen, skete der en Forandring heri, da de i Efteraaret 1883 flyttede ind til Mandens Moder, der ejer et Hus paa Børglum Hede, og da de fra 1 November mod Arrestantindens Ønske tog i Pleje den 2-aarige Peter Martin Sørensen, der var et uægte Barn af hendes Mand's Søster. Fra den Tid ophørte Husfreden, idet Arrestantindens Svigermoder beskyldte Svigerdatteren for ikke at være god mod det fremmede Barn, og besværede sig herover for hendes Mand, og da Svigermoderen efter Arrestantindens Forklaring afholdt Barnet fra Arrestantinden, saa at det blev bange for hende, fik hun Lede for Barnet og ansaa det for at være Skyld i de ulykkelige Forhold, hvorunder hun nu levede, og hun gik derfor i længere Tid med den Tanke at ombringe Barnet for at faa Fred i Huset, hvilken Tanke dog efter hendes senere Forklaring kun opstod hos hende, naar der havde været Spektakler i Hjemmet, medens hun, naar der var Fred i Huset, og hendes Sind var bleven roligt, ikke tænkte paa at gøre Barnet noget ondt, endsige at afslive det, om hun end har erkjendt ikke at have været god mod det. Den 18 Januar d. A. opstod der imidlertid paany Strid mellem Arrestantinden og hendes Svigermoder, idet Førstnævnte bebrejdede denne, der ikke den nævnte Dags Formiddag tog sig af Arrestantindens Barn, at hun syntes bedre om det fremmede Barn, som Arrestantinden benævnte

en Horeunge, og da Svigermoderen hertil svarede, at Arrestantinden selv var Horeunge, ophidsede dette Sidstnævnte i en saadan Grad, at hun gjentagne Gange slog Svigermoderen og puffedede hende omkuld og vilde formene hende at forlade Huset, hvilket denne dog gjorde, hvorhos hun besværede sig for sin Søn over hans Hustrues Opførsel. Efterat han var kommen tilstede og skarpt havde bebrejdet Arrestantinden hendes Opførsel, hvorved hun blev yderligere ophidset, gik hun ud i Kjøkkenet for at kjærne, men da Plejebarnet, der havde skrautet i den senere Tid og ved et Fald havde slaæet sig, hvorfor der havde været Tale om at hente Læge til det, begyndte at græde, bar hun Kjærnen ind i Sovekammeret, hvor Barnet var faldet ud af Sengen, og da det, uagtet hun tog det op og tyssede paa det, vedblev at græde, blev hun hidsig og besluttede med det samme at udføre sin Hensigt at tage det af Dage. Hun tog i dette Ojemed Barnet i dets Arme, klemte det stærkt i Armene og slog det flere Gange af al Magt, bag over med Nakken mod Gulvet, der bestaar af stampet Ler, hvorefter hun lagde Barnet, der udstødte et stærkt Skrig ved Slaget, men derefter tav stille, i Sengen. Efterat hun derpaa havde med sin knyttede Haand givet Barnet et stærkt Slag mellem Brystet og Maven, og hun af Barnets Bevægelser kunde se, at der var tilføjet det en saadan Overlast, at det sandsynligvis ikke kunde leve, medens hun dog frygtede for, at Mistanken for at have ombragt Barnet kunde blive rettet mod hende, hvis Barnet døde saa pludselig, bad hun sin Mand, der var kommen hjem, om at hente hans Moder, da Barnet var ifærd med at dø, men da han var gaaet bort, faldt det hende ind, at det dog var bedst, om hun tog Barnet helt af Dage, idet der i modsat Fald rimeligvis vilde blive hentet en Læge, af hvem den Barnet tilføjede Overlast let vilde kunne blive oplaget, og hun forsøgte derfor at kvæle Barnet, idet hun greb det om Halsen med sin højre Haand, lagde den over Struben og trykkede den ned ad med al sin Magt, men idet Samme kom Svigermoderen og 2de Koner, hos hvem hun havde søgt Tilflugt, tilbage tilligemed hendes Mand, hvorhos hun holdt op med sit Forsøg og gav sig til at kjærne. Ved de Paa gjældendes Ankomst levede Barnet endnu, trak Vejret med stor Besvær, men døde strax efter, og Arrestantinden, med hvem Svigermoderen ved sin Ankomst var begyndt at kives paany, sagde Intet, men saa vist paa Manden og vedblev at kjærne, til hun blev færdig hermed. Først da Ligsynsmændene havde fundet mistænkelige Tegn paa Liget, opstod der Mistanke mod Arrestantinden for at have ombragt Barnet, og da hendes Mand i Anledning heraf spurgte hende om Sammenhængen, vedgik hun strax, at hun var skyldig, ligesom hun senere har været meget nedtrykt og angerfuld over sin Gjerning. Medens en Obduktion af det af Arrestantinden i

1879 dræbte Barn er bleven anset unyttig, blev der den 28 Januar d. A. foretaget Sektion af Peter Martin Sørensens Lig, og fremgaar det blandt Andet af Sektionsfundet, at der paa Halsens Forflade fandtes en svag Fordybning, der vel kunde svare til Trykket af en fast holdende Haand, ligesom hele Kraniets Overflade med Undtagelse af Pande — og den midterste Del af Isseregionen var dækket af et fladt sammenhængende Lag af Blodudtrængninger i Bindevævet, hvis Masker det ganske fyldte, samt i Muskellagene paa Side- og Nakkepartiet, hvorhos der tværs over bagre Del af theca cranii fra højre til venstre Ore saas en tværsløbende, splintret og takket Brudlinie gennem spvama oss. occipitis m. m., og de obducerende Læger have som Slutning af Sektionsfundet udtalt, at Barnet er død som Følge af den voldelige Behandling, idet den voldsomme Læsion af Hjærneskallen med dennes Ledsagere maa betegnes som absolut dødelig. Idet Arrestantinden, der, som anført, er født i Aaret 1856, og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, i Henhold til det Ovenanførte maa anses overbevist om med Overlæg at have ombragt sit i 1878 fødte Barn, medens Drabet af Barnet Peter Martin Sørensen efter de foreliggende Oplysninger findes alene at kunde tilregnes hende som forsætligt, maa det billiges, at hun for sit ommeldte Forhold ved Underretten er anset efter Straffelovens §§ 190 og 186 med Livsstraf og bemeldte Dom. hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 192.

Advokat Levinsen

contra

Peder Olsen og Peder Christensen (Def. Asmussen),

der tiltales henholdsvis for Tyveri og Meddelagtighed deri eller Bæleri.

Vallø Birks Extrarets Dom af 28 Februar 1884: Tiltalte Peder Olsen og Peder Christensen ville være at hensætte i Fængsel paa Vand og Brød, henholdsvis i 2 Gange 5 og 2 Gange 4 Dage, hvorhos de Tiltalte in solidum ville have at udrede i Erstatning til Gaardejer Peder Pedersen, Svansbjerg. 30 Kr., samt endvidere alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Sakar til Aktor, Prokurator Ritzau og Defensor, Prokurator Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salar til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Raasloff og Maag bør de Tiltalte, Indsidder Peder Olsen af Svansbjerg og Bagerkudsk Peder Christensen af Herfølge, En for Begge og Begge for En, betale 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vallo Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte, Indsidder Peder Olsen af Svansbjerg og Bagerkudsk Peder Christensen af Herfølge tiltales, Forstnævnte for Tyveri og Sidstnævnte for Meddelagtighed heri eller Hæleri, er ved de af de Tiltalte afgivne Tilstanelser i Forbindelse med de iøvrigt oplyste Omstændigheder Følgende godtgjort. Efter Anmodning af Tiltalte Christensen om at stjæle noget Benved til ham i Gaardmand af Svansbjerg, gl. Peder Pedersens Skov og mod Løfte om Vederlag gik Tiltalte Olsen en Aften i Slutningen af forrige Aar ind i den nævnte Skov og afsavede der 3 unge Træer, der, som staaende paa Roden, ere ansatte til en Værdi af 30 Kr. Træerne savede han i mindre Dele, Toppene henlagde han paa forskellige Steder i Skoven, og det Øvrige af Træerne bragte han til sit Brændehus, hvorfra han senere bragte 3 til 3 Kr. vurderede Stykker til Tiltalte Christensen, medens de øvrige Stykker, der ere vurderede til 4 Kr., af ham bleve gjemte paa forskellige Steder. For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold ville de Tiltalte, af hvilke Olsen er født den 2

Mai 1847 og Christensen den 3 August 1853, og af hvilke Ingen tidligere findes tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 228, jfr. § 234, for Christensens Vedkommende sammenholdt med § 52, 1. Mbr., og da de ved Underrettsdommen valgte Straffe for Olsens Vedkommende af Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage og for Christensens Vedkommende af lige Fængsel i 2 Gange 4 Dage findes passende, og da det derhos billiges, at det er paalagt de Tiltalte, En for Begge og Begge for En at udrede i Erstatning til Bestjaalne, gl. Peder Pedersen af Svansbjerg 30 Kr., samt da endelig Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paaagte de Tiltalte in solidum, bifaldes, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 209. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Stine Hansdatter eller Hansen, Olsens Enke (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 30 August 1884: Arrestantinden Stine Hansdatter eller Hansen, Olsens Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Simonsen og Casse med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagtfører Asmussen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Stine Hunsdatter eller Hansen, Olsens Enke for Tyveri anlagte Sag er det ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse bevist, at hun den 28 Juli d. A. har frastjaalet Manufakturhandler Alfred Henrik Christian Borrebye et til 8 Kr. vurderet Sengetrøppe, der hang som Skilt i hans Boutik.

Arrestantinden, der er født den 30 Mai 1834 og oftere straffet, bl. A. ved Rettens Domme af 30 Juni 1868 og 19 Marts 1878 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand i 3 Gange 5 Dage og efter dens § 230, 1 Mb., med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og senest ved Rettens Dom af 5 Februar d. A. efter Lov af 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Arbejde i Kjobenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage, vil som Følge af Foranstaaende nu være at anse efter Straffelovens § 231, 1 Mb. efter Omstændighederne med Forbedringsarbejde i 1 Aar.

Mandagen den 27 Oktober.

Nr. 197. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Bertel Hermansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Skads Herreds Extrarets Dom af 2 April 1884: Bertel Hermansen af Røst Mark bør bensættes til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre. Derhos udreder han samtlige af hans Transport, Arrest, Straffen og denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor Prokurator Smith 12 Kr., Defensor Sagfører, Lieutenant A. Harck 10 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage fra Dommens lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 23 Juni 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten. Prokuratorerne Isaesens og Fasting betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom:

I Henhold til de i den indkankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til
Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nelle-
mann 30 Kroner til hver.

I den indkandede Doms Præmisses hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Husmand Bertel Hermansen for Tyveri.
Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige tildels under et
efter Overrettens Foranstaltning optaget yderligere Forhør til-
vebragte Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at
han oftere i afvigte Vinter har i de Gaardmændene Hans Han-
sen og Jens Herman Pedersen af Grundstrup tilhørende Lodder
af Grundstrup Krat samt i den Gaardmand Dohse af Rønet til-
hørende Lod af Rønet Krat tilvendt sig Ris eller mindre op-
staaende Træer, som han afhuggede af Krattet, som oftest saa-
ledes. at noget af Roden fulgte med, og derefter tildels ved
Hjælp af sine to Sønner, der ere i en Alder af henholdsvis 13
og 15 Aar. og for hvem han vil have foregivet, at han havde
Tilladelse til at tage Risene, bragte til sit Hjem, hvor han for-
arbejdede dem til Tøjrepæle, som han derefter solgte til For-
skjellige, i Almindelighed for 40 a 50 Øre pr. Snes, og maa
det antages, at han saaledes har solgt ialt noget over 100
Snese, medens der ved en efter hans Anholdelse hos ham fore-
tagen Husundersøgelse fandtes 5 Snese, som vare gjemte under
hans Seng, foruden en Rodkølle, der var henlagt paa Loftet.
Tiltalte har nærmere forklaret, at han begik de ommeldte Tyve-
rier, fordi han skyldte saa meget til den Mand, hos hvem han
arbejdede, at han ikke havde noget tilovers af sin Daglon, og
ikke mento paa anden Maade at kunne tilvejebringe de Penge,
som hans Hustru forlangte af ham til Linned til Børnene.
Efter Sagens Oplysninger er ovennævnte Dohses Lod indhegnet
med et Dige, medens de to andre ommeldte Lodder ere uind-
hegnede, men forøvrigt maa det antages, at alle Lodderne fredes
af Ejerne. idet de tildels ere beplantede med Naaletræer, hvoraf
dog ingen ere borttagne eller beskadigede, hvorhos det gamle
Egekrat opstammes og beskyttes, saaat Træerne, blandt hvilke
Tiltalte har hugget, have naaet en ret betydelig Højde, ligesom

Ejerne maa antages ved Bekjendtgjørelser i Aviserne og ved Kirkestævne at have advaret imod uberettiget Hugst i Krattet, og af og til at have ladet holde Vagt i samme for at paagribe Tyve. De Bestjaalne, der ikke have kunnet opgive, hvormeget Tiltalte har taget i deres Skovparter, have frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte, men forlangt ham straffet. For dette Forhold, der navnlig under Hensyn til, hvad saaledes er oplyst om Beskaffenheden af de ommeldte Kratlodder og de Ris eller Træer, som Tiltalte har tilvendt sig, samt til det betydelige Omfang, hvori Tilegnelsen har fundet Sted, og den Benyttelse, han har gjort af det Borttagne, maa være at betragte som egentligt Tyveri vil Tiltalte — der er født i Aaret 1841 og som, foruden at han, inden han fyldte sit 15de Aar, har været straffet for Tyveri med simpelt Fængsel i 1 Uge, derefter har været anset ifølge Skads Herreds Extraretsdomme af 21 Oktbr. 1874 og 26 Januar 1881 henholdsvis efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 1, jfr. § 47 med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og efter samme Lovs § 230 med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage — være at anse efter Straffelovens § 231, 1ste Led, jfr. § 234, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 8 Maanedre, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 152. Højesteretssagfører Bagger

contra

Mette Cathrine Nielsen (Def. Nellemann),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Falsk.

Aalborg Kjøbstads Extrarets Dom af 26 Januar 1884: Tiltalte Mette Cathrine Nielsen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. Saa bør hun og in solidum med afdøde Niels Chr. Nielsens Bo betale i Erstatning til Aalborg Byes og Omegns Sparekasse 3000 Kr. med Renter deraf $4\frac{1}{2}$ pCt. p. a. fra den 11te September f. A., indtil Betaling sker, og derhos ligeledes solidarisk med det nævnte Bo udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bentzen, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hasselbalch, 10 Kr.

Den idømte Erstatning at udredes Inden 15 Dage efter

denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen fjøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 7 April 1884: Tiltalte Mette Cathrine Nielsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til Aktionens Omkostninger for Underretten bør Underretsdommen, forsaavidt indanket er, ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger for Overretten, herunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Nellemann 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sug — der i 1ste Instants tillige angik en Medtalt, som under Sagens Drift har tuget sig selv af Dage — tiltales Mette Cathrine Nielsen for at have gjort sig skyldig i Falsk. Efter Sagens Oplysninger ønskede Mette Marie Christoffersen af Broust, der ejer en under Matr.-Nr. 16 f i Broust og 76 a i Bratskov for Hartkorn 6 Skp. 2 Fdk. 1³/₄ Alb. skyldsats Ejendom, i December Maaned f. A. at optage et Luan i Aalborg Byes og Omegns Sparekasse mod Pantesikkerhed i fornævnte Ejendom, og under de herom indledede Forhandlinger blev det oplyst, at bemeldte Pengeinstitut var i Besiddelse af en med hendes Navn underskrevet, til det den 12 Juni f. A. udstedt og den 16 s. M. tinglæst Obligation for 3000 Kr. med Pant i den ommeldte Ejendom. Da hun imidlertid erklærede, at hun hverken selv havde nderskrevet denne Obligation eller givet nogen Anden Tilladelse til at skrive hendes Navn derunder, blev Sagen gjort til Gjenstand for Politiets Undersøgelse, og under denne har Tiltaltes Broder, den ovennævnte i 1ste Instants medtaltale Niels Christinn Nielsen, der var Forpagter af en anden Mette Christoffersen tilhørende Ejendom, vedgaaet, at det er ham, der i sin Tid har foranlediget den falske Obligation udfærdiget og

erholdt sammes Pualydende udbetalt af Sparekassen, hvilket han derefter har forbrugt, hvorhos han særligt har forklaret, at Underskriften paa Obligationen er skrevet uden Mette Christoffersens Vidende og Villie af Tiltalte, hvem han ved urigtige Foregivender havde formaaet hertil. Tiltalte har erkjendt Rigtigheden heraf, idet hun iøvrigt har afgivet følgende, med Sagens andre Oplysninger og navnlig hendes ommeldte Broders Tilstaaelse stemmende Forklaring. Den 12 Juni f. A. tog hun, der var i Huset hos sin ommeldte Broder, efter hans Opfordring med ham til Aalborg, hvor han fortalte hende, at han skulde hæve nogle Penge, han havde staaende i Sparekassen, men at disse, der hidrørte fra Salg af Smør, af den Kjøbmand, der forhandlede hans Smør for ham, vare indsatte paa Mette Christoffersens Navn, hvorhos han, der havde omtalt, at Mette Christoffersen af en eller anden Grund ikke kunde tage til Aalborg, men at hun havde givet sit Samtykke til, at Tiltalte maatte underskrive hendes Navn, opfordrede hende til at følge med i Sparekassen og skrive Mette Marie Christoffersens Navn, idet han søgte at gjøre hende begribeligt, at det ikke gjorde Noget, enten Mette Christoffersen selv skrev sit Navn eller Tiltalte gjorde det. Tiltalte gjorde sig ikke dengang nogen Tanke om, at Niels Nielsen tilsigtede at begaa noget Svigagtigt, og hun fulgte derfor med ham hen til en Kjøbmands Hus, i hvis Port hun blev staaende, indtil han kom ned til hende med Kjøbmanden, og efter at han — som det maa antages — havde forestillet hende for Kjøbmanden som Mette Marie Christoffersen, begave de sig alle Tre hen til en Sagfører, for hvem hendes Broder ligeledes forestillede hende som Mette Marie Christoffersen, hvorefter de i Følge med ham gik op i Sparekassens Contoir. Her blev der forelagt hende et Dokument, som ikke forinden blev oplæst for hende, ligesom hun heller ikke blev spurgt, om hun vidste, hvad det indeholdt, og efterat der var blevet peget paa det Sted i Dokumentet — hvis For-side hun, efter sin Forklaring, ikke saa — hvor hun skulde underskrive, skrev hun Mette Marie Christoffersen paa det, uden at hun — som hun har udsagt — havde den fjerneste Idee om, hvad der stod i Dokumentet og hvad det angik, idet det Eneste, der da var hende klart, var, at hun skulde forestille at være Mette Christoffersen, hvilket hun imidlertid vil have betragtet som en Formsag, der ikke betød Noget. Der blev efter hvad hun troer ikke rettet noget Spørgsmaal til hende om hendes Navn, men der blev spurgt, hvor gammel hun var, hvilket Niels Nielsen besvarede med at opgive, at hun var 27 Aar eller i ethvert Fald mere end 25 Aar, uden at hun, der kun er 21 Aar gammel, yttrede Noget dertil, ligesom hun overhovedet er sikker paa, at hun ikke yttrede Noget, saa længe hun var i Sparekassens Contoir. Om Dokumentet —

der er underskrevet af den ommeldte Kjøbmand og Sagsfører som Vitterlighedsvidner — blev underskrevet af Andre, vil Tiltalte ikke have bemærket. Efteart hun havde underskrevet Dokumentet blev der talt en Mængde Penge op, som Niels Nielsen tog imod, og Tiltalte hørte Tallet 3000 blive nævnt, ligesom hun lagde Mærke til, at en af de Tilstedeværende ytrede til hendes Broder, at han nok huskede, at Renten skulde betales til en nærmere angivet Tid, hvilket vakte hendes Opmærksomhed, idet det forekom hende besynderligt, at man skulde betale Renter til Sparekassen, fordi der blev taget Penge ud, som man der havde haft indestaaende. Tiltalte ytrede imidlertid ikke noget herom inde i Kontoret, men da de vare komne udenfor paa Gaden, spurgte hun sin Broder om, hvorledes det kunde hænge sammen, men han svarede kun, at hun maatte have hørt fejl. Det vakte ogsaa nogen Forundring hos Tiltalte, at hendes Broder havde kunnet samle saa mange Penge for Smør, men ogsaa det slog han, da hun paa Hjemvejen talte derom, hen med, at det var for længere Tid, og der blev herefter ikke talt videre mellem dem om Sagen. Tiltalte har endvidere forklaret, at hun siden den Dag aldrig har været rigtig glad og frygtet for, at hendes Broder — som hun har udtrykt det — havde gjort et Fif, uden at hun dog var istand til selv at udgrunde den virkelige Sammenhæng, og at hun vel ikke har talt til nogen Fremmed og navnlig ikke til Mette Marie Christoffersen om det Passerede, men at hun, som var ængstelig og tænkte, at der vistnok maatte være noget Galt paa Færde, en Gang i afvigte Sommer betroede sin yngre Broder, Lauritz Hermann Nielsen, der er 18 Aar gammel, det Hele, ligesom hun senere en Gang sagde til sin Broder Niels Chr. Nielsen, „at han havde gjort det mod hende, som ingen Anden havde gjort, og at han vist vilde bringe hende i Bolt og Jern“, hvortil han ikke svarede Noget eller — som han har forklaret — at det behøvede hun ikke at være bange for. Lauritz Hermann Nielsen har forklaret, at han nok kan huske, at Tiltalte engang har talt til ham om, at hun havde været med deres Broder Niels Christian i Aalborg og hævet mange Penge i Sparekassen, samt at hun var gaaet i Mette Marie Christoffersens Sted og havde skrevet dennes Navn, men om Pengene havde været Niels Chr. Nielsens eller Mette Marie Christoffersens kunde han ikke blive rigtig klog paa af Tiltaltes Fortælling. Iøvrigt maa det antages, at Tiltalte ikke har haft nogensomhelst Fordel af det Bedrageri, der ved den ommeldte Lejlighed blev forøvet mod Sparekassen. Efter hvad der saaledes foreligger, findes det betænkeligt at antage, at Tiltalte, dengang hun underskrev det ommeldte Dokument med Mette Marie Christoffersens Navn, har forstaaet, hvad Betydning denne Handling havde, og det findes navnlig efter de foreliggende Omstændigheder ikke usandsynligt, at hun i Virkeligheden har staaet i den Formening, at de Penge,

der ved den ommeldte Lejlighed bleve udbetalte hendes Broder, med Rette tilkom ham, og at han var bemyndiget til at underskrive eller lade underskrive med Mette Marie Christoffersens Navn, og idet hun saaledes maa antages at have manglet den til Iværksættelse af et strafbart Falsk nødvendige retstridige Hensigt, vil hun være at frifinde for Aktors Tiltale i denue Sag, dog efter Omstændighederne med Forpligtelse til at deltage i Udredelsen af Aktionens Omkostninger for Underretten efter Underretsdommens Bestemmelser, hvorhos hun vil have at udrede Aktionens Omkostninger for Overretten og derunder i Salær til Aktor og Defensor sammesteds 15 Kr. til hver.

Nr. 214.

Advokat Nellemann

contra

Jens Christian Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales for Tyveri.

Hellum-Hindsted Herreders Extrarets Dom af 14 Juni 1884: Tiltalte Jens Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og at udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 10 Kr., og til Defensor, Sagfører Andersen, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Straffetiden bestemmes til 5 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjøndes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Indsieder Jens Christian Jenson for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han den 13 Marts d. A., da han i Mørkningen var med et Enspænder Kjøretøj kjørt ind i den til Grevskabet Lindenberg forende Skov „Fræer Purker“, for at afhente et Læs Kvas, som han havde kjøbt, og paa Vejen i Skoven kom til noget Knippel- og Pindebrænde, der henlaa uopstabet, har tilvendt sig ca. 1½ kvart Favn heraf samt to usavede Grene eller Rodstammer af 4 å 5 Alens Længde og 5 å 6 Tommers Gjennemsnit, hvorefter han læssede det Stjaalne paa Vognen, og efterat han ved Udkjørselen af Skoven havde tabt den ene Gren og noget af Brændet, kjørt Resten til sit Hjem, hvor han aflæssede det og næste Morgen bar det ind i sit Torvehus. Tiltalte, der ved den omhandlede Lejlighed ledsagedes af en anden meget beruset Person og selv var noget beskjenket, tilstod næste Dag for nogle Skovarbejdere, hvem han, efterat Tyveriet var opdaget, vilde betale for Brændet, at han havde tåget det. Det hjemkjørte Brænde, hvoraf Tiltalte senere brugte noget, er anslaaet til en Værdi af 6 Kr., og er senere forsvundet det var i Behold, udleveret til vedkommende Skovejer, der har frafaldet Krav paa Erstatning, og den ene Gren og det Brænde, der var tabt fra Vognen i Skoven og som ligeledes maa antages at være kommet Ejeren tilgode, er anslaaet til en Værdi af 1 Kr. Tiltalte der er født i Aaret 1851 og som foruden under sin Krigstjeneste at være straffet arbitrært, ved Overrettens Dom af 14 August 1882 for ved Ungtsomhed at have forvoldt et Barns Død i Henhold til Straffelovens § 198 har været anset med simpelt Fængsel i 3 Uger — vil for sit ovenomhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 228 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og den indankede Dom, ved hvilken Straffen er fastsat til samme Art af Fængsel i 2 Gange 5 Dage og hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes med den anførte Indskrænkning i Straffetiden være at stadfæste.

Nr. 235.

Advokat Levinsen

contra

August Thorup (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Politiets Tilhold, Løsgænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 30 August 1884: Arrestanten August Thorup bør straffes med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 September 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stunde. I Salær til Prokuratorerne Jacobsen og Seidelin for Overretten betaler Arrestanten August Thorup 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten August Thorup sigtet for Overtrædelse af Polititilhold, Løsgænger og Betleri, og ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det ogsaa bevist, at han har gjort sig skyldig i disse Lovovertrædelser, idet han — der den 19 Mai d. A. blev afleveret til Fattigvæsenet og ved denne Lejlighed betydet til Politiprotokollen, at han ved at forlade Fattigvæsenets Forsorg, uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og erholdt Tilladelse dertil, vilde paadrage sig Straf for Løsgænger, hvorefter han blev udlagt paa Ladegarden her ved Staden — den 8 August d. A. uden Tilladelse er bortgaaet fra det ham af Fattigvæsenet paalagte Arbejde ved Gadefejningen og derefter er drevet om paa Landet og har ornæret sig ved at betle dels om Mad, dels om Penge, indtil han d. 25 s. M. blev anholdt i ovennævnte Jurisdiktion. Det maa derfor billiges, at Arrestanten, der er født den 6 Marts 1824 og som mange Gange er straffet for Løsgænger og Betleri, senest ved Frederiksborg Birks Politiretsdom af 28 Januar d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i

6 Gange 5 Dage — ved den indankede Dom er anset efter Lov af 3 Marts 1860, §§ 1 og 2, jvf. § 5, og da Straffen passende er bestemt til Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage og Sagens Omkostninger rettelig ere ham paaagte, vil Dommen være at stadfæste.

Nr. 220.

Advokat Levinsen

contra

Ane Larsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 13 September 1884: Arrestantinden, Ane Larsen, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Casse og Salomonsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestantinden, Ane Larsen, der er født den 29 Marts 1859 og senest anset ved Sunds-Gudme Herreders Extrarets Dom af 8 August 1882 efter Straffelovens § 231 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, under nærværende mod hende for Tyveri anlagte Sag ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er overbevist

dels at have, medens hun i Sommeren forrige Aar tjente Hattfabrikant Hugo Bianco Ludvig, i to Gange stjaalet henholdsvis et Pengebeløb af 4 Kr., der beroede i en uafsaaset Kommode-skuffe, og tilhørte bemeldte Ludvig, og en Tikronerseddel, der tilhørte en i Huset beskæftiget Haandværker og beroede i Lommen paa et denne tilhørende Par Benklæder, som hang paa Loftet, dels at have den 23 Juli d. A., medens hun tjente en Værtshusholder her i Staden, frastjaalet sin Medtjenerinde. Ane Christine Hansen, nogle, tilsammen til 17 Kr. vurderede Beklædningsgjenstande, der beroede paa Steder, til hvilke Adgangen var uhindret, vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maanedre.

Onsdagen den 29 Oktober.

Nr. 193.

Advokat Klubien

contra

1) **Ane Kirstine Christiansen**, 2) **Christiane Gotfredsen**, og 3) **Karen Johanne Katrine Hansen** (Def. Halkier),

der tiltales Nr. 1 for Barnefødsel i Dølgmaal, Barnemord og falsk Angivelse, Nr. 2 for Delagtighed i disse Forbrydelser og Mishandling af sine Born, og Nr. 3 for falsk Forklaring for Retten.

Fejå Birks Extrarets Dom af 20 Marts 1884: Arrestantinden Ane Kirstine Christiansen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 5 Aar. Arrestantinden Christiane Gotfredsen bør have sit Liv forbrudt. Tiltalte Husbestyrerinde Karen Johanne Katrine Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maanedre. Tiltalte Karen Sio Nielsen, Andersens Enke, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Arrestantinderne Christiansen og Gotfredsen tilsvare in solidum Aktionens Omkostninger for deres Vedkommende og de to Tiltalte, Hansen og Andersens Enke, hver for sit Vedkommende, saaledes at Arrestanterne En for Begge og Begge for En udrede $\frac{4}{5}$, de Tiltalte hver $\frac{1}{10}$ af Salærerne, nemlig 50 Kr. til Aktor, Overretssagfører Zwick og et ligesaa stort Beløb til Defensor, Overretssagfører Fasting og af Diæterne, der tillægges

de nævnte Sagførere efter Stiftamtets nærmere Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1884: Underretsdommen bør forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Prokuratorerne Juel og Seidelin for Overretten tillægges i Salær hver 40 Kr., der udredes af Arrestantinderne Ane Kirstine Christiansen og Christiane Gotfredsen in solidum med $\frac{9}{10}$ samt af Tiltalte Karen Johanne Katrine Hansen med $\frac{1}{10}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Klubien og Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 60 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Salarierne for Overretten fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Fejø Birks Extraret den 20 Marts d. A. paakjendte, hertil indankede Sag, der ved Underretten omfattede en Tiltalt, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, ere Arrestantinderne Ane Kirstine Christiansen og Christiane Gotfredsen, samt Tiltalte Karen Johanne Katrine Hansen — der ere fødte henholdsvis den 17 August 1858, den 3 September 1825 og den 26 Juni 1860, og af hvilke ingen tidligere findes tiltalt eller straffet — aktionerede, Christiansen for Barnefødsel i Dølgemaal, Barnemord og falsk Angivelse, Gotfredsen for Delagtighed i disse Forbrydelser og Mishandling af sine Børn samt Hansen for falsk Forklaring for Retten. Ved egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste er det bevist, at Arrestantinderne have gjort sig skyldige i følgende. Da Arrestantinden Christiansen, der er ugift og et uægte Barn af Arrestantinden Gotfredsen — hvilken sidste selv er ugift og har 3 uægte Børn, der igjen have uægte Børn, som tildels ere tilluse hos hende — i Sommeren

1880, medens hun tjente hos en Gaardejer paa Femø, folte sig frugtsommelig og Barnefaderen, en Tjenestekarl, havde erklæret hverken at ville ægte hende eller at kunne forsvorge Barnet, som han overhovedet ikke vilde vedkjende sig, henvendte hun sig om Efteraaret til sin Moder, Arrestantinden Gotfredsen, der ligeledes bor paa Femø, for hvem hun tidligere havde nægtet at være frugtsommelig, og betroede hende nu sin Tilstand samt den hende af Barnefaderen gjorte Meddelelse. Da Arrestantinden Gotfredsen indsaa, at hun ogsaa vilde komme til at have sin Datter, Arrestantinden Christiånsens Barn tilhuse hos sig og det uden Vederlag, hvis det skulde leve, og hun vil have gruet ved den Skam, der vilde overgaa Datteren, naar det blev bekjendt, at hun havde født et Barn udenfor Ægeteskab, besluttede hun at formaa Datteren til at ombringe Barnet efter Fødselen. Da Datteren af Naturen er blød, brugte Moderen, der har en haard Karakter, sin Indflydelse over hende for at faa hende til at beslutte sig til Barnets Drab. Datteren gik modstræbende ind herpaa, og det bestemtes, at Moderen skulde være tilstede ved Fødselen, men at Datteren, saasnart denne var foregaaet, selv skulde ombringe Barnet, hvorefter Moderen skulde skaffe Liget tilside. For at Gjerningen bedre kunde skjules, besluttedes det, at Fødselen og Drabet af Barnet skulde foregaa paa Fejø. Til den Ende begav Datteren sig en Lordag Morgen i December 1880, da hun folte, at Fødselen var nær forestaaende, over til en gift Søster i Vesterby paa Fejø, hvor hun, efter Aftale med Moderen, traf sammen med denne, der, for ikke at vække Mistanke, forud var tagen over til Fejø. Ved Middagstid begav Moder og Datter sig paa Vejen til en i Nærheden af Fejø Kirkegaard beliggende Mark, hvor Datteren ved et Gjærde - efter Forlobet af nogle Timer, hvori de atter talte om Barnets Drab, og efter Mørkets Indtræden fødte et Dregebarn, der var levende og skreg. Efter at Arrestantinden Gotfredsen havde overklippet Navlestrengen med en af Datteren, efter Moderens Pualæg, fra Femø medbragt Sax, sagde hun til Datteren, at denne skulde skynde sig med at ombringe Barnet. Datteren holdt derefter med begge Hænder om Barnets Hals, saaledes at begge hendes Tommelfingre vare anbragte mod Struben. Hun klemte haardt til og saalange, indtil baade hun og Moderen vare enige om, at Barnet var dødt. Moderen vilde nu skaffe Barnet tilside, men for at være ganske sikker paa, at der ikke længere var Liv i det, forlangte Datteren, at det skulde blive liggende en Tid ved Siden af dem, og det blev derfor liggende en halv Times Tid ntildækket, hvorpaa de atter overbeviste sig ved Barnets Kulde om, at Døden virkelig var indtraadt. Moderen indsvøbte derefter Barnet i noget af hende medbragt Toj, idet hun bøjede Underarmene op ad Overarmene og Skinnebenene op under Laurbenene, for at Pakken ikke skulde blive for stor. Tojet bandt

hun stramt om Barnets Hoved og Krop med et Baand, en Skoning af en Kjole, hvilket Baand hun snoede flere Gange om Barnets Hals og bandt fast, for at Livet i Barnet, hvis der mod al Formodning endnu skulde findes Liv i samme, kunde udslukkes. Moderen begav sig alene med Pakken op paa Fejø Kirkegaard, hvor hun ønskede Liget hen for at det kunde komme i kristen Jord, og hvor hun vidste, at der fandtes en større Ukrudtsbunke eller Affaldsbunke, og i denne gjorde hun en Aabning, hvori hun lagde Pakken, som hun tildækkede med Indhold af Bunken. Moderen gik nu tilbage til Datteren, som hun søgte at trøste, da Datteren klagede sig for sit Barn, og hvem hun derhos skilte af med Efterbyrden, hvorefter Moder og Datter begav sig tilbage til fornævnte Slægtnings Hus i Vesterby, hvor de ankom omtrent ved Midnatstid og overnattede. Dagen efter tog Datteren tilbage i sin Kondition paa Femø og en følgende Dag Moderen til sit Hjem sammesteds. idet de, ligesom ved Ankomsten til Fejø, ogsaa rejste tilbage til Femø hver for sig for ikke at vække Mistanke. Barneligt fandtes den 28 Mai 1881 paa Fejø Kirkegaard, men var dengang i en i høj Grad opløst Tilstand. I Obduktionsforretningen, der foretoges den 31 s. M., antage Obducenterne, at Barnet har været nyfødt, og at det har havt en saadan Modenhedsgrad, at det maa anses for at have været levedygtigt, ligesom Obducenterne anse det for sandsynligt, at det har aanded og altsaa levet efter Fødselen. Efterat de i Sagen optagne Forhører have været tilstillede Distriktslægen paa Fejø, har denne i en den 2 Oktbr. 1883 afgiven Erklæring udtalt, at det ikke er muligt at vide, om det mod Barnets Strube udøvede Tryk har været tilstrækkeligt stærkt og langvarigt til at fremkalde Døden, men at det er i høj Grad sandsynligt, at Barnets Henliggen i fri Luft har fremkaldt Døden, og at det er sikkert, at om ingen af disse Omstændigheder maatte have bevirket Døden, saa maatte denne fremkaldes ved Halsens Indsnøring og den paafølgende Henlæggelse paa Kirkegaarden. Da det fundne Barnelig blev fremlyst af Politiet, men forend nogen af Arrestantinderne vare tagne i Forhør, tilskrev Arrestantinden Christiansen, for at bortlede Mistanken fra sig — efter Opfordring af Arrestantinden Gotfredsen — Birkedommeren paa Fejø i Juli 1881 et anonymt Brev, hvori hun henledede Mistanken paa en Gaardejers Datters, som derefter blev underkastet Lægeundersøgelse til Oplysning om, hvorvidt hun havde født. Hvad angaar Tiltalen mod Arrestantinden Gotfredsen for Mishandling af sine Børn, sigtes herved til Forhold, der ligge over 10 Aar tilbage i Tiden, men ved en Resolution af Justitsministeriet er det bestemt, at Sagen ogsaa forsaavidt skal paakjendes. I saa Henseende er Følgende bevist ved Arrestantindens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse. Dengang Arrestantinden Christiansen var 9 a 10 Aar

gammel, havde hun en Dag udklædt sig som Dreng med Troje og Hat og legede med nogle andre Born paa Gaden. Arrestantinden Gotfredsen kom ved denne Lejlighed tilstede og tærskede Datteren med knyttet Næve for Brystet og i Hovedet og vedblev hermed saalænge og saa voldsomt, at det sortnede for Datterens Øjne, og der flød Blod ud af det ene Øre, ligesom hun slog hende med en Gjærdestav, hvor hun kunde træffe. Efterat have juget Datteren hjem, tærskede Arrestantinden hende atter med en Riskost, der var dannet af fem sammenbundne Snigpilekviste, og hvormed hun ogsaa ellers ofte mishandlede Datteren. Forsaaavdt Arrestantinden Gotfredsen tillige er sigtet for at have mishandlet en anden Datter, da denne var 17 Aar gammel, og medens hun var frugtsommelig, blandt Andet ved at sparke hende op ad Benene, er Arrestantinden ikke domt ved Underretten, og efter den Maade, hvorpaa Sagen er indstævnet her for Retten, foreligger dette Forhold ikke Overretten. I et den 18 Juli 1883 optaget Forhør nægtede Tiltalte Hansen -- der i Aaret 1880 tjente sammen med Arrestantinden Christiansen -- at have set paa denne i den Tid, de tjente sammen, nogetsomhelst Tegn, der hos Tiltalte vakte Formodning om, at Arrestantinden var frugtsommelig; men efter at Tiltalte var bleven anholdt, har hun i et den 29 s. M. optaget Forhør tilstaaet, at da Andre i Sommeren og Efteraaret 1880 udtalte for hende, at Arrestantinden havde et frugtsommeligt Udseende, maatte Tiltalte ogsaa selv erkjende, at Arrestantindens Udseende var saaledes, at hun var nødt til at gjøre sig den Tanke, at de Andres Skjon muligt var rigtigt, og at hun derfor spurgte Arrestantinden, om hun var frugtsommelig, og i et Forhør den 30 f. M. har Tiltalte vedgaaet, at hun har haft sin Opmærksomhed henvendt paa, om Arrestantindens Linned var smittet af Blod, hidrørende fra Menstruation, i den Tid hun formodede Arrestantinden frugtsommelig, og at det var hende paaafaldende, at Tøjet i længere Tid ikke var smittet, ligesom hun i et Forhør den 31 s. M. har erkjendt at have foreholdt Arrestantinden dette. Til Undskyldning for sin urigtige Forklaring i Forhøret den 18 Juli har Tiltalte anført, at hun havde gjort sig den Tanke, at hun for Dommeren bestemte skulde oplyse, om Arrestantinden var frugtsommelig eller ikke, og at hendes Husbond, forinden hun mødte i Retten, yttrede til hende, at hun ikke kunde afgive nogen Forklaring, om Arrestantinden var frugtsommelig eller ikke. — For sit ovennævnte Forhold vil Arrestantinden Christiansen være at anse efter Straffelovens § 192 in fine og § 225 og Arrestantinden Gotfredsen efter Straffelovens § 190. Tiltalte Hansen bliver at anse efter Straffelovens § 146. Straffen findes ved Underrettsdommen rettelig bestemt for den Første til Forbedringshusarbejde i 5 Aar, for den Anden til Livsstraf, hvorved den Straf vil være absorberet, som hun endvidere har forskyldt efter Straffe-

lovens § 202 og § 225 jfr. § 52, og for den Tredie til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, og da Bestemmelserne om Aktionens Omkostningens ligeledes billiges, vil den i Sagen i hvis Paa-kjendelse, for Arrestantinden Gotfredsens Vedkommende, Meddomsmænd have taget Del — afsagte Dom være at stadfæste, forsaavidt den er paaanket.

Torsdagen den 30 Oktober.

Nr. 15. Afskediget Premierlieutenant **G. C. F. Tranberg**
(Halkier efter Ordre)

contra

Finantsministeren(Den kst. Kammeradvokat),

angaaende Citantens Berettigelse til Forsørgelse af den almindelige Invalidefond som Invalid af 2den Afdeling.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 Mai 1882: Indstævnte Godsejer I. B. S. Estrup i dennes Egenskab som Finantsminister bør for Tiltale af Citanten Premierlieutenant Georg Carl Ferdinand Tranberg i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat end det i Dommen antagne, men tildels endog bestyrke dette, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve og det Citantens befalede Sagfører tilkommende Salair samt et af ham paastaaet Beløb af 9 Kr. 54 Øre i Godtgjørelse af Udlæg til en Notarialbeskikkelse at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Advokat Halkier tillægges i

Salarium for Højesteret 150 Kroner og i Godtgjørelse for havt Udlæg 9 Kr. 54 Øre, hvilke Beløb udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Afskediget Premierlieutenant af Infanteriets Krigsreserve Georg Carl Ferdinand Tranberg, der under Stormen paa Dybbøl den 18 April 1864 fik et Skudsnaar gennem den venstre Arm nærvæd Albueledet, og hvem der i den Anledning, efterat han endnu i samme Aar var afgaaet fra Militæretaten, og idet han blev henført til 3die Afdeling af Invalider, jfr. § 12 i Lov af 9 April 1851, blev tillagt en vedvarende Invalidforsorgelse af 800 Kr. aarlig, som i Medfør af Lov af 20 November 1876 forhøjedes til 960 Kr. og senere ved Finantsministeriets Resolution af 11 Marts 1880 fra 1 Januar s. A. at regno fastsattes til 1200 Kr., har under nærværende Søg paaستاet Indstævnte Godsejer I. B. S. Estrup i dennes Egenskab af Finantsminister tilpligtet at erkjende, at der rettelig vil være at tillægge Citanten Forsorgelse af den almindelige Invalidefond som Invalid af 2den Afdeling, og det regnet fra den 1 Oktober 1864, selvfølgelig dog med Fradrag af den af Citanten siden nysnævnte Dato oppebaarne Invalidforsorgelse, der er bleven ham udbetalt som urettelig henført til Invalidernes 3die Afdeling, og har Citanten derhos fordret sig tilkjendt Sagens Omkostninger hos Indstævnte skadesløst eller med noget tilstrækkeligt.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 11 December 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 27-28.

Torsdagen den 30 Oktober.

Nr. 15. Afskediget Premierlieutenant G. C. F. Tranberg
(Halkier efter Ordre)

contra

Finantsministeren (den kst Kammeradvokat),

Indstævnte, der har givet Møde ved den konstituerede Kammeradvokat, har derimod paastaet sig frifunden, idet han derhos har gjort gjældende, at, selv om Citanten maatte blive kjendt berettiget til en forhojet Invalidforsorgelse, vilde denne ialfald kun kunne blive at beregne fra et senere Tidspunkt, i hvilken Retning Indstævnte har nedlagt forskjellige subsidiære Paastande, og har Indstævnte derhos fordret sig tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Citanten, derunder Salær til den konstituerede Kammeradvokat. Under Sagen er det uomtvistet mellem Parterne, at Citantens Albueled som Følge af det nævnte Skudsaaer er blevet ubevægeligt og fast sammenvoxet med Underarmens Knokler, der derhos ligeledes ere blevne ubevægelig forbundne med hinanden indbyrdes, at den nævnte Sammenvoxning er foregaaet i en stump Vinkel paa omtrent 120° eller lidt over eller under, at Overarmens Muskler ere svundne stærkt ind, ligesom ogsaa Underarmsmuskulaturen er bleven ialfald noget svækket, hvorfor Armen maa støttes af en Bandage, og at Haanden som Følge af den ontalte Sammenvoxning ikke kan drejes om med Fladen snart opad, snart nedad, men kun bukes fremad og tilbage. I en af den Overlæge, der behandlede Citanten i 1864, den 5 November s. A. afgiven Erklæring var det udtalt, at Armens Brugbarhed og Styrke som Følge af den af Skudsaaeret medførte Beskadigelse for stedse vilde være indskrænket i meget betydelig Grad, og at ligeledes Haandens Brug-

barhed blot som Haand betragtet ikke var forbleven nogenlunde uskadt, og i en Erklæring af 25 December 1879 udtalte den samme Overlæge endvidere efter en fornyet Undersøgelse af Citanten, at, da Armen som Følge af Beskadigelsen baade manglede Styrke og Bevægelighed, maatte dens normale Brugbarhed anses som ganske tabt, hvorimod Citanten vel kunde have nogen Brug af Haanden alene som Haand betragtet. I tvende af Citantens erhvervede Erklæringer fra Lektor i Kirurgi ved Universitetet Plum af 4 September 1880 og fra Overkirurg ved Kommunehospitalet Studsgaard af 5 s. M. var det derhos udtalt i den førstnævnte, at Armens Brugbarhed selvfølgelig er i højeste Grad formindsket ved de omtalte Lidelser, og at dens Brug som saadan ikke blot til Arbejde, men ogsaa f. Ex. til Paaklædning og deslige kun er meget ringe, medens Haanden og Fingrene godt kunne bruges, og i den sidstnævnte, at Brugen af Armen til Erhverv neppe er af Betydning for Citanten, og at Brugen af Haanden er i væsentlig Grad indskrænket ved Manglen paa Supinationsevne (∴ Omdrejningsevne) og i Særdeleshed ved Albuens Stivhed i den stumpe Vinkel, hvisfølge han ikke kan undvære Hjælp til Paaklædning o. s. v. Endelig yttrede Citantens Huslæge Warming i en den 24 April 1881, ∴ umiddelbart for Sagens Incamination, dateret Erklæring, at en tung og ubehjælpssom Masse som den saaledes beskadigede Arm, der ved sin Vægt fremkalder Smerter i de svækkede Muskler, naar den ikke hviler i en Bandage, som er til Gene ved mange Lejligheder, saa at f. Ex. Hjælp ved Paaklædning er nødvendig, og der forhindrer Haandens Drejebevægelse, saa at Fingrene kun kunne bevæges relativt frit, ikke er at foretrække for en kunstig Arm og Haand, hvorfor Invaliden i enhver Henseende maa stilles lige med en Amputeret med en kunstig Arm. Støttende sig til de saaledes anførte Erklæringer, forment Citanten, at han maatte siges næsten aldeles at have tabt Evnen til at erhverve det Fornødne til sit og Familiens Underhold og at have faaet sin venstre Arm saaledes fordærvet, at den siden stadig havde været og stedse vilde blive aldeles ubrugelig, og at han følgelig i Henhold til Forskrifterne i § 12 af Lov af 9 April 1851 og § 4 af Lov af 20 November 1876 maatte henføres til den i disse Forskrifter omtalte 2den Afdeling af Invalider, medens det derimod fra Invalidbestyrelsens Side, overensstemmende med en af dens lægekyndige Konsulent afgiven Erklæring, blev gjort gjældende, at, om der end var indtraadt en betydelig Indskrænkning i Brugen af Citantens Arm, kunde han dog, da der var fri Bevægelse i Skulderbladet, i Haandleddet (Bøjning frem og tilbage) og i Fingrene, ingenlunde stilles i Klasse med den, der har mistet en Arm eller Haand ved Amputation eller faaet den saaledes fordærvet, at den er aldeles ubrugelig, og følgelig ikke henføres til 2den Afdeling af Invalider. Under Sagens Gang

er der imidlertid i Henhold til et derom indgivet Andragende fra Citanten, der forment, at den rette tekniske Basis for Paa-dømmelsen kun kunde opnaas ved et af det kgl. Sundhedskollegium afgivet Skjøn, paa Foranledning af Finantsministeriet blevet foretaget en nøjagtig Undersøgelse af Citanten fra Sundhedskollegiets Side, og har bemeldte Kollegium derefter i Skrivelse af 3 Januar d. A. paa Finantsministeriets til det rettede Spørgsmaal, hvorvidt Citantens Arm maatte anses saaledes fordærvet, at den var aldeles ubrugelig, erklæret, at den tilstedeværende Ankylose (s: Sammenvoxning) af Albuen, tilmed i en mindre gunstig Stilling, ganske vist i en betydelig Grad maa indskrænke Armens og Haandens Brugbarhed, men at Citantens Arm ikke kan anses for saaledes fordærvet, at den er aldeles ubrugelig. Selv om det nu, som af Citanten forment, ikke ved det saaledes fremkomne om, at hans Arm ikke er aldeles ubrugelig, maatte kunne anses for udelukket, at den dog maa siges at være aldeles ubrugelig i økonomisk Henseende og betragtet alene som Erhvervsfaktor, idet Sundhedskollegiet ikke var spurgt særlig herom, og selv om det derhos, som endvidere af ham forment, maatte antages, at § 12 i Lov af 9 April 1851 og § 4 i Lov af 20 November 1876 udelukkende skulde have Brugbarhed i den nævnte Retning for Øje — kan det ialfald ikke erkjendes fra Citantens Side at være godtgjort, at hans Arm virkelig er aldeles ubrugelig i økonomisk Henseende eller at han som Følge af sit Saar aldeles eller næsten aldeles har tabt Evnen til at erhverve det Fornødne til sit og Familiens Underhold, og Indstævnte vil saaledes i det Hele blive at frifinde for hans Tiltale her under Sagen. Dennes Omkostninger findes dog efter Omstændighederne at burde ophæves; og vil der følgelig ikke kunne tilkjendes den konstituerede Kammeradvokat noget Salær i Sagen. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Nr. 201.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Peder Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for bedrageligt Forhold og Overtrædelse af Konkurslovens § 168.

Skodborg-Vandfuld Herreders Extrarets Dom af 12 April 1884: Tiltalte Smed Jens Peder Jensen bør straffes

med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage, samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Harpoth og Hiort, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 14 Juli 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Smed Jens Peder Jensen for bedrægeligt Forhold og Overtrædelse af Konkurslovens § 168. Efter Sagens Oplysninger indgik Tiltalte den 21 August forrige Aar for Forligskommissionen i Lemvig et Forlig med tre andre Mænd, hvorved han erkjendte at skyldte disse tilsammen et Beløb af 567 Kr. 70 Øre, som han forpligtede sig til at betale med maanedlige Afdrag paa 10 Kr., hvorhos han, som det i en fremlagt Udskrift af Forligskommissionens Protokol hedder, til Sikkerhed for Forligets Opfyldelse pantsatte med 1ste Prioritets Panteret forskellige ham tilhørende Stykker Værktøj, deriblandt en Jernbolt og en Skruestik; og da de af Tiltalte saaledes tilsagte Afdrag ikke blev behørig erlagte, og vedkommende Kreditorer derfor i Henhold til Forligets Indhold den 8 Februar sidstleden lode gjøre Exekution hos ham for deres Resttilgodehavende af 537 Kr. 70 Øre med Renter og Omkostninger til Beløb ialt 611 Kr. 27 Øre, blev der til Fyldestgjørelse herfor givet dem Udlæg i forskellige hos Tiltalte forefundne Værktøjs-gjenstande, deriblandt en Ambolt og

en Skruestik, og andet Losore, der under Forretningen vurderedes til ialt 133 Kr., foruden i udestaaende Fordringer til Belob 11 Kr. 87 Øre. Da de paagjældende Kreditorer imidlertid formente, at Tiltalte ejede mere, blev efter deres Begjæring Undersøgelsen i nærværende Sag indledet og Tiltalte har nu under denne erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens øvrige Oplysninger, dels at den Ambolt og Skruestik, der bleve udlagte hos ham ved den ovenmeldte Exekutionsforretning, ikke vare de samme, som han ejede ved det ovenanførte Forligs Indgaaelse, idet disse ved Juletid ifjor af ham vare bortbyttede med førstnævnte Ambolt og Skruestik samt et kontant Belob af 30 Kr., som først skulde betales i afvigte Marts Maaned, dels at han, da han ved Exekutionsforretningen med Rekvirenten af samme gennemgik sin Regnskabsbog og derved opgav sine udestaaende Fordringer, bestemt nægtede, skjøndt han godt vidste, at det ikke var sandt, at have mere Tilgodehavende end det opgivne og saaledes fordulgte sin Fordring paa de ovenmeldte 30 Kr. tilligemed et Belob af 3 Kr. 65 Øre, som han havde tilgode hos den samme Mand for nogle til denne samtidig med Byttet om Ambolten og Skruestikken fulgte gamle File, idet det var hans Hensigt af Manden at modtage disse Penge og selv bruge dem. Efterat Undersøgelsen i Sagen var paabegyndt, anmeldte Carl F. Hammer i Kjøbenhavn, der forestaaer en saakaldet Hovedkollektion for samtlige Industrilotterierne, for Politimesteren, at Tiltalte, der af Anmelderen var ved skriftlig Kontrakt antagen til Kollektor, ved Udførelsen af dette Hverv formentlig havde gjort sig skyldig i bedragerisk Forhold, idet han ved Kontrakten havde forpligtet sig til senest en Dag for hver Trækning af vedkommende Lotteri at tilstille Hovedkollektionen, med Fradrag af hans Provision, Betalingen for de af ham afsatte Lodsedler til Trækningen, tilligemed de ikke afsatte Lodder, men desuagtet havde beholdt 15 ham tilstillede Lodder til en Trækning den 14 December f. A. uden at indsende Betalingen for samme, der med Fradrag af Provisionen udgjorde 20 Kr. 25 Øre. Dette er nu ogsaa alt erkjendt af Tiltalte, der tillige har forklaret, at han af de ommeldte 15 Lodsedler havde solgt 4 - 5 Stykker og selv havde spillet paa de øvrige, samt at Grunden til, at han ikke havde berigtiget Betalingen, som han et Par Gange var blevet krævet for, var den, at han ikke havde kunnet betale; men ligesom der efter det foran Anførte mangler Foje til at statuere, hvad ovennævnte Hammer har søgt at gjøre gjældende, at de paagjældende Lodsedler have været betroede Tiltalte til Inkassation af deres Paalydende, hvorimod der maa gaas ud fra, at Sedlerne have været overladte ham til Forhandling pr. Kommission, saaledes er der heller ikke iøvrigt oplyst Noget, som kunde beføje til at betragte Tiltaltes Forhold i den omhandlede Henseende som svigagtigt. Medens der derhos -- allerede fordi

der efter Sagens Oplysninger ikke er sket Thinglæsning om den i det ovenmeldte Forlig ommeldte Pantsætning af forskellige Tiltalte tilhørende Løsøregjenstande, og Pantsætningen følgelig ikke er kommen til Existens — ikke vil kunne pålægges Tiltalte noget Strafansvar for at have bortbyttet den i Forliget nævnte Ambolt og Skruestik med andre Gjenstande af samme Art, vil derimod Tiltalte for sit Forhold ved under Exekutionsforretningen af 8 Februar sidstleden at have fordulgt den ovenmeldte Fordring paa 33 Kr. 65 Øre i den Hensigt at tilegne sig Belobet, i hvilken Henseende det ikke kan komme i videre Betragtning, at der maa antages ikke ved Forretningen at være givet ham Anledning til i Medfør af Lov 25 Marts 1872 § 160 at fordre Gjenstande af Værdi 20 Kr. undtagne fra Udlæget i Henhold til bemeldte Lovs § 168, være at anse efter Straffelovens § 260, og findes Straffen for ham, der er født i Aaret 1857 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, efter Sagens Omstændigheder passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse . . . samt idet der ikke under Sagen er Spørgsmaal om Erstatning, vil bemeldte Dom kunne stadfæstes.

Fredagen den 31 Oktober.

Nr. 181.

Advokat Hindenburg

contra

Jens Madsen og Niels Peter Christiansen
(Def. Halkier),

der tiltales for Vold.

Musse Herreds Extrarets Dom af 22 Februar 1884: Arrestanten Frederik Vilhelm Sørensen og de Tiltalte Jens Madsen og Niels Peter Christiansen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod, hver i 6 Gange 5 Dage, hvorhos de ville have at udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Jensen og Defensor, Prokurator Koefoed, 15 Kr. til hver, foruden Diæter til Førstnævnte efter Overovrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 Juni 1884: Underrettsdommen bør, forsaavidt paanket er, ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overrotten, Prokuratorerne Maag og Winther betale de Tiltalte, Tjenestekarl Jens Madsen og Kudsk Niels Peder Christiansen, in solidum 20 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Hindenburg og Halkier 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag, der i 1ste Instants tillige angik en Medtaltt Frederik Vilhelm Sorensen, for hvis Vedkommende Sagen ikke er appelleret, aktioneres de Tiltalte, Tjenestekarl Jens Madsen og Kudsk Niels Peter Christiansen for Vold, og ere Sagens Omstændigheder ifølge de Tiltaltes Tilstaaelser i Forbindelse med de iovrigt fremkomne Oplysninger i det Væsentlige følgende: Nytaarsaften vare de Tiltalte sammon med den ovennævnte Frederik Vilhelm Sorensen ude for at gjøre Nytaarsløjer, og de traf da sammen med den 16aarige Tjenestedreng Niels Peder Nielson. Da denne vilde begive sig bort, greb Tiltalte Madsen ham og slog ham flere Gange ned mod Vejen, hvorefter han tilligemed Frederik Vilhelm Sorensen holdt Drengen, medens Tiltalte Christiansen slog ham flere Slag med knyttet Haand først i Hovedet og derpaa for Brystet, saa at Drengen faldt til Jorden. Tiltalte Christiansen fjernede sig derpaa, men Tiltalte Madsen og Frederik Sorensen vedbleve at slaa Drengen dels med Næverne dels med deres Stokke, af hvilke Madsens var et Egospir, indtil de endelig kastede ham ned i Vejgroften. Den Overfaldne bad stadig ynkeligt for sig og de Tiltalte have ikke kunnet anføre nogen- somhelst Grund for deres Overfald. Ved den af vedkommende

Distriktslæge Dagen efter foretagne Undersøgelse af den overfaldne Tjenestedreng fandtes, da Ansigtet, der næsten var bedækket med størknet Blod, var afvadsket, højre Øjes Ojenlaag ophovnede og underløbne med Blod, højre Side af Næsebenet foltes brækket og indtrykt mod Midtlinjen; paa Inderfladen af Underlæben fandtes et rundagtig Saar af en 25 Øres Størrelse, hvor Slimhinden manglede; paa Panden og den nederste Del af venstre Kind saas et Par smaa Neglerifter og i den behaarede Del af Hovedet foltes et Par Buler uden Saar. Ifølge Distriktslægens Erklæring har Bruddet paa Næsebenet efterladt nogen vanzirende Deformitet, idet Næseryggen har faaet en Krumning med Convexiteter til venstre Side, medens Luftens Passage gennem Næsen er fri og de øvrige Læsioner ere sporløst forsvundne, saa at der paa den anførte vanzirende Deformitet nær ikke vil resultere skadelige Følger for Liv eller Helbred af de den Overfaldne tilføjede Læsioner. For det af dem udviste Forhold findes de Tiltalte, af hvilke Jens Madsen er født den 28 Mai 1865 og Niels Peder Christiansen den 3 April 1859 og af hvilke ingen tidligere er fundet tiltalt eller straffet, rettelig ved den indankede Underrettsdom af 22 Februar d. A. at være anset efter Straffelovens § 203 og da ogsaa den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage for hver efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste, forsaavidt paaanket er.

Nr. 228.

Advokat Halkier

contra

Johanne Alberta Elisabeth Amalie Zeltz
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 September 1884: Arrestantinden Johanne Alberta Elisabeth Amalie Zeltz bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaned og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Simonsen og Nissen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Arrestantinden Johanne Alberta Elisabeth Amalie Zeltz, der er født den 30 September 1855 og anset ved Korsør, Nyborg og Viborg Kjøbstæders Extraretsdomme af 16 Februar 1878, 3 April 1879 og 23 April f. A. efter Straffelovens §§ 228, 251 og 253 jfr. § 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, efter Strfl.s § 250 jfr. § 62 med lige Fængsel i 6 Gange 5 Dage og efter Strfl.s §§ 231 og 253 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri og Bedrageri, og er det i saa Henseende ved hendes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse godtgjort, dels at hun i Juli Maaned d. A. i 3 forskjellige Gange har frustjålet Louise Gnaust, Magners Enke, hvem hun gik tilhaande i dennes Lejlighed, en Dug af Værdi 1 Kr. 50 Øre, en Paraply af Værdi 3 Kr. og to Sølvtheskeer af Værdi tilsammen 3 Kr., hvilke Gjenstande beroede frit fremme i Bestjuelnes Lejlighed, dels at hun, der i samme Maaned af Magners Enke havde modtaget 18 Par Strømper for at besørge dem solgte for denne, har af disse afhændet de 12 Par og til egen Fordel forbrugt de indkomne Penge samt selv benyttet og opslidt de øvrige 6 Par. Strømperne ere vurderede til 30 Øre Parret. Som Følge heraf vil Arrestantinden være at anse efter Strfl.s § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter § 253, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder.

Nr. 169. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
Justinus Vilhelm Eckell (Def. Hindenburg),

der tiltales for Kvaksalveri.

Rougso m. fl. Herreders Politirets Dom af 15 Mai 1883: Tiltalte Justinus Vilhelm Eckell bør straffes med simpelt Fængsel i 6 Uger, hvorhos han udreder alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Langballe, og Defensor, Kancelliraad Bredstrup, henholdsvis 12 og 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Mai 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom:

I Henhold til de i den indkankede Dom anførte Grunde
 kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indkandede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Justinus Vilhelm Eckell for Kvaksalveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han — der ikke har nogen Berettigelse til Lægepraxis og som to Gange tidligere har været straffet for Kvaksalveri, senest ifølge Højesteretsdom af 15 November 1882 for denne Forseelse samt for ulovlig Handel med Medikamenter efter Loven af 3 Marts 1854 jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5 samt efter Fdg. 4 December 1672 § 30 jfr. Plak. 1 December 1779 med en Bøde til Skanderborg Amts-

fattiggasse af 400 Kr. — ogsaa efterat der var faldet Underretsdom i den senest imod ham anlagte Kvaksalverisag og indtil han den 20 Februar f. A. anholdtes af Politiet i Rougsø m. fl. Herreder, har taget Syge i Kur for mange forskellige Sygdomme, deriblandt Blindhed, Polyper i Næsen, Gigt, Benskader samt Hoved- og Brystsygdomme m. m. og at han har praktiseret ikke blot i Aarhus, hvor han havde Bopæl, og i denne Bys Omegn, men ogsaa andetsteds, navnlig i Odense, Jordløse og Ronde, hvor han — der vil være rejst til de to sidstnævnte Steder efter Anmodning af derværende Syge, medens han kom til Odense først paa Rejsen til Jordløse og senere paa en Rejse til og fra Kjøbenhavn, hvorhen han i Januar Maaned f. A. havde begivet sig forat søge om Benaadning for den ham ved den ovennævnte Højesteretsdom idømte Straf — er gaaet omkring i Husene og har spurgt, om der var Syge, da han var i Stand til at kurere dem, medens han ogsaa undertiden er gaaet ind og har spurgt, om det var der i Huset, at der boede en syg Mand eller en syg Kone, uden iøvrigt at have Kundskab om, hvorvidt der var nogen Syg summesteds, men alene for at skaffe sig Indpas i Huset. Særlig er det oplyst, at Tiltalte har behandlet en Skomager i Odense, der havde været blind i 13 Aar, for Blindhed og at han har tilbudt at holbrede denne eller i alt Fald skaffe ham Synet paa det venstre Øje, naar han indtil 8te Uger vilde gjenneengaa en af Tiltalte foreskrevne Kur samt bruge nogle af Tiltalte opgivne Medikamenter, idet Tiltalte tilføjede, at dersom Skomageren kunde skaffe 300 Kroner tilveje, saa vilde han kunne blive fuldstændig seende, da Tiltalte saa vilde rejse med ham til Tyskland, hvor der boede en Mand, som skaffede blinde Mennesker deres Syn ved at udtage deres Øjne, og i Stedet for disse indsætte Ojnene af en Ged, hvorved de Paagjældende kunde komme til at se endog bedre om Natten end om Dagen, hvorved iøvrigt bemærkes, at Tiltalte, der efter sin Forklaring havde hørt, at der var en Professor i Jena, som kunde foretage deslige Operationer, vil have troet paa, at de kunde lade sig udføre. I Aarhus, hvor Tiltalte særlig behandlede fattige Folk, vil han ikke altid have taget nogen Betaling for sine Kure, men iøvrigt har han erkjendt, at han, der er svagelig og ikke paa anden Maade kan erhverve Noget, tildels har levet af sin Lægepraxis, og efter Sagens Oplysninger har han af nogle af sine Patienter modtaget temmelig betydelige Beløb. De Medikamenter, som Tiltalte, der erkjende, at han særlig har helbredet efter Anvisningen af en hos ham ved hans Anholdelse forefundet Lægebog, der navnlig anbefaler Brugen af Pain Expeller og Sarsaparillion, har foreskrevet sine Patienter og som han paa-lagde disse at købe paa et Apothek i Aarhus, der ifølge Tiltaltes Forklaring efter Aftale med ham forskriver Medikamen-terne, som man betales med meget højere Priser end de ere

værd, fra Tyskland, maa efter et af Stadslægen i Odense i en under Sagen fremlagt Erklæring afgivet Skjøn antages at indeholde ret virksomme, men dog ikke farlige Stoffer, og det er ikke oplyst, at nogen af de Personer, som Tiltalte har behandlet, har havt direkte Skade af Tiltaltes Behandling. For sit omhandlede Forhold er Tiltalte — der efter sin Forklaring er født i Hessen i Aaret 1832, og som foruden at være tidligere straffet som ovenfor anført for Kvaksalveri og ulovlig Handel med Medikamenter tillige har været straffet to Gange for Betleri — ved Underrettsdommen rettelig anset efter Lov 3 Marts 1854 jfr. Fdg. 5 September 1794 § 5 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til simpelt Fængsel i 6 Uger, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 9. Fhv. Dampmøller **Johansen** (Asmussen efter Ordre)
 contra
 Vognfabrikant **Frederik Ferdinand Frederiksen** (Ingen),
 betr. Injurier.

Kriminal- og Politirettens Dom af 2 August 1879: De ovenomhandlede, af Indklagede flhv Dampmøller Hans Johansen om og imod Klageren, Vognfabrikant Frederik Ferdinand Frederiksen brugte Udladelser, at han har aflagt falsk Ed, bestjaalet og bedraget ham, bør være døde og magtesløse, og bør Indklagede til Statskassen bøde 400 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 60 Dage. For usømmelig Skrivemaade bør Indklagede bøde til Kjobenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 50 Kr. og betale ligesaa meget til Justitskassen. Saa betaler han og Klageren Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Ørc. Det Idømte at udredes inden trede Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I den indankede Dom er det med Føje antaget, at Citanten ikke har godtgjort sin Berettigelse til at bruge de i Dommen anførte, af Indstævnte paatalte fornærmelige Udladelser, og det maa derfor have sit Forblivende ved, at disse

ved Dommen ere erklærede døde og magtesløse. Da Citanten inidlertid ifølge en af Retslægen under 7 Juni f. A. udstedt, af Sundhedskollegiet tiltraadt Erklæring led af vanvittige Forfølgelsesforestillinger, der syntes at have været tilstede i flere Aar, og Retslægen derhos særligt med Hensyn til denne Sag har afgivet en yderligere Erklæring, der gaar ud paa, at han ikke nærer nogen Tvivl om, at Citantens Sindssygdом allerede var begyndt, da han fremførte sine Beskyldninger mod Indstævnte, saaat han efter Retslægens Overbevisning allerede dengang maa anses for at have været utilregnelig, findes Citanten ikke at kunne anses med Straf for de paa-klagede Udladelser, og heller ikke for den af ham brugte usømmelige Skrivemaade.

I Henseende til Sagens Omkostninger i forrige Instans bliver Dommen efter Omstændighederne at stadfæste. Det Citantens beskikkede Sagfører for Højesteret tilkommende Salair bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den givne Mortifikation og Sagens Omkostninger bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende af Klageren, Vognfabrikant Frederik Ferdinand Frederiksen mod Indklagede, fhv. Dampmøller Hans Johansen anlagte Sag gaar Klagerens endelige Paastand ud paa, at Indklagede for at have den 8 Februar d. A. beskyldt ham for at have aflagt falsk Ed, bestjaalet og bedraget ham og den 11te næstefter brugt samme fornærmelige Beskyldninger imod ham, anses med Straf, at disse fornærmelige Udladelser mortificeres, og at Indklagede tilpligtes at betale ham Sagens Omkostninger. Indklagede har erkjendt, at han ved den førstnævnte Lejlighed har udtalt sig om og imod Klageren paa den paa-klagede Maade, ligesom han ikke vil benægte ved sidste Lejlighed at have gjen-taget sine Beskyldninger imod ham, men idet han har gjort gjældende, at de paa-gjældende Udtalelser ere overensstemmende

med Sandheden, har han paastaet sig frifunden for Klagerens Tiltale og tillagt Sagens Omkostninger hos ham. Indklagede har med Hensyn til Beskyldningen mod Klageren for at have aflagt falk Ed fremlagt Udskrift af de edelige Vidneforklaringer, som Klageren under en Undersøgelse mod Indklagede f. A. har afgivet ved denne Rets 4de Kriminelkammer, idet han har paastaet, at disse Forklaringer ere Klageren vitterligt urigtige, forsaavidt de gaa ud paa, at et under den paagjældende Undersøgelse omhandlet Gjeldsbevis fra Klageren til Indklagede lod paa over 400 Kr. og var antedateret, idet det var udstedt den 17 Juli f. A., og ej, som Indklagede paastod og som det lod paa, den 10 s. M., men ligesom det af Udskriften fremgaar, at Klageren i sin Forklaring om førstnævnte Punkt har udtalt sig ubestemt, saaledes er der hverken under Undersøgelsen eller under nærværende Sag fremkommet Noget, som kunde tyde paa, at de ommeldte Vidneforklaringer ere urigtige, endmindre falske.

Hvad Beskyldningen for Tyveri angaar, har Indklagede, efter hvad han har anbragt, sigtet til, at Klageren, medens han boede til Leje hos ham i Oktober f. A., skal have frastjaaet ham 2 Stkr. Kakkellovnsrør og andet gammelt Jern fra et Loft i Ejendommen og ved Bortflytningen have medtaget nogle Stkr. Planker, som i Lejetiden havde været ham overladte til en Filebænk. Klageren har benægtet at have medtaget Kakkellovnsrør ved nogen af de Lejligheder, da han har været paa det ommeldte Loft, og paastod, at de af ham til Filebord benyttede Planker, som han ved Bortflytningen fra Indklagedes Ejendom medtog, ikke vare ham overdragne af denne, men medbragte af ham selv, da han flyttede til Lejligheden, og da der ej ved de foreliggende Oplysninger er tilvebragt noget Bevis for, at Klageren skulde have gjort sig skyldig i Tyveri, maa ligeledes den heromhandlede Beskyldning mod Klageren anses ubeføjet. Forsaavidt Indklagede har beskyldt Klageren for at have bedraget ham, har han til Oplysning i saa Henseende fremlagt Udskrift af et Forhor, som ved nærværende Rets 4 Kriminelkammer har i indeværende Aar været optaget over Klageren i Anledning af Indklagedes Anmeldelse til Politiet om, at han skulde have bedraget ham ved at bortsælge forskjellige Ejendele, hvori Indklagede havde gjort Arrest, uagtet den Fordring, for hvilken Arresten var gjort, endnu ikke var betalt, men ligesom Klageren ej ved den omhandlede Undersøgelse, der ej ledede til Sags Anlæg, er overbevist om noget drageligt Forhold, hvorved yderligere bemærkes, at Indklagede selv ved Forhorets Slutning udtalte Tvivl om, at hans Sigelse var vel begrundet, saaledes er der heller ikke under nærværende Sag anført Noget til Begrundelse for en saadan Beskyldning.

Da Indklagede efter det Foranførte ikke har godtgjort sin sin Beføjelse til at bruge de paaklagede Beskyldninger mod Klageren, vil dennes Paastand være at tage til Følge, saaledes

at Indklagede anses efter Strfl.s § 215 med en Statskassen tilfaldende Bøde efter Omstændighederne af 400 Kr. eller i Mangel af Bodens fulde Betaling inden Exekutionsfristens Udløb med simpelt Fængsel i 60 Dage, og at han tilsvare Klageren Sagens Omkostninger med 5 Kr. 56 Øre.

Derhos vil Indklagede for den ved sine Udtalelser i sit under Sagen den 26 Mai d. A. i Retten lagte Indlæg om de af Rettens Dommere, der have behandlet de førnævnte tvende Undersøgelser ved Rettens 4de Kriminellkammer, brugte usømmelige Skrivemåde være at anse efter D. L. 1—12—1 og Fdg. 23 December 1735 § 2 med en Bøde af 50 Kr. til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse, samt have at betale ligesaa meget til Justitskassen.

Mandagen den 3 November.

Nr. 166.

Advokat Halkier

contra

Rosetta (Rose) Elizabeth Benjamin (Def. Asmussen),

der tiltales for Forsøg paa Drab og Tyveri.

Frederikstods kriminelle Extrarets Dom af 21 Marts 1884: Arrestantinden Rosetta (Rose) Elizabeth Benjamin bør have sit Liv forbrudt, hvorhos hun vil have at udrede de af Aktionen lovligen flydende Omkostninger. Dommen at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3 Mai 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde i Forbindelse med en af det kongelige Sundhedskollegium den 12 August d. A. afgiven Erklæring

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Ad-

vokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 12 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under afvigte 12 Februar blev Arrestantinden Rose eller Rosetta Elizabeth Benjamin, der er født paa St. Croix den 8 Januar 1867 og ikke tidligere tiltalt eller straffet, og som aktioneredes for Forsøg paa Drab, samt Tyveri, ved Frederiksteds Extraret af Underdommeren med tiltagne Meddomsmænd anset med Livsstraf; men Dommen annulleredes den 28 f. M. af Overretten paa Grund af Inhabilitet hos en af Meddomsmændene, der havde foretaget en under Sagen afbenyttet kemisk Analyse, hvorhos Sagen hjemvistes til ny Behandling og Paakjendelse, efterat forskjellige nærmere betegnede Oplysninger vare indhentede. Dom er dorefter den 21 Marts afsagt ved Underretten med samme Udfald som den tidligere og foreligger nu til Prøvelse. Ifølge Arrestantindens egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste ore Sagens Omstændigheder i det Væsentlige Følgende: Efterat Arrestantinden i Slutningen af forrige Aar var kommen i Tjeneste hos Jordemoder Emilie Grant paa Plantagen Twe Williams, stjal hun kort efter et Pengebeløb af Dlls. 5.00 ud af sin Madmoders uafaaede Klædeskab, men Madam Grant lod sig, da hun havde opdaget Tyveriet, uden at anmelde det, nøje med et Loft af Arrestantinden, der i Mellemtiden havde forbrugt de stjaalne Penge til Indkjøb af Klæder og til Dækning af Gjæld, om at afbetale Beløbet ved maanedlige Afdrag af 25 Cents, der skulde indeholdes i hendes Løn. Inden noget Afdrag endnu var indeholdt, opstod imidlertid den 27 December om Morgenon den Tanke hos Arrestantinden, at, naar Madam Grant døde, vilde hun slippe for at betale Gjælden, og, idet hun vidste, at man paa Landet plejede at forgive Rotter med en Blanding af Mel og Fosfor tagen af Svovlstikker, fattede hun det Forsæt at tage sin Madmoder af Dage ved Gift, hvilket hun strax skred til at iværksætte. Fra det Sted, hvor hun vidste, Madam Grant gemte sine Svovlstikker, tog hun 8 saakaldte Kamme, hver indeholdende 12 Svovlstikker, hvike hun lagde i en lille Blikspand, som hun fyldte med Vand, og, da de havde ligget her en Timestid, afskrabede hun det blodgjorte Fosfor paa Kanten af Spanden, saa at det faldt ned i denne, hvorefter hun saa Lejlighed til ubemærket at hælde Spandens Indhold paa en Thepotte, som af en anden Pige, der havde lavet en Dekokt af Sennablade til deres Madmoder, var efterladt paa Ildstedet. Da Madam Grant,

som snart efter vilde drikke sin Senna, hældte den i en Skaal og kom Sukker deri, bemærkede hun, at den skummede og opsendte Røg, som lugtede af Fosfor, hvorfor hun indskrænkede sig til netop at smage paa den og efterat have undersøgt, om der var Svovlstikker i Thepotten, hældte endel af Dekokten paa en Flaske, som hun bragte til Politikammeret med Anmeldelse om det Passerede, medens hun bortkastede Resten tilligemed Sennabladene. Arrestantinden, der anholdtes den 28 December og Dagen efter fremstod for Retten, aflagde her efter nogen Bemægtelse Tilstaaelse om sit forbryderiske Forsøg. Efterat Sugon var hjemvist ved denne Rets Dom af 28 Februar, har hun tillige vedgaaet, at det var hende bejndt, at ikke alene hendes Madmoder, men ogsaa dennes 5 $\frac{1}{2}$ -aarige Søn skulde drikke Sennaen, men synes ikke at have skjænket det videre Tanke, at den Sidstnævnte kom til at dele samme Skæbne, som hun havde tiltænkt Moderen. De Svovlstikker, Arrestantinden havde benyttet til sin Forbrydelse, kastede hun i Stedets Lokum, og, da de, uagtet sete her, ikke i Tide ere optagne, har hendes Forklaring om at have afskrabet Fosforet ikke kunnet proves ved et Eftersyn af selve Svovlstikkerne, saa lidet som det ved Undersøgelse af Sennaen har kunnet oplysés, hvor meget Fosfor der har været i den. Thi vel har der paa Frederikssteds Apothek af den til Politikammeret indleverede Dekokt været foretaget en Analyse, hvorefter Væsken ikkun indeholdt et næsten upaanviseligt Spor af Fosforsyring hidrørende fra en yderst svag Fosfortilblanding; men det er ikke rimeligt, at denne Dekokt har indeholdt en forholdsmæssig Del af Fosforet, det er efter det Foreliggende antageligt, at Sennaen i sin Helhed har været betydelig mere fosforholdig. Som nævnt, har Arrestantinden nemlig forklaret, at hun afskrabede alt Fosforet af Svovlstikkerne, hvoraf Rigtigheden bestyrkes ved, hvad hun ligeledes siger, at, efterat hun har afskrabet det, fik dels Vandet i Blikspanden et rødligt Udseende, dels var der Bundfald i det, da hun hældte det paa Thepotten, hvor Bundfaldet iøvrigt ogsaa kom med; thi i en af Landfysikus den 17 Marts afgiven Erklæring yttres det, at Vandet kun vilde faa det angivne Udseende ved, at Svovlstikkornes Tændmasse enten rystedes eller skrabedes af, ikke ved, at Svovlstikkerne blot henlaa i Vandet, hvorhos Opmærksomheden med Foie henledes paa, at Arrestantinden næppe vilde have lagt Mærke til et ringe Bundfald. Hermed stemmer det ogsaa, at Madam Grant forklarer, at, da hun samme Dag, som Svovlstikkerne vare kastede i Lokummet, saa dem i dette, var alt Svovlet (skal vel være Svovl og Fosfor) rent borte, ligesom det havde været afskrabet. Ifølge Landfysici nysnævnte Erklæring indeholdes der nu efter en Undersøgelse, han har ladet foretage, i 8 Kamme Svovlstikker 14 Centigrammer Fosfor, og naar der derfor i den paa Frederikstedes Apothek undersøgte Dekokt er fundet en saa ringe Mængde, som ovenfor

angivot, maa Grunden hertil antages at være, at Fosforet, som tungere end Vand, er sunket til Bunds i Thepotten eller i den ovenfor omtalte Skaal eller i begge og ikke kommet med i den Del af Dekokten, der er undersøgt. Efter Madam Grants Forklaring var der den omhandlede Morgen lavet omtrent 1 Flaske Senna, hvoraf hun, saaledes som hun plejer, vilde have drukket de to Trediedele, hendes Søn den ene, hvis hun ej havde opdaget, at der var Fosfor i Dekokten. Idet Landfysikus gaar ud fra, at denne har indeholdt omtrent 14 Centigrammer Fosfor, yttre han i en Kontinuationserklæring af 25 f. M., at det ikke med Bestemthed kan udsiges, om Nydelsen af $\frac{1}{2}$ — $\frac{2}{3}$ af det nævnte Kvantum fintfordelt Fosfor vilde have medført Døden for Madam Grant, men at det er sikkert, at denne Kvantitet nydt paa tom Mave paa den angivne Maade vilde have medført alvorlige Sygdomstilfælde, idet endog meget ringe Doses kunne medføre meget alvorlige Symptomer og Eftersygdomme (f. Ex. Lamheder). Hvad derimod Madam Grants Barn angaar, maa det antages, at Nydelsen af $\frac{1}{3}$ — $\frac{1}{2}$ af den nævnte Kvantitet Fosfor paa den angivne Maade med overvejende Sandsynlighed vilde have medført Døden. I sin Erklæring af 17 Marts bemærker Landfysikus, at, for at den hele Mængde Fosfor skulde komme ind i Organismen, maatte Dekokten drikkes temmelig umiddelbart efter Paaholdningen eller efter at være bleven stærkt omrørt, eftersom Fosforet vilde synke til Bunds ved Henstaaen, og det tilføjes, at Fosfor under de angivne Forhold udbreder en stærk og ejendommelig ubehagelig Lugt, der i Almindelighed er vel kjendt, at Fosfor givet paa denne Maade maa anses for mindre egnet til Forgiftningsforsøg. Om dette end er saa, er Fosforet selvfølgelig i og for sig tjenligt til at dræbe, og det fortjener at omtales, at Madam Grant ifølge sin Forklaring plejer at drikke sin Senna, saasnart hun har omrørt Sukkeret, altsaa netop paa en af de Maader, hvorved hun vilde være kommen til at nyde en betydelig Kvantitet Fosfor, hvis det havde undgaaet hendes Opmærksomhed, at Sennaen var forgiftet. Forsaavidt Arrestantinden ved den af hende begaaede Forbrydelse har attenteret Madam Grants Barns Liv, da ses det ikke rettere end, at hendes Forhold i saa Henseende efter det Tidspunkt, hvorpaa Oplysningen ifølge Foranstaaende er frenkommen, ligger udenfor Aktionsordren og derfor ikke kan tages under Paakjendelse, men efter Omstændighederne, navnlig da der efter den Lovbestemmelse, som Retten anser anvendelig, ikke kan være Tale om, at Arrestantindens Straf vilde forøges, hvis hendes Forhold i det Hele paakjendtes, findes det at kunne undgaaes atter at hjemvise Sagon til Erhvervelse af udvidet Aktionsordre, jfr. Frdn. 21 Mai 1775 § 7. Arrestantinden, der ikke har ufordelagtige Vidnesbyrd om sit Forhold i den Tid, hun gik i Skole eller medens hun derefter gik til Haande i sit Hjem, har erklæret, at hun angrer sin For-

brydelse; men Underdommeren har bevidnet, at hun ikke gjør Indtryk af at føle noget videre i den Anledning. Da der til de Tilberedelser, som Arrestantinden har foretaget til Udførelse af Beslutningen om at tage Madam Grant af Dage, er medgaaet en Timestid, skjønnes det, at hun maa anses at have handlet med Overlæg, og, da det alene maa tilskrives Omstændigheder, der vare uafhængige af hendes Villie, at hun ikke har opnaaet sin Hensigt, eller i ethvert Fald, at Madam Grant ikke har faaet en farlig Sygdom, vil hun for Drabsforsøget i Henhold til Frdn. 4 Oktbr. 1833 § 14, 2det Led, være at domme i Overensstemmelse med Lovens 6--6--22 til at have sit Liv forbrudt, hvorved absorberes den Straf, hun i Medfør af Frdn. 11 April 1840 § 29 har forskyldt for det af hende begaaede Tyveri. Hun vil derhos have at udrede de af Aktionens flydende Omkostninger, hvorimod der ikke er Spørgsmaal om Udredelse af Erstatning, idet Jordemoder Grant, der under Sagen tildels er bleven holdt skadesløs for det hende frastjaalne Pengebeløb, for Restens Vedkommende har frafaldet Krav paa Erstatning. Underrettsdommen, der er kommen til samme Resultat, vil saaledes i det Hele kunne stadfæstes.

Nr. 172. Gaardmand **Peder Pedersen** (Ingen)

contra

hans fraseparerede Hustru **Maren Sophie Jensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaae i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ei tillades videre derpaa at tale.

Tirsdagen den 4 November.

Nr. 37. **William Charles Lamb** ved sin Fuldmægtig
James Donald Lamb (Nellemann)

contra

Charles Strandgaard som Bestyrer af St. Thomæ Bank,
(Halkier),

betræffende Spørgsmaal om Gjæsteretsbehandling i et Sogsmaal
mod en Endossent.

St. Thomæ Bythings Extrarets Dom af 16 Juli 1883:

Denne Sag afvises. I Kost og Tæring betaler Citanten
Charles Strandgaard som Bestyrer af Bank of St. Thomas til
Indstævnte William C. Lamb ti vestindiske Daler, som udredes
inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under
Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 3 Oktober
1883: Denne Sag hjemvises til Extraretten til Paakjendelse i
Realiteten. Processens Omkostninger for Overretten ophæves.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, og idet de Høieste-
ret forelagte nye Oplysninger tildels bestyrke det deri antagne
Resultat, vil Dommen efter Indstævntes Paastand være at
stadfæste. Processens Omkostninger for Høiesteret findes at
kunne ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
Processens Omkostninger for Høiesteret ophæves.
Til Justitskassen betaler Citanten 3 vestindiske
Daler.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Ved
St. Thomæ Extrarets Dom af 16 Juli d. A. er en af Citanten,
Charles Strandgaard som Bestyrer af St. Thomæ Bank imod
Indstævnte William C. Lamb af St. Thomas anlagt Sag afvist,
og Citanten i sin nævnte Egenskab domt til at betale Indstævnte

Dlls. 10 i Kost og Tæring. Denne Dom har Citanten indanket her til Retten, hvor han har paastaet den annulleret og Sagen hjemvist til ny og lovlig Behandling og Paakjendelse i Realiteten, samt Indstævnte tilpligtet at godtgjøre alle med Hjemvisningen og Appellen forbundne Omkostninger skadeslost, derunder Sagsforsaler. Da Indstævnte, der under sin Fraværelse fra St Thomas er lovlig stævnet ved sin Fuldmægtig J. D. Lamb, ikke har ladet møde, vil Sagen i Henhold til Ls. 1--4 30, jfr. Frdn. 3 Juni 1796 § 2, blive at paakjende efter de fremlagte Bevisligheder, navnlig Underretsakten. Ifølge denne har St. Thomæ Bank som Ihændehaver af en den 13 December 1880 dateret Forskrivning, hvorved A. R. Hassel lover 2 Maaneder fra Udstedelsesdagen at betale Indstævnte Dlls. 520 og underkaster sig Sogsmaal ved Gjæsteret, og som Indstævnte har endosseret in blanco, udfyldt Endossementet med en Paategning, der i den fremlagte Oversættelse lyder saaledes: „Betalbar til Ordre Bank af St. Thomas for Valuta modtaget, og indestaaer jeg som Kautionist og Selvskyldner,“ hvorefter Citanten paa Bankens Vegne har sagsøgt Indstævnte til at betale Gjældsbevets Paalydende med 6 pCt. aarlig Rente fra 13 Februar 1881, til Betaling sker, foruden Procesomkostninger. Men i Overensstemmelse med den af Indstævnte nedlagte Paastand er Sagen, som nævnt, afvist fra Extraretten, fordi Transporten paa Gjældsbevets Bagside ikke indeholder nogen Bestemmelse om, at Indstævnte er pligtig at finde sig i Gjæsteretsogsmaal Dette Resultat skjønnes imidlertid ikke at kunne billiges. Forskrivninger som den under Sagen omhandlede, der hyppig bruges her paa Øerne, blandt Andet ogsaa for paa dem at laane Penge i Bankerne, ere indførte fra engelsk Ret, i hvilken de kaldes „promissory notes“, og hvorefter det er Reglen, at Forskrivningens Endossent er forpligtet ganske som Udstederen. Efter vor Ret synes det, naar henses dels til den historiske Oprindelse, dels til det analoge Forhold ved Vexler, Frdn. 18 Mai 1825 §§ 12 og 13, at maatte antages, at Endossementet, foruden at indeholde en Transport enten til en navngiven Person eller, naar det er in blanco, til Ihændehaveren, forpligter Endossenten som Selvskyldnerkautionist. Idet det bemærkes, at det er en paa Reskr. 4 Novbr. 1778 § 2 støttet og ved de herværende Underretter i mange Aar fulgt Praxis, at Parter kunne vedtage Gjæsteretsbehandling, skjønnes det nu med Føje at kunne siges, at, da Forskrivningens Udsteder har underkastet sig saadan Behandling, og Indstævnte har forpligtet sig som Selvskyldnerkautionist, har den Sidstnævnte derved ogsaa overtaget den Del af Udstederens Forpligtelse, som gaar ud paa, at han kan sagsøges ved Gjæsteret. At St. Thomæ Bank ved at udfylde Indstævntes oprindelige Endossement in blanco, saaledes som ovenfor er nævnt, skulde have fraskrevet sig Retten til at sagsøge ham paa den anførte Maade, findes uantageligt. Da Indstævnte foruden den omhand-

lede Indsigelse har fremsat tvende andre, der efter hans Formening ligeledes maa medføre Afvisning, og som Underdommeren efter det Resultat, hvortil han med Hensyn til hin er kommen, ikke har havt nogen Anledning til at prøve, vil det være nødvendigt at undersøge, hvorvidt disse bør virke Afvisning; men heller ikke dette kan antages. Naar han saaledes har ment, at Citanten, uanset at Gjæsteretsbehandling maatte anses vedtagen, burde have paaklaget Sagen for Forligskommissionen, forinden den anhangiggjordes ved Retten, da strider dette imod, hvad en mangesaa, formentlig ogsaa lovmedholdelig Praxis her paa Oen har fastslaaet. Og ej heller kan der gives Indstævnte Medhold i, at den Omstændighed, at Stævningen til Gjæsteretten er udtagen af Citanten i Egenskab af Bestyrer af St. Thomæ Bank, uagtet han som Legitimation under Sagen, foruden at anføre sin nævnte Egenskab, har pauberaabt sig en Fuldmagt fra Bankens Direktion, der angives at være thinglæst inden St. Thomæ Bything og at give ham Bemyndigelse til at optræde som Sagsøger paa Bankens Vegne, skulde indeholde nogen Grund til Afvisning. Thi vel er den nævnte Fuldmagt alene forevist i Gjæsteretten, og, om den end er fremlagt i Overretten, kan for saa vidt intet Hensyn tages til den, idet den er fremlagt uden Bevilling; men, da det ikke er specielt benægtet af Indstævnte, at hans Vederpart har den angivne Bemyndigelse, kan han ikke rettelig gjøre nogen Indsigelse imod, at Citanten paa Bankens Vegne har anlagt Søgmaalet. I Henhold hertil vil Citantens Paastand om Sagens Hjemvisning være at tage til Følge, dog saaledes at Sagen, da den ved Gjæsteretten af begge Parter er i sin Helhed er indladt til Dom, alene bliver at hjemvise til Paakjendelse i Henseende til Realiteten. Efter Omstændighederne findes Processens Omkostninger at burde ophæves.

Nr. 215.

Advokat Halkier

contra

Thomas Edvard Emil Holm (Def. Bagger),

der tiltales for Løsgjænger og Betleri.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 4 August 1884: Arrestanten Thomas Emil Holm bør straffes med Arbejde i 180 Dage i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Herforth og Kalko, betaler Arrestanten Thomas Edvard Emil Holm 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesterets-sagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Arrestanten, Thomas Edvard Emil Holm, som under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag tiltales for Løsgænger og Betleri, har tilstaaet, i et Tidsrum af ca. 10 Dage indtil sin Anholdelse den 24 Juli d. A. at have uden at søge noget Erhverv strejft arbejdslos omkring og ernæret sig ved Betleri, maa det billiges, at han, der er født den 13 Januar 1835 og som mange Gange tidligere har været straffet for lignende Forseelser, senest ifølge Halsnæs og Frederiksværks Birks Politirets Dom af 19 Juli 1883 for Løsgænger og Betleri samt Overtrædelse af Polititilhold med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, ved den indankede Dom er anset efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med Arbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage, og Dommen, hvis Bestemmelser om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Onsdagen den 5 November.

Nr. 175. Højesteretssagfører Bagger
 contra
 Niels Christian Kronborg (Def. Hindenburg)

der tiltales for ulovlig Disposition over udlagt Gods.

Hjerm-Ginding Herreders Politirets Dom af 24 Marts 1884: Tiltalte Niels Christian Kronborg bør til Statskassen erlægge en Bøde af 30 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 5 Dage. Han vil derhos have at udrede denne Sags Omkostninger. Den idømte Bøde at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sular til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kroner til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og ;øvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, hvorved dog bemærkes, at Tiltaltes Forhold i det Hele bliver at henføre under Straffelovens § 256, jfr. § 253,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, saaledes at Fristen for Bødens Erlæggelse bestemmes til 4 Uger fra denne Høiesteretsdoms Forkyndelse. I Salarium for Høiesteret betaler Tiltalte til Høiesteretssagfører Bagger og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag, der i 1ste Instants er behandlet som offentlig

Politisag, tiltales Niels Christian Kronborg for ulovlig Disposition over udlagt Gods. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, efterat Husmand Niels Nielsen af Hjern den 3 December f. A. havde for et Beløb af 199 Kr. 76 Øre ladet gjøre Udlæg i den Tiltalte dengang tilhørende Ejendom Matr.-Nr. 7 a i Hadorup, Østergaard, med Besætning og Inventarium samt Avl og Afgrøde, hvilket tilsammen vurderedes til 3,556 Kr. 50 Øre, men hvorpaa der hvilede en tidligere Pantegæld af 3,500 Kr., har, skjøndt han var bleven gjort bekendt med Udlægets Virkninger, dels solgt af den udlagte Avl, ca. 300 Pd. Spergelfrø, der var aftærsket for Udlæget, til en Kjøbmand i Holstebro for en Betaling af ca. 15 Kr., dels som Afdrag paa en Gjæld, hvori han stod til en anden Mand, taget to denne tilhørende Kreaturer paa Foder paa Ejendommen og fodret dem af den udlagte Avl. Tiltalte, der vil have brugt de Penge, han fik for Frøet, til Indkjøb af Fødevarer for sig og sin Familie, der bestaar af Kone og to Børn, har iøvrigt til sin Undskyldning anført, at han ikke vidste, hvorledes han paa anden Maade skulde skaffe sig de fornødne Midler hertil, samt at han ikke troede at foretage sig noget Urigtigt ved at tage de ommeldte Kreaturer paa Foder, idet Gjodningen af disse vilde komme Ejendommen tilgode og der derhos efter hans Formening var tilstrækkeligt Foder for hele Vinteren til den til Ejendommen hørende Besætning. Niels Nielsen, der som ufyldestgjort Udlægshaver ved en over den udlagte Ejendom den 8 Februar d. A. afholdt tredie Auktion har overtaget samme, har frafaldet Krav paa Erstatning hos Tiltalte. For sit anførte Forhold vil Tiltalte — der er født i Aaret 1850 og som med Undtagelse af, at han i Militærtjenesten har været straffet for disciplinære Forseelser, ikke ses tidligere at have være tiltalt eller straffet — være at anse efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, og efter samme Lovs § 257 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Politirettsdommen passende bestemt til en Bøde til Statskassen af 30 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf simpelt Fængsel i 5 Dage, og bemeldte Dom. ved hvilken det rettelig er paalagt ham at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 211

Advokat Levinsen

contra

Mads Jørgen Peter Petersen (Def. Bagger),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 182.

Odense Kjøbstads Extrarets Dom af 17 Juni 1884: Tiltalte Mads Jørgen Peter Petersen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt have Adkomsten til at udøve Beværtningsnæring forbrudt. Saa bør Tiltalte og betale denne Sags Omkostninger, deriblandt Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Kramer og Kancelliraad Borch, med 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 22 August 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog at sammes Bestemmelse om Forbrydelse af Tiltalte Mads Jørgen Peter Petersens Adkomst til Beværtningsnæring bortfalder. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lehmann og Lange, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 30 Kr. til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Odense Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Mads Jørgen Peter Petersen, der er født den 21 Marts 1841 og ikke funden tidligere tiltalt eller straffet, for Overtrædelse af § 182 i almindelig borgerlig Straffelov af 10 Februar

1866. Det er i saa Henseende af Pigen Sofie Petersen forklaret, at hun, der fra Juli f. A. til Februar d. A. har tjent som Opvartningspige i den af Tiltalte i bemeldte Kjobstads Vindegade drevne Restauration, fra sin Tiltrædelse og indtil hun samme Aars Efteraar blev forlovet, hyppigt har bedrevet Utugt med Mandspersoner, der besøgte Restaurationen. idet hun navnlig har forklaret, at hun, der engang for alle af Tiltalte var bleven henvist til at trække sig tilbage til et Lysthus med de Mandspersoner, der bestilte Vin og ønskede at drikke denne med hende, jevnlig dersteds har ladet sig bruge til Utugt. Da hun altid blev ladt alene i Lysthuset med vedkommende Mandsperson, naar han havde gjort Bestilling af Vin, medens dette ikke var Tilfældet, naar der blev bestilt billigere Drikkevarer, har Tiltalte efter hendes Formening ikke kunnet være uvidende om, hvad der foregik i Lysthuset, hvorhos hun har udtalt, at det efter Tiltaltes hele Færd lige overfor hende ikke kunde misforstaaes, at han ikke havde noget imod, at hun bedrev Utugt med Gjæsterne, naar dette kunde føre til, at han derved fik Fortjeneste. Ligeledes har Alvide Victoria Sondergaard, der tjente Tiltalte i samme Egenskab fra sidst i Januar d. A. en Maanedstid, forklaret, at Tiltalte, da det ovennævnte Lysthus i hvilket Mandspersoner, der søgte Restaurationen, efter deres Udsagn til hende i Begyndelsen af hendes Tjeneste, vare vænnede til at være alene med Pigerne — paa Grund af Aarstiden ikke kunde benyttes, havde anvist hende et Værelse i Huset til at gaa ind i med Mandspersoner, der bestilte Vin, og at hun i dette Værelse, hvis Dør blev tillukket, naar hun var kommen derind med en Mandsperson, meget hyppig har bedrevet Utugt. Ogsaa efter hendes Formening har Tiltalte maattet vide god Besked om, hvad der foregik, medens hun saaledes var ene i Værelset med den vedkommende Gjæst. Tiltalte, der ikke har noget Borgerskab paa Beværtningsnæring, men har drevet Restaurationen i Henhold til et en anden Mand meddelt Borgerskab paa Konditori, har ikke havt noget at indvende mod fornævnte Pigers Forklaringer, forsaavidt de gaa ud paa, at Pigerne ere blevene ladte alene med Mandspersoner i de nævnte Lokaler; han har vel nægtet ligefrem at have vidst, at der ved de omtalte Lejligheder blev bedrevet Utugt sammesteds, men har paa den anden Side erkjendt, at han nok kunde tænke sig, at saadant fandt Sted, og, naar han havde tilladt dette Forhold, var det, fordi der derved skaffedes ham et forøget Besøg af Mandspersoner, der købte Vin, hvorved han, der tog 4 Kr. for en Flaske Vin, der saaledes købtes, medens Vinen stod ham selv i 1 $\frac{1}{2}$ Kr. Flasken, derved fik forøget Fortjeneste. For det saaledes udviste Forhold vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 182, 2det Mb., og da den ved den indankede Dom idømte Straf af

Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage efter Omstændighederne findes passende, ligesom Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, billiges, vil denne forsaavidt være at stadfæste, hvorimod dens Bestemmelse om, at Tiltalte vil have Adkomsten til at udove Beværtningsnæring forbrudt, som Følge af, at Tiltalte — som ovenmeldt — ikke har Borgerskab paa nogen af de i Næringsloven af 29 December 1857 §§ 58 og 59 omneldte Næringsbrug, maa bortfalde.

Nr. 183.

Advokat Levinsen

contra

Jens Ole Peter Johansen Berg (Def. Bagger),

der tiltales for uberettiget Udskjækning.

Lysgaard m. fl. Herreders Politirets Dom af 22 Marts 1884: Tiltalte, Detaillist Jens Ole Peter Johansen Berg af Sahl bør til Viborg Amtsfattigkasse erlægge en Mulkt af 50 Kr. Saa bør Tiltalte og have sin Ret til Brændevinsudsalg forbrudt samt udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger. Den idømte Mulkt at udredes inden 3de Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juni 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der ved samtlige under Sagen fremkomne Oplysninger, derunder flere Vidneforklaringer, maa anses at være tilvejebragt et efter Omstændighederne tilstrækkeligt Bevis for, at der ved den i Dommen ommeldte Lejlighed i Januar Maaned d. A. er foregaaet en ulovlig Udskjækning af Brændevin, for hvilken Tiltalte maa bære Ansvar, og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Jens Ole Peter Johansen Berg, der under 17 Mai 1883 har løst Næringsbevis paa Detail- og Brændevins-handel, for uberettiget Udskænkning. Tiltalte — der i det hans Fader, Bager J. Berg af Sahl, tilhørende Hus har lejet en Boutik, et Sovekammer og nogle Pakrum, hvorhos han, der er ugift og faar sin Kost ved sin Faders Bord, benytter dennes Dagligstue, der ved en Dør staar i umiddelbar Forbindelse med Boutiksløkalet, som sit Opholdsværelse, og iøvrigt efter sin Forklaring hidtil ikke faktisk har været indskrænket til nogen bestemt afgrændset Del af Lejligheden — har erkjendt, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at det hyppigt hænder, at Folk, der have kjøbt bajersk Øl i hans Boutik, hvor han altid vil have nægtet Tilladelse til at drikke det paa Stedet, begive sig ind i hans Faders Dagligstue og der drikke Øllet, eller at Folk levere hans Fader Penge med Anmodning om derfor at købe bajersk Øl i Tiltaltes Boutik, hvilket Tiltaltes Fader derefter tillader dem at fortære i sin Dagligstue. Derimod have saavel Tiltalte som dennes Fader benægtet Rigtigheden af et enkelt Vidnes edelige Forklaring, forsaavidt denne gaar ud paa, at Vidnet antager — uden dog at turde sige det med Bestemthed — at det en Gang ogsaa har mod Betaling drukket en halv Flaske svensk Banko, der lige forud var hentet i Tiltaltes Boutik, inde i den ommeldte Dagligstue. Det er fremdeles tilstrækkeligt godtgjort, at tre Personer en Gang i afvigte Oktober Maaned have i Tiltaltes Boutik til en Tid, da Tiltalte ikke selv var tilstede, af Tiltaltes Fader kjøbt 3 Flasker bajersk Øl, som de, da Tiltaltes Fader forbød dem at drikke Øllet i Boutikken, drak inde i Tiltaltes Sovekammer, i hvilket de gik ind, uden at det blev dem forbudt af Tiltaltes Fader, der iøvrigt, efterat have solgt Øllet og forbudt at det blev drukket i Boutikken, vil have forladt denne og af den Grund var uvidende om, hvor Øllet blev drukket. Endelig er det af 2de Vidner edelig forklaret, at de engang i Januar Maaned d. A., da de tilligemed flere andre Personer opholdt dem i Tiltaltes Sovekammer, medens Tiltalte ikke var hjemme, fik af Tiltaltes Fader leveret en Flaske med

noget Brændevin i samt Sukker og Kaffe eller The, hvoraf der blev lavet Punsch, som de Tilstedeværende drak, og at de som Betaling for, hvad de havde nydt, lagde nogle Penge paa Bordet, og vel har Tiltaltes Fader erklæret, at om der ved den paa-gældende Lejlighed blev betalt Noget, saa var det dog ikke for Punsch, uden at han dog vil kunne mindes, hvad det da var der blev betalt for; men til dette Anbringende vil der efter Omstændighederne intet videre Hensyn kunne tages. Idet der nu, efter hvad der er oplyst, maa gaas ud fra, at Tiltaltes Fader i Tiltaltes Fraværelse bestyrer Tiltaltes Boutik og det der fore-gaaende Udsalg for Tiltalte, saaledes at denne efter Forholdets Natur maa være ansvarlig for den af hans Fader tilladte Udskænkning, samt idet der ikke kan tages noget Hensyn til Tiltaltes Anbringende om, at han ikke har kunnet modsætte sig, at de Drikkevarer, der vare kjøbt i hans Boutik, bleve fortærede i hans Faders Dagligstue, vil Tiltalte — der har opgivet at være født i Aaret 1852 og tidligere ifølge 2de, d. 26 April og d. 28 Juli f. A. indgaaede Forlig, der ere vedtagne i Gjentagelses-tilfælde at skulle have samme Virkning som en Dom, har erlagt respektive 10 Kr. i Bode for uberettiget Detailhandel og 25 Kr. i Bode for uberettiget Udskænkning af Brændevin — nu være at anse med Hensyn til den stedfundne Udskænkning af bajersk Øl efter Næringslovens § 75, jfr. § 82, for tredje Gang begaaet ulovligt Næringsbrug og med Hensyn til Udskænkningen af Brændevin efter samme Lovs § 78 for anden Gang begaaet ulovlig Brændevinsudskænkning med en Bode til Amtsfattig-kassen, og da Bodens Størrelse efter Sagens Omstændigheder findes ved Politiretsdommen passende bestemt til 50 Kr. og det ligeledes maa billiges, at Tiltalte i Medfør af bemeldte Lovs § 78 er dømt til at have sin Ret til Brændevinsalg forbrudt samt at udrede Sagens Omkostninger, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Torsdagen den 6 November.

Nr 204.

Advokat Levinsen

contra

1) Hans Peter Vello, 2) Niels Olsen og 3) Hans Pedersen (Def. Buntzen),

der tiltales Nr. 1 og 2 for falsk Forklaring for Retten og Nr. 3 for Forledelse til samme Forbrydelse.

Kriminal- og Politirettens Dom af 12 August 1884: De Tiltalte Hans Peter Vello, Niels Olsen og Hans Pedersen bør straffes hver især med Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Steinthal og Kalko, 30 Kr. til hver, udredes af de Tiltalte Vello og Pedersen, En for Begge og Begge for En, med $\frac{1}{2}$ og af Tiltalte Olson med $\frac{1}{2}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Niels Olsen udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold findes han at maatte dommes i Henhold til Straffelovens § 148 og Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage. For Hans Peter Vellos og Hans Pedersens Vedkommende maa det i Henhold til de i Dommen derfor anførte Grunde billiges, at de ere ansete med de dem ikjendte Straffe, og ligeledes vil det kunne have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser angaaende Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Olsen bør hensættes i simpelt Fængsel i otte Dage. Iøvrigt bør Kriminal- og Politirettens Dom ved Magt at stande. Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte paa den med Hensyn til Aktionens øvrige Omkostninger fastsatte Maade.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Hans Peter Vello og Niels Olsen, der ere fødte henholdsvis 23 Juni 1862 og 10 September 1838, og som ikke ere fundne forhen straffede efter Dom, for falsk Forklaring for Retten, og Tiltalte Hans Pedersen, der er født den 11 April 1839 og som ikke er funden forhen straffet ifølge Dom, for Forledelse til samme Forbrydelse. I Anledning af en den 10 Marts d. A. dateret Anmeldelse fra Politibetjent Nr. 73 Sand om, at en Droskekudsk den nævnte Dag fra Kl. 8 $\frac{1}{2}$ til Kl. 8,50 om Aftenen havde taget uberettiget Holdeplads paa den faste Holdeplads paa Amagertorv, blev der anlagt Sag ved denne Rets 2den Afdeling for offentlige Politisager mod Tiltalte Pedersen,

som den Droskekudsk, hvem Anmeldelsen angik. I et den 24 Marts s. A. afholdt Retsmode benægtede Pedersen at have gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forseelse, hvorhos Tiltalte Olsen, der mødte som Vidne, nægtede at have nogen Kundskab om Sigtelsens Rigtighed. I et den 27 s. M. afholdt Retsmode, i hvilken Pedersen paany mødte, forklarede Tiltalte Vello, hvem det blev betydet, at han mødte som Vidne, at han slet ikke havde set Pedersen paa Holdepladsen ved den omspurgte Lejlighed, idet denne ikke var tilstede der, da han kom med sin Droske paa det omhandlede Sted paa Amagerstorv, hvor han havde fast Holdeplads, men efterat Politibetjent Sand havde forklaret, at Vello for ham havde erkjendt, at han havde set Pedersen holde paa Pladsen, erkjendte Vello, at, da han kom tilstede med sit Kjøretøj, saa han Pedersen holde med sit Kjøretøj paa Pladsen. I et den følgende Dag afholdt Retsmode erkjendte Pedersen, at Anmeldelsen var rigtig og angik ham, kun at det i samme Omhandlede passerede den 9 og ikke den 10 Marts. Under den mod alle tre Tiltalte i den Anledning indledede kriminelle Undersøgelse maa det nu, forsaavidt Tiltalte Pedersen og Vello angaar, ved hvad de have erkjendt, i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste anses godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Forinden de Tiltalte den 27 Marts d. A. gave Mode i Retten, henvendte Pedersen en Opfordring til Vello om at forklare, at han intet Kjendskab havde til den omhandlede Forseelse, og, efterat Vello var gaaet ind herpaa, afgav han derpaa den ovennævnte Forklaring om, at han ikke havde set Pedersen paa Holdepladsen. Forsaavidt det efter Anmeldelsesrapporten, som Følge af, at samme var bleven dateret urigtig, havde Udseende af, at Forselsen var begaaet den 10 Marts, medens den i Virkeligheden var begaaet den 9 s. M., have begge de Tiltalte forklaret, at denne Omstændighed ikke for dem fremkaldte Tvivl om, at det jo var om det den 9 Passerede, at Sagen drejede sig og Vellos Forklaring æskedes, og i Overensstemmelse hermed har Vello erkjendt, at det var mod bedre Vidende, at han afgav den nævnte urigtige Forklaring.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 18 December 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 29.

Torsdagen den 6 November.

Nr 204.

Advokat Levinsen

contra

1) Hans Peter Vello, 2) Niels Olsen og 3) Hans Pedersen
(Def. Buntzen).

Pedersen har derhos under bemeldte kriminelle Undersøgelse tilstaaet, at hans Hensigt med at rette den ommeldte Opfordring til Vello, var at formaa denne til at afgive urigtig Forklaring for Retten, og forsaavidt han senere har forklaret, at hans Yttringer ved den nævnte Lejlighed ikke bleve fremsatte i bemeldte Hensigt, men kun skyldtes Vrovlugtighed fra hans Side, findes der ikke at kunne tages noget Hensyn til denne af Intet bestyrkede Tilbagekaldelse af hans Tilstaaelse. Ligesom iovrigt Vello har forklaret, at han ikke tænkte sig, at der vilde blive afkrævet denne Ed paa hans Forklaring, saaledes har Pedersen udsagt, at saafremt saadan Ed skulde være bleven Vello afkrævet, vilde han forinden være fremkommen med Sandheden, for at forebygge, at falsk Ed blev aflagt. Tiltalte Olsen har vel erkjendt, at han vidste, at Pedersen den 9 Marts havde taget uberettiget Holdeplads paa Amagertorv, men han har paastaet, at han, da han i Retsmødet den 24 Marts kun blev spurgt om, hvorvidt han den 10 s. M. havde set Pedersen tage uberettiget Holdeplads, ansaa sig berettiget til at besvare dette Spørgsmaal benægtende og derfor ej heller vilde have taget i Betænkning at beedige denne sin Forklaring. Da Tiltalte imidlertid endvidere har erkjendt, at han indsaa, at det beroede paa en Fejltagelse, at de til ham rettede Spørgsmaal kom til at dreje sig om, hvad der var passeret den 10 istedetfor den 9 Marts, og der efter Omstændighederne ikke findes at kunne tages Hensyn til hans senere ganske ubestyrkede Fragnæelse af denne Del af hans For-

klaring, samt da det efter samtlige foreliggende Oplysninger ikke kan antages, at Tiltalte desuagtet i god Tro har afgivet den ommeldte Forklaring om ikke at have havt nogen Kundskab til det, Sagen drejede sig om, findes ogsaa denne Tiltalte overbevist at have gjort sig skyldig i falsk Forklaring for Retten. Som Følge af det Anførte ville de Tiltalte være at anse: Vello og Olsen efter Straffelovens § 146 og Pedersen efter dens § 146, jfr. § 52, og findes Straffen efter Omstændighederne at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage for hver især af dem.

Nr. 210.

Etatsraad Buntzen

contra

Niels Jensen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 267.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 14 Mai 1884: Tiltalte Niels Jensen bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos have at udrede alle med denne Aktion forbundne Omkostninger, derunder i Sælær til Aktor, Prokurator Valeur, 10 Kr. og til Defensor, Prokurator Brask, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 August 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande, dog saaledes at Sælærerne til Aktor og Defensor for Underretten bestemmes til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til

Etatsraad Buntzen og Advokat Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Tjenestekarl Niels Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 267. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sugens øvrige Oplysninger er det tilstrækkeligt godtgjort, at han den 9 April d. A. paa et Marked i Herning har udgivet et falskt Tokronestykke som Betaling til Sadelmager N. S. Nielsen, af hvem han havde kjøbt en Livrem for 50 Øre, hvorefter han, efterat have modtaget 1 Kr. 50 Øre tilbage — hvilke Penge bleve ham betalte af en Rebslager, der havde Stude ved Siden af Nielsen, og hvem denne, der ikke kunde vexle Tokronestykket, havde anmodet om at vexle det — bortfjernede sig. Da Nielsen imidlertid i samme Øjeblik, han vilde give Rebslageren Tokronestykket, fik Mistanke, om at det var falskt, og ruubte efter Tiltalte, kom denne tilbage, og da Nielsen derpaa foreholdt ham, at Pengestykket var falskt, foregav Tiltalte først — efter hvad Nielsen har forklaret, og hvad Tiltalte ogsaa nok troer er rigtigt — at han havde faaet det „oppe i Gaden“, men derefter fik Nielsen ham til at betale Livremmen med et Kronestykke, som han havde i sin Pengepung. Efter hvad der er oplyst under Sagen var det ommeldte falske Pengestykke, der er bragt til-tede og fremlagt under Sagen, omtrent 8 Uger i Forvejen forfærdiget af en Smed — som det dog iøvrigt maa antages alene som en Spog og for at vise en Mand, der besøgte ham i hans Smedie, hvorledes en Mont kunde eftergjøres, — og maa det navnlig antages, at Smeden, der med en Hammer bankede 2 Blyphuler sammen om et ægte Tokronestykke, og efter paa denne Maade at have dannet en Form, heldte en Blanding af smeltet Zink og Tin i Formen og saaledes støbte det omhandlede falske Pengestykke. — Efter at dette derpaa var gaaet gennem flere Hænder, havde Tiltalte kjøbt det af sin fjortenaarige Broder for 25 Øre. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han kjøbte Pengestykket for at bruge det til dermed at spille „Skorstensspil“ — hvad ogsaa stemmer med hans nysnævnte Broders Forklaring — og at det ikke var hans Mening at udgive det for ægte, hvad han vidste, at det ikke var, men at han, da han gik omkring paa Markedet, og hans Penge begyndte at gaa til, fik den Tanke at give det ud som ægte, idet han ikke troede, at det kunde gjøre Noget at give en Skilling ud, som man vidste var falsk, naar man, saansnart det blev paatalt, gav Pengene tilbage; men under et efter Overrettens Kjendelse optaget yderligere Forhør har Tiltalte dog erkjendt,

at han nok indsaa det Urigtige i at give en falsk Mønt ud, hvad han imidlertid ikke vil have tænkt paa i det Øjeblik, han gav den ud, men derimod indset, da Nielsen foreholdt ham, at Skillingen var falsk, og han mente da at kunne redde sig ved at sige, at han tilfældig havde faaet den. Der har under Sagen været rejst Spørgsmaal om Tiltaltes Tilregnelighed, men medens det vel efter det i saa Henseende Fremkomne maa antages, at han er af svago og indskrænkede Aandsøvner, er der derimod efter de af Distriktslægen saamt af Underdommeren og Retsvidnerne og de iøvrigt navnlig under det ommeldte yderligere Forhør tilvebragte Oplysninger ingen Føje til at betvivle, at Tiltalte har været fuldt tilregnelig med Hensyn til det ham her under Sagen paasigtede Forhold. Det maa derfor billigges, at Tiltalte, der er født den 23 August 1865 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, er for sit ovennævnte Forhold ved Underrettsdommen anset efter Straffelovens § 267 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det ligeledes rettelig er paalagt Tiltalte at udrede Aktionens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste, dog saaledes at Salærerne til Aktor og Defensor for Underretten blive at bestemme til 12 Kr. til den Første og 10 Kr. til den Sidste.

Nr. 219.

Etatsraad Buntzen

contra

Jens Julius Nielsen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 23 Juni 1884: Tiltalte Jens Julius Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage samt udrede Sagens Omkostninger, derunder Salær til de befalede Sagførere, Overretssagførerne Diechmann og Plockross. 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 26 August 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overauditor Wolff og Prokurator Mundt betaler Tiltalte Jens Julius Nielsen 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Københavns Amts søndre Birks Extrarot hertil indankede Sag, hvorunder Jens Julius Nielsen tiltales for Tyveri, er det ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse tilstrækkelig godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse ved, medens han i Tiden fra Midten af December Maaned f. A. indtil Mai Maaned d. A. havde Arbejde hos Jernstøber Andersen, boende paa gl. Kongevej her ved Staden, at frastjæle denne efterfølgende til en samlet Værdi af 16 Kr. 70 Ore vurderede Gjenstande, der beroede dels paa Værkstedet, dels paa et uafsaaset Loftsrum, hvortil der var uhindret Adgang, nemlig 1 Jern Remskive, 2 støbte Jernpandelejer med Metalbøsninger, 2 Axellejer af Jern, 4 støbte Jernringe, 2 Stopringe, 2 Jernskruenøgler, 11 Jernbolte med tilhørende Jernskiver og Møttriker, 8 store Jern-Møttriker, 2 Skruenøgler og 1 Fil, hvilke Gjenstande Tiltalte har tilvendt sig og borttransporteret enkeltvis, naar han om Aftenen er gaaet fra Arbejde.

Det maa herefter billiges, at Tiltalte, der er født den 2 December 1857 og som ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, for de ham saaledes overbeviste Tyverier ved den indankede Underrettsdom er anset efter Straffelovens § 228, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage findes passende og Underrettsdommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Nr. 221.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Jensen (Def. Buntzen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 155 og 235.

Nykjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 31 Mai 1884: Tiltalte Slagter Jens Andersen af Redsted bør til Statskassen bøde 20 Kroner eller i Mangel af Bødens fulde Betaling hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Tiltalte Slagter Anders Jensen af Fredsø bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør de Tiltalte, en for begge og begge for en, udrede Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer for Aktor og Defensor, Prokurator Bendix og Sagfører Gamborg 12 Kroner til hver. Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1884: I Henseende til de idømte Straffe bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Saa udreder Tiltalte Anders Jensen og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten. Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, 15 Kr. til hver, hvorhos Tiltalte Jens Andersen in solidum med ham udreder Halvparten af bemeldte Omkostninger. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og igrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Anders Jensens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Slagterne Jens Andersen og Anders Jensen i Hen-

hold til Straffelovens § 155, og Sidstnævnte tillige efter bemeldte Lovs § 235. Efter Sagens Oplysninger førte Tiltalte Jens Andersen af Skarum afvigte 15 Marts Kjødet af en Ko — som Gaardmand Lars Christian Sørensen, ogsaa kaldet Laust Granbjerg eller Granbjerg, den 9 s. M. havde ladet slagto, fordi den havde været syg i en 14 Dages Tid, og han antog, at den ikke kunde leve, og som Tiltalte, der efter Budsendelse kom tilstede efter Slagtingen og deltog i den videre Behandling af det slagtede Kreatur, da købte af Sørensen uden Hud for 15 Kr. — til Torvet i Nykjøbing, for at sælge det, og da Politiet sammesteds, hvad Tiltalte vidste, afforderer Landslagtere Attester fra troværdige Mænd om, at det Kjød, de bringe til Torvs, hidrører fra Kreaturer, som ere slagtede i frisk og sund Tilstand, anmodede Tiltalte en Broder af ham, der ligesom hans Fader, Medtiltalte Anders Jensen, ogsaa var tilstede paa Torvet, om at skaffe en saadan Attest, skreven med Hensyn til det nævnte Kjød, hvad Broderen ogsaa fik gjort i en Kjøbmandsboutik, hvorefter Tiltalte Anders Jensen, efter Medtiltaltes Opfordring, underskrev Attesten — der var dateret Skarum den 13 Marts 1884, og lod paa, at „Jens Andersens Ko er slagtet i frisk og sund Tilstand“ — med sit Navn, medens Jens Andersen satte Navnet Laust Granbjerg under Attesten, som derpaa blev afgiven til Politiet. Da Kjødet, skjøndt en tilkaldt Dyrlæge ikke kunde konstatere, at Koen havde lidt af nogen Sygdom, der kunde have gjort Kjødet uspiseligt, ikke saa godt ud, gav dette Politiet Anledning til at anstille en Undersøgelse og under denne har nu Tiltalte Anders Jensen erkjendt, at han, der vidste, i hvilket Ojemed Attesten skulde benyttes, ikke havde set den pangældende Ko, førend den blev slagtet — hvilket maa antages at have været Medtiltalte bekjendt — men at han mente desuagtet at kunne underskrive Attesten, da Kjødet forekom ham at se godt ud, og da Medtiltalte havde sagt til ham, dels, at han havde købt Koen i frisk og sund Tilstand, dels at Sælgeren havde givet ham Lov til at attestere dette, hvad ogsaa Medtiltalte maa anses, at have erkjendt at have yttret. Medtiltalte Jens Andersens Forklaring gaar derhos ud paa, at ihvorvel han antog, at Koen havde lidt af Mavebetændelse, hvad ogsaa ovennævnte L. E. Sørensen har udsagt. mente han, at dette ikke havde skadet Kjødet, samt, at bemeldte Sørensen havde givet ham Lov til, med dennes Navn, at underskrive en Attest om, at Koen var frisk og sund, og vøl har Sørensen vedholdende paastaæet, at han kun tillod Tiltalte med hans Navn at underskrive en Attest om, at Koen var frisk i Lever og Lunge — hvortil han vil have føjet, at han ikke kunde give ham Tilladelse til at skrive, at Koen i det Hele var sund — men da der iøvrigt Intet er oplyst om Indholdet af den Tiltalte saaledes givne Bemyndigelse, idet der maa antages, ikke at have været

Andre tilstede ved den paagjældende Lejlighed, vil der ved Sagens Paakjendelse være at gaa ud fra Tiltaltes Forklaring angaaende det ommeldte Punkt.

Hvad angaar Sigtelsen mod Tiltalte Anders Jensen for Overtrædelse af Straffelovens § 235, maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkelig godtgjort, at han — foruden mangfoldige Gange i Aarenes Løb, at have uden Tilladelse plukket Lyng i Heden i Egnen, hvor han boer, og fornemmelig paa Vejen i Skjellet mellem Kaarup og Fredsø — navnlig ogsaa et Par Gange i sidste Vinter har i Husmand Niels Madsens Hedelod kentet Lyng, som han har brugt til Ildebrændsel og et Par Koste, og vel har han villet gjøre gjældende, at Madsens Hustru engang i næstafvigte Vinter, da han havde plukket Lyng i hans Hede og mødte hende, lod falde en Yttring om, at hun og hendes Mand ikke saa saa nøje paa, om Folk, der ingen Hede havde, toge lidt Lyng hos dem, hvad han vil have opfattet som en Tilladelse for ham til at plukke Lyng i Madsens Hede; men da dennes Hustru, der ikke vil kunne mindes at have brugt en saadan Yttring, edelig har forklaret, at hun ikke har givet Tiltalte den ommeldte Tilladelse, men tvertimod engang, da hun traf ham i deres Hede, viste ham bort derfra, og Tiltalte har erkjendt Rigtigheden heraf, uden at han dog vil kunne huske, om det skete sidste Gang, hun traf ham i Heden, eller ved en tidligere Lejlighed, vil der intet Hensyn kunne tages til hans foranførte Anbringende. Værdien af den Lyng, Tiltalte har taget i Niels Madsens Hede — om hvilken der under Sagen alene er Spørgsmaal — er ikke bleven oplyst, men Madsen har frafaldet Krav paa Erstatning, hvorimod han har begjært Tiltalte straffet. For deres ommeldte Forhold ere de Tiltalte — der ere fødte Jens Andersen i Aaret 1847 og Anders Jensen i 1820, og om hvem det ikke er oplyst, at Nogen af dem tidligere har været tiltalt eller straffet ved Underrettsdommen rettelig ansete, Forstnævnte efter Straffelovens § 155, sammenholdt dels med § 47, dels med § 52, og Sidstnævnte efter bemeldte Lovs §§ 155 og 235 med Straffe, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemte, for Andersen til en Bøde til Statskassen af 20 Kr., eller i Mangel af fuld Betaling heraf, simpelt Fængsel i 4 Dage, og for Jensen til simpelt Fængsel i 8 Dage, og bemeldte Dom vil saaledes forsaavidt være at stadfæste. Tiltalte Anders Jensen vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger, og derunder de ved Underrettsdommen bestemte Salærer, samt i Salær til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver, hvorhos Medtiltalte in solidum med ham vil have at udrede Halvparten af bemeldte Omkostninger.

Fredagen den 7 November.

Nr. 154. Højesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Gedahl, Gregers Nielsen Hjelm Sig og Niels Christian Madsen (Def. Buntzen),

der tiltales for Bedrageri i Spil og Sidstnævnte tillige for ulovlig Handel.

Ulfborg-Hind Herreders Extrarets Dom af 3 Januar 1884: De Tiltalte Niels Nielsen Gedahl og Niels Chr. Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 2 Gange 5 Dage, Sidstnævnte i 5 Dage. Medtiltalte Gregers Nielsen Sig bør til Statskassen bøde 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling heraf hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. Saa bør Tiltalte Niels Chr. Madsen endvidere til Ulfborg-Hind Herreders Politikasse bøde 30 Kr. Endelig ville de Tiltalte have at tilsvare Aktionens Omkostninger med $\frac{1}{3}$ hver, og derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Bagge og Kummerraad Krarup 14 Kr. til hver. De idømte Bøder udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 17 Marts 1884: De Tiltalte Niels Gedahl, Gregers Nielsen Hjelm Sig og Niels Christian Madsen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage og de tvende Andre hver i 5 Dage. Tiltalte Niels Christian Madsen bør derhos til Ulfborg og Hind Herreders Politikasse bøde 20 Kr. De to førstnævnte Tiltalte udrede hver for sig de med deres Varetægtsarrest forbundne Omkostninger, medens Aktionens øvrige Omkostninger, derunder i Salær til Aktor for Underretten 15 Kr., til Defensor sammesteds 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, 20 Kr. til hver, udredes af samtlige Tiltalte hver med $\frac{1}{3}$. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og jøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der, forsaavidt angaar Sigtelsen mod Niels Christian Madsen for ulovlig Handel, ikke i nærværende Tilfælde vilde kunne blive Spørgsmaal om et Strafansvar, der udgjør en appellabel Gjenstand for Højesteret, vil denne Del af Sagen

være at afvise. Iøvrigt bliver den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen mod Niels Christian Madsen for ulovlig Handel afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverretten's Dom ved Magt at stande. Højesteretssagfører Asmussen og Etatsraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret hver 40 Kroner, der udredes af de Tiltalte, af hver med en Trediedel.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Gaardmand Gregers Nielsen Hjelm Sig af Hauergaarde, Aftægtsmand Niels Gedahl af No og Uldhandler Niels Christian Madsen af Stadil for Bedrageri i Spil og Sidstnævnte tillige for ulovlig Handel. Den 26 Oktober f. A. om Aftenen kom Tiltalte Madsen, der vandrer om og handler med Uldvarer, tilligemed Tiltalte Gedahl, hvem han havde antaget til at vise sig Vej, ind til Tiltalte Gregers Sig, der ikke da var hjemme, men noget efter indfandt sig, hvorpaa de gave sig til at spille Trekort sammen, hvilket Spil de fortsatte indtil omtrent Kl. 6 om Morgenen; men da Tiltalte Madsen, der i Spillet havde tabt ca. 39 Kr., mente, at der var begaaet Bedrageri under dette af de tvende andre Tiltalte, gjorde han Anmeldelse herom til Politiet. Under de i Anledning heraf optagne Forhør har nu Tiltalte Sig vedgaaet, at han, da Spillet, der var begyndt med at gjælde 25 Øre pr. Stik, men senere steg indtil 1 Kr. pr. Stik, var blevet højere og han tabte endel, faldt paa at benytte sig af visse Tegn, som han vidste vare kjendte af Tiltalte Gedahl, hvem han i tidligere Tid havde set anvende disse, for at tilkjendegive denne, hvilke Kort han havde paa Haanden, og derved bevirke, at Tiltalte Gedahl spillede sit Kort saaledes, at Tiltalte Madsen maatte tabe. Efter sin Formening opnaede Tiltalte herved, at han efterhaanden vandt sit Tab ind og fik et Overskud af 4 $\frac{1}{2}$ Kr., medens han dog yderligere har forklaret, at han — der ikke tør sige, at Tiltalte Gedahl ogsaa gjorde Tegn for at underrette ham om sine Kort, idet Gedahl sad og famlede med sine Kort, saa at han ikke kunde blive rigtig klog derpaa — ikke herved vilde have kunnet vinde sine Penge igjen, dersom han ikke tillige havde havt Held med sig, ligesom han har

udtalt, at hans Fordel ved den af ham benyttede Fremgangsmande egentlig ikke var saa stor, da den kun bestod i, at han gav Gedahl nogle Oplysninger, som denne kunde benytte eller lade være, ligesom han vilde. Tiltalte — der forøvrigt mener, at Tiltalte Gedahl, hvem han mange Gange tidligere vil have set spille uærligt, i Begyndelsen af Spillet snod baade ham og Tiltalte Madsen — har vedblivende fustholdt, at der ikke forud var truffet nogen Aftale mellem ham og Gedahl om at spille imod Tiltalte Madsen, ligesaa lidt som de bagefter delte Gevinsten, samt tillige, at han, der vil have kjendt de ommeldte Tegn, som navnlig bestaa i, at det paangjældende Korts Farve angives ved den Maade, hvorpaa Kortet sættes imod Bordet, i en Række Aar, dog ingensinde tidligere har benyttet sig af dem. Tiltalte Madsen har forklaret, at han, der ogsaa i længere Tid har kjendt de ommeldte Tegn, blev opmærksom paa, at Tiltalte Sig benyttede dem, og han paastaar, at det var tydeligt at mærke, at Tiltalte Gedahl under sit Spil rettede sig efter de Oplysninger, som Tegnene gav. Iøvrigt har denne Tiltalte vedgaaet, at han, da han bemærkede Sigs Tegn, tænkte sig, at han maatte kunne benytte denne Kundskab til at vinde sine Penge igjen, hvorfor han ikke havde noget imod, at Spillet fortsattes med forhøjet Indsats; men skjøndt han nu gjorde dette, tabte han alligevel, uden at han dog tør tilskrive sit yderligere Tab det af hans Medspillere begaaede Snyderi; thi som han har udtrykt sig — han vidste jo ialfald, hvilke Kort Sig havde, hvorimod han ikke kunde følge med Tiltalte Gedahl, da denne altid sidder og famler med Kortene i Hænderne, saa at man ikke kan blive klog paa det. Tiltalte Gedahl har endelig med Hensyn til det ommeldte Spil forklaret, at han, da saavel Tiltalte Madsen som Tiltalte Sig sade og viste deres Kort ved de ommeldte Tegn, en Tid troede, at det var Meningen, at disse Tiltalte vilde spille halvt imod ham, hvilket han imidlertid ikke brød sig om, da de jo ikke kunde vise hinanden Kortene, uden at han saa det, hvorfor han fortsatte Spillet, uden — som han har udtrykt sig — at finde det Umagen værdt at bruge nogen Kunster, medens han selvfølgelig benyttede sig af den Kundskab, han fik ved de Andres Adfærd, og han har navnlig tillige udsagt, at det nok kunde hjælpe Tiltalte Sig, at denne viste ham, hvad Kort han holdt tilbage til sidste Stik, idet Tiltalte i saa Fald selvfølgelig indrettede sit Spil derefter, saa at der var større Chance for, at Tiltalte Madsen blev bete, hvilket Tiltalte Sig ogsaa maa anses at have erkjendt. Iøvrigt har Tiltalte Sig, som anført, benægtet nogensinde ellers at have gjort sig skyldig i Bedrageri i Kortspil og navnlig at have gjort dette engang i Juni 1878, da han og Tiltalte Gedahl spillede Kort sammen med Gaardmand Jens Chr. Vestergaard af Stadil, der har forklaret, at han, der ved denne Lejlighed tabte ca. 90 Kr. og havde en Fornemmelse af,

at det ikke gik til, som det skulde, og at han mærkede, at Tiltalte Sig bestandig holdt sine Kort suledes, at Tiltalte Gedahl kunde se dem, og vedblev dermed, ungtet han gjentagende opfordrede ham til at tage Kortene til sig. — med Hensyn til hvilken Forklaring Tiltalte Sig har udsagt, at han dengang var svirende, saa at det nok kan være, at han ikke har passet paa sine Kort, som han skulde, hvorimod han har benægtet at have havt til Hensigt at snyde Vestergaard. Derimod har Tiltalte Gedahl vedgaaet, at han af og til har brugt falsk Spil, især ved „at pakke Kortene“, hvorved han forstaar under Blandingen at ordne Kortene suledes, at han, naar Kortene gives, faar dem, han vil have, og at han, der iøvrigt ikke vil kunne huske bestemte Lejligheder, ved hvilke han har spillet falsk, ikke vil nægte, at han under det ommeldte Spil med Vestergaard benyttede denne Fremgangsmaade, idet han dog har tilføjet, at han ikke vandt saa meget, som Vestergaard angiver at have tabt, og at det i ethvert Fald ikke var alene ved Spillet, han vandt, men ogsaa ved aparte Parcer paa 10 Kr., som han og Vestergaard holdt mod hinanden. Fremdeles har han anbragt, at han ikke tror, at han nogensinde ved falsk Spil har tjent mere end 60 eller 80 Kr. ad Gangen, og at han, der vil have lært sine Fif i Kortspil i Kjøbenhavn i 1847 og senere af og til benyttet dem, naar det kneb, i de senere Aaringer ikke har afbenyttet dem, for endel paa Grund af, at han for 3 à 4 Aar siden afstod sin Gaard, og nu som Aftægtsmand ikke kan spille saa højt Spil som før. Tiltalte Madsen har vedgaaet, at han, hvad der stemmer med det iøvrigt Oplyste, engang i Februar eller Marts f. A., da han spillede Kort i Thim Kro med Mejerist Niels Gravesgaard, der ligesom Tiltalte var svirende, har bedrøget denne under Spillet, idet han havde nogle Esser og Konger liggende i sit Skjød, hvilke han, naar der var givet Kort, ombyttede med sine egne ringere Kort, hvorved han, der havde tabt i Begyndelsen af Spillet, vandt sine tabte Penge igjen. Det maa imidlertid antages, at dette Spil, der iøvrigt blev afbrudt af Kromanden, som ikke vilde tillade uærligt Spil i sit Hus, ikkun drejede sig om mindre Beløb. Endelig er det ved denne Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaelse tilstrækkelig godtgjort, at han blandt de Varer, han, som ovenfor ommeldt, ombar til Forhandling, medførte forskellige Manufakturvarer, navnlig Silkehulstørklæder og Lommetørklæder, efter hans eget Opgivende til en Værdi af 26 Kr. For det af de Tiltalte suledes udviste Forhold ville de, af hvilke Gregers Nielsen Hjelm Sig er født i Aaret 1838 og Niels Gedahl samt Niels Christian Madsen henholdsvis i Aarene 1826 og 1860, og om hvilke det ikke er oplyst, at de tidligere have været tiltalte eller straffede, være at anse efter Straffelovens § 255 med en Straf, der efter samtlige Sagens Omstændigheder findes passende at

kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød for Tiltalte Niels Gedahl i 3 Gunge 5 Dage og for hver af de andre Tiltalte i 5 Dage, hvorhos Tiltalte Madsen tillige vil være at anse efter Pl. 27 Novbr. 1839 § 1 med en Bøde til Ulfborg og Hind Herreders Politikasse, der findes passende at kunne bestemmes til 20 Kr. De Tiltalte Gregers Sig og Niels Gedahl ville hver for sig have at tilsvare de med deres Varetægtsarrest forbundne Omkostninger; Aktionens øvrige Omkostninger og derunder i Salær til Aktor og Defensor for Underretten henholdsvis 15 Kr. og 12 Kr., samt til Aktor og Defensor for Overretten 20 Kr. til hver, ville samtlige Tiltalte have at udrede hver med $\frac{1}{3}$.

Mandagen den 10 November.

Nr. 23. Restauratør **Schweitz** (Hindenburg)

contra

Gjæstgiver **Jørgensens Enke** (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om, hvorvidt en Nedsættelse af Lejesummen kan være bindende for en senere Ejer.

Kjøbenhavns Gjældskommissions Dom af 13 April 1882: Indstævnte, Restauratør Schweitz, bor til Citantinden Gjæstgiver Jørgensens Enke betale de paastævnte 199 Kr. 99 Øre, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 4 April f. A. til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes indeu 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at den omhandlede Deklaration af 3 Oktober 1879 og Paategningen paa samme af 14 August 1880 ikke er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 6 November 1882 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Der savnes Hjemmel i Lovgivningen, særlig i Forordningen af 4 December 1795, til med Citanten at antage,

at den til Lejerens Betyggelse iværksatte Thinglæsning af den i den indankede Dom omhandlede, paa usædvanlig lang Tid indgaaede Lejekontrakt skulde berettigede Citanten til at anse den mellem den tidligere Ejer og Lejeren vedtagne Nedsættelse af den ved Kontrakten betingede Leje for ikke forbindende for sig, naar ikke ogsaa Nedsættelsen ved Thinglæsning eller paa anden Maade var bragt til hans Kundskab. Citanten kan derhos saa meget mindre paaberaabe sig Undladelsen af Thinglæsning angaaende Lejens Nedsættelse, som den i Forbindelse med denne vedtagne, ham bekendte Ombytning af nogle af de udlejede Lokaler maa anses for en saa væsentlig Forandring i Kontrakten, at der derved var givet ham tilstrækkelig Optordning til at undersøge, om der ikke i den Anledning maatte være vedtaget en tilsvarende Nedsættelse i Lejen.

Dommen vil derfor i Overensstemmelse med Indstævntes Paastand være at stadfæste. Processens Omkostninger for Højes eret blive etter Omstændighederne at ophæve, og det Indstævntes betalede Sagsfører tilkommende Salair at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Gjældskommissionens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner. Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Ifølge en under 28 Februar 1871 oprettet og under 8 April 1872 thinglæst Lejekontrakt lejede Gjæstgiver Jørgensen af den daværende Ejer af Ejendommen Matr.-Nr. 15 nyt Nr. 30 paa Vesterbrogade forskellige Lokaler i den nævnte Ejendom imod et aarligt Vederlag af 1000 Rdlr. og saaledes at Lejemålet fra Ejerens Side skulde være uopsigeligt, indtil April Flyttedag 1879, og i Følge en senere Paategning paa Kontrakten af 26 Januar 1877, hvilken Paategning thinglæstes den 12 Februar s. A., fornyedes Kontrakten paa 5 Aar, fra April Flyttedag 1879 at regne, saa at den fra Ejerens Side tidligst kunde opsiges til Ophør til April Flyttedag 1884, hvorimod Kontrakten iøvrigt i

Et og Alt skulde staa ved Magt. Ifølge en under 3 Oktober 1879 oprettet Deklaration afstod Gjæstgiver Jørgensens Enke, Citantinden under nærværende Sag, en Del af de ifølge den nævnte Kontrakt lejede Lokaler imod til Gjengjæld at orholde nogle andre Lokaler og imod at den daværende Ejer af Ejendommen, Handelsagent H. Nielsen, blandt Andet tilstod hende en Lejagodtgjørelse af 400 Kr. aarligt. Der findes derhos paa den nævnte Deklaration en Paategning af 14 August 1880, hvorefter Lejemaalet for de af Citantinden i Følge den nævnte Kontrakt af 28 Februar 1871 lejede Lokaler var forlænget saaledes, at det ikke af bemeldte H. Nielsen som Ejer kunde opsiges for Oktober Flyttedag 1887. Efterat den nævnte Ejendom derpaa af oftnævnte H. Nielsen var bleven solgt til Indstævnte, Restaurator Schweitz, tilbød Citantinden den 1 April f. A. denne at betale den da forfaldne halvaarlige Leje med 800 Kr., men da Indstævnte vægrede sig ved at modtage dette Beløb og forlangte 1000 Kr., betalte hnn det sidstnævnte Beløb under Forbehold af hendes Ret i enhver Henseende, og hun har derpaa under nærværende Sag søgt Indstævnte til at tilbagebetale de hende efter det Anførte formentlig urettelig affordrede 200 Kr., hvilket Beløb hun imidlertid har nedsat til 199 Kr. 99 Øre, hvorhos hun har paastaet Indstævnte tilpligtet at betale hende i Renter af det sidstnævnte Beløb 5 pCt. aarlig fra Klagens Datum den 4 April f. A. og Sagens Omkostninger. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Citantinden har til Støtte for sin Paastand paaberaabt sig, at Indstævnte har kjøbt den omhandlede Ejendom med de Rettigheder, Byrder og Forpligtelser, hvormed Sælgeren ejede den, og forpligtet sig til at respektere de med Lejerne indgaaede Lejekontrakter, samt at han af den tidligere Ejer var underrettet om den Citantinden tilstaaede Uopsigelighed og tillige om, at den Leje, hun skulde svare, var nedsat til 1600 Kr. aarlig, hvorhos det efter Citantindens Formening maatte være indlysende for Indstævnte, at hun ikke vilde ombytte nogle af de af hende oprindelig lejede Lokaler med nogle mindre gode Lokaler uden at erholde Godtgjørelse i Lejen. Da Indstævnte derfor efter Citantindens Formening ikke kan fordrø mere i Leje end 800 Kr. halvaarlig, har han saaledes afkrævet hende 200 Kr. formeget. Indstævnte har indrømmet, at han, da han kjøbte Ejendommen, var bekendt med, at Citantinden tildels benyttede nogle andre Lokaler end de i den oprindelige Lejekontrakt omhandlede og at han var bekendt med, at der var tilstaaet Citantinden Uopsigelighed indtil April Flyttedag 1887, men han har paastaet, at de nye Lokaler, som Citantinden havde faaet, vare lige saa gode som de af hende afstaaede Lokaler, hvilket forøvrigt kun vare en forsvindende Del af det Lejede, og Indstævnte har derhos benægtet forinden Kjøbet at have været vidende om og navnlig

af den tidligere Ejer at have været underrettet om, at der var tilstaaet Citantinden Nedsættelse i den oprindelige Lejefgift, og han har i saa Henseende nærmere anbragt, at da han købte Ejendommen, leverede den tidligere Ejer ham en Lejefortegnelse, paa hvilken Citantinden stod opført med en aarlig Leje af 2000 Kr., og at der, idet Lejekontrakten angaves at være forkommen, blev erhvervet en Udskrift af Pantebogen, hvori Lejen ligeledes var opgivet til 2000 Kr. aarlig. Da der ikke er sket nogen Paategning paa Lejekontrakten om den skete Nedsættelse i Lejen og der heller ikke er sket Thinglæsning herom, formener Indstævnte, at han ikke kan være pligtig at respektere den skete Nedsættelse i Lejen. Da det er givet, at Citantinden ikke ved Ejendommens Salg besad alle de i Lejekontrakten omhandlede Lokaler, men i Stedet for nogle af dem havde faaet andre, findes Indstævnte, der som anført var bekendt med denne Forandring, uden at han derved fandt sig foranlediget til en nærmere Undersøgelse af Forholdet, ikke at kunne paaberaabe sig den thinglæste Lejekontrakt som ubetinget afgjørende med Hensyn til Lejens Størrelse, og da det nu er in confesso, at Lejen ved den skete Forandring blev nedsat, som af Citantinden angivet, findes Indstævnte at maatte dømmes efter hendes Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger efter Omstændighederne ville være at oplæve. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at den omhandlede Deklaration af 3 Oktober 1879 og Paategningen paa samme af 14 August 1880 ikke er skrevet paa stemplet Papir; iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Færdig fra Trykkeriet den 25 December 1884.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryk- og trykkeri (H. J. Schou) København.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 30.

Mandagen den 10 November.

Nr. 213.

Advokat Klubien

contra

Jørgen Christiansen (Def. Asmussen),

der tiltales for at have gjort sig skyldig i Falsk og bedrageligt Forhold og tyvagtigt Forhold.

Øster- og Vester Herreders Extrarets Dom af 30 Mai 1884: Tiltalte Jørgen Christiansen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar og udrede Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Smith og Sagfører Hærck, henholdsvis 15 og 12 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 4 August 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillende Forhold ved at tilegne sig de 3 i Dommen anførte Breve samt de til Brevsamlingsstedet indgaaede 50 Kroner til Pastor Mygind bliver han at anse efter Straffelovens § 229 Nr. 3, for det af ham begaaede Falsk efter § 268 og for Tilegnelsen af de af Lærer Haurum til ham afleverede 16 Kroner 88 Øre efter § 253. Derimod findes der, som

der var paatrykt Rosenvinges Navn og var adresseret til Lærer Haurum, bemægtigede sig dette, der ligesom den af ham tilbageholdte Postanvisning under Sagen er forefunden i hans Besiddelse. Lærer Haurums Forklaring gaar nærmere ud paa, at han betragtede det ommeldte Beløb med tilhørende Postanvisning, som han havde leveret Tiltalte, der, efter hvad han antog, forestod Brevsamlingsstedet paa Mads Jepsens Vegne, som direkte indleverede til dette, hvorimod Tiltalte har udsagt, at skjøndt han ikke med Bestemthed kan sige, hvilke Tanker han i saa Henseende gjorde sig ved Modtagelsen af de nævnte Gjenstande, staar det dog nærmest for ham, som om han modtog dem til videre Aflevering til Brevsamlingsstedet, og at han navnlig ikke havde nogen Forestilling om, at han ved at modtage dem udførte en Forretning, der paahvilede hans Svoger, der dengang selv havde overtaget Forretningerne ved Brevsamlingsstedet. Efterat Tiltalte i afvigte Eftenaar havde faaet gjentagne Opfordringer fra Sagfører Nonboe i Varde om at betale en Vexelgjæld paa 300 Kr., som Tiltalte var Firmaet Nissen & Petersen i Wamdrup skyldig, modtog han, som det maa antages, midt i Novbr. Maaned en Advarsel fra Nonboe om at betale denne Gjæld inden en kort Frist, saafremt han vilde undgaa Retsforfølgning, og da Tiltalte om Aftenen den 24 s. M., paa hvilken Dag han holdt Bryllup med sin nuværende Hustru, efterat have indfundet sig i Skjænkestuen i Hodde Kro, hvor hans Hustrus Søster, Inger Marie Jepsen da var ifærd med at sortere den til Brevsamlingsstedet indgaaede Post, blandt denne bemærkede et Brev, paa hvilket Nonboes Navn var trykt, og som han nok formodede indeholdt en af Nonboe i Anledning af den ommeldte Fordring imod ham udtagen Stævning, tog Tiltalte, hvem det, efter hans Forklaring, var pinligt, at denne Sag i de første Dage af hans Ægteskab skulde komme for Retten, Brevet til sig og brændte det i Kakkelloven. Tiltalte -- der maa antages paa den ommeldte Tid ikke at have haft noget med Brevsamlerforretningerne at gjøre -- har imidlertid nærmere forklaret, hvad ogsaa stemmer med den af Inger Marie Jepsen afgivne Forklaring, at han ved den nævnte Lejlighed i Skjænkestuen -- hvor han vil have indfundet sig, for at se efter et Brev, som han ventede i Anledning af sit Bryllup -- var sin nævnte Svigerinde behjælpelig med at sortere Posten, uden at han dog vil kunne mindes, om hans Svigerinde gav ham Brevpakken med Anmodning derom, eller han selv tog den, samt at det var under Sorteringen af Brevene, at han blev opmærksom paa Brevet fra Nonboe og satte sig i Besiddelse af samme. Fremdeles har Tiltalte til egen Fordel forbrugt endel Beløb, der af forskellige Personer i Lobet af f. A. ere leverede ham til Besorgelse med Posten, nemlig 36 Kr., som Snekker Mortensens Hustru af Hodde i Marts Maaned paa sin Mands Vegne leverede ham, og 10 Kr., som

bemeldte Mortensen selv leverede ham i Novbr. Maaned tilligemed Penge til et 8 Ores Frimærke til Frigjorelse af den til Belobets Forsendelse fornødne Postanvisning, som Tiltalte skrev; endvidere 60 Kr. 8 Ore og 75 Kr. 40 Ore, der i Juli Maaned vare leverede ham, henholdsvis af Gaardmand Gjode Mortensen af Andsager og Gaardmand Christen Jensen af Oned, for hvem Tiltalte ogsaa skrev de fornødne Postanvisninger, ligesom han paaklæbde disse det behørigte Antal Frimærker, som han ligeledes fik betalt, men tilbageholdt Anvisningerne, samt 3 Kr. 4 Ore, som Christen Lauridsens Enke af Hodde i Septbr. Maaned leverede ham tilligemed en Auktionsregning, til hvis Betaling Belobet skulde tjene, for at han skulde besørge Belobet og Regningen indsendte til vedkommende Inkassator, og endelig har Tiltalte til egen Fordel forbrugt et Beløb af 22 Kr. 8 Ore, som han tilligemed en Auktionsregning, der skulde afgjøres ved Beløbet, i Mai Maaned f. A. har modtaget af Aftægtsmand Christen Pedersen af Krorup med Løfte om at besørge Beløbet bragt vedkommende Incassator i Hænde, naar Tiltalte selv kom til Byen. Med Hensyn til sit Forbrug af de to sidstnævnte Beløb har Tiltalte imidlertid benægtet dermed at have forbundet nogen retsstridig Hensigt, i hvilken Henseende han nærmere har anført, at han, der ved Modtagelsen af de 22 Kr. 8 Ore havde lagt dem imellem sine egne Penge, vel ved om Aftenen at optælle disse bemærkede, at han havde dette Beløb for meget, og da ogsaa nok kunde mindes, at han af en anden Mand havde modtaget Beløbet tilligemed en Auktionsregning, men at han, der aldeles ikke kunde huske, hvem der havde leveret ham Pengene, eller hvilken Auktion de havde Hensyn til, idet Auktionsregningen var forkommen for ham, og som altsaa var ude af Stand til at aflevere Pengene efter deres Bestemmelse, ikke mente at foretage sig noget Urigtigt ved at bruge Pengene under Forbehold af, naar den Paagjældende meldte sig, at betale ham dem, hvad han ogsaa i August f. A. har gjort, samt at Grunden til, at han ikke afsendte de 3 Kr. 4 Ore, han havde modtaget af Lauridsens Enke, alene var den, at han havde glemt, at han havde modtaget dem, og vel har Tiltalte erkjendt, at han to Gange for Lauridsens Enke, der havde indfundet sig for at forhøre, om Pengene vare afsendte, har foregivet dette, men han har tilføjet, at han kun gjorde dette, fordi han ikke vilde være bekjendt for hende, at han havde glemt det, og at det hver Gang har været hans Mening endnu samme Dag at afsende Pengene, men at han bestandig glemte det, indtil han endelig iværksatte det i Decbr. Maaned f. A., og disse Forklaringer findes det efter Omstændighederne betænkeligt at forkaste. Iøvrigt har Tiltalte — der maa antages at være kommen i Gjæld ved Overtagelse af den ovennævnte Handelsforretning, og hvis Pengesforlegenheder efterhaanden voxede — forklaret, at

det ikke har været hans Hensigt ved sit Forhold i de ovenanførte Henseender at bedrage Nogen, idet han derved kun har villet hjælpe sig ud af øjeblikkelige Forlegenheder og navnlig har handlet i Tillid til, at han kunde skaffe de af ham forbrugte Penge tilveje, forinden det blev opdaget, at han havde forbrugt dem, hvad imidlertid blev ham umuligt. Ifølge en under Sagen fremlagt Skrivelse fra Varde Postkontor maa den Assistance, Tiltalte, som meldt, har ydet Mads Jepsen ved Besørgelsen af Forretningerne ved Brevsamlingsstedet — hvorom ingen Anmeldelse er skot til Postvæsenet — anses at have været af ren privat Natur, og Mads Jepsen, der ifølge bemeldte Skrivelse maa anses ansvarlig for den rigtige Besørgelse af de til Brevsamlingsstedet indkomne Postsager, har ogsaa under Sagens Drift erstattet Pastor Mygind og Lærer Haurum de ovennævnte 2de Beløb af henholdsvis 50 Kr. og 16 Kr. 88 Ore, som Tiltalte svigagtig har forbrugt, medens Tiltalte selv allerede forinden denne Sags Begyndelse, efterhaanden som det kom for Dagen, at han havde forbrugt de ovenanførte Snedker Mortensen, Gjode Mortensen og Christen Jensen tilhørende Beløb, har erstattet Ejerne disse. Om Erstatning er der saaledes ikke Spørgsmaal under Sagen. Forsaavidt Tiltalte har været sigtet for paa svigagtig Maade at have forskaffet sig Kredit hos forskjellige af sine Kreditorer ved at bibringe dem den urigtige Tro, at han var fuldmyndig og saaledes retsgyldig kunde forpligte sig, er der ikke under Sagen oplyst Noget, der giver tilstrækkelig Foje til at antage dette. Efter det Ovenanførte findes Tiltalte nu ikke at have paadraget sig noget Strafansvar ved sit ovennævnte Forbrug af de ham af Christen Pedersen og Lauridsens Enke leverede Beløb, idet hans Forklaring om, ikke dermed at have forbundet nogen svigagtig Hensigt, som meldt, ikke kan forkastes, ligesom han heller ikke findes at have paadraget sig særlig Strafansvar ved sin Tilbageholdelse af det under Sagen omhandlede Brev fra Rosenvinge til Lærer Haurum, hvormed han maa antages alene at have forbundet den Hensigt at skjule sit svigagtige Forbrug af de ham af Sidstnævnte leverede Penge, hvorhos den Straf, han maatte have forskyldt for sit svigagtige Forbrug af de ovennævnte, ham af Snedker Mortensen og dennes Hustru samt af Gaardmændene Gjode Mortensen og Christen Jensen leverede Beløb — hvilket Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 253 — i Medfør af Straffelovens § 254 bortfalder, idet han, som ovenfor berørt, har erstattet samtlige disse Beløb. Derimod vil Tiltalte — der er født i Aaret 1861 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — for sit øvrige ovenomhandlede Forhold — hvoraf hans Tilbageholdelse af de to ovennævnte Breve henholdsvis fra Sagfører Harek og fra Sagfører Nonboe, hvorved han maa antages paa svigagtig Maade at have villet skaffe sig Udsættelse med Betalingen af de

Gjeldsposter, som disse Breve angik, findes at maatte henfores under Straffelovens § 257 — være at anse efter denne § samt efter §§ 268 og 253 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kune bestemmes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og da Underrettsdommen har samme Strafbestemmelser, og dens Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil den saaledes være at stadfæste.

Tirsdagen den 11 November.

Nr. 208.   Højesteretssagfører Hansen
  contra
  Jens Jensen (Def. Klubien),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176.

Kriminal- og Politirettsens Dom af 23 August 1884: Tiltalte Jens Jensen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor Prokuratorerne Gottschalch og Petersen, 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da det af Tiltalte mod Anna Dorothea Margaretha Bohstedt udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold er forlangt paatalt af hendes Fader inden 1 Aar, efterat han maa antages at være kommen til Kundskab derom, findes Tiltalte ligesaavel for dette Forhold som for det mod Ingeborg Caroline Søborg begaaede at maatte anses efter Straffelovens § 176, sammenholdt med § 174 og efter § 174. Straffen vil være at fastsætte til Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos Tiltalte maa udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jens Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage samt betale Ak-

tionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jens Jensen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 174 og 176 anlagte Sag er det ved hans egen Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste godtgjort, at han har gjort sig skyldig i følgende Forhold. Da Pigen Ingeborg Caroline Søborg, der er født den 3 November 1867, Februar Maaned 1883 kom til at tjene Tiltalte, begyndte denno kort efter, at hun havde tiltraadt Tjenesten, at behandle hende uterligt og omtrent 2 Maaneder senere fuldbyrdede han Samleje med hende, hvorefter han i den følgende Tid jevnlig havde Samleje med hende, som blev besvangret af ham. Efter hvad der foreligger, maa det antages, at nævnte Pige, forinden hun udsattes for Tiltaltes usædelige Paavirkninger, har været uskyldig, hvilket Tiltalte ogsaa selv antog, og fra første Færd kun modstræbende om end uden at yde nogen egentlig Modstand, indladt sig med ham, ligesom Tiltalte ogsaa, da han forførte hende til Utugt, var vidende om, at hun ikke var 16 Aar gammel. Forsaauidt det iligemaado er godtgjort, at Tiltalte har udvist et ganske lignende Forhold overfor Pigen Anna Dorothea Margaretha Bohstedt, som er født den 20 August 1864, idet han dels i Vinteren 1878--79, da nævnte Pige, der er en Søsterdatter til Tiltaltes Hustru, var i Besøg hos Tiltalte, flere Gange har behandlet hende paa uterlig Maade, dels kort efter at hun den 1 Februar 1880 var traadt i hans Tjeneste, har fuldbyrdet Samleje med hende og senere mange Gange havt legemlig Omgang med hende, der med en enkelt Afbrydelse forblev i hans Hus indtil Begyndelsen af Aaret 1883, vil Tiltalte, der ligeledes var vidende om, at hun ikke var 16 Aar gammel, da han forførte hende, ikke længere herfor i Henhold til Bestemmelsen om Paatale i Straffelovens § 174 kunne drages til Ansvar, da Tiltalte først er begjært efter nævnte Piges 18 Aar. I Medfør af Foranstaaende vil Tiltalte, der er født den 24 Februar 1844 og ikke funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 174 og efter dens § 176, jfr. § 174, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage og have at betale Aktionens Omkostninger, derunder Saler til de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig, 20 Kr. til hver.

Nr 226.

Advokat Klubien

contra

Niels Christensen eller Niels Christian Alstrup
(Def. Nellemann),

der tiltales for Bedrageri og Hazardspil.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 24 Juni 1884: Tiltalte Niels Christian Alstrup bør hensættes til ti Dages simpelt Fængsel, i Erstatning til Husmand Jeppe Sørensen af Love Mark udrede 65 Kr., og til det Offentlige denne Sags Omkostninger, hvorunder i Salar til Aktor, Prokurator Bjerregaard 12 Kr. og til Defensor, Sagfører Hammer 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1884: Tiltalte Niels Christensen Alstrup bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til den ham ved Underretsdommen tillagte Frifindelse, forsaavidt angaar Sigtelsen for Hazardspil samt Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting i Salar hver 15 Kr., bør Underretsdommen ved Magt at stande. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der, forsaavidt angaar Sigtelsen for Hazardspil, ikke i nærværende Tilfælde vilde kunne blive Spørgsmaal om et Strafansvar, der udgjør en appellabel Gjenstand for Højesteret, vil denne Del af Sagen være at afvise. Iøvrigt bliver den indankede Dom i Henhold til de deri anførte Grunde at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Med Hensyn til Sigtelsen for Hazardspil afvises Sagen. Iøvrigt bør Landsoverrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Klubien og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tildales Niels Christensen Alstrup for Bedrageri og Hazardspil. Tiltalte har vedgaaet, at han, der den 22 Marts d. A. om Aftenen paa et Værtshus i Silkeborg var truffen sammen med Gaardmand Ludvig Lassen af Nedergaard Mark og Husmand Jeppe Sorensen af Løve Mark samt to andre Personer og som derefter var med disse 4 Personer gaaet over i et nærliggende, af forhenværende Værtshusholder Simon Simonsen beboet Sted for at spille Kort, har først en kort Tid spillet med dem et Spil, der kaldes „Napoleon“ og derpaa indtil den næste Dags Formiddag mellem Kl. 8 à 9, „Trekort“ i hvilket Spil Ludvig Lassen dog ikke deltog, samt at Tiltalte ved denne Lejlighed har vundet omtrent 65 Kr. fra Jeppe Sorensen, der maa antages at have været meget beruset. Da de to ovennævnte Spil, efter hvad der under Sagen er oplyst, imidlertid maa betragtes som Kunstsplil, hvis Udfald ikke beror paa Lykken alene, men ialfald tildels paa de Spillendes Indsigt og Færdighed, kan Tiltalte ikke ved at deltage i samme anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Frd. 6 Oktober 1753, og det maa derfor billiges, at han, forsaavidt angaar Sigtelsen for Hazardspil, ved Underrettsdommen er frifunden for Aktors Tiltale. Derimod maa det ved hans egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han har gjort sig skyldig i Bedrageri, idet han, der efter sin Forklaring ogsaa ved tidligere Lejligheder har gjort sig skyldig i falsk Spil, har vedgaaet ved den ovennævnte Lejlighed at have nogle Gange, som han har udtrykt sig „pakkot Kortene“, idet han, naar han umiddelbart før Givningen samlede Kortene sammen, sørgede for at faa nogle gode Kort anbragte saaledes i Bunken, at de ved Givningen kunde ventes at falde paa hans Haand. Forsaavidt han endvidere sigtes for ved samme Lejlighed oftere at have givet sig selv 4 Kort istedetfor 3, for at kunne kaste det daarligste af de 4 Kort bort og saaledes vinde en Fordel fremfor sine Medspillende, da har han vel indrommet, at han undertiden, naar han gav Kort, fik et formange, men han har paaستااet, at dette skete af Vanvare uden Hensigt at bedrage sine Medspillende, og efter Omstændighederne findes der ikke tilstrækkelig Foje til at forkaste dette Anbringende. Tiltalte har under Sagen erklæret sig villig til at erstatte Jeppe Sorensen 65 Kr. For sit ovennævnte Bedrageri vil Tiltalte, der er født i Aaret 1856 og som ifølge Hammerum Herreds Politiretsdom af 16 August 1879 har for Meddelagtighed i Overfald været anset med en Bøde til bemeldte Herreds Politikasse af 12 Kr., være at anse efter Straffelovens § 255 med en Straf, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 2 Gange 5 Dage.

Onsdagen den 12 November.

Nr. 232.

Advokat Nellemann

contra

Gaardejer Chr. Rasmussen (Def. Klubien),

Veter-Flakkebjerg Herreds Politirets Dom af 12 Juni 1884: Tiltalte Gaardejer Chr. Rasmussen af Lille Egede, Boeslunde Sogn, bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 September 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Sagens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Casse og Bøcher, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Under Hensyn til den nøje Forbindelse, der maa anses at være mellem det paagældende Møllebrug og det i Møllehuset for Mølleforpagteren indrettede mindre Bageri, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Advokaterne Nellemann og Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vesterflakkebjerg Herreds Politiret hertil indankede Sag, hvorunder Gaardejer Chr. Rasmussen af Lille Egede tiltales for i en Afstand af 8 Alen 17 Tommer fra den ham tilhørende Vindmølle at have opført en til Bageri og Beboelse for en ugift Møllersvend indrettet Bygning, er ved den af Tiltalte afgivne Forklaring i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste Følgende

godtgjort. Den omtalte Mølle er bygget 1876 og var oprindelig kun bestemt til Tiltaltes eget Brug, men da Tiltalte 1882 besluttede at leje Møllen ud, var det nødvendigt at opføre den omhandlede Bygning, for at Lejerne af Møllen kunde bo i samme, og i det påfølgende Aar indrettede Tiltalte efter Mølleforpagterens Ønske et Bageri i Bygningen saaledes, at denne, der oprindelig var 8 Alen lang og 8 Alen dyb, nu er 16 Alen lang og 8 Alen dyb. Det er fremdeles oplyst, at den nævnte Bygning er den eneste Bygning, der findes i Møllens Nærhed, idet Møllen ellers er beliggende paa en Banko frit paa Marken. Da den omhandlede Bygning nu findes at maatte betragtes som det til den nævnte Mølle hørende Møllerhus, og da dette findes at maatte gjælde om Bygningen i dens Helhed, uanset at der i en Del af Samme er indrettet et Bageri, kan Tiltalte ikke anses at have gjort sig skyldig i nogen Overtrædelse af Lov om Brandpolitiet paa Landet m. m. af 2 Marts 1861 § 3 og Tiltalte vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale i denne Sag, og da Underretsdommen er kommen til samme Resultat, vil den saaledes være at stadfæste.

Nr. 238.

Advokat Nellemann

contra

Anton Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Horns Herreds Extrarets Dom af 28 Juni 1884: Tiltalte Anton Jensen af Lendum bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage samt udrede alle af Aktionens flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Hesse, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 1 September 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold bliver han at anse efter Straffelovens §§ 229 Nr. 3 og 268, sidste Stykke, sammenholdte med §§ 37 og 21. Straffen vil kunne bestemmes til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 50 Dage. Tiltalte maa derhos udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Anton Jensen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i halvtredsindstyve Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Nellemann og Højesteretssagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Anton Jensen for Bedrageri og Falsk. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der fra November f. A. var af sin Svoger, Landpostbud Lars Chr. Sorensen, dog uden vedkommende Postmesters Tilladelse, antagen som Medhjælper mod en aarlig Løn af 200 Kr. samt Kost og Logis, og som den 19 eller 20 Marts d. A. for sin Svoger skulde besørge Posten, hvori fandtes en Pakke i Papir med Adressebrev til Laura Larsen i Slustrup, fra Gjørnum Skole til Lendum, har aabnet Pakken, der bestod af en Cigarkasse med 3 Appelsiner og noget Flitterstads, der var bestemt til Dукketøj, og tilegnet sig Indholdet, hvoraf han spiste Appelsinerne, medens han bar Kassen med det øvrige Indhold hjem, hvor han forærede det Sidste til sin Svogers Familie under Foregivende, at han havde kjøbt det i Lendum. Ved sin Hjemkomst udfyldte han den paa den medfulgte Postanmeldelse trykte Kvitteringsblanket med Ordene: „Slustrup, 20 Mads. Laura Larsen“, uden at forsøge paa at efterligne Adressatens Haandskrift, som var ham ubekjendt, eller at fordreje sin egen Haandskrift, hvorefter han leverede Kvitteringen til Sorensen, som derpaa gav ham den tilbage, for at den kunde følge som Bilag med Kvitteringsbogen, hvilken Tiltalte afleverede i Gjørnum Skole, hvor Landpostsagerne udvexles. Tiltalte har iøvrigt nærmere forklaret, at han, da Papiret, hvori Cigarkassen var lagt, af Regnon var bleven vaadt og gnaet i Stykker, frygtede for at faa Skjænd, fordi han ikke havde passet

bedre paa, og at han ved at finde Indholdet af Kassen, hvis Laag hverken var lukket eller sommet fast, af saa ringe Værdi, tænkte, at han uden at paadrage sig noget videre Ansvar kunde lade være at aflevere Pakken, om hvis Afsendelse han ogsaa antog, at Adressaten mulig fremdeles kunde blive uvidende, hvilket Sidste imidlertid ikke skete, idet der snart efter skete Anmeldelse om den bortkomne Pakke. Appelsinerne ere vurderede til 10 à 12 Ore Stykket, hvorimod det paagjældende Flitterstads ikke kan antages at have haft nogen Pengeværdi, og Erstatning er frafalden af Vedkommende, der derhos har udtalt Ønsket om, at Sagen ikke maatte blive Gjenstand for offentlig Forfølgning. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født den 17 Marts 1867 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 256, jfr. § 253, og § 268, sammenholdt med §§ 37 og 21, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 40 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 164.   Højesteretssagfører Hansen
   contra
   Peter Nielsen Schmidt (Def. Nellemann),

der tiltales for Tyveri.

Kolding Herreds Extrarets Dom af 26 April 1884: Tiltalte Peter Nielsen Schmidt bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage; saa bør han og udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder Sakar til Aktor, Overretssagfører Schwensen 10 Kr. og Defensor, Sagfører Sorensen 8 Kroner. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 26 Mai 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sakar til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Fasting og Isachson, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Peter Nielsen Schmidt for Tyveri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der indtil 1 November 1882 i flere Aar havde arbejdet hos Gaardejer Claus Juhl i Varmark som Daglejer og senere siden Efteraaret 1883 indtil den 23 Marts d. A. tjent ham som Røgter, har, medens han saaledes har været i Arbejde hos Claus Juhl, gjort sig skyldig i forskjellige Tyverier, uden at Tidspunktet for ethvert af disse har kunnet nærmere oplyses. Tiltalte har saaledes flere Gange tilvendt sig Æg, som han fandt, dels i Kornhæssene, dels i Stalden og den til samme hørende Skjærelø, ligesom han ogsaa, naar han som Røgter kom paa Loftet over Vadskerhuset for at hente Grutning til Kreaturerne, har tilvendt sig mindst 3 Gange ca. $\frac{1}{2}$ Pd. Risengryn hver Gang af en der henstaaende Sæk, samt vistnok 2 Gange en Lomme fuld af Uld af den sammesteds henliggende Beholdning af Uld. Endvidere har han tilvendt sig fra Huggehuset en Øxe af Værdi 1 Krone samt en Hammer af Værdi 25 Ore, som han efter sin Forklaring vistnok tog i Borgestuen. Øxen og Hammeren ere bragte tilstede og udleverede Gaardejer Claus Juhl, der har ansat Værdien af Æggene til 60 Ore pr. Snes, Grynene til 20 Ore pr. Pd. og Ulden til 1 Kr. 16 Ore *), men iøvrigt frafaldet Krav paa Erstatning, hvorimod han har erklæret, at han ikke finder Anledning til for sit Vedkommende at frafalde Tiltale, forsaavidt saadant maatte kunne have Betydning med Hensyn til et eller flere af de foreliggende Tyverier. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, som det maa antages ved Juletid f. A., har tilvendt sig en Avlskarl Peter

---

*) udfaldet: •pr. Pd. •

Petersen tilhørende Lommekniv af Værdi 35 Ore, der laa i et Vindu i Hestestalden. Kniven er bragt tilstede under Sagen, og om Erstatning er der ikke Spørgsmaal. Endelig har Tiltalte vedgaaet engang i Vinter uden Tilladelse til sit Hjem at have medtaget en til 1 Kr. vurderet, Gaardejer Juhl tilhørende Ildersax, som han derefter har udlaaet til en Anden, men som iøvrigt er bragt tilstede under Sagen og udleveret Juhl, men Tiltalte har vedholdende benægtet at have havt til Hensigt at beholde den, hvorhos han vil have glemt at tilbagelevere den, og dette Anbringende findes efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes. Idet nu de ovenmeldte Tyverier af Æggene, Grynene og Ulden findes at maatte henføres under Straffelovens § 235, vil Tiltalte, der er født i Aaret 1852 og tidligere ifølge Kolding Herreds Extraretsdom af 20 Oktober 1876 har været straffet for 1ste Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Dage, være at anse for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230 samt efter § 235 og § 236, og da Straffen efter Sagens Omstændigheder findes ved Underretsdømmen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, saaledes være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 2 Januar 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairen.

Ny Række.   Høiesteretsaaret 1884—85.   Nr. 31-32.

Fredagen den 14 November.

Nr. 57.   Entreprenør **Emil Adalbert Abel**
(Hindenburg efter Ordre)

contra

Kaptajn **C. K. Christensen** (Hansen efter Ordre),

betr. Betaling af et Pengebeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 30 Juli 1883: Indstævnte, Kaptajn C. K. Christensen, bor til Citantinden, Frøken J. E. Seth, betale 98 Kroner med Renter heraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Juni 1881, til Betaling sker. Saa bør Indstævnte og til Citantinden udlevere det ovennævnte Gjælds-brev af 17 Juni 1880 eller i modsat Fald betale hende dets paalydende Beløb, 500 Kroner, ligeledes med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Juni 1881, til Betaling sker, men iøvrigt bør Indstævnte for Citantindens Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves. Der tillægges Høiesteretsadvokat Hindenburg i Salær 80 Kr., som udredes af det Offentlige. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

Foreløbig bemærkes, at Jenny Elvira Seth, der var Sagsøger i foregaaende Instant, er indtraadt i Ægteskab med Entreprenør Emil Adalbert Abel, der er optraadt som Citant for Høiesteret.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at der ikke ved den i afdøde Overretssagfører Christensens Hovedbog

under 15 Januar 1881 for Citantens Hustru skete Kreditering af 4000 Kr. kontant er tilvejebragt Bevis for, at han skyldte hende dette Beløb, som hun selv har erkjendt ikke ved den Tid at have indbetalt til ham, ligesom hun heller ikke iøvrigt har tilvejebragt Bevis eller vis Formodning for, at hun tidligere har gjort andre Indbetalinger end de i hans Hovedbog anførte. Derimod maa Indstævnte tilpligtes i Henhold til en af Citanten nedlagt subsidiær Paastand at betale ham 500 Kr., for hvilke Citantens Hustru i Afdødes Hovedbog under 18 Juli 1880 under Betegnelsen: »kontant til Schönemann» er debiteret, idet hun ikke ses at være bleven fyldestgjort for dette Beløb, der efter de foreliggende Oplysninger nærmest maa antages af Christensen at være udlaant til Schönemann. Der kan nemlig ikke, som i Dommen sket, tillægges den af hende kort efter Christensens Død afgivne Erklæring nogen videre Betydning, allerede af den Grund, at der mangler tilstrækkelig Oplysning om Erklæringens nærmere Indhold, i hvilken Henseende kan fremhæves, at det ene af de to derom førte Vidner, efter hvad der er oplyst for Højesteret, er anset med Stratarbejde bl. A. for Falsk, begaaet forinden Vidneforklaringen afgaves.

Da Dommen ikke af Indstævnte er kontrapaaanket, vil det derhos have sit Forblivende ved, at Indstævnte er dømt til at betale Citantens Hustru, i hvis Sted Citanten nu træder, 98 Kr. med Renter og til at udlevere det i Dommen nævnte, af Lithograf A. Jacobsen udstædte Gjældsbrief eller betale dets paalydende Beløb 500 Kr. med Renter, og da endvidere Dommens Bestemmelser om Processens Omkostninger tiltrædes, vil den være at stadfæste med en Tilføjning om Indstævntes Forpligtelse til yderligere at betale 500 Kr. med Renter.

Processens Omkostninger for Højesteret blive at ophæve og de Parternes befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Indstævnte endvidere til Citanten betaler 500 Kroner med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 27 Juni 1881, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 2 Kroner. Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hanssen tillægges i Salarium for Højesteret, hver 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende Sag har Citantinden, Froken J. E. Seth, søgt Indstævnte, Kaptajn C. K. Christensen, der som eneste og myndig Arving efter sin afdøde Broder, Overretssagfører W. Klingberg Christensen har overtaget dennes Bo til privat Skifte og Deling, tilpligtet dels at betale 4000 Kr., som Citantinden vil have tilgode hos bemeldte Afdøde, der bestyrede hendes Formue, samt 98 Kr. for ydet Kost og Pleje til Afdøde i Tiden fra den 3 Februar til den 23 Marts 1881 eller ialt 4098 Kr. med Renter heraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 27 Juni 1881 til Betaling sker, dels at udlevere et i Boet efter bemeldte Afdøde forefundet, af Lithograf A. Jacobsen til Citantinden den 17 Juni 1880 udstedt Gjælds-brev, stort 500 Kr., eller i modsat Fald betale hende yderligere 500 Kr. med Renter som foranævnt, idet Citantinden derhos, saafremt det efter behørig aflagt og dokumenteret Regnskab maatte vise sig, at der tilkommer hende et mindre Beløb end de af hende paastaede 4000 Kr., subsidiært har paastaet sig dette Beløb tilkjendt. Citantinden, hvem der efter Sagens Inkamination er meddelt Bevilling til fri Proces, har endelig i ethvert Fald paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Sagens Omkostninger dels til hende, dels til det Offentlige efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til hendes beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Hindenburg, hvilket denne i alt Fald har paastaet sig tilkjendt hos det Offentlige. Indstævnte, der Intet har at erindre imod den af Citantinden paastævnte Post paa 98 Kr. for ydet Kost og Pleje til Afdøde, har derimod paastaet sig frifunden imod at betale dette Beløb med Renter som paastaet og sig tilkjendt Sagens Omkostninger skadesløst. Til Støtte for den af Citantinden nedlagte Paastand paa Udbetalingen af 4000 Kr. har hun henvist til en under Sagen fremlagt Udskrift af Afdødes Hovedbog, hvorfra det fremgaar, at der, efterat hendes Konto i Oktober 1880 var salderet, den 15 Januar 1881 under Betegnelsen „An kontant“ er krediteret hende det nævnte Beløb, idet hun vel har erkjendt, at hun ikke paa den nævnte Dag eller overhovedet i Aaret 1881 har gjort en saadan Indbetaling til Afdøde, men i Forbindelse dermed har paastaet, at hun desuagtet mindst har et saa stort Beløb tilgode hos Afdøde, til hvem hun i Løbet af Aarene 1879—80 foruden de i Afdødes Hovedbog indførte vil have gjort forskjellige andre Indbetalinger, der ikke ere blevne krediterede hende, hvorfor hun formener, at den under 15 Januar 1881 skete Anførsel i Afdødes Hovedbog maa være sket som en Anerkjendelse fra hans Side af, at han havde undladt at fore disse Indbetalinger til Indtægt for hende, og som en Erkjendelse af, at hun efter rigtig aflagt Regnskab vilde have et saadant Beløb tilgode. Men da Citantinden ikke imod Indstævntes Benægtelse har godtgjort eller endog blot tilvejebragt

nogen vis Formodning for, at der af hende er gjort andre Indbetalinger til Afdøde, end de i hans Hovedbog indførte, vil hendes Paastand om at erholde det hende den 15 Januar 1881 krediterede fulde Beløb udbetalt ikke kunne tages til følge, og det saa meget mindre, som der maa gives Indstævnte Medhold i, at hun ved den af hende til ham kort efter Overretssagfører Christensens Død ifølge tvende Vidners Udsagn afgivne Erklæring maa anses at have erkjendt, at Afdøde paa de af hende gjorte Indbetalinger og øvrige Mellemværende i det Hele kun skyldte hende 150 à 200 Kr. Under Hensyn til denne hendes Erklæring vil der herhos ej heller kunne tages noget Hensyn til hendes Paastand om, at Indstævnte i ethvert Fald maa være pligtig til at udbetale hende 500 Kr., hvilken Paastand er støttet paa, at et hende i Afdødes Hovedbog den 18 Juli 1880 under Betegnelsen „Kontant til Schonnemann“ debiteret Beløb af 500 Kr. skal være hende ganske uvedkommende — og det uanset, at Indstævnte ikke har set sig istand til at godtgjøre Afdødes Berettigelse til at debitere Citantinden for dette Beløb. Derimod findes Citantindens Paastand paa at faa det ovennævnte til hende udstedte Gjældsbrief udleveret eller i modsat Fald at faa dets paalydende Beløb med de krævede Renter betalt at maatte tages til følge, idet Indstævnte ikke imod hendes Benægtelse har godtgjort Rigtigheden af sit Anbringende om, at det paagjældende Laan skulde være ydet af Afdøde selv og paa hans Vegne, og der derhos heller ikke kan gives Indstævnte Medhold i, at Citantinden ved sin ovenomhandlede Erklæring skulde være afskaaret fra at fordre dette, som det maa antages, hende tilhørende Gjældsbrief udleveret af Boet. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og vil der være at tillægge den for Citantinden beskikkede Sagfører, Højesteretsadvokat Hindenburg, hvis Sagforelse har været lovlig, i Salær 80 Kr., der udredes af det Offentlige. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Mandagen den 17 November.

Nr. 157. Grosserer **H. Gad** (Ingen)
contra
Kjøbmand **M. Jørgensen** (Ingen).

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig Inder møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod

Sølv til Vor Frelzers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 190.

Advokat Hindenburg

contra

Niels Hansen (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Skovby Herreds Extrarets Dom af 29 Februar 1884: Tiltalte Røgter Niels Hansen af Skaarup bør at straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Sagfører Hubert 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Møller 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Juni 1884: Tiltalte Røgter Niels Hansen bør hensættes i simpelt Fængsel i 4 Dage. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Wolff, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden bliver at forkorte til 2 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til to Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Skovby Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Røgter Niels Hansen for Tyveri, og har han i saa Henseende vedgaaet, hvad ogsaa stemmer med det iøvrigt Oplyste, at han, der kort før November f. A. var kommen i Tjeneste hos Gaardejer Mads Jørgensen i Reveldrup, har, da han en Dag i Slutningen af November f. A. skulde møde i Bogense i Anledning af en Sag, han havde med sin forrige Husbond, Gaardejer Eiler Nielsen i Skaarup, uden vedkommende Ejers Tilladelse iført sig dels en sin daværende Husbond tilhørende gammel, i høj Grad fulmet og iturevet til 50 Øre vurderet Frakke, der hængte i en Gang og som hans Husbond i Tjenestetiden af og til havde laant ham, naar han skulde et eller andet Sted hen, dels et sin Medtjener, Røgter Christen Jensen tilhørende Par gamle, til 33 Øre vurderede Træsko, der stod i deres fælles Kammer, og som han tidligere havde laant af denne, og dermed begivet sig til Bogense, hvorpaa han, efter der at være bleven forligt med sin forrige Husbond, strax gik hjem til denne, iført Frakken og Træskoene, hvilke Gjenstande han beholdt, indtil der i den Anledning i Begyndelsen af indeværende Aar blev indledet Undersøgelse imod ham. Under et paa Overrettens Foranledning optaget Reassumtionsforhør har Tiltalte derhos forklaret, at det, da han ved sin Bortgang fra Reveldrupgaarden medtog de ovenomhandlede Gjenstande, ikke var hans Hensigt at tilbagelevere disse, og at han heller ikke senere har havt dette til Hensigt, men at han forøvrigt efter at være fulgt hjem med sin forrige Husbond, hverken har brugt Frakken eller Træskoene; og naar Tiltalte vedblivende har paastaet, at hans daværende Husbond saa ham gaa bort fra Gaarden, iført Frakken, da vil der ikke kunne tages noget Hensyn til dette Anbringende, der staar i bestemt Modstrid med de af bemeldte hans Husbond og en sammesteds tjenende Pige afgivne Forklaringer. Det af Tiltalte saaledes udviste Forhold med at tilegne sig saavel den omhandlede Frakke, som det ommeldte Par Træsko, findes efter de dermed forbundne Omstændigheder at maatte henføres under Straffelovens § 235, og da Ejeren af Frakken har forlangt ham tiltalt, medens et saadant Forlangende ikke er stillet af Træskoens Ejer, vil han, der er født den 21 November 1858 og ikke tidligere har været straffet, ikke kunne undgaa for Tilregnelsen af Frakken at anses med en Straf, der findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 4 Dage, og i Overensstemmelse hermed vil den indankede Dom, hvorved han for at have tilegnet sig saavel Frakken som Træskoene, ifølge Straffelovens § 228 er anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, være at forandre, medens dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes.

Nr. 144. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Niels Christian Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Hassing Refs Herreders Extrarets Dom af 3 April 1883: Tiltalte Niels Christian Jensen af Ørre bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Tiltalte udreder alle med hans Arrest forbundne og ellers af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Overretssagfører Lykke og Sagfører Abildhauge, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 21 Januar 1884: Den af Tiltalte Niels Christian Jensen under denne Sag forskyldte Straf bortfalder. Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr., til Defensor sammensteds 10 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver, udredes af Tiltalte. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

For det af Tiltalte udviste, i den indankede Dom fremstillede Forhold ved uden Bemyndigelse fra Knud Pedersens Side at forskaffe sig Varer udleverede hos Kjøbmand Madsen findes han at maatte anses efter Straffelovens § 257 og for sit Forhold ved at pantsætte den i Dommen ommeldte Symaskine, som han, efter hvad der for Højesteret er oplyst, havde lejet af Kjøbmand Kruse, saaledes at den, naar han i Leje havde betalt Maskinens Værdi, skulde være hans Ejendom, efter § 256, jfr. § 253. Straffen bliver at bestemme til simpelt Fængsel i 14 Dage, hvorhos Tiltalte vil have at betale i Erstatning til Knud Pedersen 53 Kroner 80 Øre samt at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Christian Jensen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa bør han og i Erstatning til Husmand Knud Petersen af Mølbæk betale 53 Kroner 80 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte

Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Hanssen og Advokat Hindenburg for Højesteret, 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Niels Christian Jensen for bedrageligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger har Tiltalte, efter tidligere at have ernæret sig som Skræder, siden Efteraaret 1882 rejst omkring og solgt Uldvarer, som han fik af Husmand Knud Petersen af Molbæk, og oprindelig forhandlede saaledes, at han og Knud Petersen skulde være halvt om den ved Salget indvundne Fortjeneste, men uden at der iøvrigt kan antages at have været truffet nogen nærmere Aftale imellem dem om, for hvis Risiko Varerne beroede, hvorledes Nettoudbyttet af Handelen skulde beregnes, hvornaar Knud Petersens Andel i den forventede Fortjeneste skulde udbetales ham m. V., og da der ved Knud Petersens Nærværelse i Thisted et Par Uger for Jul 1882 fandt en Opgjørelse Sted imellem dem, hvorved det viste sig, at Tiltalte ved denne Handel var bleven Knud Petersen omtrent 250 Kroner skyldig, vilde Sidstnævnte efter sin Forklaring afbryde Forbindelsen med Tiltalte og ikke lade ham faa flere Varer, men lod sig dog, idet Tiltalte ved samme Lejlighed betalte ham 30 Kroner, overtale til at overlade Tiltalte Varer for 50 Kr., hvorhos det maa antages, at Tiltalte efter de stedfundne Forhandlinger efter den Tid skulde handle for egen Regning, dog saaledes, at han kunde tilbagelevere Knud Petersen, hvad han ikke solgte af de af denne modtagne Varer. Tiltalte har nu erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han — som det maa antages, — kort efter det saaledes Passerede — har henvendt sig til Kjobmand Jens Peter Madsen af Svankjær, der havde en Del Knud Petersen tilhørende Uldvarer til Forhandling, og uden særlig Bemyndigelse fra Knud Petersens Side har, idet han angav, at han handlede for denne, paa hans Vegne forlangt nogle af disse Varer udleverede, samt at han paa Madsens Forslag om at tage hele hans Beholdning deraf, har ladet sig denne med Undtagelse af en islandsk Nattrøje, til en samlet Værdi af ca. 50 Kr., udlevere uden Betaling, hvilken han — der maa antages derefter at have solgt Varerne — heller ikke senere har erlagt. Tiltalte har imidlertid paastaet, at han ikke herved har tilsigtet at bedrage Knud Petersen, idet han nærmere har forklaret, at han af Knud Petersen havde Tilladelse til hos Gjæstgiver Jacobsen i Thisted, som havde Oplag af Knud

Petersens Uldvarer, at faa udleveret af disse Varer, hvad han havde Brug for til sin Handel, men at det var ham bekendt, at Jacobsen ikke havde Varer af den Slags, som han i Øjeblikket behøvede, og at han derfor antog, at han i Henshold til den ommeldte Tilladelse maatte være berettiget til at forlange de hos Madsen beroende Varer, der netop vare af den Slags, han skulde bruge, udleverede af denne, for hvem han ogsaa vil have omtalt den ham givne Tilladelse til at faa Varer hos Jacobsen, og vel har Knud Petersen — der udtrykkelig har erkjendt det for rigtigt, at Tiltalte kunde faa Varer udleverede hos Gjæstgiver Jacobsen — anbragt, at dette kun kunde ske mod Betaling, men da der, efter hvad der foreligger, i alt Fald ikke er Foje til at antage, at der har været truffet bestemt Aftale i saa Henseende, medens der derimod efter det Foranførte maa antages ogsaa paa den Tid, hvorom der her er Spørgsmaal, vedblivende at have bestaaet en fast Forretningsforbindelse imellem Tiltalte og Knud Petersen, findes Tiltaltes ommeldte Forklaring efter Omstændighederne ikke at kunne forkastes, og da der derhos Intet er oplyst, der giver Foje til at antage, at det var Tiltaltes Hensigt, da han lod sig de pangjældende Varer udlevere af Madsen, ikke at betale dem, kan Tiltalte ikke anses ved sit heromhandlede Forhold at have paadraget sig noget Strafansvar, hvad ogsaa maa gjælde, forsaavidt det efter det Oplyste maa antages, at en Del af den Gjæld, hvori han ved Opgjørelsen i December 1882 var kommen til Knud Petersen, hidrørte fra, at han havde forbrugt af de ved Salget indkomne Penge til sit Underhold paa Rejsen, og der er navnlig ingen Foje til at antage, at han — der har erklæret at ville efterhaanden afbetale sin Gjæld til Knud Petersen — har havt til Hensigt at unddrage sig Betalingen deraf. Forsaavidt Tiltalte derimod endvidere har erkjendt, hvad ogsaa stemmer med Sagens andre Oplysninger, at han, der af Kjøbmand Kruse i Holstebro havde kjøbt en Symaskine for 56 Kroner paa Vilkaar, at den først skulde blive hans Ejendom, naar hele Kjøbesummen var betalt, har for at bevæge Knud Petersen til at overlade ham paa Kredit Uldvarer til Forhandling, givet denne den ommeldte Symaskine i haandfaaet Pant, uagtet Tiltalte endnu stod til Rest paa Kjøbesummen med 20 Kr., hvilket Beløb Tiltalte dog vil have ment med Lethed at kunne betale Kruse — der ogsaa under Sagen har afgivet en skriftlig Erklæring, hvorefter Forholdet imellem ham og Tiltalte i Henseende til den pangjældende Symaskine nu er jævnet — maa Tiltalte anses at have gjort sig skyldig i et svigagtigt Forhold, der maa paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 257, men da Tiltalte — der er født i Aaret 1863 og ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet — under Sagen har været arresteret fra den 8 Februar f. A. til, som det maa antages, den 2 Marts næstefter, findes den af ham saaledes lidt

Varetrægsarrest i Medfør af Straffelovens § 58 at kunne træde i Stedet for den af ham efter det Nysanførte forskyldte Straf, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 216. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Lars Eckhardtsen eller Eggertsen (Def. Hansen),
 der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Vends Herreds Extrarets Dom af 16 Juli 1884: Arrestanten Lars Eckhardtsen eller Eggertsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar, saa bør han og udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Schmidt, 10 Kr. og Defensor, Sagfører Brandt, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 September 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor ved Overretten, Prokuratorerne Leth og Engberg, betaler Arrestanten Lars Eckhardtsen eller Eggertsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Asmussen og Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vends Herreds Extraret hertil indankede Sag er Arrestanten Lars Eckhardtzen eller Eggertsen aktioneret for Tyveri og Bedrageri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at han har gjort sig skyldig i disse Forbrydelser. Da nemlig Arrestanten, der arbejdede som Daglejer hos Gaardmand Niels Jørgensen i Brænderup, den 9 Juni d. A. skulde kjøre med sin Husbond til Eiby Mose, hvor han skulde forblive i 14 Dage og udføre Torvearbejde for Husbonden paa Akkord, tilvendte han sig, for han forlod Gaarden, en Karlen Anders Hansen tilhørende blaåtærnet Bonuldsfrakke, der hang i Karlekammeret, og en samme tilhørende Hørgarns Skjorte, der hang i et andet Kammer, med hvilke Gjenstande han samme Dag, uden at have udført noget Arbejde i Mosen, forlod denne, idet han tillige medtog en Anders Hansen tilhørende Jernskovl, som var medgivet ham til Arbejdet, hvorefter Arrestanten, der samme Dag af sin Husbond havde modtaget 3 Kr. i Forskud paa det ommeldte Torvearbejde, vandrede om og søgte Arbejde andetsteds, indtil han den 12 Juni erholdt saadant, og under denne sin Omvandren vil han have solgt Skovlen. Frakken er vurderet til 2 Kr., medens Skjorten og Jernskovlen ere ansatte til en Værdi af henholdsvis 2 Kr. og 1 Kr. Arrestanten, der er født den 24 September 1835, har tidligere oftere været straffet, senest ifølge Højesteretsdom af 8 Februar 1881 efter Straffelovens § 232 for syvende Gang begaaet Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 3 Aar. De af Arrestanten nu begaaede Forbrydelser findes ved den indankede Underrettsdom af 16 Juli d. A. rettelig at være henforte under Straffelovens § 232, forsaavidt angaar Tilegnelsen af Frakken og Skjorten, under samme Lovs § 253, forsaavidt angaar Afhændelsen af Jernskovlen, og under samme Lovs § 257, forsaavidt angaar hans Forhold med Hensyn til de ham forstrakte 3 Kr. og da ogsaa den ved Dommen valgte Straf af Tugthusarbejde i 4 Aar efter Omstændighederne findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stulfæste.

Tirsdagen den 18 November.

Nr. 227. Højesteretssagfører Hansen
contra
Augusta Caroline Seiler (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Bedrageri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 September 1884: Arrestantinden Augusta Caroline Seiler bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Seidelin og Møller, 15 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestantinden Augusta Caroline Seiler, der har opgivet at være 60 Aar gammel, hvilket af Retten er skønnet at stemme med hendes Udseende, og som oftere tidligere er straffet, blandt Andet ifølge denne Rets Dom af 13 Juni 1874, dels efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri, og dens § 253, dels efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 5, med Tugthusarbejde i 2 Aar, saunt senest ifølge Rettens Dom af 5 April 1881 efter Straffelovens § 232 for 7de Gang begaaet simpelt Tyveri med lige Arbejde i 3 Aar, er under nærværende mod hende for Tyveri og Bedrageri anlagte Sag ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende

Forhold. Medens hun i Sommeren dette Aar beboede et Værelse, der af Cigarhandler Carl Frederik Qvist var hende overladt til Brug mod, at hun skulde udføre Rengjøringsarbejde i hans Lejlighed, har hun dels i 2 forskellige Gange frastjaalet bemeldte Qvist og Hustru 3 Pudevaar og en Chemise, hvilke tilsammen til 2 Kr. vurderede Gjenstande beroede i uafsaasede Gjemmer i Lejligheden, dels i 2 Gange svigagtig pantsat et til 50 Ore vurderet Lagen, der af Qvist var hende overladt til Brug i ovennævnte Værelse, og et til 1 Kr. vurderet Lagen, der af Qvists Hustru var hende overleveret til Reparation, dels af et Pengebeløb, der af Qvist var hende overleveret, for at hun derfor skulde gjøre Indkjøb for ham, svigagtig tilegnet sig ca. 50 Ore. Endelig har hun den 23 f. M., da hun for at betle havde indfundet sig i Skomager Svend Harald Clausens Routik, stjaalet et paa Disken sammesteds henstaaende, til 9 Kr. vurderet Par Stovler. I Medfør af Foranstaaende vil hun være at anse efter Straffelovens § 232 for 8de Gang begaaet simpelt Tyveri samt efter samme Lovs § 253 efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar.

Nr. 242. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Jens Jensen (Def. Buntzen),

der tiltales for Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittegods eller dog Overtrædelse af Straffelovens § 236.

Holstebro Kjøbstads og Hjerm Ginding Herreders Extrarets Dom af 20 Juni 1884: Tiltalte Jens Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage samt betale til Holstebro Aktiebryggeri og Ælbrygger Teisen i Holstebro i Erstatning henholdsvis 3 Kr. 50 Ore og 2 Kr. og udrede Omkostningerne ved denne Aktion, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Brask og Defensor, Prokurator Poulsen, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 September 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor

og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Jens Jensen for Bedrageri og ulovlig Omgang med Hittogods eller dog for Overtrædelse af Straffelovens § 236. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i Holstebro Kjøbstad i 1883 har drevet Gjæstgavernæring uden Borgerskab og hertil oftere faaet leveret Øl paa Ankere fra Holstebro Aktiebryggeri, hvilke Ankere laantes ham, til Øllet var forbrugt, har beholdt et af bemeldte Ankere, gjennemsavet det og anvendt Stykkerne til Saltballier uden at underrette Bryggeriet herom. Tiltalte har vel anbragt, at det har været hans Hensigt at betale Ankeret, der havde en Værdi af 3 Kr. 50 Øre, og at han derfor ansaa sig berettiget til at gjennemsave det, men til dette Anbringende vil der saameget mindre kunne tages noget Hensyn, som han selv har erkjendt, at Bryggeriets Karl mange Gange efter Gjennemsavningen har været hos ham, uden at Tiltalte underrettede ham derom eller tilbød ham Betaling derfor, hvilken Betaling heller ikke senere er erlagt. Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte i November Maaned f. A. har tilegnet sig et Brygger Teisen tilhørende Olanker og benyttet det som Svinctønde, efterat have slaaet sammes ene Bund, der var mærket „Bryggeriet Fuglsang“, ud. Tiltalte har imidlertid i saa Henseende forklaret, at han antog, at det paa gjældende Anker, der efter hans Opgivende fra hans Indflytning i Mai 1883 i det af ham beboede Sted i fornævnte Kjøbstad skal have henligget i

i Haven til Stedet, tilhorte hans Husvært, og at han derfor, da denne i November f. A. fraflyttede Stedet uden at medtage Ankeret, ikke havde nogen Betænkelighed ved at tage det i Brug; men om der end under Sagen maa gaas ud fra, at han har antaget Værten som Ejer, uagtet dette tildels staar i Strid med de under Sagen tilvejebragte Oplysninger, vil der ikke kunne tages Hensyn til hans Anbringende om at have staaet i den Formening, at Værten ikke vilde have noget at erindre mod hans ommeldte Disposition over Ankeret, der er udleveret Teisen, og hans Forhold med at tilegne sig Ankeret og uden at oplyse det at benytte det paa den ommeldte Maade findes derfor at maatte tilregnes ham som ulovlig Omgang med Hittegods. Af de paagjældende Ejere er der nedlagt Paastand paa Erstatning af 3 Kr. 50 Ore for det forstnævnte Anker og af 2 Kr. for Beskadigelsen af det sidstmeldte Anker. For sit her omhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1859 og som — med Undtagelse af, at han i 1883 ifølge Politiretsforlig har erlagt en Bøde af 20 Kr. for ulovlig Brændevinsudskjænkning — ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 253 og 247 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, og da Underrettsdommen har samme Straffebestemmelse, og dens Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger billiges, vil bemeldte Dom saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 19 November.

Nr. 206.

Advokat Halkier

contra

Johanne Jørgensen (Def. Asmussen),

der tiltales for Tyveri og Betleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 23 August 1884: Arrestantinderne Johanne Jørgensen og Grethe Jørgensen, Petersens Enke, bør straffes, Johanne Jørgensen med Arbejde i Kjøbenhavnns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage. — — — Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Nyegaard, 40 Kr. til hver, udredes af Arrestantinden Johanne Jørgensen, dog saaledes at heraf in

solidum med hende Halvdelen tilsvares af Arrestantinden, Petersens Enke. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Blandt de i den indankede Dom ikke nærmere beskrevne Tyverier, som Johanne Jørgensen sigtes for at have begaaet, maa fremhæves et hos Cigarhandler Hansen den 24 eller 25 September f. A. paa en aaben Gaardsplads forøvet Tyveri af 2 hæklede Sengetæpper, vurderede til 20 Kr., fremdeles et hos Frøken Mønter den 2 Januar d. A. i et uafaaaset Kjøkken begaaet Tyveri af et Vækkeuhr og et Par Damestøvler, tilsammen vurderede til 14 Kr., samt endelig et hos Læge Lunds Enke den 7 s. M. ligeledes i et uafaaaset Kjøkken begaaet Tyveri af forskellige dels hende, dels hendes Datter og Tjenestepige tilhørende Gjenstande, ialt vurderede til 11 Kr. 75 Øre.

Med Hensyn til samtlige foranførte Sager, som tillige med en Del andre mistænkelige Koster ere forefundne i den i Dommen ommeldte Lejlighed, hvor nævnte Tiltalte havde Logis, er der af de Paagjældende aflagt Tillhjemlingsed og ført Ejendomsbevis; og medens Intet er fremkommet, som kunde tyde paa, at noget af de under Sagen omhandlede Tyverier skulde være udførte af nogen af de andre af Lejlighedens Beboere, vise samtlige Omstændigheder derimod saa bestemt hen paa, at det er Tiltalte, som har begaaet de tre foran nævnte Tyverier, at der maa anses tilvejebragt et efter Forordningen 8 September 1841 tilstrækkeligt Indiciebevis herfor.

Som Følge heraf og under Hensyn til de hende tidligere overgaaede Domme vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri og den Straf, hun herefter samt, som i Dommen rettelig antaget, efter Lov 5 Marts 1860 § 3 har forskyldt, bliver at bestemme til Tugthusarbejde i 3 Aar. Hun vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Johanne Jørgensen bør hensættes til Tugthusarbejde i 3 Aar samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium for Højesteret til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Asmussen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestantinden Johanne Jørgensen for Tyveri og Betleri og Arrestantinden Grethe Jørgensen, Petersens Enke, for Hæleri. Efterat Arrestantinden Johanne Jørgensen i Begyndelsen af indeværende Aar var bleven arresteret, som sigtet for Betleri, opstod der Mistanke om, at hun tillige havde gjort sig skyldig i Tyveri, og, da det oplystes, at hun havde havt Logis hos sin Søster, Arrestantinden Petersens Enke, der sammen med Arbejdsmand Johannes Christensen beboede en Lejlighed i Ejendommen Studiestræde Nr. 13, blev der af Politiet foretaget Visitationer i bemeldte Lejlighed, hvorved forefandt endel Gjenstande, som kunde antages erhvervede paa ulovlig Maade. Ved de i Sagen tilvejebragte Oplysninger maa det nu ogsaa anses bevist eller dog bragt til en høj Grad af Formodning, at flere af bemeldte Gjenstande i afvigte Efteraar og Vinter ere stjaalne fra Steder, hvortil Adgangen har været uhindret, og der maa ligeledes anses tilvejebragt endel Formodninger for, at disse Tyverier ere begaaede af Johanne Jørgensen. Hun har imidlertid vedholdende benægtet at have tilvendt sig bemeldte Gjenstande og overhovedet at have været i Besiddelse af disse, og, da der nu ikke er tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis til at forkaste Arrestantindens Forklaringer i saa Henseende, kan hun ikke anses overbevist om noget ulovligt Forhold med Hensyn til de nævnte Gjenstande. Forsaavidt Arrestantinden endvidere er sigtet for i afvigte Vinter at have frastjaalet Ane Sophie Frederiksen, Jensens Enke, en Portemonnæ, indeholdende 2 à 3 Kr., et Forklæde og et Par Strømper, findes Arrestantinden ej heller i saa Henseende mod hendes Benægtelse overbevist om noget ulovligt Forhold. Derimod har Arrestantinden tilstaaet, at have i afvigte Vinter gjort sig skyldig i Betleri her i Staden og, da der ikke findes, at kunne tages noget Hensyn til, at hun senere har tilbagekaldt denne Tilstaaelse, hvis Rigtighed er bestyrket af det iøvrigt Oplyste, vil hun i saa Henseende ikke kunne undgaa Strafansvar. Arrestantinden Johanne Jørgensen er født den 23 Januar 1844, og anset bl. A. ifølge Højesteretsdom af 25 Juli 1881 efter Straffelovens § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med Tugthusarbejde i 2 Aar og senest ifølge Dom, afsagt inden denne Rets 1ste Afdeling for offentlige Politisager den 12 Oktober f. A., efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 24 Dage. Som Følge af det Anførte, ville de være at anse: Arrestantinden Johanne Jørgensen efter Lov 3 Marts 1860 § 3, efter Omstændighederne med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 42 Dage. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til de befalede Sagførere, hvis Sagførelse har været lovlig,

40 Kr. til hver, ville være at udrede af Arrestantinden, Johanne Jørgensen, dog saaledes, at Arrestantinden Petersens Enke, heraf in solidum med hende vil have at tilsvare Halvdelen.

Nr. 248.

Advokat Nellemann

contra

Niels Andersen (Def. Halkier),

der tiltales for Betleri.

Nørvang-Tørrild Herreders Politirets Dom af 15 September 1884: Arrestanten Niels Andersen bør hensættes i Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage og betale denne Sags Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Oktober 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betaler Arrestanten 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 60 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til tresindstyve Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Halkier 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanten Niels Andersen for Betleri.

Ved Arrestantens egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Omstændigheder er det tilstrækkelig godtgjort, at han, der den 18 August d. A. uden Tilladelse havde forladt Fattiggaarden i Fredericia og derefter begivet sig til Sverrig, hvor han efter sin Forklaring havde Høstarbejde, har efter at være vendt tilbage til det sydlige Jylland, hvor han ogsaa vil have søgt Arbejde, men uden at kunne faa saadant, ernæret sig ved Betleri, indtil han den 1 September blev anholdt i Lindved. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der maa antages at være født den 21*) Marts 1824 og mange Gange tidligere har været straffet for Betleri, tildels i Forbindelse med Løsgjænger, senest ifølge Hammerum Herreds Politiretsdom af 30 April d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1, jfr. § 3, med Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 80 Dage, være at anse efter bemeldte Lovs § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder og idet det navnlig efter de foreliggende Oplysninger om hans Helbredstilstand findes betænkeligt at idømme ham Tvangsarbejde, skjønnes ved Politiretsdommen passende bestemt til Fængsel paa sædvanlig Fangekost i 48 Dage, og bemeldte Dom, ved hvilken det rettelig er paalagt Arrestanten at udrede Sagens Omkostninger, vil saaledes være at stadfæste.

Fredagen den 21 November.

Nr. 132. Detajlhandler **P. O. Thiesen** (Hindenburg)

contra

Handelsfirmaet **J. J. Lachmann** (Alberti),

betr. Betaling for et Parti Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 April 1884: Indstævnte, Detajlhandler P. O. Thiesen, bør til Citanten, Handelsfirmaet J. J. Lachmann, betale 593 Kr. 79 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 15 November 1883, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

---

*) Ifølge fremlagt Daabsattest er Fødselsdatoen den 20 Marts.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning ikke for Højesteret er Spørgsmaal om at tillægge Indstævnte de ham ved den indankede Dom ikke tilkjendte Rentebeløb, vil Dommen i Henhold til de deri under den øvrige Del af Sagen anførte Grunde, og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger maa blive uden Indflydelse paa Udfaldet, være efter Indstævntes Paastand at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Sø- og Handelsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Handelsfirmaet J. J. Lachmann søger i nærværende Sag Indstævnte, Detajlhandler P. O. Thiesen til Betaling af 638 Kr. 93 Øre for Varer, der ifølge fremlagt Konto-Kourant af Citanten ere solgte og leverede til Handelsfirmaet „Brødrene Olsen“ i Nykjøbing paa Falster i Tiden fra 20 Februar til 29 Juni 1882, med Renter af Beløbet 7 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato den 15 November 1883, indtil Betaling sker og Sagens Omkostninger skadesløst. Indstævnte har principaliter paastaaet sig frifunden imod at betale Citanten 29 Øre, hvorhos han har nedlagt tvende subsidiære Paastande. Sagens Omkostninger har han paastaaet sig tillagt skadesløs hos Citanten. I Følge det i Sagen Oplyste, løste Indstævnte i August Maaned 1881 Borger-skab som Kjøbmand i Nykjøbing paa Falster og etablerede sammesteds en Handelsforretning, som han drev under Firma „Brødrene Olsen“, uden at der om dette Firma skete nogen Anmeldelse til vedkommende Øvrighed. Den 11 April 1882 overdrog Indstævnte ved en saakaldet Kjøbe-Overdragelseskontrakt sin Kjøbmandsforretning med Varelager, Inventarium m. m. til Snedker Hans Gjerding og Indstævntes da mindreaarige Broder Hans Olsen, der forpligtede sig til at betale Indstævntes Kreditorer de disse ifølge Indstævntes Bøger skyldige Beløb, og faa Dage efter flyttede Indstævnte her til Staden uden at opsigte sit Borgerkab i Nykjøbing. Indstævnte vil Dagen efter, at den nævnte Forretningsoverdragelse var sket, skriftlig have under-

rettet sine Hovedkreditorer om denne, medens dog ingen saadan Underretning blev tilstillet Citanten, hvem Indstævnte skyldte et Beløb af 69 Kr. 29 Ore for en paa den fremlagte Konto-Kourant opført Varepost af 20 Februar 1882; hvorimod han den 15 April s. A., da han traf Citantens Pladsagent i Nykjøbing, Kjøbmand Boesen, ved en Auktion, ved hvilken Indstævnte for sin Afrejse lod bortsælge en Del Møbler, vil have underrettet Boesen, hos hvem han havde bestilt de af Citanten den 20 Februar 1882 leverede Varer, om at han havde solgt sin Forretning. Efter Overdragelsen fortsattes Forretningen under Firma „Brødrene Olsen“ uden at enten Snedker Gjerding eller Hans Olsen erhvervede Borgerskab paa Handel, og de øvrige paa Konto-Kouranten opførte Vareposter ere efter den Tid leverede bemeldte Firma af Citanten efter Bestilling af Hans Olsen til Citantens nævnte Pladsagent. I det Citanten nægter, at det har været bekjendt enten for Citanten selv eller for Pladsagenten Kjøbmand Boesen, at Indstævnte havde overdraget sin Forretning, og at denne ikke længer dreves for hans Regning, forend Indstævnte i Lollands-Falsters Stiftstidende for 13 Juli 1882 indrykkede Bekjendtgjørelse herom, formener Citanten, at Indstævnte maa hæfte for Betaling af de Firmaet „Brødrene Olsen“ ifølge Konto-Kouranten indtil den 29 Juni s. A., altsaa for Underretningen gaves, krediterede Varer. At Indstævnte, som af ham anført, den 15 April 1882 har meddelt Kjøbmand Boesen, at han havde solgt sin Forretning, er ikke bevist. Vel har Boesen som Vidne forklaret, at han ikke erindrer, om Indstævnte, da de den ommeldte Dag traf hinanden ved Auktionen, fortalte, at han havde solgt sin Forretning, men han har derhos forklaret, at det først, da Indstævnte ca. 6 Uger, efter at han var fraflyttet Nykjøbing kom tilbage til denne By og opsagde sit Borgerskab der — hvorved maa antages at være sigtet til den Tid, da Indstævnte indrykkede den fornævnte Bekjendtgjørelse i Stiftsavisen; — blev ham bekjendt, at Indstævnte havde solgt sin Forretning. Ej heller kan det imod denne Vidnets Forklaring tillægges nogets Betydning, at Indstævntes Broder Hans Olsen som Vidne har forklaret, at han i April eller Mai 1882 har meddelt Kjøbmand Boesen, at han og Snedker Gjerding havde overtaget Forretningen, saa meget mindre som bemeldte Hans Olsen efter sit Slægtskab til Indstævnte ikke kan anses som et habilt Vidne. Iøvrigt har Indstævnte til Støtte for sin principale Paastand anført, at det af ham førte Firma, da ingen Anmeldelse om det havde fundet Sted, ikke havde retlig Existens, hvorfor han ej heller kunde afmelde det, og at han, uagtet han ikke sammen med Forretningen havde overdraget Ret til at benytte Firmaet, ikke kunde forhindre dem, til hvilke han havde overdraget Forretningen, fra at benytte det. I det Indstævnte derhos har nægtet, at han siden Overdragelse af Forretningen

fandt Sted den 11 April 1882, har havt nogen Del i denne, og at de til Firmaet efter den Tid hos Citanten bestilte Varer ere bestilte for hans Regning eller efter Bemyndigelse fra ham, har han bemærket, at der, naar han solgte Forretningen, formentlig ikke kunde paahvile ham nogen Forpligtelse til at underrette Forretningens Kreditorer om den skete Overdragelse, og at Undladelse deraf ikke kunde have til Følge, at han kom til at hæfte for de Forretningen eller Firmaet efter Overdragelsen paa dragne Forpligtelser; hvorimod det maatte være Citantens Sag, naar han vilde sælge Varer til Firmaet paa Kredit, at undersøge, hvem der til enhver Tid var Indehaver af dette. Da kun den første paa Konto-Kouranten opførte Varepost til Beløb 69 Kr. 29 Øre er bestilt for Overdragelsen skete, formener han, at han kun kan være pligtigtig at hæfte for denne; men da i Følge Konto-Kouranten dette Beløb den 24 Mai 1882 er betalt af Firmaet paa de 29 Øre nær, mener han, at han maa være at frifinde mod at betale Citanten disse 29 Øre. Da Citanten imidlertid allerede i Februar 1882 var traadt i Forretningsforbindelse med Indstævnte som Indehaver af Firmaet „Brødrene Olsen“ og til Firmaet havde leveret paa Kredit den første paa Konto-Kouranten opførte Varepost, maatte Citanten, naar Forretningen vedblev at drives under samme Firma og ingen Underretning gaves Citanteu om den skete Overdragelse af Forretningen, have fyldestgjørende Grund til at antage, at denne vedvarende blev drevet for Indstævntes Regning, og naar Indstævnte ikke vilde tilsvare Betalingen af de Firmaet efter Overdragelsen af Citanten krediterede Varer, maatte det have paaaligget Indstævnte at underrette Citanten om, at Firmaet eller Forretningen ikke længer drevs for hans Regning. Vel er det ikke imod Indstævntes Benægtelse oplyst, at hans Broder Hans Olsen. der medens Indstævnte drev Forretningen, skal have været i hans Tjeneste som Kommiss, og som i den Tid ofte bestilte Varer til Firmaet, den Gang har havt nogen almindelig Bemyndigelse fra Indstævnte til at foretage saadanne Bestillinger, hvorimod disse, efter hvad Indstævnte har anbragt, skulle være skete efter dertil af ham hver Gang given Bemyndigelse; men om det end herefter, naar Citanten og Citantens Pladsagent i Nykjobing formente, at Forretningen vedblivende drevs for Indstævntes Regning, maatte være deres Sag ogsaa med Hensyn til de Bestillinger til Firmaet, der foretoges af Hans Olsen, efter at Overdragelsen var sket, at forsikre sig om, at han havde Bemyndigelse fra Indstævnte til at foretage Bestillingerne, ved hvilke Indstævnte ellers ikke kunde være bunden, maatte Citanten, naar de bestilte Varer modtoges og beholdtes af Firmaet, være berettiget til at antage, at saadan Bemyndigelse havde været tilstede, og Indstævnte maatte, naar Firmaet modtog og beholdt Varerne, blive pligtigt at betale disse. Af det foran Anførte vil det fremgaa, at Indstævntes subsidier 6

Paastand, der gaar ud paa, at Indstævnte paa Grund af den Meddelelse om Forretningens Overdragelse, som Hans Olsen i April eller Mai 1882 vil have givet Kjøbmand Boesen om Forretningens Overdragelse, kun tilpligtes at betale de Firmaet i Juni 1882 leverede Varer, ikke kan tages til Følge. Derimod findes Indstævnte overensstemmende med hans mest subsidiære Paastand at maatte fritages for at tilsvare Citanten de tvende paa Konto-Kouranten resp. med 13 Kr. 37 Øre og 31 Kr. 77 Øre opførte Renteposter à 6 pCt. af de debiterede Vareposters Beløb, til hvilke Renters Beregning der savnes Hjemmel, og disse tvende Beløb ville derfor være at fradrage de paastævnte 638 Kr. 93 Øre, hvorefter Indstævnte vil blive tilpligtet at betale Citanten 593 Kr. 79 Øre, hvoraf han vil have at tilsvare Renter 5 pCt. p. a. fra den 15 November 1883, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempel-overtrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 241. Højesteretssagfører Bagger

contra

Niels Peder Johansen, ogsaa kaldet Rabe (Def. Halkier),

der tiltales for Tyveri eller Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 4 Oktober 1884: Arrestanten Niels Peder Johansen, ogsaa kaldet Rabe, bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være, dog at han udreder Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Møller og Hvalsoe, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da der af Salværens Enke ikke blot er aflagt Tilhjemlingsed, men tillige ført Ejendomsbevis med Hensyn til den i den indankede Dom omhandlede, i Tiltaltes Besiddelse forefundne Dyne, og der intet Hensyn kan tages til hans ganske ubestyrkede, vaktende og i Strid med Sagens Oplysninger værende Anbringende om, at han i god Tro har kjøbt Dynen af den i Dommen nævnte Person, vil han i Medfør af L. 6—17—10 og 11 og Forordningen af 8 September 1841 § 6 samt under

Hensyn til den ham tidligere overgaaede Dom være at anse efter Straffelovens § 238 for 2den Gang begaaet Hæleri. Straffen findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Niels Peter Johansen, kaldet Rabe, bør hen-sættes i Fængsel paa Vand og Brød i tre Gange fem Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder de ved Kriminal- og Politirettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesterets-sagfører Bagger og Advokat Halkier for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Niels Peder Johansen, 'ogsaa kaldet Rabe, der er født den 11 Januar 1856 og ved denne Rets Dom af 1 Mai 1877 anset efter Straffelovens §§ 229 Nr. 4 og 238 med Forbedringshus-arbejde i 8 Maaneder, tiltales under nærværende Sag for Tyveri eller Hæleri og sigtes for at have gjort sig skyldig heri med Hensyn til en i hans Værge forefunden Dyne af Værdi 12 Kr., hvilken Marie Mathilde Brun, Salversens Enke, har gjenkjendt som sin Ejendom og hende frastjaalen i Februar Maaned d. A. tilligemed nogle andre Gjenstande ved Indbrud i et af hende benyttet Pulterkammer i Ejendommen Evaldsgade 6. Arrestanten har imidlertid nægtet sig skyldig i det ham paasigtede Forhold og forklaret, at han i nævnte Maaned i god Tro har kjøbt Dynen for 3 Kr. af Carl Christian Knud Jensen, der, medens Under-søgelsen i denne Sag fundt Sted, har hensiddet arresteret her ved Retten under en anden Sag og senere som sindsforvirret er indlagt paa St. Hans Hospital, og ihvorvel Rigtigheden af denne Forklaring bestemt er modsagt af Jensen og heller ikke iøvrigt er bestyrket, findes det dog, efter hvad der foreligger, betænke-ligt at forkaste den. Arrestanten vil derfor blive at frifinde for Aktors Tiltale, dog med Forpligtelse til at udrede Aktionens Omkostninger.

Nr. 240. Højesteretssagfører Hansen
 contra
 Søren Jørgensen (Def. Bagger),

der tiltales for bedrageligt Forhold.

Ramsø-Thune Herreders Extrarets Dom af 18 Juli 1884: Tiltalte, Parcellist Søren Jørgensen af Truelstrup, bør straffes med simpelt Fængsel i 8 Dage. Saa bør Tiltalte og betale i Erstatning til Kreaturkommissionær Hans M. Mouritzen af Kjøbenhavn 459 Kr. 62 Øre samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Jacobsen og Hude, 10 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 19 September 1884: Tiltalte, Parcellist Søren Jørgensen af Truelstrup, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa bør han og i Erstatning til Kreaturkommissionær Hans M. Mouritzen betale 459 Kr. 62 Øre med Rente af 386 Kr. 33 Øre à 5 pCt. p. a. fra den 14 September 1883 til Betaling sker. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande, og bør Tiltalte til Prokuratorerne P. A. Petersen og Casse for Overretten betale i Salær 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dcm anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførererne Hansen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Ramsø-Thune Herreders Extraret hertil indankede

Sag aktioneres Tiltalte Parcellist Søren Jørgensen af Truelstrup for bedrægligt Forhold. Ifølge Rekvisition af Kreaturkommissionær Hans M. Mouritzen blev der den 14 September 1883 til Fyldestgjørelse af et af Tiltalte med bemeldte Mouritzen den 24 November 1882 inden Roskilde Distrikts Forligskommission indgaaede Forlig angaaende Betalingen af en Fordring stor 386 Kr. 33 Ore med Renter og Omkostninger hos Tiltalte foretaget en Exekutionsforretning af Kongens Foged i Ramso-Thune Herreder, under hvilken Fordringen blev opgjort til 551 Kr. 88 Ore, for hvilket Beløb med videre paaløbende Renter og Omkostninger der blev givet Udlæg bl. A. i 2 Tiltalte tilhørende hvide Grise, vurderede til 20 Kr. og i den paa Tiltaltes Lejested værende utærskede Sæd, anslaaet til c. 10 Tdr. Rug, 25 Tdr. Byg og 20 Tdr. Havre og Blandingskorn og vurderet ialt til 500 Kr., idet Udlæggets Retsvirkninger af Fogeden blev betydet Tiltalte, der beholdt Gjenstandene i sin Besiddelse. Under nærværende Sag har Tiltalte imidlertid vedgaaet, at han i Tidsrummet inden den 8 April d. A. har solgt den ene af de udlagte Grise for nogle og tredive Kroner, som han har forbrugt i sin Husholdning, samt slagtet, saltet og tildels forbrugt den anden af Grisene, af hvilken kun 53 Pd. Flæsk ere komne Udlægshaveren tilgode, og at han endvidere har aftærsket til Forbrug i sin Husholdning, dels solgt, dels anvendt al den udlagte Sæd, af hvilken kun 1 Td. Havre er kommen Udlægshaveren tilgode, idet Tiltalte som Grund til dette sit Forhold har anført, at hans Familie var i Trang og at han ikke saa nogen anden Udvej til at underholde den. Ved de den 6 Maj og 16 Juni d. A. over de tilbageblevne udlagte Gjenstande afholdte Auktioner ere de udbragte til ikkun 92 Kr. 26 Ore, saa at der af Udlægssummen resterer 459 Kr. 62 Ore, hvilket Beløb Udlægshaveren har paastaet sig erstattet af Tiltalte med Renter 5 pCt. aarlig. For det af Tiltalte efter det Anførte udviste Forhold vil han, der er født den 16 Maj 1841 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 253 med en Straf, der findes at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Underrettsdommen, ved hvilken han er anset efter Straffelovens § 256, jfr. § 253, med simpelt Fængsel i 8 Dage, vil derfor forsaavidt være at forandre, hvorimod dens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Tiltalte, vil være at stadfæste, ligesom det ogsaa billiges, at den har paalagt Tiltalte at udrede i Erstatning til Kreaturkommissionær Mouritzen 459 Kr. 62 Ore, men der vil tillige efter dennes Paastand derom være at tillægge ham Renter à 5 pCt. p. a., dog kun af Forligets Hovedsum 386 Kr. 33 Ore, regnet fra Udlæggets Dato den 14 September forrige Aar.

Nr. 66. **Generaldirektoratet for Skattevæsenet**
(den konst. Kammeradvokat)

contra

Kancelliraad, Overretsprokurator **A. Müller** (Ingen),

betr. Stempl. af et Testamente.

Viborg Bythings Dom af 24 Januar 1883: Indstævnte, Kancelliraad, Landsoverretsprokurator Møller, heraf Staden, bør til Statskassen betale 966 Kr., men forøvrigt bør han for Tiltale af Citanten, den konstituerede Kammeradvokat, Højesteretsadvokat Buntzen efter Ordre for Generaldirektoratet for Skattevæsenet, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 August 1883: Indstævnte, Kancelliraad, Landsoverretsprokurator A. Møller, bør til Statskassen betale 1062 Kr., men iøvrigt for Tiltale af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet paa Statskassens Vegne, i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Det Idømte udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Naar henses til, at de i den indankede Dom omhandlede Legater til samlet Beløb 80,000 Kr. ifølge Indholdet af de testamentariske Dispositioner maa anses endelig at være blevne tillagte de Paagjældende som Arv ved Indstævntes Hustrus Død, saaledes at der paahvilede Indstævnte, naar han i levende Live skiftede — hvortil han maa antages at være forpligtet i Tilfælde af nyt Giftermaal — saavel som Boet efter hans Død en Forpligtelse til at udrede de nævnte Beløb, over hvilke Indstævnte efter den i Kontinuationstestamentet derom indeholdte Bestemmelse var uberettiget til at raade ved nogen testamentarisk Disposition, findes der ikke at være Foje til at opfatte de i bemeldte Kontinuationstestament brugte Udtryk: at den Længstlevende skulde være berettiget til i levende Live frit at disponere over samtlige Fællesboets Ejendele, paa den Maade, at den Længstlevende skulde være Ejer af samtlige disse Ejendele, derunder ogsaa indbefattet de 80,000 Kr., hvorover der var disponeret til Fordel for Andre, hvorimod Meningen nærmest maa antages at have været den, at give den Længstlevende i Forbindelse med Retten til at nyde Brugen og Indtægterne tillige Ret til frit at forvalte de paa-

gjældende Midler. At det ikke har været tiisigtet at overdrage den Længstlevende en større Ret end anført, bestyrkes ved, at dennes Stilling i Testamentet er betegnet som en Hensidden i uskiftet Bo, idet dette taler for, at det har været Meningen kun at tillægge den Længstlevende en dermei analog Raadighed.

Da det herefter ikke kan statueres, at de omhandlede 80,000 Kr. ere gaaede i Arv til Indstævnte, vil det ikke kunne paaligge ham at betale Arveafgift deraf, beregnet efter dette Beløbs Kapitalværdi, eller Stempelafgift videre end af ham indrømmet, og idet der, da Overretsdommen ikke er kontrapaaanket, ikke for Højesteret er Spørgsmaal om en Forandring af det idømte Beløb til Gunst for Indstævnte, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: I et af Indstævnte, Kancelliraad, Overretsprokurator A. Møller i Viborg og sammes Hustru, Ane Dorteia Møller, født Hagensen, der ingen Livsarvinger havde, den 17 Decbr. 1868 oprettet paa stemplet Papir til Taxt 4 Rdlr. skrevet Testamente, blev det blandt Andet bestemt, at Indstævnte, saafremt han overlevede sin Hustru, skulde være berettiget til uden Registrering og Vurdering eller Skifterettens Mellekomst, at overtage deres hele Fællesbo, ansat til en Værdi af 100,000 Rdlr. dog at hendes Boeslod efter Fradrag af, hvad den maatte overstige 50,000 Rdlr. samt af den hendes Mand i Medfør af Frd. 21 Maj 1845 § 15 tilkommende Arvelod, skulde deles i 5 lige store Lodder, hvoraf hendes tvende Brødre og hendes Søsterdatter hver skulde have een, medens de to resterende Lodder tillagdes hendes Søsterdatter og Broderdatter i Forening til lige Deling, dog at hendes tvende Søstre skulde have Rentenydelse af disse to Lodder deres Livstid, og disse Arvelodder skulde udbetales af Indstævnte i den første efter hendes Dødsfald indtræffende Juni eller December Termin.

I et dette Testamente vedhæftet, paa ustemplet Papir skrevet, under 8 Decbr. 1874 oprettet Kontinuationstestamente, bestemte Indstævnte og hans Hustru dernæst, at den Længstlevende af dem skulde, saalænge denne ikke indgik nyt Ægteskab, være berettiget til uden Registrering og Vurdering af Fællesboets Ejen dele og uden Indblanding af Skifteretten eller den Førstafledes

Arvinger at forblive hensiddende i uskiftet Bo samt til i levende Live frit at disponere over samtlige Fællesboets Ejendele, hvorimod den Længstlevende skulde være uberettiget til ved nogen testamentarisk Disposition at raade over den Forstafdodes Boeslod. Det bestemtes derhos i dette Testament, at i Tilfælde af, at Fællesboet blev at skifte og dele efter den Længstlevendes Onske, medens denne endnu var i Live, ville den Forstafdodes Boeslod være at beregne efter en Værdiansættelse af 100,000 Rdlr. for samtlige Fællesboets Ejendele, medens for det Tilfælde, at Fællesboet først blev at skifte og dele efter den Længstlevendes Død, den Forstafdodes Boeslod skulde beregnes til henholdsvis 33,000 Rdlr. og 40,000 Rdlr., eftersom det var Indstævnte eller hans Hustru, der først afgik ved Døden, saaledes at det Beløb, som den Forstafdodes Boeslod, beregnet efter Lovgivningens almindelige Bestemmelser, maatte udgjøre mere, end den vilde komme til at udgjøre efter de ovenmeldte Regler, tilfaldt den Længstlevende af Ægtefællerne. — Endelig indeholdt det ommeldte Testament nærmere Bestemmelser om, hvorledes Ægtefællernes Formue ved eventuelt Skifte og Deling vilde være at fordele mellem deres Arvinger, og navnlig bestemtes det, at i Tilfælde af, at Indstævnte blev den Længstlevende, skulde hans Hustrus Boeslod fordeles mellem de i Testamentet af 17 Decbr. 1868 ommeldte Arvinger i det sammesteds ommeldte Forhold. Da Indstævntes Hustrus Søsterdatter senere afgik ved Døden, blev der ved en af Indstævnte og dennes Hustru den 26 August 1878 oprettet Codicil gjort den Forandring i Reglerne for Fordelingen af Indstævntes Hustrus Boeslod, at den Lod, der udelukkende var tildelt den afdøde Arving, nu blev tillagt hendes Datter, medens den Andel i $\frac{2}{3}$ af Indstævntes Hustrus Boeslod, der var tillagt den Afdøde, nu tillagdes Indstævntes Hustrus Broders Sonneson og en Stiftelse -- om hvis Oprettelse Arveladerne havde truffet Bestemmelse i Kontinuationstestamentet af 1874 — til lige Deling, hvorhos det bestemtes, at hvis nogen af de trende ved Codicillen indsatte Arvinger skulde afgang ved Døden inden Arveladerne, skulde denne Arvings Lod tilfalde fornævnte Stiftelse.

Den 12 Febr. 1881 afgik Indstævntes Hustru ved Døden, og den 16 Januar f. A. afgav Indstævnte Arveanmeldelse til Skifteretten, i hvilken han ansatte Fællesboets beholdne Formue til 270,000 Kr., samt opgav, at der ved de ovennævnte testamentariske Dispositioner var af hans Hustru tillagt ham Ret til at hensidde i uskiftet Bo, saalænge han ikke indtraadte i nyt Ægteskab og derhos som testamentarisk Arv efter den Afdøde det Beløb af 10,000 Kr., hvormed hendes Boeslod, efter Fradrag af den Lod, som ifølge Lovgivningen tilkom ham i Arv efter hende oversteg 80,000 Kr., medens hendes Boeslod iøvrigt var fordelt saaledes, at der var tillagt hendes tvende Brødre, hendes

afdøde Sosters Datterdatter og hendes Broderdatter hver 16,000 Kr., samt hendes Broders Sønnesøn og den ovenomhandlede Stiftelse hver 8000 Kr., dog med den ovennævnte Indskrænkning med Hensyn til de tre sidstnævnte Arvelodder, at Renten af dem var tillagt hans afdøde Hustrus tvende Søstre til lige Deling for deres Livstid. I Henhold til det Foranførte erklærede Indstævnte tillige i sin Skrivelse, at han forment sig pligtig til at udrede i Arveafgift 1 pCt af det Beløb, 45,000 Kr., der efter Frd. af 21 Maj 1845 § 15 tilkom ham som Arvelod, og af det Beløb, 10,000 Kr., der var tillagt ham som testamentarisk Arv, samt af det Beløb, 6400 Kr., hvortil Værdien af den Rente og Brugsnydelse, der tilkom ham med Hensyn til de tre sidste af de ovennævnte Arvelodder, tilsammen udgjørende 32,000 Kr., af hvilke Renten var tillagt hans afdøde Hustrus Søstre, efter hans Formening i Analogi af Bestemmelserne i Pl. 5 Maj 1810 og Lov 19 Febr. 1861 § 21 ff. maatte ansættes, altsaa i det Hele 1 pCt. af 61,400 Kr. eller 614 Kr., hvorimod han antog, at det ifølge Frd. 12 Septbr. 1792 § 2 Litr. e, cfr. Finantsministeriets Cirkulærer af 25 Aug. 1849 Litr. a og 11 Novbr. 1852 Litr. d ikke paalaa ham at udrede nogen Arveafgift af Rente-nydelsen af de tre første af de ovennævnte Arvelodder, tilsammen udgjørende 48,000 Kr., da Rente-nydelsen af disse Lodder ikke var tillagt Andre end ham. I en anden Skrivelse af samme Dato udbad Indstævnte sig Viborg Stiftamts Resolution over, hvorledes det ommeldte Testamente med tilhørende Kontinuationstestamente vilde være at efterstemple, idet han i saa Henseende udtalte som sin Formening, at det for Tiden, da han agtede at forblive hensiddende i uskiftet Bo, kun vilde være at efterstemple med Hensyn til Værdien af de 10,000 Kr., der — som ovenfor anført — vare tillagte ham som testamentarisk Arv af hans Hustrus Boeslod samt af Værdien af den ham ved Dispositionerne tillagte Brugs- og Rente-nydelse af de 80,000 Kr., der udgjøre den øvrige Del af hans Hustrus Boeslod, hvilken Værdi han overensstemmende med Lov af 19 Febr. 1861 § 21 f ansatte til 16,000 Kr., hvorhos han erkjendte at Kontinuationstestamentet burde været skrevet paa stemplet Papir. Efter at Stiftamtet derpaa under 12 Maj 1882 havde resolveret, at Testamentet vilde være at efterstemple efter Værdien af den Afdødes Boeslod med Fradrag af Broderloddet, eller ialt 90,000 Kr. med Stempel til 1ste Klasses Taxt, stort 600 Kr., hvorhos Kontinuationstestamentet vilde være at efterstemple med Stempel til Taxt 8 Kr., indankede Indstævnte i Skrivelse af 22 Juni f. A. denne Resolution for Generaldirektoratet for Skattevæsenet, fornavndt det ved denne var bestemt, at Efterstempling af Testamentet ogsaa med Hensyn til de 3 Lodder, hvorpaa 16,000 Kr., som hans Hustru havde tillagt sine tvende Brødre og sin Sosters Datterdatter, skulde ske efter disse Lodders Ejendomsværdi og

ikke efter deres Brugsværdi, hvorhos han for det Tilfælde, at Generaldirektoratet — hvis Resolution, efter hvad der var ham bekendt, var begjæret af Skifteforvalteren angaaende den Arveafgift, han var pligtig at erlægge — skulde stadfæste Stiftamtets Stempelresolution og tillige resolvere, at han skulde betale Arveafgift af Værdien af hans afdøde Hustrus hele Boeslod, begjærede, at begge disse Spørgsmaal maatte blive gjorte til Gjenstand for Domstolenes Afgjorelse under eet Søgemaal.

Foranlediget heraf anlagde Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, nærværende Søgmaal, under hvilket de i 1ste Instants have paastaet Indstævnte tilpligtet at betale til Statskassen den ved Viborg Stiftamts ovennævnte Stempelresolution fastsatte Stempeltaxt af 608 Kr., samt i Arveafgift 1 pCt. af hele Værdien af hans afdøde Hustrus Boeslod, 135,000 Kr., altsaa tilsammen 1958 Kr., hvorimod Indstævnte principaliter paastod sig frifunden imod at betale til Statskassen 614 Kr. i Arveafgift og 352 Kr. i Stempeltaxt, medens han for det Tilfælde, at disse hans Paastande, der stottedes paa, at den Raadighed, der var indrømmet ham over de 80,000 Kr. af hans Hustrus Boeslod, der efter hans Død skulde tilfalde hans Hustrus Arvinger, kun kunde betragtes som en Brugsret, forkastedes, in subsidium paastod de ham affordrede Arve- og Stempelafter, af Hensyn til Indskrænkningerne i hans Raadighed over de ovenmeldte 80,000 Kr., nedsatte til henholdsvis 775 Kr. 84 Ore og 378 Kr. 30 Ore, og da Underrettsdommen har taget Indstævntes principale Paastand til Følge, have Citanterne nu indanket Sagen her for Retten, hvor de have gjentaget deres i 1ste Instans nedlagte Paastand, hvorimod Indstævnte procederer til Underrettsdommens Stadfæstelse, idet han dog subsidiært har gjentaget sine i 1ste Instans nedlagte Paastande.

Indstævnte har nu forment, at der ikke ved de ovennævnte testamentariske Dispositioner var tillagt ham nogen større Raadighed over hans og Hustrus Fællesbo og navnlig ikke over de 80,000 Kr., som hans Hustru har testamenteret til Andre, end den, som tilkommer den længstlevende Ægtefælle, der ifølge Lovgivning eller Bevilling hensidder i uskiftet Bo, over et saadant Bo, og ligesom der formentlig ikke skal svares Stempel- og Arveafgifter i et Bo af sidstnævnte Beskaffenhed, forinden dette i sin Tid skiftes og deles, saaledes maatte efter hans Formening Analogien heraf, saavel som Billighed og ligeledes den Betragtning, at den længstlevende Ægtefælles Hensidder i uskiftet Bo ogsaa i et Tilfælde af den under Sagen omhandlede Beskaffenhed kun kan betragtes som en fortsat Besiddelse og Brug af Boet paa egne og den førstafdøde Ægtefælles Arvingers Vegne, at tale for, at bemeldte Afgifter ej heller bør svares i et Tilfælde, som det heromhandlede, forinden Fællesboet skiftes og deles. Indstævnte har imidlertid ikke herpaa stottet noget Krav

paa Fritagelse for Erlæggelse af Stempel- og Arveafgift, hvorimod Spørgsmaalet under Sagen alene drejer sig om, hvorledes disse Afgifter ville være at beregne. I saa Henseende har han nu, som meldt, gjort gjældende, at den Raadighed, der var indrommet ham over de 80,000 Kr. af hans Hustrus Boeslod, der efter hans Dod skal tilfulde hendes Arvinger, kun kunde betragtes som en Brugsret, og at dette maatte medføre, at Stempelafgiften i Medfør af Lov 19 Febr. 1861 § 25 kun kunde ansættes til 352 Kr., og Arveafgiften i Medfør af de af ham i hans Arveanmeldelse af 12 Febr. 1881 citerede Bestemmelser til 614 Kr. Der maa nu ogsaa gives Indstævnte Medhold i, at hans Raadighed over den ommeldte Del af hans Hustrus Boeslod nærmest maa betragtes som en Brugsret; thi vel har han i Henhold til de ovenmeldte testamentariske Dispositioner navnlig Testamentet af 8 Decbr. 1874 erhvervet en Ejendomsraadighed over samtlige de ved hans Hustrus Dod i Fællesboet værende Aktiver; men denne Raadighed er kun overdraget ham paa Vilkaar, at hans Bo ved hans Dod skal udbetale hans Hustrus Arvinger 80,000 Kr., som disse, efter hvad Indstævnte har erkjendt under Proceduren for Overretten, maa være berettigede til at fordre forlods udbetalte af Fællesboet fremfor al anden Arv, saa at de ommeldte Beløb altsaa ere sikrede dem ogsaa for det Tilfælde, at Fællesboets Status i hans levende Live skulde blive saaledes forringet, at Beløbet ikke kunde udredes af hans Hustrus Boeslod, opgjort efter Fællesboets Status ved hans Dod. Det er altsaa i Virkeligheden en Gjældsforpligtelse Indstævnte har paataget sig med Hensyn til de ovenmeldte 80,000 Kr., og ved en Opgjørelse af, hvad han har arvet efter sin Hustru, vil Arven saaledes kun kunne ansættes til 55,000 Kr., nemlig de 135,000 Kr., der udgjør hans Hustrus Andel i Boet, efter Fradrag af 80,000 Kr., samt en rentefri Brugsret af sidstnævnte Beløb, og af mere kan Indstævnte ikke være pligtig at svare Stempel- og Arveafgift.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 8 Januar 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 88.

Fredagen den 21 November.

Nr. 66. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(Den konst. Kammeradvokat).

contra

Kancelliraad, Overretsprokurator A. Müller (Ingen).

Som Følge af Foranstaaende og idet Citanterne ikke have gjort særlig Indsigelse imod, at Værdien af den rentefri Brugsret af de 80,000 Kr. omsættes til 4 pCt. p. a., maa Stempel- og Arveafgiften blive at beregne i Overensstemmelse med Indstævntes principale Paastande og de af ham til Stotte herfor citerede Lovbestemmelser, dog saaledes at der ogsaa bliver at svare 96 Kr. i Arveafgift af Brugsretten af de 48,000 Kr., hvoraf Rente-nydelsen ikke er tillagt andre end ham, idet de af ham til Stotte for et modsat Resultat citerede Bestemmelser i Frd. 12 Septbr. 1792 § 2, Litr. c, efter hele Forholdets Beskaffenhed ikke findes anvendelig i nærværende Tilfælde. Indstævnte vil saaledes være at tilpligte at betale til Statskassen 1062 Kr., men iøvrigt være at frisinde for Citanternes Tiltale. Processens Omkostninger for begge Retter ville efter Omstændighederne være at ophæve, og der vil saaledes ikke kunne tillegges den konstituerede Kammeradvokat, der har fort Sagen for Citanterne i begge Instantser, noget Salær hos Indstævnte. I Henseende til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen anden Stempelovertrædelse end den under Sagen omhandlede at være begaaet.

Tirsdagen den 25 November.

Nr. 63. Kurvemager Christen Nielsen
(Bagger efter Ordre)

contra

Gaardejer M. P. Christiansen (Hansen efter Ordre),

betr. Spørgsmaal om ulovlig Aalestangning i Vonnaa.

Ringkjøbing Kjøbstads ordinære Rets Dom af 22 Juli 1881: Indstævnte, Kurvemager Christen Nielsen af Ringkjøbing, bør betale en Bøde af 20 Kr. til Statskassen eller i Mangel af denne Bødes fulde Betaling hensættes i simpelt Frængsel i 6 Dage. Saa udreder han og i Erstatning til Citanten, Gaardejer M. P. Christiansen af Gammelsohn det Beløb, dog ikke ud over 20 Kr., hvortil denne efter foregaaende lovlige Omgang med sin Ed inden Retten ansætter det Tab, han har lidt derved, at Indstævnte en enkelt Gang i Vinteren 1878—79 ved Aalestangning i den under Sagen omhandlede Rørvæxt har overskaaret og oprevet Planternes Rødder. Processens Omkostninger hæves. At efterkommes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Februar 1883: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at den Indstævnte Gaardejer M. P. Christiansen af Gammelsohn hos Citanten, Kurvemager Christen Nielsen i Ringkjøbing tilkjendte Erstatning bortfalder. Processens Omkostninger for Overretten ophæves, hvorhos der tillægges den for Citanten sammesteds beskikkede Sagfører, Prokurator Fasting i Salær 60 Kr., der udredes af det Offentlige. Den idømte Bøde udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 25 Mai 1883 er Højesteret be- myndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse, uanset at dens Gjenstand maatte befindes ikke at udgjøre summa appellabilis.

I den indankede Dom er det rettelig antaget, at det under Sagen omhandlede, paa et fremlagt Situationskort som »Rørvæxt og nogen Ogrøde» betegnede Areal er et Vandareal, over hvilket Indstævnte ikke har erhvervet Ejendomsret, og at dette Vandareal efter de foreliggende Oplysninger ikke kan henføres under de i L.s 5—10—42 omhandlede ferske

Søer og Vande, men maa betragtes som en Del af Fjord-arealet, paa hvilket de for Fjorde gjældende Regler maa komme til Anvendelse.

Ligesom det nu ikke kan antages, at der tilkommer Indstævnte som Bredejer nogen særlig Ret over det paagjældende Vandareal, som kunde være Citanten til Hinder for at udøve den ham som dansk Statsborger tilkommende Fiskeret, saaledes kan Indstævnte heller ikke ved den af ham paa-beraabte Plantning af Rør og Opførelse af Dæmninger, om hvis nærmere Beskaffenhed Oplysning savnes, saalidt som ved sin Benyttelse af Rørkjæret anses at have vundet en Besiddelse, der kunde betragtes som krænket ved den af Citanten ved Uøvelsen af hans Fiskeret bevirkede Beskadigelse af Rørvæxten.

Som Følge heraf vil Citanten være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for alle Retter blive efter Omstændighederne at ophæve, og de de befalede Sagførere tilkommende Salærer at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Citanten bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for alle Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 2 Kroner. I Salarium tillægges Prokurator Fasting for Overretten 60 Kroner og Højesteretssagførerne Bagger og Hansen for Højesteret hver 200 Kroner, hvilke Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under denne Sag har Indstævnte Gaardejer M. P. Christiansen af Gammelsohn — under Paaberaabelse af, at Citanten Kurvemager Christen Nielsen i Ringkjøbing har stanget Aal i et Indstævnte formentlig tilhørende, udfor hans Ejendom Matr.-Nr. 3a i Gammelsohn paa Holmsland i den saakaldte Vonaa liggende Rørskår og Opgrøde samt derved beskadiget Opgrøden og overskaaret Rødderne — i 1ste Instants paastaet Citanten anset med Straf efter Straffelovens § 296 og idømt Erstatning for Beskadigelsen, og da Citanten ved Underretsdommen er tilpligtet at betale en Bøde til Statskassen af 20 Kr. eller i Mangel af fuld Betaling

heraf er dømt til at hensættes i simpelt Fængsel i 6 Dage samt tilpligtet til Indstævnte i Erstatning at udrede det Beløb dog ikke udover 20 Kr., hvortil Sidstnævnte efter foregaaende lovlig Omgang med sin Ed inden Retten ansætter det Tab, han har lidt ved, at Citanten en enkelt Gang i Vinteren 1878—79 ved Aalestangning i den ovennævnte Rorvæxt har overskaaret og oprevet Planternes Rodder, har Citanten nu indanket Sagen her for Retten, hvor han ligesom i 1ste Instants har paastaet sig frifunden for Indstævntes Tiltale. Indstævnte procederer derimod til Underrettsdommens Stadfæstelse. Efter Sagens Oplysninger er der udfor Indstævntes ovennævnte Ejendom mellem den over Vonna gaaende sydlige Bro mod Nord og det tidligere Vadested fru Ringkjøbing Kjøbstad til Holmsland mod Syd i Tiden efter 1861, da Broen byggedes, sket den Forandring mod det paa-gjældende Vandareal af Vonnaen eller dens Udlob i Ringkjøbing Fjord ud til Strømmen i samme, at det nærmest ved Ejendommen liggende Areal er gaaet over til at blive fast Tilgrode, medens den øvrige Del indtil Strømmen bestaar af Rorskær og nogen Optrøde, saaledes som den ogsaa findes betegnet paa et under Sagen fremlagt Situationskort. Denne Forandring skyldes — efter hvad der er in confesso — dels den Omstændighed, at Strømgangen i Vonna, der forbinder Ringkjøbing og Stadil Fjorde med hinanden, ved Broens Anlæg indskrænkedes til et Lob med en Bredde af ca. 90 Alen. hvorved der blev smult Vande paa det ovennævnte Areal, dels fremhjælpende Virksomhed fra Indstævntes Side ved Opførsel af Dæmninger og ved Beplantning, og det er ligeledes under Sagen givet, at Indstævnte har Indtægten af det ommeldte Rorskær. Citanten har nu vel erkjendt, at have en enkelt Gang i Vinteren 1878—79 staaet Aal i det heromhandlede Rorskær samt indrommet, at der ved denne Lejlighed kan være beskadiget nogle Rorrodder, hvilken Beskadigelse efter hans Formening dog, højt regnet, ikke vilde kunne overskride 2 Kr., men han har samtidig paastaet, at Indstævnte, der ikke kan have erhvervet Ejendomsret til Rorskæret, mangler Hjemmel til at forbyde Citanten at stange Aal sammesteds, hvor Fiskeriet netop efter Loven maa staa aabent for alle danske Statsborgere. Hun har i saa Henseende nærmere gjort gjældende, at Rorskæret er beliggende i Ringkjøbing Fjord ved dens Omdrejning mod Nord henimod Udlobet af den saakaldte Vonna og ikke i denne selv, der nærmest maa antages at høre op ved den ovennævnte sydlige Bro. samt at selve Vonna iøvrigt ikke kan betragtes som nogen Aa, men som en integrerende Del af det hele af Stadil og Ringkjøbing Fjorde bestaaende Fjordareal, idet den dels har brak Vand, dels ikke stadig løber i samme Retning, men har ind- eller udadgaaende Strøm efter Havets Stand, hvorhos den ogsaa først i November 1881. altsaa flere Aar efter det af Citanten foretagne Fiskeri, er bleven optaget

paa Fortagnelsen af Hovedvandløbene i Ringkjøbing Amt, og da Rørskæret saaledes efter Citantens Formening maa betragtes som et Fjordareal, hvor der fra gammel Tid er drevet Fiskeri af Alle og Enhver, kan Indstævnte ikke ved de af ham egenmægtigt foretagne Anlæg, som tilsigte at forandre de naturlige Forhold, og hvortil han ikke har erhvervet nogen Koncession fra Statens Side, berove Fiskerne den dem i Lovgivningen, navnlig D. L. 5—10—43 og Præmisserne til Frd. 2 Januar 1740, hjemlede Ret til Fiskeri paa det paagjældende Sted, der stadig endnu er overflydt med Vand og altsaa maa betragtes som saabent Vande. Indstævnte har derimod til Støtte for sin Paastand principaliter anført, at Vonaa, der efter hans Paastand skal naa til lidt Syd for det tidligere Vadested, ved hvilket Rørskæret som bemærket ender, saavel efter Navnet som efter dens Form som en ca. $\frac{3}{4}$ Mil lang Strom, hvis Bestemmelse er at føre Vandet fra de i selve Aaen og i Stadil Fjord udmundende Aar og Bække ud i Ringkjøbing Fjord, horer til de i D. L. 5—10—42 ommeldte Vande, saa at han som tilstødende Lodsejer har Raadighed over Bundarealet og Eneret til Fiskeriet indtil Midtstroms. Heri findes der imidlertid ikke at kunne gives Indstævnte Medhold. Det frengaar nemlig af Sagens Oplysninger, at Stadilfjord, der tidligere bestod af Øster- og Vester-Stadilfjord, samt Ringkjøbing Fjord, tidligere udgjorde et stort fra Vesterhavet ved Nymindegab indgaaende Fjordareal med Holmsland liggende som en O i samme, idet Vester-Stadilfjord gennem det saakaldte „Sandene“ Vest for Holmsland stod i Forbindelse med Ringkjøbing Fjord, medens nu saavel forstnævnte Fjord som Sandene ere inddæmmede og den Øst for Holmsland gaaende Vonaa saaledes nu er den eneste Forbindelse mellem Stadil og Ringkjøbing Fjord. Men at en saadan Forbindelse mellem 2 Fjorde skulde kunne henføres under de i 5—10—42 omhandlede ferske Søer og Vande, maa have Formodningen bestemt imod sig, og ligesom der i saa Henseende ikke kan bygges noget paa Navnet Vonaa, saaledes taler ogsaa den Omstændighed, at bemeldte Vandløb, efter hvad Indstævnte har indrømmet, ialfald af og til har brak Vand og ved stærk Paalandsvind fører Vandet fra Ringkjøbing Fjord mod Nord, nærmest for, at den maa betragtes som et Sund eller enel af Fjordarealet, og at de for Fjorde gjældende Regler, med Hensyn til hvis Anvendelighed det maa anses som en ligegyldig Omstændighed, om vedkommende Vandløb har været optaget paa Fortegnelsen over Amtets Hovedvandløb eller ikke, maa komme til Anvendelse paa samme, og bliver det herefter uforment at undersøge, om Citantens Aalestangning er foregaaet i den saakaldte Vonaa eller i selve Ringkjøbing Fjord. Men fordi Indstævnte saaledes ikke i Egenskab af tilstødende Lodsejer kan siges eo ipso at have nogen Raadighed over det langs hans Grund liggende Bundareal, følger dog ikke heraf, at

han ingen Rettigheder skulde have med Hensyn til den Om-dannelse af det udfør hans Grund liggende Fjordareal, som fore-gaar dels ved Naturens Kræfter dels ved de af ham paa egen Haand foretagne Anlæg, og at han skulde være udelukket fra at paatale skadegjørende Handlinger i saa Henseende fra Tredje-mands Side. Efter Forholdets Natur og Lovgivningens Grund-sætninger maa det nemlig antages, at en Ejer af en til en Fjord stødende Ejendom, hvis Grændser ud imod denne altid maa bero paa den til enhver Tid eksisterende faktiske Tilstand, maa som en af dens Beliggenhed flydende Fordel nyde Godt af den Tilvinding af Land, som ved Naturforholdene foregaar i Fjord-gebetet udfør hans Ejendom, og at han maa være berettiget til, for at fremhjelpe en sliq Tilvinding, at foretage saadanne Anlæg i den tilstødende Del af Fjorden, hvorved hverken Sejladsen generes eller Skade iøvrigt tilføjes det Offentlige eller nogen privat Særrettighed krænkes, og da det er givot, at Staten i Henhold til sin Højhedsret over Fjorden ikke har lagt nogen Hindring i Vejen for Indstævntes Foretagender og Benyttelse af Rorskæret, maa det blive uden Betydning, at Indstævnte ikke har erhvervet nogen Kon-cession til Benyttelse af det paagjæl-dende Fjordareal paa den omhandlede Maade, hvorfor det maa anses ubeføjet, naar Citanten har paastaet, at allerede Mangelen af en saadan Tilladelse fra Statens Side skulde medføre, at Rorskæret i enhver Henseende maatte stilles lige med det øvrige Fjordareal, hvor Fiskeriet staar enhver aabent. Uagtet det derfor maa erkjendes, at Indstævnte ikke har erhvervet Ejendomsret til det onspurgte, endnu ikke fuldstændig indvundne eller torlagte Areal, maa det dog antages, at han, der ved sin af Citanten uimodsagte Benyttelse af Rorskæret og Virksomhed sammesteds maa siges at have været i Besiddelse af Rorskæret — hvilket heller ikke paa behørig Maade er modsagt af Citanten i hans Procedure i 1ste Instants — maa kunne fordrø denne sin Be-siddelse og Benyttelse respekteret af Tredjemand, forsaavidt ingen denne tilkommende Ret derved krænkes, og naar Citanten i sidst-nævnte Henseende har paaberaubt sig den i Lovgivningen samtlige danske Undersaatter indrømmede Ret til at fiske i Havet, og de fra samme indgaaende Fjorde og Vige, da er denne Ret ikke af privatretlig Natur, og kan saameget mindre her komme i Betragtning, som det af Indstævnte uimodsagt er anført, at Fiskeriet paa det heromhandlede Sted var værdiløst, for Opgrøden fremkom, idet det er denne, der har foranlediget, at Aalene søge derhen. Da det nu ikke kan have været ubekjendt for Citanten, at det tidnævnte Rorskær, der, om det end til Stadighed er overslydt med Vand, dog ikke kan betragtes som aabent Vande, var i Indstævntes Besiddelse — i hvilken Henseende ogsaa be-mærkes, at Indstævnte uimodsagt har anført, at han for det af Citanten udøvede Fiskeri har i Stedets Avis indrykket en Ad-

varsel med Hensyn til Rørskæret — og at Aalestangniug har maattet medføre en Beskadigelse paa Rørvæxten, maa det billiges, at Citanten for sit heromhandlede Forhold ved den indankede Dom er anset med Straf efter Straffelovens § 296, ligesom den valgte ovennævnte Straf af en Bøde til Statskassen paa 20 Kr. eller i Mangel af sammes fulde Betaling Hensættelse i simpelt Fængsel i 6 Dage efter Omstændighederne findes passende. Derimod findes der ikke tilstrækkelig Foje til, som ved Underrettsdommen sket, at lade Indstævnte med sin Ed ansætte Størrelsen af Erstatningen, idet det ved hans Procedure maa anses erkjendt, at han mangler personlig Erfaring derom, og da Indstævnte endvidere har udtalt, at det er umuligt at komme til nøjagtig Oplysning om, hvilken Andel af den hele, efter hans Opgivende Rørskæret ved Andres ulovlige Fiskeri tilføjedø Skade, der maa tilregnes Citanten, samt da Indstævnte ikke har nedlagt nogen Paastand om at tilkjendes det Beløb af 2 Kr., som Citanten har indrømmet, at Skaden højt regnet vilde andrage, vil Citanten forsaavidt være at frifinde for Indstævntes Tiltale, hvorimod Underrettsdommen, ved hvilken Processens Omkostninger i 1ste Instants ere ophævede, iøvrigt vil være at stadfæste. Processens Omkostninger for Overretten ville efter Omstændighederne ligeledes være at ophæve, hvorhos der vil være at tillegge den for Citanten her for Retten beskikkede Sagfører i Salær 60 Kr., der blive at udrede af det Offentlige. Under den befaledø Sagførelse for Overretten har intet ulovligt Ophold fundet Stød, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovortrædelse at være bognæet.

Onsdagen den 26 November.

Nr. 237.

Etatsraad Buntzen

contra

Ane Pedersen, født Sørensen og Jørgen Peder Hansen
(Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Vordingborg søndre Birks Extrarets Dom af 5
Mai 1884: De Tiltalte Husmand i Knudsby Hans Pedersens
Hustru Ane, født Sørensen, og Arbejdsmand Jørgen Peder

Hansen, Begge af Knudsby, bør straffes: Førstnævnte med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage; Sidstnævnte med lige Straf i 3 Gange 5 Dage. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Peterson og Defensor, Sagfører Schwensen 15 Kr. til hver, dog bør Tiltalte Ane Pedersen alene udrede Omkostningerne ved sin Varetægtsarrest og enhver af de Tiltalte for sit Vedkommende Omkostningerne ved Straffens Exekution. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 5 September 1884: De Tiltalte Husmand Hans Pedersens Hustru Ane, født Sorensen, og Arbejdsmand Jørgen Peder Hansen, Begge af Knudsby, bør hensættes i simpelt Fængsel, Førstnævnte i 3 Dage, Sidstnævnte i 8 Dage. Aktionens Omkostninger udredor enhver af de Tiltalte for sit Vedkommende, derunder hver Halvdelen af de ved Underretsdommen bestemte Salærer og af de Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Steinthal og Wolff tilkommende Salærer, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadiæste. Af de Aktor og Defensor for Højesteret tilkommende Salærer findes den ene Halvdel at burde udredes af Tiltalte Hansen, den anden Halvdel af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Etatsraad Buntzen og Højesteretssagfører Bagger tillægges i Salarium for Højesteret hver 30 Kroner, der udredes med Halvdelen af Jørgen Peder Hansen og med Halvdelen af det Offentlige.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Vordingborg søndre Birks Extraret hertil indankede Sag aktioneres de Tiltalte Husmand Hans Pedersens Hustru

Ane, født Sorensen, og Arbejdsmand Jørgen Peder Hansen, begge af Knudsby, for Tyveri. Hvad Tiltalte Ane Pedersen angaar, er det ved hendes egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger godtgjort, at hun, der bebor et Lejehus i umiddelbar Nærhed af Knudsbygaarden bag dennes Kostald, har kort efter sidstafvigte Jul. efterat være gaaet ind i bemeldte Kostald, hvortil der er Adgang saavel fra Gaarden som fra den mod Tiltaltes Bolig vendende Side, ved Hjælp af en medbragt Spand tilvendt sig fra en i Kostalden staaende Mælkejunge omtrent en Pot Mælk, ligesom hun nogen Tid senere har gjort Forsøg paa at tilvendo sig Mælk paa samme Måde, uden at hun dog opnaaede sin Hensigt, idet hun blev grebet i Gjerningen af en paa Gaarden tjenende Dreng. Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte Arbejdsmand Jørgen Peter Hansen en Dag i Foraaret 1883, da han arbejdede paa Knudsbygaarden, har fra en der henstaaende, Forpagter Poulsen tilhørende Brændestabel, tilvendt sig et Stykke Bøge-Favnbrænde, som han derefter har bragt hjem, ligesom han 2den Paaskedag f. A. i Oreby Skov har tilvendt sig og hjembragt en Pile- og en Granstang. Af noget af Bøgefavnestykket har han lavet et Hakkebrædt; Resten af Favnestykket saavel som Pile- og Granstangen har han brændt. Forpagter Poulsen har ansat den ham fravendte Pot Mælk til 10 Øre og det ommeldte Bøge-Favnestykket til 25 Øre, Pilestangen og Granstangen ere ansatte tilsammen til 35 Øre; men saavel Forpagter Poulsen som vedkommende Skovejer har frafaldet Krav paa Erstatning. Skovejeren har derhos ikke ønsket Tiltalte Jørgen Peder Hansen draget til Ansvar af det Offentlige for Tilegnelse af de ommeldte Stænger, hvorimod Forpagter Poulsen under et efter Foranledning herfra optaget yderligere Forhør har paastaet saadant Ansvar gjort gjældende mod begge de Tiltalte, forsaavidt angaar det ham Fravendte. Ane Pedersen er født den 12 April 1843, og ses ikke tidligere at være tiltalt eller straffet; Jørgen Peder Hansen er født den 1 Marts 1859 og er ved nærværende Rets Dom af 13 September 1878 anset efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 8 Dage. Det af de Tiltalte nu udviste Forhold findes efter Omstændighederne at burde henføres under Straffelovens § 235, og findes Tiltalte Ane Pedersen i Medfør af bemeldte Lovbestemmelse tildels jævnført med § 46 at burde hensættes i simpelt Fængsel i 3 Dage, medens Tiltalte Jørgen Peder Hansen, forsaavidt angaar den ulovlige Tilegnelse af det omhandlede Bøge-Favnestykke, findes at burde hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, medens han som Følge af Bestjaalnes Erklæring ikke vil være at straffe for Tilegnelsen af Stængerne. Overensstemmende hermed vil den indankede Underrettsdom af 5 Mai d. A., hvorved Tiltalte Ane Pedersen er anset efter Straffelovens § 228

cfr. § 46 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og Tiltalte Jørgen Peder Hansen efter Straffelovens § 230 med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage være at forandre.

Nr. 253.

Etatsraad Buntzen

contra

Svenn Larsson (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Musse Herreds Extrarets Dom af 14 August 1884: Arrestanten Svenn Larsson bør straffes med 18 Maaneders Forbedringshusarbejde samt efter udstaaet Straffetid udsendes af Riget; saa udreder han ogsaa alle af hans Arrest og denne Aktion lovlige flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Overretssagfører Andresen og Defensor, Prokurator Koefoed 12 Kr. til hver foruden Diæter til Førstnævnte efter Overøvrighedens Bestemmelse. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten Prokuratorerne Tvermoes og Steinthal, bør Arrestanten Svenn Larsson betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsøver- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Hindenburg 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende, fra Musse Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Svann Larsson for Tyveri og ere Sagens Omstændigheder følgende: Natten mellem den 9 og 10 Juni d. A. krob Arrestanten, der i nogen Tid havde haft Arbejde paa Have-mose Teglværk, men fik sin Forplejning hos Høker Kragh i Grænge, i den Hensigt at stjæle ind gennem Høkerens Kjøkken-vindu, der kun var fastgjort med et Baand indvendig, og gik fra Kjøkkenet ind i den til samme stødende Boutik, hvor han af en paa en Hylde henstaaende Æske tog 3 Kr. 50 Ore; derefter gik han ind i et Kammer ved Siden af Boutikken og tømte en i et Skab, hvortil Nøglen sad i samme, henliggende Æske, der efter Arrestantens Forklaring indeholdt ca. 10 Kr. 50 Øre, ligesom han fra et andet Skab i samme Kammer stjal en Frakke, en Vest og et Par Benklæder, tilsammen vurderede til 40 Kr. Derfra gik han ind i et Kammer ved Siden af, hvor 3 Børn og en Karl laa og sov, og tilegnede sig dér et i Vinduet hængende Sølvcylinderuhr, hvis Værdi under Sagen er ansat til 20 Kr. Endelig gik han op i et Kammer paa Loftet, hvor 11 Teglværksarbejdere laa og sov, og efterat have undersøgt flere af de i Kammeret henliggende Klæder tilegnede han sig 1 Kr. 25 Øre af en i en Jakke beroende Portemonnø. Dagen for ovenanførte Indbrudstyveri blev begaaet, havde Arrestanten løstet Haspen paa Høkerens Kjøkkendor for paa denne Maade at bryde ind i Huset; men da dette blev opdaget af Høkeren, slog denne Haspen for igjen. Arrestanten, der er født i Sverrig efter sin ved det iøvrigt Foreliggende bestyrkede Forklaring den 20 Januar 1866, er ikke funden tidligere straffet eller tiltalt her i Landet. For sit ovenanførte Forhold er Arrestanten ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens § 229 Nr. 4, og da den i Underretsdommen bestemte Straf af Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder efter Omstændighederne findes passende, samt da ligeledes bemeldte Doms Bestemmelser om, at Arrestanten efter udstaaet Straffetid vil være at udbringe af Riget, samt i Henseende til Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagde Arrestanten, billiges, vil Underretsdommen i det Hele være at stadfæste.

Nr. 34. Handelsfirmaet **Salomon Davidsen** (Hansen)

contra

Karl Lehmann i Bergen (Ingen)

betr. Betaling for leverede Varer.

Sø- og Handelsrettens Dom af 24 Mai 1883: Indstævnte, Handelsfirmaet Salomon Davidsen, bør til Citanten, Hr. Karl Lehmann i Bergen, betale de paastævnte Kr. 1,526, 82 Ore med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 25 November 1881, indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved det i den indankede Dom ommeldte, i Kjøbenhavn optagne Skjøn, der ikke, som af Indstævnte forment, er for sent optaget, og som heller ikke er svækket ved de Forklaringer, der ere afgivne under det i Bergen optagne Tingsvidne, maa det anses godtgjort, at de under Sagen omhandlede Varer ved Afskibningen fra Bergen for en væsentlig Del have været i ukontraktmæssig Stand. En herpaa støttet Indsigelse mod deres Antagelse her kunne Citanterne ikke være afskaarne fra at fremsætte derved, at Varerne vare solgte frit ombord Bergen; men deres Ret dertil kan heller ikke være fortabt ved den af J. E. Wolff før Afskibningen foretagne Besigtigelse af Varerne, der ikke kan anses som en for Citanten forbindende Antagelse af dem. Selv om nemlig Wolff — hvad dog ikke kan anses oplyst — maatte have afgivet en Erklæring, der kunde betragtes som en endelig Antagelse af Varerne som god Levering, har han i alt Fald manglet Beføjelse til paa Citanternes Vegne at gjøre dette; thi ligesom en saadan ikke laa i hans Stilling som Mellemand mellem Parterne ved Kjøbets Afslutning — hvorved tillige bemærkes, at han ikke tidligere havde staaet i nogen Forbindelse med Citanterne — saaledes kan en Bemyndigelse dertil heller ikke, som i Dommen antaget, anses ham meddelt derved, at Citanterne undlode pr. Telegraf at tage Forbehold overfor hans i Dommen refererede Udtalelse i Brevet af 29 August 1881 om, at han selv vilde besigtige Kjødet før Afsendelsen, for at ingen Tvivl skulde kunne opstaa om dets Friskhed, idet Citanterne ikke havde rimelig Grund til at opfatte denne Udtalelse som en Tilkjendegivelse af, at han vilde tiltage sig Myndighed til paa deres Vegne at afgive en endelig og bindende Erklæring om Varernes Antagelighed.

Som Følge heraf og idet endnu bemærkes, at Indstævnte har vægret sig ved at indgaa paa Citanternes Tilbud om at modtage de Stykker Kjød, der af lovlige Vragere maatte findes sunde og ufordærvede, findes Citanterne at have været berettigede til at nægte Modtagelsen af Varerne, og de ville derfor være at frifinde for Indstævntes Tiltale.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne bør for Indstævntes Tiltale i denne Sag fri at være. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmissor ere saalydende: I Skrivelse af 31 Mai 1881 til Hr. J. E. Wolff i Bergen anmodede Indstævnte, Handelsfirmaet Salomon Davidsen ham om, saafremt der til Efternaaret eller før maatte ankomme islandske Produkter til Bergen, at underrette Indstævnte derom, da Indstævnte var Kjøber for saadanne Varer og var villig til ved eventuelt Kjøb at godtgjøre Hr. Wolff 1½ pCt. Kommission. Ved Telegram af 25 August s. A. tilbød Hr. Wolff Indstævnte 10 Tdr. godt Faurekjød af 1879 til 40 Kr. pr. 12 Lpd. frit ombord og 30 Tdr. nyt til 45 Kr., og efter Telegramvexel mellem Indstævnte og Hr. Wolff blev af Sidstnævnte den 29 August overensstemmende med Indstævntes Bud afsluttet Handel med Citanten i nærværende Sag, Hr. Karl Lehmann i Bergen om 40 Tdr. islandsk saltet Faurekjød — 10 Tdr. af Slagtning i Aaret 1879 og 30 Tdr. af Slagtning i Aaret 1880 — til en Pris af 38 Kr. pr. Td. à 12 Lpd. frit ombord, hvorhos Wolff i Skrivelse af samme Dato underrettede Indstævnte, der modtog Skrivelsen den 2 September, om den afsluttede Handel og om, at Partiet vilde blive afsendt med Dampskibet „Thy“ den 6 September, hvorhos han tilføjede, at han selv vilde besigtige Kjødets, førend det afsendtes, for at ingen Tvivl skulde kunne opstaa om Kjødets Friskhed. Partiet afgik ogsaa den 6 September med „Thy“ fra Bergen og ankom hertil Fredagen den 9 s. M. og lossedes den følgende Dag; men da Indstævnte ved en den 12 s. M. foretagen Undersøgelse fandt, at en Del af Kjødets var bedærvet, vægrede han sig ved at modtage Partiet og at acceptere en paa ham af Citanten for Fakturabeløbet Kr. 1520 trukken à vista Vexel, af hvis Accept Citanten havde betinget Konnossementets Udlivering til Indstævnte, og da Indstævntes Tilbud om kun at modtage den Del af Partiet, der ved Vragning maatte findes at være sundt, ikke blev modtaget, blev efter hans Begjæring den 13 s. M. af Retten admeldt tvende Skjonsmænd til at afgive Skjon over

Partiet, hvilket Skjon blev foretaget den næste Dag. Citanten har nu efter Stævning af 25 November 1881 paastaet Indstævnte tilpligtet at betale Varernes fornævnte Fakturabeløb 1520 Kr. og Omkostningerne ved Vexlens Protest 6 Kr. 82 Ore eller ialt 1526 Kr. 82 Ore med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningsens og Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, og Sagens Omkostninger skadesløst, hvorhos han subsidiært har paastaet Sagens Udfald gjort afhængig af sin Ed med Hensyn til Varernes Beskaffenhed ved Afskibningen. Indstævnte har paastaet sig frifunden med Tillæg af skadesløse Sagsomkostninger. Det af de udmeldte Mænd afgivne Skjon gaar ud paa, at Tønderne fandtes fulde af Lage, men at denne var tildels usund, og at ogsaa Kjødet ved Undersøgelse fandtes at være tildels usund i mere eller mindre Grad og tillige ikke hugget i Stykker af sædvanlig Størrelse, og at Partiet derfor ikke kunde kaldes gode, sunde, friske Kjøbmandsvarer. Derhos skjønnede Mændene, at Kjødet, der for dem angaves at være afskibet fra Bergen hertil i Slutningen af August eller i Begyndelsen af September 1881, allerede ved Afskibningen havde været tildels usund i mere eller mindre Grad. Dette Skjon have Mændene fastholdt ved deres Møde i Retten under Sagen til Forretningens Afhjæmning, hvorhos de yderligere have udtalt, at efter deres Erfaring kunde Varerne, naar de ved Afskibningen i Bergen d. 6 September 1881 havde været sunde og forsvarlig saltede, ikke være blevne fordærvede i Tiden indtil Skjonsforretningens Afholdelse den 14 s. M., og at de navnlig maa anse det for umuligt, at Varerne i den Tid kunde være blevne fordærvede i det Omfang, som de fandtes at være det ved Forretningens Afholdelse. Det er imidlertid oplyst, at Varerne, som i Hr. Wolff's fornævnte Skrivelse af 29 August 1881 til Indstævnte omtalt, ere blevne besigtigede af ham for Afskibningen, i hvilken Henseende han som Vidne har forklaret, at han efter Anmodning af Citanten har besigtiget Kjødet i 40 Tønder, der skulde afsendes til Indstævnte. Da han fandt, at Kjødet i mindst 3 af de ham foreviste Tønder havde en sur Lugt, og at Kjødet i disse derfor ikke kunde anses som god og sund Vare, sagde han til Citanten, at disse Tønder ikke kunde sendes som saadan, og der blev da af Citanten af hans Lager udtaget et tilsvarende Antal andre Tønder, ved hvilke Wolff ikke mærkede nogen sur Lugt, og han satte paa Bugen af samtlige de af ham undersøgte 40 Tdr., som han ansaa at indeholde ubedærvet og sund Vare, Mærket W som Tegn paa, at han havde besigtiget Kjødet. Da Citanten havde solgt Varerne „frit ombord“, kunde der ikke med disses Hensyn til Beskaffenhed paahvile ham yderligere Forpligtelse, end at de vare kontraktmæssige, dengang de bleve afskibede. Selv om Hr. Wolff ikke efter sit Forhold til Indstævnte og som den, der havde afsluttet Handelen paa Indstævntes Vegne, maatte ved Varernes

Afskibning med forbindende Virkning for Indstævnte kunne afgive Erklæring angaaende deres Kontraktmæssighed, maatte det ialtfald, da Wolff i sin Skrivelse af 29 August, hvilken Indstævnte som anført modtag den 2 Septbr., havde meddelt Indstævnte, at han vilde besigtige Kjødet, førend det afsendtes, forat ingen Tvivl skulde kunne opstaa om Kjødets Friskhed, paaligge Indstævnte, naar han ikke vilde, at Besigtelsen skulde gjælde som foretagen paa hans Vegne, at give Wolff Ordre til at undlade Besigtigelsen eller dog ved denne at tage Forbehold om, at den ikke skulde være forbindende for Indstævnte, til hvilken Ordres Meddelelse der for Indstævnte var tilstrækkelig Tid, da Dampskibet efter Wolffs Meddelelse i samme Skrivelse først skulde afgaa fra Bergen den 6 September; men at nogen saadan Ordre er givet, er end ikke assereret af Indstævnte. Da nu Wolff som anført har besigtiget Partiet og forsynet Tønderne med sit Mærke, maa deri anses at ligge en Erkjendelse af Partiets Kontraktmæssighed, og efter hvad der foreligger, og navnlig de i Bergen afgivne Vidneforklaringer findes der ikke at være Grund til at betvivle, at det er de af Wolff mærkede Tønder, der ere afsendte til Indstævnte, uden at det herimod kan komme i Betragtning, at ifølge en af Indstævnte produceret Erklæring af 7 Marts d. A. fra Forvalteren og en Arbejder ved Pakhusforretningen paa Larsens Plads, hvor Partiet var oplagt, de 33 Tønder af dette ved et bemeldte Dag foretaget nøjagtigt Eftersyn vel fandtes mærkede med et indridset „W“, men Mærket paa de øvrige 7 Tdr. var saa utydeligt, at det ikke nøjagtigt kunde angives. Efter det Anførte findes Indstævnte derfor uanset det her afgivne Skjøn at have været uberettiget til at refusere Værerne som ukontraktmæssige, og han vil som Følge deraf blive at domme efter Citantens principale Paastand, dog saaledes, at Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 218.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Hans Henrik Otto Rasmussen (Def. Halkier),

der tiltales for Overtrædelse af Værnepligtslov 6 Marts 1869
§ 13 II.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 August 1884:
Tiltalte, Værnepligtig af 1ste Udskrivningskreds, 1ste Lægd, ÆE,

Nr. 2439, Hans Henrik Otto Rasmussen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde
kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Halkier 20 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Da Tiltalto, Værnepligtig af 1ste Udskrivningskreds 1ste Lægd Æ Nr. 2439 Hans Henrik Otto Rasmussen, der er født den 29 September 1856 og som senest ifølge Rottens Dom af 22 September forrige Aar har været anset efter Lov om Værnepligt af 6 Marts 1869 § 13 2det Stykke for Udeblivelse fra Sessionerne for 1882 og 1883 med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, ved egen Tilstaaelse og det iøvigt Oplyste er overbevist at være uden lovligt Forfald udebleven fra Sessionen for 1884, for hvilken han var pligtig at møde, vil han paany være at anse efter fornævnte Lovbestemmelse efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage og have at betale Sagens Omkostninger.

Færdig fra Trykkeriet den 15 Januar 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykker (H. J. Schön) Kjøbmand.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.   Høiesteretsaaret 1884—85.   Nr. 34-35.

Torsdagen den 27 November.

Nr. 186.

Advokat Halkier

contra

Peder Madsen (Def. Hansen),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens § 225.

Frijsenborg Faurskov Birks Extrarets Dom af 9 Februar 1884: Gaardejer og Snedker Peder Madsen af Skjolddelev bør hensættes i simpelt Fængsel i 10 Dage, hvorhos han vil have at udrede samtlige af denne Sag lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Fris, 12 Kr., og til Defensor, Kammerraad. Sagfører Esmann, 10 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 16 Juni 1884: Tiltalte Peder Madsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder Tiltalte og Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underretsdommen bestemte Salærer samt i Salær til Aktor ved Overretten, Prokurator Fasting, 20 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde maa det billiges, at Tiltalte er anset efter Straffelovens § 225, men efter Omstændighederne og navnlig under Hensyn til den af Josiasen afgivne Forklaring om, at han ikke betragtede sig som endelig Ejer af Støvlerne, forinden det derfor skyldige Pengebeløb var erlagt, hvilket ikke for nogen Del var

sket ved hans Bortgang af Tjenesten, findes Straffen at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 14 Dage. Tiltalte vil derhos have at udrede Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Peder Madsen bør hensættes i simpelt Fængsel i fjorten Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger, derunder de ved Landsoverrettens Dom fastsatte Salarier, samt i Salarium til Advokat Halkier og Højesteretssagfører Hansen for Højesteret 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Gaardejer og Snedker Peder Madsen for Overtredelse af Straffelovens § 225. Efter Sagens Oplysninger anmeldte Sognefogden i Skjolddelev til Frijsenborg-Fauerskov Birks Politiret i en Skrivelse af 10 December f. A., som det i samme hedder, „efter Begjæring af“ Tiltalte, at dennes Tjenestekarl den 7 næstforhen var loben af sin Tjeneste og havde frastjaalet ham et Par langskaftede Fidlæderstøvler, hvorhos Dommeren anmodedes om at underrette Politiet i Aarhus, hvor Paagjældende antoges at have taget Ophold, derom snarest muligt, og efterat denne, hvis Navn var Niels Mikkelsen Laursen Josiasen, og som var henved 16 Aar gammel, den 13 s. M. var foranlediget anholdt i Aarhus — ved hvilken Lejlighed han til en optagen Rapport strax indrømmede at være i Besiddelse af det ommeldte Par Støvler, idet han forklarede at have tilbyttet sig dem af Tiltalte mod et Par Træskostøvler og 15 Kr. — og han derefter var bleven transporteret til fornævnte Birk, forklarede Tiltalte nærmere i Retten under et den 14 næstefter over Josiasen optaget Forhør, at Josiasen, der fra 1 November s. A. var kommen i hans Tjeneste, hvilken dog atter af Paagjældendes Moder var opsagt til 1 Mai d. A., den 6 December var uden at sige Noget derom lobet bort fra Tjenesten og mod Tiltaltes Vidende og Villie havde medtaget det ovennævnte Par Støvler, som Josiasen vel af og til havde faaet Tilladelse til at benytte, men som han ingen Ret havde faaet til at disponere over, hvorhos Tiltalte yderligere forklarede, at Josiasen vel en Gang havde tilbudt at give ham 15 Kr. og et Par Træskostøvler i Bytte for de ovennævnte Støvler, men at Tiltalte hertil havde erklæret, at han ikke vilde skille sig af med dem, da han selv havde Brug for

dem, saa at Josiasen uden hans Vidende og Villie havde tilegnet sig dem, der havde deres sædvanlige Plads i Tiltaltes Snedkerværksted. I bemeldte Forhør paastod Josiasen med Bestemthed, at han i Midten af November f. A. havde handlet om Støvlerne med sin Husbond, og at denne havde solgt ham dem mod 15 Kr. og et Par Træskostovler, hvilket Tiltalte efter anstillet Konfrontation bestemt benægtede Rigtigheden af, idet han fastholdt sin Anmeldelse, og efterat Josiasen i et Forhør den 17 December, ved hvis Slutning hans Anholdelse hævedes, yderligere havde forklaret, at der i Anledning af Salget var drukket Lidkjøb, idet han efter Aftale havde købt $\frac{1}{2}$ Pd. Chokolade, der blev tillavet af Tiltaltes Hustru, medens Tiltalte indkjøbte Hvedebrød hertil, hvilken Forklaring tildels bestyrkes ved Detailhandler Andersens Forklaring om, at Tiltalte og Josiasen engang i November Maaed vare komne ind i hans Boutik og havde købt henholdsvis noget Hvedebrød og $\frac{1}{2}$ Pd. Chokolade, om hvilket det, saavidt Andersen erindrede, blev sagt, at det var i Anledning af et Lidkjøb, benægtede Tiltalte ogsaa Rigtigheden af, at Chokoladen var dukket ved Lidkjøb, og fastholdt Rigtigheden af sin ovennævnte Forklaring og Anmeldelse. I et den 20 December derefter afholdt Forhør, under hvilket Tjenestekarl Albertus Laurinus Bentzen forklarede, at Tiltalte til ham i Begyndelsen af December, medens Josiasen endnu var i Tiltaltes Tjeneste, havde sagt, at han havde solgt et Par Støvler til Josiasen for 15 Kr., og at han derfor i Henhold til Tiltaltes egne Ord kunde erklære, at det var en falsk Anmeldelse, Tiltalte havde gjort, naar han havde sagt, at Josiasen havde stjaalet Støvlerne, tilstod Tiltalte imidlertid omsider, at han havde afgivet en falsk Anmeldelse til Sognefogden og derigjennem til Øvrigheden ved at beskyldte Josiasen for at have stjaalet Støvlerne, idet der, som af denne forklaret, virkelig var kommen en endelig Overenskomst i Stand mellem dem om Salget af Støvlerne for det ovennævnte Vederlag, hvorhos han til sin Undskyldning anførte, at han frygtede for ellers ikke at kunne faa Støvlerne tilbage eller de 15 Kr. betalt af sin bortløbne Tjenestekarl, og at han i de paafølgende Forhør havde gjentaget sin Anmeldelse, fordi han nodig vilde erkjende sin Uret. Denne Tilstaaelse fastholdt han i Slutningsforhøret den 29 December, ligesom han i Extraretten, efterat Aktors og Defensors Indlæg vare oplæste for ham, erklærede ikke at have Videre at anføre i Sagen. Efterat Sagen var indanket for Overretten, lod Tiltalte ved sin privat engagerede Defensor sammesteds fremsætte en Tilbagekaldelse af sin ovennævnte Tilstaaelse, som efter hans Forklaring kun skulde være bleven afgiven for at undgaa Arrest og i Henhold til Overtalelse udenfor Retten saavel fra hans Hustrus som fra Forhørsdommerens Side, idet det af Sidstnævnte blev ham betydet, at den ham paasigtede falske Angivelse sandsynligvis kun vilde kunne

medføre Straf af Bøde, hvorhos hans Vedkjendelse af det Protokollen om hans Tilstaaelse Tilførte kun skulde være sket med den Bemærkning, at saaledes skulde det jo være eller Lignende, og denne Tilbagekaldelse har Tiltalte fastholdt under et ifølge Overrettens Foranstaltning optaget Forhør, hvorunder ogsaa hans Hustru — der under de tidligere Forhør efter først at have benægtet at vide Noget om Handelen havde forklaret, at hun havde hørt Noget om den ommældte Handel, og at Chocolden den paagjældende Aften virkelig var Lidkjøb for Handelen, samt at naar hun tidligere havde forklaret anderledes, var det sket af Frygt for at skade sin Mand — afgav en med Mandens overensstemmende Forklaring om de Omstændigheder, der skulde have fremkaldt hans Tilstaaelse Ifølge den af Forhørsdommeren afgivne Erklæring har Sammenhængen imidlertid været den, at Tiltaltes Hustru, da Forhørsdommeren havde bestemt, at Tiltalte skulde arresteres, og havde tilkjendegivet ham dette, bad Dommeren om en Samtale med ham i Enrum og her tilkjendegav ham, at hun var vis paa, at hendes Mand, naar hun talte alene med ham, vilde sige Sandheden, idet hun erkjendte, at hendes egen første Forklaring var usand, og at Tiltalte derefter i Overværelse af de tvende Nævnte efter Hustruens Opfordring vedgik at have gjort en falsk Anmeldelse, men samtidig bad om, at Sagen maatte fulde bort, naar han betalte en Bøde. hvortil Dommeren bemærkede, at han ingen Myndighed havde til at samtykke deri, men at det jo var muligt, at Amtet vilde indgaa derpaa, og hvad hans i Retten derefter afgivne Tilstaaelse angaar, have saavel Dommeren som Retsvidnerne forklaret, at Tiltalte vel først indledede sin Tilstaaelse med en forbeholden Erklæring som „ja, det faar jeg jo“ eller Lignende, men at han efterat være af Dommeren formanet til kun at sige Sandheden afgav et ubetinget Ja paa Spørgsmanlet, om han erkjendte at have givet en falsk Anmeldelse til Ovrigheden, hvorhos Retsvidnerne have udsagt, at Tiltalte paa alle de derefter af Dommeren til ham rettede Spørgsmaal gav ubetingede og klare Svar, uden at Noget tydede paa Vaklen eller Usikkerhed hos Tiltalte, paa hvem der ikke fra Dommerens Side blev lagt nogetsomhelst Tryk, idet han alene blev formanet til at udsige Sandheden. Da derhos den Forklaring, under hvilken Tiltalte har fremsat sin Tilbagekaldelse af sin tidligere aflagte Tilstaaelse, i flere Henseender er ubestemt og vaklende, og bemeldte hans Tilbagekaldelse ikke iøvrigt bestyrkes af det Oplyste, vil der ifølge D. L. 1—15—1 ikke kunne tages Hensyn til samme, hvorimod det, idet hans Tilstaaelse i det Hele bekræftes ved, hvad der under Sagen iøvrigt er oplyst — i hvilken Henseende bemærkes, at saavel Detailhandler Andersen som Albertus L. Bentzen have beediget deres ovennævnte Forklaringer, samt at Tjenestekarl Jens Jørgensen edelig har udsagt, at Josiasen en Aften i Tiden

mellem den 5 og 19 November fortalte ham, at han havde handlet med Tiltalte om et Par Støvler, og at Aftalen var, at han skulde give et Par Træskostøvler og 15 Kr. i Bytte, samt at Tiltaltes Hustru, medens de talte herom, kom ud til dem i Borgestuen og da fuldstændig bekræftede Rigtigheden af, hvad Josiasen havde sagt, og navnlig at denne havde kjøbt et Par Støvler af Tiltalte, ligesom det endelig er oplyst, at Tiltaltes syvaarige Søn idetmindste ca. 3 Dage i Træk, efter at de ommeldte Forhandlinger mellem Tiltalte og Josiasen havde fundet Sted, har gaaet med de pangjældende Træskostøvler, medens det maa antages, at Fidtælæderstøvlerne efter det nævnte Tidspunkt i alt Fald tildels have beroet i Josiasens Kammer og et Par Gange ere blevne benyttede af ham — maa anses tilstrækkeligt godtgjort, at Tiltalte for Øvrigheden mod bedre Vidende har angivet Josiasen for skyldig i Tyveri. For sit heromhandlede Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1843 og som ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 225 med en Straf, der efter Sagens Onstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger og derunder de ved Underrettsdommen fastsatte Salærer saant i Salær til Aktor for Overretten 20 Kr., medens der, da der ikke har været beskikket nogen Defensor sammesteds, hvor Tiltalte har — som fornævnt — ladet nøde ved en af ham engageret Defensor, Intet bliver at bestemme om Salær i saa Henseende.

Mandagen den 1 December.

Nr. 32. Bestyrelsen for Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“ (Strøm)

contra

Forretningsfører Wilhelm Emil Gedde (Salomon),

betr. Spørgsm. om Vederlag for præsteret Arbejde.

Kriminal- og Politirettens Dom af 26 Januar 1884: De Indklagede, Bestyrelsen for Aktieselskabet „Hellebæk Fabrikker“, bør til Klageren, Forretningsfører Wilhelm Emil Gedde betale 495 Kr. 32 Øre tilligemed Renter heraf 5 pCt. p. a. fra den

24 November 1881 til Betaling sker. Sagens Omkostninger ophæves. Det Idømte at udredes inden 3 Solemnærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter de foreliggende Oplysninger kan det ikke antages, at Kontracitanten i Tidsrummet fra 1 Januar til 1 Mai 1881 har paa Grund af den i den indankede Dom ommeldte Lagerexpedients Sygdom faaet sit Arbejde saaledes forøget, at der kunde være Spørgsmaal om derpaa fra hans Side at støtte Krav paa noget Vederlag.

Derimod maa det antages, at han i Tidsrummet fra 1 Mai til 1 Oktober som Følge af Lagerexpedientens Afskedigelse har udført den væsentlige Del af dennes Arbejde, og idet Kontracitanten i Betragtning af det ham tidligere for det Tilfælde, at han overtog Lagerforretningerne, af Hovedcitanterne gjorde Tilbud maatte være beføjet til at gaa ud fra, at disse erkjendte ham berettiget til at oppebære det af dem tilbudne Beløb af 800 Kr. aarlig for denne udenfor hans kontraktmæssige Forpligtelse liggende Virksomhed, vil der for det nævnte Tidsrum af 5 Maaneder være at tillægge ham et Beløb af 333 Kr. 33 Øre.

Da det nu i Henhold til de i Dommen i saa Henseende anførte Grunde maa billiges, at Hovedcitanternes Paastand om Afkortning af de deri nævnte 241 Kr. 99 Øre er forkastet, saaat kun det Beløb af 104 Kr. 63 Øre, som Kontracitanten indrømmer at skyldte Hovedcitanterne, bliver at fradrage, villø Hovedcitanterne være at tilpligte at betale Kontracitanten 228 Kr. 65 Øre med Renter som paastaaet.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Hovedcitanterne bør til Kontracitanten betale 228 Kroner 65 Øre med Renter heraf 5 Procent aarlig fra den 24 November 1881, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under nærværende af begge Parter ved Sagforere procederede Sag paastaar Klageren, Forretningsfører Wilhelm Emil Gedde, de Indklagede, Bestyrelsen for Aktieselskabet „Hellebæk Fabriker“, tilpligtet skadesløst at betale ham 795 Kr. 32 Ore med Renter heraf 5 pCt. p. a., fra den 24 November 1881, til Betaling sker, og denne Sags Omkostninger skadesløst, medens de Indklagede, der have givet Mode efter Indkaldelse af Bestyrelsens Formand, Kaptajn Hamann, paastaar sig frifunden med Tillæg af Sagens Omkostninger. Til Støtte for sit Sogsmaal har Klageren, der i flere Aar har været ansat som Forretningsfører ved Aktieselskabet „Hellebæk Fabriker“, indtil han i Eftoraaret 1881 efter foregaaende fra hans Side sket Opsigelse frattraadte bemeldte Stilling, anført følgende. Blandt det Personale, der arbejdede under Klageren ved Selskabets Etablissement i Hellebæk, fandtes der i de nærmeste Aar for 1881 en Lagerexpedient, som stod i Spidsen for det ved Lagerforretningen arbejdende Personale og lønnedes med en aarlig Gage af indtil 2000 Kr. Ved Nytaarstid 1881 blev den dengang usatte Lagerexpedient syg, og da det viste sig, at han blev mere og mere uskikket til sit Arbejde — indtil han den 1 Mai s. A. fuldstændig frattraadte sin Plads — fremsatte Klageren i Begyndelsen af Februar Maaned s. A. det Tilbud til de Indklagede, at han var villig til at paatage sig de hidtil af Lagerexpedienten udforte Forretninger ved Siden af sine øvrige Forretninger mod at faa et Tillæg til sin Løn af 1200 Kr. aarligt fra 1 Januar 1881 at regne. Bestyrelsen svarede herpaa, at man vilde tilstaa ham et Tillæg af 800 Kr. aarligt, men da Klageren ikke fandt dette Tilbud passende, meddelte han Bestyrelsen, at han fastholdt sit oprindelige Forslag, og at han, ifald man ikke vilde indgaa paa dette, maatte udbede sig, at der blev ansat en ny Lagerexpedient. Bestyrelsen undlod imidlertid trods gjentagende Anmodninger fra hans Side at foretage videre, og Resultatet blev, at Klageren indtil 1 Oktober 1881 udforte Lagerexpedientens Forretninger. Som Folge heraf mener han at have Krav paa Vederlag i Overensstemmelse med det af ham fremsatte Tilbud, efter hvilket der for Tiden fra 1 Januar til 1 Oktober 1881 vil tilkomme ham $\frac{3}{4}$ af 1200 Kr., altsaa 900 Kr., dog at der heri fragaar 104 Kr. 68 Ore, som han skylder til Selskabet, saaat hans Resttilgodehavende bliver det af ham paastaandede Beløb 795 Kr. 32 Ore. Overfor denne Klagerens Fremstilling have de Indklagede til Støtte for deres Paastand om Frifindelse gjort gjældende, at Lagerexpedienten vel blev syg til den af Klageren angivne Tid, men at Sygdommen var uden Betydning for hans Arbejdsdygtighed, og at han vel helt frattraadte den 1 Mai 1881, uden at afloses af nogen Anden, men at Klageren dog heller ikke efter denne Tid har faaet større Arbejde ved Lageret, end der i Forvejen paa vilde ham,

idet det udelukkende var en paa Lageret ansat Assistent, der kom til at besørge Expedientens Forretninger. Denne de Indklagedes Benægtelse af, at der overhovedet er tilfaldet Klageren noget Extraarbejde, findes imidlertid ikke vel grundet. Ligesom det, efter hvad der er oplyst om Forretningsforholdene, ikke kan have Formodningen for sig, at Personalets Reduktion med en Expedient skulde have været uden al Indflydelse for Klageren, saaledes fremgaar det saavel af de under Sagen i Afskrift fremlagte Indberetninger, som Klageren i den første halve Del af Aaret 1881 har indsendt til Bestyrelsen, som af de Protokoller, der ere fremlagte af Indklagede efter Provokation af Klageren, at denne baade under Expedientens Sygdom og senere efter hans Afskedigelse har havt et betydeligere Extraarbejde, og at Bestyrelsen ogsaa er gaaet ud fra, at et saadant maatte blive Tilfældet, synes ogsaa tilstrækkelig af fremgaa af den Omstændighed, at den paa Klagerens Forlangende om at faa et Tillæg af 1200 Kr. har svaret ikke med et Afslag, men — som af de Indklagede indrømmet — med Fremsættelse af et Modtilbud om at yde ham et aarligt Tillæg af 800 Kr. De Indklagede have dernæst anført, at selv om der maatte være tilfaldet Klageren et forøget Arbejde ved Lagerforretningerne, kan der dog ikke herfor tilkomme ham et særligt Vederlag ved Siden af den ham som Forretningsfører tillagte Løn, da han i denne Egenskab ifølge den mellem ham og Selskabet indgaaede Kontrakt var forpligtet til at stille hele sin Tid og hele sit Arbejde til Selskabets Raadighed; men heller ikke denne de Indklagedes Opfattelse kan billiges, thi af de dem paaberuabte Bestemmelser i Kontraktens §§ 2 og 3, at Forretningsføreren skal bestyre Selskabets Virksomhed i enhver Retning, og at han ikke uden Bestyrelsesraadets Tilladelse maa paatage sig noget andet Hverv ved Siden af sin Stilling ved Selskabet, kan der ingenlunde udledes en saadan almindelig Forpligtelse for Klageren til at besørge Forretninger, som baade efter deres egen Beskaffenhed og den hidtidige Ordning paa Fabrikkerne, maa antages at have ligget udenfor den egentlige Bestyrelsesvirksomhed, ligesom da ogsaa det af Bestyrelsen gjorte Modtilbud vidner om, at den heller ikke tidligere har opfattet Kontraktens Bestemmelser paa denne Maade. Idet der nu fremdeles ikke vil kunne tages noget Hensyn til Indklagedes Anbringende om, at Klageren tildels ved sit eget Forhold har været Skyld i, at der ikke blev sendt ham nogen Lagerexpedient, eftersom Rigtigheden heraf ikke mod Klagerens Benægtelse er bevist, findes der vel ifølge Retsforholdets Natur, og efter hvad begge Parter maa anses at være gaaede ud fra under de ovenangivne Forhandlinger, at maatte tilkomme Klageren Godtgjørelse for i det omhandlede Tidsrum at have udført de pangjældende Forretninger, men da der ikke er kommet nogen Overenskomst istand mellem Parterne om denne Godtgjørelse

Størrelse, mangler der — som af Indklagede subsidiært gjort gjældende — Føje til at tilkjende Klageren noget større Beløb i saa Henseende end det, han vilde have faaet ved at antage Indklagedes Tilbud. Da dette — som meldt — gik ud paa at yde Klageren et narligt Tillæg af 800 Kr., vil den Klageren tilkommende Godtgjørelse være at bestemme til $\frac{3}{4}$ af dette Beløb, altsaa 600 Kr., med Fradrag af de ovennævnte 104 Kr. 68 Ore, o: 495 Kr. 32 Ore. Til Slutning have de Indklagede gjort gjældende, at der i ethvert Tilfælde i det Beløb, der tillægges Klageren, maa frægaa foruden de ovennævnte 104 Kr. 68 Ore endvidere en Sum af 241 Kr. 99 Ore, idet Bestyrelsen, da Klageren fratraadte sin Stilling som Forretningsfører, eftergav ham en Gjæld til Selskabet af dette Beløb, netop for paa denne Maade at holde ham i enhver Henseende skadesløs for den særlige Ulejlighed, han kunde have havt i Selskabets Tjeneste. Klageren har imidlertid oplyst, at den Gjæld, hvortil de Indklagede herved sigte, hidrører fra en Ombygning af den ham af Selskabet anviste Bopæl, til hvilken Ombygning der af Bestyrelsen ikkun var ham bevilget 400 Kr., medens der medgik 241 Kr. 99 Ore mere, og da de Indklagede, der have indrommet Rigtigheden af denne Gjældens Oprindelse, ikke mod Klagerens Benægtelse have tilvejebragt Bevis for, at Eftergivelsen af Gjælden er bleven ydet som Vedorlag for eller sat i nogensomhelst Forbindelse med det af Klageren i Selskabets Tjeneste præsterede Extraarbejde, vil den anførte Paastand fra Indklagedes Side ikke kunne tages tilfulge. Som Følge af det Foranstaaende og idet bemærkes, at der fra de Indklagedes Side ikke er fremsat nogen Indsigelse mod, at Renterne af det Beløb, som tillægges Klageren, beregnes fra den 24 November 1881, paa hvilken Dag en af Klageren i Anledning af nærværende Mellemværende til Kjøbenhavns Forligelseskommision indgiven Klage er dateret, medens den sig til Klagen sluttende ved Hof- og Stadsretten anlagte Sag er bleven afvist fra bemeldte Ret, vil der være at tilkjende Klageren 495 Kr. 32 Ore med Renter 5 pCt. p. a. fra ovennævnte Dag, og indtil Betaling sker. Sagens Omkostninger findes efter Omstændighederne at kunne ophæves.

Fredagen den 5 December.

Nr. 233.

Advokat Hindenburg

contra

Lars Johan Bostrøm (Def. Levinsen),

der tiltales for Drab og for den i Straffelovens § 225 ommeldte Forbrydelse.

Hillerød Kjøbstads Extrarets Dom af 28 December 1883: Arrestanten Lars Johan Bostrøm, født i Østergarns Forsamling, Gottlands Lehn i Sverrig den 17 Juli 1852, bor at henses til Forbedringshusarbejde i 6 Aar samt efter udstaaet Straf at udføres af Riget, saa bor han og at udrede samtlige af denne Sag og af hans Arrest lovlig flydende Omkostninger derunder i Salær til Aktor, Prokurator Langkilde, 100 Kr., og Defensor, Prokurator Wodschow, 80 Kr. At efterkommes ved Ovrighedens Foranstaltning under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1884: Arrestanten Lars Johan Bostrøm bor for Aktors Tiltale i nærværende Sag fri at være, dog at han udræder Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor og Defensor for Underretten, Prokuratorerne Langkilde og Wodschow 150 Kr. til Førstnævnte og 100 Kr. til Sidstnævnte og til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Steinthal og Leth, 100 Kr. til hver, samt 40 Øre til Sidstnævnte i Udlæg. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den af Tiltalte i Forhøret af 21 Februar f. A. afgivne Forklaring i Forbindelse med, hvad han har udsagt til den forud optagne Rapport af samme Dato, maa han anses at have tilstaaet, at han, efter først, som i den indankede Dom anført, at have slaaet Aakesson paa Siden af Hovedet, saa at han faldt omkuld og kom til at bløde i Tindingen, kort efter paany er truffet sammen med Aakesson og kommen i Slagsmaal med ham, hvilket fortsattes ned til Trappen til Slotsøen, og at han her forsætlig har stødt til Aakesson, saaledes at denne er falden i Vandet, hvornæst Tiltalte fjernede sig uden at foretage noget til hans Redning, uagtet han hørte ham raabe om Hjælp.

Vel har nu Tiltalte senere, som i Dommen anført, afgivet andre Forklaringer om det sidste Sammenstød mellem ham og

Aakesson, men, medens disse dog forsaavidt stemme med de ovenfor anførte Forklaringer, som han ogsaa efter dem har været Aarsagen til Aakessons Død og navnlig har endt med at kaste ham i Vandet, ere de forevrigt uforenelige med Obduktionsforretningens Indhold, i Følge hvilken der ikke kan antages at have været anden Dødsarsag end Drukning; og forsaavidt Tiltalte endvidere har tilbagekaldt ikke blot de sidst omhandlede Forklaringer, men ogsaa sin fra først af afgivne Tilstaaelse, vil der i Medfør af L. 1—15—1 saameget mindre kunne tages Hensyn hertil, som der ikke er oplyst nogetsomhelst antageligt Motiv for Tiltalte til at afgive denne Tilstaaelse, naar den ikke stemmede med Sandheden, og den derhos er væsenlig bestyrket ved forskellige under Sagen fremkomne Data og dens Paalidelighed ikke kan anses svækket ved de Betragtninger, der ere gjorte gjældende i Overrettsdommen.

Efter det Anførte maa Tiltalte antages ved en forsættelig Voldsgjerning at være bleven Aarsag til Aakessons Død, og da der ikke er tilstrækkelig Føje til at forkaste hans Forklaring om, at det ikke var hans Hensigt at skille Aakesson ved Livet, medens han dog efter de foreliggende Omstændigheder har maattet forudse Døden som en rimelig Følge af sin Gjærning, vil han for sit heromhandlede Forhold være at anse efter Straffelovens § 188.

Endvidere vil Tiltalte for det i Dommen ommeldte, af ham mod Skrædersvend Bengtson imod bedre Vidende fremførte Sigtelse for Meddelagtighed i den af ham mod Aakesson udviste Vold være at anse efter Straffelovens § 225.

Straffen findes efter de nævnte Paragrafer at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 3 Aar, hvorhos Tiltalte i Medfør af Straffelovens § 16 efter udstaaet Straffetid bliver at udbringe af Riget.

Han vil endelig have at tilsvare Aktionens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Lars Johan Bostrom bør hensættes til Forbedringshusarbejde i tre Aar samt efter udstaaet Straffetid bringes ud af Riget. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Hindenburg og Levinson 120 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Hillerød Kjobstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Lars Johan Bostrøm for Drab og for den i Straffelovens § 225 ommeldte Forbrydelse. Efterat det den 21 Februar f. A. var anmeldt paa Politikammeret i Hillerød, at svensk Skrædersvend Per Aakesson, der havde Arbejde paa Kjobmand Albertus's Skræderværksted deri Byen, var savnet saavel her som i sit Logis siden Søndag Aften forud den 18 samme Maaned og Politibetjent Frisch, hvem det overdroges at anstille Forhoring, i denne Anledning havde henvendt sig paa bemeldte Værksted, forklarede de derværende 3 Skrædersvende Jons Olsson, Niels Bengtson og Arrestanten, at „de havde været sammen med Aakesson den ommeldte Søndag Aften, og at det paa Torvet var kommet til Uenighed mellem ham og Arrestanten, hvorunder denne havde slaaet Aakesson til Jorden, saa at han blodte i Tindingen, men at de derpaa vare blevne skilte fra Aakesson og ikke senere havde set dem. Da Arrestanten derpaa særlig udspurgtes først udenfor Værkstedet og derpaa i Politibetjentens Bolig, fastholdt han vel en Tid, at han ikke kunde give Oplysninger om Aakesson og ikke havde truffet ham siden det omtalte Sammenstød paa Torvet samt tilføiede, at hvis Aakesson var død eller der var tilstødt ham noget, havde han ingen Skyld heri, men afgav senere ifølge Frischs Politirapport af samme Dato den Forklaring og Tilstaaelse, at han, efterat være skilt fra Aakesson og atter at være vendt tilbage, traf Aakesson paa Torvet, hvor der paany opstod Skjænderi og Slagsmaal mellem dem og under dette kom de hen til den Trappe, som fra Hjørnet af Torvet bag den der staaende Frederik VII's Støtte fører ned til Slotssoen, og at han her skubbede til Aakesson saa at denne faldt ned ad Trappen ud i Vandet, samt at han derpaa uden at bekymre sig om, at Aakesson gjentagne Gange skreg om Hjælp, gik til sit Logis. Han tilføiede, at det havde været kans Hensigt at give Aakesson en Dragt Prygl, men ikke at skille ham ved Livet. I denne Forklaring gjorde han endnu inden Nedskrivningen den Forandring, at det ikke var paa Torvet, men i Porten til Ejendommen Nr. 28 i Slotsgade, at han traf Aakesson og at det Slagsmaal begyndte, som fortsattes til Trappen ved Soen. Samme Dags Aften stilledes Arrestanten i Forhør, hvor han angaaende det den ommeldte Søndag Aften Passerede og Anledningen hertil forklarede i det Væsentlige Følgende: Der havde i en 14 Dages Tid været noget Uvenskab mellem Aakesson og Arrestanten, da denne den paagjældende Søndag Eftermiddag paa Værkstedet forlangte en Forklaring; Aakesson slog imidlertid Sagen hen, yttrede, at de nu skulde være gode Venner og lod hente bujersk Ol, som de nød i Forening med fornævnte Olsson, ligesom Arrestanten og Aakesson derpaa gik ud sammen og tilbragte Eftermiddagen med hinanden paa for-

skjellige Værtshuse i Byen. Kl. 5—6 forlod Aakesson ham for at gaa hjem og spise til Aften, og efterat Arrestanten selv senere havde spist til Aften paa Værkstedet, gik han atter ud i Byen, hvor han Kl. lidt over 11 paa Hjørnet af Torvet og den tilstødende Helsingorsgade traf Aakesson i Følge med Olsson og Bengtson. Saavel Arrestanten som de andre vare noget svirende, og da Aakesson begyndte Klammeri med Arrestanten og udskjældte ham, kom det til et Slagsmaal, hvorunder Arrestanten slog Aakesson paa Siden af Hovedet, saa at han faldt omkuld og slog sig et Hul i Tindingen, hvoraf han blodte. Medens Olsson og Bengtson derpaa fjernede sig ad Slotsgade, trak Arrestanten og Aakesson sig under stadig Slagsmaal over Torvet henimod Soen, hvor de gjennem den Aabning, som findes i Stakittet for Soen kom ned paa Stentrappen til Soen, og her stødte Arrestanten til Aakesson, saa at han faldt ud i det aabne Vand, hvor han først kom under Vandet, men derpaa viste sig nogle Alen fra den derværende Bro, raabende om Hjælp. Arrestanten kunde imidlertid ikke hjælpe ham, og da Aakesson atter kom under Vandet, gik Arrestanten, uden at gjøre noget for at frelse ham eller tilkalde Hjælp, hjem til sit Logis i Slotsgade, hvor Olsson, som delte Værelse med ham, allerede var i Seng. I samme Forhør forklarede nævnte Skrædersvend Olsson, som det man antages i Arrestantens Overværelse, at han, Bengtson og Aakesson, da de om Aftenen vare sammen paa Torvet, indhentedes af Arrestanten, som med den Yttring til Aakesson: „Vi ere blevne Venner engang“ og uden at Aakesson, saavidt hørtes, brugte Skjældsord, — slog Aakesson oven i Hatten, saa den fløj af ham og han faldt omkuld; saamt at de, efterat Aakesson havde rejst sig, gik ned ad Slotsgade, hvor Aakesson, som det forekom ham, gik ind ad en Port, medens de andre gik videre ad Gaden. Da Arrestanten imidlertid, efterat de vare komne udenfor deres Logis, ikke vilde gaa ind med, gik han selv ind, medens Arrestanten og Bengtson gik tilbage. Arrestanten forklarede derpaa yderligere, at han, efterat have indhentet Aakesson og de andre paa Torvet, slog Førstnævnte, saa at Hatten faldt af ham, idet han yttrede, at de havde været Venner, men at de nu igjen vare Uvenner, samt Aakesson derpaa gik ind i en Port foran i Slotsgade, hvor Arrestanten gik efter ham og slog ham i Tindingen, saa at han faldt om; efter først at have fastholdt, at Slaget fortes af den bare Haand, forklarede han, at han slog Aakesson med en Sten, indbunden i et Lommetorklæde, og efter først at have sagt, at han havde taget Stenen og Torklædet fra Aakesson under Sammenstødet paa Torvet, forklarede han, at hun havde medtaget Stenen fra Værkstedets Gaard i den Hensigt at slaa Aakesson med den, og at han, efterat have slaaet Aakesson paa Torvet, havde pntet Stenen i Torklødet. Virkningen af Slaget med den ommeldte

Sten, som Arrestanten angav at være af Størrelse som et Halvpunds-Lod, var, at Aakesson uden at give nogen Lyd fra sig, faldt om, og da Arrestanten prøvede paa at rejse ham op, mærkede han, at han var død. Han bar ham derpaa efter 5 Minutters Forløb ud af Porten langs Torvets ene Side, kastede ham over Stakittet, som staar paa det øverste af Skraaningen, saa at han rullede ned ad denne; han hørte ham falde i Vandet, men saa ikke senere efter, om han kunde bemærkes der. Den følgende Dag den 22 Februar f. A. blev Arrestanten af Politibetjent Frisch udfølgt for at paavise den Port, hvor han, som forklaret, havde dræbt Aakesson, og i den herom afgivne Rapport af s. D. hedder det, at da det var oplyst, at Porten til Marschandiser Larsens Ejendom Nr. 28 i Slotsgade var den eneste paa den paagjældende Strækning, som havde været aaben den foregaaende Søndag Aften mellem 11 og 1, blev denne Arrestanten paavist, og han erkjendte, at det var den, hvor han dræbte Aakesson, hvorhos han gav en lignende Forklaring herom som i Forhøret og paaviste det Sted paa Stakittet for Søen, hvor over han havde kastet Aakesson. Da Arrestanten atter den 24 samme Maaned fremstilledes i Forhør, gjentog han sin afgivne Tilstaaelse med den Forandring, at det benyttede Torklæde var hans eget, og at han allerede paa Værkstedet havde bundet Stenen ind i Torklædet for at benytte den mod Aakesson, men efter nærmere at have udtalt sig om, hvorledes han slog Aakesson i Porten, og derefter bar ham ned til Søen, erklærede han, at hans hidtil afgivne Forklaring var usand, og at han slet ikke havde set Aakesson, siden han i de andre Svendes Overværelse havde slaaet ham omkuld paa Torvet. Som Grund til sin Tilstaaelse angav han, at Politibetjent Frisch havde forledt ham hertil ved at sige ham, at han havde set ham slaa Aakesson i Porten, men efterat det var foreholdt ham, at saadant ikke kunde være rigtigt, og at han ogsaa overfor Dommeren udenfor Retten havde erkjendt sig skyldig, erklærede han paany, at hans Tilstaaelse var rigtig, og han gjentog derefter denne i det væsentlige, saaledes som den senest var afgivet, dog med Tilføje, at han, da han var skilt fra Olsson og sammen med Bengtson passerede Slotsgade tilbage mod Torvet, saa Aakesson staa i den omtalte Port, og at han, efterat have fulgt Bengtson over Torvet og et Stykke op ad Helsingorsgade, skiltes fra ham og alene gik tilbage over Torvet til Porten, hvor Aakesson endnu stod, og hvor han slog ham med Stenen. Som anført berører Slotssoen Torvets ene Ende, den nordlige, hvorfra en skraa Stensætning fører ned til Søen, overfor Skraaningen findes et Stakit, der paa Midten har en Aabning og udfor denne fører en Trappe ned over Skraaningen; fra denne gaar en Træbro 3 Alen ud i Søen og ved Siden af denne udmunder i Søen en Vandledning med Sluse. Det var den paagjældende Aften Frostvejr med klar Maaneskin; Søen

var over det Hele islagt undtagen udfor Slusen og omkring Broen. Vandstanden maa antages dengang at have været ved Landkanten 9—10 Tommer, for Enden af Broen næsten 1 Alen og 1 Alen fra Broen 1 Alen 4—5 Tommer. Fra Torvet udgaar i vestlig Retning Slotsgade, i østlig Helsingorsgade, begge bojende i Buer mod Nord, i førstnævnte Gade havde Arrestanten og Olsson Logis hos Værtshusholder Johnsen, fra sidstnævnte Gade udgaar i østlig Retning en Sidegade, Bakkegade, hvor Bengtson havde sit Logis. Det var allerede paa dette Tidspunkt af Forhørerne ved de af Bengtson og Olsson samt Vægter Lars Pedersen og Tjenestekarl Carl Larsen afgivne Forklaringer oplyst, at Arrestanten efterat have i de andres Svendes Overværelse slaaet Aakesson til Jorden paa Torvet — hvorved denne fik et Saar ved højre Øje som blødte, og som han aftørrede med sit Lommestørklæde, medens Arrestanten blev skammet ud af de Tilstedeværende for hans Overfald, ligesom Bengtson havde slaaet efter ham med sin Stok — var fulgt med Olsson og Bengtson henad Slotsgade, medens Aakesson blev tilbage, at Arrestanten vendte om udenfor sit og Olssons Logis hos Johnson, hvor Olsson gik ind, medens Arrestanten sammen med Bengtson gik tilbage mod Torvet, samt at Arrestanten, da han kom tilbage til sit Logis, hvor han blev lukket ind af Vægteren, ligeledes var i Følge med Bengtson. Ifølge Vægterens Angivelse af Klokkeslet i Forbindelse med de øvrige herom tilvejebragte Oplysninger maatte det, hvad senere Data bekræftede, antages, at Klokken var næsten 12, da Arrestanten første Gang, og ca. 12¹/₄, da han sidste Gang naaede udenfor sit Logis i Følge med Bengtson. Særlig havde Bengtson forklaret, at Arrestanten, efterat Olsson, som anført, var gaaet ind i sit Logis, fulgte ham tilbage over Torvet, gennem Helsingorsgade til Bakkegade, men at de, da Arrestanten vilde gaa ind med i hans Logis, hvad Bengtson ikke ønskede, vendte om, samt fulgtes tilbage ad Helsingorsgade, hvorefter de, saavidt det forekommer Bengtson, skiltes. Efterat Arrestantens seneste Forklaring derpaa foreholdtes Bengtson, fastholdt denne, at Arrestanten havde fulgt ham ikke blot et Stykke op i Helsingorsgade, men til Bakkegade, og at de ikke der vare skiltes, men fulgtes tilbage til Torvet, uden at han erindrede, hvorledes det videre var gaaet; han huskede vel, at han efter den Tid fulgtes med ovennævnte Tjenestekarl Carl Larsen i Slotsgade, og skjøndt han herefter nok antog, at han maatte have fulgt Arrestanten videre gennem Slotsgade, erindrede han det ikke. Da Arrestanten derefter opfordredes til at udtale sig nærmere om sit Forhold til Bengtson, forklarede han, at han, allerede da han havde slaaet Aakesson overende paa Torvet og derefter fulgtes med Bengtson henad Slotsgade, yttrede til denne, at han vilde slaa Aakesson og viste ham Lommestørklædet med Stenen i, som han vilde benytte, at det var derfor de vendte om udenfor

Johnson og kun fulgtes over Torvet til Hjørnet af dette og Helsingørgade, hvor Bengtson, som erklærede, at han ikke vilde se paa, at han slog Aakesson, men nok skulde passe paa, at ingen kom, forblev. Da Arrestanten, der undervejs havde set Aakesson i den ommeldte Port, havde fuldført Gjerningen mod Aakesson og lagt ham ned i Portens Rendesten, tilkaldte han Bengtson fra Torvet og i Forening bare de den formentlig Dræbte, Arrestanten ved Benene og Bengtson ved Hovedet, til Soen, hvor ogsaa hans Hat og Lommotørklædet med Stenen blev udkastet. Bengtson nægter al Delagtighed i eller Kundskab om Gjerningen, medens Arrestanten fastholdt sit Udsagn, ogsaa efterat det var betydet ham, at han, hvis den skulde befindes urigtig, vilde paadrage sig betydeligt Ansvar. Arrestanten blev herefter tængslet og Bengtson anholdt. I Forhøret den 26 s. M. afgave daværende 17aarige Smedelærling Hans Laurits Hansen og Kleinsmodesvond Peder Christian Sommer Forklaringer, der, saaledes som de senere have beediget samme, gaa ud paa, Førstnævntes, at han, da han den paagjældende Søndag Aften stod i Helsingørgade i Samtale med 2 Tjenestepiger, saa Arrestanten og Aakesson kommende i højrvøstet Samtale fra Torvet op ad Helsingørgade, hvor de noget forinden de naaede det Sted, hvor han stod, vendte om og gik tilbage mod Torvet, at Klokken dengang slog 12, og at han, da han 10 Minutter derefter sammen med den ene af Pigerne gik ad samme Vej, hverken paa Torvet eller i Slotsgade, som han passerede i dens hele Længde saa eller hørte noget Usædvanligt, og Sidstnævntes, at han, da han samme Aften passerede fra Bakkegade ad Helsingørgade, Torvet og Slotsgade, i sidstnævnte Gade mødte Arrestanten i Følge med en lille Person, som han tror var Aakesson, og at Klokken da efter hvad han antager, har været 11³/₄. Bengtson, der fastholdt sin Uskyldighed, gjentog, at han og Arrestanten havde fulgtes gennem Helsingørgade til Hjørnet af Bakkegade og atter tilbage til Torvet, og at han tror, at de der skiltes, dog at han erindrede, at han efter den Tid havde talt med fornævnte Carl Larsen i Slotsgade, men uden at kunde huske, hvorledes han var kommet i denne Gade. Arrestanten, der ifølge Dommerens Bemærkning allerede Dagen forud udenfor Retten havde erkjendt, at hans Forklaring om, at Bengtson havde hjulpet ham med at kaste Aakesson i Vandet var urigtig, gjentog nu i Forhøret, at Bengtson var uskyldig, og angav som Grund til sit Paasagn, at det bares ham for, at han skulde sige saaledes, og at han vilde, at Bengtson skulde arresteres, men tillige nægtede han for sit eget Vedkommende at have været sammen med Aakesson, efterat de vare skiltes efter Sammenstødet paa Torvet. Da det imidlertid blev foreholdt ham, at det bestemt var bevidnet, at han var set sammen med Aakesson, erkjendte han dette og angav, at han havde truffet ham paa Hjørnet af Slotsgade og

Torvet, var fulgtes med ham over dette, et lille Stykke op ad Helsingørgsgade, at de — paa det af fornævnte Hans L. Hansen betegnede Sted vare vendte om, og efterat have passeret Helsingørgsgade tilbage og Torvet vare gaaede ind i den omhandlede Port, først Aakesson for at lade sit Vand og Arrestanten derpaa i samme Ærinde, samt at han, efterat Aakesson havde spurgt ham, hvorfor han havde slaet ham paa Torvet og Arrestanten hertil havde svaret, at det var, fordi han var vred paa ham, slog ham som tidligere forklaret og bar ham til Søen. Da det blev foreholdt ham, at han og Aakesson havde været højrostede i Helsingørgsgade, forklarede han, at han selv er højrosted, naar han er bekjænket. Paa Spørgsmaal, om han havde været sammen med Aakesson i Slotsgade udenfor det lille Stykke heraf, som ligger mellem den ommeldte Port og Torvet, nægtede han dette, men da ovennævnte P. Chr. Sommers Forklaring om, at de vare set noget længere fremme i Gaden, blev foreholdt ham, erkjendte han, at han var gaaet med Aakesson 3—4 Huse forbi den ommeldte Port, da de saa vendte om paa Opfordring af Aakesson, der angav at ville hjem, og da det foreholdtes ham, at Aakessons Hjem netop laa i den Retning, hvori de gik, inden de vendte, angav han, at Aakesson kun sagde, at han senere skulde hjem. Videre erkjendte han i Anledning af Sommers Forklaring at kunne erindre at have mødt en Person paa det af Sommer betegnede Sted i Slotsgade, men uden at kunne huske, at den Person var Sommer. Paa Spørgsmaal om, hvorfor han hidtil havde fordulgt, at han havde været sammen med Aakesson uden netop i den Port, hvor han slog ham, angav han, at han ikke havde havt nogen Grund hertil, og at han hele Tiden havde erindret, at han fulgtes med Aakesson over Torvet op ad Helsingørgsgade og tilbage. Med Hensyn til Bengtson forklarede Arrestanten, at han, efterat have kastet Aakesson i Vandet, gik en Tur op ad Helsingørgsgade og her traf Bengtson omtrent der, hvor han var vendt om med Aakesson, og at de fulgtes ad ned ad Helsingørgsgade over Torvet op ad Slotsgade til udfor Johnsens, hvor Vægteren hjalp Arrestanten med at lukke ham ind ad Porten. Bengtson, hvem det ligeledes blev foreholdt, at det var blevet bestemt oplyst, at Arrestanten efter at være skilt fra ham, var set sammen med Aakesson, og at Arrestanten havde forklaret atter at være truffet sammen med ham i Helsingørgsgade, erklærede ikke at kunne erindre Noget herom; han blev derefter løsladt. I det derpaa følgende Forhør den 3 Marts f. A. fastholdt Arrestanten sin seneste Forklaring. Den 7 April næstefter fandtes Liget af Aakesson i Slotssøen henved 100 Alen fra Trappen; i højre Haand fastholdt det et rødt Lommetørklæde. Ifølge Distriktslægens foreløbige Undersøgelse fandtes paa Liget over højre Ojes ydre Ojevinkel 1 skarprundet, ikke gabende, gennem Huden gaende Saar, 1 Tomme langt, næppe $\frac{1}{4}$ Tomme

dybt, som ifølge Lægens Erklæring kun kunde være bibragt med et skarpt Redskab; iøvrigt fandtes ingen Læsion. Da det derpaa i et samme Dag afholdt Forhør foreholdtes Arrestanten, at det ommeldte Saar over Øjet ikke syntes at kunne være fremkaldt ved Fald mod en Sten, erklærede han, at han havde tilføjet Aakesson det med sin Lommekniv, og forklarede nærmere, at han og Aakesson efter, som tidligere udsagt, at have ladet deres Vand i en Port i Slotsgade, gik hen over Torvet for at gaa en Tur, og efterat de vare komne ned imod Søen bag Frederik VII's Støtte, opstod der, foranlediget ved, at Arrestanten tidligere havde slaaet Aakesson paa Torvet, et Skjænderi, og da Aakesson stødte Arrestanten for Brystet, skjøndt ikke haardt, tog Arrestanten sin Lommekniv op, aabnede den bag sin Ryg og tilføjede Aakesson hermed et Saar over højre Øje. Aakesson faldt om med et svagt Skrig, hvorpaa Arrestanten kastede ham i Vandet uden at vide, om han var rigtig død, skjøndt han ikke, hvad Arrestanten mærkede, rørte sig. Han gik derpaa ad Slotsgade til sit Logis. Sin tidligere Forklaring om at have brugt et Lommeterklæde med Sten, erklærede han for urigtig. En Lommekniv med lille Blad, af hvilken Arrestanten ved sin Indsættelse i Arresten havde været i Besiddelse, erkjendte han at være den, hvormed han saarede Aakesson. Den 9 s. M. foretoges af Fysikus og Distriktslæge Obduktion af Liget og ifølge den herom afgivne Beretning og Betænkning af 11 s. M. fandtes hverken udvendig paa Liget eller indvendig i dette saadanne Beskadigelser, som nødvendigvis maatte være tilstede, hvis den Afdøde var slaaet ihjel paa den af Arrestanten først angivne Maade, ligesaa lidet som han kunde være stukket ihjel med en Kniv, da det eneste oferefundne Saar, det ovennævnte Saar over Øjet, var altfor ubetydeligt til at fremkalde Døden. Iøvrigt bemærkedes med Hensyn til dette Saar, at det vel kunde være tilføjet med den ommeldte Kniv, uden at denne dog passede nøjagtig deri. Derimod maatte det antages, at Afdøde havde fundet sin Død ved Drukning, idet vel karakteristiske Tegn paa denne Dødsmaade ikke vare tilstede, men saadanne efter Erfaringen undertiden mangle, især naar det paagjældende Lig har ligget længere Tid i Vandet. I det følgende Forhør den 2 Mai f. A. blev Arrestanten gjort bekjendt med Obduktionsforretningen, hvorefter han erklærede, at han ikke havde taget Livet af Aakesson, at han ikke vidste, hvorledes han havde mistet Livet, og at han ikke havde set Aakesson, siden han i de andre Svendes Overværelse slog ham om paa Torvet. Efterat hans tidligere Forklaringer omstændelig vare foreholdte ham, og det særlig var betydet ham, at han ogsaa efter Sammenstødet paa Torvet var af flere Vidner set i Helsingørgade i Følge med Aakesson — hvorved sigtedes til Hans L. Hansens Vidnesbyrd herom, — og at hans tidligere Forklaring om ogsaa at have været i Slotsgade

sammen med Aakesson ligeledes var bestyret af Vidner — hvorved sigtedes til Sommers ubestemte Vidnesbyrd — erkjendte Arrestanten tilsidst, at han havde været sammen med Aakesson, efterat have slaaet ham omkuld paa Torvet, medens han trods alle Foreholdelser fastholdt, at han ikke havde kastet ham i Vandet. Han forklarede, at han, efterat have truffet Aakesson og fulgtes med ham som tidligere angivet, samt været inde i Porten i Slotsgade med ham, gik sammen med ham hen paa Torvet ved Stakittet ovenfor Søen bag Kongestotten, hvor de skjændtes lidt, og at de derefter igjen gik op paa Torvet, hvor de skiltes, idet han selv efterat have truffet Bengtson i Slotsgade, gik hjem i Logiset. Om Grunden til, at han tidligere havde angivet at have kastet Aakesson i Vandet, kunde han Intet anføre. I Forhøret den følgende Dag erklærede Arrestanten imidlertid paany, at han ikke havde set eller været sammen med Aakesson, efterat have slaaet ham overende paa Torvet, og at han derefter var sammen med Bengtson i Helsingørsgade, men skiltes fra ham der og gik alene hjem. Med Hensyn til, at han i Forhøret Dagen forud havde erkjendt at have været sammen med Aakesson, angav han, at han ikke vidste af eller havde tænkt paa, hvad han da havde sagt, og som Anledning til, at han i tidligere Forklaringer havde erkjendt at have kastet Aakesson i Vandet, angav han, at Bengtson et Par Dage efter Aakessons Forsvinden paa Værkstedet havde yttret, at Aakesson vel havde druknet sig, og at Arrestanten efter engang at have sagt, at han havde kastet Aakesson i Vandet, havde troet at maatte vedblive hermed. I alle derefter afholdte Forhør indtil disses Slutning har Arrestanten, uagtet alle Foreholdelser i og udenfor Retten, fastholdt sin seneste Forklaring om, at han ikke efterat være bleven skilt fra Aakesson atter har været sammen med ham, og at han ikke har Skyld i, eller har vidst noget om, hvorledes han er kommen af Dage. Ogsaa efterat Sagen var udgaaet til Aktion, har Arrestanten fastholdt sin Uskyldighed og særlig angav han i en skriftlig Forklaring til sin Defensor for Underretten, hvilken han under de derefter optagne Reassumtionsforhører er vedbleven, at han var forledet til at tilstaa derved, at Politibetjent Frisch under hans første Afhøring paastod at have set ham slaa Aakesson ihjel og kaste ham i Vandet, ligesom at Bengtson paa Værkstedet efter Aakessons Forsvinden havde udtalt som en Mulighed, at han kunde have druknet sig. Under et Reassumtionsforhør blev det tillige forklaret af Politifuldmægtig exam. jur. Poulsen, der var tilstede paa Politikammeret, da Arrestanten efter sin Anholdelse henbragtes dertil, og som af Politibetjent Frisch underrettedes om, at han havde tilstaaet at have dræbt Aakesson, at han i Politibetjentens Overværelse spurgte Arrestanten herom, og at Arrestanten da erkjendte, at han havde stødt Aakesson i Vandet,

og yttrede, paa Spørgsmaal, hvorfor han ikke hjalp ham op, at det kunde han ikke, og paa Spørgsmaal om, hvorfor han havde handlet saaledes mod Aakesson, at han hadede ham. Rigtigtigheden af denne Forklaring, der først er fremkommet i November f. A., har Arrestanten modsagt og derimod angivet, at han paa Fuldmægtigens Spørgsmaal yttrede, at han ikke vidste, hvor Aakesson var. Arrestanten, der er født 1852 i Sverrig, hvor han har været straffet ved Krigsretsdom af 5 Mai 1877 for Delagtighed i Tyveri med 6 Maaneder og 15 Dages Straf-arbejde, har siden Sommeren 1880 med Afbrydelse haft Ophold her i Landet, hvor han har haft Arbejde forskjellige Steder, til han fra Begyndelsen af November 1883 fik Arbejde hos fornævnte Kjøbmand Albertus i Hillerød. Afdøde Aakesson havde da allerede haft Arbejde paa samme Værksted siden April Maaned forud. Efter de Arrestanten fra hans forskjellige Arbejdssteder meddelte Vidnesbyrd maa han antages, naar han er beruset, at have Tilbøjelighed til Klummeri og Slagsmaal, men ligesom han iøvrigt i det hele har gunstige Vidnesbyrd, saaledes har særlig Bestyreren for Albertus Skræderværksted forklaret, at han ikke har mærket, at Arrestanten var ondsindet eller tilbøjelig til Trætte. At saavel Arrestanten som Aakesson og Bengtson den ommeldte Søndag havde været beskjenkede, fremgaar allerede af, hvad der er oplyst om, hvad de have nydt i Løbet af Eftermiddagen og Aftenen, men om Grunden af deres Beruselse er af de Forskjellige, som herom have givet Forklaring, udtalt forskjellige Meninger. Medens det er sandsynligt, at Arrestanten — saavel som Bengtson — paa Grund af deres berusede Tilstand den omhandlede Aften ikke fuldt ud have erindret Alt, hvad der ved den omhandlede Lejlighed har tildraget sig, og det derhos kan antages, at Arrestantens tilbageholdende, vaklende og modsigende Forklaringer for en Del kunne tilskrives dels hans Tilbøjelighed til at lempe sine Forklaringer efter andre Deponenters Udsagn, dels at de Forholdelser, som ere skete, undertiden have savnet den fornødne Korrekthed, er det af Politibetjent Frisch edelig benægtet, at han har givet Arrestanten nogen Antydning, som kunde lede ham ind paa en Tilstaaelse, som den afgivne, og ved hans og Politifuldmægtig Poulsens Vidnesbyrd maa det anses bevist, at Arrestanten efterat være henbragt paa Politikammeret erkjendte sig skyldig. Endelig har Bengtson edelig forklaret, at han efter Aakesson Forsvinden vistnok ikke har yttret nogen Formodning om, at denne maaske havde druknet sig, hvorimod han vil antage, at han har udtalt den Mulighed, at Aakesson kunde være kommet ud i Skoven og frosset ihjel. Selv om der imidlertid herefter Intet var til Hinder for, uanset de stadige Tilbagekaldelser, at lægge en af Arrestantens Tilstaaelser til Grund, vil dette dog ikke kunne ske, da de ere oplyste at være urigtige i væsentlige Punkter. Obduktionsforretningen

har paavist, at Aakesson hverken kan være dræbt ved Slag med en Sten eller ved Stik med en Kniv, og da det endvidere er oplyst, at Arrestanten efter sit Sammenstød med Aakesson paa Torvet er bleven skilt fra ham, kan hans først afgivne Tilstaaelse om at have stødt Aakesson i Vandet i umiddelbar Forbindelse med dette Sammenstød heller ikke være rigtig, og forsaavidt de forskellige Tilstaaelser dog alle stemme overens deri, at Arrestanten har været Skyld i, at Aakesson kom i Søen, vil der ikke herpaa alene kunne bygges nogen Domfældelse, da al Forklaring og Oplysning om Anledning, Omstændigheder og Hensigt mangle og ikke kunne suppleres fra Arrestantens til Politirapporten afgivne Forklaringer, som hun vel ikke har paastraaet at være urigtig gjengivne, men hvis Indhold hun har modsagt uden at de nogensinde have været vedtagne af ham i noget Forhør. Det er desuden en nærliggende og ved den Omstændighed, at Liget fandtes med Lømmetørklæde i Haanden, bestyrket Mulighed, at Aakesson efterat være skilt fra de andre i Nærheden af Torvet, medens hun var ifærd med at aftørre sit blødende Saar med sit Lømmetørklæde, er gaaet ned til Søen for at vaske Saaret og ved at boje sig fra Broen er faldet i Vandet, medens det er mindre sandsynligt, at et Slagsmaal eller Skjænderi over Torvet, og Aakessons Udkastning i Søen og hans Skrig herfra, skulde i den maanelyse Nat og paa det endnu befærdede Sted forblive ubemærket, ligesom det kan synes tvivlsomt, om Aakesson ved at falde i Søen lige ved Land kunde drukne. Hertil kommer, at der kun kan være hængaaet et rigeligt Kvarter fra den Tid, Arrestanten sammen med Bengtson første Gang var udenfor sit Logis i Slotsgade, til han ligeledes sammen med Bengtson atter kom tilbage til Logiset og blev lukket ind af Vægteren, men dette Tidsrum, i hvilket Drabet altsaa skulde være sket, er ikke længere, end at det efter, hvad der er oplyst, omtrent kan være medgaaet for at tilbagelægge den Vej. Arrestanten har passeret i samme Tid; og forsaavidt der maatte være levnet Tid nok til under et Slagsmaal at støde Aakesson i Søen, vil saadant dog kun have været muligt under et saadant Sammentræf af Omstændigheder, at Arrestanten paa sin Tour med Bengtson var bleven skilt fra denne, umiddelbart derpaa var truffet paa Aakesson og havde stødt ham i Vandet, samt atter uden Ophold havde truffet Bengtson paaany. Men for at antage dette i sig selv usandsynlige Tilfælde — hvor Bengtson baade maatte have været til strækkeligt langt borte til ikke at høre noget til det Forefaldne og tilstrækkelig nær ved, for at Arrestanten strax kunde støde paa ham — taler kun Hansens og Sommers foranførte Vidnesbyrd, og ligesom Sidstnævnte selv er usikker, om det var Aakesson han mødte sammen med Arrestanten, saaledes kan den Mulighed ikke udelukkes, at Førstnævnte, der kun saa de af ham omtalte Personer paa nogen Afstand, har forvexlet Aakesson

med Bengtson, der havde samme Højde som denne, og paa den opgivne Tid vel kan antages at have været i Folge med Arrestanten. Da Arrestantens tilbagekaldte Tilstaaelser, forsaavidt de ikke ere bevislig urigtige, saaledes ikke findes bestyrkede uden ved den Omstændighed, at Aakesson, som af Arrestanten angivet, fandtes druknet i Søen, men endog ere svækkede ved Sagens øvrige Oplysninge, vil Arrestanten under denne Del af Sagen være at frifinde for Aktors Tiltale. Forsaavidt Arrestanten er tiltalt for den i Straffelovens § 225 ommeldte Forbrydelse, sigtes herved til, at han, som ovenfor fremstillet, i Forhør den 22 Februar forklarede, at Bengtson efter Aftale holdt Vagt for ham, medens han selv slog Aakesson med den i Lommotorklædet indbundne Sten, og at han derpaa hjalp ham med at bære den Dræbte over Torvet til Søen. Denne Forklaring, som foranledigede Bengtsons Anholdelse i 2 Dage, tilbagekaldte Arrestanten som ommeldt den følgende Dag under en Samtale med Dommeren udenfor Retten og dernæst i det derpaa afholdte Forhør den 26 Februar f. A., idet han erkjendte, at Bengtson var uskyldig, og at hans Paasagn var fremsat mod bedre Vidende fordi, som han angav, det bares ham for, at han skulde sige saaledes, og fordi han vilde, at Bengtson skulde arresteres. Da det imidlertid maa antages, at den heromhandlede Forklaring — der er fremkommen som et Supplement til hans egen Tilstaaelse, efter at det var oplyst, at han umiddelbart før og umiddelbart efter, at Drabet skulde være begaaet, havde været sammen med Bengtson — ligesom selve Tilstaaelsen er fremkaldt ved Arrestantens uklare Forestillinger om, hvorledes Sagens rette Sammenhæng var, findes det betænkeligt i nærværende Tilfælde at anvende Straffelovens § 225, og Arrestanten, der som anført er født i 1852 og ikke findes forhen kriminaliter straffet her i Landet, vil saaledes i det Hele være at frifinde for Aktors Tiltale. I Overensstemmelse med Foranstaaende vil Underrettsdommen, hvorved Arrestanten er dømt efter Straffelovens §§ 188 og 225 til 6 Aars Forbedringshusarbejde og i Overensstemmelse med samme Lovs § 16 til efter udstaaet Straffetid at udbringes af Riget, være at forandre, hvorimod den i Henseende til Bestemmelserne om Aktionens Omkostninger, der rettelig ere paalagte Arrestanten vil være at stadfæste, dog at de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer bestemmes henholdsvis 150 Kr. og 100 Kr. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten vil Tiltalte derhos have at udrede 100 Kr. til hver, og i Udlæg til Sidstnævnte 40 Ore. Med Hensyn til at Underrettsdommen har undladt at medtage Meddomsinænd ved Sagens Paadømmelse nagtet der af Aktor var vedlagt Paastand paa Straf efter Straffelovens § 186, bemærkes, at Overretten, ihvorvel den ikke kan tiltræde de af Underretten herfor anførte Grunde, ikke efter

Omstændighederne finder tilstrækkelig Grund til at hjemvise Sagen til ny Paakjendelse. Iovrigt har Sagens Behandling for Underretten suavelson den befalede Sagforelse for begge Retter været lovlig.

Nr. 250. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Ingrid Christina Lundqvist (Def. Asmussen),
 der tiltales for Barnemord.

Kjøbenhavns Amts nordre Birks Extrarets Dom af 11 August 1884: Arrestantinden Ingrid Christina Lundqvist bør straffes paa Livet. Hun udreder derhos de af hendes Arrest og denne Sag flydende Omkostninger og derunder Salær til Aktor, Prokurator N. P. Møller, 20 Kr. og til Defensor, Prokurator Diechmann, 15 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 Oktober 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stunde. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Juel og Herforth, betaler Arrestantinden Ingrid Christina Lundqvist 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Bagger og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavn Amts nordre Birks Extraret hertil ind-

ankede Sag, hvorunder Arrestantinden Ingrid Christina Lundqvist tiltales for Barnemord, er det ved Arrestantindens egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at hun har gjort sig skyldig i den nævnte Forbrydelse, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Efterat Arrestantinden den 1 November 1882 var kommet her til Landet fra Sverrig, fik hun Tjeneste paa Meerlosegaarden ved Ringsted, hvor hun forblev til den 1 Juni 1883, da hun fik Tjeneste paa Lautrupgaarden i Ballerup Sogn, og paa begge disse Gaarde tjente hun sammen med en svensk Karl, af hvem hun blev besvangret. I Forening med bemeldte Karl rejste hun derpaa den 1 November 1883 til Sverrig, idet det efter hendes Forklaring, der forovrigt ikke har kunnet bestyrkes ved fornævnte Karls Udsagn, eftersom han ikke har været at finde, var Aftalen mellem dem, at han i Malmo skulde oppebie hendes Tilbagekomst fra et Besøg hos hendes Familie i Smaaland, og at de da skulde holde Bryllup, men da hun kom tilbage til Malmo var han rejst, og siden har hun ikke hørt noget fra ham. Arrestantinden rejste da tilbage her til Landet og fik den 1 December 1883 Tjeneste paa Lindholmgaarden ved Slangerup, hvor hun den 6 Februar d. A. fødte et Barn, der ved Daaben fik Navnet Peter Martin Christophersen, og som hun efter at have havt det hos sig indtil den 25 s. M. satte i Pleje hos Indsidders Lars Peter Sørensen i Ballerup, der dog kun gik ind paa at beholde det indtil 1 Maj d. A. Da Arrestantinden imidlertid ikke afhentede Barnet den 1 Maj, og da Plejelønnen ikke blev betalt i rette Tid, skrev Sørensens Hustru nogle Gange til Arrestantinden om at hente det, men da dette ikke frugtede, begav Sørensen sig den 2 Juni til Lindholmgaarden og paalagde Arrestantinden at afhente Barnet, som de paa ingen Maade ønskede at beholde længere. Arrestantinden rejste derefter den 7 Juni med Jernbanetoget til Ballerup, hvor hun om Eftermiddagen mellem 6¹/₄ og 6¹/₂ indfandt sig hos Sørensens og fik Barnet udleveret, medens hun derimod afslog at modtage den Patteflaske med Mælk, som Sørensens Hustru tilbød hende til Barnet paa Reisen. Arrestantinden gik derpaa med Barnet, fulgt et kort Stykke paa Vej af Sørensens Hustru, ad Vejen til Maaløv, men omtrent midtvejs mellem Ballerup og Maaløv satte Arrestantinden sig ned i Grøften ved Vejen og kvalte Barnet ved at snøre sit Lommelørklæde fast om Halsen paa det; efter Arrestantindens Forklaring indtraadte Doden hurtig, idet Barnet hverken græd eller skreg, men kun sprællede og strax blev blant i Hovedet. Derpaa svøbte Arrestantinden Liget ind i sit Schawl og gik med dette til Maaløv Station, hvorfra hun med Toget kjørte til Ølstykke Station, og derefter begav hun sig til Lindholmgaarden, hvor hun efter at være ankommen Klokken mellem 11 og 12 om Aftenen gjemte Liget i sin Kiste. Efter den næste Formiddag

tildels at have afklædt Liget og syt det ind i en Ble, kastede hun det samme Dags Aften i et træ ved Gaarden værende Mosehul, hvor det den 16 s. M. blev fundet i en i høj Grad opløst Tilstand, saa at Obduktionen ifølge vedkommende Læges Erklæring ikke har kunnet give sikker Oplysning om Aarsagen til Barnets Død, men paa den anden Side heller ikke har bragt noget for Dagen, som udelukker Muligheden af, at Barnet, som af Arrestantinden forklaret, er ombragt ved Kvælning, hvilket endog snarere bestyrkes ved Ligets fremstanende Oine, dets mellem Kjeberne fremragende Tunge og det i dets høire Hjerte op-hobede Blod. Ifølge Arrestantindens Forklaring, fæstede den Tanke, at ombringe Barnet og foregive, at det var kommet til Sverrig, sig hos hende allerede den 31 Maj d. A., hvorfor hun nogle Dage forinden hun den 7 Juni tog ned til Ballerup, til de andre paa Gaarden tjenende Piger foregav, at hendes Svigerinde fra Malmø vilde komme til Kjøbenhavn for at modtage Barnet, og hun vil netop, for at faa Lejlighed til at ombringe Barnet paa Vejen mellem Ballerup og Maaløv, ikke den paagjældende Aften være taget med Toget tilbage fra Ballerup. Grunden til, at hun besluttede at dræbe Barnet, var, efter hendes Udsagn, Fortvivelse over, at hun, hvem det faldt for svært alene at udrede 12 Kroner om Manneden for Barnet, hvilket netop var det Beløb, hun da havde i Løn, ikke havde nogen Hjælp fra Barnets Fader, men forøvrigt kan det efter det Oplyste ikke antages, at hun har nærret synderlig Kjærlighed til Barnet. Idet Arrestantinden herefter man anses med Overlæg at have ombragt sit Barn, maa det billiges, at hun, der er født den 28 September 1863 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet heri Landet, ved Underrettsdommen af Birkedommeren og de tiltagne Meddomsmænd er ansat efter Straffelovens § 190 med Livsstraf, og Dommen, hvis Bestemmelser om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor i det Hele være at stadfæste.

Nr. 255.

Advokat Levinsen

contra

Jens Peter Bech (Def. Buntzen),

der tiltales for Løsgjængeri ved Overtrædelse af Polititillhold.

Ramsø-Thune Herreders Politirets Dom af 3 Oktober 1884: Arrestanten Straahattearbejder Jens Peter Bech bør straffes med Arbeide i Roskilde Amts Tvangsarbeids-Anstalt

i 90 Dage samt udrede Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 31 Oktober 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til 120 Dage. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Lange og Larsen, betaler Arrestanten Jens Peter Bech 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Levinsen og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedderr det: Arrestanten Jens Peter Bech, der er født den 19 December 1840 og tidligere har været straffet mange Gange dels for Tyveri, dels for Løsgjængeri og for Belleri, samt ifølge Frederikssunds Kjøbstads Politirets Dom af 1 April d. A. for de tvende sidstnævnte Forseelser med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, tiltales under nærværende fra Ramso-Thune Herreders Politiret hertil indankede Sag for Løsgjængeri ved Overtrædelse af Polititilhold, og da det ved Arrestantens egen Tilstaaelse, der stemmer med det iøvrigt Oplyste, er godtgjort, at han har gjort sig skyldig i denne Forseelse, idet han, som den 23 Maj d. A. under sædvanlig Straffetrusel til Kjøbenhavn's Politiprotokol over mistænkelige Personer, da han afleveredes til Fattigvæsenet, erholdt Tilhold om ikke at forlade Sammes Forsorg uden forud at have godtgjort lovligt Erhverv og at have erholdt Politiets Tilladelse dertil, den 22 September d. A. uden Tilladelse er bortgaaet fra Arbejdsanstalten paa Ladegaarden, hvor han var anbragt, og derefter har strejft omkring, indtil han den 24 s. M. blev anholdt af Politiet, under hvilken Omvandring han vil have søgt Arbejde, vil han være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1, og findes Straffen, der ved den indankede Dom er fastsat til Arbejde i

Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 90 Dage, at maatte bestemmes til lige Arbejde i 120 Dage, og vil Underrettsdommen med denne Forandring være at stadfæste.

Nr. 249.

Advokat Halkier

contra

Valdemar Sandberg Jensen (Def. Nellemann),

der tiltales for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101.

Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 23 September 1884: Arrestanten Smedesvend Valdemar Sandberg Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt betale Sagens Omkostninger, og derunder i Salærer til Aktor, Prokurator Buch, og til Defensor, Prokurator Nissen, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 Oktober 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Nye-gaard og P. A. Petersen, betaler Arrestanten Valdemar Sandberg Jensen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Halkier og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kallundborg Kjøbstads Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Valdemar Sandberg Jensen for Overtrædelse af Straffelovens §§ 100 og 101, og er det ogsaa ved hans egen af det iøvrigt Oplyste bestyrkede Tilstaaelse bevist, at han har gjort sig skyldig i det ham paasigtede Forhold under følgende nærmere Omstændigheder: Arrestanten blev den 23 August d. A. som Fattiglem indlagt paa Kallundborg Fattiggaard, og blev der kort efter hans Ankomst dertil af Opsynsmand ved denne Anstalt Mortensen anvist ham Arbejde, hvilket han nægtede at udføre, idet han derhos udskjældte Mortensen for Løgner med Tilføjende, at Mortensen havde staaet og løjet for Skranken, sidste Gang Arrestanten blev straffet i Kallundborg. Kort efterat Opsynsmanden derpaa havde fjernet sig fra Anstalten*), forlod denne Fattiggaarden ved at stige over den Gaardspladsen omgivende Mur, og da Mortensen noget derefter saa Arrestanten i Begreb med at ville række bajersk Øl ind ad et Vindue i Anstalten til nogle Fattiglemmer, gik han ud til Arrestanten og opfordrede denne til at følge med ind paa Fattiggaarden, hvorved Arrestanten vægrede sig, idet han gik ned ad Gaden, efterfulgt af Opsynsmanden. Efterat denne havde indhentet Arrestanten og paany opfordret ham til at gaa med sig, efterkom Arrestanten Opfordringen, idet han dog, medens de fulgtes hen ad Gaden, stadig skubbede til Mortensen. Ankomne udfor Kjøbmand J. F. Albrechtsens Boutik greb Arrestanten fat i Opsynsmanden og rystede ham, idet han, henvendt til Albrechtsen, der stod i sin Boutiksdør, sagde „saaledes bærer man sig ad med den Slags Folk“, hvorhos han, idet han opfordrede Albrechtsen til at være Vidne, ndskjældte Mortensen bl. A. for Æsel, Skurk, Lus og Løgner. Idet Mortensen og Arrestanten derefter gik videre hen ad Gaden, skubbede Arrestanten stadigen til Mortensen og nægtede, efter at de vare ankomne til Indgangen af Fattiggaarden, at gaa derind, hvornæst han, efter at være gaaet lidt længere bort, vendte sig om og gav sig til at klappe i Hænderne og sagde til Opsynsmanden, der var forbleven ved Indgangsdøren til Anstalten: „Kom Du her din Samsinger, saa skal Du faa med en Kallundborg-Dreng at gjøre.“ Arrestanten fjernede sig derpaa og drev om i Byen, indtil han samme Dags Aften af Politiet blev anholdt. Det maa efter det Oplyste antages, at Opsynsmand Mortensen ikke har givet Arrestanten nogenomhelst Anledning til dennes voldelige og fornærmelige Adfærd, saamt at Arrestanten ved den heromhandlede Lejlighed vel har været noget beskjenket, men dog ikke i højere Grad, end at han har været sig fuldt bevidst, hvad han foretog sig. Som Følge af det Foranstaaende vil Arrestanten, der er

*) Maa være: Arrestanten.

født den 25 Januar 1854, og som foruden mange Gange tidligere at være straffet for Losgjænger, Betleri og Overtrædelse af Frd. 10 December 1828, senest ved Søby Kjøbstads Politiretsdom af 21 Juli d. A. efter Lov 3 Marts 1860 §§ 1 og 3, cfr. 5, med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage og tillige er anset ved Kallundborg Kjøbstads Extrarets Dom af 19 Januar 1880 efter Straffelovens § 100, cfr. § 98, med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, nu være at domme efter Straffelovens §§ 100 og 101, og da den ved den indankede Dom valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, at Dommens Bestemmelse om Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 8 December.

Nr. 251.   Højesteretssagfører Hansen
                                  contra
Lars Knudsen (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri, Bedrageri og Betleri.

Silkeborg Birks Extrarets Dom af 2 September 1884: Tiltalte, Arbejdsmand Lars Knudsen af Silkeborg, bør hensættes til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, i Erstatning til Husmand Soren Christensen af Asklev betale 10 Kr. 60 Ore og til Jacob Madsen af Tørring 89 Kr. samt udrede Sagens Omkostninger, derunder i Saker til Aktor, Sagfører Hammer, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Hviid, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 13 Oktober 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Saker til Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Fasting, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arbejdsmand Lars Knudsen for Tyveri, Bedrageri og Betleri. Ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han en Dag i afvigte Juni Maaned, da Husmand Søren Christensen af Asklev, der af Tiltalte var opfordret til at følge ind i hans Bolig og der var bleven beværtet, havde erklæret sig villig til at give 4 halve Bajere og i denne Anledning havde overgivet Tiltalte et Tokronestykke til Indkjøbet, har tilegnet sig Restbeløbet 1 Kr. 60 Øre, samt at han, da Christensen, der var bleven svirende, var falden i Søvn oppe paa Tiltaltes Loft, har udtaget af hans Lomme hans Portemonnaie, og tilegnet sig de heri liggende Penge til Beløb 9 Kr., hvilke han i Forbindelse med de ovenfor nævnte 1 Kr. 60 Øre senere forbrugte. Da Christensen næste Morgen sagde til Tiltalte, at han havde mistet sine Penge, svarede Tiltalte dertil, at det var noget godt Snak, og at det var den Lon, som han skulde have for sin Godhed med at ville huse Christensen, samt at Ingen herefter skulde faa Nattelogis paa hans Loft. Paa samme Maade er det oplyst, at Tiltalte for 5 eller 6 Aar siden, da han paa en Markedsdag i Salten havde Beværtning i det af ham beboede Hus og af Gaardejer Jacob Madsen af Tørring havde modtaget en Hundredekroneseddel for heraf at tage Betaling for nogle Madsen leverede Glas Punsch, har, da Madsen forlangte Penge tilbage paa Sedlen, nægtet at have modtaget andet eller mere end en paa et Bord liggende 10-Krone Seddel, hvilken Madsen, der af Tiltalte blev betydet, at hvis han ikke tog den, fik han Ingenting, tog til sig for dog at have Noget, hvorefter han næste Dag meldte Sagen for Politiet. De 90 Kr. forbrugte Tiltalte senere. Endvidere har Tiltalte vedgaaet, at han for nogle Aar siden fra Lovenholts Roemark, af de der liggende Bunker har ca. 11 Gange tidlig om

Morgenen taget 1 à 2 Skpr. Turnips hver Gang, og i en Sæk baaret dem hjem til sin Bopæl paa Salten Mark, hvor han fodrede sin Gris dermed. Med Hensyn til dette sidste Tyveri, er der ikke Spørgsmaal om Erstatning, hvorimod Søren Christensen og Jacob Madsen have paastaaet sig tilkjendt i Erstatning henholdsvis 10 Kr. 60 Øre og 90 Kr. efter Fradrag af 1 Kr., hvortil Betalingen for den nydte Punsch er ansat, altsaa 89 Kr. Sluttelig maa det ved Tiltaltes Tilstaaelse og det iøvrigt Oplyste anses godtgjort, at han, efter at han i November 1882 havde taget Bolig i Silkeborg, har i Omegnen heraf tilbetlet sig Penge og Fødevarer. For sit ommeldte Forhold vil Tiltalte, der er født i Aaret 1826 og som — med Undtagelse af en ham overgaaet Straf for Tjenesteforsømmelse som Soldat — ikke ses tidligere at have været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 228 og 252 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 3 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt, til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og da den indankede Doms Bestemmelser om Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil bemeldte Dom sualedes være at stadfæste.

Nr. 246.

Advokat Hindenburg

contra

Nielsine Birgitte Færø, Barthels Enke (Def. Hansen),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Kriminal- og Politirettens Dom af 7 Oktober 1884: Arrestantinden Nielsine Birgitte Færø, Barthels Enke, bør straffes med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og betale Aktionens Omkostninger, derunder i Salærer for Aktor og Defensor, Prokuratorerne Nissen og Seidelin, 40 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Til-

talte til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Hansen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestantinden Nielsine Birgitte Færø, Barthels Enke, for Bedrageri og Falsk anlagte Sag er hun ved egen Tilstanelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold: I Slutningen af forrige og i indøværende Aar har hun ved Salg eller Pantsætning i mange Gange svigagtig disponeret over en Del Sengklæder, Møbler, Klædningsstykker, Oljetryksbilleder og en Symaskine af samlet Værdi 320 Kr., som hun havde lejet af forskellige Næringsdrivende her i Staden tildels paa Vilkaar, at hun ved at betale visse i de paagjældende Kontrakter satte Værdier skulde blive Ejer af Gjenstandene, hvilket Vilkaar imidlertid i intet af disse Tilfælde var opfyldt, da hun foretog den paagjældende Disposition. Med Hensyn til to af bemeldte Lejemaal har Arrestantinden tillige gjort sig skyldig i Falsk, idet hun — uden i disse Tilfælde at indgaa Lejemaalet i den Hensigt svigagtig at disponere over de paagjældende Gjenstande — har underskrevet de i saa Henseende oprettede Kontrakter med de opdigtede Navne „Bertelsen“ og „Lundgreen“, og i samme Forbrydelse har Arrestantinden endvidere gjort sig skyldig med Hensyn til 5 andre Kontrakter, ved hvilke hun lejede nogle Sengklæder, Klædningsstykker, Uhrø og en Brosche af samlet Værdi 158 Kr., ligeledes tildels paa Vilkaar, at hun ved at betale visse paa Gjenstandene satte Værdier skulde blive Ejer af disse, idet hun, der indgik bemeldte Lejemaal for at komme i Besiddelse af Gjenstande, hvorover hun kunde svigagtig disponere, har underskrevet de omlhandlede Kontrakter med de opdigtede Navne „Bertelsen“, „Bart“ eller „Barths“, hvorefter hun svigagtig pantsatte de nævnte Gjenstande, uden — forsaa vidt angaar dem af disse, over hvilke hun eventuelt kunde erholde Dispositionsret — at opfylde de i saa Henseende fastsatte Vilkaar.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 22 Januar 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kiøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 86.

Mandagen den 8 December.

Nr. 246.

Advokat Hindenburg

contra

Nielsine Birgitte Færø, Barthels Enke (Def. Hansen).

Alle de 7 Kontrakter, med Hensyn til hvilke Arrestantinden saaledes har gjort sig skyldig i Falsk, ere oprettede i dette Aar, og naar Arrestantinden underskrev dem med opdigtede Navne, har Grunden hertil efter hendes Forklaring været, dels at hun frygtede for ikke under sit eget Navn at kunne erholde de omhandlede Gjenstande betroet, dels i onkelte Tilfælde, at hun vilde vanskeliggjøre Udlejerne at faa hende opspurgt. Arrestantinden er født den 31 Maj 1834 og ifølge Hillerød Kjøbstads Extraretsdom af 8 November 1877 anset efter Straffelovens § 228, sammenholdt med § 52, § 55, cfr. med § 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Hun vil nu være at anse efter Straffelovens § 253 og § 275, jfr. § 268, efter Omstændighederne med Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder og have at betale Aktionens Omkostninger.

Tirsdagen den 9 December.

Nr. 243.

Etatsraad Buntzen

contra

Christian Henrik Skipper (Def. Klubien),

der tiltales for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 203.

Hads Herreds Extrarets Dom af 30 Juni 1884: Tiltalte Christian Henrik Skipper bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage; saa bør han endvidere udrede alle af denne Sag lovlig flydende Omkostninger og deriblandt i Sælær 14 Kr. til Aktor, Overretssagfører Dændler, og 12 Kr. til Defensor, Prokurator Terndrup. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 8 September 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Sælær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indkankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er at bemærke, vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indkankede Doms Præmisses hedder det: Under denne Sag tiltales Teglværksarbejder Christian Henrik Skipper for Tyveri og Overtrædelse af Straffelovens § 203. Ved Tiltaltes

egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han, der i afvigte Vinter ikke har kjøbt andet Ildebrændsel end en Skjæppe Kul, medens han iøvrigt hovedsagelig vil have hjulpet sig med tørre, nedfaldne Grene, som han samlede i Skovene i Nærheden af sin Bolig, har til forskellige Tider siden afvigte Jul i de Gaardejerne Christian Andersen og Peder Sørensen af Balle samt Anton Pedersen af Odder Mark tilhørende Skovskifter tilvendt sig af det sammesteds beroende Brænde ialt mindst 5 Bøgestænger af en Arms Tykkelse og 6—8 Alens Længde, to Stykker tokløvet Bøgebrænde samt en Del Grenebrænde, hvilket han har ansat til en Værdi af ialt 2 Kr. 15 Øre og efter sin Forklaring brændt, samt at han til Brug ved Forfærdigelsen af forskellige Husflidsgjenstande, saasom Blomsterborde, Pibebrædter m. m., som han i Vinter ernærede sig med at sælge, har i Slutningen af Februar Maaned d. A. i 2 forskellige Gange fældet og tilvendt sig 2 unge Bøgetræer af 6 til 8 Alens Længde og ca. 3 Tommers Tykkelse, hvilke Bøgetræer han har anslaaet tilsammen til 50 Øre, i et Gaardejer Otto Sørensen af Odder Mark tilhørende Skovskifte, ligesom han endvidere til samme Brug har Tid efter anden i Vinterens Løb tilegnet sig i det sidstommeldte Skovskifte nogle Bøgegrene af 1—1½ Tommes Tykkelse, og i Gaardejer af Balle Mark Christen Jokobsens Skov nogle Hesselgrene og Pilegrene, hvilke Grene han afskar med en Kniv og har ansat til en Værdi af ialt 50 Øre. De Bestjaalne have frafaldet Krav paa Erstatning under Sagen. Paa samme Maade er det godtgjort, at Tiltalte, da Indsiddet Anders Jensen af Odder Mark, hos hvem han indtil afvigte Foraar boede til Leje, den 5 Marts d. A. omtrent Kl. 9 om Morgenen kom gaaende henimod sit Hjem, medens Tiltalte udenfor samme var beskæftiget med at hugge Brænde, har uden nogen dertil fra Anders Jensens Side given Anledning taget et Stykke Brænde, der efter Jensens Forklaring var omtrent 1 Alen langt og saa tykt som et Haandled, men efter Tiltaltes Anbringende kun omtrent ½ Alen langt og 1 Tomme tykt — og dermed tildelt Jensen flere Slug, navnlig i Hovedet, hvorved der blev tilføjet denne foruden en Hudafskrabning paa Næsen og flere Buler to større, gabende og stærkt blodende Saar, det ene i Panden indenfor Huarranden og det andet paa venstre Kjæbeben, hvilke Læsioner dog ifølge en af en Læge den følgende Dag afgiven Erklæring ikke ville efterlade skadelige Følger. Tiltalte har nærmere anbragt, at han ikke havde havt til Hensigt at tilføje Anders Jensen nogen bestemt Skade, og at han havde udøvet den herommeldte Vold i Hidsighed og Vrede, navnlig fordi Jensen havde udelukket ham fra Adgang til Loftet ved at lægge Brænde over det Hul, som Tiltalte benyttede til Opgang, samt at han, forend han slog Jensen, spurgte denne, om han ikke vilde holde Venskab eller Fred med ham

og lade ham faa Adgang til Loftet, men at han ikke ved, om Jensen horte dette, og i alt Fald ikke erindror, at Jensen svarede Noget dertil. Anders Jensen har frafuldet Krav paa Erstatning under Sagen. Tiltalte der er født i Aaret 1851 og ifølge Rougsø n. fl. Herreders Extraretsdom af 21 August 1874 er straffet efter Straffelovens §§ 228 og 229, Nr. 1 og 4, med Forbedringshusarbejde i 2 Aar — vil for sit ovenanførte Forhold være at anse dels for anden Gang begaaet Tyveri efter Straffelovens § 230, første Led. jfr. § 234, dels efter samme Lovs § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Aktionens Omkostninger, det vil kunne have sit Forblivende, vil saaledes være at stadfæste.

Nr. 256.

Advokat Klubien

contra

Peter Nielsen (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Oktober 1884: Tiltalte Peter Nielsen bør straffes med Tugthusarbejde i 4 Aar og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Lehmann og Alberti, 15 Kr. ti hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Peter Nielsen for Tyveri anlagte Sag er han ved egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse overbevist at have Natten mellem den 21 og 22 f. M. fra-stjålet Opsynsmand paa Lødegaarden, Jacob Lund, et Cylinderuhr og nogle Beklædningsgjenstande, ialt af 30 Kroners Værdi, hvilke Gjenstande beroede frit fremme eller i et uafsaaset Skab i Bestjaalnes Værelse, hvortil Tiltalte, som havde Ophold paa Lødegaarden for at afsone en ham ikjendt Straf af Tvangsarbejde, havde uhindret Adgang. Tiltalte er født den 13 Marts 1848 og tidligere bl. A. anset ved denne Rets Domme af 27 November 1866 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, af 23 Juli 1867 efter sammes § 230, 1ste Led med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, af 19 September 1871 efter sammes § 231, 1ste Led og § 257 samt efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, af 4 September 1877 efter sammes § 232 for 4de Gang begaaet simpelt Tyveri og Lov 3 Marts 1860 § 1 med Tugtbuserarbejde i 3 Aar, af 26 Februar 1878 i Medfør af Straffelovens § 64, smh. med § 232 med en Tillægsstraf for 4de Gang begaaet simpelt og grovt Tyveri af Tugtbuserarbejde i 6 Manneder, og senest ved Rettens Dom af 13 Mai d. A. efter Lov 3 Marts 1860 § 1 med Arbejde i Kjøbenhavns Fattigvæsens Tvangsarbejdsanstalt i 180 Dage. Som Følge heraf vil Tiltalte nu være at anse efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 4 Aar, hvorhos han vil have at betale denne Aktions Omkostninger.

Nr. 256.

Advokat Klubien

contra

Rasmus Christiansen eller **Rasmus Christian Bendtsen**
(Def. Buntzen),

der tiltales for Vold paa Person.

Meerløse og Tudse Herreders Extrarets Dom af 4 Juni 1884: Arrestanten, Smed Rasmus Christiansen eller Rasmus Christian Bendtsen af Godthaab, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage og derhos udrede samtlige Aktionens Omkostninger, hvorunder i Salær til Aktor, Pro-

kurator Christensen og til Defensor, Sagfører Ohlmann, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 12 September 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Prokuratorerne H. F. Møller og Rode for Overretten betaler Tiltalte, Smed Rasmus Christiansen kaldet Bøndtsen af Godthaab, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmissær hedder det: Under nærværende fra Meerløse-Tudse Hørreders Extraret hertil indankede Sag er Tiltalte, Smed Rasmus Christiansen, kaldet Bøndtsen af Godthaab, aktioneret for Vold paa Person. Det fremgaar af Sagen, at der den 20 April d. A. om Aftenen udenfor Tiltaltes Hus har fundet et Sammenstød Sted mellem Tiltalte og Indsidders Jøns Peter Jensen, og at Sidstnævnte, der var beskænket, ved denne Lejlighed har erholdt forskjellige Læsioner, hvilket Sammenstød maa antages foranlediget ved, at Jensen, da han nogle Timer tidligere passerede Tiltaltes Hus, udskjældte Tiltalte, der skal leve sammen med Jensens Svigermoder, for en „Horebuk“. Ifølge den under Sagen fremlagte Lægeerklæring, havde Jensen et ca. 5 Tommer langt Saar i venstre Tindingeregion. Saaret, der havde meget uregelmæssige, contunderede Rande, var trængt igjennem hele Hudlaget til Benhinden og fortsattes med et frit Mellemrum nedad mod Kinden, hvor der fandtes et ca. 1 Tomme langt overfladisk Hudskaar. Paa venstre Underarm var der et lille contunderet Hudskaar, der korresponderede med Suaarene paa Hovedets Bløddede. Tiltalte, der har benægtet at have bibragt Jensen de anførte Læsioner, og kun vil have slaaret ham med en Spanskrøsstok, har paastaaet, at Jensen ved

den ommeldte Lejlighed slog Ruderne i Tiltaltes Kjøkkenvindu ind, og stak Hovedet igjennem Vinduet og herved erholdt Læsionerne, dog at han senere under Forhøret har angivet, at de muligt ogsaa kunne tilskrives et Fald af Jensen paa en skarp Sten. Jensen har udsagt, at Tiltalte slog ham med et skarpt Redskab, men han har ikke været istand til nærmere at forklare sig om Beskaffenheden af samme, da det var mørkt og han var beskjenket og strax vil have tabt Bevidstheden. Jensen Hustru Ellen Kirstine Hansen, der var tilstede, har edeligt forklaret, at hun saa, at det var en Sabel, hvormed Tiltalte slog hendes Mand, og at Blodet løb denne ned ad Ansigtet, og Jensens Svoger Peter Hansen har edeligt forklaret, at Tiltalte strax efter det Passerede fortalte ham, at han havde givet Jensen en ordentlig Dragt Prygl med en Sabel, hvilken Tiltalte foreviste ham. Lægen har ikke anset det rimeligt, at de omtalte Saar ere fremkomne ved Læsion paa Glasruder, men har antaget dem bibragte med et skarpt Redskab. Idet der nu intet foreligger til Støtte for Tiltaltes Angivende om den Maade, paa hvilken Læsionerne ere fremkomne, maa det antages, at disse ere bibragte Jensen af Tiltalte, og at det er sket enten med ommeldte Sabel eller med et andet lignende Redskab, hvorved bemærkes, at Tiltalte i sit Hus havde en i hans egen Smedie forarbejdet Sabel, en Jernklinge paa Træskaft til samme $\frac{3}{4}$ Alen lang, hvilken imidlertid ved Forhørets Begyndelse var bleven opsmedet. I en Lægeerklæring af 30 Mai d. A. udtaler Lægen, at Jensens Saar paa en Ubetydelighed nær vare lægte, og at det ikke kunde antages, at han vilde have nogen væsentlig Mên af Læsionerne for Fremtiden. For sit anførte Forhold vil Tiltalte, der er født den 2 Juli 1829 og ikke forhen tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 203, og findes Straffen ved den indankede Dom rettelig bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da Underrettsdommens Bestemmelser om Sagens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes tiltrædes, vil Dommen snarledes være at stadfæste.

Onsdagen den 10 December.

Nr. 47. Hlv. Appellationsretsraad, Overretsprokurator C. Juell
(Selv)

contra

Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den kst. Kammeradvokat),

betr. Stemppling af en i Kjøbenhavn oprettet Kjøbekontrakt om nogle svenske Ejendomme.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 April 1883: Indstævnte, forhenværende Appellationsraad, Overretsprokurator C. Juell bør til Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, paa Statskassens Vegne betale de paastævnte 1000 Kr. med 5 pCt. Renter p. a. fra 29 Juni f. A. til Betaling sker. Saa betaler han ogsaa i Salær til den konstituerede Kammeradvokat 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, og idet den af Citanten paaberaabte Omstændighed, at der inden Forløbet af den i Stempellovens § 13 in fine ommeldte Frist af 3 Uger er i Sverrig blevet oprettet et Salgsbrev om de omhandlede Ejendomme, der er blevet forsynet med svensk Stempelpapir, ikke kan føre til Citantens Frifindelse, vil Dommen efter de Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten at burde tilvare de Indstævnte skadesløst, derunder Salair til Kammeradvokaten.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten til de Indstævnte skadesløst, derunder i Salarium til Kammeradvokaten 100 Kroner. Saa betaler han og til Justitskassen 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat der i Professor N. C. Frederiksens og Prinsnæs Værks under Et behandlede Konkursboer var forefundet en mellem Indstævnte, forhenværende Appellationsraad, Overretsprokurator C. Juel og Professor Frederiksen paa bemeldte Værks Vegne som Sælgere og L. C. Schrøder af Mo som Kjøber den 12 December 1875 i Kjøbenhavn oprettet, paa ustemplet Papir skreven Kjøbekontrakt, om Ejendommene Forsa og Farsdala i Jönköping Lehn i Sverrig, blev denne Kontrakt af Citanterne, Generaldirektoratet for Skattevæsenet, ved Resolution af 22 Marts 1880 i Henhold til Stempel-loven af 19 Februar 1861, jfr. Lov af 21 Marts 1874, antagen til at stemples til Taxt 1000 Kr. Da Konkursboerne blev sluttede uden Udlæg til Dækning af den ommeldte Stempeltaxt, have Citanterne senere afkrævet Indstævnte Taxtbeløbet, men da denne formener, at den skete Stemppling ikke har Hjemmel i Lovgivningen, og har forlangt Spørgsmaalet afgjort ved Domstolene, have Citanterne under nærværende Sag ved den konstituerede Kammeradvokat, paastaaet Indstævnte tilpligtet til Statskassen at betale den ommeldte Stempelafgift 1000 Kr. med 5 pCt. Rente p. a. fra Stævningens Dato den 29 Juni f. A., til Betaling finder Sted, samt Sagens skadesløse Omkostninger, derunder den konstituerede Kammeradvokats Salær. Indstævnte procederer til Frifindelse, i alt Fald mod at betale for Dokumentet Taxt efter Stempelovens § 65, og med Tillæg af Sagens Omkostninger, idet han gør gjældende, at Lovens § 31 alene angaar faste Ejendomme heri Kongeriget og ikke saadanne, som ligge i et fremmed Land. Det forudsættes saaledes, at Kjøbekontrakten fuldbyrdes ved Skjøde, som thinglæses, ligesom Loven ogsaa giver den, der har oprettet Kjøbekontrakt paa stemplet Papir, Ret til at udstede Skjødet paa ustemplet Papir. Denne sidste Ret kan ikke hjemles med Hensyn til Kjøbekontrakter om faste Ejendomme i Sverrig, hvor Overdragelsesdokumentet skal skrives paa anordningsmæssig stemplet Papir, hvilket ogsaa, efter hvad Indstævnte har paastaaet, er sket i det her foreliggende Tilfælde, og hvis Kjøbekontrakten her skulde stemples, vilde dette medføre en dobbelt Beskatning, som ifølge Stempelovens § 91 skal undgaas, men selv om det heroinhandlede Dokument maatte anses stempelpligtig, er der, da § 31 ikke efter Indstævntes Formening kan komme til Anvendelse, ikke nogen anden Lovbestemmelse, hvorunder Kjøbekontrakter om Ejendom i fremmed Land kunne henføres, end § 65. Retten kan dog ikke give Indstævnte Medhold i denne hans Opfattelse af Forholdet. Da nemlig Stempelovens § 89 indeholder, at Loven angaar alle ifølge deres Beskaffenhed stempelpligtige Dokumenter, der udfærdiges eller oprettes i Kongeriget, og der ikke fra denne Regel er gjort nogen Undtagelse med Hensyn til Dokumenter, der angaa faste Ejendomme i Udlandet, samt da det heller ikke kan

antages, at Stempelovens § 31 ved at give Regel for Stempling af Kjøbekontrakter om faste Ejendomme herved alene skulde have sigtet til saadanne Ejendomme heri Riget, maa den heromhandlede Kjøbekontrakt anses stempelpligtig efter sidstnævnte Paragraf. I Henhold til det Anførte vil Citanternes Paastand, mod hvilken der forøvrigt ikke er gjort nogen Indsigelse, være at tage tilføje, idet der dog ikke vil kunne tillægges Citanterne Processens Omkostninger, da de ikke ses at have haft saadanne, hvorimod Indstævnte vil have at betale i Salær til den konstituerede Kammeradvokat 50 Kr. Stempelovertrædelse foreligger ikke.

Nr. 260. Højesteretssagfører Asmusser:

contra

Esper Jensen og Mads Peder Herbst eller Mads Peder Pedersen Herbst (Def. Bagger),

der tiltales for Tyveri.

Skive Kjøbstads Extrarets Dom af 8 August 1884: De Tiltalte Esper Jensen og Mads Peder Pedersen Herbst bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. I Erstatning bør de En for Begge og Begge for En udrede til Fisker Jons Anderson Borghardt af Lundø 10 Kr., til Fisker Jens Christensen af Lundø 10 Kr., til Fisker Jens Severin Christensen af V. Grønning Kr. 17,50 og til Fisker Niels Christensen af Grønning Kr. 12,60. Saa bør de og En for Begge og Begge for En udrede Aktionens Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Palsbjerg, 12 Kr. og til Defensor, Prokurator Munksgaard, 10 Kr. Det Idømte at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dømmen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 9 September 1884: De Tiltalte Esper Jensen og Mads Peder Herbst bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage. I Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Fasting og Kancelliraad Møller, i Salær hver 15 Kr., bør Underretsdømmen ved Magt at stande. De idømte Erstatningsbeløb udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt findes at bemærke,

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretssagførerne Asmussen og Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses heddor det: Under denne Sag tiltales Fiskerne Esper Jensen og Mads Peder Herbst for Tyveri. Ved de Tiltaltes egne Tilstaanelser og Sagens ovrigte Oplysninger, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at de — der, efter Natten mellem den 9 og 10 Juni d. A. at have været sammen ude at fiske, ifølge Esper Jensens Opfordring vare gaaede i Land paa Lundo for at stjele Aal fra nogle der optrukne Baade, men uden at finde Aal i Baadene — have ved denne Lejlighed stjaalet 2 Par Støvler og 2 Skjodeskind, tilsammen af Værdi 30 Kr., der tilhorte Fiskerne Jens Andersen Borghardt og Jens Christensen af Lundo, og af hvilke Skindene og det ene Par Støvler opbevaredes i et lille uafianset, til Opbevaring af Fiskeredskaber indrettet Skur paa Lundo, medens det andet Par Støvler maa antaget at have hængt udenfor Skuret. Efter Esper Jensens Forklaring var det ham, der tog de sidstnævnte Støvler samt Skindene, hvilke sidste han iøvrigt strax vil have leveret den anden Tiltalte, medens denne selv tog det andet Par Støvler. Efterat de derpaa i deres Baad vare sejlede over til Grønning Hage, stjal Esper Jensen fra 2 Kvaser, der laa for Anker tæt ved Land, henholdsvis en Pose med ca. 3½ Snese Aal, der tilhorte Fisker Jens Severin Christensen af Vester Grønning og en Pose med, som det maa antages, 1½ ÷ 2 Snese Aal, der tilhorte Fisker Niels Christensen af Grønning, og leverede disse Koster til den anden Tiltalte, der var forbleven i deres Baad og som derefter heldte Aalene ud i samme, medens han kastede Poserne i Søen. De stjaalne Aal solgte de Tiltalte den næste Morgen til en tydsk Skipper og delte Udbyttet, hvorimod de hængte Skindene og Støvlerne ind i en Tegllade ved Grønning Teglværk, hvor de senere fandtes, og ere de undor Sagen udleverede Ejerne. De Bestjaalne have

diært har paastaet i alt Fald Indstævnte Albecks Hustru tilpligtet under en daglig Mulkt at udlevere ham det paagjældende Fortepiano, hvorhos han for alle Tilfælde har begjært sig Sagens Omkostninger godtgjorte af de Indstævnte. De Indstævnte have principalt procederet til Sagens Afvisning med Tilkjendelse af Kost og Tæring, idet de have forment, at Sagen, eftersom dens Hovedgjenstand angaar Betaling af en Leje af 30 Kr., skulde henhøre under Gjældakommissionens Paadømmelse, hvilken For-
 mening imidlertid ikke kan gives Medhold, hvorfor den derpaa stottede Paastand ikke kan tages til Følge og subsidiært have de paastaet sig frifundne for Citantens Tiltale med Tillæg af Sagens Omkostninger. Citanten har anbragt, at Indstævnte Jensine Laurine Albeck en Dag i Oktober Maaned 1880 har henvendt sig til ham og til Brug for sine Døtre lejet af ham et Fortepiano for en maanedlig Leje af 5 Kr., at denne Leje i nogle Maaneder er bleven betalt — som Citanten forment — af Indstævnte Albeck, i hvis Navn han antog, at Lejemaalet var indgaaet, men at Betalingen derefter er ophørt, saa at der ved denne Sags Paabegyndelse resterede Leje for 6 Maaneder, og at han paa Grund af den heri liggende Misligholdelse af den indgaaede Overenskomst anser sig berettiget til at forlange Lejemaalet ophævet og sig Fortepianoet tilbageleveret. Det maa nu ogsaa anses tilstrækkelig oplyst og af de Indstævnte indrømmet, at Indstævnte Jensine Laurine Albeck til den paagjældende Tid hos Citanten har modtaget et Fortepiano, som er bragt hjem til hendes og hendes Mands fælles Bopæl, samt at der i nogen Tid for samme er ydet Citanten en maanedlig Betaling, men de have villet gjøre gjældende, at det ikke var et Lejemaal, der blev indgaaet om dette Fortepiano, men at Albecks Hustru har kjøbt det af Citanten mod en maanedlig Afbetaling af — som det maa antages — 5 Kr. saaledes at hun skulde blive Ejer af det, naar hun paa denne Maade havde betalt 360 Kr. Da det imidlertid ikke mod Citantens Benægtelse af de Indstævnte er godtgjort, at Fortepianoet er kjøbt af Indstævnte Albecks Hustru, eller at hun har modtaget det paa andre Vilkaar end af Citanten anbragt, og de derhos uanset Citantens Opfordring ikke have fremlagt de for de erlagte Betalinger meddelte Kvitteringer til Oplysning om, hvorvidt Betalingerne vare erlagte som Afdrag paa en Kjøbesum eller som Leje, vil der ikke kunne tages Hensyn til de Indstævntes Anbringende i anførte Henseende, men der maa gaas ud fra, at Indstævnte Albecks Hustru har lejet Fortepianoet for den angivne Leje af 5 Kr. maanedlig, og det maa derhos anses in confesso, at der forinden Sagens Anlæg resterede forfalden Leje for 6 Maaneder. Da det imidlertid ikke mod Indstævnte Albecks Benægtelse er godtgjort, at det er med hans Vidende og Samtykke, at hans Hustru har lejet Fortepianoet, eller at han nogensinde har godkjendt dette

Lejemaal ved at betale den akkorderede Leje, vil han ikke kunne tilpligtes at betale den resterende Leje, og af samme Grund vil ejheller hans Hustru kunne dømmes hertil, da hun ikke ses at have havt Myndighed til paa egen Haand at paatage sig en saadan Forpligtelse, og de Indstævnte blive saaledes for denne Del af Sogsmålet at frifinde. Vel have nu derhos de Indstævnte vedblivende benægtet at være i Besiddelse af noget, Citanten tilhørende Fortepiano, men da de ikke have oplyst eller blot paaberaabt sig, at det af Hustruen modtagne Fortepiano er tilbageleveret Citanten, vil denne Omstændighed ikke kunne fritage dem for at staa Citanten til Ansvar for Fortepianoet, som de have indrømmet at have været i Besiddelse af, og da de efter det Anførte ikke ere berettigede til at fortsætte det indgaaede Lejemaal, ville de efter Citantens Paastand være at tilpligte at tilbagelevere ham Fortepianoet eller i Mangel deraf at erstatte ham dets Værdi, om hvilken de Indstævnte ikke have oplyst, at den er mindre end det af Citanten paastaaede Beløb 380 Kr., ligesom de efter den derom nedlagte Paastand, mod hvilken de Indstævnte ikke have fremsat nogen Indvending, ville have at svare Rente af dette Beløb, hvilken Rente bliver at erlægge fra Hovedforligsklagens Dato den 4 Marts f. A. Efter Omstændighederne og navnlig efter Beskaffenheden af den af de Indstævnte brugte Procedure findes de at burde godtgjøre Citantens Sagens Omkostninger med 100 Kr. Indstævnte M. P. Albeck vil derhos med Hensyn til, at han i sin Procedure maa anses at have brugt kjendelige Udfugter sigtende til at skille Modparten ved sin Ret, i Medfør af Frd. 11 August 1819 være at anse for unødigt Trætte med en Bøde af 80 Kr. til Justitskassen. Der vil endelig være at forelægge bemeldte Indstævnte en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 15 Mai, 21 August og 27 November f. A. samt den 8 Januar og 19 Marts d. A. fremlagte Indlæg, der ere skrevne paa ustempet Papir. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Onsdagen den 17 December.

Nr. 176. Højesteretssagfører Asmussen
 contra
 Ole Lysgaard Villadsen (Def. Hansen),

der tiltales for Mened, Bedrageri, Pengeafpresning, Ran og Overtrædelse af en i Henhold til Straffelovens § 178 meddelt Advarsel.

Hammerum Herreds Extrarets Dom af 25 Februar 1884: De Tiltalte Arrestanten Ole Lysgaard Villadsen og Christine Christensen bør hensættes, Førstnævnte til Forbedringshusarbejde i 2 $\frac{1}{2}$ Aar, Sidstnævnte i simpelt Fængsel i 8 Dage. Arrestomkostningerne bør hver af de Tiltalte udrede for sit Vedkommende. Alle øvrige med Sagen lovlige forbundne Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Valeur 100 Kr. og den subsidiære Defensor, Prokurator Hjort 5 Kr., bør Arrestanten betale, dog saaledes at Tiltalte Christine Christensen in solidum med ham deraf udreder $\frac{1}{20}$. I Erstatning bør Arrestanten udrede til Husmand Chr. Jersild Christensen af Sneiberg 12 Kr. og til Husmand Simon Chr. Jensen af Gullestrup 100 Kr. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 Juni 1884: Arrestanten Ole Lysgaard Villadsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 8 Dage, men i øvrigt for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. I Henseende til den Tiltalte Christine Christensen idømte Straf, samt Aktionens Omkostninger, hvorunder der tillægges Aktor og Defensor for Overretten, Kancelliraad Møller og Prokurator Isaacsen i Salær hver 100 Kr., bør Underrettsdommen ved Magt at stande. Det Idømte at efterkommes under Adfærd efter Loven.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 29 Januar 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryks Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kløvennavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 37.

Onsdagen den 17 December.

Nr. 176.

Høiesteretssagfører Asmussen

contra

Ole Lysgaard Villadsen (Def. Hansen).

Høiesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Ole Lysgaard Villadsens Vedkommende anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør, forsaavidt paa-
anket er, ved Magt at stande. I Salarium for Høje-
steret betaler Tiltalte til Høiesteretssagførerne
Asmussen og Hansen 200 Kroner til hver samt i
Godtgjørelse til Førstnævnte for Udlæg 4 Kroner
75 Øre.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nær-
værende Sag tiltales Arrestanten Ole Lysgaard Villadsen for
Mened, Bedrageri, Pengeafpresning, Ran og Overtrædelse af en
i Henhold til Straffelovens § 178 meddelt Advarsel, samt Tiltalte
Christine Christensen for sidstnævnte Forseelse. Efterrat Arre-
stanten af Pigen Inger Christine Jensen, der sigtede ham for

at være Fader til et af hende den 15 September 1880 født Barn, var bleven søgsøgt til at udfrede Alimontationsbidrag til dets Underhold, blev han — der-under Sagen gjorde gjældende, at han vel jævnlig havde plejet legemlig Omgang med Pigen, der havde tjent ham fra den 1 November 1878 indtil 1 November 1879, og som fra ind i Januar 1880 og indtil kort før Barnets Fødsel atter havde Ophold i hans Hus, men påstod sig frifunden, idet han ikke siden den 3 September 1879 vilde have havt Samleje med hende — ved Hammerum Herreds Politiretsdom af 18 April 1883 tilpligtet at betale Bidrag til Barnets Underhold og Opdragelse indtil dets fyldte 14 Aar efter Overøvrighedens nærmere Bestemmelse, medmindre han edelig bekræftede, at han ikke havde plejet legemlig Omgang med hende til en saadan Tid, at han kunde være Fader til det ommeldte Barn, og aflagde derpaa den 9 Mai næstefter denne Ed paa lovbefalet Maade. Under nærværende Sag, hvorunder Arrestanten bl. A. sigtes for ved Afleggelsen af den nævnte Ed at have gjort sig skyldig i Mened, har nu Inger Christine Jensen edelig bekræftet sit for Politiretten fremsatte Anbringende om, at Arrestanten ogsaa efter det af ham angivne Tidspunkt har plejet legemlig Omgang med hende og navnlig den anden Juledag 1879, ved hvilken Lejlighed hun formener at være bleven besvangret, og der er ogsaa, efter hvad der iøvrigt er oplyst under Sagen, en ikke ringe Mistanke om, at han virkelig er Fader til Barnet og mod bedre Vidende edelig har benægtet dette, i hvilken Henseende navnlig bemærkes, at hans Hustru, der efter sin Forklaring ansaa det for utvivlsomt, at hendes Mand er Fader til Ingers Barn — hvad ogsaa var den almindelige Mening der paa Egnen — edelig har udsagt, at dette flere Gange blev omtalt i hans Nærværelse, uden at han benægtede det, idet han ved en af disse Lejligheder endog skal have brugt en Yttring, der nærmest maatte opfattes som indeholdende en Erkjendelse deraf, og at det maa anses godtgjort, at Arrestanten — der erkjender, at han troede at være Fader til Barnet, indtil Ingers Svangerskab trak saa længe ud, at han kunde indse, at det maatte være avlet efter den 3 September 1879 — ogsaa efter Barnets Fødsel paa forskjellig Maade har understøttet Moderen, navnlig dels med Penge, dels ved den 1 November 1880 at tage hende og Barnet til sig og beholde dem uden Vederlag indtil ind i Marts Maaned 1881, ligesom ogsaa Arrestantens Hustru, efter hendes og Ingers overensstemmende Forklaringer, i Vinteren 1883 paa Foranledning fra Arrestanten har forhandlet med Inger om at tage Barnet i Huset, men imod Arrestantens vedholdende Benægtelse kan der dog ikke anses tilvejebragt tilstrækkeligt Bevis for, at han er Fader til Ingers Barn, der efter Sagens Oplysninger maa antages at være avlet paa en Tid, da hun ikke havde Ophold i hans Hus. En Aften i Slutningen af

Februar Maaned f. A. var Arrestanten sammen med flere Andre, hvoriblandt Snedkersvend Anders Peter Andersen og Husmand Jens Chr. Mortensen, tilstede hos Husmand Chr. Jersild Christensen af Sneiberg, hvor der mellem Arrestanten og flere af de Tilstedeværende, der samtlige vare noget svirende, blev indgaaet forskjellige Handler. Arrestanten købte blandt Andet et Stykke Jord af Chr. Jersild, for hvilket han strax skulde betale 200 Kr. kontant, og han bad derfor ovennævnte Andersen, der skyldte ham Penge, om at betale dette Beløb. Andersen lagde nu en Del Pengesedler paa Bordet, og af disse skubbede Arrestanten tvende over til Jersild, hvorpaa Andersen stak Resten af Sedlerne i sin Lomme. Det var imidlertid kun en Hundredekroneseddel og en Halvhundredekroneseddel, som Jersild fik, hvad dog hverken han eller hans Hustru, som efter hans Opfordring tog og gjemte Sedlerne, bemærkede, hvorimod Andersen har forklaret, at han, da han gik bort fra Jersilds Hus med Arrestanten, sagde til denne, at Jersild kun havde faaet 150 Kr., hvortil Arrestanten svarede, at det var Jersilds egen Sag at tælle de Penge, han modtog, samt at Arrestanten, da de kort efter kom ind i Snedker Mads Pedersen Lillelunds Hus, omtalte, at Jersild kun havde faaet 150 K., og sagde til ham, at han, naar Jersild kom og klagede derover, blot skulde svare, at det kjendte han ikke noget til. Snedker Lillelund og dennes Hustru Ane Kirstine Thomsen, som opholdt sig i et Værelse ved Siden af det, hvori Andersen og Arrestanten førte denne Samtale, som de paahørte igjennem den aabentstaaende Dor, have edelig forklaret, at de hørte Arrestanten omtale, at Jersild havde faaet for saa Penge, og at de nok vilde komme til Andersen og klage over, at de havde faaet for lidt, men at saa skulde Andersen kun sige, at det kjendte han ikke noget til. Da Ane Thomsen lod Jersilds faa Underretning om, at de havde faaet for saa Penge, bleve disse eftertalte, og Jersild henvendte sig derpaa nogle Dage efter til Arrestanten, der lovede at betale de resterende 50 Kr., hvoraf han har betalt de 24 Kr. Arrestanten har imidlertid vedblivende benægtet at have havt til Hensigt at bedrage Jersild for de 50 Kr. og fastholdt, at han først ved Jersilds senere Henvendelse har erfaret, at der var blevet betalt denne for saa Penge, idet han dog ikke vil nægte Muligheden af, at Andersen i Lillelunds Hus kan have omtalt dette og han selv saa dertil givet et Svar, som Vidnerne man have misforstaaet, hvilket han imidlertid ikke vil kunne huske paa Grund af, at han da var saa beruset, hvorhos han har udtalt den Formening, at det — som han har udtrykt — man have været et Fif, som Andersen har udført for egen Regning ved den pangjældende Lejlighed, for at faa Arrestanten til at betale de 50 Kr., som Andersen skulde have betalt, og efter samtlige Omstændigheder kan det ikke anses tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten ved den ommeldte

Lejlighed har gjort sig skyldig i noget svingagtigt Forhold, hvilket heller ikke findes at kunne statueres, forsaavidt Arrestanten ligeledes ved bemeldte Lejlighed indgik en Byttehandel med Jersild om deres Uhre, hvilken Handel dog nogle Dage efter, da Jersild, der ved Handelens Indgaaelse var meget beruset, fortrød samme, gik tilbage igjen, dog kun imod at Jersild maatte betale Arrestanten 12 Kr. herfor. Under Arrestantens ovenomhandlede Nærværelse i Jersilds Hus var, som meldt, ogsaa tilstede samme-steds, Husmand Jens Chr. Mortensen af Sneiberg, og Arrestanten opfordrede ham nu til at sælge en Jordlod, som Arrestanten tidligere havde søgt at afkjøbe Mortensen, og bød ham 300 Kr. pr. Td. Land. Mortensen svarede hertil, at om han vilde sælge Jordloden, vilde han ikke sælge den under 400 Kr. pr. Td. Land, hvorpaa Arrestanten sagde til ham: „Kom med din Haand“, og da Mortensen — efter sin Forklaring uvilkaarlig — rakte Haanden frem, greb Arrestanten denne og sagde: „Til Lykke med Handelen eller til Lykke med det“, hvortil Mortensen dog strax orklærede, at han ikke vilde sælge Jordloden og heller ikke havde sagt, at han vilde sælge den. Arrestanten fastholdt imidlertid, at der var indgaaet en gyldig Handel, idet han dog — hvad Mortensen har benægtet at have hørt — vil have tilbudt Mortensen, at den kunde gaa tilbage igjen, naar Mortensen vilde betale ham 10 Kr., og efter senere flere Gange at have truet Mortensen med en Proces i denne Anledning indkaldte han ham ogsaa for Forligskommissionen, hvor der dog forgjæves blev prøvet Forlig, da enhver af dem fastholdt sin Paastand. Af Frygt for, at det herefter virkelig skulde komme til Proces, gik dog Mortensen omsider ind paa at betale Arrestanten 50 Kr., for at denne skulde lade Processen fare. Efter hvad der saaledes foreligger, findes det imidlertid ikke godtgjort, at Arrestanten har gjort sig skyldig i noget strafbart Forhold ved sin Adfærd overfor Mortensen. Den 25 April f. A. indgik Arrestanten, under sit Ophold paa et Gæstgiversted i Herning, en Byttehandel med den der tilstedeværende Husmand, Simon Christian Jensen af Gullistrup, som fik en Arrestanten tilhørende Hingst, imod derfor at give Arrestanten et Par Stude samt 600 Kr., som skulde betales i den paafølgende Juni Termin. Efter nogle Dages Forløb blev der imidlertid sluttet nye Handler mellem de Paagjældende, ved hvilke Simon Jensen fik Studene tilbage mod at tilbagelevere Hingsten og forpligte sig til at betale Arrestanten 125 Kr. Angaaende den først indgaaede Handel har Simon Jensen edelig forklaret, at han ved den paagjældende Lejlighed var saa beruset, at han Intet kan erindre om at have afsluttet denne Handel, som han først den følgende Dag, da han, efter at have sovet Rusen ud, ikke kunde finde sine Stude i den Stald, han den foregaaende Dag havde sat dem ind i, men derimod fandt Hingsten indsat i Stalden hos den Værtshus-

holder, i hvis Hus han havde tilbragt Natten, begyndte at danne sig en Tanke om, hvorpaa han hos Værtshusholderen fik Besked om det Passerede, hvorhos han har tilføjet, at det aldrig i ædru Tilstand kunde være faldet ham ind at købe Hingsten, samt at Arrestanten ikke kan have troet, at han med Bevidsthed vilde have indgaaet en saadan Handel. Efter hvad der iøvrigt er oplyst, maa det nu ogsaa antages, at Simon Jensen ved den paagjældende Lejlighed var i høj Grad beruset, men Arrestanten, der selv vil have været noget beruset, da Handelen foregik, har anbragt, at han nok antog, at Simon Jensen var svirende, men ikke utilregnelig, samt at det var Simon Jensen, der selv foreslog Byttehandelen, hvilken Arrestanten fraaadede ham — hvad ogsaa stemmer med den af et af de tilstedeværende Vidner herom afgivne Forklaring — hvorhos han vedblivende har fastholdt, at han ikke har havt til Hensigt, at benytte sig af Simon Jensens berusede Tilstand til at skaffe sig en Indtægt ved den indgaaede Handel; i hvilken Hensende han yderligere har anbragt, at Hingsten, da han modtog den tilbage, havde tabt ikke saa lidt i Værdi ved den Behandling, Simon Jensen i den mellemliggende Tid havde ladet den blive til Del, og der findes efter de foreliggende Omstændigheder ikke aldeles tilstrækkelig Anledning til at forkaste Rigtigheden af hans Forklaring. Under 11 Januar 1875 blev der oprettet en Kontrakt mellem Søren Nielsen Haldum og Arrestanten, hvorved denne overdrog hin sin Ret til at erholde Skjøde paa Ejendommen Mtr.-Nr. 2 c, af Skibild, hvilket Skjøde Arrestanten forpligtede sig til at fremskaffe samtidigt med, at Søren Haldum til ham udstedte en Obligation paa 2000 Kr. For at erholde dette Skjøde udleveret, anlagde Søren Haldum i 1876 Sag ved Hammerum Herreds ordinære Ret imod Arrestanten, der imidlertid paastod sig frifunden, da Søren Haldum ikke til ham havde udstedt den ommeldte Obligation. Under Sagen gjorde Søren Haldum gjældende, at Arrestanten ikke længer var i Besiddelse af Ret til at erholde saadan Obligation udstedt, da han ved en Overenskomst af 30 Juli 1875 blandt Andet havde overdraget denne Ret til Søren Haldums Søn, Niels Peter Sørensen, der atter havde overdraget den til Søren Haldum selv, hvorimod Arrestanten fremlagde en af ommeldte Niels Peter Sørensen den 17 Mai 1876 udstedt Erklæring om, at den i bemeldte Overenskomst omhandlede Overdragelse var bortfalden „som ophævet og tilintetgjort“, og ved Rettens den 11 August 1878 i Sagen afsagte Dom blev det antaget, at da Søren Haldum i ethvert Fald ikke havde bevist, at han var berettiget til at indtræde i N. P. Sørensens Sted, og saaledes allerede af denne Grund ikke godtgjort sin Berettigelse til at fordre Skjødet, uden at have udstedt Obligationen, vilde Arrestanten være at frifinde for hans Tiltale. Arrestanten sigtes nu for, at han paa ulovlig Maade skal være kommen i Besiddelse

af den ommeldte Erklæring, om hvilken det er oplyst, at den oprindelig har været paategnet den omhandlede Overenskomst af 30 Juli 1875 — der ikke har været at skaffe tilstede —, men senere er bleven fraklippet samme. N. P. Sørensen har herom uærmere forklaret, at det var en Aftale mellem ham og Søren Haldum, at denne ikke skulde udstede til ham den i Overenskomsten af 30 Juli 1875 ommeldte Obligation, og at dette var Grunden til, at han den 17 Mai 1876 paategnede Overenskomsten — hvis øvrige Indhold var afgjort — at den i samme ommeldte Overdragelse af Retten til af Søren Haldum at faa en Obligation paa 2000 Kr. udstedt var bortfalden, men at det, da han gav Dokumentet, der indeholdt Overenskomsten af 30 Juli 1875, denne Paategning, var hans Mening, at dette Dokument først skulde udleveres Arrestanten, naar han selv eller hans Fader fik det omhandlede Skjøde udleveret, hvorfor han ogsaa foreløbig beholdt Dokumentet i sit Væрге; da der imidlertid en Dag i Efteraaret 1876 kom Bud fra Arrestanten til Søren Haldum, om at denne kunde komme og hente Skjødet, naar han medbragte det omhandlede Dokument, blev det af N. P. Sørensen udleveret til ham, der gik med det hen til Arrestantens Bopæl, men noget efter kom grædende tilbage og fortalte, at Arrestanten havde forlangt at se Dokumentet og efterat have faaet det i Hænde, beholdt det og dog nægtet at udlevere Skjødet, idet han udtalte, at han nu „havde Pidsken over dem“. Søren Haldum har nu vel forklaret i Overensstemmelse hermed, at han ved den ommeldte Lejlighed efter at have givet Dokumentet fra sig ikke fik Skjødet, fordi Arrestanten vilde banke ham væk, men efter hvad der er oplyst om, at Søren Haldum paa Grund af Alderdom er i høj Grad aandelig og legemlig svækket, og at hans Forklaring er afgivet uklart og usammenhængende, og uden at han kunde forklare noget nærmere om, hvad der passere ved hans ommeldte Henvendelse til Arrestanten, findes det dog ikke at kunne statuere imod dennes vedholdende Benægtelse, at han paa den anførte Maade har bemægtiget sig det omhandlede Dokument. Arrestanten har iøvrigt forklaret, at han ikke véd Besked om, hvor Dokumentet af 30 Juli 1875 er blevet af, men at N. P. Sørensen har leveret ham den fraklippede Kvittring, da deres Møllømværende blev endelig berigtiget. Angaaende dette Møllømværende har Arrestanten under Forhørets Forløb afgivet forskellige, tildels modsigende Forklaringer — hvilket han imidlertid har søgt at undskylde med, at han, da der laa saa lang Tid imellem, først efterhaanden vil have faaet klar Erindring om, hvorledes det Hele var tilgaaet — og naar hans endelig fastholdte Forklaring ud paa, at der, efterat Overenskomsten var indgaaet, blev mellem ham og N. P. Sørensen truffen en ny Overenskomst, der gik ud paa, at Arrestanten istedetfor, som i Overenskomsten bestemt, at overdrage

N. P. Sørensen sin Ret til af Søren Haldum at faa Obligationen paa 2000 Kr. skulde betale 1400 Kr., som han paastaar, at N. P. Sørensen skyldte Proprietær Busse, og 400 Kr. paa et Laan, stort 600 Kr., som Sørensen med Arrestanten og Gaardmand Ole Nielsen Raabjerg som Kautionister havde optaget i Herning Sparekasse, samt eftergive Sørensen 200 Kr., denne skyldte Arrestanten efter Gjældsbevis, og Arrestanten har anbragt, at det var, efterat han havde opfyldt disse Forpligtelaer, at Dokumentet af 30 Juli 1875 fik Kvitteringspaategningen af 17 Mai 1876, men at det ikke blev udleveret ham, der endnu ikke havde berigtiget sin Forpligtelse efter Overenskomsten af 1875 til ogsaa at betale Sørensen 400 Kr. kontant, hvorimod han, da han noget senere betalte disse Penge til Sørensen, fik af denne udleveret den fra Overenskomstdokumentet klippede Kvitteringspaategning. Skjøndt nu denne Forklaring ikke støttes af, men snarere er i Modstrid med, hvad der iøvrigt er oplyst om Arrestantens og Sørensens meget indviklede Møllomværende, findes det dog ikke, efter hvad der foreligger, tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten under den ommeldte Retssag mellem ham og Søren Haldum i bedragerisk Hensigt har fremsat sin Paastand om kun at være pligtig at udstede Skjødet til Søren Haldum, naar denne leverede ham Obligation paa 2000 Kr. Forsaavidt Arrestanten fremdeles er sigtet for, at han ved overfor sin ovennævnte Medkautionist Ole Nielsen Raabjerg at fordølge, at det var ifølge særlig Overenskomst med N. P. Sørensen, at han betalte det ovenfor omhandlede Afdrag, stort 400 Kr., paa Laanet i Herning Sparekasse, skal have formaaet Ole Raabjerg til at betale de resterende 200 Kr. af Laanet, skjøndt han herefter som Kautionist kun var pligtig at betale 100 Kr., og for at han overfor Husmand Hans Peder Clemmensen af Skarrild skal svingagtig have fragaet at skyldte denne 20 Kr. til Røst paa en Studehandel, samt for at han skal have besveget Husmændene Anton Villadsen og Niels Kjørulf i on med dem indgaaet Handel om en Hedelod, da er det ikke imod Arrestantens Benægtelse godtgjort, at han har gjort sig skyldig i de ham i saa Henseende paasigtede Forhold, hvad ej heller kan statures, forsaavidt han endvidere er sigtet for i Marts 1881 at have søgt at bedrage Gaardejer Axel Peder Pedersen af Timring for en denne hos Husmand Jørgen Eriksen tilkommende Erstatningsfordring ved at være Jørgen Eriksen behjælpelig med ubemærket at rejse bort til Amerika, uden at have klaret sit Møllomværende med Axel Pedersen. Derimod er det ved Arrestantens og Tiltalte Christina Christensens egne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tiltalser tilstrækkeligt godtgjort, at de, der efter at have avlet tre Børn sammen havde den 22 Januar 1881 inden Hamerum Herreds Politiret, i Henhold til Ringkjøbing Amt Ordre af 31 December 1880, erholdt Tilhold om at fjerne sig fra hin-

anden og ophøre med deres forargelige Samliv med Tilkjendegivende, at de, dersom de overtraadte Tilholdet, vilde ifalde Straf i Henhold til Straffelovens § 178, have overtraadt dette Tilhold, idet Arrestanten gjentagne Gange har indfundet sig hos Tiltalte, der bestyrer en mindre Ejendom for Arrestanten i en halv Mils Afstand fra hans Bopæl, og tilbragt Natten i samme Værelse som hun, om end efter deres Paastand hver i sin Seng og uden at have legemlig Omgang med hinanden. Arrestanten har vel anbragt, at han kun for at føre Tilsyn med Ejendommens Drift har indfundet sig paa Christine Christensens Bopæl, og at det ogsaa kun er af dette Hensyn, at han har overnattet dersteds, men til dette Anbringende vil der ifølge det iøvrigt Oplyste intet Hensyn kunne tages. Medens Arrestanten saaledes iøvrigt vil være at frifinde for Aktors Tiltale i denne Sag, vil han — der er født i Aaret 1843 og ved Viborg Overretsdøm af 30 Oktober 1882 frifunden for Aktors Tiltale under en imod ham, for Overtrædelse af Straffelovens § 100 jfr. § 98 anlagt Sag, men iøvrigt ikke findes tidligere tiltalt eller straffet — og Tiltalte Christine Christensen, der er født i Aaret 1850 og ikke findes tidligere tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens § 178 med Straffe, som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til simpelt Fængsel i 8 Dage for hver af dem. Da Underretsdømmen har bestemt Straffen for Tiltalte Christine Christensen paa samme Maade, og da dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger — hvorunder der vil være at tillægge Aktor og Defensor for Overretten i Salær hver 100 Kr. — billiges, vil den altsaa forsaavidt være at stadfæste.

Nr. 252. Hejesteretssagfører Asmussen

contra

Niels Christian Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales for voldeligt Forhold.

Hellum-Hindstød Herreders Extrarets Døm af 7 August 1884: Tiltalte Niels Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage. Saa bør han og at betale i Erstatning til Skovfoged Siegfred Pedersen 54 Kr. 19 Øre og at udrede samtlige af Aktionen flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Bredstrup, 12 Kr. og til

Defensor, Sagfører Andersen, 10 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 6 Oktober 1884: Underretsdømmen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Isaacsen og Justitsraad Neckelmann, betaler Tiltalte 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de efter den indankede Doms Afsigelse tilvebragte Oplysninger, deriblandt en Lægeerklæring af 2 d. M., maa det antages, at Skovfoged Siegfred Petersen endnu lider af Susen for venstre Øre og med dette Øre, der tidligere kun var ikke lethørende, nu hører meget lidt, hvilket er ham til ikke ringe Ulempe; men at han, afset fra en ubetydelig Stramning i Arret paa venstre Tinding, forøvrigt ikke har nogen Mên af den ham tilføjede Overlast.

Under Hensyn hertil og iøvrigt i Henhold til de i Dommen anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Straffetiden forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Levensen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Niels Christian Jensen for voldeligt Forhold. Efter Sagens Oplysninger blev det, medens Skovfogden ved den Grev Schimmelmänn tilhørende St. Arden Skov, Siegfred Pedersen, den 4 Mai d. A. om Eftermiddagen imellem 6 og 7 var i Besøg hos en Gaardmand paa St. Arden Mark, af Gaardmandens Søn meddelt ham, at der kom en Mand ud fra Skoven med en

Bøsse, og da Skovfogeden, der strax gik udenfor, saa en Person — der senere viste sig at være Tiltalte — med en Bøsse, i en Frastand af omtrent 300 Alen gaa over Marken Syd paa, og dette Terræn horte til hans Husbonds Jagtteritorium, satte han efter Tiltalte, idet han skræuede over Marken, og raabte ham an, da han var kommen ham paa omtrent 20 Skridt nær. Tiltalte standsede strax sin Gang og vendte sig om imod Skovfogeden, der nu spurgte ham, hvorfor han gik der med Bøsse, hvortil Tiltalte imidlertid svarede, at det ikke vedkom Skovfogeden, og maa det derhos ved Tiltaltes egen Tilstaelse og Sagons øvrige Oplysninger anses tilstrækkeligt godtgjort, at han — der efter sin Forklaring strax, da han saa Pedersen skræue over Marken henimod sig, havde formodet, at det var Skovfogeden eller i alt Fald En, der vilde tale med ham i Anledning af, at han gik med Bøsse, og derfor havde søgt at undgaa Pedersen ved at fremskynde sin Gang — har, idet han gav Skovfogeden det ommeldte Svar, i Vrede over dennes efter hans Formening haarde Tiltale, begyndt at slaa løs paa Skovfogeden med en tyk Enebærstok, som han havde i Haanden, og som var forsynet med afskaarne, men dog noget fremspringende Knaster, samt at han endvidere, da Skovfogeden paa sin Side søgte at forsvare sig ved at slaa Tiltalte med sin Stok samt ved, da denno ved det andet Slag, han gav Tiltalte, gik itu, at tage fat i Enden af Tiltaltes Stok, som Tiltalte da slap, har givet Skovfogeden et stærkt Stød for Brystet med Bøssokolben, idet han drejede Bøssen, som han bar i en Rem over Skulderen med Kolben nedad, saaledes at han kunde benytte den imod Skovløberen, der faldt om ved Stødet, hvorefter Tiltalte bortfjernede sig, idet han efter Skovfogedens Forklaring, som Tiltalte dog i dette Punkt har modsagt, truede med, at Skovfogeden, naar de modtes igjen, nok skulde faa noget mere. Ifølge en af Distriktslægen, der den følgende Dag blev kaldet til Siegfred Pedersen, afgiven Erklæring havde denne da i venstre Tinding, omtrent en Tomme fra Øjet, et lodret, en god Tomme langt og et Par Linier dybt Saar med lidt ujævne Rande, i hvilket det underliggende Ben et enkelt Sted var blottet, paa venstre Side af Issen et henvend en Tomme langt, overfladisk Saar, hvis Omgivelse var stærkt contunderet, og paa højre Side af Hovedet en stærk Kontusion, hvorhos der fandtes Spor af et stærkt Slag paa venstre Side af Brystet og af et svagere paa venstre Haand, og endnu den 27 Juni næstefter var Pedersen, der som Følge af den ham tilføjede Vold havde maattet holde Sengen de første 9 Dage efter Overfaldet, ikke fuldstændig helbredet, idet han da led af en temmelig betydelig Tunghorighed, om hvilken Lægen i en samme Dag-ndstedt Erklæring udtaler, at den godt kan hidrøre fra de ham tildelte Slag i Hovedet, og at det ikke var muligt at afgjøre, hvorvidt denne Tilstand var forbigaaende eller blivende, og Sieg-

fred Pedersen har derhos i et den 5. Juli optaget Forhør forklaret, at han foruden Tunghorigheden, der dog ikke var af en saadan Beskaffenhed, at den var ham til Hinder i Udførelsen af hans Forretninger som Skovfoged eller iøvrigt i det daglige Liva Sysler, dengang ikke havde anden Møn af den ham tilfojede Overlast, end at Huden var noget stram i den venstre Tinding, hvor der fandtes et fremtrædende Ar efter det ham der bidragte Saar, og at han ikke var i Stand til at aabne Munden saa højt, som tidligere. Tiltalte har iøvrigt nærmere anbragt, at han ikke gjorde sig nogen Tanke om Følgerne af sin Handlemaade ligeoverfor Skovfogeden og navnlig ikke havde til Hensigt at slaa denne saaledes, at han skulde faa nogen Møn deraf. Siegfred Pedersen har nedlagt Paastand om, at Tiltalte tilpligtes at betale ham i Erstatning for Helbredelsesudgifter og Næringstab 54 Kr. 19 Ore, mod hvilken Paastand Tiltalte Intet har havt at erindre. Tiltalte, der er født i Aaret 1851, og som, foruden i 1871 at have betalt en Bøde for Politivorden, har ifølge Hellum-Hindsted Herreders Extraretsdom af 25 Juli 1872 været straffet efter Straffelovens § 288 andet Stykke med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage, er for sit ovenomhandlede Forhold ved Underrettsdommen rettelig anset efter Straffelovens § 203 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger ligeledes billiges, vil derfor være at stadfæste.

Fredagen den 19 December.

Nr. 259.

Advokat Halkier

contra

Jens Peder Jørgensen og Niels Christiansen
(Def. Hindenburg),

der tiltales for Røveri eller ialfald for Vold paa Person, Sidstnævnte tillige for Tyveri.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 5 August 1884: De Tiltalte Jens Peder Jørgensen og Niels Christiansen bør hver hensættes til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder og derhos hver for sig udrede de dem vedkommende

Aktionsomkostninger, dog med Undtagelse af de Aktor, Prokurator Nissen, og Defensor, Prokurator Buch, tilkommende Sælger, 16 Kr. for hver, som de Tiltalte udrede En for Begge og Begge for En. I Erstatning til Herredsfuldmechtig Gyth udreder Tiltalte Niels Christiansen 12 Kr. 4 Øre. Den idømte Erstatning at udrede inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom 4 November 1884: De Tiltalte Jens Peder Jørgensen af Viskende og Niels Christiansen af Viskende Mark bør hver hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder. I Henseende til Aktionens Omkostninger bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Sælger til Aktor og Defensor for Overretten, Overretsprokuratorerne Mundt og Jacobsen, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,
kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Halkier og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Jens Peder Jørgensen af Viskende og Niels Christiansen af Viskende Mark for Røveri eller ialfald for Vold paa Person og Sidstnævnte tillige for Tyveri og bedrageligt Forhold, og ere de med Sagen forbundne Omstændigheder følgende: Ved Tiltalte Jørgensens med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse er det godtgjort, at han, der den 24 Mai d. A. vandrede fra Kallundborg ad Kallundborg- og Holbæk Landevejen sammen med Tiltalte Christiansen og en ikke tiltalt Person, men som en kort Tid var skilt fra Tiltalte Christiansen, paa Landevejen traf

den 72 Aar gamle Fæstehusmand Henrik Olsen af Smakkerup Mark, og at Jørgensen, der var vred paa Henrik Olsen, dels fordi denne for ca. 12 Aar siden havde beholdt 24 Sk. eller 50 Øre, som formentlig tilkom oftnævnte Tiltalte, der dog ikke tidligere havde krævet ham derfor, dels fordi Henrik Olsen kort forinden havde budt ham for lidt for nogle Fisk, da gennempryglede Henrik Olsen med sin Stok, idet han blandt Andet slog ham i Hovedet, saa at Blodet flød, og desuden andre Steder paa Legemet, samt at han, efterat have hørt op med at slaa Henrik Olsen, derefter afkrævede denne 50 Øre, som han skulde skyldte ham, og hvilke Henrik Olsen ogsaa betalte af Frygt for yderligere Mishandling. Tiltalte Jørgensen har forklaret, at det ikke var hans Mening, da han gav sig til at banke løs paa Henrik Olsen, at aftvinge ham Penge ved Vold, og han har fremdeles forklaret, at han ikke kan sige, om han igjen vilde have slaaet løs paa Henrik Olsen, hvis denne ikke havde betalt de 50 Øre, men han har tillige indrømmet, at han ikke tvivler om, at Henrik Olsen betalte de 50 Øre af Frygt for yderligere Mishandling. Med Hensyn til den Olsen tilføjede Overlast har en praktiserende Læge under 28 Mai d. A. afgivet følgende Erklæring: Husmand Henrik Olsen har jeg Dags Dato undersøgt og fundet ham i høi Grad forslaaet og forstødt; begge hans Arme ere fulde af Striber og ere Sædet for Æmhed og Smerte ved Berørelse og Bevægelse, navnlig venstre Skulder og Albue, uden at der dog føles noget Brud eller større Beskadigelse, men man kan frygte for, at venstre Albueled kan blive Sædet for Betændelse. Begge Hænder ere forslaaede og Sæde for betydelig Hævelse. I Panden ses et lille, ikke meget dybt Saar. Saavel paa Ryggen som paa Brystet er der Spor af Slag, Æmhed, og navnlig klager Patienten over Smerter i Brystet i venstre Side; der høres vel intet Abnormt, men han klager over Smerte ved Bevægelse, ved at trække Vejret dybt, ved Hoste, og naar han ligger paa Siden, saa Alt taler for, at det har været et alvorligt Stød eller Slag, der har truffet ham. Da Patienten er en gammel Mand, tør jeg ikke sige Andet, end at en slig Medfart altid medfører Fare, selv om der ikke strax kan paa-vises betydelig eller livsfarlig Skade. Ifølge den af Henrik Olsen til en Politirapport under 1 August d. A. afgivne Forklaring vare de Saar, som han ved den omhandlede Lejlighed havde faaet, alle lægte, men han havde vedblivende megen Smerte i venstre Skulder, Arm og Hofte, saa at hans Gang var meget besværliggjort, idet det altid smertede ham at føre venstre Ben frem, ligesom han i det Hele ikke kunde taale at udføre noget strengt Arbejde. Uagtet Henrik Olsen ikke har kunnet erindre, at han i sin Tid er bleven Tiltalte Jørgensen 50 Øre skyldig, findes der dog ikke at være afgjørende Grunde til at forkaste den af denne Tiltalte afgivne Forklaring om, at han forment-

at have 50 Øre tilgode hos Henrik Olsen, og det ovenfor anførte af Tiltalte Jørgensen undviste Forhold findes herefter at maatte henføres under Straffelovens §§ 203 og 245. Det er fremdeles ved de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de Tiltalte, der, efterat Jørgensen havde gjort sig skyldig i det ovenfor omtalte Forhold, atter vare komne sammen og laa i en af Landevejsgrofterne, derefter voldelig overfaldt den 57 Aar gamle Arbejdsmand og Fiskehandler Jens Jensen og fravendte ham Penge under følgende nærmere Omstændigheder: Da nemlig bemødte Jens Jensen, der nogle Dage forinden havde fornærmet de Tiltalte ved at bruge Skjældsord mod dem, den nævnte Dag ad Landevejen med sin Trækvogn kom til det Sted, hvor de Tiltalte laa, kaldte de Tiltalte paa ham, og Tiltalte Christiansen skubbede ham ned i Landevejsgroften, og efterat de havde budt ham Brændevin, som han ogsaa drak, og nydt nogle Æg, som dels bleve hentede af ham fra hans Trækvogn efter deres Opfordring og dels tagne af Tiltalte Christiansen uden hans Tilladelse, toge de Tiltalte, uden nogen forud derom truffet Aftale, men i Henhold til en stiltiende Overenskomst, for at hævne sig, Jens Jensen mellem sig og mishandlede ham ved at knibe ham i Benene og rykke ham i Skjæget, og da Jens Jensen bad for sig, yttrede Tiltalte Christiansen til ham, at han jo kunde give dem en Krones Penge til Øl og Brændevin, hvorefter Jens Jensen, der, foruden 50 Øre i Smaapenge, kun havde Tokronestykker i sin Portemonnaie, for at undgaa deres Mishandling og slippe fri gav Tiltalte Jørgensen et Tokronestykke, som denne strax delte med Tiltalte Christiansen, idet han gav ham en Krone, men ikke desto mindre og uagtet Tiltalte Christiansen havde lovet Jens Jensen at slippe, naar han gav Penge, fortsatte begge de Tiltalte, efterat han havde givet Penge for at slippe fri, deres Mishandlinger, og navnlig tog Tiltalte Jørgensen haardt fat paa hans venstre Arm, der efter Jens Jensens Forklaring blev vredet saaledes, at han i nogen Tid ikke kunde bruge den, ligesom Jørgensen ogsaa slog ham i Hovedet med en Træpibe, og Tiltalte Christiansen slog hans Næse tilblods og rev hans Forklædebaand over samt tvang ham endelig til at gaa med sig til et Mosehul paa Marken for at vadske Blodet af sig. Begge de Tiltalte have erkjendt, at det var af Frygt for yderligere Mishandling og for at slippe, at Jens Jensen gav dem 2 Kr.; de vare ved den omhandlede Lejlighed noget berusede, men man dog antages at have været fuldt tilregnelige. Angaaende den Jens Jensen ved det omhandlede Overfald tilføjede Overlast har en praktiserende Læge under 25 Mai d. A. afgivet følgende Erklæring: „Arbejdsmand Jens Jensen skal igaar Eftermiddags paa Holbæk Landevej være bleven overfaldet af 2 Mandspersoner. Ved den af mig idag i den Anledning foretagne Undersøgelse

ses der paa Indersiden af venstre Underarm 4 mørkerøde, sammenløbende Pletter af underløbet Blod uden Læsion af Huden, men med Hævelse i Omfanget, og over samme Arms Haandled ligeledes lidt Hævelse, og paa Bøjefluden af Leddet en Blodechymose. Paa venste Laars Inderflade ligeledes smaa Ecchymoser med Hævelse omkring og paa højre Laars Yderflade endel Svulst af Bloddelen. Hele venstre Haand er meget hoven og øm, og Hævelsen strækker sig udover alle Fingrene. Paa venstre Kind et Par smaa Excoriationer. Alle Læsionerne se ud til at være fremkaldte ved Haandkraft, og Ecchymoserne ere fremkomne ved kraftigt Fingertryk. Kun Haanden vil i nogen Tid genere ham i Arbejdet, hvorimod de øvrige Kontusioner snart ville tabe sig.“ Det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold findes at maatte henføres under Straffelovens § 203 og § 243. Fremdeles er det ved den af Tiltalte Christiansen afgivne, med det iøvrigt Oplyste stemmende Tilstaaelse godtgjort, at han i Efteraaret 1879 afhændede en Kakkellovn, som han en 8 Dages Tid forinden havde lejet af Kallundborg Jernstøberi paa det Vilkaar, at Kakkellovnen, paa hvilken han strax betalte 10 Kr., skulde være hans, naar han ved maanedlige Afdrag af 5 Kr. havde erlagt 31 Kr. foruden de strax betalte 10 Kr., men da han ikke havde erlagt noget yderligere Afdrag, var Kakkellovnen saaledes Jernstøberiets Ejendom, da han afhændede den, og det af ham saaledes udviste Forhold vil derfor være at henføre under Straffelovens § 253. Det er fremdeles oplyst, at Tiltalte Christiansen den 1 November 1879 afkjøbte Kjøbmand Henschell i Kallundborg en Kakkellovn, som han i Foraaret 1880 atter solgte, og hvorpaa han blev Henschell et Beløb, der efter hans Formening var 31 Kr., skyldig, og at han ved nogle i 1872 afholdte Auktioner, ved hvilke Fuldmægtig Gyth var Inkassator, købte Gjenstande paa Kredit for et Beløb af 99 Kr. 8 Ore, hvoraf han imidlertid Intet har betalt, samt at han ved 3 i 1882 afholdte Auktioner, ved hvilke Fuldmægtig Gyth ligeledes var Inkassator, købte Gjenstande paa Kredit for et Beløb af 12 Kr. 4 Ore, af hvilket Beløb han heller ikke har betalt noget. Tiltalte har imidlertid benægtet, at han har kjøbt Gjenstandene uden Hensigt til at betale eller uden Udsigt dertil, og uagtet han efter de foreliggende Oplysninger, og navnlig da han i 1881 og følgende Aar har modtaget Fattigunderstøttelse, ikke synes at have haft stor Udsigt til at betale navnlig de i 1882 købte Gjenstande, findes han dog imod hans Benægtelse ikke overbevist om at have gjort sig skyldig i bedrægeligt Forhold i heromhandlede Henseende, hvorimod han ved Underrettsdommen er anset med Straf i Henseende til Kjøbet af Kakkellovnen og de ved Auktionen i 1882 købte Gjenstande. Hvad endelig angaar den mod Tiltalte Christiansen rettede Sigtelse for Tyveri, da er denne Tiltalte sigtet for at have stjanlet 2 Medtiltalte Jørgensen af Sogneraadet til Brug

overlode Stenhamro, men imod hans Benægtelse findes der, som ogsaa i Underrettsdommen antaget, ikke at være tilvejet bragt noget tilstrækkeligt Bevis til at fælde ham. Om Erstatning bliver der ikke Spørgsmaal, da de Personer, mod hvilke de af de Tiltalte udøvede Forbrydelser ere begaaede, ikke have gjort Fordring paa Erstatning. Ved Underrettsdommen blev der tilkjendt Fuldmægtig Gyth en Erstatning af 12 Kr. 4 Øre, men ifølge hvad der ovenfor er antaget, maa denne Erstatning bortfalde. De Tiltalte Jørgensen og Christiansen ere fødte henholdsvis den 23 Mai 1856 og den 2 December 1860, og medens Tiltalte Jørgensen ikke tidligere er funden tiltalt og straffet, har Tiltalte Christiansen ifølge nærværende Rets Dom af 27 Mai 1873 i Medfør af Straffelovens § 251 været anset med Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage og ifølge Rougsø m. fl. Herreders Extraretsdom af 24 September 1875 i Medfør af Straffelovens § 203 med lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Den Straf, som de Tiltalte for de af dem begaaede Forbrydelser i Henhold til de allerede ovenfor anførte Bestemmelser i Straffeloven have forskyldt, findes at kunne bestemmes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder for hver af dem. I Overensstemmelse med det foranførte vil Underrettsdommen, ved hvilken Tiltalte Jørgensen er anset efter Straffelovens § 243 og Tiltalte Christiansen efter dens § 243, § 253 og Analogien af § 251, jfr. § 62, og ved hvilken Straffen er bestemt til Forbedringshusarbejde i 15 Maaneder for hver af dem, være at forandre. Derimod maa det billiges, at det ved Underrettsdommen er paalagt de Tiltalte hver for sig at udrede de dem vedkommende Aktionsomkostninger, dog med Undtagelse af de Aktor og Defensor for Underretten tillagte Salærer, hvilke ere paalagte dem in solidum, og Underrettsdommen vil derfor forsaa vidt være at stadfæste.

Færdig fra Trykkeriet den 5 Februar 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.   Høiesteretsaaret 1884—85.   Nr. 38-39.

Mandagen den 22 December.

Nr. 53.   Sogneraadet for Lysgaard Sogn
(Nellemann efter Ordre)

contra

Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet
(Halkier efter Ordre),

betr. Lysgaard Sogns Kommunes Forpligtelse til at yde Bidrag
til Sognets Skolevæsens saakaldte Fond.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af
16 Juli 1883: De Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Under-
visningsvæsenet, bor for Tiltale af Citanterne, Sogneraadet for
Lysgaard Sogn, i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkost-
ninger ophæves. Der tillægges Prokuratorerne, Apellationsrets-
raad Juel og Engberg, hver især et Salær af 50 Kr., der ud-
redes af det Offentlige.

Høiesterets Dom.

Den i den indankede Dom omhandlede Bestemmelse i
Skoleplanen for Lysgaard Sogn af 17 November 1846, hvor-
efter det aarlige Beløb af tvende Pensioner ved disses Ophør
skulde tages til Indtægt for Skolevæsenets saakaldte Fond,
findes saavel under Hensyn til den Kancelliet efter Lovgiv-
ningen tilkommende Myndighed som til de Forhandlinger, der
ere gaaede forud for Planens Approbation, alene at kunne
opfattes som midlertidig gjældende; og naar særligt henses
til, at den Kapital, som det ved disse Bestemmelser er til-

sigtet at tilvejebringe, nu er opsamlet, have Citanterne derfor med Føje fremsat Paastand om, at de omhandlede, Kommunens Beboere hidtil paalignede Bidrag til Fonden nu maa ophøre, uanset at den Skolevæsenet ved Reskript af 27 December 1816 tillagte Ret til at nyde Sognets halve Præstetiende m. m. fremdeles staar ved Magt.

Medens dernæst selve den opsamlede Kapital ikke, som paastaaet, kan udleveres Citanterne til Anvendelse i Skolevæsenets Interesse, ville derimod Renterne for Fremtiden af dem kunne hæves til dette Øjemed.

Processens Omkostninger for begge Retter blive efter Omstændighederne at ophæve og de Parternes befalede Sagsførere tilkommende Salærer at udrede af det Offenlige.

Thi kjendes for Ret:

Lysgaard Sogns Kommune bør være berettiget til at ophøre med at yde Bidrag til Sognets Skolevæsens saakaldte Fond og til i Fremtiden at hæve Renterne af bemeldte Fond. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Advokaterne Nellemann og Halkier tillægges i Salarium for Højesteret hver 150 Kroner, der tilligemed de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved allerhøjeste Reskript af 27 December 1816 til Biskoppen over Aarhus Stift, blev det af Almind og Lysgaard Sogne tidligere bestaaende Sognekald nedlagt, saaledes at Almind Sogn henlagdes under Viium og Sjorslev Sognekald og Lysgaard under Thorning Sognekald. Reskriptet bestemte derhos, at Præstetienden i hvert af de to Sogne med Frædrag af en Pension til en forhenværende Sognepræst og hans eventuelle Enke, skulde deles lige mellem de fremtidige Sognepræster i de anførte Kald og Skolevæsenet i hvert af de to Sogne, medens Nannest og Smaaredsel udelukkende skulde tilfalde hvert af Soggenes Skolevæsen, ligesom det nedlagte Sognekalds Præstegaard skulde foranktioneres til Fordel for Soggenes Skolevæsen. De Lysgaard Sogns Skolevæsen ifølge dette Reskript tilfaldende Indtægter ere derefter blevne anvendte til Forbedring af Skolevæsenets Tilstand og

Udredelse af Løn til Læreren og en Hjælpe lærer og ved en den 17 November 1846 af det kgl. Danske Kancelli efter Indstilling af Skoledirektionen approberet ny Skoleplan for Lysgaard Sogn — der iøvrigt var billiget af Lysgaard Sogneforstanderskab, og væsentlig gik ud paa, at forbedre Læreren Løn — er det fastsat, at de ommeldte Indtægter ogsaa fremtidig skulde anvendes, saavidt de kunde tilstrække, til Dækning af den forbedrede Læreren saavel som til Udredelse af den ved Reskriptet af 1846 ommeldte Pension til en afgaaet Sognepræst og af Pensionen til en senere afgaaet Lærer, saa at kun den Del af disse Udgifter, der ikke kunde dækkes af bemeldte Indtægter, vilde være at ligne paa Sognets Beboere, hvorhos det endvidere er bestemt, at de Beløb, der saaledes skulde udredes i Pension til den afgaaede Præst og Lærer, skulde, naar disse afgik ved Døden, fremtidig aarlig tages til Indtægt for Skolevæsenets saakaldte Fond, om hvilken det derhos hedder, at den indtil videre bestyres af Sogneforstanderskabet, som derfor aflægger aarligt Regnskab. Af de Approbationen af bemeldte Skoleplan forudgaaede Forhandlinger fremgaar det, at Hensigten med den efter Skoledirektionens Forslag i Planen optagne Bestemmelse om, at de ommeldte Pensioners Beløb skulde indgaa i Skolevæsenets Fond, var, derigjennem at opsamle en Kapital, hvis Rente i sin Tid kunde træde i Stedet for de Skolevæsenet ved Reskriptet af 1816 tillagte tidligere Præste-Indtægter, for det Tilfælde, at der i Fremtiden maatte blive gjort Forandringer i denne Ordning, saaledes at hine Indtægter paany bleve henlagte til kirkelig Brug. Efter hvad der under Sagen er anbragt af Citanterne, Sogneraadet for Lysgaard Sogn, udgjorde den paagjældende Skolefond, der efter de nævnte Pensionsnyderes Død er bleven forøget ved aarlige Indbetalinger af de derved bespærede Beløb, den 31 December 1881 6674 Kr., og indestaar i Viborg Bys og Omegns Sparekasse efter en i Citanternes Besiddelse værende Kontrabog, der er forsynet med en af de Indstævnte, Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet foranlediget Paategning om ikke at maatte kvitteres, afhændes eller pantsættes uden vedkommende Skoledirektions Saamykke. Citanterne formene nu, at det har været uden tilstrækkelig Hjemmel, naar de Beløb, som det oprindelig paahvilede Skolevæsenet at udrede til Pensioner for afgaaede Embedsmænd, ere, efterat Pensionerne ved Nydornes Død ere bortfaldne, fordrede indbetalte til den saakaldte Fond, og at Kommunen derfor maa være berettiget til at fordre sig fremtidig fritagen for at yde saadant Bidrag til Fonden, ligesom Kommunen efter deres Formening maa have Ret til at disponere til Fordel for sit Skolevæsen over Fonden eller ialfald over dennes Renter, og da de gjentagende, senest i 1878, hos det indstævnte Ministerium have andraget om en Ordning af dette Forhold uden at erholde noget Svar, have de under nærværende, efter meddelt Bevilling

til fri Proces, ifølge Stævning af 27 September f. A., anlagte Sag paastaet Lysgaard Sogns Kommune kjendt berettiget til nu at ophøre med at udrede Bidrag, svarende til den dem ved Reskript af 27 December 1816 paalagte Pensionsbyrde, og Citanterne kjendte berettigede til fra nu af foruden som hidtil at vedblive til Sognets Skolevæsen at oppebære den dette ved nævnte Reskript tillagte Andel i Sognets Præstetiende, tillige til Fordel for dette at anvende den for samme oprettede særskilte Skolefond, der den 31 December 1881 bestod af den i fornævnte Sparekasse indestaaende Kapital 6674 Kr., eller ialfald de fremtidig faldende anrlige Renter deraf. Saa have de og paastaet de Indstævnte tilpligtede at udrede Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Appellationsretsraad, Prokurator Juul, hvilket Salær eventuelt paastaaes udredet af det Offentlige. De Indstævnte, der ligeledes have erholdt fri Proces under Sagen, procedere principalt til Afvisning, saaledes at det paalægges Citanterne at udrede Kost og Tæring, subsidiært til Frifindelse, saaledes at Citanterne tilsvare Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til deres beskikkede Sagfører, Prokurator Engberg, hvilket ialfald forventes paalagt det Offentlige. Afvisningspaastanden er støttet paa, at Citanternes Paastande, som gaaende ud paa, at erholde en Forandring i, eller Fortolkning af en approberet Skoleplan, hører under Administrationens Afgjørelse, men da det ikke kan antages, at ligge udenfor Domstolenes Myndighed at undersøge Retsvirkningen af, eller at fortolke de i en saadan Plan indeholdte Bestemmelser, forsaavidt dette maatte være nødvendigt til Afgjørelsen af Tvistigheder, der efter deres Natur egne sig til judicial Afgjørelse — hvilket findes at være Tilfælde ved de her under Sagen omprocederede Spørgsmaal — kan denno Paastand ikke tages tilfølg, hvorimod Realiteten bliver at tage under Paakjendelse. Da Citanterne imidlertid end ikke have bestridt Gyldigheden af de omhandlede Bestemmelser i Skoleplanen, eller anført nogen Grund for, at disse nu skulde kunne forlanges tilsidesatte, ligesom Citanterne heller ikke mod de Indstævntes Bønægtelse have fort nogetsomhelst Bevis for, at der skulde tilkomme Sogneraadet noget Ret til uden Samtykke af Ministeriet for Kirke- og Undervisningsvæsenet at raade over den ommeldte Fond, eller dennes Renter, ville de Indstævnte være at frifinde for deres Tiltale. Sagens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve, og de de beskikkede Sagførere, hvis Sagførelse har været forsvarlig, tilkommende Salærer, der bestemmes til 50 Kr. til hver, ville være at udrede af det Offentlige. Under Sagen foreligger ingen Stempelovertrædelse.

Tirsdagen den 23 December.

Nr. 257.

Advokat Nellemann

contra

Joseph Williams eller **William**, ogsaa kaldet **Joseph Hunt** (Def. Klubien),

der tiltales for Ødelæggelse og Beskadigelse af fremmed Ejendom, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods.

Christianssteds Extrarets Dom af 25 August 1884: Arrestanten Joseph Williams eller William alias Joseph Hunt bør hensættes til Forbedringshusarbejde i fire Aar samt udrede i Erstatning til Elvira Robert af Plantagen Bonne Esperance Dlls. 3, 70 C. Saa betaler Arrestanten og de af Aktionen lovligt flydende Omkostninger. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 29 September 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. Den idømte Erstatning at udredes inden 4 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Nellemann og Klubien 10 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende i 1ste Instants ved Christianssteds Extraret påkjendte Sag tiltales Arrestanten Joseph Williams eller William, ogsaa kaldet Joseph Hunt for Ødelæggelse og Beskadigelse af fremmed

Ejendom, Tyveri og ulovlig Omgang med Hittegods. Arrestanten, der i Begyndelsen af indeværende Aar var Karremand paa Plantagen Bonne Esperance, har forklaret — og forsaavidt stemmer hans Udsagn med det iøvrigt Oplyste — at der afvigte 7 Marts om Aftenen opstod et Skjænderi imellem ham og hans Konkubine, Elvira Robert, og, da denne af Frygt for, at han vilde gjøre hende Fortræd, forlod deres fælles Bopæl, ituslog han i sin Forbittrelse hendes Sengestød og Skab samt andre hende tilhørende Gjenstande og sonderrev forskellige af hendes Klædningsstykker, hvorefter han pakkede sine egne Klæder og en Del af hendes foruden noget Husgeraad o. A., der ligeledes tilhørte hende, i en Bylt, med hvilken han forlod Ejendommen. Efter sin Forklaring lod han sig derefter i de første Dage fæste som Arbejder til 3 forskellige Plantager, som han forlod den ene efter den anden, indtil han den 17 eller 18 Marts begav sig til Plantagen Hamsbay, hvor han uden Tilladelse af Ejeren opholdt sig om Natten i et gammelt ubeboet Hus, medens han om Dagen skar Brænde, som han om Aftenen solgte i Frederiksted. En til 30 Cents vurderet Kurv, der ved hans Anholdelse den 28 Marts var i hans Besiddelse, vil han den foregaaende Dag have fundet paa Stranden ved Plantagen Butlersbay, hvorimod ovennævnte Elvira Robert har forklaret, at den tilhørte hende, og at hun har mistet den den 19 Marts om Aftenen, da hendes Hus blev opbrudt, ved hvilken Lejlighed den og forskjelligt Andet blev stjaalet. Forsaavidt Arrestanten tiltales for Odelæggelse og Beskudigelse af fremmed Ejendom, vil han være at frifinde for Justitiens Tiltale, da denne Forseelse efter de Omstændigheder, under hvilke han har begaaet den, alene er undergivet privat Forfølgning, hvoraf følger, at der ej heller kan tilstaaes Skadelidte den af hende paastaaede Erstatning for de odelagte Ejendele. Derimod har han ved sit Forhold med Hensyn til de Klædningsstykker m. m. tilhørende Elvira Robert, som han medtog, da han forlod Bonne Esperance, og som tilsammen ere vurderede til Dlls. 10,23 gjort sig skyldig i Tyveri. Thi vel har han opgivet, at det kun var hans Agt at beholde Sagerne, indtil, som han udtrykker sig, Ejerinden opførte sig bedre; men ligesom Saudant i og for sig er noget usandsynligt, snaledes gjøres det naatageligt ved, at han af et Underskjort, som fandtes imellem de paaagjældende Gjenstande, har lavet sig 2 Skjorter, hvorfor han maa anses at have sat sig i Besiddelse af Gjenstandene for at tilegne sig dem. Da Arrestanten ikke er bleven set af Nogen paa Plantagen Hamsbay, hvis Ejer tilmed har erklæret det for usandsynligt, at han har opholdt sig der fra den 17 til den 27 Marts, og, da der endelig, afsæt fra hans egen Tilstaaelse, Intet er oplyst om, at han har solgt Brænde i Frederiksted, medens tværtimod forskellige Omstændigheder gjøre det rimeligt, at han i Stedet for at opholde sig paa nævnte

Plantage har flakket omkring paa Øen, findes det med Underdommeren betænkeligt paa hans Tilstaaelse om at have tilegnet sig Brænde Plantagen tilhørende at domme ham for Tyveri. Af en saadan indre Usandsynlighed kan hans Tilstaaelse, om at have fundet den i den Foregaaende ommeldte Kurv ikke siges at lide, om end dens Rigtighed ikke er bestyrket ved Noget, men endog Elvira Robert's Iovenrefererede Forklaring taler derimod, med Hensyn til hvilken iøvrigt mærkes, at der ikke er skjønnat at være Grund til at lade hende beedige den, eftersom intet Ejendomsbevis har kunnet fores. Da Arrestanten efter sin Forklaring havde havt Kurven i sin Besiddelse omtrent i 24 Timer, forinden han anholdtes, uden at have oplyst eller, som det maa antages, havt i Sinde at oplyse den, og da det ikke kan diskulperer ham, at han vil have troet, at Kurven paa Grund af sin ringe Værdi ej behøvedes at fremlyses, vil han under denne Del af Sagen være at domme for svigagtig Omgang med Hittegods, dog med behørigt Hensyn til den paagjældende Gjenstands ubetydelige Værdi. Arrestanten der er født paa Barbados og langt over kriminel Lavalder, har, foruden en Gang at være dømt for Slagsmaal, tidligere ved Christianssteds Extrarets Dom af 8 September 1868 for Tyveri efter Frd. 11 April 1840 § 12 været anset med Straf af Forbedringshusarbejde i 2 Aar, som ved allerhøjeste Resolution af 10 Januar 1869 blev nedsat til lige Arbejde i 1 Aar, og ved Frederikssteds Extrarets Dom af 10 Marts 1881 atter for Tyveri ifølge Frd. 1840 § 13 med lige Arbejde i 2 Aar. Han vil derfor for de ham under denne Sag overførte Forbrydelser være at anse efter den cit. Frd. 1840 §§ 15 og 58, jfr. Grundsætningerne i §§ 30 og 50, sammenholdt med § 78, og findes det efter Omstændighederne at kunne have sit Forblivende ved den i Underrettsdommen fastsatte Straf af Forbedringshusarbejde i 4 Aar. Da nævnte Dom endvidere rettelig har tilpligtet Arrestanten at betale i Erstatning til E. Robert Dll. 3. 70 og at udrede Aktionens Omkostninger, vil den saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 18. Fhv. Dampmøller **H. Johansen**
(Asmussen efter Ordre)

contra

Prokurator **L. Sidenius** (Ingen).

Højesterets Dom.

Da Citanten i denne ifølge Reskript 7 April 1784 til skriftlig Behandling udgaaede Sag, hvori der, efterat den for ham beskikkede Sagfører havde indladt den, blev bevilget Citanten personlig en kort Anstand, hvorimod en ved dennes Udlob begjært ny Anstand i 4 Uger af Retten er ham nægtet, har unladt, skjendt dertil opfordret, at tilbagelevere de Dokumenter, deriblandt Stævningen og Domsakten, der vare blevne ham udlaante, vil den udtagne Højesteretsstævning i Medfør af L. 1—6—20 og Reskript 7 April 1784 være at afvise. Der findes derhos i Henhold til Forordning 11 August 1819, jfr. Forordning 23 Januar 1807, at maatte idømmes Citanten en Mulkt til Justitskassen for unødig Trætte paa 80 Kroner.

Det Salær, der efter den derom nedlagte Paastand bliver at tillægge Citantens befaalede Sagfører for Højesteret, maa udredes af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises. Citanten bær for unødig Trætte til Justitskassen bøde 80 Kroner. Højesteretssagfører Asmussen tillægges i Salarium 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Onsdagen den 24 December.

Nr. 205. Advokat **Nellemann**

contra

Willibald Viggo Eugen Hugo Maximilian Siemsen, Emil Johannes Olsen, Søren Jensen, Hans Frederik Oscar Hansen og Ludvig Hakon Fèveille (privat engageret Def. Salomon),

der tiltales for at have siden April 1873 dispenseret homoopatisk Medicin.

Kriminal- og Politirettens Dom af 19 Juli 1884: De Tiltalte, Lægerne Willibald Viggo Eugen Hugo Maximilian Siemsen, Emil Johannes Olsen, Søren Jensen, Hans Frederik Oscar Hansen og Ludvig Hakon Feveile, bor hver især til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse bøde 200 Kr., samt tilsvare denne Sags Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende. De idømte Boder at udredes inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Det af de Tiltalte udviste, i den indankede Dom omhandlede Forhold ved deres Lægepraxis her i Staden til deres Patienter at have dispenseret homøopatisk Medicin, som enten helt eller tildels er bleven tilberedt af dem selv eller af deres Medhjælpere, maa, som i Dommen antaget, betragtes som en Overtrædelse af Forordningen af 4 December 1672 § 27, hvis Slutningsbestemmelse ikke findes anvendelig, eftersom der her i Staden eksisterer et homøopatisk Apothek, hvorfra homøopatiske Lægemedler til alle Tider maa antages at kunne erholdes, ligesom ogsaa de øvrige Apotheker efter det Oplyste ere forsynede med endel af de Urstoffer, der benyttes til homøopatiske Lægemedler, og saaledes maa anses istand til til enhver Tid at levere den af disse Urstoffer præparerede Medicin.

For dette Forhold, som efter dets Beskaffenhed ikke vil kunne henføres under fornævnte Forordnings § 30, ville de Tiltalte være at anse med en efter Lovgivningens Analogi fastsat Straf, der efter Omstændighederne findes at kunne bestemmes til en Bøde af 20 Kr. for hver, hvorhos de hver med en Femtedel maa udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Lægerne Willibald Viggo Eugen Hugo Maximilian Siemsen, Emil Johannes Olsen, Søren Jensen, Hans Frederik Oscar Hansen og Ludvig Hakon Feveile bør til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse hver især bøde 20 Kroner samt enhver med en Femtedel tilsvare Sagens Omkostninger, deriblandt 60 Kroner i Salarium til Advokat Nellemann for Højesteret.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Lægerne Willibald Viggo Eugen Hugo Maximilian Siemsen, Emil Johannes Olsen, Soren Jensen, Hans Frederik Oscar Hansen og Ludvig Hakon Feveile, der alle ere langt over kriminel Lavalder, og af hvilke ingen er funden tidligere straffet, for at have i Tiden efter April 1873 dispenseret homøopatisk Medicin. Det er i saa Henseende ved de af de Tiltalte afgivne Forklaringer i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste godtgjort, at de, der i Tidsrummet fra 1837 til 1878 have erholdt jus. practicandi her i Landet, have her i Staden, hvor de have ndøvet Lægepraxis — Siemsen og Jensen i hele det Tidsrum, Tiltalen omfatter, Olsen og Hansen i Tiden 1876 og Feveile ikkun fra i Aaret 1879 — i denne Virksomhed til deres Patienter dispenseret homøopatisk Medicin, som enten helt eller tildeels er alene tilberedt af dem selv eller af deres Medhjælpere. Af de Tiltalte er det gjort gjældende, at Grunden til, at de saaledes selv have dispenseret Medicin, istedetfor at lade deres Patienter erholde samme udleveret gennem de herværende Apotheker, er den, at de, saaledes som Apothekerforholdene ere heri Byen, hvor der kun findes et, i 1873 oprettet homøopatisk Apothek, der end ikke er aabent til enhver Tid, og hvor de andre Apothekere ofte ikke ere istand til at levere den af Lægerne anordnede homøopatiske Medicin, men maa lade samme hente fra det fornævnte homøopatiske Apothek — hvilket i de fleste Tilfælde medfører, at Expeditionen forsinkes — ellers ikke ere istand til at faa den paagjældende Medicin expederet paa den Maade, som Hensynet til deres Patienter, særligen i alvorligere Tilfælde, kræver, ligesom de ogsaa kun ved selv at besørge Medicinen tilberedt kunne være sikker paa, at den er som af dem forordnet, idet det paa Grund af de anvendte stærke Fortyndinger ofte er umuligt at kontrollere den. Det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold findes imidlertid, selv forudsat Rigtigheden af det af dem til deres Forsvar Anførte, at være en Overtrædelse af § 27 i Fril. 4 December 1672, idet nemlig den i dennes Paragrafs Slutning indeholdte Bestemmelse om, at det undtagelsesvis er Lægerne tilladt selv at præparere og for deres Patienter bruge visse Medikamenter, ikke skjønnes at kunne komme til Anvendelse i Tilfælde som de foreliggende, og de Tiltalte vilde derfor være at anse efter § 30 i fornævnte Forordning, hver især med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Bøde af 200 Kr., hvorhos de ville have at udrede Sagens Omkostninger, Enhver for sit Vedkommende.

Nr. 263.

Advokat Hindenburg

contra

Anders Danielsson og dennes Hustru **Anine Kirstine Margrethe**, født **Davidson** (Def. Bagger),

der tiltales, Førstnævnte for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred samt for at have forledt sin Hustru til at afgive falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for at have afgivet falsk Forklaring for Retten.

Bornholms nordre Herreds Politirets Dom af 5 November 1884: Tiltalte Anders Danielsson og Medtiltalte, hans Hustru Anine Kirstine Margrethe Danielsson, født Davidson, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød, Førstnævnte i 3 Gange 5 Dage, og Sidstnævnte i 2 Gange 5 Dage; Anders Danielsson bør derhos udrede til Gaardejer J. E. Rømer dels en Erstatning af 4 Kr. for Lægehjælp, dels en Godtgjørelse af 10 Kr. Begge de Tiltalte ville derefter have in solidum at udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor og Defensor, Prokurator Petersen og Sagfører N. C. Olsen, 15 Kr. til hver. Den ikjendte Erstatning og Godtgjørelse at udrede inden 15 Dage fra denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Hindenburg og Højesteretssagfører Bagger 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Ved Amtets Dekret af 10 Oktob. d. A. er der beordret Justitsaktion mod Anders Danielsson af Ruttsker for at have tilføjet anden Person Saar eller Skade paa Helbred, samt for at have forledt sin Hustru til at afgive falsk Forklaring for Retten, og imod hans Hustru, Anine Kirstine Margrethe, født Davidson, for at

have afgivet falsk Forklaring for Retten, og ere de Tiltalte ved egen Tilstaaelse i Forbindelse med det i Sagen iøvrigt Oplyste tilstrækkeligt overbeviste om at have gjort sig skyldige i det dem imputerede Forhold, og ere Sagens Omstændigheder følgende: Efterat Gaardejer Jens Christian Rømer af Klingegaard i Ruttsker under en privat Politisag havde indkaldt Husmand Anders Danielsson af 40de Selvejergaards Grund i samme Sogn for at lide Tiltale og Dom for at have overfaldet ham med Hug og Slag den 11 August d. A., hvilken Sigtelse imod Indklagedes Benægtelse blev bestyret ved de inden Sagen afgivne Vidneforklaringer, blev Sagen paa Grund af, at det af den af Læge Carlsen afgivne Erklæring fremgik, at der var tilføjet Rømer Saar, gjort til Gjenstand for en offentlig Undersøgelse, under hvilken Danielsson først vedblivende fastholdt, at han ikke havde tilføjet Rømer noget Slag eller Saar eller rørt ham, ligesom hans Hustru forklarede, at hun ikke havde set Manden slaa Rømer, indtil de, efter at være satte under Anholdelse, vedgik, at de hidtil havde faret med Usandhed, og at Sagens rette Sammenhæng var følgende: Mandagen den 11 August d. A. var Gaardejer Rømer kommen til de Tiltaltes Hus for at klage over, at deres Høns gik i hans Hvedemark; da han bankede paa, laa Danielsson for at sove til Middag, og han sagde da til Konen, at hun skulde se efter, hvad det var. Dette gjorde Konen ogsaa, og for hende fremførte Rømer da sit Ærinde, og forlangte, at de skulde jage Hønsene væk. Tiltalte Danielsson kunde ikke ret høre, hvad Rømer og Konen talte, men hørte dog, at Konen sagde til denne, at han skulde gaa og ikke holde Spektakel. Tiltalte Danielsson rejste sig nu og gik ud, og saa da, at det var Rømer, og da denne nu sagde til ham, at deres Høns gik i hans Hvede, svarede Tiltalte, at han jo kunde skyde dem, og at han skulde gaa sin Vej; da Rømer nu ikke strax gjorde det, greb Danielsson et Kasteskaft af Fyr eller Gran, 1¹/₂ Alen langt og godt 1 Tomme i Gjennemsnit og bibragte med denne Rømer et Slag i Panden, hvornæst han greb ham i Nakken og førte ham ud, og derefter kastede et kløvet Brændestykke efter ham, som ramte ham i Nakken. Ved denne Vold tilføjedes der Rømer, ifølge den fremlagte Lægeattest, hvis Rigtighed Danielsson har anerkjendt, dels i venstre Halvdel af Hovedet circa kronestor Svulst af Huden og Bindevævet under samme, dels 2 lignende Svulster i Nakken, hvoraf den ene var stærkt blodunderløbet og i Spidsen havde et frisk, blødende Saar. Samtlige Læsioner ere blevne lægte og kan ikke antages at medføre nogen Men for Fremtiden. Forsaavidt Rømer endvidere har sigtet Danielsson for at have kastet Sten efter ham, der iøvrigt ikke ramte, saa er saadant ikke imod Tiltaltes Benægtelse bevist. Forsaavidt Tiltalte Danielsson derhos er sigtet for at have forledet sin medtiltalte Hustru til at afgive falsk Forklaring for Retten, og

Hustruen, Tiltalte Anine Kirstine Margrethe, for at have afgivet falsk Forklaring for Retten, er det ved de Tiltaltes Tilstaaelse oplyst, at da Hustruen, efterat Manden havde afgivet sin Forklaring i Retten, frygtede for, at hun skulde blive indkaldt for Retten for at afgive Forklaring, talte hun med Manden desan-gaaende, og han sagde da, at hun kunde forklare det samme, som han havde forklaret for Retten, hvilket han meddelte hende, og hun lovede nu Manden at forklare ligesaadan. I Overens-stemmelse hermed forklarede hun, efter at det udtrykkelig var betydet hende, at hun stod som Vidne for Retten, og Betydning heraf hende foreholdt, og efter at Lovens Formaningstale var bleven oplæst for hende, vitterlig usandfærdigt baade om Mandens Tilstedekomelse og Forhold ved det Passerede, og navnlig at hun ikke havde set Manden slaa eller røre Rømer, hvorimod hun senere har vedgaaet, at denne hendes Forklaring var usandfærdig, idet hun efter sit Angivende vel ikke saa, at Manden slog Rømer med Kasteskaftet, idet hun da stod i Kjøkkenet med Ryggen til dem, derimod saa hun, at Manden slog efter Rømer med et kløvet Brændestykke, og saavidt hun kunde se, ramte ham med det. Dette sidste har hun efter Mandens Forklaring tidligere selv sagt ham, at hun saa; derimod vil hun ikke have set, at der tilføjedes Rømer videre Overlast. Begge de Tiltalte ere enige om, at Manden ikke har anvendt nogen Vold eller Trusel for at bevæge Hustruen til at afgive sin falske Forklaring, og at der ikke har været Tale mellem dem om, hvad hun skulde gjøre, hvis der affordredes hende Ed paa hendes Forklaring. Under Forhøret erklærede den tiltalte Hustru paa Forehold, om hun kunde aflægge Ed paa sin Forklaring, at hun nok kunde, men ikke vilde, da hun ikke var pligtig at vidne imod sin Mand, og skjøndt foreholdt, at hun under den kriminelle Undersøgelse var pligtig dertil, vedblev hun sin Vægning. Hun har til sin Undskyldning anført dels, at det var hende saa haardt imod at vidne imod sin Mand, og at Flere havde sagt hende, at det behøvede hun ikke, og endelig, at hun blev opfordret af Manden til at afgive samme usandfærdige Forklaring som han. Tiltalte Anders Danielsson er, efter hvad der foreligger, født i Vanstad i Sverig den 20 September 1835 og Medtiltalte, hans Hustru Anine Kirstine Margrethe i Olsker Sogn den 12 Maj 1850, og findes ingen af dem forhen tiltalt, dømt eller straffet. For det af de Tiltalte udviste Forhold, findes Anders Danielsson at burde anses efter Straffelovens § 203 og 146, sammenholdt med § 52, 57 og 62 samt § 300 og 301, og hans medtiltalte Hustru efter Straffelovens § 146 sammenholdt med § 57, og findes Straffen passende for Førstnævntes Vedkommende at kunne ansættes til 3 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød, og for Sidstnævntes Vedkommende til lige Fængsel i 2 Gange 5 Dage. Tiltalte Anders Danielsson vil derhos have at udrede i Erstat-

ning til Gaardejer Rømer 4 Kr. for Lægehjælp og i Godtgjørelse for de ham paaførte Lidelser 10 Kr. Endelig ville begge de Tiltalte in solidum have at udrede alle af denne Aktion flydende Omkostninger.

Tredie eller extraordinære Session.

Fredagen den 2 Januar.

Nr. 262.

Etatsraad^o Buntzen

contra

Viggo Hermann Carl Larsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri.

Helsingør Kjøbstads Extrarets Dom af 9 Oktober 1884: Arrestanten Viggo Hermann Carl Larsen bør hensættes til Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Saa betaler han og de af Aktionen lovlig flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Møller, 10 Kr. og til Defensor, Overretssagfører Holsøe, 8 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Raasløff og Kalko udreder Arrestanten, Viggo Hermann Carl Larsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret

betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Højesterets-sagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Helsingørs Extraret hertil indankede Sag, hvorunder Arrestanten Viggo Hermann Carl Larson tiltales for Tyveri, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge den af Arrestanten afgivne Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste følgende: Arrestanten, der opholdt sig hos sin Moder i de saakaldte Arbejderboliger i Helsingør, havde hørt, at Madam Lovisa Hansen født Madsen, der i Efteraaret 1882 skulde flytte ud i en Lejlighed i de nævnte Arbejderboliger, plejede at have Penge liggende, og han tilvendte sig derfor, omtrent samtidig med, at Lovisa Hansen flyttede ind i Lejligheden, Nøglen til Døren til Lejligheden i den Hensigt med den at skaffe sig Adgang til Lejligheden for at stjæle. Med denne Nøgle, som, da Arrestanten tog den, sad udvendig i Døren, aabnede Arrestanten i Vinteren 1882—83, naar Lovisa Hansen var fraværende om Dagen, gjentagne Gange Døren til det af hende lejede Værelse, hvilken Dør hun havde afaaet med en anden Nøgle, og af en i Værelset staaende Kommode, i hvilken han altid vil have fundet Nøglen siddende, stjal han da Penge, og han stjal saaledes 10 Kr., 2 Gange 2 Kr., 2 Gange 3 Kr., og tilsidet 4 Kr. Luusen til Døren blev derefter forandret, og da Arrestanten horte dette, gjorde han ikke noget yderligere Forsøg paa at aabne Døren med den af ham tillistede Nøgle, men bortkastede denne; men da han den 30 August d. A. saa Døren til Værelset staa aaben, stjal han, da Madam Hansen en kort Tid var borte fra Lejligheden, af Kommoden 6 Kr., af hvilket Beløb de 5 Kr. ere komne tilstede og tilbageleverede Bestjaalne, der iøvrigt har frafaldet Krav paa Erstatning. For det af Arrestanten saaledes udviste Forhold er han, der er født den 13 Juli 1861, og som ikke tidligere er funden straffet, ved den indankede Dom rettelig anset efter Straffelovens §§ 228 og 229 Nr. 4, og da den ved Dommen valgte Straf af Forbedringshusarbejde i 1 Aar findes passende, samt da Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, ligeledes bifaldes, vil Underretsdømmen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Tirsdagen den 6 Januar.

Nr. 138.

Advokat Klubien

contra

Heinrich August Sibertsen (Def. Hansen),

der tiltales for Tyveri og Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 25 Marts 1884: Arrestanterne Heinrich August Sibertsen, Carl Otto Hansen, Christian Frederik Georg Nielsen, Oscar Emil Heinrich Barnewitz, Carl Vilhelm Andersen samt Tiltalte Forbedringshusfange Peter Ferdinand Madsen bør straffes: Sibertsen med Tugthusarbejde i 8 Aar, Nielsen med Forbedringshusarbejde i 2 Aar, Madsen med Forbedringshusarbejde i 6 Maaneder, Hansen med Fængsel paa Vund og Brød i 6 Gange 5 Dage, Barnewitz med 25 Rottingslag og Andersen med 15 Rottingslag. Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor, Prokurator Lange 150 Kr., den for Arrestanten Hansen beskikkede Defensor, Prokurator Steinthal 30 Kr. og den for de øvrige Tiltalte beskikkede Defensor, Prokurator Engberg 80 Kr. udredes af Arrestanten Sibertsen med $\frac{112}{127}$ dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{15}{113}$ betales af Arrestanten Nielsen, af Nielsen med $\frac{6}{127}$, dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{1}{3}$ betales af Arrestanten Hansen og $\frac{1}{6}$ af Arrestanten Barnewitz og Tiltalte Madsen En for Begge og Begge for En, af Madsen med en $\frac{6}{27}$ dog saaledes at heraf in solidum med ham $\frac{5}{6}$ udredes af Barnewitz, og af Barnewitz og Arrestanten Andersen En for Begge og Begge for En med $\frac{6}{127}$. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Heinrich August Sibertsens Vedkommende anførte Grunde, ved hvilke intet Væsentligt er fundet at erindre

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Hansen 200 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Heinrich August Sibertsen, Carl Otto Hansen, Christian Frederik Georg Nielsen, Oscar Emil Heinrich Barnewitz, Carl Vilhelm Andersen samt Tiltalte Forbedringshusfange Peter Ferdinand Madsen for Tyveri, de tre Førstnævnte tillige for Hæleri. Arrestanten Sibertsen er født 6 Mai 1858 og anset bl. A. ifølge Rettens Dom af 20 Marts 1880 efter Straffelovens § 229 Nr. 4 med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder og senest ifølge dens Dom af 3 Juni 1882 efter Straffelovens § 230 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 1 Aar. Ved de af dem afgivne Tilstaaelser og det iøvrigt Oplyste ere de nu overbeviste at have gjort sig skyldige i følgende Forhold. I December 1879 og Januar 1880 har Sibertsen begaaet 10 Tyverier, af hvilke de 6 maa anses som Indbrudstyverier, og i Tidsrummet mellem de to ovennævnte ham overgaaede Domme 80 Tyverier, hvoraf nogle og halvfjerds indbrudsvis, og 2 Forsøg paa Indbrudstyveri, hvilke Forbrydelser efter hans Forklaring tildels ere begaaede i Forening med en under Sagen ikke tilstedekommet Person. Efterat Sibertsen dernæst den 7 Februar 1883 atter var løsladt af Straffeanstalten, og indtil han den 25 Mai s. A. blev anholdt under denne Sag, har han alene begaaet 5 Tyverier, hvoraf 4 indbrudsvis samt 1 simpelt Tyveri, som han efter sin Forklaring vil have udført i Forening med Hansen. I samme Tidsrum have Sibertsen og Nielsen i Forening begaaet 13 Tyverier, af hvilke de 8 have været forbundne med Indbrud, samt 2 Forsøg paa Indbrudstyveri. Af de nævnte Forbrydelser er et Indbrudstyveri begaaet paa Vodrofsvej og et andet paa Ladegaardsvejen, medens samtlige de andre ere begaaede her i Staden. De ere for Storstedelen forøvede fra Butikker og beboede Værelser, men dog ogsaa fra andre Lokalteter saasom Lofts- og Kjølderrum, Entrecr. Guardsrum og desl. De forsøgte og fuldbyrdede Indbrudstyverier ere udøvede ved Hjælp af falske Nøgler eller Dirker, voldelig Opbryden af de for de paagjældende Lokaler anbragte Lukker eller ved Indstigning gennem Vinduer eller andre saadanne ikke til Indgang bestemte Aabninger, i to Tilfælde har Sibertsen og i et tredje Tilfælde begge Arrestanter skaffet sig Adgang til den Ejendom, i hvilke Tyveriet agtedes begaaet, ved at stige over Plankeværker eller Stakit, der adskilte den paagjældende Ejendom fra Naboejendommen. Hovedsagelig ere bemeldte Forbrydelser udøvede om Dagen, men nogle ere dog udførte om Natten under de i Straffelovens § 229 Nr. 4 sidste Punktum nævnte Omstændigheder. Ved de fuldbyrdede Tyverier er der stjaalet kontante Penge, Uhre, Pretiosa, Sengklæder, Beklædningsgjenstande, Fødevarer m. v. til følgende Beløb, ved de af Sibertsen i December 1879 og Januar 1880 begaaede Tyverier Gjenstande til Beløb ca. 170 Kr., ved de af Sibertsen i det andet ovenfor nævnte Tidsrum begaaede Tyverier

Gjenstande til Beløb ca. 2600 Kr. ved de af Sibertsen i 1883 forovede 6 Tyverier, i hvis Udførelse Nielsen ikke har taget Del, Gjenstande til Beløb ca. 150 Kr. og ved de af Sibertsen og Nielsen i Forening begaaede Tyverier Gjenstande til Beløb ca. 790 Kr. Hvad angaar de to af Sibertsen alene udøvede Forsøg paa Indbrudstyveri, havde han i det ene Tilfælde ved Vold skaffet sig Adgang til et Kvistkammer, men fandt ikke Noget, han ansaa værd at stjæle, i det andet lykkedes det ham ikke at faa Døren til det paagjældende Lokale, i hvilket han vilde stjæle, opbrudt, i de to Tilfælde, i hvilke Sibertsen og Nielsen i Forening have begaaet Forsøg paa Indbrudstyveri have de af sidstnævnte Grund maattet opgive Forsøget. — — Nielsen har fremdeles den 1 Mai 1883 om Aftenen og en Eftermiddag i bemeldte Maaned fra et Kvistkammer i Ejendommen Bredgade Nr. 8, til hvilken han i tyvagtig Hensigt havde skaffet sig Adgang med falsk Nøgle, stjaalet endel til 5 Kr. vurderede Smaagjenstande, af hvilke Sibertsen modtog som Gave et til 4 Kr. vurderet Kors, naaget han vidste, at det var stjaalet. — — Som Følge af det Anførte ville Arrestanterne og Tiltalte være at anse, Sibertsen dels efter Straffelovens § 231 1ste Led, § 231 2det Led jvfr. tildels § 46 og i Medfør af Straffelovens § 241 1ste Led efter § 238 som for 3dje Gang begaaet Hæleri dels i Medfør af Straffelovens § 64 med en efter dens § 228, § 229 Nr. 4, § 230 1ste Led og § 230 2det Led jvfr. tildels § 46 lempet Tillægsstraf, — — og findes Straffen at kunne bestemmes for Sibertsen til Tugthusarbejde i 8 Aar.

Nr. 244. Generaldirektoratet for Skattevæsenet
(den konst. Kammeradvokat)

contra

Kjøbmand **G. Heggum** (Ingen),

betr. formentlig Overtrædelse af Frdg. af 1 Februar 1797.

Nykjøbing Kjøbstads ordinære Rets Dom af 29 Marts 1884: Indstævnte Kjøbmand G. Heggum bor for Tiltale af den konstituerede Kammeradvokat paa Generaldirektoratets Vegne i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Ved kongelig Ordre af 16 September 1884 er Højesteret bemyndiget til at tage denne Sag under Paakjendelse,

uanset at dens Gjenstand maatte findes ikke at udgjøre summa appellabilis.

Med Bemærkning, at der, da den under Sagen omhandlede Toldplombe ikke har været anbetrot til Indstævntes Værge, ikke kunde være Spørgsmaal om en ligefrem Anvendelse af Forordningen af 1 Februar 1797 § 103, og iøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Gjæsteretsdommen bør ved Magt at stande.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Under nærværende ved Gjæsteretten anlagte Sag har Citanten, den konstituerede Kammeradvokat paa Generaldirektoratets Vegne sagsøgt Indstævnte Kjøbmand G. Heggum af Nykjøbing til Betaling af en Bøde, stor 20 Kr. — som han ved bemeldte Generaldirektorats Resolution af 19 September f. A. er ikjendt for uden Anmeldelse for Toldvæsenet den 11 s. M. at have borttaget Toldplomben af en Colli med Manufakturvarer, hvilken Colli han egenmægtig havde tilegnet sig af det med Dagvognen fra Skive hertil ankomne Fragtgods — tillige med 5 pCt. Rente af det paastævnte Bødeløb fra Stævningens Udstedelse den 3 December f. A. indtil Betaling sker; ligeledes paastaas Indstævnte tilpligtet at udrede Sagens Omkostninger skadesløst, derunder Salær til Kammeradvokaten. Efterat Sagens Formalitet foreløbig var procederet og paakjendt ved Rettens Kjendelse af 19 Januar d. A., har Indstævnte paastaet Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller med et tilstrækkeligt Beløb. Indstævnte har i saa Henseende gjort gjældende, at han, der har Udsalg for Crome & Goldschmidts Fabrikker i Horsens og med Undtagelse af Tvist ikke modtager toldpligtige Varer i sin Forretning, den ovennævnte Dag ventede en ikke toldpligtig Varepakke med Dampfærgen. For at fremskynde Expeditionen sendte han sin Lærling til Dampfærgen, og af en af Færgens Folk fik Lærlingen udleveret en Pakke, som han hjembragte, og som en anden af Indstævntes Folk aabnede ved at overskjære Baandet om Pakken, uden at det var blevet bemærket, at Pakken var forsynet med Toldplombe. Da det ved Udpakningen viste sig, at Varerne ikke vare de ventede, bleve de henlagte og først den næste Dag, efterat Indstævntes ovennævnte Lærling havde spurgt en Drager, om der ikke var blevet

leveret ham en fejl Pakke og herpaa havde faaet den Beskod, at det var rimeligt nok, da der saanedes en Toldpakke, opdagedes det ved nærmere Eftersyn, at Emballagen paa den modtagne Pakke var mærket med G. C. medens den af Indstævnte ventede Pakke skulde være mærket C. G., ligesom at Emballagen var forsynet med en Toldplombe. Indstævnte vilde derfor lade de paany indpakkede Varer aflevere, men forinden bleve de hentede af en Drager til Toldboden, hvor det ved Eftersyn af Vedkommende viste sig, at intet manglede. Da Citanten ikke har tilvejebragt noget Bevis for, at Sagen forholder sig anderledes end af Indstævnte anført — hvorved bemærkes, at en af Dagvogns-expeditor Johnsen afgiven skriftlig Erklæring om, at den omhandlede Toldpakke er borttaget uden Dampferge-Dragerens eller hans Vidende og Vilje, hvilken Erklærings Rigtighed i det Væsentlige er modsagt af Indstævnte, som ubeediget ikke kan komme i Betragtning — vil Indstævntes ovennævnte Fremstilling være at lægge til Grund for Sagens Paadømmelse. Ligesom det herefter imod Indstævntes Benægtelse ikke er godtgjort, at hans ovennævnte Lærling egenmægtig har tilegnet sig den omhandlede Toldpakke, saaledes kan det ikke antages, at han eller hans Folk have bemærket Toldplomben paa Pakken, forinden denne aabnedes. Naar der derhos gaas ud fra, at Indstævnte ventede at modtage en ikke toldpligtig Varepakke, og at Indstævnte i Reglen ikke modtager toldpligtig Gods i sin Forretning, kan det ikke tilregnes hans Folk som Uagtsomhed, at de ikke, forinden de aabuede Pakken, nærmere undersøgte, om den var toldpligtig. Det skjønnes derfor ikke, at den ved Pakkens Aabning bevirkede Borttagelse af Toldplomben — selv om Indstævnte i saa Henseende maa bære Ansvar for sine Folk — saa lidt som hans senere Forhold med Hensyn til Varernes Bevaring kan paandrage Indstævnte Strafansvar. Indstævnte vil derfor være at frifinde for Citantens Tiltale i denne Sag, hvorhos Sagens Omkostninger, ville være at ophæve. For saa vidt Indstævnte har nedlagt Paastand om, at de af Citanten brugte Udtryk om, at Indstævnte „egenmægtig har tilegnet sig“ den omhandlede Pakke, mortificeres, og at Citanten herfor idømmes en klækkelig Mulkt, findes der ikke at være tilstrækkelig Grund til at tage denne Paastand til Følge. Under Sagen foreligger ingen Stempel-overtrædelse.

Torsdagen den 8 Januar.

Nr. 52. Prokurator **F. Schmitto** som Generalbefuldmægtiget for Kreaturforsikringselskabet „Union“ i Berlin (Hindenburg)

contra

Postholder **O. Larsen** (Grüner),

betr. Betalingen af et Forsikringsbeløb.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 3 December 1883: Hovedsagen hæves og bør Hovedcitanten, Prokurator F. Schmitto som Generalbefuldmægtiget for Kreaturforsikringselskabet „Union“ i Berlin betale til Kontracitanten, Postholder O. Larsen heraf Staden i Kost og Tæring 15 Kr. I Kontrasagen bør Hovedcitanten betale de paastævnte 690 Kr. med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 18 December 1882 til Betaling sker og Kontrasagens Omkostninger med 50 Kr. Det Idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Der forelægges Overretssagfører F. C. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 9 April og 29 Oktober d. A. fremlagte tvende paa ustemplet Papir skrevæe Indlæg.

Højesterets Dom.

Forsaavidt den af Citanten anlagte Hovedsag er bleven hævet ved den indankede Dom, er der ikke Spørgsmaal om at forandre denne, og ved den dertil knyttede Bestemmelse om Kost og Tæring til Indstævnte maa det ligeledes have sit Forbløvende.

I et den 2 April 1880 til det i Dommen nævnte Kreaturforsikringselskab „Union“ indsendt Andragende har Indstævnte begjært 8 ham tilhørende, her i Staden opstaldede Heste forsikkrede, idet han udtrykkelig bemærkede, at han foruden disse Heste ejede endel andre, som dels vare uforsikkrede dels forsikkrede i et andet Selskab, af hvilket han vilde ndmelde dem den 1 November, uden dog at omtale, at han da vilde indmelde dem i „Union“. Som eneste Svar paa dette Andragende fik Indstævnte tilsendt en Police, hvorved Selskabet overtog Forsikringen af hans 8 Heste fra 5 April s. A. til 4 April 1881, paa hvilken Police Selskabets almindelige Forsikringsbetingelser fandtes aftrykte, deriblandt § 9e, hvorefter den Forsikkredes Skadeserstatningsret bortfalder,

»saafremt ikke hele Kreaturbesætningen af samme Art er forsikkret hos Union, men der ogsaa findes uforsikrede Dyr ved Siden af de Forsikrede«. Da en af de saaledes forsikrede Heste paa Grund af Sygdom i Foraaret 1882, til hvilken Tid Forsikringen uforandret var fornyet, blev solgt til Nedslagning, og Indstævnte begjærte sig Erstatning udbetalt, blev denne hans Fordring afvist af Selskabet, fordi han havde overtraadt Forsikringsbetingelsernes ovennævnte § 9e ved ikke at holde sine andre Heste forsikrede hos Selskabet. Ligesom Indstævnte imidlertid maatte være berettiget til at gaa ud fra, at Selskabet ved som Svar paa hans Andragende, i hvilket han som ovenanført udtrykkelig havde fremhævet, at han ejede Heste, som ikke vare forsikrede hos det, uden nogensomhelst Bemærkning at tilstille ham Policen, havde indvilliget i at fravige sine almindelige Forsikringsbetingelser i ovenanførte Henseende for at overtage den af ham paa dette Vilkaar begjærte Forsikkring, saaledes maatte det have paahvilet Selskabet, hvis det kun vilde indgaa paa Forsikringen, naar ommeldte Bestemmelse overholdtes, at tilkændegive Indstævnte dette, medens det derimod ved sin Fremgangsmaade har ladet Indstævnte forblive i den Formening, at hans Forsikkring trods den anførte Afvigelse fra dets sædvanlige Forsikringsforhold var gyldig, en Formening, som han maatte anse for saa meget mere begrundet, som Selskabet, endskjendt to Repræsentanter for samme og dets herværende Generalagent ved en Besigtigelse af Indstævntes Hestebestand i Sommeren 1881 blev bekendt med, at han havde uforsikrede Heste, ikke ses at have erklæret Forsikringen for ugyldig eller overhovedet foretaget noget Skridt i den Anledning, ligesaa lidt som det rejste nogen Indsigelse, da dets Bestemmelse om den syge Hests Nedslagning indhentedes.

Som Følge heraf og da den af Citanten til Støtte for hans Frifindelse endvidere paaberaabte Omstændighed, at Indstævnte ikke har betalt nogle ham først efter Hestens Nedslagning affordrede Præmiebeløb, maa blive uden Indflydelse paa nærværende Sags Udfald, maa det billiges, at Citanten ved Dommen er tilpligtet at betale Indstævnte de paastævnte 690 Kr. med Renter. Dommen vil derfor efter Indstævntes Paastand være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger under Kontrasagen efter Omstændighederne findes at maatte ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkost-

ninger under Kontrasagen ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler Citanten 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Da Hovedcitanten, Prokurator F. Schmitto som Generalbefuldmægtiget for Kreaturforsikringselskabet „Union“ i Berlin i nærværende efter Hoved- og Kontrastævning procederede Sag har begjært Hovedsagen — hvorunder han søgte Kontracitanten, Postholder O. Larsen, heraf Staden til Betaling af ialt 1032 Kr. 51 Øre som Præmie, Tillægspræmie og Konventionalboder, hidrørende fra de af ham i bemeldte Selskab i Aarene 1881 og 1882 tegnede Forsikringer — hævet, vil denne Begjæring være at tage tilfølge, hvorhos der efter Kontracitantens Paastand vil være at tillægge ham hos Hovedcitanten i Kost og Tæring 15 Kr. Der bliver herefter alene Spørgsmaal om Paakjendelse af Kontrasagen, hvorunder Kontracitanten har paastaet sig tilkjendt hos bemeldte Selskab 690 Kr., som det skal skyldes ham i Erstatning for en under de ovennævnte Forsikringer hørende efter Forlangende fra Selskabets Side i Foraaret 1882 ihjelslaaet Hest, der er forsikret for 750 Kr., medens den døde Hest blev solgt for 60 Kr., der med Fradrag af de reglementerede Sportler blev udbetalt Kontracitanten tilligemed Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 18 December 1882 og Kontrasagens Omkostninger skadesløst. Hovedcitanten har i Kontrasagen paastaet sig frifunden og sig hos Kontracitanten tillagt Kontrasagens Omkostninger skadesløst, idet han har gjort gjældende, at Kontracitanten paa en saadan Maade har misligholdt Forsikringsforholdet, at han ikke kan have Krav paa nogen Erstatning hos Selskabet i den omhandlede Anledning. Det skjønnes imidlertid ikke til Afgjørelse af det foreliggende Erstatnings-spørgsmaal at være nødvendigt at indgaa paa en nærmere Undersøgelse af, hvorvidt Forsikringsforholdet maatte være misligholdt fra Kontracitantens Side. Efter hvad der er in confesso, er nemlig den paagjældende Hest bleven ihjelslaaet paa Begjæring af Selskabets Agent og Dyrlæge, der var velbekjendt med de formentlige Mangler ved Forsikringsforholdet, ligesom ogsaa den døde Hest blev solgt af ham, uden at det paa nogen Maade forud blev antydnet for Kontracitanten, at Selskabet mulig ikke vilde yde ham Ersatning for Hesten, og Kontracitanten, der havde betalt, hvad Selskabet indtil da havde affordret ham, maatte herefter være fuldt berettiget til at gaa ud fra, at Selskabet, som

ogsaa ses at have villet fordr Forsikkringsforholdet opretholdt og gennemført i andre Retninger, ansaa Hesten som gyldig forsikret, og vedkjendte sig Erstatningsforpligtelsen, hvorved dets Fordring paa Hestens Nedslaaen alene kunde begrundes. Hovedcitanten maa derfor anses pligtig i sin Egenskab af Generalagent for Selskabet at betale Kontracitanten det fordrrede Erstatningsbeløb med Renter som af Kontracitanten paastaenet, hvorhos han vil have at erstatte Kontracitanten Kontrasagens Omkostninger med 50 Kr. Der vil være at forelægge Overretssagfører F. C. Nielsen en Frist af 8 Dage fra denne Doms Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af ham den 9 April og 29 Oktober d. A. fremlagte tvende paa ustemplede Papir skrevne Indlæg. Iøvrigt er det fornødne stemplede Papir under Sagen forbrugt.

Nr. 230. Underretsprokurator **Hans Cornelius Ritzau**
(den konst. Kammeradvokat)

contra

Skomagermester **Mathias Christian Soldath** m. Fl.

Højesterets Dom.

Da den af Citanten udtagne Højesteretsstævning, hvorved han paaanker den i Sagen den 7 Juli 1884 afsagte Overrettsdom, først er udtagen den 4 Oktober s. A., altsaa efter Udløbet af den ifølge Lov Nr. 155 af 30 November 1874 § 88, jfr. Plakat af 2 Juni 1819 § 1 for Skiftesager gjældende Paaankefrist, uden at Oprejsningsbevilling er erhvervet, vil bemeldte Stævning blive at afvise.

Thi kjendes for Ret:

Den udtagne Højesteretsstævning afvises.

Fredagen den 9 Januar.

Nr. 247.

Advokat Levinsen

contra

Peder Nielsen og Lars Larsen (Def. Hindenburg),

der tiltales henholdsvis for falsk Forklaring for Retten og for Forledelse til denne Forbrydelse.

Arts og Skippinge Herreders Extrarets Dom af 11 Marts 1884: Tiltalte Peder Nielsen bør hensættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Medtiltalte Lars Larsen bør for Aktors Tiltale i denne Sag fri at være. Aktionens Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Buch og Defensor, Prokurator Nissen 15 Kr. til hver, udrede Begge de Tiltalte Peder Nielsen og Lars Larsen En for Begge og Begge for En, hvorimod Omkostningerne ved den Tiltalte P. Nielsen idømte Strafs Fuldbyrdelse udredes af ham alene. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 29 August 1884: Tiltalte Tjenestekarl Peder Nielsen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Iøvrigt bør Underrettsdommen ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Leth, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 30 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at den Peder Nielsen idømte Straf i Betragtning af de foreliggende tildels efter Overrettsdommens Afsigelse fremkomne Oplysninger findes at kunne bestemmes til 2 Gange 5 Dages Fængsel paa Vand og Brød.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Peder Nielsen bestemmes til to Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Til-

talte En for Begge og Begge for En til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Arts og Skippinge Herreders Extraret hertil indankede Sag tiltales Tjenestekarl Peder Nielsen, der er født den 28 December 1853, og Gaardejer Lars Larsen, der er født den 16 Januar 1846, og af hvilke Ingen tidligere har været tiltalt eller straffet. Førstnævnte for falsk Forklaring for Retten, og Sidstnævnte for Forledelse til denne Forbrydelse, og ere Sagens nærmere Omstændigheder følgende: Efterat Tiltalte Larsen under en mod ham ved nævnte Herreders Politiret af Gaardejer Lars Hansen anlagt Sag til Erstatning for en Sidstnævnte tilhørende Vædder, der skulde være bleven stanget ihjel, medens den stod tojret paa hans Mark, af en Tiltalte Larsen tilhørende Vædder, havde benægtet, at Lars Hansens Vædder var bleven dræbt af hans Vædder, og Sagen derefter var bleven berammet til Vidneforsel. bevidnede Tiltalte Larsens Tjenestedreng Jens Peder Jensen i Politiretten den 13 Oktober 1883, at han og en Medtjener for nogen Tid siden havde hentet Tiltalte Larsens Vædder fra Lars Hansens Mark, og at en hos denne tjenende Dreng da havde sagt, at nævnte Vædder havde stanget Lars Hansens Vædder ihjel. Da Tiltalte Nielsen den 20 s. M. af Lars Hansen var bleven fremstillet som Vidne i Sagen, forklarede han, efterat være bleven forberedet til Edsafleggelse og efter at ovennævnte Jens Peder Jensens Vidnesbyrd var blevet ham foreholdt, at han aldrig havde været inde paa Lars Hansens Mark og hentet nogen Vædder derfra, og er det derefter tilfort Protokollen: „Vidnet kan Intet meddele til Oplysning i Sagen, hvormed han var gjort bekendt“. Da han imidlertid nægtede at bekræfte sin Forklaring med Ed, udsatte Dommeren Sagen forat indhente nærmere Oplysning med Bemærkning, at Vidnet gjorde Indtryk af at være en Del indskrænket. Efterat nævnte Jens Peder Jensen den 27 s. M. i Politiretten havde ratihaberet sin ovenfor anførte Forklaring med Tilføjende, at han og Tiltalte Nielsen ved den omhandlede Lejlighed havde befundet sig paa Tiltalte Larsens Mark, og at Nielsen, da der fra Hansens Mark var blevet raabt, om de vilde hente Vædderen, strax var sprungen over den Groft, der dannede Skjellet mellem Markerne, og var løben i Retning af Lars Hansens Faar, der stode et Stykke fra Skjellet inde paa

dennes Mark, men at Nielsen, da Vædderen var løben tilbage ad Larsens Mark til, atter var vendt om, samt at han — Jens Peder Jensen — havde taget Vædderen tæt ved Skjellet, indrommede Tiltalte Nielsen i samme Retsmøde, hvorunder han fremlagde en Lægeattest om, at han er blind paa det højre Øje, og at Synet paa hans venste er reduceret til saa godt som intet, at han vidste, at han for nogen Tid siden havde været over Markskjellet, som han kjendte, inde paa Lars Hansens Mark for at hente en Vædder, og at det iøvrigt ved nævnte Lejlighed var gaaet til, som af Jens Peder Jensen forklaret, idet han dog bemærkede, at han var løben efter Lyden af Raabet, og var vendt om, da han ingen Faar saa, og at han, da han var kommen tilbage, havde set Jens Jeder Jensen, der sagde, at han havde taget Vædderen, hvad Nielsen imidlertid ikke havde set. Da Tiltalte Nielsen derhos samtidig forklarede, at han ved sin den 20 Oktober afgivne Vidneforklaring, ikke havde vovet at følge Sandheden af Frygt for at blive jaget af Tjenesten af hans Husbond, Tiltalte Larsen, der oftere og navnlig ogsaa, da de den 20 Oktober kjørte sammen til Politiretten, havde sagt til ham, at han skulde forklare, at han ikke kjendte Skjellet mellem Markerne, at han ikke havde været inde paa Lars Hansens Mark, og i det hele ikke vidste Noget om Sagen, samt at nævnte hans Husbond endnu i de sidste Dage havde sagt til ham, at han skulde fastholde, hvad han havde forklaret i Retten og godt kunde afstægge Ed paa sin Forklaring, blev der indledet Undersøgelse mod Tiltalte Larsen. Under denne har Tiltalte Larsen vedholdende benægtet at have forledet eller have havt til Hensigt at forlede Tiltalte Nielsen til at afgive urigtig Forklaring for Retten, eller til for at gavne Larsens Sag, at fastholde den af ham, Nielsen, afgivne Forklaring, idet Larsen har anbragt, at han meget mere udtrykkeligt har formanet Tiltalte Nielsen til at følge Sandheden og til kun under denne Forudsætning at beedige sin Forklaring, og er dette sidste Anbringende forsaavidt bestyrket, som ovennævnte Tjenestdreng Jens Peder Jensen har forklaret, at han, der sad imellem begge de Tiltalte paa den Vogn, der den 27 Oktober kjørte dem til Mødet i Politiretten, undervejs havde hørt Tiltalte Larsen udtale, at der var Intet andet at gjøre end at følge Sandheden. Tiltalte Larsen har nu vel derhos erkjendt, at det forholdt sig, som Tiltalte Nielsen havde anbragt, at han, da de kjørte sammen til Politiretten den 20 Oktober, hvor Nielsen skulde afhøres som Vidne i hans Sag, til denne havde udtalt, at det ikke skulde komme an paa et Par Skilling, naar han vandt sin Sag, men han har tillige bemærket, at denne Udtalelse var foranlediget derved, at Tiltalte Nielsen umiddelbart forinden havde tilbudt ham et Væddemaal om bakersk Øl, i Anledning af Sagen, hvilket Tilbud han havde afslaaet. Det er dernæst vel ogsaa mod Tiltalte Larsens Benægtelse ved

Vidner oplyst, at han den 20 Oktober f. A. efter Hjemkomsten fra Retsmødet i flere af sine Tjenestefolks, deriblandt Tiltalte Nielsens, Overværelse har udtalt, at Nielsen havde klaret godt for sig i Retten, og at han nok vandt eller saagodt som havde vundet sin Sag, naar Nielsen vedblev sin afgivne Forklaring. Men ligesom det ikke mod Larsens bestemte Benægtelse findes at kunne statuores, at han ved sit ovenanførte Løfte om et Par Skilling, naar han vandt Sagen, har tilsigtet at forlede Tiltalte Nielsen til at afgive urigtig Forklaring i Retten til hans Fordel, i hvilken Henseende bemærkes, at det ikke er godtgjort, at Tiltalte Larsen dengang vidste Andet om Sagens Tilgang, end hvad han havde erfaret i Politiretten den 13 Oktober af Jens Peder Jensens da afgivne Forklaring, og da Tiltalte Nielsen efter sit eget Udsagn ikke forinden havde gjort ham bekjendt med, at han havde været inde paa Lars Hansens Mark, saaledes findes hans anførte Udtalelse om, at Nielsen havde klaret godt for sig i Retten, under de foreliggende Omstændigheder ej heller nødvendigvis at maatte betragtes som en Opfordring til Nielsen til at fastholde den afgivne Forklaring, selv om den var urigtig, og at Tiltalte Larsen skulde have været vidende om Forklaringens Urigtighed, er ikke oplyst. I Henhold hertil man det billiges, at Tiltalte Larsen ved den indankede Dom er frifunden for Aktors Tiltale, samt at Tiltalte Nielsen -- der efter de ved Overrettens Foranstaltning indhentede Oplysninger ikke kan antages at mangle almindelig Tilregnelighed, om han end som Følge af temmelig indskrænkede Aandsevner og en forsømt Opdragelse, kun har en slap Moral og ringe Viljekraft — er anset efter Straffelovens § 146, men Straffen, der ved Underrettsdommen er bestemt til simpelt Fængsel i 2 Maaneder, findes efter bemeldte Paragrafs 1ste Led at burde fastsættes til Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. Underrettsdommen vil altsaa forsaavidt være at forundre, medens dens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, der ere pualagte de Tiltalte En for Begge og Begge for En, ville være at stadfæste.

Mandagen den 12 Januar.

Nr. 261. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Jens Christian Jensen (Def. Levinsen),

der tiltales i Henhold til Straffelovens §§ 176, jfr. §§ 173, 174 og 46 samt i Henhold til bemeldte Lovs § 185.

Nørvang-Tørrild Herreders Extrarets Dom af 19 September 1884: Tiltalte Hjuler Jens Christian Jensen af Gjødding bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt udrede alle med nærværende Sag lovligt forbundne Omkostninger, deriblandt i Salær til de beskikkede Sagførere, Aktor, Justitsraad Borch og Defensor, Prokurator Wadam, 12 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 3 November 1884: Tiltalte Jens Christian Jensen bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Saa udreder han og Aktionens Omkostninger og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom antaget vil Tiltalte alene kunne dømmes for den Del af det ham paasigtede Forhold, hvori han, som i Dommen nærmere anført, selv har tilstaaet at have gjort sig skyldig ligeoverfor Ane Cathrine Eriksen, der efter en Højesteret forelagt Daabsattest er født den 1 September 1871. Dette Forhold, om hvilket hendes Fader har gjort Anmeldelse, findes at maatte henføres under Straffelovens § 176 jfr. § 174 og Straffen for samme at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage. Da denne Straf er idømt Tiltalte ved Overretsdommen og dennes Bestemmelser om Aktionens Omkostninger tiltrædes, vil den kunne stadfæstes.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande.
 I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til

Højesteretssagfører Bagger og Advokat Levin-
sen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Hjulmand og Høker Jens Christian Jensen i Henhold til Straffelovens § 176, jfr. §§ 173, 174 og 46 samt i Henhold til bemeldte Lovs § 185. Forsaavidt Tiltalte sigtes for at have gjort sig skyldig i uterligt Forhold imod Børnene Nielsine Marie Pedersen og Laurine Eriksen, der maa antages at være henholdsvis 13 og 8 Aar gamle, kan det ikke imod hans Benægtelse anses godtgjort, at han imod disse Børn har gjort sig skyldig i noget Forhold, der kan paadrage ham Straffeansvar. Derimod er det ved Tiltaltes egen Tilstaaelse og Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han oftere, medens Ane Kathrine Eriksen, der efter sin Forklaring den 1 September d. A. fyldte 13 Aar, tjente hos ham fra den 1 Mai d. A. indtil som det maa antages, ind i Juli Maaned, da hendes Forældre, for hvem hun havde klaget over den hende fra Tiltaltes Side overgaaede Behandling, tog hende hjem, har ved uterligt Forhold krænket hendes Blufærdighed, og har han i saa Henseende vedgaaet Følgende. En Aften, medens hans Hustru var fraværende paa en Rejse, gik han ind til Ane Kathrine Eriksen, hvem der var anvist Natteleje i en Slagbænk i Dagligstuen, og som den Aften var gaaet tidlig til Sengs. Her spillede han efter hendes Anmodning for hende paa en Violin, og idet han af og til slog efter hende med Violinbuen, slog hun igjen efter ham med nogle Halvknuder, som hun snoede af Halmstraa, og nu spurgte han hende, om Halvknuderne skulde sættes om „Peter“, hvorhos han lod, som han vilde trække sit Lem frem, dog efter hvad han tror, uden at have det helt fremme. Den næste Aften gik han efterat have klædt sig af i sit Sovekammer, ind i Dagligstuen, hvor Ane Kathrine Eriksen laa i den ovennævnte Slagbænk, idet det efter hans Forklaring var hans Hensigt at trække Dagligstueuhret op — hvad han havde glemt at gjøre tidligere — og han spurgte da, saavidt han husker, Pigen, om han skulde komme hen og sove hos hende den Nat. Dertil svarede hun, som han har udtrykt sig, „saa langligt“ nej, men desuagtet satte han sig først paa Kanten af Slagbænken med Benene ned i denne, idet han havde sit Lem fremme, og senere ned i selve Slagbænken, dog uden at lægge sig ind under Dynen. Da Pigen imidlertid begyndte at røre sig, som om hun vilde staa op af Slagbænken, sagde han, at det behøvedes ikke, da han ikke vilde blive der, hvorefter han gik ind i sin Seng. Lige-

ledes har han en Dag, medens han laa i sin Seng i Sovekammeret, vist sit Lem frem for Ane Kathrine Eriksen, men dette vil han dog kun have gjort, for at hun, der flere Gange kom ind til ham og kastede Brændenælder og Snavs paa ham, skulde skamme sig og gaa sin Vej. En anden Gang, da hun efter hans Forklaring saa gjennem Dørsprækken, medens han udenfor Kjøkkendøren ladede sit Vand, gik han ind i Kjøkkenet til hende og, idet han havde sit Lem fremme, spurgte hende, „om det var hende saameget om at gjøre at se den og at hun vist gjerne vilde give 5 eller 10 Øre for at faa ved den“, hvorhos han, da hun benægtede dette tilføjede, „at hvis hun kunde faa 5 eller 10 Øre for at tage ved den, vilde hun vel“. Endelig har han ogsaa ved andre Lejligheder, naar han tilfældigvis var ene med Ane Kathrine Eriksen, vist sit Lem frem for hende. Iøvrigt har bemeldte Ane Kathrine Eriksen udsagt, at Tiltalte oftere, naar han viste sit Lem frem for hende, har forlangt, at hun skulde tage ved samme, hvad hun ogsaa et Par Gange vil have gjort, at han, da han en Dag kort Tid forinden hun kom i hans Tjeneste, var ene med hende og hendes 3 smaa Sødskende i deres Forældres Hus, har sat sig paa skrævs over hendes Skjød, og idet han tog fat i begge hendes Hænder, forsøgt at putte disse ned i sine Benklæder, hvad dog ikke lykkedes ham, da hun stred imod, samt at han, da hun nogle Dage før hun forlod hans Tjeneste havde været med ham ude i en Plantage, hvor han slog Græs, som hun derefter samlede sammen med en Rive, har paa Hjemvejen taget hende om Livet, lagt hende ned i en Grøft, lagt sig ovenpaa hende og idet han tog hendes Klæder op over hendes Knæ, medens han, efter hvad hun tror, men dog ikke bestemt tør paastaa, tillige havde sit Lem fremme, sagt til hende, „at det blot skulde komme ind til hendes, men ikke ned i det“ uden at han dog foretog sig videre med hende, da hun truede med at ville sige det hjemme, og søgte at rejse sig op, men ligesom Tiltalte har benægtet, at Pigen nogensinde har taget ved hans Lem, eller at han har forlangt det af hende, eller at han har gjort sig skyldig i nogen Usædelighed, da han ved den omforklarede Lejlighed var inde hos hende i hendes Forældres Hus, saaledes han heller ikke villet erkjende Rigtigheden af hendes Forklaring om det, der passerede mellem dem, da de vare sammen ude i den ovennævnte Plantage, idet han vel har erkjendt, at han ved den ommeldte Lejlighed stødte hende ned i en Grøft — hvad han vil have gjort, fordi hun, medens han ladede sit Vand under et Træ, dels slog med sin Rive paa Træets Grene, saa at der fra disse faldt Regndraaber ned paa ham, dels stødte til ham med Riven — og at det ogsaa er muligt, at han, selv inden han fik knuppet sine Benklæder, har været nede i Grøften hos hende, hvis Klæder ved Faldet ned i Grøften vare gaaede op, men derimod har nægtet, at han

har lagt sig ovenpaa hende eller brugt de af hende omforklarede Yttringer, hvorimod han ikke har turdet benægte Muligheden af, at han har ladet falde en Yttring om hendes Lyst til at komme i Lag med ham, og imod hans vedholdende Benægtelse kan det ikke anses godtgjort, at han har gjort sig skyldig i andet uterligt Forhold, end han efter det Ovenanførte selv har vedgaaet. Efter Tiltaltes Forklaring, der efter Omstændighederne ikke findes at kunne forkastes, har han ikke ved sit ommeldte Forhold villet forføre Ane Kathrine Eriksen til Utugt, eller søgt Tilfredsstillelse af sin Kjænsdrift, og han vil først efter nærværende Undersøgelses Paabegyndelse være kommen til Erkjendelse af, at han derved krænkede hendes Blufærdighed. Efter det Ovenanførte findes Tiltalte ikke at have gjort sig skyldig i noget Forhold, der kunde henføres under Straffelovens § 176 jfr §§ 173 og 174 eller betragtes som Attentat paa den sammesteds omhandlede Art af Forbrydelser, men derimod vil han — der er født i Aaret 1848, og som forinden han fyldte sit 15de Aar har været straffet for Tyveri med Ris, medens han senere 3 Gange har erlagt Bøder for Overtrædelse af Næringslovgivningen — være at anse efter bemeldte Lovs § 185 med en Straf som efter Sagens Omstændigheder findes passende at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger, og derunder i Salær til Aktor for Underretten 12 Kr. samt til Aktor og Defensor for Overretten 15 Kr. til hver, hvorimod der, da Defensor for Underretten ikke har nedlagt Paastand derom, ikke vil kunne tilkjendes denne noget Salær.

Færdig fra Trykkeriet den 12 Februar 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 40-41.

Tirsdagen den 13 Januar.

Nr. 161. Høiesteretsadvokat **Hindenburg** som Executor testamenti i Kancelliraad **Ole Thorups** Dødsbo og Høiesteretsagfører **F. Asmussen** som Kurator i Boet (Asmussen)

contra

Kjøbenhavns Magistrat eller **Etatsraad, Borgmester H. N. Hansen** paa dennes Vegne (Klubien),

betr. Spørgsmaalet om Gyldigheden af nogle i Henhold til et Testament, men uden Brug af Testamentsformer trufne Bestemmelser om Anvendelsen af en Legatkapital.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Skiftekommissions Decision af 16 Mai 1884: Den af Etatsraad, Borgmester Hansen paa Kjøbenhavns Magistrats Vegne i nærværende Bo fremsatte Fordring paa, at Tredjedelen af Boots Masse — med Undtagelse af de Beløb, for hvilke særlige Bestemmelser foreligge — bliver at afgive til bemeldte Magistrats Legatbestyrelse, og at Bestemmelsen om sammes Anvendelse som Legat bliver at træffe paa den i ovennævnte Skrivelse af 10 April 1878 med Paategning af 3 Mai s. A. angivne Maaed, vil være at tage til Følge. Der forelægges Etatsraad, Borgmester Hansen en Frist af 8 Dage fra nærværende Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 5 September og 19 November f. A. samt 18 Januar d. A. daterede og den 23 Januar d. A. i Boet fremlagte paa ustemplet Papir skrevne Indlæg.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Decion anførte Grunde vil den være at stadfæste. Processens Omkostninger blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Skiftekommissionens Decision bør ved Magt at stande, Processens Omkostninger ophæves. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Decisions Præmissor ere saalydende: I § 1 i sit den 17 November 1875 oprettede og samme Dag notorialiter attesterede Testamente bestemte nu afdøde Kancelliraad O. Thorup Følgende: „En Tredjedel af den Formue, som jeg efterlader mig, skal anvendes til forskjellige velgjørende Ojemed til Fordel væsenligst for Kjobenhavns Indbyggere. Jeg forbeholder mig nærmere at opgive de Ojemed, til hvis Fyldestgjørelse denne Tredjedel skal anvendes, og vil dette i saa Fald ske ved en eller flere af mig underskrevne og med nedennævnte min executor testamenti's Underskrift til Vitterlighed forsynede Erklæringer. Skulde Fortolkningen af disse Erklæringer frembyde nogen Tvivl, er min Executor, hvem jeg har meddelt mine Anskuelser, berettiget til at fortolke dem, og skal fra hans Fortolkning ingen Appel kunne finde Sted. Forsaavidt jeg med Hensyn til nogen Del af den her omhandlede Tredjedel ikke skulde efterlade mig nogen Tilkjendegivelse, eller saafremt der ved (min) Død ikke maatte findes nogen Erklæring fra mig, skal Exekutor være bemyndiget til at fordele denne Tredjedel paa den Maade, som han anser hensigtsmæssigst og bedst stemmende med mine Ønsker.“ Ved Testamentets § 4 indsatte han derhos Højesteretsadvokat Hindenburg til sin executor testamenti. I Aaret 1877 indledede Testator, efter hvad der under nærværende Disput er uomtvistet, Forhandlinger med Borgmester, Etatsraad Hansen paa Kjobenhavns Magistrats Vegne om forskjellige Ojemed, hvori han ønskede at gjøre Vel mod kjobenhavnske Interesser, særlig med Hensyn til Skolevæsenet og Opdragelsesvæsenet, og Resultatet af disse Forhandlinger nedlagde han i en til bemeldte Magistrat stilet, den 10 April 1878 dateret egenhændig Skrivelse, der indledes med følgende Sætning: „Ved mit Testament har jeg bestemt at skjænke en Tredjedel af den Formue, jeg maatte efterlade mig, til almennyttige og velgjørende Ojemed, særlig for

Kjøbenhavns Indvaanere“, og ved hvilken Skrivelse han derpaa af den i Testamentet ommeldte Tredjedel af hans Formue bortgav i levende Live 20,000 og 5000 Kr. henholdsvis til det kongelige Opfostringshus og til Ombyggelsen af Helliggeist's Kirke, hvornæst det i Skrivelsen bl. A. hed: „Hvad den tilbageværende Del af den ovennævnte Tredjedel af min Formue angaar, da er det mit Ønske, at ogsaa denne skal komme Opdragelsens Fremme tilgode. Særlig vilde jeg ønske, at det kunde lykkes at danne en Opdragelsesanstalt i Lighed med Opfostringshuset, i hvilket . . . Skulde jeg nu ikke selv, medens jeg lever, faa ordnet denne Sag, da ønsker jeg, at selve den paagjældende Legat-Kapital skal indgaa under Magistratens Bestyrelse, men om dens Anvendelsesmaade ønsker jeg, at Bestemelsen skal tages af et Medlem af Magistraten, som denne dertil udnævner, med en Tilforordnet af Kultusministeriet . . . Jeg udbeder nu den højtærede Magistrats Tilkjendegivelse om, hvorvidt den indgaar paa Overtagelsen af de 3 saaledes af mig fastsatte Gaver og Legater“. Ved en Skrivelsen given Paategning, dateret 3 Mai næstefter, gjorde Thorup derhos en Tilføjning om, at hans executor testamenti skulde medvirke som den Tredje til den eventuelle Bestemmelse af Legatets Anvendelse, hvis denne først skulde ske efter hans Dod — hvad der efter Borgmester Hansens Fremstilling skyldtes en Opfordring fra dennes Side — samt at Legatkapitalen derhos udelukkende skulde komme Kjøbenhavn til Gode. Efter Beslutning i et samlet Mode udtalte derefter Kjøbenhavns Magistrat i en Skrivelse til Thorup sin Paaskjonnelse af den viste Tillid, ligesom Kultusministeriet, efter at Sagen af Magistraten var forelagt Samme, under 18 Mai 1878 bevidnede ham sin Anerkjendelse og Tak for de betydelige Offre, han saaledes havde erklæret sig villig til at gjøre til Bedste for Formaal, hvis Fremme var betroet bemeldte Ministeriums Forsorg. Kancelliraad Thorup skal derhos efter Borgmester Hansens uimodsagte Anbringende ogsaa senere jævnlig indtil kort før sin Dod have forhandlet med denne om Gjennemførelsen af sine Ideer med Hensyn til Legatformuens Anvendelse. Under 30 August 1882 underskrev Kancelliraad Thorup en Erklæring medunderskrevet „til Vitterlighed“ af Højesteretsadvokat Hindenburg, hvorved han „i Medfør af sit Testaments § 14“ udtalte, at han ønskede, at der af den deri omtalte Tredjedel af hans Formue skulde tillægges Bræstrups Stiftelse 2000 Kr., Opfostringshusforeningen 6000 Kr. og Arbejdshjemmet for døvstumme Piger 8000 Kr., medens der intet foreligger om, at han har efterladt andre lignende Erklæringer. Efterat han derpaa var afgaaet ved Doden og hans Bo var overtaget til Bhandling af Advokat Hindenburg som executor testamenti, anmeldte Kjøbenhavns Magistrat ved Borgmester Hansen for executor den i 1878 af Afdøde trufne Bestemmelse af Legatkapitalen og

fremkom med Fordring paa, at Tredjedelen af Boets Masse med Undtagelse af de Beløb, for hvilke særlige Bestemmelser forelaa, maatte blive afgiven til Magistratens Legatbestyrelse, og at Bestemmelsen om sammes Anvendelse som Legat blev truffen paa den i Skrivelsen af 10 April 1878 og Paategningen af 3 Mai s. A. angivne Maade. Herimod blev der under Hensyn til Testamentets § 1 nedlagt Protest af Exekutor og under den derefter i Boet opstaaede Disput, som er forelagt Skiftekommissionen til Paakjendelse, efter at Forlig forgjæves har været foresøgt, har Borgmester Hansen paa Magistratens Vegne inhæreret sin foran anførte Fordring, medens Exekutor har nedlagt Paa-stand paa, at denne Fordring forkastes. I saa Henseende har Exekutor i det Væsentlige gjort gjældende, at, da Testator, samtidig med, at han i Testamentet forbeholdt sig nærmere at angive de Øjemed, til hvis Fyldestgjørelse Tredjedelen af hans Formue skulde anvendes, bestemte, at saadant vilde fremgaa af en eller flere af ham underskrevne og med hans Exekutors Underskrift til Vitterlighed forsynede Erklæringer, medens han i Mangel af slige Erklæringer overlod Bestemmelsen til Exekutor, maatte enhver Forandring i denne testamentariske Bestemmelse, for at kunne have Gyldighed, være foretaget i de lovlige testamentariske Former; men, da Testators Skrivelse af 10 April 1878, der netop indeholder en Forandring af Testamentet, forsaavidt den ophæver Exekutors Bestemmelsesret, nu ikke fyldestgjør disse Former, kan den efter Exekutors Mening ikke anses som et gyldigt Udtryk for Testators Villie. At det heller ikke har været Testators Hensigt ved Skrivelsen af 1878 at give et Udtryk for nogen endelig Viljesbestemmelse, skal derhos fremgaa dels af selve Indholdet af denne Skrivelse, der, fraregnet Bestemmelserne om de 20,000 og 5000 Kr., kun skal udtale et Ønske og indeholde Antydninger til senere ikke trufne testamentariske Dispositioner, dels af at Skrivelsen, af hvilken Testator ikke har efterladt nogen Kopi, ikke af ham er meddelt Exekutor, dels endelig af, at Testator — som ovenfor bemærket — i August 1882 i den i Testamentet angivne Form disponerede over 16,000 Kr. til forskjellige Instituter, uagtet han i Skrivelsen af 1878 henlagde hele Tredjedelen til Opdragelsesvæsenet. I Foranstaaende finder Retten imidlertid ikke at kunne give Exekutor Medhold. Det skjøntes nemlig ikke med Føje at kunne statuere, at Testator, der ifølge Testamentets § 1 ses overhovedet at have villet unddrage de nærmere Bestemmelser om de specielle Øjemed for Legatkapitalens Anvendelse m. v. fra de sædvanlige Testamentsformer — hvad han maatte være berettiget til — har ved derpaa at udtale, at de Erklæringer, som han i saa Henseende maatte efterlade sig, vilde være forsynede med hans Exekutors Underskrift „til Vitterlighed“, hvorved der efter det benyttede Udtryk maa antages nærmest at være sigtet til Beviset

for disse Erklæringsers Ægthed og Rigtighed — villet binde sig til en aldeles bestemt Form, saa at ikke nogen andon efterladt Viljestilkjendegivelse derom, som bevislig hidrørte fra ham, skulde være gyldig uden Jagttagelse af Testamentsformerne. Da nu Ægtheden af den fremlagte Skrivelse af 10 April 1878, for hvis Indhold — som alt bemærket — Kancelliraad Thorup i levende Live modtog anerkjendende Udtalelser fra tvende offentlige Myndigheder — ikke under Disputen er bestridt af Exekutor, da selve Skrivelsen endvidere maa erkjendes at indeholde en bestemt endelig Viljestilkjendegivelse med Hensyn til hele Legatkapitalens Anvendelse m. m., under Forudsætning af, at det i den stillede Forslag blev modtaget af de paagjældende Autoriteter, hvad der ses at være sket, hvilket yderligere bestyrkes ved den samme givne Paategning af 3 Marts 1878, og da den ved Skrivelsen trufne Ordning, i alt Fald forsaavidt der her er Spørgsmaal om samme, iøvrigt maa siges at staa i Samklang med Forskrifterne i Testamentets § 1, samt da endelig de af Exekutor fremhævede Omstændigheder, der skulde godtgjøre, at Skrivelsen af 1878 dog ikke skulde være en endelig Viljesudtalelse af Kancelliraad Thorup, ikke skjønnes at have nogen- somhelst afgjørende Betydning, særlig ikke den Omstændighed, at Afdøde i August Maaned 1882 i den i Testamentet angivne Form har truffet Bestemmelse om enkelte Legater, eftersom disses samlede Beløb 16,000 Kr. udgjør en forholdsvis saa ringe Del af det Beløb 300,000 Kr., hvortil den for Legatkapitalen bestemte Tredjedel af hans Formue — efter hvad der maa anses at være in confesso — vil kunne anslaaes, at der ikke i Bortskjænkningen af hine Legater med Foje kan antages at ligge en Antydning af Thorup om, at han i det Hele vilde træde tilbage fra de i 1878 trufne Bestemmelser, — maa Retten anse den af Borgmester Hansen paa Kjøbenhavns Magistrats Vegne i Henhold til oftnævnte Skrivelse af 10 April 1878 fremsatte Fordring for begrundet, og denne vil saaledes være at tage til Følge. Der vil være at forelægge Etatsraad, Borgmester Hansen en Frist af 8 Dage fra nærværende Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af hans den 5 September og 19 November f. A. samt den 18 Januar d. A. daterede og den 23 Januar d. A. i Boet fremlagte, paa ustemplet Papir skrevne Indlæg; iøvrigt foreligger der ingen Stempelovertrædelse under Disputen.

Onsdagen den 14 Januar.

Nr. 229.

Højesteretssagfører Bagger

contra

Christian Christensen og Sophus Charles Freiesleben
(Def. Hansen),

der tiltales for Hæleri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 9 September 1884: Arrestanterne Jørgen Christian Larsen og Christian Pedersen samt de Tiltalte Christian Christensen — Sophus Charles Freiesleben — bor straffes: Arrestanterne — — — de Tiltalte Christensen og Sophus Freiesleben med Fængsel paa Vand og Brød, hver især, i 3 Gange 5 Dage. — Saa bor de Tiltalte Christensen og Sophus Freiesleben og have deres Borgerskaber som Værtshusholdere forbrudt. Aktionens Omkostninger, derunder Salærer til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Leth og Meyer, 30 Kr. til hver, udredes af Arrestanterne, En for Begge og Begge for En, med $\frac{2}{7}$. dog saaledes at heraf in solidum med dem udredes $\frac{1}{12}$ af hver af de Tiltalte Christensen, Sophus Freiesleben og Arentz Freiesleben. — At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Efter den indankede Doms Afsigelse har Sophus Charles Freiesleben vel tildels forandret den af ham tidligere afgivne Tilstaaelse, men det maa dog selv efter hans forandrede Forklaring i Forbindelse med de i den Anledning tilvejebragte nye Oplysninger antages, at han har gjort sig skyldig i Hæleri, ihvorvel dette ikke tør anses at have været udøvet i saa stort Omfang, som i Dommen forudsat. I Betragtning heraf og iøvrigt i Henhold til de i Dommen for denne Tiltaltes og for Christian Christensens Vedkommende anførte Grunde vil den være at stadfæste, saaledes at Straffetiden for Sophus Freiesleben efter Omstændighederne findes at burde forkortes til 8 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande, dog at Straffetiden for Sophus Charles Freiesleben bestemmes til otte Dage. Højesteretssagførererne Bagger og

Hansen tillægges i Salarium for Højesteret hver 50 Kroner, der udredes af de Tiltalte med Halvdelen hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Arrestanterne Jørgen Christian Larsen og Christian Pedersen for Tyveri, og de Tiltalte Christian Christensen, Arentz Gottlieb Freiesleben, Sophus Charles Freiesleben — for Hæleri. Arrestanten Larsen er født den — Tiltalte Christensen er født den 14 April 1846 — Tiltalte Sophus Freiesleben den 13 Juli 1858 — ingen af de Tiltalte ere fundne forhen straffede. Ved de af Arrestanterne og de Tiltalte afgivne Tilstaalser er det nu godtgjort, at de have gjort sig skyldige i følgende Forhold: Arrestanterne, der i længere Tid have været i Tjeneste hos Grosserer Carl Martin Peter Møller, og i denne Egenskab havt fri Adgang til dennes Lager; have i Løbet af de sidste 3 Aar i mange Gange i Forening fra dette stjaalet Kolonialvarer, saasom Sukker, Kaffe, Risengryn m. m. af samlet Værdi ca. 600 Kr., som de hovedsagelig have solgt til fælles Fordel. — I Løbet af de sidste Par Aar have de Tiltalte tildels i flere Gange afkjøbt Arrestanterne endel af de af dem saaledes stjaalne Varer — uagtet de indsaa eller formodede, at de Varer, de saales modtog, vare erhvervede ved Tyveri, og andrager Værdien af de Varer, med Hensyn til hvilke enhver af de Tiltalte saaledes har gjort sig skyldige i Hæleri, for Christensens Vedkommende 216 Kr., for Sophus Freieslebens Vedkommende 169 Kr. — Arentz Freiesleben har derhos — ydet Arrestanterne Bistand med Hensyn til Afsætning af Varer, han indsaa, maatte hidrøre fra Tyveri, ved efter derom til Arrestanten Larsen givet Tilsagn, at formaa Tiltalte Sophus Freiesleben, der er hans Broder, til at afkjøbe dem slige Varer. Som Folge heraf ville Arrestanterne være at anse — de Tiltalte Christensen, Sophus Freiesleben — efter Straffelovens § 238, efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød: Christensen og Freiesleben hver især i 3 Gange 5 Dage — I Medfør af § 9 i Lov 23 Mai 1873 om Forandring i og Tillæg til Lov om Haandværks- og Fabriksdrift m. v. af 29 December 1857 ville de Tiltalte Christensen og Sophus Freiesleben derhos være at domme til at have de dem henholdsvis under 13 Juli 1880 og 1 August 1882 meddelte Borgerskaber som Værtshusholdere forbrudt.

Nr. 271.

Advokat Halkier

contra

Ole Jensen (Def. Hansen),

der tiltales for Betleri og Løsgængereri.

Horns Herreds Politirets Dom af 5 November 1884: Arrestanten Ole Jensen af Kyndby bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage samt udrede alle af Sagen lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 December 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Rode og Kaas, bør Arrestanten Ole Jensen betale 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Halkier og Højesteressagfører Hansen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Arrestanten Ole Jensen, der er født den 21 Februar 1845 og foruden at være straffet for bedrægeligt Forhold samt gjentagende for Tyveri og oftere ved Militæretaten for Tjenesteforseelser, flere Gange er straffet for Løsgængereri og Betleri senest ved Roskilde Kjøbstads Politiretsdom af 4 September d. A. med Fængsel paa Vand og Brød i 5 Dage, er under nærværende fra Horns Herreds Politiret hertil indankede Sag paany tiltalt for Løsgængereri og Betleri, i hvilken Henseende det er tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten, der var indlagt til Forsørgelse paa Skibby Arbejds- og Forsørgelsesanstalt af Kyndby Krogstrup Sogneraad og — som det efter det Foreliggende maa antages — den 19 eller 20 Oktober d. A. af

dette igjen derfra udskreven for at tiltræde en Plads som Røgter hos en Gaardmand i Onsved — har istedetfor at begive sig derhen uden at søge Arbejde strejft om i Kyndby-Krogstrup og Gjerlev-Draaby Sogne og ernæret sig ved Betleri, indtil han den 23 Oktober d. A. af Mangel paa Subsistensmidler meldte sig selv hos Politiet. For dette Forhold vil Arrestanten være at anse efter Lov 3 Marts 1860 § 1 jfr. § 5 med en Straf, der ved Politiretsdommen findes passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, og da ligeledes den indankede Doms Bestemmelser angaaende Sagens Omkostninger, der ere paalagte Arrestanten, tiltrædes, vil bemeldte Dom være at stadfæste.

Nr. 264.

Højesteretssagfører Hansen

contra

Marie Wienberg (Def. Halkier),

der tillaes til Straf og Undgjældelse efter Tyendelov af 10 Mai 1854 § 26.

Antvorskov Birks Politirets Dom af 5 April 1884: De Indklagede, Mejeripigerne Marie Wienberg og Elin Svensdotter, begge af Idagaard, bør honsættes i Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, og bør de derhos En for Begge og Begge for En betale Klageren, Proprietær Spandet sammesteds, Sagens Omkostninger med 11 Kr. 84 Øre. Det Idømte at betales inden 3 Solemærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1884: Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne H. F. Møller og Gottschalck betale de Tiltalte, Mejeripigerne Marie Wienberg og Elin Svensdotter af Idagaard, En for Begge og Begge for En 15 Kr. til hver. Aktor, Prokurator Møller, bør for sin utilbørlige Skrivemaade bøde til Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse 10 Kr., og ligesaa meget til Justitskassen. Det

Idømte at udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom for Marie Wienbergs Vedkommende anførte Grunde, og idet det maa have sit Forblivende ved de Prokurator Møller idømte Bøder,

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Advokat Halkier 40 Kroner til hver.

I Præmisserne til Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 24 Oktober 1884 hedder det: Efterat nærværende i 1ste Instants inden Antvorskov Birks Politiret den 5 April d. A. paadømte Sag, hvorunder Proprietær Spandet til Idagaard paa-stod de ham tjenende Mejeripiger Marie Wienberg og Elin Svensdotter sammesteds, for den 28 Januar s. A. at have overfaldet og slaact hans Avlsforvalter Castenskjold, der under Klagerens Fraværelse havde Husbonds Myndighed paa Gaarden, straffede efter Tyendeloven af 10 Mai 1854 § 26 sidste Punktum og tilpligtede at betale Sagens Omkostninger, ved den afsagte Dom var afgjort derhen, at de i Medfør af den nævnte Lovbestemmelse ere ansete med Fængsel paa Vand og Brød hver i 2 Gange 5 Dage, samt En for Begge og Begge for En domte til at godtgjøre Klageren Sagens Omkostninger med 11 Kr. 84 Øre, er denne Sag i Overensstemmelse med Plakat af 23 Mai 1840 indanket som Justitssag her for Retten. Efter hvad der er oplyst under Sagen, er det tilstrækkelig godtgjort, at de Tiltalte den 28 Januar d. A. om Aftenen Kl. henimod 10 efter fælles Aftale paa Forslag af Tiltalte Svensdotter have i Forening overfaldet Forvalter Castenskjold og gjennembanket ham med Stokke,

som de førte med sig. Den 26 s. M. havde Forvalteren, som, da Mejeribødkeren var borte fra Gaarden, førte Tilsyn med Malkningen, paalagt de Tiltalte, efterat denne var endt, at sætte Jungerne med Mælken paa Vægten, forinden de bleve kjørte til Slagelse, hvor ellers Vejningen tidligere først havde fundet Sted. Begge Tiltalte vægrede sig ved at efterkomme denne Ordre, og da Tiltalte Svensdotter gik ind i sit Kammer, tog Forvalteren hende i Armen og førte hende ud i Mejeriet, hvor han skal have udskjældt dem, men begge vedbleve at vægre sig ved at gjøre Arbejdet, som maatte udføres af Andre. Paa Forslag af Tiltalte Svensdotter blev det nu aftalt, at de skulde hævne dem paa Forvalteren og ved Lejlighed banke ham af, og da denne den 28 s. M. om Formiddagen ved Stævningsmændene havde ladet en Indkaldelse til Forligsmægling i Anledning af deres Ulydighed forkynde for dem, blev Overfaldet bestemt til samme Dags Aften. Da Forvalteren henimod Kl. 10 Aften i Mørket vilde gaa fra Gaarden til sit Kammer, der er i en Bygning lige udenfor samme, blev han angrebet af de Tiltalte, som havde iført sig Mandfolkeklæder og stillet sig paa Lur ved nogle Trær, Forvalteren skulde passere. Hver af dem medførte en Hesselkjæp af ca. $1\frac{1}{2}$ Alens Længde og 1 Tomme i Diameter i den tykke Ende. Forvalteren blev omtrent samtidig angrebet baade for og bagfra, og da Tiltalte Wienberg havde slaaet sin Stok over, hentede hun en i Nærheden liggende Knippel af tørt Egetræ, som var ca. $2\frac{1}{2}$ Alen i Længden samt i Diameter i den tykke Ende 2 Tommer og i den tynde $1\frac{1}{2}$, og idet hun holdt i den tynde Ende, bibragte hun Forvalteren med den et Par Slag. De have begge forklaret, at de søgte at undgaa at ramme hans Hoved. Ved en af Distriktslægen Dagen efter foretagen Undersøgelse forefandtes dog Spor af Slag paa hans Hoved, idet der var en Hævelse i venstre Tinding, Ømhed ved Tryk og nogen Vanskelighed ved Underkjæbens Bevægelse, endvidere saas paa den udvendige Side af venstre Overarm Mærker efter tvende Slag, idet Huden var rødlig farvet, og paa Rygfladen af Hænderne fandtes 4 Hudafskrabninger. Dagen efter Overfaldet havde Forvalteren som Følge af dette en stærk Hovedpine, det generede ham at tygge, og han kunde ikke bruge Armen til videre anstrængende Arbejde, men det kan dog ikke antages, at de ham tilføjede Beskadigelser have haft skadelige Følger for hans fremtidige Helbred. For det af de Tiltalte udviste Forhold mod Forvalter Castenskjold, der da hans Husbond var fraværende, paa hans Vegne havde Befaling over Gaardens Tyende, maa det billiges, at de Tiltalte ere ansatte efter Tyendelovens § 26 sidste Membrum, og da den fastsatte Straf af Fængsel paa Vand og Brød for hver i 2 Gange 5 Dage findes passende, og Dommens Bestemmelser med Hensyn til Sagens Omkostninger ligeledes

bifaldes, vil Dommen i det Hele være at stadfæste. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten ville derhos de Tiltalte En for Begge og Begge for En have at betale 15 Kr. til hver. For den af Aktor fremsatte upassende Kritik af nærværende Rets Attest med Hensyn til hans Sagførelse i den tidligere ved Rettens Dom af 8 Juli d. A. afviste Sag, vil han i Medfør af L. 1—12—1 være at anse med en Kjøbenhavns Fattigvæsens Hovedkasse tilfaldende Mulkt, som bestemmes til 10 Kr. og derhos i Henhold til Fr. 23 December 1735 § 2 have at bede ligesaa meget til Justitskassen.

Torsdagen den 29 Januar.

Nr. 89.

Advokat Hindenburg

contra

Underretssagfører **Frederik Vilhelm Leopold Jespersen**
(Alberti som privat engageret Def.),

der tiltales for bedrageligt Forhold, dels imod Vilhelm Eilertsen af Slangstrup, dels mod Jens Pedersen af Ondløse, dels mod Gaardejer Clemen Jeppesens Enke Johanne Andersen af Skippinge, samt for Falsk og Aager.

Kriminal- og Politirettens Dom af 5 Januar 1884: Tiltalte, Underretssagfører Frederik Vilhelm Leopold Jespersen, bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage, og udrede denne Aktions Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Gottschalk, 300 Kr. og i Erstatning til samme for havte Udlæg 108 Kr. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte Oplysninger har Tiltalte gjort sig skyldig i Overtrædelse af de ham som Sagfører i Medfør af L. 1—9—10 jfr. Lov 26 Mai 1868 § 6 sidste Punktum og § 14 paahvilende Pligter, navnlig ved i den i Dommen nævnte Regning af 27 April 1880 at have belastet Vil-

helm Eilertsen for Salærer og Rejseomkostninger i Anledning af Retsforfølgningerne mod Gaardejer Pedersen og Aftægtsmand Erichsen, som ikkun angik et Beløb af ca. 1100 Kr. og iøvrigt ikke bleve Eilertsen til nogen Nytte, med det uforholdsmæssig høje Beløb af over 800 Kr., derunder 175 Kr. til Overretssagfører Friis for Sagen mod Erichsen, og endvidere ved, efterat den til Sikkerhed for en Fordring paa 5000 Kr. den 10 Juli 1880 iværksatte Arrestforretning, for hvilken var beregnet et Salær af 350 Kr., var foretaget, og det sig dertil sluttende saakaldte Forlig af samme Dato, hvori betingedes et Inkassationsaal af 10 pCt. og 50 Kr. i Omkostninger, indgaaet, at have foranstaltet Forliget ratihaberet i Forligskommissionen og derefter rekvireret det eksekveret. For dette Forhold, hvorved han har misbrugt sin Stilling som Sagfører til egen Fordel og navnlig gjort sig skyldig i Udsugelse med ubillig Løn, vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 144 jfr. § 141, hvorhos han endvidere ved, som i Dommen anført, paa Regningen at have opført som udgivet til nævnte Overretssagfører Friis 73 Kr. 40 Øre mere end denne har beregnet sig og faaet udbetalt i Salær og Rejsendgifter, — uagtet han tillige havde opført 135 Kr. som det, der i det Hele tilkom ham selv i Salær og Rejsendgifter i den paagjældende Sag, — har paadraget sig Ansvar efter Straffelovens § 257.

Fremdeles maa Tiltalte anses skyldig til Straf efter nysnævnte Lovbestemmelse for sit Forhold med at have tilregnet sig de i Dommen nævnte 1000 Kr., som han, efterat have faaet Proprietær Engzig til at give Afkald paa dette Beløb under Fortielse af, at han af Bagermester Lindberg var bleven sat istand til at indfri Obligationen med dens fulde Beløb, selv beholdt, idet hans Anbringende om hertil at have havt Samtykke af Jens Pedersen, paa hvis Vegne han havde modtaget Beløbet af Lindberg, saa meget mindre kan komme i Betragtning, som Pedersen var holdt i Uvidenhed om og ikke kunde forudsætte, at der var Spørgsmaal om saa betydeligt et Afslag i Engzigs Fordring.

Tiltalte vil Tiltalte, som i Dommen antaget, i Henhold til de i denne derfor anførte Grunde og idet de Højesteret forelagte nye Oplysninger ikke kunne føre til et andet Resultat, være at anse dels efter ovenanførte § 257 for at have formaaet Jens Pedersen til at give ham den i Dommen ommeldte nigjenkaldelige Generalfuldmagt, dels efter Straffelovens § 270 for begaaet Falsk, medens der, forsaavidt angaar de øvrige mod ham rejste Sigtelser, i det Væsentlige af de i Dommen derfor anførte Grunde, ikke vil kunne paalægges ham noget Strafansvar.

Tiltaltes Straf findes at kunne bestemmes til Fængsel

paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage, hvorhos han vil have at udrede Aktionens Omkostninger paa den nedenauførte Maade, hvorimod der efter de foreliggende Oplysninger ikke vil kunne tilkjendes Eilertsens Konkursbo efter dets derom nedlagte Paastand nogen Erstatning under nærværende Sag.

Den paa Tiltaltes Vegne for Højesteret nedlagte Paastand om, at der idømmes Forhørsdommeren Strafansvar for hans under Sagen brugte Behandling, kan, som manglende Føje, ikke tages til Følge.

Thi kjendes for Ret:

Frederik Vilhelm Leopold Jespersen bør hensesættes i Fængsel paa Vand og Brød i sex Gange fem Dage samt udrede Aktionens Omkostninger, derunder til Prokurator Gottschalck for Kriminal- og Politiretten i Salarium 500 Kroner og i Erstatning for havte Udlæg 108 Kroner og til Advokat Hindenburg for Højesteret i Salarium 800 Kroner.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende Sag tiltales Underretssagfører Frederik Vilhelm Leopold Jespersen, der er født 4 Oktoker 1848 og som ikke er funden forhen straffet, for bedrageligt Forhold mod Vilhelm Eilertsen af Slangerup, Jens Pedersen af Ondløse og Gaardejer Clemens Jeppesens Enke Johanne Andersen af Skippinge, for Falsk og for Aager. Tiltalte, der under 23 Februar 1880 erholdt Beskikkelse som Underretssagfører med Bopæl heri Staden, var kort forinden kommen i Forretningsforbindelse med ovennævnte Vilhelm Eilertsen paa følgende Maade. Ved et den 14 Januar 1880 indgaaet Retsforlig havde denne forpligtet sig til inden 14 Dage fra Forligets Dato at betale et Beløb af 1000 Kr. med Renter m. m., for hvilket han hæftede som Selvskyldnerkautionist for Gaardejer Peder Pedersen af Tørselev. For at faa Midler til at indfri denne Forpligtelse henvendte Eilertsen sig til Tiltalte og fik hos denne et midlertidigt Laan paa 1000 Kr. i Privatbankaktier til pari Kurs, medens den virkelige Kurs dengang var 88 pCt. Herfor udstedte Eilertsen den 2 Februar en Tremaaneders Vexel samt et Skadesløsbrev med Pant for et Beløb af indtil 2000 Kr. i sin Ejendom Slangerup Mølle, begge til Organist Dahl i Slagelse, der imidlertid ikke var den virkelige

Kreditor, idet Laanet var ydet af Tiltalte selv og Dahls Navn efter Bemyndigelse af denne kun benyttet paa den anførte Maade, fordi Tiltalte ikke ønskede, at Eilertsen skulde vide, at han var den virkelige Laangiver. Paa Eilertsens Vegne betalte Tiltalte herefter det efter ovennævnte Forlig skyldige Beløb og paabegyndte derpaa efter Samraad med Eilertsen ved Horns Herreds Jurisdiktion en Retsforfølgning mod Peder Pedersen af Tørslev til Inddrivelse af Eilertsens Regreskrav hos denne i Anledning af Indfrielsen af den ovennævnte Kautionsforpligtelse, uden at denne Retsforfølgning dog førte til Fyldestgjørelse af Eilertsens Krav, idet Pedersens faste Ejendom, i hvilken Tiltalte paa Eilertsens Vegne havde gjort Eksekution, viste sig end ikke at være af tilstrækkelig Værdi til Fyldestgjørelse af de i samme indstaaende Prioriteter. Ligeledes efter Bemyndigelse af Eilertsen anlagde Tiltalte Sag ved Horns Herreds Gjæsteret mod Aftægtsmand Peder Erichsen af Tørslev for formentlig Misligholdelse af et af ham givet Løfte vedrørende Ordningen af Eilertsens og Pedersens Mellemværende, under hvilken Sag Erichsen imidlertid blev frifunden. Den 27 April 1880 forelagde Tiltalte paa sit Kontor Eilertsen en Regning over deres Mellemværende, der udviste en Saldo i Tiltaltes FAVOR af 1680 Kr. 50 Øre, idet som Debetposter paa denne var anført dels forskellige Udgifter og Salærer i Anledning af de ovennævnte af Tiltalte udførte Forretninger, dels nogle mindre Eilertsen af Tiltalte ydede kontante Laan og som Kreditpost Provenuet af det ovennævnte Laan i Privatbankaktier. Eilertsen forsynede denne Regning med Paategning om, at han anerkjendte dens Rigtighed uden, efter den af ham afgivne Forklaring, at undersøge den nærmere, hvorimod Tiltalte har forklaret, at Eilertsen gav sig god Tid til at gennemgaa den og af Tiltalte erholdt nærmere Oplysninger om forskellige Poster paa den. Da Eilertsen for at klare sin Skyld til Tiltalte og nogle andre Forpligtelser ønskede at optage et yderligere Laan i sin Ejendom, lod Tiltalte ham vide, at han kunde skaffe ham et midlertidigt Laan paa 5000 Kr. i Kreditforeningsobligationer til pari Kurs, og mod en Godtgjørelse af 6 pCt. af Laanets Paalydende. Den 7 Mai 1880 indfandt Eilertsen sig paa Tiltaltes Kontor, erklærede sig villig til at modtage bemeldte Laan og forsynede i den Anledning en paa ham trukken Vexel til Exam. juris Andersen eller Ordre stor 5000 Kr. med sin Akcept samt underskrev et Skadesløsbrev, hvorved der gaves bemeldte Andersen Pant i Slingerup Mølle for et Beløb af indtil 5000 Kr. Den virkelige Laangiver var ogsaa i dette Tilfælde Tiltalte selv, men for at undgaa, at Eilertsen skulde blive bekendt hermed, lod han sin daværende Kontorist Exam. juris Marius Hans Lindegaard Andersen med dennes Indvilligelse anføre som Kreditor i de ommeldte Dokumenter, uden at Eilertsen forøvrigt blev gjort bekendt med, at der ved

Navnot Andersen i samme sigtedes til denne. Herefter foretog Tiltalte en mundtlig Opgjørelse med Eilertsen af deres Mellemværende, idet han fra Salgsprovenuet af det nævnte Beløb i Kredittforeningsobligationer efterhaanden trak forskjellige Beløb hidrørende fra Eilertsens tidligere Skyldforhold til ham — deriblandt ogsaa den ovennævnte Regnings Beløb — og fra Omkostninger ved det sidste Laan, uden at det imidlertid kan anses oplyst, hvor stort et Beløb Eilertsen herefter fik udbetalt, idet Eilertsen har opgivet, at han efter af det ham udbetalte Beløb at have tilbagebetalt Tiltalte 300 Kr. i Provision for det sidste Laan kun havde ca. 1200 Kr. i Behold, medens Tiltalte har ment, at Eilertsen maa have havt mellem 1 og 2 Hundrede Kroner mere. Efterat den af Eilertsen accepterede Vexel var endosseret in blanco af Kontorist Andersen, og denne havde underskrevet en Transport paa Vexlen og Skadesløsbrevet med Cessionarii Navn in blanco, blev Fordringen nogle Dage efter af Tiltalte solgt til Fabrikant Vilhelm Simeon Emmecke for 4500 Kr., og senere bleve de ommeldte Dokumenter ombyttede med et af Eilertsen til Andersen for 5000 Kr. udstedt Gjælds-brev, der dateredes 7 Mai 1880 og forfaldt til Betaling 7 Juli næstefter, og i hvilket var optaget en Bestemmelse om, at Debitor i Tilfælde af mangelfuld Betaling af Gjælds-brevet skulde erlægge en Straffrente af 6 pCt., et af Eilertsen til Andersen udstedt Skadesløsbrev, hvorved der gaves Pant i tidnævnte Ejendom og som ligeledes dateredes 7 Mai 1880 og blev thinglæst 20 s. M., samt en af Andersen paa ustemplet Papir udstedt Transport, der enten strax lod paa Emmeckes Navn som Kreditor, eller i hvilken dette Navn dog senere blev indført som saadan. Nogle Dage før Gjælds-brevets Forfaldstid 7 Juli 1880 erholdt Tiltalte dette tilbageleveret af Emmecke for at foranstalte det inkasseret, uden at der, efter Emmeckes Forklaring, var Tale om, i hvis Navn Inkassationen skulde foregaa, hvorimod Tiltalte har forklaret, at det blev udtrykkelig aftalt imellem Emmecke og ham, at Inkassationen skulde foregaa i den i Gjælds-brevet som Kreditor anførte Andersens Navn. Da Gjælds-brevet ikke blev betalt til Forfaldstid, lod Tiltalte 10 Juli 1880 ved en Sagførerfuldmægtig Jacobsen i Andersens Navn foretage en Arrestforretning hos Eilertsen for et Beløb af 5679 Kr. 82 Øre, nemlig for Gjælds-brevets Paalydende 5000 Kr., Straffrenten 300 Kr., Salær 350 Kr. og 29 Kr. 82 Øre i Gebyrer m. m. Samme Dag underskrev Eilertsen paa Jacobsens Opfordring et saakaldet Forlig, hvorved han forpligtede sig til den 17 s. M. at belåle Tiltalte paa Andersens Vegne bemeldte Beløb 5679 Kr. 82 Øre med Renter 6 pCt. p. a. fra den 10 Juli og desforuden 10 pCt i Incassations-salær og 50 Kr. i Omkostninger. Efterat Tiltalte af Jacobsen havde modtaget dette Dokument, underskrev han med Andersens Navn en Erklæring paa Dokumentet, der gik ud paa,

at denne modtog Forliget og meddelte fornøden Fuldmagt til at ratihabere det, og herefter lod Tiltalte, der fremdeles havde forskaffet sig behørig Fuldmagt fra Eilertsen til at lade møde for denne, den 15 Juli 1880 bemeldte Forlig ratihabere i Kjøbenhavns Forligskommission af tvende efter Tiltaltes Foranstaltning i Henhold til de ommeldte Fuldmagter mødende Personer. Da Tiltalte herefter rekvirerede Exekution hos Eilertsen i Henhold til Forliget, opgav denne den 2 August sit Bo til Konkursbehandling for at undgaa Exekutionen. I Boet har Tiltalte ladet Fordringen, der med yderligere paaløbne Omkostninger var voxet til 6354 Kr. 60 Øre, anmelde i Andersens Navn, men efter gjennem Tiltalte at have erholdt en ny, paa behørig stemplet Papir udfærdiget, af Andersen underskrevet Transport paa Gjældsbrovet og Skadesløsbrevet af 7 Mai 1880, er Emmecke senere i Boet optraadt som rette Kreditor. Forsnavidt nu Tiltalte sigtes for bedrageligt Forhold mod Eilertsen, har denne først beskyldt ham for dels i Regningen af 27 April 1880 at have opført 100 Kr. mere i kontante Laan, end Eilertsen vil have modtaget, dels ved Opgjørelsen 7 Mai s. A. at have fra draget bemeldte kontante Laan to Gange i den Sum, Eilertsen skulde have udbetalt, men da Rigtigheden af disse Sigtelser fra Eilertsens Side ikke ere bestyrkede ved det iøvrigt Oplyste, kan Tiltalte ikke i saa Henseende anses overbevist om noget strafbart Forhold. Naar det dernæst er lagt Tiltalte tillast, at han dels ved Laanet af 2 Februar 1880, dels ved Laanet af 7 Mai s. A. overfor Eilertsen har givet det Udseende af, at bemeldte Laan ydedes denne af en Tredjemand og derved set sig istand til at belaste Eilertsen med Salærer til sig selv for Udfærdigelse af de i disse Anledninger udstedte Skadesløsbreve m. m., henholdsvis 20 Kr. og 50 Kr., og med en Provision i Anledning af sidstnævnte Laan af 300 Kr., ligeledes til sig selv, findes der ikke Grund til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at han er gaaet ud fra den Omstændighed, at han selv ydede bemeldte Laan, ikke kunde have nogen Betydning for hans Berettigelse til nævnte Salærer og Provision, og hans Forhold i saa Henseende findes derfor ej heller at kunne paadrage ham Strafansvar. Med Hensyn til de af Tiltalte paa Eilertsens Vegne foretagne Retsforfølgninger mod Peder Pedersen og Peder Erichsen af Tørslev er Tiltalte først sigtet for til egen Fordel at have misbrugt sin Klientes Tillid dels ved overhovedet at foretage bemeldte Retsforfølgninger, af hvilke ialtfald den sidstnævnte allerede forinden dens Paabegyndelse maatte vise sig ikke at kunne føre til noget for Eilertsen gunstigt Resultat, dels ved under samme at paabyrde denne nødvendige Udgifter og uforholdsmæssige Salærer, men til i saa Henseende at anse Tiltalte overbevist om noget strafbart Forhold giver det Oplyste dog ikke tilstrækkelig Føje. Tiltalte er dernæst sigtet for paa den ommeldte Regning af

27 April 1880 svigagtig at have opført Udgiftsposter vedrørende disse Sager, der dels ere fingerede, dels overskride de af ham virkelig afholdte Udgifter. Forsaauidt nu denne Sigtelse angaar nogle mindre Beløb, der i Regningen opfores som udbetalte i Ducerer, Gebyrer og lign., findes der imidlertid ikke tilvejebragt Bevis for, at Tiltalte har gjort sig skyldig i svigagtigt Forhold, idet der mangler Føje til at forkaste Tiltaltes Forklaring om, at de omhandlede Udgifter virkelig ere afholdte i Eilertsens Interesse og i Anledning af bemeldte Retssager om end paa en fra den i Regningen angivne tildels forskjellig Maade, dog at det for enkelte Smaabeløbs Vedkommende mulig skyldes Fejltagelse, at de ere opførte paa Regningen. Sigtelsen angaar dernæst nogle Beløb, der i Regningen opfores som udbetalte Overretssagfører Friis i Salærer og Rejseudgifter i Anledning af Sagen mod Peder Erichsen. Proceduren i denne Sag ved Horns Herreds Gjæsteret var paabegyndt af Tiltalte, men under Sagens Gang engagerede han Overretssagfører Friis til at give Møde under en Vidnesag, der til Oplysning i Sagen foretoges ved Kjøbenhavns Gjæsteret, samt til herefter at fortsætte Proceduren under Hovedsagen, idet det egentlige Arbejde i bemeldte Sager dog maa antages at være besorget af Tiltalte selv. Paa Regningen af 27 April 1880 opførte nu Tiltalte som Salærer og Rejseudgifter udbetalte til Friis i bemeldte Anledning ialt 175 Kr., men efter hvad der under Sagen er oplyst, har Friis af dette Beløb kun modtaget ialt 101 Kr. 60 Øre, saaledes at Tiltalte, der for sin egen Virksomhed i Sagen har beregnet sig i Saker og Rejseomkostninger 135 Kr., endvidere af det som udbetalt til Friis angivne Beløb selv har oppebaaret 73 Kr. 40 Øre. At nu denne Fremgangsmaade ifølge Forholdet mellem Tiltalte og Friis intet Uberettiget indeholdt overfor denne, findes vel ikke i og for sig at kunne hjemle dens Forsvarlighed overfor Eilertsen, og vel findes der fremdeles overfor dennes edelige Benægtelse ikke at kunne tages videre Hensyn til Tiltaltes Anbringende om at have gjort Eilertsen bekendt med, at de nævnte Udgifter i Virkeligheden ikke i deres Helhed vare udbetalte Friis, men efter samtlige Omstændigheder og navnlig naar henses til, at det samlede Beløb, der er beregnet til Friis og Tiltalte i Salær og Rejseudgifter i Anledning af de omhandlede Sager, ikke skjønes at være saa uforholdsmæssig højt, at Tiltalte ved den Andel, han har oppebaaret af samme, kan anses at have tilvendt sig nogen ialtfald aabenbar ulovlig Fordel paa Eilertsens Bekostning, findes der ikke i den ommeldte Henseende at foreligge nogen saadan Mislighed fra Tiltaltes Side, som vil kunne paadrage ham Strafansvar. Sigtelsen mod Tiltalte for Falsk angaar Tiltaltes Forhold ved efter Forotagelsen af Arrestforretningen 10 Juli 1880 hos Eilertsen at have forsynet det af denne indgaaede Forlig med en med Navnet Andersen underskrevet Paategning om, at

denne modtog Forliget og meddelte fornoden Fuldmagt til dets Rathabition. Tiltaltes Forklaring i saa Henseende gaar ud paa, at hans ovennævnte Kontorist Exam. juris Andersen, forinden han den 1 Juli 1880 forlod Tiltaltes Tjeneste og rejste bort fra Byen, havde meddelt ham mundtlig Bemyndigelse til at benytte hans Navn som foregiven Kreditor i det Eilertsenske Laaneforhold og særlig til at underskrive hans Navn under Dokumenter, udfærdigede i Anledning af Fordringens eventuelle Inkassation, uden Hensyn til, hvem der til denne Tid maatte have erhvervet Fordringen. Andersen har derimod edelig forklaret, at det vel var med hans stiltiende Indvilligelse, at han oprindelig blev anført som Kreditor i de i Anledning af Laanet af 7 Mai 1880 oprettede Dokumenter, men at han ikke har givet Tiltalte nogen saadan Bemyndigelse, som af denne omforklaret, men tværtimod, da han havde underskrevet de Transporter, hvorved Fordringen forinden den i Anledning af samme foretagne Retsfølgning blev overdragen til Emmecke, udtrykkelig har tilkjendegivet Tiltalte, at han herefter ansaa sig staaende udenfor Sagen. Han har derhos udsagt, at han, medens han var i Tiltaltes Tjeneste, har yttret til denne, at han var for haard mod Eilertsen ved Beregningen af sine Salærer og Rejsseudgifter, og at han paa ingen Maade vilde have samtykket i at underskrive den Forliget meddelte Paategning, da han vilde have fundet det i høj Grad ubilligt, at Eilertsen kom til at betale saa høje Beløb i Salærer m. m. som i samme anført. Naar nu henses til, at det ogsaa maa anses ganske usandsynligt, at Andersen skulde have givet Tiltalte en saadan almindelig Bemyndigelse, som af denne paastaet, der skulde gjælde uden Hensyn til, hvem der i Virkeligheden var Ejer af Fordringen, og uden Hensyn til, at Andersen var traadt ud af Tiltaltes Tjeneste og saaledes ude af Stand til at kontrollere, hvilke Skridt der foretoges i hans Navn, maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at Tiltalte har savnet fornoden Bemyndigelse til at underskrive Andersens Navn under den omhandlede Paategning, og da Omstændighederne ligeledes tale mod, at Tiltalte har handlet i den Tro, at han havde saadan Bemyndigelse, vil hans ommeldte Forhold være at tilregne ham som Falsk, i hvilken Henseende han vil være at anse efter Straffelovens § 270. Som ommeldt blev det den 7 Mai 1880 daterede af Eilertsen udstedte Gjælds-brev med tilhørende Skadeslosbrev, hvorved der gaves Pant i Slangerup Mølle, udstedt for en Sum af 5000 Kr. Sigtelsen mod Tiltalte for Anger er nu søgt begrundet ved, at Eilertsen som Følge af, at han maatte modtage det paagjældende Laan i Kreditforeningsobligationer til pari Kurs og betalte 300 Kr. i Provision til Tiltalte af Laanet, kun har modtaget 4257 Kr. 86 Ore af dette, og at Tiltalte ved at sælge Fordringen til Emmecke for 4500 Kr. herved formentlig har oppebaaret en ulovlig Fordel af 242 Kr. 14 Ore. Om nu

end det omhandlede Gjældsforhold kunde betragtes som et saadant Udlaan i fast Ejendom, paa hvilket L. 6 April 1855 § 1 er anvendelig, og selv om der kunde bortses fra, at Fordringen af Tiltalte allerede var overdraget til Emmecke, da det omhandlede Gjældsbreve blev udstedt, vil Straf for Aager i det omhandlede Forhold i ethvert Fald ikke kunne idømmes Tiltalte af den Grund, at Emmecke ikke af Eilertsen eller dennes Konkursbo kan anses fyldestgjort for nogen større Sum end det ommeldte Beløb, som Eilertsen har erholdt af Laanet. Naar Tiltalte fremdeles sigtes for bedrageligt Forhold mod Jens Pedersen af Ondløse, angaar denne Sigtelse Tiltaltes Forhold i følgende Henseender. Ifølge en den 21 Juli 1880 oprettet, af Tiltalte konciperet Kontrakt bortskiftede Proprietær Svane sin Ejendom Gl. Kongevej Nr. 92 til ovennævnte Jens Pedersen mod dennes Ejendoms Annexgaarden paa Ourø. I Ejendommen paa Gl. Kongevej indestod bl. A. en Prioritet paa 10,000 Kr. ifølge en af Svane til Proprietær Engzig udstedt Obligation, hvilken Prioritet Jens Pedersen ifølge Mageskiftekontrakten var forpligtet til at overtage eller indfri. Da Svane ønskede at blive fritaget for sin Forpligtelse efter bemeldte Obligation, henvendte Tiltalte sig uden hertil at være bemyndiget af Jens Pedersen til Bagermester Johannes Albert Friderich Lindberg, der havde lejet et Bageri i Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 92, og fik den 31 Juli 1880 af denne Tilsagn om, at han paa visse nærmere Betingelser vilde anbringe 10,000 Kr. i Ejendommen. Den 10 August s. A. formaade Tiltalte Jens Pedersen til at modtage bemeldte Laan mod herfor at udstede en Obligation med Pant i den nævnte Ejendom, hvorefter det ommeldte Laan paa 10,000 Kr. skulde indestaa i Ejendommen uopsigelig fra Kreditors Side i 10 Aar, dog saaledes at der aarlig skulde afdrages 400 Kr. Den 12 s. M. erholdt Tiltalte paa Jens Pedersens Vegne af Lindberg udbetalt 10,000 Kr. og den 13 s. M. betalte Tiltalte Engzig af bemeldte Beløb 9000 Kr., idet han havde formanet denne, der blev holdt i Uvidenhed om det af Lindberg fremsatte Tilbud og ansaa sin Fordring ifølge den af Svane udstedte Obligation for mindre sikker, til at kvittere bemeldte sin Fordring mod at erholde det nævnte Beløb udbetalt. I Salær for denne Ordning havde Tiltalte betinget sig af Proprietær Svane 500 Kr. og af Jens Pedersen 300 Kr. og endvidere erholdt han — efter hans Paastand dog uden Foranledning fra hans Side — 150 Kr. i Salær af Bagermester Lindberg, men desforuden beholdt Tiltalte 1000 Kr. af det Beløb, han havde modtaget af Lindberg paa Jens Pedersens Vegne, idet der til Indfrielsen af Engzigs Panteobligation, som meldt, kun medgik 9000 Kr. Af de nævnte Beløb erholdt dog Frederik Constantin Hansen en Andel for at have bragt Jens Pedersen i Forretningsforbindelse med Tiltalte. Sin Berettigelse til at undlade at betale Jens Pedersen bemeldte

Beløb har Tiltalte nu støttet paa, at, da han under Forhandlingerne med Engzig aldeles ikke optraadte paa Jens Pedersens Vegne, maatte det være denne en uvedkommende Sag, at det lykkedes Tiltalte at formaa Engsig til at kvittere sin Fordring for et Beløb, der var mindre end dens Paalydende, idet Forholdet for Jens Pedersens Vedkommende maatte være ganske det samme, som om Tiltalte havde afkjøbt Engzig dennes Fordring for en saadan mindre Sum, men at forøvrigt Jens Pedersen to Gange, senest under Forhandlingerne den 10 August 1880, udtrykkelig har givet ham Ret til at beholde saameget af det ommeldte Laan, som Tiltalte kunde faa Engzig afpruttet. Jens Pedersen har nu vel edelig forklaret, at han ikke har givet Tiltalte noget saadan Samtykke, idet han aldeles ikke mindes, at Tiltalte har rettet nogen Begjæring til ham i saa Henseende, hvorhos han har udsagt, at Tiltalte senere hen overfor ham udtrykkelig har benægtet, at Engzig havde slaet Noget af paa sin Fordring. Rigtigheden af Pedersens sidstnævnte Udsagn er imidlertid ikke bestyrket ved det iøvrigt Fremkomne, og mod Tiltaltes Benægtelse findes det derfor ikke godtgjort, at han overfor Pedersen har fragaet, at han til Engzig har udbetalt mindre end han modtog af Lindberg. Af ovennævnte Grosserer Hansen er det derimod forklaret, at han den 10 August 1880 paahørte, at Tiltalte spurgte Pedersen, om han, Tiltalte, maatte beholde som sin Ejendom, hvad han mulig kunde tjene ved at afkjøbe Engzig dennes Fordring, og at Pedersen herpaa gav et bekræftende Svar, uden at det dog stod Hansen klart, at Pedersen ret forstod Spørgsmaalet, og om end Rigtigheden af Tiltaltes om dette Punkt afgivne Forklaring ikke herved er bevist, vil Tiltaltes Paastand om i ethvert Fald at have antaget at have Samtykke af Pedersen til at beholde bemeldte 1000 Kr. efter det saaledes Foreliggende dog ikke kunne forkastes, og som Følge heraf vil han ikke kunne paalægges noget Strafansvar for sit Forhold i denne Henseende. Som Betingelse for at yde Jens Pedersen det nævnte Laan havde Lindberg forlangt nogle Indrømmelser med Hensyn til det af ham indgaaede Leiemaal af Bageriet i Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 92, som Tiltalte ogsaa under Forhandlingerne den 10 August 1880 fik Jens Pedersen til at gaa ind paa. Ved Siden heraf fik han imidlertid tillige Jens Pedersen til at udstede en samme Dag dateret Generalfuldmagt, hvorefter Tiltalte mod et aarligt Vederlag af 200 Kr. skulde bestyre ovennævnte Ejendom, og som var uigjenkaldelig fra Pedersens Side, indtil den til Lindberg udstedte Obligation var indfriet, idet han foregav for Jens Pedersen, at Lindberg ligeledes havde opstillet det som Betingelse for at yde Laanet, at Pedersen skulde udstede en saadan Fuldmagt. Ved de af Bagermester Lindberg og Hustru under Ed afgivne Forklaringer maa det imidlertid anses tilstrækkelig godtgjort, at en saadan Betingelse ingensinde er bleven stillet af

Lindberg, og da Omstændighederne endvidere tale imod, at Tiltalte kan have antaget, at saadant dog var Tilfældet, maa han anses overbevist svigagtig at have fremsat bemeldte Foregivende for at faa Pedersen til at udstede den nævnte for ham bindende Fuldmagt, hvorved hele Fjendommens Administration kom i Tiltaltes Haand, en Ordning som Pedersen, efter det Oplyste, kun modstræbende gik ind paa. For sit Forhold i saa Hensende vil Tiltalte være at anse efter Straffelovens § 257. Efter at der under 12 Januar 1881 af Proprietær Svane var udstedt Skjode til Pedersen paa Ejendommen Gl. Kongevej Nr. 92, blev der den 14 Januar 1881 paa Tiltaltes Kontor indgaaet en saakaldet Mageskiftekontrakt mellem Jens Pedersen som Ejer af den nævnte Ejendom, Proprietær Drescher som Ejer af Ondlose Mølle og Husejer Jacobsen som Ejer af Ejendommen Rosendalsvej Nr. 16, hvorefter Pedersen tilbyttede sig Ondlose Mølle, medens Drescher erholdt Ejendommen Rosendalsvej Nr. 16 og Jacobsen Ejendommen Nr. 92 paa Gl. Kongevej. Ifølge en mellem Sidstnævnte og Tiltalte indgaaet Overenskomst var denne imidlertid berettiget til at fordrø sig Ejendommen paa Gl. Kongevej overdraget og ifølge den Maade, hvorpaa samtlige fire i de nævnte Retshandler Deltagendes Mellemværende ved særlig ved Siden af de ommeldte Overenskomster gjældende Retshandler var ordnet, skulde Pedersen i Anledning af Erhvervelsen af Ondlose Mølle til Tiltalte eller Ordre udstede Obligationer med Pant i bemeldte Ejendom til Beløb 33,000 Kr. Tiltalte sigtes nu for ved under Forhandlingerne om disse Retshandleres Indgaaelse at optræde som Pedersens Konsulent og tillige, Pedersen uafvidende, som Deltager i disse at have tilvendt sig ulovlig Fordel paa dennes Bekostning, men efter de foreliggende Oplysninger om de nærmere Omstændigheder ved bemeldte Retshandleres Indgaaelser er det dog ikke godtgjort, at Tiltalte herunder har gjort sig skyldig i saadanne Misligheder overfor Pedersen, at han herfor kan ifalde Strafansvar. Sluttelig sigtes Tiltalte for i følgende Henseende at have udvist bedrageligt Forhold eller Forsøg derpaa overfor Gaardejer Clemen Jeppesens Enke Johanne Andersen i Skippinge. I Mai 1881 forskaffede Tiltalte sig bemeldte Enkes Underskrift paa nogle Dokumenter, ved hvilke hun bemyndigede ham til at optage nogle Laan i hendes Ejendom Matr.-Nr. 3 i Skippinge til Indfrielse af de i samme indestaaende Prioriteter, deriblandt ogsaa et Laan af indtil 7000 Kr. mod tredje Prioritet i Ejendommen, hvilket Laan skulde modtages til Kurs firsindstyve, heri beregnet Provision, Kurstab samt Salær for Laanets Berigtigelse. Tiltalte fik herefter Tilsagn om hos en Trediemand at erholde et Laan mod den anførte Prioritet i Ejendommen til en Kurs af 87 eller 88 pCt. og søgte derpaa at faa Johanne Andersen til at udstede en Obligation for Laanet, men da hun nægtede at underskrive Obligationen, kom Laanet ikke istand.

Tiltalte har nu erkjendt, at det var hans Agt, forsaavidt den ommeldte Obligation var bleven udstedt, ikke at gjøre Johanne Andersen bekjendt med, til hvilken Kurs han selv modtog Laanet, men at lade hende erholde Laanet til en Kurs af 80 pCt. og selv beholde de 7 a 8 pCt., som udgjorde Differencen. Da Tiltaltes Forklaring om, at han ansaa en saadan Fremgangsmaade for lovlig efter Indholdet af den ham meddelte Bemyndigelse ikke kan forkastes, kan han imidlertid ikke anses overbevist om i den anførte Henseende at have udvist noget bedrageligt Forhold eller Forsøg herpaa. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte for sit Forhold i tvende ovenanførte Henseender være at anse efter Straffelovens §§ 257 og 270, og findes hans Straf at kunne bestemmes til Fængsel paa Vand og Brod i 4 Gange 5 Dage. Af Vilhelm Eilertsens Konkursbo er der nedlagt Paastand paa, at Tiltalte tilpligtes at erstatte dette forskjellige Beløb, for hvilke denne formentlig har bedraget Eilertsen, men da Tiltalte efter det Ovenanførte ikke vil kunne paalægges Straf for bedrageligt Forhold mod Eilertsen, vil han ejheller her under Sagen kunne idømmes nogen Erstatning til bemeldte Konkursbo.

Nr. 273.

Etatsraad Buntzen

contra

Hans Iversen (Def. Levinsen),

der tiltales for Losgjænger og Betleri.

Loire Herreds Politirets Dom af 12 November 1884: Arrestanten Hans Iversen bør straffes med Tvangsarbejde i Roskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt i 120 Dage og bør han derhos betale Sagens Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 December 1884: Politiretsdommen bør ved Magt at stande. I Salmr til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Seidelin og Mundt, betaler Arrestanten Hans Iversen 15 Kroner til hver.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Etatsraad Buntzen og Advokat Levinsen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Leire Herreds Politiret hertil indankede Sag er Arrestanten Hans Iversen sigtet for Løsgjænger og Betleri, og det er ogsaa ved hans egen Tilstaaelse i Forbindelse med Sagens øvrige Oplysninger tilstrækkelig godtgjort, at han heri har gjort sig skyldig, idet han i de sidste 12 a 14 Dage for han anholdtes den 6 Novbr. d. A. har drevet arbejdsløs og uden at søge Arbejde omkring paa Sjælland og ernæret sig ved at betle. For dette sit Forhold findes Arrestanten, der er født den 27 Septbr. 1840, og som tidligere har været straffet mange Gange, derunder oftere for Løsgjænger og Betleri, senest ved Sorø Birks Politiretsdom af 5 Marts d. A. for disse Forseelser med 90 Dages Tvangsarbejde, rettelig ved den indankede Politiretsdom af 12 Novbr. d. A. at være anset efter L. af 3 Marts 1860 § 1 og 5 cf. § 3, og da ogsaa den valgte Straf af Tvangsarbejde i 120 Dage i Roeskilde Amts Tvangsarbejdsanstalt efter Omstændighedene findes passende, vil bemeldte Dom, hvis Bestemmelse om Udredelse af Sagens Omkostninger ligeledes billiges, være at stadfæste.

Nr. 265

Advokat Levinsen

contra

Rasmus Hansen (Def. Nellemann),

der tiltales for Forsøg paa Mened.

Stubbekjøbing Kjøbstads Extrarets Dom af 16 September 1884: Tiltalte, Rasmus Hansen af Falkerslev, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage samt

udrede alle af Sagen flydende Omkostninger, derunder i Salair til Aktor, Overretssagfører Jensen, og Defensor, Overretssagfører Ravnsgaard, 10 Kroner til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 14 November 1884: Underrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Engberg og Wolff, betaler Tiltalte Rasmus Hansen af Falkerslev 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden findes at burde forlænges til 6 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til sex Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinssen og Nellemann 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Stubbekjøbing Kjobstads Extraret hertil indankede Sag, sigtes Tiltalte Rasmus Hansen af Falkerslev, som er født den 20 April 1858 og ikke findes tidligere straffet eller tiltalt, for Forsøg paa Mened. Efter at Tiltalte ved en inden Stubbekjøbing Herreds Politiret den 1 April d. A. paadømt Paternitets-sag var tilpligtet at svare Alimentationsbidrag til et af Pigen Birthe Kathrine Rasmussen den 28 Januar d. A. udenfor Ægteskab født Barn, saafremt han ikke med sin Ed bekræftede, at han ikke havde haft legemlig Omgang med Pigen paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, hvorimod han vilde være at frifinde, hvis han aflagde Eden, udtog han under 12 Mai s. A. en Stævning, hvorved Ørslev-Eskildstrup Sogneraad, af hvem Paternitetssagen paa Fattigvæsenets Vegne var anlagt, indvarsledes til at høre ham aflagge Eden. Tiltalte inkaminede derefter Edssagen den 20 s. M., og da denne ifølge Sogneraadets Begjæring i Henhold til Fr. 14 Septbr. 1792 var bleven

udsat i 3 Maaneder til den 19 August dette Aar, mødte han igjen i Retten og forlangte at stedes til Edsaflæggelse. Da Dommeren forelagde ham det Spørgsmaal, om han vidste, hvad det betød at aflægge Ed, svarede han, at han skulde kalde Gud til Vidne paa, at han ej var Fader til Barnet. Da han herefter blev gjort opmærksom paa, at det ikke var det, han skulde beedige, men derimod, at han ikke havde havt legemlig Omgang med Pigen paa en saadan Tid, at han kunde være Fader til Barnet, erklærede han, at det kunde han ogsaa godt, da han ikke havde havt saadan Omgang med hende siden 14 Mai 1882. Da han imidlertid under Paternitetssagen havde benægtet, at han nogensinde havde havt med Pigen at gjøre, men nu ikke vilde erkjende at have afgivet en saadan Erklæring, blev Edssagen udsat, for at en kriminel Undersøgelse kunde indledes imod ham. Under denne har Tiltalte tilstaaet, at han jævnlig har havt legemlig Omgang med Pigen, der tjente i samme By som han, og at han navnlig ogsaa har havt Omgang med hende i Foraaret 1883 paa en saadan Tid, at han kan være Fader til Barnet, idet han derhos har indrømmet at være bekjendt med, at der er stor Straf for at aflægge falsk Ed. Det maa derfor billiges, at Tiltalte for det ham saaledes overbeviste Forhold ved Underrettsdommen er anset efter Straffelovens § 150, cfr. § 46, og da den valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage findes passende, og Underrettsdommens Bestemmelser med Hensyn til Aktionens Omkostninger, der ere paalagte Tiltalte, ligeledes bifaldes, vil denne i det Hele være at stadfæste.

Mandagen den 2 Februar.

Nr. 177.

Advokat Halkier

contra

1) Inspektør ved Horsens Straffeanstalt **Ferdinand Anton Mazanti**, 2) betingelsesvis benaadet Fange **Svend Larsen**, 3) fhv. Opsynsbetjent **Søren S teffensen**, 4) fhv. Opsynsbetjent **Simon Jacobsen** og 5) fhv. Opsynsbetjent **Niels Jensen** (Def. for Nr. 1 Klubien, Def. for Nr. 2—5 Nellemann),

der tiltales 1) for Overtrædelse af Straffelovens § 141, 2—5) for Tyveri, Meddelagtighed heri eller Hæleri.

Kommissions Dom af 29 Februar 1884: Med Fængsel paa Vand og Brod bør straffes: De Tiltalte — Nr. 7 betingelsesvis benaadet Fange Svend Larsen — hver især i 6 Gange 5 Dage — de forhenværende Opsynsbetjente paa Straffeanstalten — Nr. 22 Niels Jensen hver især i 4 Gange 5 Dage, — de forhenværende Opsynsbetjente paa Straffeanstalten Nr. 20 Søren Steffensen, Nr. 21 Simon Jacobsen — hver især i 3 Gange 5 Dage — Tiltalte 1) Inspektør ved Straffeanstalten Ferdinand Anton Mazanti, Ridder af Dannebrog, bør til Statskassen bode 500 Kr. eller snafremt Bøden ikke fuldt betales, honsættes i simpelt Fængsel i 2 Maaneder. Aktionens Omkostninger, hvorunder Salær til Aktor, Prokurator Hviid, 600 Kr. og til Defensorerne, Prokuratorerne, Kammerassessor Poulsen 50 Kr. og Bjerregaard 400 Kr. tilsvares saaledes at: Tiltalte 1) Inspektør Mazanti udreder $\frac{1}{32}$ — Nr. 4 Petersen, Nr. 5 — udrede En for Alle og Alle for En $\frac{3}{16}$, dog at deraf in solidum med dem tilsvares — af Nr. 20 Steffensen $\frac{1}{16}$ — Nr. 7 Larsen udreder $\frac{1}{32}$ — Nr. 11 Rasmussen udreder $\frac{1}{32}$, dog at deraf in solidum med ham tilsvares af Nr. 21 Jacobsen $\frac{1}{3}$, af Nr. 22 Jensen $\frac{1}{3}$ — Nr. 20 Steffensen endvidere $\frac{1}{64}$. — Den idømte Bøde at udredes inden 15 Dage efter denne Doms levlige Forkyndelse og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Som i den indankede Dom udtalt, kan det vel ikke anses oplyst, at det har været med Tiltalte Mazantis Vidende og Villie, at der er blevet forbrngt af Straffeanstaltens Træ og Jern til de i Dommen først omtalte Reparationer af hans Vogne og Avlsredskaber m. m., men det maa i alt Fald tilregnes ham som en grov Skjedesløshed i Embedsførelsen, at han ikke er bleven opmærksom paa og ikke har forebygget de saaledes til hans Fordel i flere Aar begaaede Ulovligheder i den Straffeanstalt, hvis Inspektør han var. Ligeledes er det vel med Feje, at Dommen ikke har forkastet Mazantis Forklaring angaaende de af ham for solgte Tagsten modtagne 100 Kr., men hans Undladelse af at indbetale denne Sum til Anstaltens Kasserer maa dog betragtes som en grov Pligtforsømmelse. For sit i disse to Henseender udviste Forhold bliver han derfor at anse efter Straffelovens § 143.

Hvad de øvrige i Dommen omhandlede Sigtelser mod denne Tiltalte angaar, maa det i Henhold til de derfor anførte Grunde billiges, at der ikkun er paalagt ham Ansvar for hans Forhold med Hensyn til det i Dommen ommeldte Beløb af

106 Kr. 58 Øre, og at han herfor er dømt efter Straffelovens § 141.

Den Straf, Tiltalte Mazanti efter det Foranferte har forskyldt efter ovennævnte Straffebestemmelser, bliver at fastsætte til simpelt Fængsel i 3 Maaneder.

De andre 4 Tiltalte for Højesteret: Svend Larsen, Søren Steffensen, Simon Jacobsen] og Niels Jensen ville i Henhold til de i Kommissionsdommen for deres Vedkommende anførte Grunde være at anse med de for dem ved Dommen fastsatte Straffe.

Ligeledes maa det have sit Forblivende ved Dommens Bestemmelser om Aktionens Omkostninger, forsaavidt de angaa de Tiltalte for Højesteret.

Thi kjendes for Ret:

Ferdinand Anton Mazanti bør hensættes i simpelt Fængsel i 3 Maaneder. Iøvrigt bør Kommissionens Dom, forsaavidt paaanket er, ved Magt at stande. Advokaterne Halkier, Klubien og Nellemann tillægges i Salarium for Højesteret hver 100 Kroner, hvoraf Tiltalte Mazanti udreder Halvdelen og de 4 andre Tiltalte hver en Ottendedel.

I den indankede Doms Præmissor hedder det: Efterat der i Anledning af de Oplysninger, som under en inden Horsens Kjøbstads Politiret indledet Undersøgelse fremkom angaaende forskellige i Horsens Straffeanstalt formentlig begaaede Misligheder, under 7 April f. A. var udfærdiget Allerhøjeste Kommissorium for Borgmester og Byfoged i Horsens, Kammerherre v. Jessen, og undertegnede Assessor i den Kgl. Landsover- samt Hof- og Stadsret, Jensen, til at fortsætte nævnte Undersøgelse, blev det efter Afslutningen af denne ved Allerhøjeste Reskripter af 13 August f. A. og 13 Februar d. A. paalagt først begge i Forening, og efter Kammerherre v. Jessens Død undertegnede Jensen alene yderligere at undersøge og paakjende denne Sag, hvorunder følgende 44 Personer ere satte under Tiltale, nemlig: 1. Inspektør ved fornævnte Straffeanstalt Ferdinand Anthon Mazanti, Ridder af Dannebrog, for Overtrædelse af Straffelovens § 141 og Efternævnte for Tyveri, Meddelagtighed heri eller Hæleri. — 7. betingelsesvis benandet Fange Svend Larsen. — 20. Søren Steffensen. — 21. Simon Jacobsen. — 22. Niels Jensen. —

1. Inspektør Ferdinand Anthon Mazanti sigtes for at have misbrugt sin Embedsstilling til egen Fordel, blandt Andet ved at have anvendt af Anstaltens Materiale til det Snedker- og Smedearbejde m. v., han for egen Regning lod udføre i Anstalten ved Fanger. I Anstalten beskæftigedes de Fanger, hvis Arbejdskraft ikke var overdragen Aktieselskabet Crome & Goldschmidts Fabrikker, med Anstaltens eget Arbejde, og forsaavidt de vare Haandværkere, særlig med at vedligeholde og forny Anstaltens Inventariegjenstande, men da Arbejdet herved ikke altid udfyldte deres Tid, var det, for at skaffe dem fuld Beskæftigelse, tilladt, at Anstaltens Embedsmænd og Betjente lod forfærdige Møbler og andre Brugsgjenstande ved Fanger, naar Bestilling skete paa Anstaltens Kontor, og Betaling for Fangernes Arbejde erlagdes med 50 Øre daglig. Materialet skulle tillægges af Bestillerne selv, og intet maatte benyttes af Anstaltens, selv ikke mod Betaling. I Henhold til denne Ordning har Tiltalte i Aarenes Lob faaet ikke ubetydeligt Arbejde udført i Anstalten, idet han dels ved enkelte Lejligheder har ladet forfærdige Møbler og andre Gjenstande henbørende til Snedkerarbejde, dels stadigen har ladet Reparationer af sine Vogne og Avlsredskaber, og Hestebeslag, udføre i Anstalten. Medens Intet er forsomt, med Hensyn til den Betaling, som skulde ydes Anstalten herfor, -- hvorved bemærkes, at Smedearbejdet næsten udelukkende udfortes af Fangen Ekmann, der var i Aktieselskabets, ikke i Anstaltens Arbejde, — har derimod den Opsynsbetjent, som i de sidste 4½ Aar har forestaaet Tilsynet med disse Arbejder i Anstalten, Tiltalte Nr. 17 Paulsen, forklaret, at han i Løbet af den angivne Tid vel ved nogle Lejligheder efter særligt Paalæg af Tiltalte, har anskaffet det fornødne Træmateriale til enkelte større Forfærdigelser for ham, og at han ligeledes for Tiltaltes Regning har anskaffet Jern og Træ til Reparationsarbejder, naar det var af den Slags, som Anstalten ikke havde i sin Beholdning, men at han ellers sædvanlig til Vedligeholdelse af Tiltaltes Vogn- og Avlsredskaber, Havebænke, Høns- og Svinehuse, Svinetrug m. m. har benyttet Anstaltens Materiale af Træ og Jern og forment, at han herved har handlet baade med Tiltaltes Vidende og overensstemmende med hans Ønske, idet Tiltalte, som af Paulsen erkjendt, vel aldrig har paalagt ham at benytte Anstaltens Materiale eller nogensinde er gjort bekjendt med, at det skete, men paa den anden Side heller ikke, udenfor enkelte Tilfælde, har sagt ham, hvor han ellers skulde tage Materialet fra, og ved Lejligheder har yttret Misfornøjelse med at skulle betale Regninger samt derhos maattet indse, at hvad han betalte for, ikke kunde have været tilstrækkeligt til, hvad der maatte være medgaaet. Medens Tiltalte har erklæret, at han efter denne Forklaring vel vil antage, at der til hans Arbejde undertiden er forbrugt af Anstaltens Materiale, har han paastaet, at saadant, —

naar undtages, at nogle gamle værdiløse Brædder engang ere anvendte til et Hønseshus, — er sket uden hans Vidende og meget imod hans Villie. Han har benægtet ved nogen Lejlighed at have givet Antydninger, hvoraf der kunde sluttes, at han ønskede saadant, og vil tvertimod ofte have givet Paulsen Ordre til at indkøbe det fornødne Materiale, og da hans Materialregninger tillige angik Bygningsmateriale, har han ikke ved det Gjennemsyn, han foretog, kunnet slutte sig til noget herom, og om det end herefter ikke kan betvivles, at Paulsen ved forskellige Lejligheder til Tiltaltes Privatarbejde har benyttet Materiale Anstalten tilhørende, kan det ikke anses oplyst, at saadant er sket med Tiltaltes Vidende og Villie, idet han navnlig med Føje har kunnet forudsætte, at Paulsen, hvis der ikke fandtes tilstrækkeligt Materiale enten i de kasserede Stykker, som skulde fornys eller i Tiltaltes egen Beholdning, da enten af sig selv vilde anskaffe saadant for hans Regning eller dog idetmindste gjøre ham opmærksom paa, at saadant behøvedes. Forsaavidt Tiltalte dernæst har erkjendt, at han i 1876 eller 1877 har afhændet et Parti for Anstalten overflødige Tagsten, der af Bygningsinspektøren var ansat til en Salgsværdi af 100 Kroner, for denne Sum, og undladt at indbetale Summen i Anstaltens Kasse, har han forklaret, at dette hidrører fra, at han, efterat have modtaget Beløbet og foreløbig lagt det tilside til nærmere Berigtigelse, fuldstændig havde forglemt Sagen, indtil han ved Undersøgelsens Begyndelse atter erindrede og selv anmeldte den, og da denne hans Forklaring ikke tør forkastes, vil hans Forhold heller ikke forsaavidt kunne paadrage ham Ansvar. Det maa endvidere anses oplyst, dels at der til Opsætningen af en Andedam, som Tiltaltes senere afdøde Søn indrettede paa Anstaltens Grund, er benyttet — foruden endel værdiløse Sten fra nedbrudte Latrinrender; — desuden til Kantning nogle nye Sten af Anstaltens Murstensbeholdning, ansat til Værdi 13 Kr., samt at Opmuring er sket med Anstaltens Kalk, dels at 2 mindre murede Tilbygninger, som Tiltalte har opført i Sammenhæng med Anstaltens Staldbygning til Vognport og til Svine- og Faarehus, ere vedligeholdte sammen med Anstaltens Bygninger, forsaavidt angaar Hvidtning af Mur og Underskjælning af Tag, og at endelig et fritstaaende Halvtags-Træskur til Arbejdsvoгне er opført med gamle, Anstalten tilhørende Brædder. Ligesom imidlertid dette sidste efter Tiltaltes Angivelse er sket med den daværende, nu afdøde Fængselsdirektørs Tilladelse, saaledes har Tiltalte ifølge sin Forklaring ogsaa iøvrigt i den heromhandlede Henseende handlet i god Tro, idet det altid har været hans Tanke, at de ommeldte tvende Tilbygninger, der, som anført, ere i Forbindelse med Anstaltens Stald, og til Nedbrydning af ringe eller ingen Værdi, skulde forblive ved Anstalten uden Vederlag ligesom Andedammen, og baade herefter og efter den hermed forbundne

aabenlyse Fremgangsmaade findes der ikke Grund til at antage, at Tiltalte ved disse forholdsvis ubetydelige Vedligeholdelsesarbejder har tilsigtet at tilvende sig nogen ulovlig Fordel. Det er endelig oplyst, at Tiltalte ved en ham tilhørende paa Anstaltens Grund opført Ladebygning, som han, efter hvad han har erkjendt, ikke har havt til Hensigt at overlade Anstalten, i alt Fald ikke uden Vederlag, har, da han i 1881 lagde Træ-Logulv i samme, taget det hertil fornødne Træmateriale paa Anstaltens Regning hos Kjøbmændene Kragh & Soele i Horsens og, da Regningen i 1882 fremkom, ladet Beløbet 106 Kr. 58 Øre udbetale af Anstaltens Kasse. Tiltalte har herom forklaret, at han tog det omtalte Træmateriale paa Anstaltens Regning, ikke fordi han vilde lade Anstalten betale det, men kun for at skaffe sig en Kredit, som han frygtede, muligen kunde blive nægtet, hvis han tog det i eget Navn, og at han gjorde Regning paa ved Forfaldstid selv at kunne betale Beløbet, hvorfor han bad Kragh & Soele at opføre det i særskilt Regning til Anstalten og udsætte Kravet en længere Tid. Da han imidlertid i 1882, da det kom, ikke endnu var i Stand til at betale, og han ikke ønskede at gjøre Sagen bekjendt for Kassereren, lod han Anstalten betale Regningen i Tillid til, at han senere kunde godtgjøre Anstalten Træmateriale ved at lægge lignende i dens Beholdning, men heller ikke hertil var han indtil Sagens Begyndelse blevet i Stand. Hvorvel der nu ikke er tilstrækkelig Grund til at betvivle, at Tiltalte fra først af har havt til Hensigt selv at udrede det ommeldte Beløb, findes han dog ved i egen Interesse at rekvirere Varer paa Anstaltens Regning, og end mere ved derefter at lade Anstalten betale disse uden Hensyn til det Usikre i de Forudsætninger, hvorfra han hvergang er gaaet ud, at have saaledes misbrugt sin Embedsstilling til egen Fordel, at hans Forhold vil paadrage ham Ansvar efter Straffelovens § 141. Tiltalte, der under Sagen har indbetalt saavel ovennævnte Beløb af 100 Kr. for solgte Tagsten, som sidstanførte Beløb af 106 Kr. 58 Øre, er født 31 Oktober 1824 og blev i 1853 ansat som Kasserer og i 1851 udnævnt til Inspektør ved Straffeanstalten. Den Straf, han efter fornævnte Lovbestemmelse har forskyldt, findes efter Omstændighederne at kunne fastsættes til en Statskassen tilfaldende Bøde af 500 Kr., eller saafremt denne Bøde ikke fuldt betales inden Exekutionsfristens Udløb, til simpelt Fængsel i 2 Maaneder. De øvrige Tiltalte ere ved deres egen Tilstaaelser, der, forsaavidt de have Medskyldige, — med en enkelt Undtagelse — stemme med de af disse afgivne Forklaringer, og iøvrigt tildels bestyrkes ved de allerede under Sagen fremkomne Oplysninger, overbeviste om at have gjort sig skyldige i følgende Forhold: 4, 5, 6 og 13, de betingelsesvis benaadede Fanger Jens Ole Petersen, Rasmus Rasmussen og Frederik Julius Dahl, samt Tiltalte Thomas Andersen eller Axelterp bleve løsladte, de 3

førstnævnte paa betinget Benaadning, henholdsvis i November, i Oktober og i December 1882, og Tiltalte Andersen efter udstaaet Straf den 8 April samme Aar. Den sidste Del af deres Straffetid tilbragte de sammen paa Anstaltens 11 Afdeling, og da de 3 førstnævnte befandt sig i det saakaldte Overgangsstadium, hvor de havde større Frihed til at bevæge sig ved udvendigt Arbejde i Anstaltens Gaarde samt i Haverne udenfor Muren og herved kom i Berørelse med flere Fanger og Funktionærernes Familjer og Tyender, fik de større Lejlighed til at afsætte stjaalne Koster. Det var en Aftale mellem Fangerne paa den nævnte Afdeling, at de saa ofte en af dem modtog Anmodning fra en Udenforstaaende om Varer, skulde selv eller ved andre Fanger søge at skaffe disse, og at Vederlaget, som indkom, skulde deles ligeligt imellem dem, uden Hensyn til, hvem der havde den egentlige Andel heri. Denne Aftale tiltraadte de Tiltalte hver for sit Vedkommende fra den Tid, de indkom i Afdelingen, og i Henhold dertil have de i den Tid, de hensad i Afdelingen, virket i fælles Interesse ved at modtage Bestillinger paa Varer fra Udenforstaaende og selv eller ved andre Fanger tilvende sig Varer, bringe dem til Bestemmelsesstedet, modtage Betaling herfor og dele denne med de øvrige Deltagere, ligesom de selv til Gjengæld oppebar deres Andel af det Vederlag, som andre Deltagere fik ved Afsætningen af stjaalne Varer. Varerne, som for største Delen tilhørte Aktieselskabet, bestod fornemmelig i Uldsager, som Fanger ved Strikkemaskinerne efter forudtruffet Aftale leverede Afdelingen, eller i Hvergarms- og Dækketøjer m. m., som Afdelingsfangerne selv eller ved andre Fanger tilvendte sig fra Selskabets Oplag, men de Tiltalte have ikke kunnet gjøre Rede for alle de ulovlige Erhvervelser, der saaledes ere skete for fælles Regning, idet de ikke altid erfarede, naar eller ved hvem Tyverierne skete, eller hvori de bestod, eller til hvem Varerne bragtes.

Færdig fra Trykkeriet den 19 Februar 1885.

Universitetsboghandler G. E. O. Gads Forlag.

Triers Bogtrykkeri (H. J. Schou) København.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 42.

Mandagen den 2 Februar.

Nr. 177.

Advokat Halkier

contra

1) Inspektør ved Horsens Straffeanstalt Ferdinand Anton Mazanti, 2) betingelsesvis benaadet Fange Svend Larsen, 3) fhv. Opsynsbetjent Søren Steffensen, 4) fhv. Opsynsbetjent Simon Jacobsen og 5) fhv. Opsynsbetjent Niels Jensen (Def. for Nr. 1 Klubien, Def. for Nr. 2—5 Nellemann).

Tiltalte 13 Andersen eller Axelterp har af de til Afdelingen stjaalne Sager leveret til Tiltalte 20, Steffensen, et Sengebaand af Værdi 1 Kr. og af samme Tiltalte modtaget Betalingen for et lignende Sengebaand, som en anden af Afdelingsfangerne havde skaffet ham; — 7. Betingelsesvis benaadet Fange Svend Larsen, der i de senere Aar af sit Ophold paa Straffeanstalten, indtil han loslodes paa betinget Benaadning den 16 Oktober 1882, var anbragt i Anstaltens Proviantkjelder, har efter Anmodning af Tiltalte 24, Jørgensen, i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar i Vinteren 1880—81 stjaalet og leveret denne Flæsk fra Anstaltens Beholdning, et å to Pund en Gang om Maaneden eller oftere, samt undertiden et Stykke Smør og Ost, ialt anslaaet til en Værdi af 12 Kr., ligesom han efter Anmodning af Tiltalte 9, Ekmann, paa samme Maade har i Løbet af $\frac{1}{2}$ Aar af 1881 til denne stjaalet Flæsk, 1 å 2 Pd. en eller 2 Gange ugentlig, men undertiden med længere Mellemrum, ialt af Værdi 5 Kr. Fremdeles har han i 1882 dels nogle Gange stjaalet og leveret Tiltalte 29, Brandstrups Hustru, Flæsk og Kjød af Værdi ca. 50 Øre, dels eftert hun havde ladet ham vide, at hun var villig til at modtage, hvad han kunde tilvende sig til hende, i forskellige Gange leveret hende Varer, som andre Fanger efter hans Anmodning

stjal fra Aktieselskabet, nemlig 1 Dug, 6 Servietter 1 Par Underbenklæder og nogle Stykker Uldgarn, tilsammen vurderet til 15 Kr., hvorhos han i Efteraaret 1881 og Vinteren derefter paa Anmodning af Tiltalte 30, Andersens Hustru, ligeledes ved andre Fangers Medvirkning har af Selskabets Varer tilvendt sig og efterhaanden leveret hende 3 Duge, 6 Servietter, 2 Skjorter, 2 Trojer og et Stykke Lærred, ialt ansat til en Værdi af 30 Kr. Endelig har han i Efteraaret 1881 stjaalet et Anstalten tilhørende Sengetæppe af Værdi 8 Kr., som han leverede Tiltalte 10, Arrestanten Jensen, til Afhændelse. Tiltalte er født den 6 December 1841 og ved Kronborg vestre Birks Extraretsdom af 20 Juli 1869 anset efter Straffelovens §§ 228 og 247 jfr. §§ 57 og 62 med Fængsel paa Vand og Brød i 7 Dage, hvilken Straf var udstaaet den 5 August samme Aar, og ved Hojesteretsdom af 2 Oktober 1874 anset efter Straffelovens § 280 med Tugthusarbejde i 10 Aar. For sit anførte Forhold vil han i Medfør af Straffelovens § 65 jfr. Lov 3 December 1850 § 2 være at anse efter Straffelovens § 228 jfr. tildels § 52 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage. — 11. Arbejdsmand Lars Rasmussen blev efterat være i 1869 indsat i Straffeanstalten som Livsfange ifølge allerhøjeste Resolution løsladt den 8 Mai 1882. Efter gjentagne Opfordringer af daværende Opsynsbetjent paa Anstalten, Tiltalte 22, Jensen, har Tiltalte fra Anstaltens Beklædningsoplæg, hvor han var ansat, i 1881 stjaalet og derefter leveret Jensen 2 Alen Fangeklæde af Værdi 8 Kr., ligesom han fra samme Oplæg efter Anmodning af de forhenværende Opsynsbetjente paa Anstalten de Tiltalte 16, Stokholm og 21, Jacobsen, i forskellige Gange ved samme Tid har tilvendt sig og leveret dem Strømper, ialt vurderede til 8 Kr. — 20. Forhenværende Opsynsbetjent Søren Steffensen, der har været ansat i Anstaltens Tjeneste fra 1877, til han under nærværende Sag blev afskediget, har som anført for et Par Aar siden afkjøbt forskellige Fanger stjaalne Sager, som de efter forud sket Anmodning tilvendte sig til ham, nemlig nogle Stykker Lærred og Rimmelæder samt Sengebaand, ialt af Værdi 6 Kr. Tiltalte, der er født 3 Juli 1841 og ikke fundet forhen straffet, vil herfor være at anse efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. — 21. Forhenværende Opsynsbetjent Simon Jacobsen ansattes i Straffeanstaltens Tjeneste i 1865 som Dagvagt og fra 1877 som Opsynsbetjent og afskedigedes under Sagen. Som ovenfor nævnt har han for et Par Aar siden af daværende Fange Tiltalte 11, Rasmussen, 3 Gange modtaget hver Gang et Par Strømper, tilsammen vurderede til 2 Kr., som han formaaede Rasmussen til at stjæle til ham. Tiltalte, der er født 25 September 1839 og ikke funden forhen straffet, vil herfor være at

anse efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage. 22. Forhenværende Opsynsbetjent Niels Jensen, der fra 1879 til sin Afskedigelse under Sagen har været i Anstaltens Tjeneste, har dels som foran bemærket for et Par Aar siden ved gjentagne Opfordringer formaaet daværende Fange Tiltalte 11, Rasmussen, til at stjele 2 Alen Fangeklæde af Værdi 8 Kr. til ham, dels ved en senere Lejlighed i 3 forskjellige Gange modtaget et Par Underbenklæder, et Par Strømper og $\frac{1}{2}$ Alen Lærred, som en anden Fange uden Anledning fra hans Side tilbød ham, og som han modtog, uagtet han indsaa, at Tingene vare stjaalne. Tiltalte, der er født 7 November 1840 og ikke funden forhen straffet, vil efter det Anførte være at anse efter Straffelovens § 228 jfr. § 52 og efter § 238 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 4 Gange 5 Dage.

Nr. 270.   Højesteretssagfører Hansen
                                  contra
                                  Rasmus Larsen (Def. Asmussen),

der tiltales for med Overlæg at have dræbt sit 5 Maaneder gamle Barn.

Salling Herreds Extrarets Dom af 14 Oktober 1884: Arrestanten, Daglejer Rasmus Larsen, født i Faaborg, bør straffes paa Livet samt udrede alle af denne Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Prokurator Groth-Petersen og Defensor, Overretssagfører Tüchsen, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 9 December 1884: Underrettsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Jacobsen og Herforth, betaler Arrestanten Rasmus Larsen 20 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagførerne Hansen og Asmussen 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Salling Herreds Extraret hertil indankede Sag tiltales Arrestanten Rasmus Larsen for med Overlæg at have dræbt sit 5 Maaneder gamle Barn, og ved Arrestantens egen Tilstaaelse i Forbindelse med det iøvrigt Oplyste er det godtgjort, at han har gjort sig skyldig i den ham paasigtede Forbrydelse under følgende nærmere Omstændigheder. Arrestanten indgik i 1883 Ægteskab med Anna Sophie Jørgensen, med hvem han forud havde et Barn, og som den 20 Januar d. A. fødte det her under Sagen omhandlede Drengbarn Jørgen Frederik Christian Larsen. I sidstnævnte Foraar bosatte han sig med sin Hustru og deres to Børn paa Aastrup Mark, hvor han ernærede sig som Dagløjer. De levede i meget trange Kaar, hvortil den Omstændighed bidrog, at det paahvilede Arrestanten at svare Underholdningspenge til et uøgte Barn. Ofte naar Arrestanten ikke vilde bestille noget, jagede han sin Hustru ud for ved Betleri at skaffe det Fornødne. Lørdagen den 28 Juni d. A., gik Arrestanten til Faaborg for at søge Lægehjælp til det fornævnte yngste Barn, som led af Udslæt, i hvilken Anledning hans Hustru havde medgivet ham en Flaske til Medicin. Hun traf ikke den Læge, han søgte, hvorfor han overnattede i Faaborg, og den 29 om Morgenen gjorde han paany et Forsøg paa at faa Lægen i Tale. Da dette ikke lykkedes, besluttede han at dræbe Barnet, idet han, der folte sig trykket af sin daarlige økonomiske Stilling, mente, at naar han og hans Hustru vare frie for at passe dette Barn, kunde de bedre ernære sig ved at gaa paa Arbejde. For at iværksætte denne Beslutning købte han paa Faaborg Apothek for 10 Øre Skedevand (Salpetersyre), hvilket han modtog i den medbragte Flaske og bragte til sit Hjem, som han naaede Kl. 12 Middag. Han ængstedes ved Tanken om at indgive Barnet Salpetersyren og tøvede dermed, indtil Hustruen omtrent Kl. 8 samme Dags Aften for et Øjeblik forlod deres Stue og bad ham holde Barnet saalænge. Medens han havde Barnet paa Armen, tog hun Flasken med Salpetersyren og heldte i den

Hensigt, at Barnet skulde synke Salpetersyren og dø heraf, omtrent Halvdelen af Flaskens Indhold i Barnets Mund. En Del af Væsken faldt paa Barnets Hage, Hals og Bryst; Flasken med den tilbageværende Salpetersyre kastede Arrestanten ud ad Vinduet. Ved Barnets Skrig ilede Moderen til og vilde søge Raad hos Nabofolkene, men dette forbød Arrestanten hende, ligesom han afslog hendes Anmodning om at hente en Læge. Den 30 Juni om Eftermiddagen indfandt Distriktslægen sig paa hendes Foranledning, og da Barnet viste sig at være forbrændt af Salpetersyren i hele Mundhulen, paa Læberne, Hagen, Halsen og Brystet, foranledigede han en Undersøgelse indledet. Barnet afgik ved Døden den 4 Juli, og som Resultat af den foretagne Okduktion udtalte vedkommende Læger, at det maa antages, at være død af de ved Salpetersyren fremkaldte betydelige Saar udvendig paa Huden i Forening med den mangelfulde Ernæring paa Grund af Ætningen af Slimhinden i Munden og Svælget. Til denne Udtalelse har det kongelige Sundhedskollegium sluttet sig. Arrestanten er født den 27 December 1855, ved Faaborg Kjøbstads Extraretsdom af 19 Januar 1872 anset efter Straffelovens §§ 228, 251, jfr. 29, 37 og 57 med 15 Rottingslag, ved Salling Herreds Extraretsdom af 26 Juni 1875 efter samme Lovs §§ 228, 247 og 256, jfr. 57, 61 og 62, med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, ved Faaborg Kjøbstads Extraretsdom af 21 Februar 1878 efter dens § 230, jfr. 57. med lige Fængsel i 3 Gange 5 Dage, og ved Assens Kjøbstads Extraretsdom af 24 December 1882 efter dens § 251, jfr. 57. med lige Fængsel i 5 Dage. I Henhold til det Anførte maa det billiges, at Arrestanten for med Overlæg at have skilt sit ommeldte Barn ved Livet er ved den af Underrettsdommeren med tiltagne Meddomsmænd afsagte Dom anset efter Straffelovens § 190 med Livsstraf.

Tirsdagen den 3 Februar.

Nr. 275. Højesteretssagfører Bagger
 contra
Jens Pedersen (Def. Halkier),

der tiltales for ulovligt Næringsbrug.

Hindsholms Herreds Politirets Dom af 1 September 1884: Tiltale Jens Pedersen. Husmand af Mesinge, bør til Odense Amts Fattigkasse 25 Kr. at bøde. At efterkommes

inden 3 Solenmærker efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 2 December 1884: Tiltalte Husmand Jens Pedersen af Mesinde bør for det Offentliges Tiltale i denne Sag fri at være. Sagens Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Bøcher og Steinthal, 15 Kr. til hver, udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Ifølge de Højesteret forelagte, for en væsentlig Del efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger, af hvilke det blandt Andet fremgaar, at Alle og Enhver har kunnet bestille bajersk Øl hos Tiltalte, og at denne ifølge Overenskomst med Fragtmanden har havt forskellige ikke ubetydelige Fordele af Forretningen, naa Tiltalte ved sit i Dommen omhandlede Forhold anses at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug. Som Følge heraf og i Betragtning af, at Tiltalte under 15 Oktober 1883 er dømt for 1ste Gang begaaet uberettiget Næringsbrug, bliver han at anse for denne Forseelse 2den Gang begaaet efter Næringslovens af 29 December 1857 § 75, og Straffen findes at kunne bestemmes til en Bøde af 25 Kr. Tiltalte vil derhos have at udrede Sagens Omkostninger.

Thi kjendes for Ret:

Jens Pedersen bør til Amtets Fattigkasse bøde 25 Kroner samt udrede Sagens Omkostninger, derunder de ved Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom fastsatte Salarier og i Salarium til Højesteretssagfører Bagger og Advokat Halkier for Højesteret 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisses hedder det: Under nærværende fra Hindsholm Herreds Politiret hertil indankede Sag sigtes Tiltalte, Husmand Jens Pedersen af Mesinde, for uberettiget Næringsbrug. Det er i saa Henseende ved Tiltaltes egen med det iøvrigt Oplyste stemmende Forklaring godtgjort, at han oftere til forskellige Personer har udleveret bajersk Øl paa Flasker, men da hans Forklaring, der ogsaa forsaavidt stemmer

med det iøvrigt Oplyste, gaar ud paa, at han kun har gjort dette, naar han forud af de Paagjældende var anmodet om at bestille Øllet hos en Frægtmand, der købte det i Odense, og til hvem Tiltalte betalte samme Pris for Øllet, som han fik af Bestillerne, kan han ikke derved anses at have gjort sig skyldig i uberettiget Næringsbrug, og han vil derfor være at frifinde for det Offentliges Tiltale, og Politiretsdommen, hvorved han ifølge Loven om Haandværks- og Fabriksdrift m. m. af 29 December 1857 § 75 er anset med en Odense Amts Fattigkasse tilfaldende Bøde af 25 Kr., være at forandre i Overensstemmelse hermed.

Nr. 269.

Advokat Nellesmann

contra

Jacob Rasmussen (Def. Bagger),

der tiltales for Vold.

Kriminal- og Politirettsens Dom af 6 December 1884: Tiltalte Jacob Rasmussen bør straffes med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage og betale Aktionens Omkostninger, derunder Salsører til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Raasloff og Kalko, 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde vil den være at stadfæste, dog saaledes at Straffetiden efter samtlige Højesteret forelagte Oplysninger og under særligt Hensyn til, at den Angrebne har givet Tiltalte nogen Anledning til den mod ham anvendte Vold, findes at kunne forkortes til 4 Gange 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettsens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes til fire Gange fem Dage. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Nellesmann og Højesteretssagfører Bagger 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Tiltalte Jacob Rasmussen for Vold anlagte Sag er han ved egen Tilstaelse og det iøvrigt Oplyste overbevist at have gjort sig skyldig i følgende Forhold. Medens Tiltalte den 9 August d. A. om Eftermiddagen i Selskab med Maskinarbejder Mons Abrahamsen og to andre Arbejds mænd opholdt sig i en Beværtning i Amaliegade, opstod der en Ordstrid mellem Abrahamsen og Tiltalte, som dog blev bilagt. De forlode nu Beværtningen og gik alle, noget paavirkede af Drikkevarer, de havde nydt, ned ad Amaliegade, og her fornyede Abrahamsen Striden, idet han — efter Tiltaltes Forklaring med Urette — beskyldte denne for at have lovet ham Prygl. Da de vare komne ud paa St. Annæplads, gjentog Abrahamsen denne Beskyldning, og i Hidsighed herover tilføjede nu Tiltalte Abrahamsen et stærkt Slag med Panden i Ansigtet, som bevirkede, at han faldt bekvmet om. Abrahamsen blev herefter ført paa Hospitalet, hvor han blev forbunden for et mindre Saar, han havde faaet i Munden, og derfra fulgt hjem. Den næste Dag viste det sig imidlertid, at den mod ham udøvede Vold havde fremkaldt en alvorlig Hjerneaffektion hos ham, der bl. A. yttrede sig i vedholdende Hovedsmerter, Blodning fra højre Øre og gjennem Munden, Tunghørighed og Sovnløshed. Efterat han var tagen under Lægebehandling, bedredes hans Tilstand efterhaanden, og ifølge den af vedkommende Læge den 11 November d. A. i Sagen afgivne Forklaring var Abrahamsen vel da endnu ikke fuldstændig helbredet, men det maatte dog antages, at Beskadigelsen ikke vilde have blivende Følger, idet Virkningerne formentlig helt vilde forsvinde om nogle Maaneder. Da Abrahamsen faldt til Jorden, slog han Nakken mod Flisestenen paa Gaden, men, idet der herved kun paafortes ham en ubetydelig Ømhed i Nakken og ingen ydre Læsion, er — efter hvad saavel ovennævnte Læge som Retslægen under Sagen har udtalt — den ham paaforte Hjerneaffektion efter al Sandsynlighed forarsaget ikke ved, at han i Faldet har stødt sig, men direkte ved det ham tilføjede Slag. Tiltalte har iøvrigt forklaret, at han ved at bibringe Abrahamsen det ommeldte Slag ikkun har havt til Hensigt at tildele ham en Revselse, men ikke at paafore ham nogen Skade af varigere Natur, og denne Forklaring findes efter det iøvrigt Oplyste ikke at kunne forkastes. Som Følge af det Anførte vil Tiltalte, der er født den 22 Oktober 1850, og som ikke er funden forhen straffet, være at anse efter Straffelovens § 203 efter Omstændighederne med Fængsel paa Vand og Brød i 6 Gange 5 Dage.

Torsdagen den 5 Februar.

Nr. 55. Gaardejer **Hans Pedersen Øbo**
(Nelleinann)
contra
Gaardejer **P. Jensen** (Klubien).

betr. Spørgsmaalet om Skjellet mellem Parternes Ejendomme.

Stubbekjøbing Herreds ordinære Rets Dom af 6 Juni 1882: Citanten, Gaardejer P. Jensen i N. Vedby, bør være berettiget til at borttage det paa hans Hegnspart nu staaende Hegn paa Strækningen betegnet med B C paa det under Sagen fremlagte Situationskort over Hegnet mellem hans Jordlod Matr.-Nr. 4 a i N. Vedby og Indstævnte, Gaardejer i Egeløv H. P. Øbos Jordlod, og paa samme Strækning anbringe et nyt lovligt Hegn, saaledes at den ovenfor omhandlede Skjellinje paa hans Hegnspart i sin Helhed bliver en lige Linje. Iøvrigt bør Indstævnte for Citantens Tiltale fri at være. Sagens Omkostninger ophæves.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 17 December 1883: Kontracitanten, Gaardejer Hans Pedersen Øbo af Egeløv, bør inden en Frist af 8 Uger fra denne Doms lovlige Forkyndelse at regne og under en Bøde af 2 Kr. til Maribo Amtsfattiggasse for hver Dag, Dommen siddes overhørig, paa den paa det fremlagte Situationskort med A - D betegnede Strækning flytte Skjellet mellem sin Mark Matr.-Nr. 4 a og Hovedcitanten, Gaardejer P. Jensen af Nørre-Vedbys Jorder 2 Alen mod Øst, saaledes at Skjellinjen i det Hele bliver en ret Linje i Fortsættelse af Skjellinjen paa Hovedcitantens Hegnspart. Iøvrigt bør Underrettens Dom ved Magt at stande. Sagens Omkostninger for Overretten ophæves. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Da Citanten ikke har bevist, at Indstævnte over for ham har forpligtet sig til at lade den Forandring, han har foretaget med Hegnet paa den Strækning, der paa det under Sagen fremlagte Situationskort er betegnet med B—C, blive bestaaende for Fremtiden, maa det billiges, at Indstævnte ved den indankede Dom, ligesom ved Underretsdommen, er kjendt berettiget til, paa den nævnte Strækning igjen at rejse Hegn i den tidligere Skjellinje.

Hvad derimod angaar den paa Situationskortet med A — D betegnede Strækning, paa hvilken Citanten har Hegnspligten, kunde vel den i Dommen ommeldte Omstændighed, at Høget her tidligere har bestaaet af en Jordvold med Grøfter paa begge Sider, som i lige Linje var en Fortsættelse af Volden paa Indstævntes Hegnspart, fremkalde Formodning for, at Voldens Midtlinje dannede den østlige Grændse for Indstævntes Jordlod, men denne Formodning svækkes ved andre under Sagen tilvebragte Oplysninger. I saa Henseende fremhæves, at det hele under Sagen omhandlede Høgn dannede Skjellet mellem Byerne Nørre Vedby og Egeløv, og at der ved Udskiptningen, der, efter hvad der er oplyst for Højesteret, foretoges for Egeløv Bys Vedkommende i Aaret 1793 og for Nørre Vedbys i 1795, umiddelbart op til den vestlige Hegnsgrøft blev udlagt en Vej, der vel ikke er bevist at have været offentlig, men som dog heller ikke kan antages at have haft nogen særlig Interesse for Indstævntes Ejendom. Det er derfor ikke usandsynligt — hvad Citanten for Højesteret har gjort gjældende — at Vejen og det halve Høgn øst for samme, som snarere maatte være til Byrde end til Nytte for Indstævntes Lod, heller ikke ved Udskiptningen ere udlagte som en Del af hans Ejendom, men forlods ere udtagne af Bymarken, hvilken Formodning ikke kan anses udelukket derved, at der er paalagt bemeldte Ejendom halv Hegnspligt mod Citantens. Da Indstævnte nu ikke har ført noget selvstændigt Bevis for, at hans Lod dog strækker sig til den fornævnte Volds Midtlinje, kan han ikke anses at have godtgjort sin Berettigelse til at paastaa en Tilstand forandret, der vel ikke i sin Helhed er bevist ved Sagens Paabegyndelse at have bestaaet i fulde 20 Aar, men som dog tildels havde bestaaet henimod, tildels langt over Hævdstid.

I denne Del af Sagen vil Citanten derfor være at finde for Indstævntes Tiltale, og da dette ligeledes er antaget i Underretsdommen, vil denne i Overensstemmelse med Citantens subsidiære Paastand i det Hele være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret blive efter Omstændighederne at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Herredsthingsdommen bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten og Højesteret ophæves. Til Justitskassen betaler hver af Parterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Under Anbringende af, at Indstævnte, Gaardejer Hans Pedersen Øbo af Egeløv, som er Nabo til Citanten, Gaardejer P. Jensen af Nørre-Vedby, havde forrykket det mellem deres Ejendomme værende Grændseskjel, anlagde Citanten ved Stubbekjøbings Herreds Ret i 1ste Instants nærværende Sag, hvorunder hans Paastand gik ud paa, dels at han selv skulde kjendes berettiget til paa den paa et fremlagt Situationskort med B—C betegnede Strækning at flytte Skjellet mellem sin Mark Matr.-Nr. 4 a og Indstævntes Jo:der hen i den gamle Skjellinje, saaledes at Skjellinjen paa Citantens Hegnspart blev en lige Linje, dels at Indstævnte under en af Retten fastsat daglig Mulkt tilpligtedes at borttage de paa hans Hegnspart plantede Piletræer og flytte Skjellet 2 Alen mod Øst, saaledes at Skjellinjen i det Hele blev en ret Linje i Fortsættelse af Skjellinjen paa Citantens Hegnspart, samt at endelig Indstævnte domtes til at betale Sagens Omkostninger, derunder Udgiften ved Situationskortets Optagelse, skadesløst. Indstævnte procederede derimod til Frifindelse med Tillæg af Sagens Omkostninger skadesløst eller dog med et tilstrækkeligt Beløb. Ved den af Underretten den 6 Juli f. A. afsagte Dom er Citanten kjendt berettiget til at borttage Hegnet paa den med B—C betegnede Strækning, og sammesteds at anbringe et nyt lovligt Hegn, saaledes at den ovennævnte Skjellinje paa hans Hegnspart bliver en lige Linje, hvorimod Indstævnte iøvrigt er frifunden for hans Tiltale, og Sagens Omkostninger ere ophævede. Denne Dom har Citanten ifølge Hovedstævning af 21 Oktober f. A. og Indstævnte ifølge Kontrastævning af 31 s. M. indanket her for Retten, hvor deres Paastande gaa ud paa, at Dommen dels stadfæstes dels forandres, saaledes at deres Paastande i 1ste Instants i det Hele tages tilfølge, og at Modparten tilpligtes at betale Appellens Omkostninger skadesløst.

Det fremgaar af Sagen, at Hegnet mellem Parternes Ejendom oprindeligt har været dannet af en Jordvold med Groft paa begge Sider, og at Vedligeholdelsen af Hegnet er fordelt saaledes, at Hovedcitanten har den sydlige, og Kontracitanten den nordlige Halvdel som sin Hegnspart. I Aarenes Løb er paa Kontracitantens Hegnspart Groften paa den østlige Side bleven tilkastet, Jordvolden fjærnet, en Række Piletræer plantede langs Skjelgroften ind mod hans Jordlod paa Groftens østlige Side og umiddelbart op til disse Pile anbragt et Risgjærde. Endelig er i Aaret 1881 Risgjærdet paa de 2 nordligste Favne flyttet et Stykke mod Vest, efterat de Nord for Hovedcitanten boende Lodsejere havde flyttet deres Gjærde mod Vest, og Kontracitanten blev nødsaget til at gjøre det Samme, da der, hvis dette ikke var sket, vilde til Skade for Hegnet være bleven en Aabning eller et saakaldet Knæ. Paa Hovedcitantens Hegnspart er der — bortset fra, at en Groft er tilkastet — kun foretaget den

Forandring, at der, da den falsterske Jernbane blev anlagt over begge Parters Jorder, blev gjort en større Aabning i Hegnet, men iøvrigt bibeholdtes den oprindelige Tilstand. Hovedcitanten har nu anbragt, at han, da Jernbaneanlægget var færdigt og Aabningen var gjort større, end nødvendigt var, har med Kontracitanten truffet en mundtlig Overenskomst, hvorefter Hovedcitanten skulde borttage Jordvolden paa hele sin Hegnspart og i Skjellinjen grave en Grøft, mod at Kontracitanten paa sin Hegnspart borttog Piletræerne og Risgjærdet og ligeledes gravede en Grøft i Skjellinjen. Herefter vilde Hegnet mellem Parternes Jordlodder komme til at bestaa af en Skjelgrøft med Gjærde mod Øst eller Vest, eftersom det var Kontracitantens eller Hovedcitantens Hegnspart. I Henhold til denne Aftale gravede Hovedcitanten en Skjelgrøft paa Strækningen B—C og satte et Gjærde langs sammes Vestside, men da Kontracitanten vægrede sig ved at borttage Piletræerne og Gjærdet, lod Hovedcitanten ogsaa sit Arbejde stille i Bero. Kontracitanten har imidlertid benægtet, at der er truffet nogen saadan Overenskomst, idet han paastaar, at han kun, da Hovedcitanten opførte det nye Hegn og spurgte ham, om han var tilfreds med, at Hegnet var anbragt som sket, har erklæret, at han heri var enig. Han formener derfor, at Hovedcitanten ikke er berettiget til at forlange forandret en med Kontracitantens Samtykke etableret Tingenes Tilstand, med hvilken Forandring er forbundet flere Ulemper og Forstyrrelser. Men naar Hovedcitanten efter sin Erklæring, der maa lægges til Grund for Bedømmelsen af dette Forhold, ikkun har anbragt det nye Hegn, der efter det Oplyste ikke kan antages at ligge i den gamle Skjellinje, under den Forudsætning, at der skete en Regulering af hele Hegnet og en saadan, efter hvad der er in confesso, ikke har fundet Sted, maa Overretten med Underommeren være enig i, at Hovedcitanten er berettiget til at fordre den tidligere Skjellinje paa den heromhandlede Del af hans Hegnspart gjenoprettet og Kontracitantens Paastand om Underrettsdommens Forandring med Hensyn til dette Punkt vil derfor ikke kunne tages til Følge, hvorimod Dommen bliver at stadfæste. Hvad dernæst angaar Hovedcitantens Paastand om, at Dommen forandres derhen, at Kontracitanten tilpligtes at borttage de nævnte Piletræer og at flytte Hegnet paa sin Hegnspart som ovenfor anført, er denne støttet paa, at medens Hegnet oprindelig var den omtalte Jordvold med Grøfter paa begge Sider og i lige Linje med Jordvolden paa Hovedcitantens Hegnspart, er det særlig Kontracitanten, som i Tidernes Løb egenmægtig har foretaget forskellige Forandringer, hvorved Skjellet er blevet forrykket, idet han først har tilkastet Grøften paa den østlige Side, senere har plantet Piletræerne, derpaa sløjet Jordvolden og endelig anbragt Risgjærdet. Dette er benægtet af Kontracitanten, som paastaar, at Forholdene, da han i Aaret 1847 tiltraadte

Ejendommen, vare de samme, som de nu ere, og at Piletræerne ullaerode dengang vare plantede, men han har dog indrømmet, at han for over 20 Aar siden har borttaget en Levning af den af hans Formand sløjfede Del af Volden, hvorpaa Gjærdet var anbragt, fordi dette ikke kunde fæstnes deri, men faldt ned, og at han ligeledes i Aaret 1881 har foretaget den ovenfor omtalte Flytning af Gjærdet paa den nordligste Del af samme. Da det nu imidlertid maa anses for tilstrækkelig godtgjort, at Hegnet paa Kontracitantens Hegnspart oprindeligt har været som af Hovedcitanten anført, og da Jordvoldens Midtlinje herefter maatte betragtes som Skjellinje mellem Parternes Ejendomme samt da Kontracitanten ikke ved det af ham Oplyste har godtgjort sin Paastand om at have vundet Hævd paa den mellem denne Linje og det nu anbragte Risgjærde liggende Strimmel Jord, idet han ikke ligeoverfor Hovedcitantens Benægtelse har bevist, at Jordvolden har været sløjfet og Risgjærdet anbragt paa dets nuværende Plads i over 20 Aar, og Retten derhos med Hovedcitanten maa være enig i, at Kontracitanten eller hans Forgængere, saalænge Jordvolden ikke var sløjfet, som Følge af den dem paahvilede Hegnspligt være berettiget til at foretage den — som det maa antages for 30 eller 35 Aar siden — skete Plantning af de ovenomhandlede Piletræer, saaat denne Plantning ikke af Kontracitanten kan paaberaabes som en af ham eller hans Forgængere med Hensyn til den paagjældende Jordstrimmel udøvet Ejendomsraadighed, vil Hovedcitantens Paastand om Skjellets Flytning paa Kontracitantens Hegnspart være at tage til Følge, saaledes at Tvangsbøden fastsættes til en Bøde af 2 Kr. til Maribo Amtsfattiggkasse for hver Dag Dommen sidde overhørig, hvorimod han ikke under nærværende Sag vil kunne tilpligtes at borttage Piletræerne. I Overensstemmelse hermed vil Underetsdommen være forsaavidt at forandre, medens den iøvrigt vil være at stadfæste. Sagens Omkostninger for Overretten findes at burde ophæves. Der foreligger ingen Stempelovertrædelse herfor Retten.

svarsskrift, overensstemmende med Lov om Oprettelse af en Sø- og Handelsret § 29 og uden i Forvejen at have efter Forskriften i bemeldte Lovs § 25 ladet give Meddelelse til Sagsøgerne om sine Indsigelser og den Paastand, han agtede at nedlægge, og da den af Indstævnte begjærede Anstand til at give Tilsvar, mod hvilken Sagsøgerne have protesteret, er bleven ham nægtet ved Rettens Kjendelse, vil han efter Sagsøgenes Paastand være at anse som udebleven, og Sagen vil derfor i Medfør af D. L. 1—4—30 og Frd. 3 Juni 1796 § 2 være at paadømme efter Sagsøgenes ved Inkaminationen fremlagte og behørig forkyndte Dokumenter i Forbindelse med Sagsøgenes sig dertil sluttede mundtlige Udvikling. Det ses imidlertid af Stævningsmændenes Paategninger paa det Certeparti og det Konnossement, der ere fremlagte ved Inkaminationen, at ikke blot Rigtigheden af de Indstævnte ved Stævningens Forkyndelse overensstemmende med § 24 af Lov af 19 Februar 1861 om Oprettelse af en Sø- og Handelsret overleverede Gjenparter af disse Dokumenter kun har været bekræftet af Sagsøgerens Sagfører, men at ogsaa Rigtigheden af den Indstævnte i bekræftet Gjenpart overleverede Oversættelse paa dansk af de nævnte i det engelske Sprog affattede Dokumenter kun har været bekræftet af bemeldte Sagfører.

(Fortsættes.)

Færdig fra Trykkeriet den 26 Februar 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Trier. Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

Høiesteretstidende,

udgiven af

Høiesterets Protocolsecretairer.

Ny Række.

Høiesteretsaaret 1884—85.

Nr. 43-44.

Mandagen den 9 Februar.

Nr. 33.

Dampskibsselskabet «Norden»

contra

Grosserer P. P. Hummelgaard.

Herved skjønes dog ikke at være fyldestgjort, hvad den anførte Bestemmelse foreskriver om, at Sagsøgeren maa af de Dokumenter, han vil fremlægge, lade Indstævnte overlevere Gjenparten, hvis Rigtighed bekræftes paa Justitskontoret i Overensstemmelse med Frdn. af 16 Januar 1828 § 5, og at der, naar Dokumenterne ere affattede i et fremmed Sprog, tillige bør medfølge behørig bekræftede Oversættelser i det danske Sprog, i hvilken sidste Henseende bemærkes, at naar Frdn. 16 Januar 1828 § 5 kræver, at de samtig med Originalerne fremlagte Oversættelser, skulle være „bekræftede“, maa der ved den her omhandlede Lovbestemmelses Fordring, at Oversættelserne skulle være „behørig bekræftede“ snarest anses at være gjort strengere Fordring til Bekræftelsen, og Sagforerens Bekræftelse af Oversættelsens Rigtighed findes herefter ikke at kunne være fyldestgjørende. Da nu Iagttagelsen af de nævnte Forskrifter maa anses at være nødvendig, for at Indstævnte kan anses lovlig stævnet, og det ikke deraf, at det i Lovbestemmelsen er bestemt, at Sagen i Mangel af de foreskrevne Reglers Iagttagelse kan fordres afvist, findes at kunne være en Følge, at det, naar Indstævnte er udebleven, ikke skulde paaligge Retten ex officio at paaase, at de nævnte Regler ere iagttagne, samt da det endeligen ikke findes at kunne komme i Betragtning, at de originale Dokumenter have henligget til Eftersyn paa Justitskontoret i befalet Tid, skjønes Sagen ex officio at maatte afvises. Der vil være at forelægge Overretssagfører Wineken en Frist af 8 Dage fra

denne Doms Afsigelse til at berigtige Stempelpligten med Hensyn til det af ham fremlagte Certeparti. Iøvrigt foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Tirsdagen den 10 Februar.

Nr. 38. Fhv. Værtshusholder, nu Karetmager **N. Chr. Lauritzen** (Hansen efter Ordre)

contra

Værtshusholder J. C. F. Schultz (Klubien efter Ordre),

betr. Spørgsmaalet om Misligholdelse af en Mageskiftekontrakt.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 23 Oktober 1882: Indstævnte, Værtshusholder **J. C. F. Schultz** bør for Citanten, Værtshusholder **N. Chr. Lauritzen**s Tiltale i nærværende Sag fri at være. Sagens Omkostninger betaler Citanten til Indstævnte med 50 Kr. Prokurator **Nyegaard** tillægges i Saker 50 Kr., der udredes af det Offentlige. Det idømte at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven. Statskassens Ret forbeholdes med Hensyn til, at det ikke af den fremlagte bekræftede Gjenpart af Mageskiftekontrakten kan ses, at Originalen er skrevet paa stemplet Papir.

Højesterets Dom.

Vel har Indstævnte **Schultz** ifølge de Højesteret forelagte, tildels efter den indankede Doms Afsigelse tilvejebragte Oplysninger gjort sig skyldig i væsentlig Misligholdelse af den i Dommen ommeldte Mageskiftekontrakt, men den af Citanten **Lauritzen** selv udviste Misligholdelse ved at undlade at frigjøre den af ham afhændede Ejendom for den i Dommen berørte Pantegæld findes dog efter samtlige foreliggende Omstændigheder, særligt Forholdet mellem de gjensidige Misligholdelser af Kontrakten, at maatte afskjære ham fra at fordre denne opfyldt af **Schultz** eller sig tilkjendt Erstatning. Som Følge heraf vil Dommen være at stadfæste, dog saaledes at Processens Omkostninger ophæves.

Processens Omkostninger for Højesteret blive ligeledes at ophæve, og de Parternes beskikkede Sagførere tilkommende Salærer ville være at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Processens Omkostninger ophæves. Processens Omkostninger for Højesteret ophæves ligeledes. Til Justitskassen betaler Citanten 2 Kroner. Højesteretssagfører Hansen og Advokat Klubien tillægges i Salarium for Højesteret hver 120 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses are saalydende: Ved Mageskiftekontrakt af 31 Oktober 1880 bortbyttede Citanten, Værtshusholder N. Chr. Lauritzen, Ejendommen Matr.-Nr. 3 a i Steenvad mod den Indstævnte, Værtshusholder J. C. F. Schultz tilhørende Ejendom, Griffenfeldtsgade Nr. 24 og Tjornegade Nr. A 1 og B 1 her i Byen. Under Paaberaabelse af, at Kontrakten fra hans Side er opfyldt, men at Indstævnte ikke har været til at formaa til at overdrage ham sidstnævnte Ejendom, har Citanten under nærværende Sag, efter meddelt Bevilling til fri Proces, paastaet Indstævnte tilpligtet inden en passende Tid og under en Mulkt for hver Dag, denne Frist oversiddes, at overdrage Citanten ved lovformeligt Mageskiftet fornævnte Ejendom heri Byen med en deri indestaende Prioritetsgjæld af 118,388 Kr. og frigjort for Skatter og Afgifter indtil 1 Januar 1881 og for Renter af Prioritetsgjælden indtil 11 December 1880 eller i modsat Fald betale Citanten en Erstatning for Ikke-Overdragelsen af bemeldte Ejendom efter Rettens eller uvillige Mænds Skjøn; inden en passende Frist og under en Mulkt for hver Dag, Fristen oversiddes, at aflægge rigtigt Regnskab for den Leje af Ejendommen, som er indgaaet for Tiden fra 1 Januar 1881, dog med Fradrag af de Skatter og Afgifter samt Renter af fornævnte Prioritetsgjæld, der maatte være betalt for Tiden efter respektive 1 Januar 1881 og 11 December 1880, at betale Citanten, hvad der maatte tilkomme denne ifølge det Regnskab, som Indstævnte saaledes vil have at aflægge, samt Resten af den betingede Byttesum med 4000 Kr. og Renter 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 7 Juli 1881 af samtlige de tilkjendte

Beløb. Endelig har han paastaet Indstævnte dømt til at betale Sagens Omkostninger efter Reglerne for beneficerede Sager, derunder Salær til Citantens beskikkede Sagfører, Prokurator Nyegaard. Indstævnte har paastaet sig frifunden og tillagt Sagens Omkostninger skadesløst hos Citanten, idet han har benægtet at have misligholdt Mageskiftekontrakten og derhos gjort gjældende, at det tvertimod er Citanten, der har gjort sig skyldig i saadan Misligholdelse. Det er nu ogsaa in confesso, at der paa den Tid, Kontrakten blev afsluttet, ud over den Prioritetsgjæld til Beløb ialt 11,022 Kr., hvormed Indstævnte ifølge Kontraktens Bestemmelser skulde overtage Ejendommen i Steenvad, paahvilede denne Ejendom en Pantegjæld, for hvilken Citanten ikke -- saaledes som han var pligtig til -- har frigjort den, saa at vedkommende Pantekreditor har gjort Udlæg i Ejendommen og stillet denne til Tvangsauktion. Da Citanten saaledes ikke fra sin Side har præsteret det, han ved Mageskiftekontrakten havde forpligtet sig til, maa han anses uberettiget til at fordrø Kontrakten opfyldt af Indstævnte, og det bliver herefter uforødet at undersøge, om ogsaa denne maatte have misligholdt de ham ifølge Kontrakten paahvilende Forpligtelser. Indstævnte vil saaledes være at frifinde for Citantens Tiltale, hvorhos Citanten findes at burde godtgjøre ham Sagens Omkostninger med 50 Kr. Prokurator Nyegaard, hvis Sagførelse har været lovlig, vil der være at tillægge i Salær 50 Kr., hvilket Salær bliver at udrede af det Offentlige. Statskassens Ret vil være at forbeholde med Hensyn til, at det ikke af den fremlagte bekræftede Gjenpart af Mageskiftekontrakten kan ses, at Originalen er skrevet paa stemplet Papir. Ellers foreligger ingen Stempelovertrædelse under Sagen.

Nr. 285.

Højesteretsagfører Asmussen

contra

Jens Christian Poulsen (Def. Klubien),

der tiltales for Bedrageri og Falsk.

Hjørring Kjøbstads Extrarøts Dom af 10 December 1884: Arrestanton Jens Christian Poulsen bør straffes med Forbedringshusarbejde i 1 Aar samt udrede alle af nærværende Sag lovligt flydende Omkostninger, derunder i Salær til Aktor, Sagfører Henrik Schmidt 12 Kr. og til Defensor, Prokurator

Winther 10 Kr. Saa bør han og i Erstatning til Firmaet Falbe Hansen & Møller i Hjørring betale 57 Kr. 85 Øre. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, samt Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 5 Januar 1885: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokurator Isaacsen og Kancelliraad Møller, betaler Arrestanten 15 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Højesteretssagfører Asmussen og Advokat Klubien 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales Arrestanten Jens Christian Poulsen for Bedrageri og Falsk. Ved Arrestantens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkelig godtgjort, at han for at faa en Overfrakke tilkjøbs paa Kredit, har udfærdiget et Hjørring Mark den 11 Mai 1884 dateret og med Navnet: Gaardmand Karel Holmen underskrevet Dokument med det Indhold, at Underskriveren tillod Niels Chr. Andersen at gaa til Hr. Møller og tage noget Tøj og forpligtede sig til at betale det til førstkommende November, idet han ved Underskriften sigtede til en paa Hjørring Mark boende Gaardmand Carl Holmen, hvis Navn han vulgte i den Tro, at Holmen var bekendt, og at der derfor nok vilde blive indrømmet ham Kredit. Beviset, hvori Holmens Skrift ikke var efterlignet, da Arrestanten ikke kjendte den, foreviste han derpaa i Falbe Hansen & Møllers Kjøbmandshandel i Hjørring og udgav sig for at være den i Beviset omhandlede Niels Chr. Andersen, og i Henhold til Beviset fik

Arrestanten derefter udleveret en Overfrakke, en Hat og et Tørklæde for en Pris af 57 Kr. 85 Øre, som det ikke var hans Hensigt at betale; men da fornævnte Firma i Begyndelsen af November f. A. tilstillede Gaardmand Holmen Regning for Beløbet, anmeldte denne, hvis Navn mod hans Vidende og Vilje var underskrevet paa Dokumentet, Sagen for Politiet. Paa samme Maade er det oplyst, at Arrestanten omtrent 14 Dage efterat han havde faaet det ovennævnte Tøj udleveret, har henvendt sig i Kjøbmand C. M. Nielsens Boutik i Hjørring, for at købe 30 Alen Lærred og 9 Alen Bomuldstøj af Værdi 10 à 11 Kr., som det ikke var hans Hensigt at betale, og i dette Øjemed har forevist et af ham skrevet falsk Bevis, der var underskrevet Hjørring Mark den 25 Mai 1884 Niels Jensen — ved hvilket Navn han ikke sigtede til nogen bestemt Person, ligesom der heller ikke der paa Stedet findes Nogen med dette Navn — og som gik ud paa en Tilladelse for Jens Peter Nielsen og hans Broder til hos Hr. Nielsen at fna noget Tøj, og paa en Forpligtelse for Udstederen til at betale det til forstkommende November. Da Kjøbmand Nielsen imidlertid kom tilstede, før Tøjet blev udleveret, og han, der ikke kjendte nogen af det ommeldte Navn paa Hjørring Mark, vægrede sig ved at sælge ham Tøjet, før Bevisets Udsteder kom tilstede, forlod Arrestanten Butiken, men tilstod iøvrigt kort efter for Kjøbmand Nielsen, der havde fattet Mistanke, at Beviset var falsk, og hvad Arrestantens virkelige Navn var. De hos Firmaet Falbe Hansen og Møller modtagne Gjenstande har Arrestanten senere solgt, og Firmaet har paastaet sig tilkjendt i Erstatning 57 Kr. 85 Øre. For sit ommeldte Forhold vil Arrestanten, der er født i Aaret 1863 og ikke tidligere har været tiltalt eller straffet, være at anse efter Straffelovens §§ 268 og 275 med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Forbedringshusarbejde i 1 Aar, og bemeldte Dom, hvis Bestemmelser om den Firmaet Falbe Hansen og Møller tilkjendte Erstatning om Aktionens Omkostninger billiges, vil saaledes være at stadfæste.

Onsdagen den 11 Februar.

N

Advokat Klubien

contra

Carl Rasmussen og Sofus Andreas Johan Rasmussen
(Def. Asmussen),

der tiltales for Vold imod Politiet.

Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extrarets Dom af 1 Oktober 1884: De Tiltalte, Carl Rasmussen og Sofus Andreas Johan Rasmussen, bør hver især hensættes i Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dag. De bør derhos, En for Begge og Begge for En udrede denne Sags Omkostninger, derunder Salær til Aktor og Defensor, Overretssagførerene Diechmann og Plockross, 10 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 28 November 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Prokuratorerne Tvermoes og Rode, bør de Tiltalte Carl Rasmussen og Sofus Andreas Johan Rasmussen En for Begge og Begge for En udrede 15 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Advokat Klubien og Højesteretssagfører Asmussen 30 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Kjøbenhavns Amts søndre Birks Extraret hertil indankede Sag, hvorunder de Tiltalte Carl Rasmussen og Sofus

Andreas Johan Rasmussen, der ere fødte henholdsvis den 25 Oktober 1832 og den 26 Juni 1864, og som ikke tidligere findes tiltalte eller straffede, tiltales for Vold imod Politiet, ere de med Sagen forbundne Omstændigheder ifølge de af de Tiltalte afgivne Tilstaaelser og de iøvrigt fremkomne Oplysninger følgende: De nævnte tvende Tiltalte og en tredje Person vare Søndagen den 24 August d. A. blevne udviste fra Forlystelsesstedet Alleenberg af Politibetjentene Bentzen og Hansen, fordi de vare noget beskjenkede og til Gene for de Besøgende, og da Politibetjentene, der vare uniformerede, senere samme Dag passerede Allégade, hvor de Tiltalte og den nævnte tredje Person stode, udviste den Sidstnævnte en saadan Opførsel, at han blev anholdt af Politibetjent Hansen. Tiltalte Carl Rasmussen greb da fat i Politibetjent Hansen for at hindre Anholdelsen og blev derfor selv erklæret for anholdt, og begge de Tiltalte angreb derpaa i Forening Politibetjent Hansen, hvem Tiltalte Sofus Rasmussen derhos udskjældte, og triengte ham op imod et Stakit, og medens Tiltalte Carl Rasmussen her holdt Politibetjent Hansen fast, slog Tiltalte Sofus Rasmussen ham med knyttet Haand flere, som det efter de afgivne Forklaringer maa antages, 7 à 8 Slag i Ansigtet, men ved nogle Tililendes Hjælp blev Politibetjenten befriet og de Tiltalte bragt til Politistationen. Ved det første Slag blev Politibetjent Hansen noget forstumlet, og paa Grund af Slagene blev han noget ophovnet i Ansigtet, men dette havde ved hans Møde i Retten, den 27 s. M., allerede fortaget sig; derhos blev hans højre Arm forstuvet, saa at han endnu den nævnte Dag folte Smerte i den, naar han bøjede den, og ingen rigtig Kraft havde i den, men ogsaa dette maa antages at have fortaget sig, saa at det Passerede ikke har efterladt varige Følger for hans Helbred, og han har ikke derved været forhindret fra at udføre sin Tjeneste. De Tiltalte have erklæret, at det ikke var deres Hensigt at tilføje Politibetjenten nogen egentlig Skade, de vare ved den paagjældende Lejlighed noget berusede, men maa dog antages at have været fuldt tilregnelige. For det af de Tiltalte saaledes udviste Forhold, ere de ved den indankede Dom rettelig ansete efter Straffelovens § 100, og da den ved Dommen valgte Straf af Fængsel paa Vand og Brød i 3 Gange 5 Dage for hver af dem, findes passende, og da det ligeledes billiges, at det er paalagt de Tiltalte in solidum at udrede Sagens Omkostninger, vil Underrettsdommen saaledes i det Hele være at stadfæste.

Nr. 278.

Advokat Levinsen

contra

Anders Jensen (Def. Hindenburg),

der tiltales for Tyveri.

Kriminal- og Politirettens Dom af 20 December 1884: Arrestanten Anders Jensen bør straffes med Tugthusarbejde i 3 Aar og betale Aktionens Omkostninger derunder Salær til Aktor og Defensor, Prokuratorerne Bloch og Herforth, 25 Kr. til hver. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Kriminal- og Politirettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokaterne Levinsen og Hindenburg 40 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende mod Arrestanten Anders Jensen for Tyveri anlagte Sag sigtes han for den 14 Oktober dette Aar om Middagen mellem Klokken 12 og 1 fra Gaarden til en under Opførelse værende Bygning i Charlottegade at have tilvendt sig en Øxe, et Stemmejern og en Hammer, hvilke Gjenstande efter samme Dag af Politiet at være afhentede fra et Værelse i bemeldte Bygning have været tilstede under Sagens Undersøgelse her ved Retten. Væver Jens Peter Madsen har i saa Henseende edelig forklaret, at han, der bor omtrent ligeoverfor bemeldte Bygning, ved den nævnte Tid saa Arrestanten med en Sæk paa Nakken gaa ind i denne Bygning og strax derefter komme ud fra samme, stadig med Sækken over Nakken, men nu havende i Haanden en Øxe ganske lig den i Retten tilstedeværende. Da Madsen vidste, at de i Bygningen beskæftigede Haandværkere paa den Tid holdt Middag, og han ansaa det for sandsynligt, at Arrestanten havde benyttet sig heraf til at stjæle Øxen, som han saa ham putte i

Sækken ude paa Gaden, gik han over i Bygningen, hvor han fik fat i de tvende nedennævnte Malersvende, som, efterat han havde meddelt disse det Passerede, satte efter Arrestanten, der var gaaet op ad Jagtvejen til, og lidt efter bragte ham tilligemed Sækken tilbage til Bygningen. Arrestanten erklærede da, at han vilde sætte Øxen paa det Sted, hvor han havde taget den, ligesom han, da Tyveriet blev ham foreholdt, søgte at undskyldte sig med, at han havde drukket noget Brændevin. Da Tømreren, hvem Øxen antoges at tilhøre, ikke i Øjeblikket var tilstede, tog Malerne Arrestanten med sig ind i Bygningen. Overensstemmende hermed have Malersvendene Niels Albert Olsen og Carl Peter Emil Sabinsky ligeledes edelig forklaret, at, da de, der havde Arbejde i bemeldte Bygning, Klokkeren lidt over 12 holdt Middag, kom Madsen over til dem, og meddelte dem, at han havde set en fremmed Person være inde i Bygningen og komme ud derfra med en Øxe, som han formentlig havde tilvendt sig der. Olsen, som 10 Minutter i Forvejen havde benyttet en Tømrersvend Løffland tilhørende Øxe og sat denne fra sig i Ejendommens Gaard, tænkte sig strax, at det var denne Øxe, der var stjaalen, og da han ved at se efter i Gaarden havde forvissat sig om, at Øxen var borte, satte de begge efter den paagjældende Person, der efter Madsens Udsagn var gaaet op ad Jagtvejen til. Paa denne Vej antraf de ogsaa Arrestanten, bærende paa en Sæk, i hvilken de ved Eftersyn blandt Andet fandt en Øxe, et Stenmejern og en Hammer, hvilke Gjenstande de begge have gjenkjendt i de i Retten tilstedeværende, og de tog ham nu tilbage med sig til den omtalte Bygning. Af de Yttringer han brugte, da de foreholdt ham, at han havde stjaalet de omhandlede Gjenstande, fremgik det paa en fuldkommen utvetydig Maade, at han erkjendte at have stjaalet Tingene i Bygningen, ligesom han selv tilbød at sætte Øxen ind i Gaarden, hvor han havde taget den. De tog ham imidlertid ind med i det Rum i Bygningen, hvor de selv holdt deres Middag, og hvor han lagde sig ned med Sækken ved sin Side, og herfra blev han kort efter afhentet af Politiet. Politibetjent Nr. 201, Petersen, som var den Betjent, der afhentede Arrestanten, har frødeles ligeledes edelig forklaret, at da han kom tilstede i den ommeldte Bygning, fandt han Arrestanten liggende i et Værelse i Stueetagen umiddelbart ved Siden af en Sæk, der indeholdt de ommeldte i Retten tilstedeværende Værktøjs-gjenstande. Om disse Gjenstande har dernæst Tømrersvend Emil Otto Ludvig Løffland edelig forklaret, at de ere hans Ejendom og ham frakommen mod hans Vidende og Vilje fra bemeldte Gaard, hvor de kort før Arrestantens Paagribelse vare henlagte, medens han og de andre Arbejdere i Ejendommen holdt Middag, og overensstemmende hermed har fornævnte Malersvend Olsen edelig forklaret, at han

gjenkjenner den i Retten tilstodeværende Øxe som tilhørende Løffland og som den, han bemeldte Dag, efter selv at have brugt den, hensatte i Gaarden, ligesom han har gjenkjendt Stemmenjernet og Hammeren som Ting, der da laa paa det Sted, hvor han satte Øxen, hvorhos Tømrersvend Frederik Ludvig Bloch ligeledes edelig har forklaret, at han i samtlige 3 Gjenstande gjenkjenner Værktøj, der tilhører Løffland. Arrestanten har under Sagen forklaret, at han, der den omhandlede Dag vil have været i en stærk beruset Tilstand, ikke mindes noget af, hvad der ved den omhandlede Lejlighed er foregaaet, og navnlig ikke ved af, at han har tilvendt sig de omhandlede Gjenstande eller overhovedet har været i Besiddelse af dem, men til dette Anbringende findes der ikke at kunne tages noget Hensyn, eftersom Arrestanten efter samtlige i Sagen foreliggende Oplysninger ikke kan antages at have været i højere Grad beruset, end at han jo var fuldkommen tilregnelig. Efter alt det saaledes Foreliggende, findes det at være tilstrækkelig godtgjort, at Arrestanten paa den ommeldte Tid har fra Gaarden til den nævnte Ejendom, hvortil Adgangen var uhindret, stjaalet de omhandlede Gjenstande, der ere vurderede til ialt 6 Kr., og Arrestanten, der er født 1 Marts 1842, og som har været anset blandt Andet ifølge Rettens Domme af 9 Januar 1875, 26 Mai 1877 og 15 December 1877 efter Straffelovens § 228 med Fængsel paa Vand og Brød i 2 Gange 5 Dage, efter dens § 230 1ste Led med lige Fængsel i 4 Gange 5 Dage og efter dens § 231 1ste Led med Forbedringshusarbejde i 8 Maaneder samt ifølge Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 11 Juli 1879 efter Straffelovens § 232 1ste Led med lige Arbejde i 18 Maaneder og senest ifølge nærværende Rets Dom af 4 April 1882 efter Straffelovens § 232 for 5te Gang begaaet simpelt Tyveri med Tugthusarbejde i 2 Aar — vil derfor nu være at anse efter sidstnævnte Lovbestemmelse for 6te Gang begaaet simpelt Tyveri efter Omstændighederne med Tugthusarbejde i 3 Aar.

Torsdagen den 12 Februar.

Nr. 26. Gaardejer **Peder Pedersen** (Buntzen efter Ordre)

contra

Møllejer **Peder Hansen Ulf** eller **Ulv** (Klubien),

betr. Spørgsm. om Annullation af en Skjønforretning.

Viborg Landsoverrets Dom af 31 Juli 1882: Den under 28 Januar f. A. passerede Afhjemling af Skjønforretningen af 14 Decemher 1880 bør ufejerlig at være, hvorhos Sagen hjemvises til ny Foretagelse ved Underretten, efterat den er sat i samme Stand, hvori den befandt sig ved Optagelsen til Kjendelse eller Dom den 14 Januar f. A., hvorefter Underdommeren vil have at paalægge de udmeldte Skjønsmænd, Sognefoged Søren Hansen og Gaardejer Otto inden en passende Frist og under en daglig Mulkt at omgjøre den af dem afholdte Forretning saaledes, at der ikkun tillægges Indstævnte, Gaardejer Peder Pedersen Erstatning for Forringelse af den ene ovenomhandlede Ko og for sammes Afsavn -- derunder indbefattet den derved bevirkede Forringelse af Indstævntes Ejendom -- og saaledes, at der ved Ansættelsen af Erstatningen for dens Afsavn ikkun tages Hensyn til den Nettoindtægt, der i det paagjældende Tidsrum kunde have af Koen som Bestanddel af Ejendommens Besætning, og til den Forringelse, som Ejendommen skjønnes at have lidt ved i den omspurgte Tid at være berøvet en Ko af dens Besætning. Processens Omkostninger for Overretten ophæves. Der tillægges Indstævnte Pedersens her for Retten beskikkede Sagfører, Prokurator Isaacsen, i Salær 60 Kr., som udredes af det Offentlige.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at der efter den skete Indstævning til Højesteret ikke er Spørgsmaal om at prøve den indankede Dom, forsaavidt den ikke har taget Indstævnte Ulfs Paastand til Følge, og i Henhold til de i den øvrige Del af Dommen anførte Grunde vil denne efter Indstævntes Paastand være at stadfæste.

Processens Omkostninger for Højesteret findes Citanten Pedersen at burde tilsvare Indstævnte med 200 Kroner. Det Citantens befalede Sagfører for Højesteret tilkommende Salær bliver at udrede af det Offentlige.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Højesteret betaler Citanten Peder Pedersen til Indstævnte Peder Hansen Ulf med 200 Kroner. Saa betaler Citanten og til Justitskassen 2 Kroner. Etatraad Buntzen tillægges i Salarium for Højesteret 150 Kroner, der udredes af det Offentlige.

Den indankede Doms Præmisses ere saalydende: Efterat Indstævnte, Gaardejer Peder Pedersen af Daldauer ved Nørvang-Tørrild Horreders Dom af 9 Juli 1875 var bleven tilpligtet mod Udlevering af et Vandboringsapparat, som efter Anbringende af Citanten, Møllejær Peder Hansen Ulf eller Ulv af Knabberup var solgt ham af Sidstnævnte, at betale denne 200 Kr. med Renter, og Citanten derefter under 9 August s. A. for sit Tilgodehavende efter Dommen havde erholdt Udlæg i 8 Indstævnte tilhørende Køer, samt under 23 s. M. foranstaltet de 7 af disse solgte ved Auktion, hvorved de udbragtes til 445 Kr. foruden Omkostninger, 55 Kr. 63 Øre, indankede Indstævnte saavel Dommen som Udlægs- og Auktionsforretningen for højere Ret, og ved Højesteretsdom af 19 Februar 1880 bleve bemeldte Forretninger ophævede og Indstævnte frifunden for Citantens Tiltale samt Auktionskjøberne tilpligtede at tilbagelevere de af dem købte Køer, hvorhos Citanten blev dømt til at betale Indstævnte et saadant Beløb, hvortil uvillige, inden Rotton udmeldte Mænd ansatte det Tab, som maatte være tilføjet Indstævnte, dels ved den mulige Forringelse af de ved den ovennævnte Trangsauktion bortsolgte 7 Køer, dels ved disses Afsavn, hvorunder der ifølge Dommens Præmisses ligeledes skulde indbefattes den derved bevirkede Forringelse af Indstævntes Ejendom. I Henhold til denne Dom begjærede derefter Indstævnte 2de kyndige og uvillige Mænd af Retten udmeldte til ved Skjøn at fastsætte den ommeldte, ham tilkommende Erstatning, og efterat Skjønssagen saaledes var inkamineret og Parterne havde vexlet forskjellige Indlæg angaaende de Momenter, der efter deres Mening burde være bestemmende ved Erstatningens Fastsættelse, i hvilken Henseende Citanten navnlig gjorde gjældende, at ialfald de 6 Køer ikke havde været borte fra Indstævntes Ejendom siden Auktionen den 23 August 1875, saa at ingen Erstatning for Forringelse

og Afsavn ialfald for disses Vedkommende kunde tilkjendes Indstævnte, medens denne under Paaberaabelse af, at benældte Køer ikke vare kjøbt til ham, men ikkun af Kjøberne laante ham for en Tid af Medlidenhed, og at han i Juni 1877 kjøbte dem tilbage for en Pris, der tildels var højere end Auktionsprisen, bestrod, at denne Omstændighed kunde formindske Citantens Ansvar for Auktionen, blev under 19 November 1880 Sognefoged Søren Hansen af Balle og Gaardejer Otto af Trollerup udmeldte af Retten til at afgive Skjon over og ansatte Størrelsen af den Indstævnte efter Højesteretsdommen tilkommende Erstatning, og ved den af dem den 14 December næstefter afholdte Forretning blev Erstatningen ansat til ialt 6072 Kr. Heraf angik 175 Kr. Forringelse af de ved Auktionen bortsolgte 7 Køer, af hvilke der imidlertid under Forretningen kun fremstilledes 4, idet Kjøberne af 2 af Køerne opgaves at have affundet sig med Indstævnte, og Kjøberen af den 7de Ko, Niels Nielsen, ikke mødte, og hedder det i Forretningen til Begrundelse af fornævnte Ansættelse, at Køerne, hvis Tilstand ved Forauktioneringen iøvrigt var Skjonsmændene ubekjendt, nu vare blevno $5\frac{1}{3}$ Aar ældre, og at et saadant Tillæg til Alderen i Handels- og Brugsværdi mindst maatte andrage en Forringelse af 25 Kr. pr. Stk., hvad Godtgjørelsen for Køernes Afsavn angaar, blev denne for $5\frac{1}{3}$ Aar vurderet til 3397 Kr., idet en Kos Mælkeudbytte paa Ejendommen, hvor der avledes rigeligt Høfoder, ansloges til 700 Kander aarlig, og Middolprisen i de forløbne Aar beregnedes til 13 Øre pr. Kande, hvorhos det om denne Del af Skjønnen hedder, at det efter Mændenes Opfattelse ikke kunde være Højesteretsdommens Mening, at den Hjælp, der af Medlidenhed mod Indstævnte var ydet ham ved at overlade ham de 6 kjøbte Køer til Laans, og senere ved at støtte ham med en sammenskudt Kapital til at købe Køerne tilbage, skulde komme Citanten tilgode ved at formindske hans Ansvar for Auktionens Foretagelse; endelig blev Erstatningen for Ejendommens Forringelse ansat til 2500 Kr, hvilket Beløb skjønnedes at være nødvendigt til at bringe Ejendommen, hvis tidligere Beskaffenhed iøvrigt ligeledes var Mændene ubekjendt, men som dog bar Præget af tidligere at have været i en hel anden Kultur- og Driftstilstand end ved Skjønnets Foretagelse, tilbage i en saadan Tilstand, at der igjen kunde holdes paa samme en tilsvarende Besætning til den, der fandtes i August 1875, nemlig 2 Heste, 8 Køer, 2 store Stude og noget Ungkvæg. Da Skjonsmændene mødte i Retten for at afhjæmle deres Forretning, begjærte Citanten Anstand for at gjøre sig bekjendt med samme og fremsætte yderligere Spørgsmaal til Mændene samt for at motivere en Begjæring dels om Forretningens Foretagelse paany efter en i Overensstemmelse med Proceduren specificeret nærmere Instrux af Retten, dels om Overskjon, hvorhos han i Anledning af en af Indstævnte fremsat Protest

mod den begjærte Anstand. undtagen forsaauidt det var Citantens Mening at begjære Overskjon, bemærkede, at det selvfølgelig var hans Mening at begjære Overskjon og nærmere at motivere den, men at han tillige forbeholdt sin Ret i de andre paapegede Retninger, og da Indstævnte meddelte Samtykke til Anstanden for at begjære Overskjonsmænd udmeldte med Bemærkning, at han opfattede Citantens Tilførsel som gaende ud herpaa, blev Anstanden, uden at Citanten yttrede sig yderligere, bevilget, hvorefter Citanten i et Indlæg, næst at protestere mod Afhjemlingen af Forretningen, som ikke skulde være nogen Udførelse af det Mændene efter Højesteretsdommen paa hvilende Hverv, og næst at forbeholde sig Ret til senere at stille Spørgsmaal til dem, paaastod Mændene under Tvangsmulkt paaagte at omgjøre Forretningen, saaledes at der ikkun tillagdes Indstævnte Erstatning for Afsavn — derunder den derved bevirkede Forringelse af Ejendommen — af den ene fra samme efter Auktionen bortførte Ko, ligesom han forbeholdt sig Ret til Overskjon. Ved Rettens Kjendelse af 21 Januar f. A. blev denne Paaastand, mod hvilken Indstævnte havde nedlagt Protest, forkastet, og efterat det ved Rettens samme Dag afsagte Kjendelse var nægtet Citanten at faa fornævnte Kjendelse beskrevet til Appel, og saadan Beskrivelse umiddelbart derefter ligeledes nægtedes, forsaauidt den anden Kjendelse angik, med Hensyn til hvilken Citanten erklærede Appel for Rettens Fornægtelse, blev Forretningen den 28 Januar afhjemlet. Citanten har derefter indbragt Sagen her for Retten, hvor han principaliter har paaastaaet den under 19 November 1880 passerede Udmeldelse og det senere i Sagen Passerede kjendt uefterrettelig og Sagen hjemvist til ny Behandling og Udmeldelse af nye Skjonsmænd; subsidiært har han paaastaaet den førstnævnte af de den 21 Januar f. A. afsagte Kjendelser og det senere Passerede kjendt uefterrettelig og Sagen hjemvist til ny Behandling og Paaastand efter at være sat i den Stand, hvori den befandt sig efter Optagelsen, hvorefter Underdommeren vil have at paalægge Skjonsmændene under Dagsmulkt og inden en passende Frist at omgjøre deres Forretning i Overensstemmelse med den af Citanten i 1ste Instants nedlagte Paaastand med Hensyn til Omraadet og Omfanget af deres Skjon, dog saaledes, at der yderligere vilde være at tage Hensyn til, at der efter Skjonsagens Afslutning var truffet mindeligt Arrangement mellem Indstævnte og Kjoberen af den 7de Ko om Erstatningen for denne og dens Forringelse, og efter en dem meddelt Instrux, eller det efter Kjendelsen Passerede kjendt uefterretteligt, og selve Kjendelsen underkjendt og forandret i Overensstemmelse med Citantens ovennævnte Paaastande med den af det fornævnte mindelige Arrangement flydende Forandring; mest subsidiært har han endelig paaastaaet Skjonsmændenes Admittering den 28. Januar f. A. til at afhjemle Forretningen kjendt uefterrettelig

med eller uden Hjemvisning af Sagen for i dette Tilfælde at kunne forelægge Skjønsmændene Spørgsmaal forinden Afhjemlingen. Indstævnte Peder Pedersen har principaliter paastaet Sagen afvist, hvortil der imidlertid ikke findes Foje, og subsidiært har han paastaet Skjønforretningen tilligemed de paaankede Kjendelser stadfæstede. Skjønsmændene, der ligeledes have været indstævned, dels for Navns Nævnelser Skyld, dels for at varetage deres mulige Turv under Sagen, have ikke givet Møde her for Retten. Foreløbig bemærkes, at forsaavidt Indstævnte har forment, at Citanten i Henhold til det, der efter det Ovenanførte passerede i Retten den Dag, da Skjønsmændene første Gang mødte for at afhjemle deres Forretning, skulde have fortabt sin Ret til at faa Forretningen omgjort, eller til at forelægge Mændene Spørgsmaal, kan der ikke gives ham Medhold deri, eftersom Citanten ved den nævnte Løjlighed gjentagne Gange forbeholdt sin Ret i sau Henseende og paaberaabte sig samme som Begrundelse for sin Begjæring om Anstand i Sagen. Hvad dernæst angaar de af Citanten her for Retten nedlagte Paastande, da maa hans principale Paastand om at faa Sagen hjemvist til Udmeldelse af nye Skjønsmænd anses ubefojet, idet han efter foregaaende Indvarsling selv var tilstede ved Skjønsmændenes Udmeldelse uden at fremsætte nogen Indsigelse derimod, og idet hans Anbringende om, at de ved deres Forretning skulde have vist sig inhabile til Udførelsen af deres Hverv, mangler tilstrækkelig Grund. Derimod findes Skjønforretningen at lide af saadanne Fejl, at den efter Citantens Paastand vil være at omgjøre. Det fremgaar nemlig af Indstævntes Procedure under Skjønssagen og af et efter Citantens Foranstaltning optaget ved Forretningen fromlagt Thingsvidne, at de 6 af de ved Auktionen bortsolgte Køer ikke siden denne have været borte fra Indstævntes Ejendom Matr.-Nr. 4 a af Duldauer, men at de, efter først at have været udlaante ham indtil videre af Køberne, bleve den 2 Juli 1877, altsaa for den pangjældende Sag blev indanket for Højesteret, købte tilbage af Indstævnte, der saaledes ikke har haft noget Afsavn af Køerne; men herefter skjønnes der ikke efter Højesteretsdommens Ordlydende at tilkomme Indstævnte nogen Erstatning for bemeldte 6 Køers Vedkommende, hverken i Henseende til Forringelse eller Afsavn, idet bemeldte Dom Fastsættelse af Erstatningen i begge Henseender maa anses betinget af, at Køerne — hvad der efter Indstævntes Procedure, navnlig hans Paastande for Overretten og Højesteret om Køernes Tilbagelevering af de pangjældende Købere maatte antages at være Tilfældet — ved Auktionen være gnaede ud af Indstævntes Besiddelse, og denne maa derfor ialfald tilskrive sig selv, at han ikke vil kunne erholde Erstatning for det mulige Tab, der, efter hvad han har gjort gjældende, maatte være paaforte ham ved i ca. 2 Aar at være unddraget Retten til at disponere over og

omsætte Kærne og ved at maatte købe Kærne tilbage, uden at det herimod kan komme i Betragtning, hvad Skjønsmændene have fremhævet om, at den Indstævnte af Medlidighed ydede Hjælp ikke kunde antages at skulle komme Citanten til Gode. Med Hensyn til den 7de Ko, for hvilken der derfor alene vil være at tillægge Indstævnte Erstatning, og som, efter hvad der under Sagen er oplyst, ikke af Kjøboren kunde tilbagesendes, hvorimod han har godtgjort Indstævnte dens Værdi med 120 Kr., har Citanten vel villet gjøre gjældende, at dette Pengebeleb skulde være en Fyldestgjørelse af dens Værdi i uforringet Stand, saa at der ikke kunde paalægges Citanten noget Ansvar til at erstatte dens mulige Forringelse; men Rigtigheden heraf er benægtet af Indstævnte og ikke godtgjort af Citanten, hvorhos det i ethvert Fald ikke af denne, efter Forretningens Afholdelse fremdragne Grund vilde kunne paalægges Mændene at omgjøre deres Forretning. Heller ikke findes der at kunne gives Citanten Medhold i, at Skjønsmændene skulde være udelukkede fra at afgive Skjøn over den Indstævnte efter Højesteretsdommen tilkommende Erstatning for Forringelse og Afsavn, fordi de ikke have kjendt Koen eller Ejendommen paa den Tid, Auktionen afholdtes, idet, hvad Koen Forringelse angaar, deres Afgjørelse af, at Tillæget i Alder af $5\frac{1}{3}$ Aar maa medføre en Forringelse i Værdi af 25 Kr., ikkun vil kunne omstødes ved Overskjøn, og Mændene efter det ommeldte Skjønsthema ikke kunne være udelukkede fra at ansætte Erstatningen for Afsavn og Forringelse af Ejendommen for den ene Koes Vedkommende efter et almindeligt Skjøn over, hvilket Tab Ejeren af den paagjældende Ejendom maa antages at have lidt ved i den omspurgte Tid at være berøvet en Ko af sin Besætning, hvorved ogsaa bemærkes, at det efter det Foreliggende ikke kan tilregnes Indstævnte, at Koen ikke ved Skjønforretningens Afholdelse har været bragt tilstede. Derimod maa der gives Citanten Medhold i, at det ikke er Bruttoværdien, men Nettoindtægten af Koen for den paagjældende Ejendom, som vil være at tillægge Indstævnte i Erstatning, og i saa Henseende vil Forretningen derfor ogsaa være at omgjøre, ligesom Erstatningen med Hensyn til Ejendommens Forringelse, der i Skjønforretningen var opgjort under Et efter Ejendommens nuværende Tilstand, sammenholdt med dens tidligere, i hvilken en større Besætning kunde holdes paa den, ogsaa vil være at forandre efter den Forringelse, Ejendommen skjønnes at have lidt ved at berøves en Ko af dens Besætning i det omhandlede Tidsrum. Efter det Anførte vil Afhjømlingen af Skjønforretningen være at kjende uøfterrettelig og Sagen efter Citantens Paastand være at hjemvise til ny Foretagelse ved Underretten, efterat den er sat i samme Stand, hvori den befandt sig ved Optagelsen til Kjendelse eller Dom den 14 Januar f. A., hvorefter Underdommeren vil have at paalægge Skjønsmændene inden

en passende Frist og under en daglig Mulkt at omgjøre den af dem afholdte Forretning i Overensstemmelse med det Ovenanførte. Processens Omkostninger for Overretten findes efter Omstændighederne at burde ophæves, og der vil være at tillægge Indstævnte Pedersens befalede Sagfører her for Retten i Salær 60 Kr., der blive at udrede at det Offentlige. Under den befalede Sagførelse for Overretten har intet Ophold, der vil bevirke Ansvar, fundet Sted, og med Hensyn til de under Sagen fremlagte Dokumenter ses ingen Stempelovertrædelse at være begaaet.

Fredagen den 13 Februar.

Nr. 289.

Advokat Klubien

contra

Ernest Farrell (Def. Buntzen),

der tiltales for Tyveri.

Frederiksteds kriminelle Extrarets Dom af 31 Oktober 1884: Arrestanten Ernest Farrell bør at hensættes til Forbedringshusarbejde i 18 Maaneder samt udrede de af Aktionens lovlig flydende Omkostninger. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Den vestindiske Landsoverrets Dom af 24 November 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. At efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde

kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande. I Salarium for Højesteret betaler Tiltalte til Advokat Klubien og Etatsraad Buntzen 8 vestindiske Daler til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under nærværende fra Frederiksteds Bything hertil indankede Sag er det ved egen Tilstaaelse, og hvad der iøvrigt er fremkommet, tilstrækkeligt oplyst, at Arrestanten Ernest Farrell af Plantagen Little la Grange, der er aktioneret for Tyveri, den 21 September d. A. indfandt sig hos et i Frederiksted boende Fruentimmer, Cathrine Roberts, hvem han anmodede om Noget at spise, hvad hun ogsaa skaffede ham; da han ved denne Lejlighed saa et i Værelset værende Barn med en Sølvtheske, tog han den fra Barnet og anmodede derpaa i Løbet af Eftermiddagen en Person ved Navn James Lawrence om at sælge den, men Lawrence, som antog, at Skeen var stjaalen, afleverede den til Politiet, hvilket foranledigede Arrestantens Anholdelse. Arrestanten har angivet, at han ved den paagjældende Lejlighed havde været noget beskjenket; men da han har været istand til nøjagtigt at erindre og afgive Forklaring om det Forefaldne, kan han ikke anses for at have været i en utilregnelig Tilstand. Sølvskæen der er vurderet til D. 1,50, er tilbageleveret Cathrine Roberts, der har frasaldet Paastand paa Erstatning for Afsavnet af den. Arrestanten, der er født i Christiansted d. 7 Juli 1864 og altsaa er over kriminel Lavalder, har tidligere ifølge Politiretsdomme i Aarene 1880, 1881 og 1882 været straffet 6 Gange for Tyveri, første Gang med 12 Slag Ris og de 5 Gange med 12 Rottingslag hver Gang, hvorhos han ifølge Christiansteds Extraretsdom af 20 Mui 1882 har været straffet med 2 Aars Forbedringshusarbejde for Indbrudstyveri i Henhold til Frd. 11 April 1840 § 12 Mb. 1; han vil nu i Henhold til den nævnte Forordnings § 13, jfr. Anordning 6 Januar 1852 § Nr. 3, være at domme som for 2den Gang begaaet Tyveri, og findes Straffen ved Underretsdommen passende ansat til Forbedringshusarbejde i 18 Maaned.

Nr. 24. Underretssagfører **F. W. L. Jespersen**

contra

Overretsassessor **Th. Hindenburg** og
Politidirektor **Crone** paa det Offentlige Vegne,

betr. en Fængslingskjendelse m. v.

Kriminal- og Politirettens 2det Kriminelkammers
Fængslingskjendelse af 25 Juni 1881: Da det fandtes

nødvendigt, at afskjære Anholdte, der under nærværende Sag sigtes for Bedrageri og Falsk, fra Samkvem med Andre til Skade for Oplysningen af Sagens uopklarede Punkter, decreteredes Arrest paa hans Person, hvilket blev ham betydet.

Højesterets Dom.

I Henhold til den Paastand, Citanten under Henvisning til Udfaldet af den mod ham anlagte, ved Højesteretsdom af 29 f. M. paakjendte Justitssag har nedlagt for Højesteret under nærværende Sag, bliver denne at hæve.

Citanten findes at maatte tilpligtes at betale de Indstævntes befalede Sagfører, Advokat Hindenburg, Salær for hans Møde ved Højesteret, hvorimod der ikke under nærværende Sag vil kunne tages nogen Bestemmelse om det Salær, der maatte tilkomme den nævnte Advokat for de Møder, han som beskikket Sagfører for den ene af de Indstævnte ifølge særskilt Ordre har havt under en Thingsvidnesag, der endnu ikke er sluttet.

Thi kjendes for Ret:

Denne Sag hæves. I Salarium for Højesteret betaler Citanten til Advokat Hindenburg 20 Kroner.

Mandagen den 16 Februar.

Nr. 217. Højesteretssagfører Bagger

contra

Christen Sørensen og **Hustru Ellen Marie Andersen**
(Def. Levinsen),

der tiltales for Bedrageri.

Dronninglund Herreds Extrarets Dom af 6 Juni 1884: De Tiltalte, tidligere Bestyrere af Dronninglund Fattiggaard, Christen Sørensen og Hustru Ellen Marie Andersen, bør hensættes i Fængsel paa Vand og Brød henholdsvis i 4 Gange

5 Dage og 2 Gange 5 Dage, hvorhos Førstnævnte til Dronninglund Sogns Kommunekasse bør udrede en Erstatning af 250 Kr.; saa bør og begge de Tiltalte in solidum udrede alle af denne Sag flydende Omkostninger, derunder Salær til Aktor, Prokurator Kjelgaard 15 Kr. og til Defensor, Sagfører Kristiansen 12 Kr. Den idømte Erstatning at udredes inden 15 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og Dommen i det Hele at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Viborg Landsoverrets Dom af 11 August 1884: Underretsdommen bør ved Magt at stande. I Salær til Aktor og Defensor for Overretten, Justitsraad Neckelmann og Prokurator Isaacsen, betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En 20 Kr. til hver. Den idømte Erstatning udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse, og iøvrigt at efterkommes under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

I Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde og under Hensyn til de Højesteret forelagte nye Oplysninger vil Dommen være at stadfæste saaledes, at Straffetiden forkortes for Tiltalte Sørensen til 3 Gange 5 Dage og for hans Hustru til 5 Dage.

Thi kjendes for Ret:

Landsoverrettens Dom bør ved Magt at stande, dog at Straffetiden bestemmes for Christen Sørensen til tre Gange fem Dage og for Ellen Marie Andersen til fem Dage. I Salarium for Højesteret betale de Tiltalte En for Begge og Begge for En til Højesteretsagfører Bagger og Advokat Levinssen 60 Kroner til hver.

I den indankede Doms Præmisser hedder det: Under denne Sag tiltales forhenværende Bestyrer af Dronninglund Fattiggaard Christen Sørensen og hans Hustru Ellen Marie Andersen for Bedrageri. Ved Tiltalte Christen Sorensens egen Tilståelse og Sagens øvrige Oplysninger maa det anses tilstrækkeligt godtgjort, at han, der i omtrent 11 Aar indtil afvigte Fornær har været Bestyrer af den ovennævnte Fattiggaard, har i en længere Aar-

række benyttet den Lejlighed, som denne Stilling gav ham, til paa forskjellig Maade at besvige Kommunens Kasse, navnlig ved til egen Brug at anvende Penge, som han opbevarer for Fattiggaarden samt benytte dennes Arbejdskraft, og vel er det ikke lykkedes at faa dette ulovlige Forhold fuldstændig belyst i dets Enkeltheder og hele Omfang, men Tiltalte har dog særlig vedgaaet at have gjort sig skyldig i følgende Misligheder. I Tidsrummet fra Midten af September 1878 til Udgangen af Juni f. A. har han til en Kjøbmand i Nørresundby i mange forskjellige Gange solgt for 103 Kr. Rug og for 111 Kr. 36 Øre Smør og Æg og beholdt Pengene uden at føre dem til Indtægt i sit Regnskab, skjøndt det Solgte tilhørte Fattiggaarden, ligesom han en Dag i afvigte Efteraar, da han og Medtiltalte kjørte til et Marked i Brønderslev, medtog et større Stykke Smør, der tilhørte Fattiggaarden, men hvis Vægt og Værdi ikke har kunnet nærmere oplyses, og lod sin Hustru sælge det til deres egen Fordel til en Kjøbmand sammesteds. Endvidere har Tiltalte undladt at føre til Indtægt for Fattiggaarden, paa hvilken der i Aarene 1882 og 1883 blev holdt en Tyr. de Springpenge, der bleve tjente ved denne og oppebaarne af ham, og som maa antages i det sidstnævnte Aar at have udgjort henved 50 Kr., medens det i 1882 efter Tiltaltes Anbringende udgjorde langt mindre, samt ladet en Væverpige, der siden Efteraaret 1882 jevnlig havde Arbejde paa og for Fattiggaarden, anvende, som det maa antages, en ikke ringe Del af sin Tid til at væve Tøjer til ham selv og hans Familie og desuagtet givet hende Kosten paa Fattiggaardens Regning, og fort hendes fulde Dagløn, 33 Øre, til Udgift for Kommunen, ligesom han ogsaa har ladet de Haandværkere, der i hans Hjem have arbejdet for ham og hans Familie, faa Kosten for Kommunens Regning. Tiltalte har derhos vedgaaet, at han, uden herfor at godskrive Kommunen Noget, har ladet Lemmer paa Fattiggaarden karte og spinde, i alt Fald en Del af den Uld og Hør, som han Tid efter anden anskaffede til sig selv og sin Familie, samt undertiden udføre andet Arbejde for sig, hvortil han i et enkelt Tilfælde har ladet vedkommende Fattiglem benytte to Fattiggaarden tilhørende Stykker Favnestræ, som bleve forarbejdede til en Garnvinde og et Strante-træ, men iøvrigt maa antages kun at have været af ringe Værdi, og endelig har Tiltalte, da et kvindeligt Fattiglem, der ved sin Indlæggelse paa Fattiggaarden havde medbragt noget farvet Tvist, kort efter afgik ved Døden, undladt at føre dette til Indtægt for Kommunen og derimod ladet væve Toj deraf til sit eget Brug. Paa samme Maade maa det for Tiltalte Ellen Marie Andersens Vedkommende anses godtgjort, at hun, der var sin Mand behjælpelig med Fattiggaardens Bestyrelse og Drift og blandt Andet forestod Mejeriet sammesteds, har efter Aftale med ham om, at de til deres egen Fordel skulde sælge af Gaardens Smør

og Æg, indpakket og leveret ham Alt, hvad han, som meldt, heraf har solgt, ligesom hun maa antages enkelte Gange at have deltaget i selve Salget og, som meldt, alene besørget Salget af det sidste Efteraar til Brønderslev medbragte Smor, hvorhos hun ligeledes har vedgaaet at have været delagtig med sin Mand i den stedfundne BESPISNING for Fattiggaardens Regning af den ovennævnte Væverpige og de andre Haandværkere, der have arbejdet for dem paa Fattiggaarden. Endelig har denne Tiltalte vedgaaet, at hun til en Mand, der havde 8 Andæg udrugede for Tiltalte og skulde have de 4 af Ællingerne, men havde ladet Tiltalte beholde dem alle 8 -- hvilke derefter, med Undtagelse af 2, der endnu fandtes paa Fattiggaarden, vare blevne anvendte i den sammesteds for Kommunens Regning førte Husholdning — har givet et lille Stykke Flæsk og et lille Stykke Pølse, der tilhørte Fattiggaarden, men efter hendes Anbringende ikke engang havde en Værdi tilsammen af 50 Øre. Efter begge de Tiltaltes Forklaringer have de iøvrigt anvendt de Penge, som de efter det Ovenanførte havde tilvendt sig, til Indkjøb af saadanne Forbrugs-gjenstande — navnlig Brændevin, Kaffe og Tobak — som det var dem forbudt at føre Kommunen til Udgift, og benyttet disse Gjenstande til dermed at beværte Gaardens Tjenestefolk samt Haandværkere og Andre, der kom paa Gaarden, saavelsof Fattiglemmerne, naar disse brugtes til Gaardens Arbejde, ligesom Tiltalte Sorensen ogsaa vil have brugt af disse Penge til Drikkepenge paa Rejsen i Fattiggaardens Anliggender, og hvad særlig angaar de ved Tyren fortjente Penge, har Tiltalte Sorensen udsagt, at han har anvendt omtrent 47 Kr. heraf til en Hovedreparation af en af ham paa egen Haand til Fattiggaarden anskaffet Hestegang, og Resten paa den ovennævnte Maade. Tiltalte Sorensen har derhos endvidere anbragt, at Sogneraadet efter hans Overbevisning Intet havde havt imod, at de Haandværkere, der arbejdede for ham, fik Kosten paa Fattiggaarden, hvilket Sogneraadets Formand ogsaa har bekræftet, idet han har forklaret, at dersom Tiltalte havde forlangt Tilladelse hertil, vilde saadant utvivlsomt ikke være blevet ham nægtet, og endelig har Tiltalte udsagt, at han ikke havde taget i Betænkning at bruge de to ovennævnte Favnestykker til Forarbejdelsen af Garnvinden og Stræntetræet, da han ofte havde anvendt egne Materialier til Fordel for Fattiggaarden, samt at han ikke har anset det som nogen Uærlighed at lade Fattiglemmerne arbejde for sig. Sogneraadet for Dronninglund Sogn har anslaaet det Tab, som er paaført Kommunen ved de Tiltaltes svigagtige Forhold, til ialt 424 Kr. 36 Øre og paastaaet sig dette Beløb efter Fradrag af, hvad der bevislig maatte være medgaaet til Reparationer af den ommeldte Hestegang, tilkjendt i Erstatning under Sagen, men Tiltalte Sorensen har ikke villet erkjende, at Kommunens Tab kan ansættes højere end til 250 Kr., hvilket Beløb han har

erklæret sig villig til at tilsvare i Erstatning. Medens de Tiltalte nu, efter det ovenfor Anførte, ikke findes at have paadraget sig noget Strafansvar ved at lade den ovennævnte Væverpige samt Andre, der arbejdede for dem, faa Kosten paa Fattiggaarden, og det Samme maa statuere for Ellen Andersens Vedkommende, forsaavidt hun har bortgivet lidt Flæsk og Pølse, der tilhørte Fattiggaarden, idet hun maa antages, at have skaffet denne Erstatning i de 4 Ællinger, ville de Tiltalte — af hvilke Christen Sorensen er født i Aaret 1844 og Ellen Marie Andersen i 1843. og som ikke ses tidligere at have været tiltalte eller straffede — derimod for deres øvrige ovenfor omhandlede Forhold være at anse, Sorensen efter Straffelovens §§ 253, 256 og 257 og Ellen Marie Andersen efter § 253, med en Straf, der efter Sagens Omstændigheder findes ved Underrettsdommen passende bestemt til Fængsel paa Vand og Brød for den Forstnævnte i 4 Gange 5 Dage og for den Sidste i 2 Gange 5 Dage. Bemeldte Dom, ved hvis Bestemmelser i Henseende til Erstatningen og Aktionens Omkostninger det ligeledes vil kunne have sit Forblivende, vil derfor være at stadfæste.

Nr 258. Arkitekt og Tømmermester **A. Leimann**

contra

Grosserer **F. Valentin.**

Højesterets Dom.

Citanten, som hverken selv møder eller ved Fuldmægtig lader møde til bestemt Tid for Højesteret, bør betale 80 Lod Sølv til Vor Frelsers Kirke, førend det tillades ham med denne Sag at gaa i Rette, og saafremt han ikke inden 3 Uger melder sig med Kvittering, at bemeldte 80 Lod Sølv ere betalte, bør han have tabt Sagen og ham ej tillades videre derpaa at tale.

Nr. 109. Handelsfirmaet **Fritsche & Co.**
(Hansen)

contra

Høker **M. Hansen** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om et Varepartis Kontraktmæssighed.

Sø- og Handelsrettens Dom af 21 Februar 1884: Hovedcitanten, Høker M. Hansen, bør for Tiltale af Kontracitanterne, Firmaet Fritsche & Co., i Kontrasagen fri at være, og bør Kontracitanterne til Hovedcitanten betale de hovedpaastævnte 852 Kr. 26 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra den 26 September 1883, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger ophæves. At efterkommes inden 3 Dage efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Ved den i den indankede Dom ommeldte Skjønforretning i Forbindelse med de Højesteret iøvrigt forelagte, tildels efter Dommens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger maa det anses bevist, at det af Indstævnte Hansen til Opfyldelse af hans Forpligtelse overfor Citanterne Fritsche & Co. efter Sluttedlen af 30 August 1883 leverede Flæsk for største Delen har allerede ved Afleveringen været i ukontraktmæssig Stand, idet kun 28 Stykker af Vægt 443 Pd. have været gode sunde Varer, medens de øvrige 107 Stykker af Vægt 1497 Pd. vare bedærvede. Disse Varer have nu vel Citanterne ved af dem afsendte Folk ladet læsse paa Vogn og hjemkjøre fra Hansens Udsalgsted paa Gammelholm til Citanternes Gaardsrum i Amaliegade, uden at den Kontorist, der paa Citanternes Vegne ved denne Lejlighed var tilstede og stykkevis besigtigede Flæsket, tog noget Forbehold i Henseende til det ham overleverede Flæsks kontraktmæssige Beskaffenhed. Men ligesom bemeldte Kontorist, efter hvad der er oplyst, ikke af Citanterne havde faaet nogen Bemyndigelse til, med bindende Virkning for dem, selv at besørge Varernes Besigtigelse, idet den ham givne Ordre tværtimod lød paa, at Stadsvrageren paa Citanternes Vegne skulde modtage Flæsket i Henseende til Kvalitet og Vægt, saaledes kunde Indstævnte heller ikke deraf, at Citanterne, overensstemmende med den ham Dagen forud givne Underretning, lode det af dem købte Vareparti afhente hos ham, og af den af Citanternes Kontorist ved denne Lejlighed foretagne Besigtigelse være berettiget til at slutte, at han ved saadan Aflevering, for hvilken han iøvrigt hverken modtog eller forlangte nogen Tilstaaelse, ubetinget skulde

blive frigjort for ethvert Ansvar for Flæskets Kvalitet, hvor slet denne end maatte befindes at være, og uden Hensyn til, om dets ukontraktmæssige Beskaffenhed maatte blive konstateret strax efter dets Henbringelse til Citanternes Gaard og Indsigelse af disse derefter fremsat endnu samme Dag. Til at fritage Indstævnte for et saadant Ansvar er der saameget mindre Grund, som han, der selv forestod Udleveringen til Citanternes Folk, i ethvert Fald har gjort sig skyldig i en grov Skjedesløshed ved at aflevere en Vare, der ved den over samme foretagne Undersøgelse ifølge den af Skjønsmændene afgivne og ganske med Stadsvragerens Udtalelser stemmende Erklæring endog i den Grad manglede den i Slutsedlen betingede Godhed, at Surheden og Bedærvelsen ved mange eller endog de fleste af de 107 Stykker kunde bemærkes, uden at Søger var nødvendig.

Ligesom Citanterne som Følge heraf under Hovedsøgsmaalet ville være at frifinde for Indstævntes Tiltale, idet de under de forhaandenværende Omstændigheder ikke ville kunne tilpligtes at beholde den forholdsvis ringe Del af Partiet, der var kontraktmæssig, saaledes findes Indstævnte at maatte blive pligtig at betale Citanterne de under Kontrasøgsmaalet indtalte Beløb af ialt 57 Kr. 46 Øre, mod hvis enkelte Poster særlige Indsigelser ikke ere fremsatte, med Renter som paastaet, idet det maa tilskrives Indstævntes urigtige Forhold, at de under dette Søgsmaal ommeldte Udgifter ere blevne paadragne Citanterne.

Processens Omkostninger for begge Retter findes at burde ophæves.

Thi kjendes for Ret:

Citanterne, Handelshuset Fritsche & Comp., bør for Indstævnte, Høker M. Hansens Tiltale i denne Sag fri at være, hvorimod Indstævnte til Citanterne bør betale 57 Kr. 46 Øre med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 29 September 1883, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: Efter Stævning af 26 September f. A. paastaar Hovedcitanten, Høker M. Hansen, i denne Sag Firmaet Fritsche & Co. tilpligtet for

leverede 1982 Pd. saltet Brystflæsk at betale 852 Kr. 26 Øre med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Stævningens og Forligsklagens Dato, indtil Betaling sker, og Hovedsagens Omkostninger. Det nævnte Firma paastaar sig frifunden i Hovedsagen, og har under en anlagt Kontrasag søgt Hovedcitanten til Betaling af 57 Kr. 46 Øre, der udgjøre forskellige Udgifter ved det ommeldte Parties Hjemtagelse og Undersøgelse m. m., med Renter af Beløbet 5 pCt. p. a. fra Kontraklagens Dato den 29 September f. A., indtil Betaling sker, hvorhos det har paastaet sig hos Hovedcitanten tillagt saavel Hovedsagens som Kontrasagens Omkostninger skadesløst eller med et klækkeligt Beløb. I Kontrasagen paastaar Hovedcitanten Frifindelse med Tilkjendelse af Sagsomkostninger. Ved Slutseddel af 30 August 1883 solgte Hovedcitanten til Kontracitanterne „circa 1500 à 2000 Pd. saltet Brystflæsk i gode sunde Varer, fri for Orne- og Soflæsk“ à 43 Øre pr. Pd., at modtages i Løbet af c. 8 Dage fra Slutseddens Dato og betales kontant ved Modtagelsen. Efter at Kontracitanterne et Par Gange tidligere havde sendt Hovedcitanten Bud om, at Partiet vilde blive hentet en af de nærmeste Dage efter nærmere Besked, der imidlertid udeblev, sendte Kontracitanterne den 18 September om Aftenen Bud til Hovedcitanten, at Flæsket vilde blive afhentet den næste Dags Morgen. Den 19 September om Morgenen indfandt sig ogsaa hos Hovedcitanten Kontracitanternes Kontorist Jacobsen, en af deres Karle og en Vognmandskarl med en Vogn til at hente Flæsket. i. Jacobsen sagde til Hovedcitanten, at han skulde have det Brystflæsk til Kontracitanterne, og da en Vægt var bleven hentet fra et andet Sted i Byen, foretoges Leveringen i Hovedcitantens Kjælder, hvor Flæsket var opbevaret, og Hovedcitanten overværede hele Leveringen. Der blev først leveret en Del Stykker Flæsk, der laa dels paa et Bord dels paa Gulvet i Kjælderens og derpaa en Del Stykker, der toges op af et Saltekar. Jacobsen, der havde medbragt en Søger, undersøgte med denne hvert enkelt Stykke, der kom paa Vægten, og da han gjorde Udsættelse med Hensyn til 1 af Stykkerne, som han fandt at være fordærvet, tog Hovedcitanten det tilbage og erstattede det med et andet. Da Jacobsen endvidere gjorde Udsættelse paa Vægten, fordi de Stykker Flæsk, der netop vare tagne op af Saltekarret, vare vaade, og forlangte Godtgjørelse i Vægt herfor, blev der af Hovedcitanten indrømmet en Godtgjørelse af 2 Pd. for hver Vejning à 200—300 Pd. Efter at der saaledes var undersøgt og vejjet 1982 Pd. Flæsk blev dette Parti paa den medbragte Vogn kjørt til Kontracitanternes Gaard, hvor det blev henlagt. Samme Dags Formiddag fandt Kontracitanterne imidlertid, at Flæsket var fordærvet, og de foranstaltede derfor Partiet om Eftermiddagen samme Dag undersøgt af Stadsvrøger Wendholtz, der vejede Partiet til 1940 Pd. og erklærede, at af dette 107 Stkr. af Vægt 1497 Pd. vare mere eller mindre

bedærvede, og at Resten, 28 Stkr. af Vægt 443 Pd., var godt. Den følgende Dag lode Kontracitanterne en Skjønforretning foretage over Partiet ved tvende af Retten udmeldte Skjønsmænd, og denne Skjønforretning, der senere var afhjemlet, gaar ud paa, at 107 Stkr. fandtes at være mere og mindre surt og bedærvet Brystflæsk, der vel ikke kunne nægtes Kvalitet af Handelsvarer, men ikke kunde kaldes gode, sunde Varer og ikke være gode eller reelle Handelsvarer, og at 28 Stkr. være gode sunde Varer. Derhos erklærede Skjønsmændene, at Surheden og Bedærvelsen ved mange eller endog de fleste af de nævnte 107 Stkr. kunde bemærkes, uden at Søger var nødvendig. Kontracitanterne, der strax efter at de havde mærket, at en stor Del af det leverede Flæsk var fordærvet, havde underrettet Hovedcitanten derom, og havde opfordret ham til at tage det fordærvede Flæsk tilbage, hvilken Opfordring Hovedcitanten ikke efterkom, have derefter stillet hele Partiet til Hovedcitantens Disposition, og de formene, at de, efter hvad der er oplyst om Flæskestens Kvalitet, der ikke svarer til, hvad der er betinget ved Sluttedlen, og da de til Hovedcitanten have gjort Indsigelse i den Anledning samme Dag og ganske kort Tid, efter at de havde faaet Partiet hjembragt, ikke kunne være pligtige at beholde og betale Partiet, medens de mene, at Hovedcitanten maa være pligtig at refundere dem de Udgifter til Hjemkjørsel af Partiet, Undersøgelse, Skjønforretning m. m., som han ved sin ukontraktmæssige Levering har forarsaget dem. Hovedcitanten, der ikke har villet erkjende Rigtigheden af det optagne Skjøn, formener, at Partiet i alt Fald er bleven definitiv prøvet og akcepteret af Kontracitanterne, og at disse derfor ere uberettigede til at vægre sig ved at beholde det og betale det. Kontracitanterne have først villet gjøre gjældende, at de, selv om de havde akcepteret Partiet, hvad de ikke ville erkjende at have gjort, ikke kunde være pligtige at beholde og betale det, fordi Hovedcitanten som Fagmand, og da han var tilstede og deltog i Udleveringen, formentlig ikke kan have været uvidende om, af hvilken Beskaffenhed de af ham leverede Varer vare. Ligesom det imidlertid efter det foreliggende ikke findes at kunne imputeres Hovedcitanten, at han ved Leveringen har gjort sig skyldig i Svig eller andet ulovligt Forhold, der for Kjøberen kunde vanskeliggjøre Undersøgelsen af de leverede Varer, i hvilken Henseende det navnlig ikke kan komme i Betragtning, at der i Følge hvad Kontorist Jacobsen og Kontracitanternes Karl som Vidner have forklaret, — hvad dog ikke stemmer med tvende andre Vidneforklaringer, — i den Kjælder, i hvilken Flæskestens blev leveret og undersøgt, var en sur og fordærvet Lugt, saaledes skjønnes det ej heller efter det oplyste at turde statueres, at Hovedcitanten, hvad denne benægter, ved Leveringen har været bekendt med, at Flæskestens eller nogen Del af dette har været bedærvet. og

navnlig findes ej heller dette, som Kontracitanterne mene, at fremgaa af nogle af disse paaberaabte Yttringer fra Hovedcitanten til Mægler Endorph, da denne den 19 September havde foreholdt Hovedcitanten, at han havde set det leverede Flæsk og hvor slet det var. I det Kontracitanterne derhos, som anført, nægte at have akcepteret Partiet eller modtaget det paa en saadan Maade, at de kunde være afskaarne fra at gjøre Indsigelse mod dets Kvalitet, have de til Begrundelse heraf paaberaabt sig, dels at der i den Kjælder, i hvilken Undersøgelsen af Flæsket foregik, var saa mørkt og en saa fordærvet Luft, at dette maa antages at have været Grunden til, at Mangelen ved Flæskets Kvalitet ikke ved Undersøgelsen bemærkedes, og at det da under disse Forhold ikke er berettiget i Undladelsen af strax at reklamere at lægge en Akceptation af Partiet, dels at Kontorist Jacobsen i alt Fald har savnet Bemyndigelse til paa Kontracitanternes Vegne at undersøge Flæsket og akceptere det som kontraktmæssigt, og at, hvad han i saa Henseende har foretaget sig, derfor ikke kan være forbindende for dem. At Forholdene i den ommeldte Kjælder maatte have været ugunstige for Undersøgelens Foretagelse, kan dog ikke berettigede Kontracitanterne til efter Varernes Modtagelse at fremsætte Indsigelse mod deres Kvalitet, saa meget mindre som der maa antages ikke fra Kontracitanternes eller Kontorist Jacobsens Side at være fremkommen nogen Indsigelse imod, at Undersøgelsen foretoges i bemeldte Kjælder. Hvad angaar Kontorist Jacobsens manglende Bemyndigelse, have Kontracitanterne bemærket, at de, -- hvad ogsaa stemmer med den af Jacobsen som Vidne afgivne Forklaring, -- den 18 September havde beordret ham til at besørge det købte Parti Flæsk afhentet hos Hovedcitanten den følgende Dags Morgen og at bestille Stadsvrager Wendholtz til at være tilstede ved Leveringen, for paa Kontracitanternes Vegne at modtage Varerne i Henseende til Kvalitet og Vægt. Jacobsen henvendte sig efter det oplyste til Stadsvrager Wendholtz, men da denne svarede, at han ikke kunde komme for den næste Dags Eftermiddag, undlod Jacobsen at meddele Kontracitanterne Underretning herom og indfandt sig, som foran anført, den næste Morgen hos Hovedcitanten, hvor han undersøgte og modtog Partiet. Da Jacobsen saaledes ganske har savnet Bemyndigelse til paa Kontracitanternes Vegne at undersøge Flæsket og modtage det i Henseende til Kvalitet og Vægt, og han ved at gjøre dette endog har handlet lige imod den ham givne Ordre, formene Kontracitanterne, at hvad Jacobsen saaledes uden Bemyndigelse har foretaget, ikke kan være forbindende for dem, hvorhos de mene, at det maatte paa-ligge Hovedcitanten, førind han indlod sig med Jacobsen som Fuldmægtig for Kontracitanterne, at forsikre sig om, at han havde behørig Fuldmagt fra dem, og at han, naar han har undladt dette, ikke med Rette kan beklage sig over, at det af Ja-

cobsen uden Bemyndigelse fra Kontracitanterne foretagne ikke kan fordres anset forbindende for dem. Naar det imidlertid tages i Betragtning, at Hovedcitanten om Aftenen den 18 September fra Kontracitanterne havde faaet Meddelelse om, at Flæsket vilde blive afhentet den næste Dags Morgen, at Kontracitanternes Kontorist Jacobsen ogsaa ledsaget af deres Tjenestekarl og med Vogn indfandt sig hos Hovedcitanten bemeldte Morgen og meddelte, at han skulde have Partiet, og at han derefter undersøgte Partiet Stykke for Stykke, vejede det og gjorde Indsigelse dels med Hensyn til et af Stykkernes Kvalitet, dels med Hensyn til Vægten af de vaade Stykker, findes Hovedcitanten at have havt god Grund til at antage, at Jacobsen havde Bemyndigelse fra Kontracitanterne til ikke blot for dem at afhente Partiet, men ogsaa til med bindende Virkning for dem at undersøge det og acceptere det som kontraktmæssigt, og da en saadan Bemyndigelse meget vel kunde antages af Kontracitanterne at være betroet deres Kontorist, findes der ikke at have været Anledning for Hovedcitanten til af Jacobsen at forlange Legitimation for, at han havde Bemyndigelse fra Kontracitanterne til paa deres Vegne at modtage Flæsket ogsaa i Henseende til Kvalitet og Vægt, hvorved det maa bemærkes, at intet er oplyst om, at det skulde have været Hovedcitanten bekjendt, at Jacobsen, — hvad Kontracitanterne have anført, — aldrig tidligere havde modtaget Flæsk for Kontracitanterne, men at disse altid plejede ved Levering af kjøbt Flæsk her paa Pladsen at lade Flæsket undersøge og modtage paa Leveringsstedet af Firmaets Prokurist, eller af deres Formand eller af Stadsvrageren. Naar Hovedcitanten saaledes efter de anførte Forhold maatte være berettiget til at antage, at Kontorist Jacobsen havde en videre gaaende Bemyndigelse fra Kontracitanterne end den ham givne Ordre i Virkeligheden gav ham, maatte det være Kontracitanternes Sag for at afværge Følgerne af en mulig Overskridelse fra Jacobsens Side af den ham givne Bemyndigelse, at underrette Hovedcitanten om denne Bemyndigelses Omfang. Da det nu ikke findes at kunne være tvivlsomt, at Jacobsen ved sin Fremgangsmaads ved Varernes Levering har accepteret dem som kontraktmæssige, uden at det kan have nogen Betydning, at han ikke gav og efter sin Forklaring ej heller vilde have givet Hovedcitanten Kvittering for modtagen Kvalitet, maa Varerne ogsaa anses at være akcepterede som kontraktmæssige af Kontracitanterne, og disse ville derfor ikke kunne undgaa at betale Hovedcitanten den for Varerne akkorderede Kjøbesum. Det bliver en Folge heraf, at Hovedcitanten ikke kan være pligtig at erstatte Kontracitanterne de af disse havte Udgifter ved Partiets Hjemkjørsel, Undersøgelse m. m., til hvis Betaling han er kontraktmæssigt. I Kontrasagen vil derfor Hovedcitanten være at frifinde, medens Kontracitanterne vil blive pligtige at betale Hovedcitanten det hovedpaastævnte Beløb med

Renter deraf som paastaaet. Processens Omkostninger ville efter Omstændighederne være at ophæve. Stempelovertrædelse foreligger ikke under Sagen.

Nr. 179. Partikulier **Christian Jørgensen Musse** m. Fl.
(Nellemann)

contra

Gaardejer **Jørgen Jørgensen Musses** Enke **Ane**,
født **Jensdatter** (Ingen),

betr. Spørgsmaalet om Forstaaelsen af et gjensidigt Testament.

Nakskov Kjøbstads Skifterets Decision af 18 Oktober 1883: Afdøde Gaardejer Johan Jørgensen Musses Enke Ane, født Jensdatter af Store Lindet bør være berettiget til i Boet efter afdøde Partikulier Jens Johansen Korff og senere afdøde Enke Karen Marie Korff, født Andersdatter, at deltage i Arvedelingen, saaledes at der til hende bliver at udlægge den hendes afdøde Mand efter hans forud afdøde Morfader Jens Johansen Korff tilfaldne Lod. Overretssagførerene Jensen og Zwick forelægges hver en Frist af 8 Dage efter denne Decisions Afsigelse til at berigtige Stemplingen af de af dem under Disputen fremlagte Indlæg.

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom af 21 April 1884: Den paaankede Skiftedecision bør ved Magt at stande. Processens Omkostninger for Overretten betale Citanterne Partikulier Christian Jørgensen Musse i Urne, Proprietær Jørgen Jørgensen Musse af Abildtorpegaard med Kurator Sognefoged og Amdsradsmedlem Vilh. Bonde af Gloslunde, Gaardejer Hans Jørgensen Musse af Vejleby, Gaardejer Rasmus Hansen Kragh i Vindeby og Partikulier S. Klauenborg i Nakskov til Indstævnte Gaardejer i Store Lindet Johan Jørgensen Musses Enke Ane Musse, født Jensdatter, med 50 Kr., der udredes inden 8 Uger efter denne Doms lovlige Forkyndelse under Adfærd efter Loven.

Højesterets Dom.

Med Bemærkning, at Jens Johansen Korff i Skiftedecisionens Konklusion urigtigen er betegnet som Johan Jørgensen Musse's Morfader i Stedet for som hans Morbroder, og forøvrigt i Henhold til de i den indankede Dom anførte Grunde.

kjendes for Ret:

Landsover- samt Hof- og Stadsrettens Dom bør ved Magt at stande. Til Justitskassen betale Citanterne 10 Kroner.

Den indankede Doms Præmisser ere saalydende: I Boet efter Partikulier Jens Johansen Korff, der afgik ved Døden 1868, og hans Enke Karen Marie Korff, født Andersdatter, der døde 1882, hvilket Bo behandles af Herredsfuldmægtig Chr. Wecke i Nakskov som executor testamenti, har Gaardejer i Store Lindet Johan Jørgensen Musses Enke Ane Musse, født Jensdatter, fremsat Paastand om, at den hendes Mand, der døde 1873, tilfaldne Arv efter Partikulier Korff, som var hans Morbroder. udbetales hende som sin Mands Universalarving. Denne Paastand have Citanterne Particulier Christian Jørgensen Musse i Urne, Proprietær Jørgen Jørgensen Musse af Abildtorpegaard med Kurator Sognefoged og Aamtsraadsmedlem Vilh. Bonde af Gloslunde, Gaardejer Hans Jørgensen Musse i Vejleby, Gaardejer Rasmus Hansen Kragh i Vindeby og Partikulier S. Klauenborg i Nakskov, der ligeledes ere Arvinger efter Partikulier Korff modsat sig, og da Ane Musses Paastand er givet Medhold ved en af den ordinære Skifteforvalter den 18 Oktober f. A. afsagt Decision have Citanterne ved Støvning af 10 November f. A. til Ane Musse og Herredsfuldmægtig Chr. Wecke, hvilken sidste er stævnet paa Boets Vegne, indanket Decisionen for Overrotten, hvor de paastaa den forandret derhen, at Ane Musses Paastand ikke tages til Folge. Af de Indstævnte er Herredsfuldmægtig Wecke, skjøndt lovlig varslet, ikke modt, medens Ane Musse har ladet møde og paastaa Decisionen stadfæstet. Parterne have begge gjort Paastand paa Appollens Omkostninger. Ved et af Partikulier Korff og Hustru, der ikke efterlod sig Livsarvinger, den 17 Maj 1830 oprettet Testament bestemtes, at den længstlevende skulde være uindskrænket Ejer af det hele Bo og beholde det uregistreret og uvurderet som sin fuldkomme Ejendom, hvad enten den længstlevende giftede sig igjen eller hensad i ugift Stand uden at have disponeret anderledes derover, skulde deles efter Loven mellem begges fælles Arvinger. Da den længstlevende saaledes var Ejer af det hele Bo og endog havde Testationsret over samme, formene Citanterne, at Arven efter Partikulier Korff først kan anses falden ved hans Enkes Død, og at det derfor er Arveforholdene paa sidstnævnte Tidspunkt der maa komme i Betragtning, og da nu Johan Jørgensen Musse efter det anførte døde

for Partikulier Korffs Enke, kan der ikke være tilfalden ham Arv efter Partikulier Korff. Heri kan der imidlertid ikke gives Citanterne Medhold. Selv om Testamentet af 17 Maj 1830 kunde give Anledning til Tvivl i heromhandlede Henseende, kan det ikke komme i Betragtning, da Testamentet er forandret ved en af Partikulier Korff og Hustru den 7 Juli 1868 oprettet testamentariske Disposition, der er saalydende:

„Vi have forandret foranstaaende Testamente derhen, at den længstlevende kun, saalænge han eller hun i ugift Stand forbliver, beholder Fællesboet udelt, at den længstlevende ikke maa ved Salg eller Gave formindske Fællesboet, og at naar den længstlevende afgaar ved Døden eller indlader sig i nyt Ægteskab, skal Fællesboet deles i tvende lige store Dele, den ene Del til Manden eller hans Arvinger og den anden Del til Konen eller hendes Arvinger, saa at den længstlevende eller dennes Arvinger ikke ere berettigede til at tage den i Loven omhandlede Broderlod.“

Der kan herefter ikke være nogen grundet Tvivl om, at Arven efter Partikulier Korff faldt ved dennes Død, om den end først senere kommer til Udbetaling, og da hans Søsterson Johan Jørgensen Musse efter det anførte overlevede Partikulier Korff, tilfaldt der ham Arv efter denne, hvilken Arv bliver at udlægge Musses Enke som hans Universalarving. Da det nu derhos er uden al Betydning i heromspurgte Henseende, hvorledes Partikulier Korffs Enke til Regel for Testamentets Efterstempling opgav Arven ved hans Død, eller at Musses Enke, da hendes Mand døde, ikke tænkte sig, at der var tilfalden ham Arv efter Partikulier Korff, eller at hun ikke selv er beslægtet med sidstnævnte, idet der ikke er Spørgsmaal om hendes egen, men om hendes Mands Arveret, vil Skiftedecisionen være at stadfæste. Citanterne ville efter Omstændighederne have at tilsvare Indstævnte Musses Enke Processens Omkostninger for Overretten, der bestemmes til 50 Kr. Stempelovertrædelse er ikke begaaet her for Retten.

Torsdagen den 19 Februar.

Nr. 11. Grosserer **Andreas Busck**
(Nellemann)

contra

Grosserer **Adolph C. Levysohn**, (Hindenburg; for Firmaet
Halkier & Co., for hvem lis var denunceret: Halkier),

betr. Erstatning for Misligholdelse af en Kornhandel.

So- og Handelsrettens Dom af 1 December 1881:
Indstævnte, Grosserer Adolph C. Levysohn, bor for Tiltale af
Citanten, Grosserer Andreas Busck, i denne Sag fri at være.
Processens Omkostninger ophæves.

Højesterets Dom.

Saaledes som det maa være forudsat i den i den indankede Dom omhandlede Voldgiftsmandskomité's Kjendelse, maa det efter samtlige de Højesteret foreliggende, tildels efter Domens Afsigelse tilvejebragte Oplysninger antages, at de Mangler i Henseende til Kvalitetsvægt og øvrige Beskaffenhed, som ifølge Maalernes og Skjønsmændenes nu beedigede Forklaringer fandtes ved den under Sagen omhandlede Havreladnings Udlosning i Leith, ikke hidrøre fra Sørejsen, men allerede vare tilstede forinden Afskibningen, i hvilken Henseende det er af særlig Betydning, at Indladningen efter de afgivne Vidneforklaringer er sket i Tidsrummet fra den 1 til den 21 Marts 1877, og at Skibet da var og i længere Tid derefter forblev infrosset ved Ladestedet. I det Firmaet Busck & Co., der havde købt Havren som værende under Indladning og var uvidende om den nysanførte Omstændighed, maa have Krav paa Erstatning for det Firmaet ved Ladningens ukontraktmæssige Tilstand paaført Tab, vil den foranførte Voldgiftskjendelse være bestemmende med Hensyn til Erstatningens Størrelse. I denne Henseende bemærkes, at Slutsedlen mellem Busck & Co. og Lawson & Son angaar en Ladning Havre af samme Beskaffenhed som Slutsedlen mellem Indstævnte og Busck & Co., at Indstævnte ogsaa i sin Slutseddol har underkastet sig Afgjorelse af fornævnte Voldgiftsmandskomité, og at Busck & Co. uopholdelig have sat Indstævnte i Kundskab om de rejste Indsigelser samt i det Hele behørig varetaget dennes Interesse under Voldgiftssagen. Forsaavidt der er lagt særlig Vægt paa, at den i Slutsedlen af 27 April 1877 nævnte Prøve Nr. 831 ikke skulde være identisk med den i Slutsedlen af

18 s. M. nævnte Prøve Nr. 816, bliver endnu at bemærke, at selv om Identiteten ikke efter det for Højesteret nu Oplyste maatte anses tilfulde godtgjort, maa Voldgiftskjendelsen i alt Fald antages ikke at være støttet paa en Sammenligning mellem Salgsprøven og Ladningen, men paa dennes Beskaffenhed, navnlig i Henseende til Vægt og Kondition, sammenholdt med de herom i Slutsedlen indeholdte Bestemmelser.

Som Følge heraf vil Indstævnte efter Citantens Paastand være at domme til at betale ham de paastævnte 362 Lst. 12 sh. med Renter fra Forligsklagens Dato. Processens Omkostninger for begge Retter ville være at ophæve.

Thi kjendes for Ret:

Indstævnte bør til Citanten betale 362 Lst. 12 sh. med Renter deraf 5 pCt. aarlig fra den 28 Marts 1879, indtil Betaling sker. Processens Omkostninger for begge Retter ophæves. Til Justitskassen betaler Indstævnte 10 Kroner.

Den indankode Doms Premiser ere saalydende: Efter Transport fra Firmaet Busck & Co. i London paa dettes Fordring paa Erstatning hos Indstævnte. Grosserer Adolph C. Levysohn. i Anledning af en mellem dem den 18 April 1877 afsluttet Salgskontrakt om en Ladning oventorret Havre paa ca. 1800 Kvarters, har Citanten. Grosserer Andreas Busck, under denne Sag paastaet Indstævnte tilpligtet at betale ham Lst. 362. 12 sh., hvortil han under Sagen har nedsat sin Fordring, med Renter deraf 5 pCt. p. a. fra Forligsklagens Dato den 28 Marts 1879, indtil Betaling sker, og skadesløse Sagsomkostninger. Indstævnte har derimod paastaet sig frifunden og sig hos Citanten tillagt Omkostninger skadesløst. Ved Telegram af 18 April 1877 tilbød Indstævnte til Firmaet Busck & Co. i London 1800 Kvarters prima oventorret Uddevalla Havre, nu under Indladning i Saltkällan Dalkjär, og da bemeldte Firma modtog dette Tilbud, blev af Indstævnte underskrevet en samme Dag dateret Slutsedel, ved hvilken han erkjendte til Firmaet at have solgt omtrent 1800 Kvarters oventorret svensk Havre, frit ombord og inklusive Fragt og Assurance til London eller andre i Dokumentet nævnte Havne. Det bestemtes at Havren paa Afskibningens Tid skulde være lig med Prøven Nr. 816 i god og sund Stand og af Vægt ikke mindre en 40 Pd. pr. Bushel, og at Betalingen skulde erlægges kontant mod Conossement og Assurancepolice, hvorhos

det endelig hedder at „enhver Strid, der rejser sig af nærværende Kontrakt, henvises til Voldgiftsmændskomiteen, hvis Afgjørelse skal være endelig“. Ved Slutseddelen af 27 s. M. solgte Firmaet Busck & Co. til Firmaet Robert Lawson & Son i Edinburg det omhandlede Parti Havre, der i Slutseddelen betegnes som omtrent 1800 Kvarters ovntørret svensk Havre, der paa Afskibningens Tid skulde være omtrent lig med Prøven Nr. 831 og veje $3\frac{3}{4}$ —40 Pd. pr. Bushel, afskibet i Saltkällan Dalkjär med Sejskib, cif. Firth of Forth, Betaling pr. kontant mod Konnossement og Assurancepolice, hvorhos det ligesom i fornævnte Slutseddelen bestemtes, at enhver Strid skulde afgjøres ved Voldgiftsmændskomiteen. Den 18 Maj s. A. kom den svenske Brig „Emil“, ført af Kaptajn Wahlberg, med den omhandlede Ladning til Dock i Leith for at losse, og Løsningen paabegyndtes den 23 s. M. Robert Lawson & Son vagede sig imidlertid ved at modtage Ladningen, fordi den formentes ikke at være kontraktmæssig, og da Ladningen var bleven udvejet til 1778 Kvarters 5 Buschels og Gjennemsnitsvægten fandtes at udgjøre 36. 14 $\frac{23}{88}$ Pd. pr. Bushel, og tvende antagne Skjønsmænd erklærede, at de havde fundet Havren foroven blød og fugtig med en tung sur Lugt og ikke i den for ovntørret Korn naturlige Tilstand, og længere nede i Lasten kold og klam, som om den havde været frossen, sendte Robert Lawson & Son den 4 Juni s. A. Gjenpart af Maalernes Attest og af Skjønsmændenes Rapport til Busck & Co., og idet de derhos tilstillede disse en Extrait af Kaptajn Wahlbergs Logbog og bemærkede, at det af denne fremgik, at Ladningen var bleven indskibet mellem 1 og 21 Marts istedetfor i Slutningen af April, saaledes som det paa Salgets Tid var bleven fremstillet af Busck & Co., begjærede de, at sidatnævnte Firma enten ganske skulde fritage dem for Ladningen eller give dem en Godtgjørelse af 5 sh. pr. Kvarter af hele Ladningen. Sagen blev derefter indbragt for Voldgiftsmændskomiteen (komité of arbitrators) paa Londons Kornbørs, ved hvis Kjendelse af 30 August s. A. det bestemtes, at Busck & Co. skulde betale til d'Hr. Lawson & Son den 6 September eller tidligere 4 sh. for hver 336 Pd. afleverede af Havren pr. „Emil“. Den saaledes tilkjendte Godtgjørelse tilligemed Omkostninger ved Kjendelsen eller ialt Lst. 362 12 sh., hvilke Busck & Co. have betalt, er det Citanten nu i denne Sag paastaar Indstævnte tilpligtet at betale, og efter af Indstævnte foretagne litis denuntiatio have d'Hr. G. Halkier & Co., der ved Slutseddelen af 17 April 1877 til Indstævnte solgte det i Sagen omhandlede Parti Havre, givet Møde i Sagen og fornemmeligen støttet Indstævntes Procedure mod Citanten, men uden at nedlægge selvstændig Paastand. Sin i Sagen nedlagte Paastand har Citanten støttet paa, at Havren, der ifølge det foretagne Skjøn er ankommen til Leith i bedærvet Tilstand, af Indstævnte er solgt til Citanten den 18

April 1877 som værende under Indladning, medens Partiet ifølge Kaptajns Wahlbergs Logbog og en af ham i Sverrig af-given Vidneforklaring blev fuldt indlastet fra 1 til 21 Marts, og Ladningens Beskudgigelse, forudsat at Havren overensstemmende med Sluttedlen er indladet i ovnstørret og i god og sund Stand, formenes at maatte tilskrives dens lange Henliggen i Skibet. Citanten formener derfor, at Indstævnte, uagtet Handelen mellem dem var en cif. Handel, maa for at undgaa Ansvar være forpligtet til at bevise, at Ladningen, dengang den ved Slutteddel af 18 April 1877 af Indstævnte blev solgt til Citanten, var i god og kontraktmæssig Stand, og at Indstævnte, da saadant Bevis ikke antages at være tilvejebragt, maa være pligtig at erstatte ham det Beløb, som efter Voldgiftkjendelsen har maattet betale sin Kjøber paa Grund af den slette Tilstand, i hvilken Varerne ankom. Indstævnte har, idet han iøvrigt har bestridt, at der skulde paahvile ham nogen Bevisbyrde i den anførte Henseende, benægtet, at Ladningen er bleven indladet i Tiden fra 1 til 21 Marts, i hvilken Henseende han har bemærket, at der ikke kan tillægges Logbogens Tilførsel herom sædvanlig Beviskraft, efter som Kaptajn Wahlberg i Vidneforhøret, der er optaget den 12 Januar f. A., har forklaret, at nævnte Tilførsel af ham er foretaget efter Hukommelsen og gjorde Optegnelser, da han den 18 April havde udklarert Skibet og faaet sin Skibs-journal paa Sømandshuset i Uddevalla, og det i Logbogen endog hedder, at Kaptajnen først den 30 April rejste til Uddevalla for at udklarere Skibet. Da Kaptajn Wahlberg imidlertid som Vidne har bediget, at Ladningen blev indladet i Tiden fra 1 til 21 Marts, findes Logbogens Angivelse i saa Henseende at maatte staa til Troende, saa meget mere, som den bestyrkes ved en under Sagen fremlagt Erklæring fra tvende Mænd, der angive at have været nærværende ved Tillastningen. Naar Indstævnte har paaberuabt sig, at Indlastningen ialtfald ikke skal have været tilendebragt den 21 Marts og end ikke skal have været det den 18 April, eftersom der skal have været Plads til mere Havre i Skibet, og de nysnævnte tvende Mænd have erklæret, at Kaptajn Wahlberg, efterat Indlastningen var sluttet, forment at kunne indlaste noget mere, hvilket da skulde ske ved Afsejlingen, der først fandt Sted den 5 Maj, men at der ikke blev indtaget mere, fordi Kaptajnen kun mente at kunne indtage en Ubetydelighed, og det vilde medføre stort Besvær, kan der ikke tillægges dette nogen Betydning, og navnlig kunde den Omstændighed, at endnu lidt kunde indtages og agtedes indtaget i Skibet, ikke berettig- til at betegne Ladningen i det Hele som værende under Indladning. Naar det nu altsaa maa antages, at Ladningen, der den 18 April af Indstævnte solgtes som værende under Indladning, allerede var bleven indladet i Tiden fra 1 til 21 Marts, kan den Omstændighed, at Handelen var en cif. Handel ikke medføre,

at Citanton skulde være udelukket fra at søge Erstatning hos Indstævnte i Andledning af Varernes Ukontraktmæssighed, med mindre han maatte bevise, at de vare ukontraktmæssige, da Handelen afsluttedes; hvorimod det da Indstævnte efter Forholdets Natur maatte bære den Risiko for Varernes Fordærvelse, der var en Folge af, at Varerne i længere Tid for Handelens Afslutning havde henligget i Skibet, findes at maatte efter Citantens Paastand paa lige Indstævnte at bevise, at Havron ved Handelens Afslutning var i kontraktmæssig Stand eller, som Citanten har udtrykt sig, i god Orden og Kondition. Saadant Bevis findes imidlertid ikke at være tilvejebragt. Vel har Kaptein Wahlberg edeligen forklaret, at han et Par Dage for Afrejsten af Ladningen tog paa forskellige Steder igjennem 3 forskjellige Luger trede Prover af Havren, der toges dels dybere i Ladningen, dels saa dybt som han kunde, om end ikke helt ved Skibets Bund, og at han ikke kunde mærke nogen Fejl ved Sæden, samt at han leverede den ene af Proverne i forseglede Pose til Afladeren, og flere afgivne Erklæringer gaa ud paa, at Ladningen, da den indladedes, var fuldkommen ovntorret og i tør og god Kondition, hvorhos en Person, der vil have overværet Udtagelsen af Afladeprøverne ved Afsejlingen, under Eds Tilbud har erklæret, at Havren da var ligesom ved Indlastningen, ligesom endelig Firmact G. Halkier & Co. har attesteret, at Afladeproven vejede rigelig 82 Pd., stemmende efter Reduktionstabellen med minst 40 Pd. pr. Bushel. Herved skjønnes det dog ikke at kunne anses bevist, at Havren, dengang Afladeproven toges, virkelig var i god og forsvarlig Stand og ikke havde lidt ved den lange Henliggen i Skibet, i hvilken Henseende det maa bemærkes, at Firmact Busek & Co. i Skrivelse af 16 Maj 1877 til Indstævnte yttrede, at de fundt den modtagne Prove af „Emil“s Ladning meget tarvelig og at den umulig kunde kaldes prima ovntorret, hvorhos de yttrede Frygt for at faa Vanskelighed og Vrovl med deres Kjøbere. Naar Indstævnte dernæst har forment, at Voldgiftskomiteens Kjendelse ikke vil kunne tillægges Betydning for Afgjørelsen af nærværende Sag af den Grund, at det ikke af Sluttedlen mellem Busek & Co. og Robert Lawson & Son fremgaar, at det er til denne Voldgiftskomite at Stridigheder angaaende Sluttedlen skulde henvises, findes dette ikke at kunne komme i Betragtning. Derimod skjønnes der at maatte gives Indstævnte Medhold i, at den afsagte Kjendelse ikke kan være afgjørende for Forholdet mellem Parterne i denne Sag af den Grund, at, som foran anført, den Prove, efter hvilken Salg ifølge Sluttedlen af 27 April 1877 er sket af Busek & Co. til Robert Lawson, er betegnet i Sluttedlen med Nr. 831, hvilken Prove maa antages, at Voldgiftskomiteen at være lagt til Grund ved dens Afgjørelse, medens den Prove, efter hvilken Indstævnte efter Slutteddel af 18 April s. A. solgte

til Busek & Co. er betegnet med Nr. 816, uden at det er oplyst, at disse tvende Prover ere identiske, og det bliver derfor uforment at undersøge, hvorvidt der maatte kunne tillægges, hvad Indstævnte iøvrigt har anført angaaende Voldgiftskjendelsen, nogen Betydning. Da der nu ellers ikke foreligger Retten tilstrækkelig Grundlag til Bedømmelse af, hvorvidt Indstævnte maatte have pandraget sig Erstatningspligt i Anledning af den omhandlede Handel eller i alt Fald til Bedømmelse af Erstatningens Størrelse, vil Indstævnte være at frifinde, medens Sagens Omkostninger ville være at ophæve. Under Sagen foreligger ingen Stempeløvertædelse.

Hermed endte Højesteretsaaret 1884 — 85.

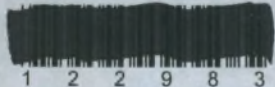

Færdig fra Trykkeriet den 13 Marts 1885.

Universitetsboghandler G. E. C. Gads Forlag.

Tryk: Bogtrykkeri (H. J. Schou) Kjøbenhavn.

DIS-Danmark

1 2 2 9 8 3